[Harry Potter] Harry Potter Chi Chuộc Tội

Contents

[Harry Potter] Harry Potter Chi Chuộc Tội **4**

1. Quyển 1 - Chương 1: Chết Mà Không Phải Chết . . . 4
2. Quyển 1 - Chương 2: Bắt Đầu . . . 7
3. Quyển 1 - Chương 3: Khai Giảng Năm Thứ Ba – Lucius Tò Mò . . . 10
4. Quyển 1 - Chương 4: Xung Đột . . . 12
5. Quyển 1 - Chương 5: Quá Độ Sau Khai Giảng . . . 15
6. Quyển 1 - Chương 6: Bất Ngờ? Hoảng Sợ! . . . 17
7. Quyển 1 - Chương 7: Ra Oai Phủ Đầu . . . 19
8. Quyển 1 - Chương 8: Thần Hộ Mệnh Của Snape . . . 22
9. Quyển 1 - Chương 9: Lời Mời Của Cụ Dumbledore . . . 24
10. Quyển 1 - Chương 10: Bạn Bè . . . 27
11. Quyển 1 - Chương 11: Quá Độ – Sau Năm Thứ Ba . . . 29
12. Quyển 1 - Chương 12: Lời Mời Của Lucius . . . 31
13. Quyển 1 - Chương 13: Biệt Thự Malfoy . . . 34
14. Quyển 1 - Chương 14: Phát Hiện Của Abraxas . . . 37
15. Quyển 1 - Chương 15: Giấu Diếm Và Đối Sách . . . 39
16. Quyển 1 - Chương 16: Năm Thứ Tư – Tốc Hành Hogwarts . . . 41
17. Quyển 1 - Chương 17: Bất Ngờ Của Lucius . . . 44
18. Quyển 1 - Chương 18: Bất Ngờ Của Dumbledore . . . 46
19. Quyển 1 - Chương 19: Đặc Quyền Của Huynh Trưởng . . . 50
20. Quyển 1 - Chương 20: Ngọn Nguồn . . . 52
21. Quyển 1 - Chương 21: Slytherin Gợn Sóng . . . 54
22. Quyển 1 - Chương 22: Kỳ Nghỉ Giáng Sinh . . . 57
23. Quyển 1 - Chương 23: Nói Chuyện Trong Mật Thất . . . 59
24. Quyển 1 - Chương 24: Thẳng Thắn . . . 62
25. Quyển 1 - Chương 25: Thề . . . 65
26. Quyển 1 - Chương 26: Biến Cố . . . 68
27. Quyển 1 - Chương 27: Tỏ Tình Bên Hồ Đen . . . 70
28. Quyển 1 - Chương 28: Biến Cố Gia Tộc Malfoy . . . 74
29. Quyển 1 - Chương 29: Tính Toán Của Snape . . . 77
30. Quyển 1 - Chương 30: Slughorn Ngày Nghỉ Chỉ Đạo . . . 79
31. Quyển 1 - Chương 31: Vảy Ngược . . . 82
32. Quyển 1 - Chương 32: Khai Giảng Năm Thứ Năm . . . 85
33. Quyển 1 - Chương 33: Dumbledore Phát Hiện . . . 87
34. Quyển 1 - Chương 34: Nhóm Đạo Tặc Thay Đổi . . . 90
35. Quyển 1 - Chương 35: Cuộc Thi Nhà Bào Chế Thuốc . . . 92
36. Quyển 1 - Chương 36: Suy Đoán Của Gellert Grindelwald . . . 95
37. Quyển 1 - Chương 37: Trước Lễ Đính Hôn . . . 97
38. Quyển 1 - Chương 38: Lễ Đính Hôn . . . 100
39. Quyển 1 - Chương 39: Tiếp Diễn Sau Đính Hôn . . . 103
40. Quyển 1 - Chương 40: Thay Đổi Mới Nhất . . . 105

41. Quyển 1 - Chương 41: Thay Đổi Gần Đây . . . 108
42. Quyển 1 - Chương 42: Nhớ Lại . . . 110
43. Quyển 1 - Chương 43: Xuất Sư . . . 112
44. Quyển 1 - Chương 44: Âm Mưu – 1 . . . 115
45. Quyển 1 - Chương 45: Âm Mưu – 2 . . . 117
46. Quyển 1 - Chương 46: Âm Mưu – 3 . . . 120
47. Quyển 1 - Chương 47: Âm Mưu – 4 . . . 123
48. Quyển 2 - Chương 48: Thi Thố . . . 127
49. Quyển 2 - Chương 49: Phản Ứng . . . 130
50. Quyển 2 - Chương 50: Lời Mời . . . 132
51. Quyển 2 - Chương 51: Tỉnh Lại . . . 135
52. Quyển 2 - Chương 52: Đàm Phán . . . 138
53. Quyển 2 - Chương 53: Giải Thích . . . 141
54. Quyển 2 - Chương 54: Lucius Giải Thích . . . 144
55. Quyển 2 - Chương 55: Thương Lượng . . . 146
56. Quyển 2 - Chương 56: Năm Thứ Năm Chấm Dứt . . . 149
57. Quyển 2 - Chương 57: Lập Kế Hoạch . . . 152
58. Quyển 2 - Chương 58: Hội Nghị Ban Giám Đốc . . . 155
59. Quyển 2 - Chương 59: Thứ Lập Trường Mang Lại . . . 158
60. Quyển 2 - Chương 60: Biệt Thự Prince . . . 161
61. Quyển 2 - Chương 61: Hồn Ma Gia Tộc Prince . . . 164
62. Quyển 2 - Chương 62: Huyết Thống Thuần Hóa . . . 168
63. Quyển 2 - Chương 63: Trợ Lý Hiệu Trưởng . . . 171
64. Quyển 2 - Chương 64: Huyết Thống Thức Tỉnh . . . 174
65. Quyển 2 - Chương 65: Khai Giảng Năm Thứ Sáu . . . 176
66. Quyển 2 - Chương 66: Lần Thứ Hai Rung Chuyển . . . 179
67. Quyển 2 - Chương 67: Kỳ Nghỉ Trước Giáng Sinh . . . 181
68. Quyển 2 - Chương 68: Kape Tới Chơi . . . 184
69. Quyển 2 - Chương 69: Tiệc Cưới . . . 186
70. Quyển 2 - Chương 70: Hôn Lễ . . . 189
71. Quyển 2 - Chương 71: Phân Đoạn . . . 193
72. Quyển 2 - Chương 72: Đêm Tân Hôn . . . 196
73. Quyển 2 - Chương 73: Ngày Đầu Tiên Sau Hôn Lễ . . . 200
74. Quyển 2 - Chương 74: Tính Toán Của Chi Thứ Prince . . . 203
75. Quyển 2 - Chương 75: Gellert Nghi Hoặc . . . 206
76. Quyển 2 - Chương 76: Giải Thích Nghi Hoặc . . . 208
77. Quyển 2 - Chương 77: Hai Năm Sau . . . 211
78. Quyển 2 - Chương 78: Snape Thay Đổi . . . 214
79. Quyển 2 - Chương 79: Lễ Tốt Nghiệp . . . 216
80. Quyển 2 - Chương 80: Chiến Tranh Bùng Nổ . . . 219
81. Quyển 2 - Chương 81: Tình Thế Ban Đầu . . . 223
82. Quyển 2 - Chương 82: Điều Kiện Của Dumbledore . . . 225
83. Quyển 2 - Chương 83: Bảng Giá Của Voldemort . . . 228
84. Quyển 2 - Chương 84: Lời Hứa . . . 231
85. Quyển 2 - Chương 85: Đóng Gói Quyển Nhật Ký . . . 233
86. Quyển 2 - Chương 86: Cái Giá Trao Đổi . . . 236
87. Quyển 2 - Chương 87: Tới Nước Đức . . . 238
88. Quyển 2 - Chương 88: Trở Về Nước Anh . . . 241
89. Quyển 2 - Chương 89: Hôn Lễ Của Lily . . . 243
90. Quyển 2 - Chương 90: Lucius Trở Về . . . 246
91. Quyển 2 - Chương 91: Chuyện Nhà Có Thai . . . 249
92. Quyển 2 - Chương 92: Snape Bối Rối . . . 252
93. Quyển 2 - Chương 93: Biện Pháp Xử Lý Lupin . . . 254
94. Quyển 2 - Chương 94: Tính Toán Của Lucius . . . 256

95. Quyển 2 - Chương 95: Kế Hoạch Trả Thù . . . 259
96. Quyển 2 - Chương 96: Slughorn . . . 261
97. Quyển 2 - Chương 97: Orion Black . . . 264
98. Quyển 2 - Chương 98: Tiến Triển Ở Nurmengard . . . 266
99. Quyển 2 - Chương 99: Thăm Snape . . . 269
100. Quyển 2 - Chương 100: Draco Ra Đời . . . 271
101. Quyển 2 - Chương 101: Một Nhà Malfoy . . . 274
102. Quyển 2 - Chương 102: Sự Điên Cuồng Cuối Cùng . . . 276
103. Quyển 2 - Chương 103: Kẻ Mật Báo . . . 279
104. Quyển 2 - Chương 104: Chú Vol Treo . . . 282
105. Quyển 2 - Chương 105: Tin Tức Ở Nurmengard . . . 286
106. Quyển 2 - Chương 106: Gellert Gian Xảo . . . 288
107. Quyển 2 - Chương 107: Chấm Dứt Thời Đại Cũ . . . 291
108. Quyển 3 - Chương 108: Malfoy Quật Khởi . . . 293
109. Quyển 3 - Chương 109: Tiệc Gia Tộc Malfoy . . . 296
110. Quyển 3 - Chương 110: Người Nước Đức Tới . . . 299
111. Quyển 3 - Chương 111: Cuộc Họp Của Tử Thần Thực Tử . . . 303
112. Quyển 3 - Chương 112: Đánh Giằng Co . . . 306
113. Quyển 3 - Chương 113: Kẻ Được Chọn Harry . . . 309
114. Quyển 3 - Chương 114: Gặp Nhau Ở Hẻm Xéo . . . 312
115. Quyển 3 - Chương 115: Chuẩn Bị Trước Khai Giảng . . . 317
116. Quyển 3 - Chương 116: Tàu Tốc Hành Hogwarts . . . 320
117. Quyển 3 - Chương 117: Xin Chào, Kẻ Được Chọn . . . 323
118. Quyển 3 - Chương 118: Tức Nước Vỡ Bờ . . . 325
119. Quyển 3 - Chương 119: Lễ Phân Loại . . . 327
120. Quyển 3 - Chương 120: Giáo Sư Mới Của Hogwarts . . . 331
121. Quyển 3 - Chương 121: Rắn Nhỏ Năm Nhất . . . 334
122. Quyển 3 - Chương 122: Phát Biểu . . . 336
123. Quyển 3 - Chương 123: Năm Nhất Bắt Đầu . . . 340
124. Quyển 3 - Chương 124: Trước Halloween . . . 342
125. Quyển 3 - Chương 125: Quỷ Khổng Lồ Tới . . . 345
126. Quyển 3 - Chương 126: Hành Lang Tầng Bốn . . . 348
127. Quyển 3 - Chương 127: Chúa Tể Hắc Ám Xui Xẻo . . . 350
128. Quyển 3 - Chương 128: Hỗ Trợ Không Còn Như Lúc Trước . . . 352
129. Quyển 3 - Chương 129: Ký Ức Của Snape . . . 355
130. Quyển 3 - Chương 130: Giải Thích Của Dra . . . 358
131. Quyển 3 - Chương 131: Ký Ức Của Su . . . 360
132. Quyển 3 - Chương 132: Lucius Phân Tích . . . 363
133. Quyển 3 - Chương 133: Dumbledore Hiểu Được . . . 365
134. Quyển 3 - Chương 134: Sự Thật Tàn Khốc . . . 368
135. Quyển 3 - Chương 135: Lễ Giáng Sinh Đến . . . 371
136. Quyển 3 - Chương 136: Chúa Tể Hắc Ám Đời Trước Tỏ Tình . . . 373
137. Quyển 3 - Chương 137: Bàn Chuyện Trong Phòng Làm Việc . . . 376
138. Quyển 3 - Chương 138: Aquila Bạo Động Pháp Lực . . . 378
139. Quyển 3 - Chương 139: Quyết Định Của Aquila . . . 381
140. Quyển 3 - Chương 140: Cuối Kỳ Năm Nhất . . . 383
141. Quyển 3 - Chương 141: Mang Danh Nghĩa Bảo Vệ Hòn Đá Phù Thủy . . . 385
142. Quyển 3 - Chương 142: Thử Thách . . . 388
143. Quyển 3 - Chương 143: Sở Hữu Hòn Đá Phù Thủy . . . 390
144. Quyển 3 - Chương 144: Sau Sự Kiện Hòn Đá Phù Thủy . . . 393
145. Quyển 3 - Chương 145: Năm Nhất Chấm Dứt . . . 395
146. Quyển 3 - Chương 146: Nghỉ Hè Năm Nhất . . . 397
147. Quyển 3 - Chương 147: Cuộc Họp Ban Giám Đốc . . . 400
148. Quyển 3 - Chương 148: Lướt Qua Năm Thứ Hai . . . 402

149. Quyển 3 - Chương 149: Sirius Vượt Ngục . . . 405
150. Quyển 3 - Chương 150: Bắt Đầu Năm Thứ Ba . . . 407
151. Quyển 3 - Chương 151: Đoàn Tàu Kinh Hồn . . . 410
152. Quyển 3 - Chương 152: Ravenclaw Treo Giải Thưởng . . . 412
153. Quyển 3 - Chương 153: Biện Pháp Xử Lý Peter . . . 415
154. Quyển 3 - Chương 154: Lễ Giáng Sinh Năm Thứ Ba . . . 417
155. Quyển 3 - Chương 155: Năm Thứ Ba Chấm Dứt . . . 420
156. Quyển 3 - Chương 156: Bên Cạnh Làng Little Hangleton . . . 422
157. Quyển 3 - Chương 157: Cúp Quidditch Thế Giới . . . 424
158. Quyển 3 - Chương 158: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn . . . 427
159. Quyển 3 - Chương 159: Nhẫn Thừa Dịp Đi Vào . . . 429
160. Quyển 3 - Chương 160: Giáo Sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám Mới . . . 432
161. Quyển 3 - Chương 161: Sự Kiện Chồn Trắng . . . 434
162. Quyển 3 - Chương 162: Aquila Thẳng Thắn . . . 437
163. Quyển 3 - Chương 163: Thi Đấu Tam Pháp Thuật . . . 439
164. Quyển 3 - Chương 164: Trường Khác Tới . . . 442
165. Quyển 3 - Chương 165: Chiếc Cốc Lửa Không Khống Chế Được . . . 444
166. Quyển 3 - Chương 166: Sau Sự Kiện Chiếc Cốc Lửa . . . 447
167. Quyển 3 - Chương 167: Bài Thi Thứ Nhất . . . 449
168. Quyển 3 - Chương 168: Bạn Nhảy Của Aquila . . . 451
169. Quyển 3 - Chương 169: Sau Tình Dược . . . 454
170. Quyển 3 - Chương 170: Đẩy Tay Sau Lưng . . . 456
171. Quyển 3 - Chương 171: "thu Hoạch" Bất Ngờ Của Dumbledore . . . 459
172. Quyển 3 - Chương 172: Dạ Hội Giáng Sinh . . . 461
173. Quyển 3 - Chương 173: Bài Thi Thứ Hai . . . 464
174. Quyển 3 - Chương 174: Trường Sinh Linh Giá Cuối Cùng . . . 466
175. Quyển 3 - Chương 175: Bài Thi Thứ Ba . . . 468
176. Quyển 3 - Chương 176: Draco Một Mình Trở Về . . . 471
177. Quyển 3 - Chương 177: Chúa Tể Hắc Ám Đời Trước Phát Uy . . . 474
178. Quyển 3 - Chương 178: Chúa Tể Hắc Ám Sống Lại . . . 476
179. Quyển 3 - Chương 179: Trận Chiến Cuối Cùng . . . 478
180. Quyển 3 - Chương 180: Chúa Tể Hắc Ám Cuối Cùng . . . 481
181. Quyển 3 - Chương 181: Phiên Ngoại 1 . . . 484
182. Quyển 3 - Chương 182: Phiên Ngoại 2 . . . 487
183. Quyển 3 - Chương 183: Phiên Ngoại 3 . . . 489
184. Quyển 3 - Chương 184: Phiên Ngoại 4 . . . 491
185. Quyển 3 - Chương 185: Phiên Ngoại 5 . . . 494

[Harry Potter] Harry Potter Chi Chuộc Tội

Giới thiệu
Editor: Dương Minh YênThể loại: đam mỹ, HP đồng nhân, trọng sinh, thanh mai trúc mã, ấm áp, sinh tử văn, 1×1, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/harry-potter-harry-potter-chi-chuoc-toi

1. Quyển 1 - Chương 1: Chết Mà Không Phải Chết

Look at me... Mắt anh nhìn chằm chằm phía trước, ngón tay nắm chặt cánh tay anh cầm lấy, nọc độc con rắn của Chúa tể Hắc ám kia đã làm mắt anh mơ hồ, mọi cảnh tượng cũng có vẻ lạnh lùng theo hoàn cảnh âm u.

Chỉ có một tia xanh biếc là anh có thể nhận ra, cho nên anh cố gắng dừng mắt tại nơi đó, hồi ức về mảng màu xanh biếc kia cứ thế ngập tràn, rồi anh nhìn những sắc khối càng ngày càng mơ hồ, rốt cuộc thế giới biến thành xám xịt, anh có thể nghỉ ngơi rồi.

Lòng anh tràn đầy vui mừng chuẩn bị hưởng thụ sự yên bình mà tử vong mang lại, nhưng hoàn cảnh đó lại nhanh chóng bị phá vỡ, một đám người vọt vào, líu ríu cạnh anh. Vẫn chưa chết sao? Merlin ơi, anh đã chuộc tội xong, dùng tính mạng, dùng linh hồn anh, còn chưa đủ sao?

Anh quật cường không chịu mở to mắt, chỉ cần không mở mắt có phải có thể giả vờ mình đã rời khỏi thế giới này, đến nơi an tường vĩnh hằng kia không. Cuộc sống luôn keo kiệt với anh. Nó dạy anh tuyệt vọng, lại không cho anh chút hy vọng nào, mặc dù đã từng có một chút ánh sáng cũng phải trả giá gấp trăm ngàn lần, anh thật là mệt.

Nhưng anh có thể làm gì chứ? Cực khổ đã sớm trở thành bóng dáng anh, hiện tại cũng chỉ có thể đối mặt, một Slytherin đủ tư cách sẽ không trốn tránh.

Anh hít thở vài cái thật sâu, ép mình phải mở mắt ra, chuẩn bị tốt nọc độc của mình dạy dỗ cái đám nhóc con hoàn toàn không có đầu óc, gây trướng mắt, làm phiền người khác kia mới được. Nhưng khi anh mở to mắt lại phát hiện một sự thật làm anh mừng rỡ như điên – anh đã chết.

Bất ngờ, tuyệt đối là cảm giác đầu tiên, rồi đề phòng ập tới, anh, Severus Snape, chủ nhiệm Slytherin, gián điệp hai mang thành công nhất trong vài thập niên trở lại đây, đương nhiên biết người chết đều muốn đi tới quốc gia của mình, chỉ khi bản thân không thể đối mặt với tử vong mới trở thành hồn ma, giống như cái đám bay trong Hogwarts kia, nhưng anh tuyệt đối không phải! Vậy thì, bị bẫy, chính là phán đoán đầu tiên của anh. Tại giới phù thủy, pháp thuật tập trung linh hồn nếu không phải là bậc thầy thì chính là phù thủy hắc ám, xét thấy đặc tính pháp thuật hắc ám, khả năng phù thủy hắc ám cao hơn. Hay là ai còn muốn thu thập linh hồn của mình để làm chuyện gì đó nữa?

Anh nhớ anh đã từng gào thét với cụ Dumbledore trong Rừng Cấm, "Còn linh hồn của tôi thì sao? Linh hồn của tôi?"

Đúng vậy, bạch phù thủy đáng kính! Hừ! Mặc dù là tên nhóc con nhà Lily không phải cũng giống như heo đợi mổ thịt sao? Anh đã làm mọi chuyện theo yêu cầu của cụ, còn về việc Kẻ Được Chọn kia có thể thành công hay không thì thật sự cụ cho rằng mình để ý sao?

Thôi, dù sao cũng như vậy rồi, anh cũng chưa từng hy vọng vận mệnh ban ân, cũng không hề gì khi đau khổ. Mặc kệ là xảy ra chuyện gì thì cứ đi theo thôi. Anh nghĩ như vậy, nhìn mọi người đưa thi thể anh ra ngoài, đúng vậy, thi thể, tức là anh đã chết, nói từ thi thể làm anh có cảm giác thật quái dị.

Anh nhìn Kẻ Được Chọn kia công bố tình cảm của anh với công chúng, làm anh cảm thấy tức giận và mất thể diện, nhìn Kẻ Được Chọn kỳ dị đánh bại Chúa tể Hắc ám, nhìn Chúa tể Hắc ám chết, anh thấy linh hồn bị tàn phá kia rất nhanh bị một luồng sáng mang đi, ôi, anh khát vọng nhiều biết bao nhiêu cũng được một luồng sáng dẫn anh rời đi, vì thế anh liều mạng đuổi theo lại không tới gần được.

Cuối cùng anh từ bỏ, đại khái cho tới bây giờ anh đều chưa từng hy vọng, nên dù là chết cũng không chấp nhận. Vì thế anh bắt đầu lượn lờ, trong Hogwarts, trong Hẻm Xéo, trong hầm, có đôi khi cũng đi nhìn con người anh quen trước kia.

Cho nên anh thấy, thấy Kẻ Được Chọn vô lực trong chính trị, nhìn tóc đỏ nhà Weasley châm ngòi giữa Slytherin và Gryffindor tới mức tận cùng, sau đó anh thấy con đỡ đầu của mình, Draco anh đã quen từ nhỏ bị bắt chạy nhanh giữa các chính khách, tranh thủ hoàn cảnh tốt nhất cho cha mẹ cậu. Đúng vậy, chính là hoàn cảnh, sau chiến Lucius và Narcissa đã bị giam vào Azkaban. Vì thế Draco quyên ra một núi tiền, cũng chỉ có thể cam đoan họ tránh những vũ nhục mất thể diện nhất.

Sau đó, Lucius chết rất nhanh, thật rõ ràng, vị đàn anh này của anh dù ở nơi như Azkaban cũng chỉ cố gắng bảo vệ vợ mình. Narcissa cũng tự tử, không có Lucius bảo vệ, chị sống không lâu. Còn về Draco, sau khi quyên một nửa Malfoy ra thành công bảo vệ một dòng họ này, nhưng cái chết của ba mẹ chỉ sợ đã đả kích cậu quá lớn, cậu còn chưa gượng dậy nổi, tùy tiện cưới một máu trong rồi không xuất hiện trong giới phù thủy nữa.

Rốt cuộc, đến cả Nhà Slytherin anh đã từng bảo vệ, cũng là chủ nhiệm đều chết trong chiến tranh, còn mang theo cái mũ Tử thần Thực tử – ký ức Kẻ Được Chọn hiển nhiên không ngăn được quyết tâm ra tay của các chính khách với các quý tộc Slytherin. Dưới sự hướng dẫn của tóc đỏ Weasley, gần như Slytherin bị Gryffindor Hogwarts từ bỏ, ký túc xá bọn họ gần như trống không, liên tục vài năm không có học trò mới nhập học.

Đây là vì cái gì chứ? Có đôi lúc anh cũng nghĩ, những chuyện mình làm có đáng giá hay không.

Nhìn đi, chỉ vì một lời hứa mà anh đã bị phá hủy mọi thứ anh để ý, mọi thứ anh đã từng phấn đấu. Đây là vì sao mà anh vẫn phải lượn lờ trên thế gian sao? Bởi vì anh có tội.

Thời gian trôi qua, một năm lại một năm qua đi, Slytherin đã chỉ còn hai ba con mèo nhỏ, ngược lại Gryffindor rất đông đảo, ước chừng chiếm hơn nửa lễ đường, trong sách giáo khoa đã không tìm thấy tên của họ, "Voldemort dẫn dắt tử thần Thực tử tà ác' chính là danh hiệu của mọi người đặt cho. Mọi người dường như cũng rất hạnh phúc, hạnh phúc sao? Snape hận từ này, hạnh phúc của họ làm anh cảm thấy mình phạm phải một cái tội không thể nào cứu vãn!

Malfoy, mỗi một lần nghĩ tới dòng họ này đều sẽ làm linh hồn anh như bị đánh vào. Quả thật, Lily là ánh nắng của anh, tuy thời gian trôi ngay cả gương mặt cô thế nào anh cũng mơ hồ, nhưng anh đã dùng cả mạng mình để bồi thường cho cô. Nhưng Lucius… đàn anh Malfoy kia, người bạn duy nhất anh tán thành, vẫn luôn bị anh giấu diếm, thậm chí bị anh lợi dụng để lấy tin tức. Slytherin đều ích kỷ, xem anh thì biết, nhưng Lucius, từ thời học sinh vẫn luôn ở cạnh anh, dẫn anh tới Chúa tể Hắc ám, vì anh mà cung cấp con đường tiêu thụ độc dược, giúp anh trở thành chủ nhiệm Nhà Slytherin, không thể phủ nhận, Lucius đang làm lựa chọn chính xác, y giúp anh rất nhiều. Y chính là người thực sự quan tâm tới anh.

Nhưng anh đã làm gì? Snape cảm thấy như mình bị nguyền rủa, mọi người quan tâm mình đều không chết tử tế, xem Lily, xem Lucius… Nợ Lily anh đã trả, nhưng nợ Lucius thì anh vẫn còn.

Anh, Severus Snape, đã từng là chủ nhiệm Slytherin, mang tiếng xấu Tử thần Thực tử, gián điệp hai mang không được thừa nhận… hiện tại chỉ là một hồn ma ở giữa đất trời.

Cứ thế qua rất nhiều năm, cho đến khi anh quyết định đi tới khu mộ nhà Malfoy thủ mộ cho Lucius – điều này cũng là việc duy nhất anh có thể làm.

Đây là lần thứ hai sau chiến anh tới nhà Malfoy, lần trước thấy Draco suy sụp tinh thần anh không kiên nhẫn nổi. Nhưng hiện tại những người có quan hệ với anh đều chết hết, anh còn có thể đi đâu chứ?

Lucius Malfoy, Narcissa Malfoy… Anh nhìn hai tên trên bia mộ, cảm thấy khó thở từng cơn.

"Ba, mẹ, chào buổi sáng hai người, hôm nay thời tiết rất đẹp, có lẽ hai người muốn uống một ít hồng trà." Là tiếng của Draco.

Snape theo bản năng tránh ở một bên, nhưng lập tức liền phát hiện mình không cần phải né.

Một mình Draco đứng trước mộ Lucius, không ngừng nói gì đó, có vẻ cậu thường xuyên tới đây, cái cằm vốn lanh lảnh càng thêm gầy yếu, màu tóc bạch kim không được mượt mà như cha mình, Snape có chút giật mình, bộ dáng Lucius trong óc anh vẫn rõ ràng có thể thấy được.

"Con không hận ba đỡ đầu, thật đó." Giọng Draco tiếp tục truyền tới, "Thầy chính là bị Dumbledore lừa, chúng ta đều bị cụ ta lừa, các quý tộc khác có gì tốt hơn đâu? Không ai hiểu kinh tế, giá cả vật dụng hàng ngày ở Hẻm Xéo đã tăng lên gấp ba, những Gryffindor ngu xuẩn ngoại trừ chèn ép Slytherin thì còn làm được gì khác nữa?"

Snape giật mình, hiện tại đã tới mức này rồi sao?

"Con khóa biệt thự lại, chờ họ đánh nhau, sau nội loạn con lại ra, nhà Malfoy còn một nửa tài sản, đủ để con tránh khỏi điều này."

Snape có chút vui mừng, con đỡ đầu của mình xem ra là bo bo giữ lấy mình, Slytherin không sợ khiêu chiến, nhưng họ tuyệt đối sẽ không dũng cảm chỉ vì can đảm.

"Con thường xuyên nhớ mọi người, ba, mẹ, con cũng thường xuyên nhớ ba đỡ đầu, con thường thường nghĩ thầy có thể sống rất tốt hay không, Merlin có thể thỏa mãn nguyện vọng của thầy hay không."

Câu nói tiếp theo Snape cũng chưa nghe hết, anh không ngờ Draco vẫn nhớ mong anh, lo lắng anh như người nhà, dù là Kẻ Được Chọn, vài năm sau cũng quên bẵng anh – cô nhóc tóc đỏ nhà Weasley cũng có góp ít công sức. Cuối cùng nguyện ý nhớ tới anh, là con đỡ đầu của anh, con trai của đàn anh, Lucius.

Snape quyết định nghe theo tiếng lòng của mình, anh tiến lên gần Draco, muốn chạm vào cậu, có lẽ là linh hồn, nhưng anh muốn an ủi đứa trẻ mất mát này. Khi anh chạm vào Draco thì đột nhiên cổ Draco phát ra một luồng sáng trắng, Snape không kịp nói một chữ đã bị luồng sáng kéo gần lại phần mộ của Lucius. Draco ngạc nhiên phát hiện vòng cổ phòng ngự của mình có phản ứng, tại khu mộ gia tộc mình! Cậu lập tức cho rằng mình bị tấn công, bày ra tư thế chiến đấu, nhưng luồng bạch quang trực tiếp đi tới phần mộ của ba!

Draco cực kỳ kinh ngạc, cậu mơ hồ thấy một gương mặt ngạc nhiên trong luồng sáng – là ba đỡ đầu của cậu.

Rất nhanh, mọi thứ lại trở lại yên bình, Draco không rõ được tột cùng đó có phải là ảo giác hay không, một trận gió thổi qua, rốt cuộc cậu mỉm cười, vẻ mặt có phần giống Lucius, cậu lại chạm vào bia mộ ba mình một lần, "Ba đỡ đầu, con sẽ khôi phục vinh quang mà Slytherin nên có!"

2. Quyển 1 - Chương 2: Bắt Đầu

Sau một trận choáng váng, Snape cảm thấy tứ chi mình lại có tri giác, đúng vậy, tri giác, không phải là nhẹ nhàng khi anh làm linh hồn vài năm kia, mà là có cảm giác nặng nặng khống chế. Nghĩ lại luồng sáng trắng khi mình đụng vào Draco, Snape phát huy đầy đủ rèn luyện gián điệp hai mang hàng ngày của mình – dù anh đã có thể mở to mắt, cảm thấy tứ chi nhưng vẫn nằm im.

Anh đang cảm giác hoàn cảnh chung quanh, anh nằm, chung quanh không có tiếng động nào, Snape giữ hô hấp và nhịp tim của mình vững vàng, đại khái một lúc lâu sau, Snape đoán mình đang ở một mình. Anh mở to mắt, ngạc nhiên phát hiện mình đang nằm trên một cái giường xa lạ mà quen thuộc – là cái giường gỗ ở Spinner's End khi còn đang đến trường, sau đó khi anh bắt đầu giao dịch độc dược với Lucius thì bị anh đổi.

Tùy tay pháp thuật hiện thời gian, Snape gần như dại ra nhìn cánh tay nhỏ của mình, và cả thời gian xanh mượt trong không khí, 14:28 28/08/1973.

Merlin ơi, cảm tạ kiếp sống du hồn quỷ dị mấy năm trước, phản ứng đầu tiên của Snape không phải nghi ngờ mình có bị ai hãm hại hay không mà là thực sự nhận ra mình trở về quá khứ. Pháp thuật không phải vạn năng, pháp thuật phương diện thời gian và linh hồn đều thiếu hay bị cấm ở giới pháp thuật, cho nên dù là một bậc thầy độc dược, gần như đã đọc hết sách trong Hogwarts, phòng sách gia tộc Malfoy, chủ nhiệm Slytherin cũng không thể giải thích được tình trạng bây giờ của mình.

Snape chậm rãi rời giường, anh nhớ rõ còn vài ngày nữa sẽ tới ngày khai giảng năm thứ ba, ở học kỳ sau Tobias Snape vì say rượu mà chết, mẹ anh cũng đi theo. Nghĩ vậy, Snape cố gắng nhẹ nhàng mở cửa, ngoài đó hoàn toàn yên tĩnh. Hay mẹ ra ngoài rồi? Anh nghĩ.

Đi xuống cầu thang, phòng khách hiện ra tiêu điều, anh cũng lơ đễnh, trong cảm nhận của mẹ, người đàn ông kia mới không thể bỏ qua nhất, cho nên, chính mình đã sớm không hy vọng xa vời có được tình yêu kia, anh đã bị nguyền rủa, chẳng phải sao?

Ánh nắng tháng tám có vẻ thực hiền hòa, Snape đi tới bờ sông, ngồi dưới bóng đại thụ. Anh nhớ rõ khi chấm dứt năm hai anh và Lily vẫn là bạn tốt, bọn họ sẽ cùng nhau đọc sách khi nghỉ hè. Lily, nhớ tới tên này, Snape cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì. Khác với cảm giác chịu tội không thở nổi như bị đè một tảng đá khi vừa nhớ tới trước kia, lại quỷ dị cảm thấy vắng vẻ.

Anh nhìn dòng nước miên man suy nghĩ, một giọng nói của một cô bé truyền đến, "Sev, Sev…"

Snape quay đầu, một cô bé mái tóc đỏ như lửa vừa gọi tên anh vừa đi tới. Chờ cô đi vào, một đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm anh.

Snape gần như hoảng sợ nhìn cô bé trước mắt, toàn bộ ấn tượng của anh về Lily chính là mái tóc đỏ và đôi mắt màu xanh, còn lại, thật sự đã không nhớ rõ nữa. Hiện tại Lily đứng trước mặt anh, giống như một người xa lạ. Lily bị ánh mắt dại ra của Snape dọa, trong đôi mắt xinh đẹp nhanh chóng lộ ra một tầng thương hại, "Sev, mình biết mẹ cậu qua đời là đả kích rất lớn với cậu, nhưng cậu cũng không thể không ra khỏi cửa, mỗi ngày mình đều tới đây nhìn xem, đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài trong tháng này đấy." Giọng cô bé đặc biệt nhẹ nhàng.

Thấy thương hại trong đôi mắt xanh của Lily, Snape lập tức nghĩ tới ánh mắt Kẻ Được Chọn ngốc nghếch khi nhìn ký ức anh, nháy mắt anh cảm thấy đôi mắt nhớ cả đời khiến anh có hơi ngán.

"Sev, Sev, cậu khỏe chứ? Đừng đau buồn quá, sắp khai giảng rồi…."

Câu nói tiếp theo của Lily Snape không nghe vào, anh bất giác nhận được một tin tức: mẹ anh đã qua đời, vậy Tobias Snape chắc cũng đã mất rồi. Nhưng, đây không phải là chuyện xảy ra vào năm sau sao?

"Lily, chị cậu…" Snape cắt ngang lời của cô bé, anh cần chứng thực.

"Đừng nói tới Petunia…" Trong giọng nói cô bé tràn ngập uể oải, "Chị ấy vẫn không nói chuyện với mình."

Tốt rồi, xem ra chị Lily cũng không thay đổi, vậy thì, chỉ là tình huống của một mình anh thay đổi thôi sao? Hiện tại Snape còn chưa biết, anh cần nhiều tin tức hơn.

Snape im lặng bị cô bé hiểu thành nỗi đau khi mất người thân, vì thế Lily săn sóc chào tạm biệt, cũng nhắc nhở gặp lại anh ở trên tàu tốc hành Hogwarts. Snape nhìn bóng dáng cô bé rời đi, phát hiện không còn tảng đá trong lòng nữa, anh lấy một sự bình tĩnh hoàn toàn không thể tưởng tượng gặp lại đóa hoa bách hợp trong lòng. Nhưng hiện tại Lily vẫn là cô bé đơn thuần kia, tội của anh đã trả hết, mà làm bạn với Lily hiện tại đối với Snape là một thử thách. Dù là ai với quá khứ hơn ba mươi năm làm bạn với một cô bé mười mấy tuổi thành thật đều sẽ cảm thấy không được tự nhiên, đừng nói tới mọi tình cảm gút mắc đời trước của anh với cô bé này nữa.

Cha mẹ qua đời khiến Snape có hơi bồn chồn, cũng có chút thả lỏng. Bồn chồn vì mình không xác định được còn có gì thay đổi nữa không, thả lỏng thì vì thật sự không thể chắc chắn được mình có thể nhẫn nại một lần nữa khi chịu đòn của cha và sự yếu đuối của mẹ hay không. Nhìn xem, mặc kệ là mấy lần thì anh vẫn là một con rắn độc rõ đầu rõ đuôi, vì tư lợi, dù sao không ai mong chờ sự tồn tại của anh, anh cũng chỉ có thể sống lạnh băng mà thôi.

Rất nhanh, ngày khai giảng đã tới, Snape mặc quần áo, đứng trên sân ga chín ba phần tư, trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Dù là khi nào thì Hogwarts đối với anh mà nói là một gia đình, anh nắm thật chặt hành lý của mình, tìm được một toa xe.

Snape tới rất sớm, sau khi đi vào anh nhanh chóng ếm lên cửa một thần chú xem nhẹ. Dù là Lily hay bốn người Nhóm Đạo tặc, hiện tại anh hoàn toàn không muốn ứng phó. Mấy ngày nay anh phát hiện pháp lực của mình đã chậm rãi trở lại – không phải pháp lực năm thứ ba trong trí nhớ mà là pháp lực khi anh ba mươi mấy tuổi, hơn nữa ở tuổi này anh còn tiếp tục tăng trưởng nữa. Nghĩ vậy, khóe miệng Snape không nhịn được giương lên, ở bất kỳ thời gian nào, có được thực lực mạnh đều là bảo đảm hàng đầu. Mấy ngày nay anh đã xem xét lại tài sản trong nhà, mặc dù là tiết kiệm cũng chỉ có thể dùng đến hết học kỳ, xem ra phải hợp tác với Lucius rồi.

Nhớ tới Lucius đời trước, mắt Snape tối sầm, sau khi mình trở về cũng không có ký ức của thân thể này, anh cũng không biết có còn là tiến trình cả đời trước nữa hay không. Cẩn thận, phải cẩn thận hơn, Snape định ra mục tiêu bước đầu cho mình, trước tiên biết rõ ràng hoàn cảnh rồi mới có thể tính toán bước tiếp theo. Snape cầm lấy một quyển sách, muốn hòa tan tâm tư hỗn độn của mình.

Xe lửa rất nhanh đã tới, nhờ thần chú, Snape có thể một mình hưởng thụ hành trình an tĩnh này. Xuống xe, xa xa thấy bóng dáng lâu đài quen thuộc, Snape cảm khái hàng vạn lần.

"Severus, cậu vừa mới đi đâu vậy?" Giọng Lily hoạt bát truyền tới, cô bắt được tay áo phải của Snape, vừa nói rất nhanh, "Mình tìm khắp các toa cũng không thấy cậu, nghỉ hè thế nào?"

Snape đã không còn nhớ rõ trước kia khi đối mặt với hành động thế này của Lily sẽ có phản ứng gì, nhưng là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi nghiêm khắc độc thân, anh chỉ cảm thấy bồng bột. Ngay lúc anh cau mày chuẩn bị kéo tay Lily ra thì có một tiếng nói quen thuộc truyền tới, "Buông Lily ra, Snivellus chết tiệt!"

Snape xoay người, mượn cơ hội bỏ tay Lily khỏi tay áo, "Có lẽ miệng cậu là bạch tuộc, nó không phát ra được tiếng người chăng? Hay là nó căn bản là một món đồ trang sức như cái đầu của quỷ khổng lồ đến nỗi với trình độ trí lực bình thường chúng tôi không nghe hiểu cậu đang nói gì!" Đối mặt với kẻ địch từ cả hai phía, Snape căn bản phản ứng theo bản năng.

"Potter, tại sao cậu có thể đối xử với bạn của tôi như vậy!" Lily cũng rất tức giận, từ khi mẹ qua đời người bạn này thay đổi rất lớn. Cụ thể là gì thì Lily cũng không nói rõ được nhưng cô có thể nhận ra Severus bất hòa với mình. Đối với điều này cô cho rằng bạn tốt của mình còn đang đắm chìm trong nỗi đau người thân qua đời, cho nên chuẩn bị kỹ càng an ủi bạn tốt của mình trên tàu tốc hành Hogwarts. Nhưng vất vả mới tìm được, còn chưa nói lời nào thì tên James đáng ghét này đã xông ra rồi.

"Cậu… Răng cửa…" Đối diện với Potter đầu tóc vẫn rối bù như trong ấn tượng.

"Expelliarmus!" Snape vững vàng niệm thần chú.

Đũa phép James bị đánh bay, các phù thủy nhỏ chung quanh cực kỳ ngạc nhiên, Snape Slytherin có mâu thuẫn với bốn người Gryffindor là chuyện mọi người đều biết, nhưng từ phản kích lưu loát của Snape như bây giờ thì lại hiếm thấy.

"James, cậu không sao chứ?" Sirius phía sau thở hổn hển theo kịp, ở sau cậu nhóc có thể thoáng thấy Remus và Peter.

"Severus, tại sao cậu có thể làm bạn học bị thương chứ?" Lily có hơi không vui, dù James không đúng nhưng Severus lại tấn công trước. Giống như thường ngày cô đều thẳng thắn cho thấy mình yêu ghét cái gì, kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết chỉ cần cô không muốn thì Severus sẽ không làm.

"Snivellus âm hiểm!" Sirius thấy James không có việc gì đánh tới người Snape.

"Well, well đây là Gryffindor chính nghĩa sao." Đám người tách ra, một người giống như tách ra từ làn nước xuyên qua, giọng nói Snape nghe có vẻ hơi non nớt.

Lucius… Malfoy, Snape nhìn màu bạch kim quen thuộc trước mắt, trong lòng đột nhiên nhớ tới Draco trước bia mộ. Nghe làn điệu cả đời quen thuộc, anh chợt cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên. Người này, còn chưa vì mình mà chết đi, vẫn cứ như một con công khoe đuôi… thật tốt.

"Được rồi, Gryffindor vô cớ tấn công bạn học, trừ 10 điểm." Huynh Trưởng Gryffindor rốt cuộc không nhìn được nữa, mặt cậu ta cứng ngắc trừ điểm Nhà mình, Merlin ơi, còn chưa khai giảng đâu đó!

Snape cúi đầu, che dấu vẻ mặt kích động của mình. Lily nghiêm khắc nhìn James, đồng thời không hài lòng với phản ứng của bạn tốt.

"Severus, chúng ta lên xe đi." Cuối cùng, trong lòng Lily vẫn là chăm sóc bạn tốt mạnh hơn. Cô vươn tay, chuẩn bị kéo Snape đi cùng.

"Không được, Lily, mình tới bên kia." Snape nhìn Lily thật sâu, chính mình đã không còn nợ cô nữa, cả đời này mình cứ rời xa cô như vậy, sẽ không đưa tới vận xui cho cô, quá tốt rồi.

Nghĩ vậy, Snape cũng không quay đầu đi lên một chiếc xe ngựa khác, để cô bé đứng một mình một chỗ. Lily cảm thấy giận dỗi một cách khó hiểu, hóa ra Severus đều đối với mình cần thì đi mà không cần thì thôi.

"Lily, cậu có muốn lên cùng xe với mình không?" Ngược lại James lắp bắp nói.

"Được." Lily dỗi nói, James vô cùng vui đi theo sau cô bé. Sirius và Lupin đang khuyên Peter nhường một chỗ ngồi.

Dường như có cái gì đó không đúng… Đũa phép Lucius đặt trong lòng bàn tay, máu lai Slytherin không nói một lời kia, có cái gì đó không đúng.

3. Quyển 1 - Chương 3: Khai Giảng Năm Thứ Ba – Lucius Tò Mò

Ngồi ở bàn ăn Slytherin, Snape tự giác ngồi ở vị trí cuối cùng, khác với không cam lòng ở đời trước, Snape càng may mắn với sắp xếp như vậy – trước khi xác định được tình trạng hiện tại, có thể có được không gian không bị người chú ý là một việc thật may mắn!

Lễ Phân loại năm nay không có gì khác biệt so với trí nhớ, Snape bình tĩnh nhìn thấy em trai Sirius, 'anh hùng can đảm' nhà Black hơi có vẻ ngượng ngùng tới dãy bàn Slytherin, bên kia, Lucius đã sớm chuẩn bị chỗ ngồi cho cậu bé vì cậu chủ nhỏ nhà Black.

Xem ra phần này không hề thay đổi, Snape rất hài lòng vì mình có được một tin tức, anh vừa tiếp tục nghe Mũ Phân Loại phân từng phù thủy nhỏ tới nơi thích hợp, vừa giả vờ không hề để ý quan sát dãy bàn giáo sư.

Đứng mũi chịu sào chính là Dumbledore với bộ râu được thắt nơ bướm, Merlin ơi, sao anh lại không biết thưởng thức quỷ dị của Dumbledore đã bắt đầu từ rất sớm nhỉ? Đối với bach phù thủy vĩ đại nhất, lãnh tụ Hội Phượng Hoàng, hiệu trưởng Hogwarts này, Snape có hơi oán hận.

Trên thực tế, Snape cũng không oán hận việc Dumbledore hoàn toàn lợi dụng mình, anh vĩnh viễn nhớ rõ khi mình đi cầu xin Dumbledore thì vị hiệu trưởng đáng kính này đã lạnh băng hỏi mình, "Anh có thể cho tôi cái gì?"

"Anything." Đây là câu trả lời của anh khi đó, cho nên anh cũng không oán hận toàn bộ hành động của bạch phù thủy. Slytherin biết có cầu xin thì nhất định phải trả giá, ngươi tình ta nguyện có thể gọi là trao đổi đồng giá rồi.

Nhưng cái anh không thể tha thứ chính là Dumbledore thiên vị Gryffindor và phòng bị Slytherin, cuối cùng làm Slytherin không còn ai, có thể nói, tự tay Dumbledore hủy diệt đi nơi mình duy nhất coi là nhà. Càng không thể khiến người khác dễ dàng tha thứ chính là, sau khi anh trở thành hiệu trưởng anh mới phát hiện được quyền hạn của hiệu trưởng lớn bao nhiêu, bức ảnh, hồn ma, sinh vật trong Rừng Cấm, gần như đều nghe theo lời hiệu trưởng ở mức độ nhất định. Dưới tình huống như thế, còn không hiểu được năm đó trò đùa làm mình suýt chết căn bản là Dumbledore nhân nhượng tên chết tiệt Potter ngu ngốc kia.

Đời trước khi mình biết được mọi thứ này thì đã muộn, Potter đã chết, bạch phù thủy cũng hiến thân vì chính nghĩa của cụ ta, cũng có Chúa tể Hắc ám ở bên ngoài như hổ rình mồi, Snape căn bản không có sức đi so đo nữa. Nhưng người định không bằng trời định, Merlin để anh trở về quá khứ, Slytherin cho tới bây giờ đều mang thù, Snape nhìn chằm chằm chén đĩa của mình, cả đời này đừng nghĩ tôi sẽ đưa ra mọi thứ của mình cho cụ nữa, chẳng qua chỉ là mê hoặc lòng người mà thôi. Snape lại nghĩ tới lời nói cuối cùng của con đỡ đầu đời trước, hừ, anh cố gắng xóa bỏ giới tuyến vì khinh miệt mà thay đổi, thắng lợi cuối cùng chính là thuộc về Slytherin, vì thắng lợi cuối cùng chúng ta sẽ kiên nhẫn.

Sau khi kết thúc bữa tối, dưới sự hướng dẫn của Lucius thì Slytherin nối đuôi nhau vào phòng sinh hoạt chung, Lucius năm nay năm thứ năm, chính thức trở thành Huynh Trưởng Slytherin.

"Tôi nghĩ, tôi cũng không cần nói quá nhiều, có thể vào Slytherin chứng tỏ các bạn hiểu được cái gì nên làm cái gì không nên làm." Snape còn chưa quá quen với giọng điệu trẻ tuổi của Lucius, nhưng nhìn ánh mắt không hề che dấu mê luyến của học trò năm nhất hung hăng phỉ nhổ trong lòng một câu 'công trắng chuyên phát hormone chung quanh'.

"Tôi, Huynh Trưởng Slytherin, cũng không muốn trừ điểm bất cứ Slytherin nào. Lấy vinh quang Slytherin làm vinh quang, hy vọng các bạn học được cẩn thận, không được giống với những con sư tử ngu xuẩn không đầu óc duỗi móng vuốt của mình tới mọi chỗ. Nhớ kỹ, các bạn là Slytherin." Cuối cùng giọng của Lucius nghiêm túc dần, nhóm rắn nhỏ năm nhất cũng thay đổi vẻ mặt mình theo giọng điệu của Lucius.

Snape hừ một tiếng, là bạn tốt của con công chỉ biết ba hoa chích chòe này mười mấy năm, sao anh lại không biết Lucius sau lưng nói ra những điều này là mỗi một ngày đuổi theo mình đòi 'Dược dung mạo', 'Dược vinh quang', 'Dược mượt tóc'... Merlin ơi, có đôi khi anh cũng nghi ngờ nếu mình tiết kiệm hoàn toàn thời gian điều chế mấy thứ này thành Thuốc Bả Sói nói không chừng có thể trị tận gốc nọc độc của sói cũng nên!

Lucius chuẩn xác bắt được biểu tình trên mặt Snape, y có chút nghiền ngẫm co khóe miệng, không ngoài dự đoán nghe được vài tiếng thở to ở phía dưới.

Snape kia học kỳ trước vẫn là 'sỉ nhục của Slytherin', chỉ có độc dược thì lại khác. Nói thế nào nhỉ, trước kia mình chỉ gọi là quen cậu ta thôi, không xung đột với bậc thầy độc dược tương lai là lựa chọn đương nhiên, nhưng khi đó Lucius cũng không cho rằng mình có cần tiếp xúc với tên máu lai này hay không, nhất là khi y thấy tia sáng trong mắt Snape trộm nhìn con bé Máu Bùn Gryffindor kia. Một Slytherin không rõ tình cảnh của mình không phải là một Slytherin đủ tư cách! Càng miễn bàn tới hai năm liên tiếp Snape mâu thuẫn với bốn người Gryffindor, rõ ràng có năng lực tiên phát chế nhân đúng không, lại vì Máu Bùn kia mà kiêng kị ra tay.

Hiện tại thì sao? Trước kia là một Slytherin ngoài lớp độc dược thì gần như bị người ta xem nhẹ, hiện tại từ trên xuống dưới đều tràn ngập cảm giác tồn tại. Nhìn kỹ, không thấy trong một kỳ nghỉ hè Snape như cao hơn một ít, thịt trên mặt cũng thiếu, khiến cho cái mũi vốn không dễ dàng bị xem nhẹ có vẻ rất thẳng.

Tuy cậu ta đã cố gắng làm mình không bị chú ý, nhưng người giống như Lucius vẫn luôn chú ý cậu ta có thể dễ dáng cảm thấy anh thay đổi.

Rốt cuộc trên người cậu ta đã xảy ra chuyện gì? Lucius phát hiện lòng tò mò của mình không ngừng toát ra. Ý nghĩ vốn tưởng rằng sau khi trở thành Huynh Trưởng mình cũng chỉ có thể thấy không thú vị khi gánh vác một loạt trách nhiệm chăm sóc học trò mới lập tức thay đổi, có lẽ tìm hiểu được bí mật của tên máu lai kia là một thử thách không tồi?

Snape hoàn toàn không biết mình đã bị Lucius theo dõi, bạn tốt duy nhất ở đời trước, đối tượng mình áy náy nhất khi mất đi, hơn nữa con y lại là con đỡ đầu duy nhất và một nửa học trò độc dược của mình, dù Snape biết đây không phải là kiếp trước, nhưng một phần sự thật trước đó chứng minh hiện nay ngoài anh thì dường như tất cả mọi người đều không có gì thay đổi.

Dưới tình huống như thế, Snape không hề khắc chế lộ qua vẻ mặt theo thói quen đối với Lucius, càng không ngờ chỉ một vẻ mặt đó thành công gợi lên lòng hiếu kỳ của Lucius.

Về phần khí thế, Merlin cũng không phải vạn năng. Kiếp sống mười mấy năm giáo sư độc dược cùng danh hiệu 'bậc thầy độc dược vĩ đại nhất thế kỷ' không phải nói không, có được năng lực hô mưa gọi gió trong một lĩnh vực đã sớm khiến anh cực kỳ tự tin với năng lực của mình. Dưới tình thế đó thì hoàn toàn không giống một cậu học trò nhỏ năm hai khát vọng được khẳng định chân chính năm thứ hai trước kia, khát vọng chứng minh bản thân. Mặc dù anh vẫn cố gắng đè nén nhưng vẫn có chút khác biệt so với trước.

Rốt cuộc, phát biểu của Huynh Trưởng chấm dứt, lưu lại lời nói 'ba ngày sau quyết định thủ tịch năm nhất', Lucius thanh thản ra ngoài.

Trở lại phòng ngủ Snape thở thật dài, nên may mắn Slytherin bài xích mình sao? Kiếp trước mình ở trong một phòng đơn hẻo lánh thành công cho mình một nơi tương đối an toàn.

Snape mở hành lý của mình ra, dù mình đang nằm trên giường – trước khi mình trở thành chủ nhiệm Slytherin, ký túc xá Slytherin quả nhiên vẫn thật tốt, thảo nào năm đó mình thực hành chính sách tự mình ra tay làm nhóm rắn lười biếng kia khóc kêu trời.

Chẳng qua bây giờ mình cảm tạ bố trí như vậy, sau khi bắt đầu hợp tác với Lucius thì liền trải qua cuộc sống thoải mái. Snape trở lại trước khi giải phóng còn chưa quá quen. Ký túc xá thật sự rất đơn sơ chính mình lại không dám sử dụng thần chú biến hình xung quanh, ai biết lão ong mật đa nghi kia có thể thấy trình độ thần chú trên diện rộng của mình mà đề cao nghi kỵ hay không, anh cũng không muốn tự dâng mình lên tay bạch phù thủy đâu.

Snape xoay người, nhăn chặt mày, tư liệu vẫn không đủ, không thể phán đoán được thái độ mình nên tỏ ra. Anh nghĩ lại vài người hiện tại mình tiếp xúc, Lily, Potter, Sirius, và cả Lucius, tất cả mọi người không thay đổi, có thay đổi chỉ là bản thân anh.

4. Quyển 1 - Chương 4: Xung Đột

Sáng sớm hôm sau, Snape dựa theo thời gian thường ngày mình ra ký túc xá, bất ngờ gặp Lucius ở cửa phòng sinh hoạt chung.

"Đàn em Snape, chào buổi sáng." Lucius ngoài dự đoán mở miệng chào hỏi, hoàn toàn khiến Snape chỉ định gật đầu bước đi trở tay không kịp.

"Đàn anh Malfoy, chào buổi sáng." Snape cố gắng nhớ lại bản thân đời trước năm thứ ba nhát gan, trên mặt vẫn giữ bình tĩnh.

"Đàn em Snape thức dậy rất sớm?" Lucius nhìn Snape "bản bình thường" trước mắt – đúng là dáng vẻ nên có trong ấn tượng của mình, nhưng, Lucius rũ mi mắt, che dấu tia sáng hứng thú bên trong, nếu không phải đêm qua y vô tình thấy dáng vẻ của Snape, bản thân đúng là sẽ bị lừa gạt ấy chứ.

"Đàn anh Malfoy cũng rất sớm." Snape chậm rãi tiến vào phòng sinh hoạt, năm thứ ba dù sao cũng không quen với Lucius, càng miễn bàn đời trước bị anh ta quở trách tính tình "vừa thối vừa cứng nhắc" vài chục năm. Nghiêm mặt giả không quen, Snape tỏ vẻ không hề áp lực.

"A, tôi phải phụ trách dẫn đường học trò năm nhất, dù sao trước khi có thủ tịch năm nhất tôi có trách nhiệm của Huynh Trưởng." Lucius không phải không nhận ra Snape không muốn nhiều lời, nhưng y chính là không muốn làm cậu ta như ý đó.

"Vậy tôi không làm phiền đàn anh Malfoy nữa." Snape khô cằn nói, không đợi Lucius trả lời cứ thế gật đầu đi ra phòng sinh hoạt chung.

Nhìn bóng dáng Snape rời đi, Lucius vuốt vuốt mái tóc bạch kim của mình, dù sao cũng có thời gian, Snape cậu không chạy thoát được đâu.

Nhìn đến bạn tốt đời trước chịu thua thiệt nhất vẫn còn sống rất tốt khiến Snape cảm thấy rất vui, anh luôn luôn không am hiểu nhận ý tốt của người khác, đời trước chân thành đối xử với anh chỉ có hai người – một là Lily, còn người kia là Lucius. Đáng tiếc, người luôn luôn phải lựa chọn, vì chuộc tội mình hại chết Lily, Snape không hề do dự trở thành gián điệp hai mang, đứng ở mặt đối lập với Lucius.

Chờ anh lấy sinh mệnh hoàn thành bồi thường với Lily vài chục năm đã không rõ là tình cảm gì, anh ngạc nhiên phát hiện trên lưng mình có một gánh nặng. Lucius bi thảm ở Azkaban, Draco chưa gượng dậy nổi, Slytherin bị xa lánh như roi gai không ngừng quật vào lòng anh.

Thật sự đáng sao? Anh không nhịn được hỏi mình. Có điều Slytherin cũng không hối hận, họ vĩnh viễn đối mặt với lựa chọn của mình. Nhưng anh có thể không nhìn nhóm rắn nhỏ Slytherin giãy dụa dưới cánh của mình, có thể xem nhẹ con đỡ đầu nhà mình không đứng lên, nhưng lại không thể nào mở gông xiềng vì phản bội Lucius.

Tình bạn Slytherin một khi trả giá thì tuyệt đối không phản bội, Lucius, vị rắn độc Malfoy được giới phù thủy công nhận kia làm được, nhưng anh, lại ngay cả can đảm đối mặt với bạn mình cũng không có. Huống chi kết hợp với tình huống lúc ấy lại ở khu mộ gia tộc Malfoy, Snape mơ mơ hồ hồ suy đoán – có lẽ đây là lời chúc từ Merlin, mà người giúp đỡ chỉ có thể là người bạn tốt duy nhất của mình, nếu thần anh lễ tạ nhận lời anh.

Snape vừa ngồi trong góc phòng không yên lòng ăn bữa sáng, vừa âm thầm quyết định, trong phạm vi có thể, mình nhất định phải hồi báo Lucius một ít, còn Lily. Snape ngẩng đầu, nhìn Potter và Black đang hoạt bát lớn tiếng tranh đồ ăn trên dãy bàn Gryffindor, có lẽ cách xa một chút thì tốt hơn. Anh không muốn làm rối tâm trạng hỗn loạn của mình thêm nữa, cũng không muốn để ý, đơn giản như vậy coi như hết, điều tôi có thể làm tôi đã làm toàn bộ rồi.

Ngày khai giảng đầu tiên năm thứ ba theo thường lệ là lớp biến hình và độc dược, lớp trước là hạng mạnh của Potter, lớp sau lại là lĩnh vực của Snape.

Giáo sư McGonagall vẫn mang dáng vẻ như trong trí nhớ của Snape, dù mình với bà làm đồng nghiệp mười mấy năm cũng không phát hiện vị nữ sĩ này có gì thay đổi. Potter vẫn là học trò cưng của bà, ngẫm lại bọn

Potter học được hóa thú có thể cũng là năm này rồi. Nghĩ vậy, Snape nhịn không được hừ một tiếng, Potter ngu ngốc và nghịch tử nhà Black chỉ sợ cũng chỉ có thiên phú ở phương diện biến thành thú hoang mà thôi.

Snape cẩn thận khống chế pháp lực của mình, đời trước anh nhớ rõ biến hình của mình cũng không quá xuất sắc. Anh cẩn thận quan sát bạn học của mình một chút, quả nhiên phần lớn Slytherin đã làm cho cái tẩu thuốc của mình thay đổi phần nhỏ, Snape bình tĩnh xen lẫn trong đám người.

"Lily, Lily, cậu xem mình thành công rồi này!" Chỉ trong chốc lát, giọng Potter liền tràn ngập phòng học. Giáo sư McGonagall đi nhanh qua, hiếm khi lộ ra nụ cười, "James Potter thành công biến hình tẩu thuốc đầu tiên, Gryffindor thêm 10 điểm." Nói xong, như cổ vũ bà gật gật đầu với Potter.

Potter hoàn toàn không chú ý tới chủ nhiệm nhà mình, cậu ta xoay đầu về sau, nhìn chằm chằm cô bé tóc đỏ ngồi sau mấy chỗ. Cô bé bị ánh mắt trắng này làm đỏ mặt, cũng không biết là vì không khí hay là vì xấu hổ.

Cho đến khi tan học, thủ tịch năm thứ ba Slytherin và Lily lần lượt là người thứ hai và thứ ba hoàn thành, cũng cộng thêm cho Nhà mình năm điểm và ba điểm.

"Severus, Severus…" Tan học, Snape sẽ theo đám người ra bên ngoài, buổi chiều chính là lớp độc dược, anh phải chuẩn bị một chút, hiểu rõ có thể thẳng thắn thành khẩn với vị giáo sư độc dược kia bao nhiêu. Giọng Lily từ cửa truyền tới, hiển nhiên đang ở trước cửa chờ anh.

Vì sáng đã quyết định, Snape cố ý bất hòa với Lily, nhưng trước công chúng không để ý tới bạn mình hai năm có chút không nói được, càng miễn bàn bốn người ở bên như hổ rình mồi, cũng vô số sư tử nhỏ và rắn nhỏ ở bên cạnh xem cuộc vui.

"Lily, chuyện gì vậy?" Snape nhìn đôi mắt xanh biếc của Lily, lại ngạc nhiên phát hiện cõi lòng mình không hề dao động.

Bị đôi mắt đen huyền của Snape nhìn chằm chằm, Lily gần như có thể thấy được hình ảnh nhỏ của mình trong con ngươi màu đen kia. Cô đột nhiên có hơi ngượng ngùng, như lần đầu tiên phát hiện ra thanh mai trúc mã của mình là một nam sinh.

Lily không tự giác cúi đầu, trong ấn tượng Severus chưa từng nhìn mình như vậy.

Potter nhìn Lily nhanh chóng đỏ mặt, cảm giác nguy cơ chưa từng có. Nếu trước kia cậu chỉ là vì thu hút lực chú ý của Lily, hiện tại cậu chân chính coi Snape là tình địch.

"Snivellus chết tiệt, ai cho mày nhìn Lilly như vậy?" Potter nhanh chóng rút đũa phép ra, Black ở một bên xoa tay, Peter có hơi sợ hãi kéo áo choàng Lupin, người sau không thèm để ý.

"Potter, tại sao cậu có thể nói Severus như vậy?" Lily nhanh chóng thoát ra khỏi cảm xúc, còn theo bản năng trộm nhìn Snape. Thấy Snape vẫn bình tĩnh, cô nhẹ nhàng thở ra đồng thời thoáng thất vọng.

"Lily, tại sao cậu có thể che chở tên Snivellus âm hiểm này chứ?" Ánh mắt theo bản năng của Lily đúng lúc bị Potter thấy, cậu không quan tâm chỉ đũa phép vào Snape, hoàn toàn quên đây là trên hành lang ngoài lớp biến hình.

"Incendio." Potter phát ra thần chú đồng thời Black nhảy bổ lên.

Snape nhanh nhẹn tránh thần chú, nói "Impedimenta" đánh bay Black ra ngoài, vì hoàn toàn không đoán trước nên khi Sirius đứng lên thì hai lỗ mũi chảy đầy máu.

Thấy anh em mình chảy máu, Potter quả thực phẫn nộ! Cậu vội vàng nâng Sirius dậy, lớn tiếng gào, "Đây là Slytherin âm hiểm, tùy tiện làm bạn học bị thương."

Nếu như nói vừa rồi Potter công kích Snape nhóm Slytherin còn có thể vâng chịu thái độ "chuyện không liên quan tới mình, nâng cằm", câu nói tiếp theo của Potter không thể nghi ngờ là đắc tội toàn bộ Slytherin, sắc mặt nhóm Slytherin không tốt nhìn bốn người tổ Potter, Gryffindor làm đối thủ lập tức tập trung bên người Potter, phân rõ giới hạn với Slytherin. Thủ tịch Slytherin năm ba mặt âm trầm, đang muốn nói gì thì giáo sư McGonagall đi ra từ phòng học.

"Xảy ra chuyện gì?" Giáo sư nhìn hai Nhà đang trong trạng thái giằng co trên hành lang, ở giữa là Potter đang đỡ Black và Snape bình tĩnh.

"Snape sử dụng pháp thuật trên hành lang tấn công bạn học, thưa giáo sư McGonagall!" Potter chỉ vào máu trên mặt Sirius, vừa đánh trống vừa la làng.

"Là vậy sao? Bạn học Evans?" Giáo sư McGonagall trực tiếp hỏi Lily đứng gần Potter, bà biết Potter, Sirius, Lupin và Peter thân nhau, Gryffindor chung quanh gần đó nhất chính là Lily.

"Dạ... đúng vậy..." Nhìn trên mặt chữ, Potter cũng không nói dối, Lily có lòng nói vài câu cho bạn mình, nhưng tầm mắt nhóm Gryffindor phía sau rất áp lực – sau khi giằng co, ân oán giữa bốn người và Snape đã bay lên mức Nhà, mà Lily dù thế nào cũng không thể phản bội Nhà mình được.

Snape cười lạnh trong lòng, đời trước chính là vậy, Lily luôn ở bên trong chủ trì chính nghĩa, mà anh cũng luôn vì cái nhìn của cô bé này mà không tấn công, không đi tranh thủ, cô bé vĩnh viễn như người bảo vệ, dù cô không biết nếu cô nói một câu "Mình tin cậu", Snape tuyệt đối sẽ làm cô chấn động.

"Bạn học Snape!" Giáo sư McGonagall nhíu chặt mày, bà rất có cảm tình với Slytherin tuy không thích nói chuyện nhưng nghiêm túc học tập này, nhưng lần này cũng không thể bỏ qua sai lầm của thằng bé, "Slytherin trừ 5 điểm, vì trên hành lang vô cớ tấn công bạn học, Severus Snape, cấm túc một tuần."

"Well, well, well, tôi có thể biết được nơi này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không nhỉ?" Lucius ngân nga vang lên sau khi giáo sư McGonagall vừa dứt lời.

"Huynh Trưởng." Thủ tịch năm thứ ba cúi đầu với Lucius, nhóm rắn nhỏ chung quanh theo thứ tự tránh ra một con đường, thủ tịch năm thứ ba khẽ giải thích sự thực cho Lucius.

"Giáo sư McGonagall, trong tình huống không hỏi ai bên ngài đã quyết định có phải không công bằng hay không?" Lucius nhếch môi cười quý tộc.

"Tôi đã hỏi những người đứng xem rồi, bạn học Malfoy." Giáo sư McGonagall nghiêm mặt.

"Ngài chưa nghe lời nói của Slytherin mà không phải sao?" Giọng Lucius vẫn không nhanh không chậm, "Rudolph," Y tùy tay chỉ con rắn nhỏ gần trung tâm nhất, "Mời cậu kể lại chuyện vừa nãy cho giáo sư McGonagall một lần."

Con rắn nhỏ được điểm danh rõ ràng có hơi kích động, nhưng cậu ta lập tức đè nén, lấy giọng điệu khách quan cứng nhắc kể lại, "Sau tan học Evans gọi Snape lại, rồi Potter cũng rất kích động dùng đũa phép chỉ vào Snape cũng ném thần chú với cậu ta, bị Snape tránh thoát rồi Black (nói đến đây, cậu ta bĩu môi) nhảy bổ lên, Snape sử dụng "Impedimenta", Black liền ngã, rồi Potter nâng Black dậy cũng chỉ trích Slytherin tự nhiên tấn công bạn học."

Rudolph kể lại đơn giản, giọng điệu không phập phồng, nhưng làm cho người ta tin tưởng, nhất là cuối cùng nhấn mạnh Potter công kích toàn Nhà Slytherin càng lam sự kiện nâng độ tranh chấp lên mức Nhà, không ít Slytherin tới sau nhìn Potter không thân thiện.

"Đương nhiên ngài có thể kiểm tra một chút thần chú cuối cùng ở đũa phép của bạn học Potter và bạn học Snape, giáo sư McGonagall." Lucius kết luận.

Giáo sư McGonagall nhìn nhóm sư tử nhỏ cúi đầu theo lời kể, còn gương mặt Lily Evans có hơi xấu hổ, làm sao không biết mình bị nói dối. Nhìn nhìn lại vẻ mặt Potter phẫn hận, dáng vẻ không hề ăn năn, bà giận đến mức búi tóc trên đầu đều dựng đứng lên, "Không cần!" Giáo sư McGonagall sắc mặt đỏ bừng, "Cấm túc Snape hủy bỏ, James Potter và Sirius Black vì vô cớ tấn công bạn học, Gryffindor trừ 20 điểm, cấm túc hai tuần."

Không biết cố ý hay vô tình, giáo sư McGonagall xem nhẹ khiêu khích của Potter với Slytherin, cũng không cộng điểm đã trừ của Snape về.

"A, cảm ơn giáo sư McGonagall công bằng." Lucius thong thả đi đến cạnh Snape, ra vẻ an ủi nắm vai anh. Snape dùng sức né, lại phát hiện lực của Lucius lớn kinh người, trừ khi sử dụng thần chú nếu không anh không thể né ra. Snape hung hăng trừng Lucius một cái ở góc không bị phát hiện, người sau buông lỏng

anh ra, nhưng trong mắt đều là ý cười vì thành công, "Tôi nghĩ, bạn học Snape sẽ cảm ơn ngài minh oan cho mình."

Con công trắng chết tiệt này, Snape cắn răng, nhưng không thể không phối hợp với đối phương làm dáng vẻ oan uổng cúi đầu, Huynh trưởng ra mặt, đây cũng không phải ân oán cá nhân của anh.

"Gryffindor trừ 20 điểm nữa, vì vu cáo bạn học." Giáo sư McGonagall cắn răng trừ Nhà mình 20 điểm, "Hiện tại, các trò nên giải tán khỏi hành lang."

Nhóm rắn nhỏ Slytherin suy nghẫm nhìn nhau, nhếch môi lướt qua nhóm sư tử nhỏ Gryffindor bên cạnh, thường thường tung ánh mắt khinh bỉ. Quả nhiên Huynh Trưởng vừa ra tay, Gryffindor cái gì lập tức bãi bình!

Nhóm sư tử nhỏ Gryffindor giận mà không dám nói gì, chớ nói chính mình vừa rồi quả thật có khuyết điểm, chủ nhiệm nhà mình ngay ở bên cạnh lại phạm lỗi tuyệt đối là muốn chết. Nhưng Potter và Black vẫn phẫn hận nhìn Snape, trong mắt lóe ra tia hung ác.

Snape đi trước nhìn Lily, người sau đưa ánh mắt cầu xin, Snape bình tĩnh gật đầu, anh thật sự không quan tâm. Mắt Lily lập tức sáng lên, nhưng bóng dáng Snape đã bị một mảng màu bạch kim chặn lại. Lucius gần như dựa vào tai Snape nói chuyện, "Ai cha, luyến tiếc bạn gái nhỏ của cậu?"

Bậc thầy độc dược tương lai lỗ tai mẫn cảm đỏ bừng, anh thẹn quá thành giận trừng Lucius, "Tôi nghĩ cái đầu trên cổ Huynh Trưởng Malfoy vẫn có thể tự hỏi, tuy trong nó đầy phế liệu màu vàng, Lily là bạn của tôi!"

May mà Lucius là một quý tộc dày dặn khảo nghiệm, đối mặt với gương mặt cứng ngắc và nọc độc không hề che dấu của Snape, nhìn bóng dáng Snape khí thế mười phần, Lucius nghiềm ngẫm sờ sờ cằm mình, bạn sao?

5. Quyển 1 - Chương 5: Quá Độ Sau Khai Giảng

Quả nhiên dù là đâu chỉ cần có Potter thì đều là tai nạn, Snape vừa đi trên hành lang vừa căm giận nói trong lòng.

Anh đẩy cửa phòng học độc dược ra, một mùi thảo dược và mùi đặc biệt khi điều chế nháy mắt tràn vào cơ thể, Snape gần như theo bản năng nheo mắt lại – từ khi anh trở thành du hồn, đã bao nhiêu năm rồi chưa từng ngửi được mùi vị của bạn mình. Dù là thời thiếu niên cô độc hay là thời thanh niên huy hoàng ngắn ngủi, thậm chí là kiếp sống gián điệp hai mang không có thiên lý mười mấy năm, chỉ có người bạn này vẫn trung thực làm bạn bên mình, không rời khỏi, không phản bội.

Gần như trong chớp mắt, Snape đã quyết định: dù trả giá hết thảy cũng không thể lừa dối người bạn này của mình. Là một bậc thầy độc dược tiêu chuẩn, Snape đều gần như cố chấp với độc dược mình sản xuất ra.

"Chào các trò." Giọng nói hiền hòa của giáo sư Horace Slughorn vang lên trong hầm, lão béo xuất thân từ Slytherin này quả nhiên có tài năng, nhưng tính cách quá mức cẩn thận và phù phiếm làm ông ta cũng không có vẻ lấy lòng trong giới quý tộc.

Hừ, Snape hừ mũi, ông già gian xảo này có thể bình an sống qua hai trận chiến, có thể thấy được ông ta cũng có bản lĩnh của riêng mình.

Lớp độc dược hôm nay điều chế Dược khư đậu????, tuy Snape khinh thường cái thứ chỉ có tác dụng bề ngoài này nhưng với đa số động vật nhỏ đã bắt đầu trưởng thành, tuyệt đối đánh trúng tâm lý của họ. Ngay cả Potter luôn ghét độc dược lúc này cũng ngoan ngoãn thao tác dựa vào lời giáo sư viết trên bảng.

Giáo sư Slughorn cứ thế thành công lấy lòng học trò năm ba, tuy Snape cũng không thực hiện giống vậy, nhưng nghĩ lại khi mình làm giáo sư độc dược, trên lớp nổ vạc lại ít hơn giáo sư Slughorn! Nhờ phúc của Dược khư đậu, Slytherin và Gryffindor hiếm khi hòa bình trên lớp độc dược, sắp tan học, gần như vạc của mọi người đều đang hiện màu ánh vàng của Dược khư đậu.

"Phẩm chất hoàn mỹ, trò Snape đã hoàn thành, Slytherin thêm 15 điểm." Giáo sư Slughorn vừa lòng nhìn học trò cưng, tốc độ xử lý dược liệu của người sau đúng là rất nhanh, nhìn màu sắc trong của Dược khư đậu, ông không hề nghi ngờ năng lực của học trò mình.

"Đương nhiên, trò Evans cũng không tồi." GIáo sư Slughorn xoay người đã thấy Lily cũng cho vào lọ, Snape vừa mới phát hiện hôm nay Lily ngồi cạnh bàn mình, khi anh nhìn qua còn đỏ mặt gật gật đầu.

Snape bình tĩnh gật đầu, không hiểu rõ, ngoài lúc vừa mới vào học Lily sẽ ngồi cạnh mình, nhưng khi hiểu biết Slytherin và Gryffindor càng nhiều thì chỗ ngồi của cô càng gần trung tâm Gryffindor mới đúng.

Mặc dù là muốn hỏi mình về độc dược cũng đều là ở thư viện cùng học thông qua giấy hỏi. Chói lọi nhích lại gần Slytherin như mình thế này, đây là lần đầu tiên.

Không rõ thì không nghĩ nữa, Snape biết hiện tại không phải thời kỳ chiến tranh, không cần phải hỏi tận gốc rễ, huống chi bắt đầu từ trước kia anh cũng không biết ý của Lily. Nên anh chỉ im lặng bắt đầu thu dọn đồ đạc, vừa tính toán làm sao có thể lấy được nhiều đặc quyền từ giáo sư Slughorn.

Cũng hoàn thành độc dược Sirius nhìn rõ cử chỉ ngắn ngủi giữa Snape và Lily, khóe miệng gợi lên nụ cười ác ý. Bắt đầu từ khai giảng năm nay, Sirius đã cảm thấy Snivellus kia không thích hợp. Sirius được cưng chiều mà lớn lên, dường như nổi bật giữa đàm người là thiên tính của cậu, vậy nên Sirius hết sức không quen nhìn Snape đối xử bình đẳng với mình.

Đúng vậy, đối xử bình đẳng, khi nào thì Sirius đại gia cậu cũng có thể đánh đồng với đám hoa hoa cỏ cỏ ở Hogwarts chứ, đó cũng là vì sao cậu lại ăn nhịp với James. Nhìn Snape biến sắc ở đủ trường hợp, nhìn gương mặt phần lớn thời gian đều bình tĩnh lại phẫn hận nhìn chăm chú vào mình, Sirius sẽ cảm thấy sảng khoái lủi từ bàn chân lên, cái loại cảm giác này không thua gì lần đầu tiên mẹ đóng sầm cửa phòng ngủ của mình vậy.

Nhưng đến năm thứ ba, như có gì thay đổi, Regulus nhập học, dự kiến vào Slyherin, trong nhà bắt đầu coi trọng em trai hơn bản thân cậu, Sirius phát hiện mình không hề vui như trong tưởng tượng, trên xe lửa khiêu khích Snape lại không đạt được hiệu quả dự định, tên Snivellus kia lại chỉ khinh thường và hờ hững!

Nghĩ đến gần đây liên tiếp không thoải mái, Sirius cắn răng, xem ra Snivellus cũng biết sử dụng sách lược, vậy cậu cũng không thể giống trước. Nghĩ vậy, cậu trực tiếp đè xuống ý tưởng nói một màn kia cho người anh em, tính toán một kế hoạch lớn quật ngã Snape, nếu không cậu ta sao có thể biết được Sirius đại gia ta tài giỏi cỡ nào chứ!

Vì Sirius cố gắng giấu diếm cùng giáo sư Slughorn cố ý thiết kế, tổ bốn người Potter hiếm khi không khiêu khích Slytherin sau lớp độc dược, a, có lẽ còn nên tính toán buổi sáng ở nơi giáo sư McGonagall bị trừ điểm và cấm túc nữa.

Sau khi tan học, Snape dựa theo thói quen trong trí nhớ tới thư viện. Tuy đã từng làm hiệu trưởng Hogwarts một năm và vài năm du hồn, muốn tìm một phòng không bị người khác quấy rầy và có thể đọc sách đối với Snape thì quá dễ, không nói tới những nơi bí ẩn, nhưng Phòng Yêu Cầu tầng tám kia cũng thỏa mãn yêu cầu của anh. Nhưng xuất phát từ cẩn thận, anh vẫn noi theo thói quen trong trí nhớ tới thư viện là hơn.

Bất ngờ, ở chỗ mình thường ngồi Lily đã sớm ngồi cạnh đó. Cô bé hôm nay như cố ý trưng diện, mái tóc đỏ lửa chỉnh tề vén sau tai, đôi mắt vốn đã xanh biếc lại trong sáng như được rửa một lần vậy.

"Lily." Snape khẽ chào hỏi, cô bé lập tức đỏ mặt, đầu cũng cúi xuống.

Lily thấy mình mà đỏ mặt? Snape quả thực cảm thấy không biết nên nói gì cho phải, kiếp trước ước mơ mình tha thiết muốn có hiện tại ngay ở trước mắt, mà mình lại chỉ cảm thấy tang thương…

Quá khứ chỉ là quá khứ, Snape có chút phức tạp nhìn chằm chằm cánh tay trái của mình. Trên làn da tái nhợt được áo đồng phục trùm lên hiện tại cũng không dữ tợn như trong trí nhớ, lần này, mình có thể tin tưởng, Merlin sẽ cho mình một cơ hội đúng không?

Rất nhanh ba ngày trôi qua trong chớp mắt, Snape vẫn kiên trì hoạt động ở ba nơi "phòng học – thư viện – ký túc xá". Tổ bốn người Potter cũng vì cấm túc khi mới khai giảng bị Huynh Trưởng Gryffindor trịnh trọng cảnh cáo mà tạm thời yên lặng. Đối với điều này, Sirius không thể không bất đắc dĩ đẩy kế hoạch

mình lại. Mà Lily hình như bắt đầu từ năm thứ ba đột nhiên ý thức được thanh mai trúc mã của mình hóa ra là một người khác phái nhìn qua rất trầm mặc, dù ở trường hợp công khai cô còn khá đè nén nhưng trong lén lún quen với Snape cô hiển nhiên càng dụng tâm.

Mỗi ngày học tập ở thư viện bắt đầu làm cô chờ mong, thậm chí trước khi ra ngoài, Lily còn đeo nơ mình thích nhất. Có điều nghĩ đến dáng vẻ Severus vẫn không đổi, Lily bĩu môi, lại nở nụ cười, cô bé mông lung cảm thấy Severus có không giống với các bạn khác của mình, nhưng không giống thế nào thì cô không nói nên lời.

Sau ngày đầu tiên Lucius cũng không thấy được Snape, mới vừa khai giảng các việc làm đã tràn đầy thời gian của vị hoàng tử bạch kim này, nhất là trước khi có thủ tịch năm nhất thì y phải bảo vệ toàn bộ nhóm rắn nhỏ năm nhất. Dưới tình huống như thế, y thật sự là không có thừa thời gian phân cho một tên máu lai mà mình chỉ cảm thấy hứng thú. Có điều ngày như vậy cũng sắp chấm dứt rồi, thời gian ba ngày trôi qua, năm nhất sẽ có thủ tịch của mình.

Buổi tối cuộc chiến thủ tịch yêu cầu toàn Slytherin tham gia, Lucius đứng ở bên cạnh cái ghế trong phòng sinh hoạt tuyên bố quy tắc. Ánh lửa nhảy nhót trên mái tóc mượt mà của y, ánh mắt y như nhìn chằm chằm vào cuộc chiến năm nhất nhưng thật ra Lucius đã không yên lòng lướt qua – trải qua ba ngày khảo sát, thủ tịch năm nhất hoặc là từ gia tộc Witt, hoặc là gia tộc Black, nhưng vị cậu chủ nhỏ nhà Black kia có hơi yếu đuối.

Lucius vừa đánh giá giá trị hai người kia vừa ra vẻ trang trọng.

Quả nhiên người thừa kế nhà Witt đả bại cậu chủ nhỏ nhà Black, "Vậy, thủ tịch năm nhất chính là Bruce Witt, đàn em Witt, hy vọng cậu gánh vác trách nhiệm thủ tịch thật tốt. Slytherin cũng không trốn tránh trách nhiệm của mình, chúng ta phải phụ trách cho mọi hành vi của chúng ta." Vẻ ngoài đẹp trai cộng thêm ánh lửa sáng ngời Lucius thành công làm lực hấp dẫn của mình bay lên, tia sáng trong mắt thủ tịch mới năm nhất gần như chiếu vào anh.

Thấy phản ứng như thế, Lucius đắc ý đảo qua phòng, Malfoy trời sinh nên là tiêu điểm của mọi người. Chợt y thấy một người cực không hợp đàn, Snape đang trốn ở một góc không làm người ta chú ý, chăm chú đọc quyển sách trên tay, nhìn từ độ dày quyển sách, chắc chỉ mới nhìn thôi.

Lucius cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng y lập tức nhớ ra cái gì đó, trên mặt lại treo nụ cười đắc ý, "Vậy thì, tan họp." Nhóm Slytherin theo lệnh của Lucius tốp năm tốp ba trở lại từng phòng.

Snape theo dòng người đi vào không gian cá nhân hẻo lánh nhất của mình, trong lòng cảm thấy may mắn vì rốt cuộc cũng rời xa được cái đám quỷ khổng lồ phát ra hormone kia. Ai biết, còn một bất ngờ lớn hơn đang chờ anh. Có lẽ không hoàn toàn là bất ngờ nhỉ? Nghe giống giật mình hoảng sợ hơn.

6. Quyển 1 - Chương 6: Bất Ngờ? Hoảng Sợ!

Snape đi thẳng theo hành lang ký túc xá, ánh nến hai bên chiếu sáng từng lối rẽ, mỗi lối rẽ đều đi tới một phòng ký túc xá riêng.

Trên bảng treo ngoài lối có gắn tên học trò. Phòng Snape ở trong cùng, sau khi "quỷ khổng lồ đánh nhau" vài tiếng đồng hồ, Snape cần trở lại không gian tư nhân của mình để an ủi thần kinh.

Nhưng anh nhìn thấy gì? Cửa phòng cuối hành lang đóng chặt, bảng trên lối đổi thành một cái tên xa lạ.

"James Scott." Snape gõ cửa, nghiến răng nghiến lợi đọc tên trên bảng, giờ phút này, khí thế xà vương bùng nổ toàn bộ. Rắn nhỏ Slytherin mở cửa theo bản năng bày ra dáng vẻ quý tộc, lập tức phản ứng người đứng trước mặt không phải là chủ nhiệm Nhà, mà trên người mình thậm chí còn mặc áo ngủ.

Phản ứng dại ra trong nháy mắt của con rắn nhỏ hoàn toàn châm lửa Snape, "Vậy, tôi có thể cho rằng cậu Scott đây trong đầu nhồi toàn cỏ lác, vì cậu ta không thể nghe hiểu được đàn anh hèn mọn của cậu ta đang gọi tên mình không. Hay là thầy giáo dạy lễ nghi cho cậu Scott rằng cậu ta có thể tự tiện vào ký túc xá người khác, chiếm lấy phòng người ta, mà khi chủ nhân tới cửa thì mặc áo ngủ nhìn đối phương ngẩn người?

Chẳng lẽ mắt Scott chỉ để trang trí, cậu ta không thể thấy trước mặt mình chính là chủ nhân thật sự của gian phòng này hay sao?" dài dòng =))

Câu dài liên tiếp chảy xuôi không ngừng từ miệng Snape, James đáng thương vừa mới lấy can đảm tự nói với mình đây không phải là giáo sư lập tức bị khí thế của Snape đàn áp.

"Đàn… đàn anh S… Snape, tôi… tôi được phân ký túc phòng này mà, tôi… tôi thật sự không biết trước kia phòng này là của người khác." Rắn nhỏ năm nhất lắp bắp, vì biểu đạt rõ ràng mà mặt đỏ bừng.

"Là ai cho cậu tự tiện bóp méo quyền lợi tên của người khác? Hay là cậu Scott căn bản là không quan tâm đàn anh đáng thương của cậu ta có được quyền có tên của mình, dù sao ngay cả ký túc xá của vị đàn anh này cậu ta cũng chiếm mất." Mấy ngày nay cẩn thận làm Snape nghẹn khuất, hiện tại con rắn nhỏ này tên là "James", quả nhiên những đứa tên "James" đều không phải người tốt gì. Giáo sư hoa lệ giận chó đánh mèo.

"Đàn anh Snape, tôi thật xin lỗi." Con rắn nhỏ năm nhất cố gắng sinh tồn trong nọc độc tấn công, "Là Huynh Trưởng Malfoy giúp tôi sắp xếp ký túc xá, chiều hôm nay vừa mới đổi phòng."

Lucius? Snape nhíu nhíu mày, anh vốn tưởng cái tên máu trong trong não không biết có gì ngu xuẩn ra oai phủ đầu mình, nếu là lời của Lucius vậy tại sao anh ta phải làm vậy.

"Tôi nghĩ tôi có thể tin chỉ số thông minh của cậu Scott." Snape đè thấp giọng nói, thiếu niên còn chưa đổi giọng cũng có vài phần trầm thấp sau khi trưởng thành, "Nói xấu Huynh Trưởng là đang khiêu khích toàn bộ Slytherin."

Rắn nhỏ Scott rất oan ức sắp khóc, trên con đường lờ mờ ánh nến giọng nói trầm thấp của Snape làm cậu bé cảm thấy áp lực cực lớn. Cậu bé miễn cưỡng mở miệng chuẩn bị nói, "Đàn anh Snape…"

"Ai?" Dù là ở địa bàn Slytherin nhưng Snape không hề thả lỏng cảnh giác, dù sao ở kiếp trước hay kiếp này, thành kiến của Slytherin về dòng máu đã ăn sâu bén rễ.

"Thả lỏng, thả lỏng." Nhạc điệu quen thuộc xuất hiện, Snape cũng không chú ý tới khi anh nghe thấy giọng nói này không tự giác thả lỏng đề phòng. Lucius thấy phản ứng của Snape, trước mắt sáng ngời, rồi lại bày ra dáng vẻ vốn có.

"Đàn em Snape, cậu thật sự đi quá nhanh, tôi vốn định sau cuộc chiến thủ tịch rồi báo với cậu, cậu Scott vì một ít nguyên nhân cá nhân nên cần gian ký túc này của cậu hơn, vì thế tôi nghĩ chắc cậu sẽ không để ý giúp cậu ta một chuyện nhỏ như vậy."

Không để ý? Không để ý! Sao lại không để ý! Snape lạnh lùng nhìn Lucius, "Là cái gì cho Huynh Trưởng Malfoy vĩ đại ảo giác tôi là một người cao thượng như vậy."

Không thể không nói năng lực thích ứng của Lucius rất lớn, chỉ có ba ngày, dĩ nhiên y đã bỏ qua nọc độc ở trình độ này rồi, "Cậu Scott, có lẽ cậu nên sắp xếp hành lý của mình, không phải sao?" Lucius không trả lời Snape mà quay đầu nói với con rắn nhỏ đã không thể phản ứng, người sau nhận được tầm mắt cảnh cáo của Lucius, không tự giác run lên một chút rồi nhanh chóng lui lại.

"Đàn em Snape, hành lý của cậu đã dọn đến ký túc xá mới, có lẽ cậu không phiền tôi dẫn đường chứ." Khi quay đầu nói chuyện với Snape, Lucius lại mang dáng vẻ con công lười biếng.

Snape bi phẫn phát hiện hai đời anh vẫn không thể làm gì Lucius, đối mặt với một người không thèm để ý tới thái độ từ chối của bạn, mà bạn lại không thể coi người ta là người xa lạ hoặc là kẻ thù mà phòng bị thì bạn có thể làm gì nữa?

"Hy vọng Huynh trưởng Malfoy lần sau trước khi động chạm vào đồ của người khác phải được chủ nhân đồng ý." Snape khoát tay chặn lại, để Lucius dẫn đường.

Lucius đi ở phía trước, hoàn toàn không hề để ý mình vừa bị thiếu niên cảnh cáo, hai người cứ thế một trước một sau ung dung đến một lối rẽ, Lucius cố ý che đi bảng tên sau đó tự mình mở cửa cho Snape.

"Về sau mong chỉ dẫn nhiều hơn, bạn cùng phòng thân mến của tôi." Lucius cười, Snape mặt đen.

— Tôi là đường ranh giới Lucius rất đắc ý —

Snape cảm thấy đây quả thực chính là ác mộng!

Snape quen dậy sớm, xuất thân anh không cao, cha mẹ ngoài căn nhà trống ở Đường Bàn Xoay kia thì gần như không để lại gì hết. Hiện thực chỉ có thể dựa vào mình mà không dựa được vào người khác khiến anh sớm học được cách quý trọng thời gian, vậy nên dậy sớm là thói quen sinh sống cố định của người đàn ông độc thân hơn ba mươi tuổi.

Hiện tại thì tốt rồi, Snape gần như nghiến răng nghiến lợi ngồi trên lớp Lịch sử Pháp thuật, nhớ tới món quà ép trúng thưởng trên thực tế của mình, chính là đêm qua bạn cùng phòng mới mang vẻ mặt "Cậu bất ngờ đúng không", trong lòng đầu tiên quyết định có một ngày nhất định phải điều chế một chai Dược rụng tóc cho cái con công yêu lông chim nhất kia uống hết! Merlin biết vì sao trước khi ngủ phải tắm rửa, tắm xong phải lau khô, buổi tối phải mặc áo ngủ bằng tơ lụa, sáng rời giường phải dùng thần chú đẹp đẽ, Dược vinh quang… vân vân và mây mây dĩ nhiên là bước đi trong sinh hoạt hàng ngày!

Nghĩ lại đêm qua dáng vẻ Lucius ngạc nhiên mình mặc áo ngủ, đẩy mạnh mình vào phòng tắm, đi ra lại dùng thần chú biến hình lấy áo ngủ tơ lụa của anh ta cho anh mặc, càng miễn bàn đến lúc anh chuẩn bị ếm cho đầu mình một thần chú khô ráo thì vẻ mặt anh ta như sắp ngất đến nơi.

Nếu không phải mình từ chối đến mức gần như uy hiếp, Lucius tuyệt đối sẽ dùng các loại thần chú độc dược đẹp đẽ hủy buổi sáng của mình hoàn toàn, tuy hiện tại đã bị hủy tương đối… Snape cắn răng, nghĩ lại hôm nay khi mình vào phòng sinh hoạt chung phản ứng của mọi người, tối thiểu có hai người dại ra, hai người vứt vẻ quý tộc mà dụi dụi mắt, còn nhiều người thì vẻ mặt nghiêm túc, đừng tưởng rằng anh không thấy được ánh mắt lén trao đổi của họ! Không phải anh đi ra từ ký túc xá Lucius thôi sao? A? Hiện tại cũng là ký túc xá của anh, của anh! Thật như ý của anh, căn bản là con công ngu ngốc không biết đầu bị làm sao tự tiện hành động!

Có điều, rốt cuộc vì sao Lucius lại làm vậy? Nghĩ đến khi mình chuẩn bị rời phòng sinh hoạt chung Lucius đặc biệt gọi mình lại, lễ phép muốn hỏi mình có đi cùng tới lễ đường hay không. Có thể nghĩ, tổ hợp Snape và Lucius, hơn nữa có cả hình thể Crabbe và Goyle như núi kia, tuyệt đối là tiêu điểm Hogwarts sáng nay.

Hơn nữa, Snape hơi hơi híp mắt, Lucius còn mời anh ngồi cạnh mình, tuy Snape từ chối nhưng nhìn sắc mặt nhóm rắn nhỏ xung quanh, chỉ sợ cuộc sống sau này của mình sẽ "phong phú và đa dạng" lắm đây.

Nhưng Snape cũng không ngại khiêu chiến, nếu có tên nào ngứa mắt dám đến nếm thử, hừ, phải biết danh hiệu xà vương cũng không phải anh tự phong. Ngược lại anh có chỗ nào làm Lucius hứng thú chứ?

Đúng vậy, hứng thú, lấy hiểu biết với cái tên đáng chết bạch kim hai đời của anh, nhà Malfoy cưng con mình tới giờ đều không hạn chế. Như hành động của Lucius hôm nay chỉ có thể nói lên một việc – anh ta có hứng thú với mình, mà là một "máu lai đê tiện không có chứng minh bản thân", anh cũng chỉ có thể yên lặng chấp nhận vận mệnh làm đồ chơi của mình.

Có điều anh hãy chờ đấy, Snape âm thầm thề, một ngày nào đó tôi sẽ bắt Lucius trả giá tất cả. Lucius cứ như vậy vì sơ suất nhất thời, trong tay Snape để lại một nhược điểm cực lớn, thế nên ngày sau y vô số lần hối hận mình nhẹ dạ.

7. Quyển 1 - Chương 7: Ra Oai Phủ Đầu

Snape dọn vào phòng ngủ Lucius vẫn gây ra xì xào ở Slytherin. Năm nay Lucius đã năm thứ năm, các tiểu thư quý tộc đều cố gắng trở thành nữ chủ nhân nhà Malfoy. Hiện tại Lucius công khai có cảm tình với một máu lai, một chúng Slytherin cả trai lẫn gái đều khó chịu. Chẳng qua đương sự không tỏ thái độ cũng không có ai hành động thiếu suy nghĩ, miễn tạo lợi ích cho người khác.

Trong lúc nhất thời, Slytherin biểu hiện thái độ cam chịu vì Lucius và Snape thân cận, ngược lại hiệu trưởng Dumbledore vào bữa sáng nhìn Snape vẫn ngồi ở cuối Slytherin vài lần. Snape chỉ có thể vừa nghiêm mặt vừa mắng trong lòng Lucius tạo rắc rối cho anh.

Snape biết, hiện tại mọi thứ chẳng qua là vì các quý tộc nhẫn nại chưa rõ thái độ Lucius, một khi xác định cậu chủ Malfoy kia tùy hứng kia chỉ coi mình như món đồ chơi thì cuộc sống mình khiêm tốn bấy lâu nay sẽ hủy hoàn toàn.

Quả nhiên, một tuần sau Snape cùng Lily học xong ở thư viện một mình đi ở trong hành lang tới hầm. Hành lang này rất hẹp, cũng khá hẻo lánh, Snape thiên về đi nơi ít người, vì nó làm anh cảm thấy an toàn.

Hôm nay, Snape vừa quẹo vào đã xác định có mai phục, phía sau rõ ràng có hai tiếng bước chân theo, trong bóng tối phía trước chỗ rẽ cũng có ba hơi thở nặng nhẹ khác nhau. Đã từng làm gián điệp hai mang mười mấy năm Snape ở trong lòng khinh thường một chút, tay phải lại lặng lẽ xiết chặt đũa pép trong tay áo.

"Expelliamurs…" "Petrificus Totalus…"

"Protego!" Một thần chú bảo hộ ngăn lại hai người đột nhiên đụng tới, xoay người trực tiếp phát ra một thần chú hóa đá về phía sau, thành công làm hai con rắn nhỏ Slytherin lập tức muốn tấn công dừng tại chỗ. Snape không hề tạm dừng lại chuyển về phía trước, phát ra Expelliarmus lần hai, động tác nhẹ nhàng nhanh chóng, hai tay áo cũng vẽ nên một đường cong duyên dáng giữa lúc xoay chuyển.

"Nhìn xem, đây là ai?" Đôi môi mỏng của Snape hơi mở ra, đũa phép trong tay nhắm thẳng vào hai con rắn nhỏ vừa mới bị anh đánh bay đũa phép.

"Cách Huynh Trưởng Malfoy xa một chút, đồ máu lai ti tiện nhà mi." Nữ sinh bên trái có mái tóc dài ánh kim, miệng nói ra những từ làm gương mặt vốn đang thanh tú cũng có vẻ vặn vẹo.

"Stupefy." Snape không hề do dự đánh ngất Slytherin vừa nói, đứa ngốc thấy không rõ tình thế anh không cần hầu hạ.

"Vậy, có lẽ ngài sẽ giải thích nghi hoặc cho tôi nhỉ?" Giọng anh đè thấp, truyền rất xa trong hành lang trống rỗng.

Đồng bạn còn lại của nữ sinh Slytherin thức thời hơn, "Tao… Tao là người thừa kế nhà Cassandra, mày… mày không thể đụng đến tao."

"Tôi nghĩ, vị tiểu thư thừa kế này hiểu được bây giờ là tôi đang nói chuyện." Snape dùng đũa phép chỉ chỉ vào cô nàng.

"Tao… Tao là Valar Cassandra năm thứ tư, mày… mày tốt nhất giải chú cho bạn tao, đây chính là chi thứ nhà Prince đấy." Nói xong những lời này, lá gan Cassandra như cũng lớn lên, "Mày không thể gánh được giá của chúng tao đâu. Cách xa đàn anh Malfoy một chút, mày nên nhận rõ vị trí của mày!" Nói xong lời cuối cùng, thậm chí Cassandra còn lấy ra dáng vẻ quý tộc của mình, cô ta nàng nâng cao cằm, ánh mắt miệt thị nhìn Snape.

Snape quả thực muốn bật cười, bốn người họ đánh một mình mình hiện tại ba kẻ bị trói chỉ có mình cô nàng có thể hoạt động, càng miễn bàn cô nàng căn bản không có đũa phép trong tay. Nhưng dưới tình huống này, vị tiểu thư Slytherin không có đầu óc đây lại đang uy hiếp anh! Merlin ơi, chẳng lẽ anh không phải là người duy nhất có đũa phép ở đây sao?

"Vậy thì, vị tiểu thư Cassandra đây, không cần ngài tốn sức, ngài và người bạn tôn quý của ngài cũng không cần nhớ một tên ti tiện như tôi." Giọng Snape vẫn như cũ, trước khi đối phương còn không kịp phản ứng ném ra một "Stupefy".

Nhìn hai vị tiểu thư ngất phía trước, nhìn nhìn hai cậu chàng bị hóa đá phía sau, khóe miệng Snape cong lên 15 độ. Nếu hiện tại có học trò Hogwarts kiếp trước ở đây, vậy nhất định cậu ta sẽ chạy rất xa, giáo sư độc dược lạnh lùng nhất lại nở nụ cười, Merlin phù hộ họ còn có thể toàn thây.

Snape lấy ra một cái bình nhỏ trong túi giấu trên người, nước thuốc màu lam bên trong dưới ánh nến chiếu rọi càng thêm quỷ dị. Anh cẩn thận chia nước thuốc làm bốn đổ vào kẻ tấn công, vừa dùng giọng nói khàn khàn mê hoặc nói cho bốn người gì đó rồi biến mất.

Snape đi không lâu, một bóng dáng rẽ vào, y cẩn thận dừng lại cách bốn người một thước, chốc lát sau cười khẽ rời khỏi, ánh nến phản ra màu sáng dưới mái tóc bạch kim.

— Tôi là đường ranh giới Snape yên lặng khiển trách —

Ngày hôm sau, toàn bộ Hogwarts đều đồn một tin, Valar Cassandra và Mina Prince là một cặp! Hai cô gái hôn nhau nồng nhiệt bên hồ Đen, rồi sau đó tới học trò năm ba Slytherin, người thừa kế Kulgar thấy vậy

ghen ghét dữ dội, ngay tại đương trường móc đũa phép ra dạy dỗ tiểu thư Prince. Mà đúng lúc này, cũng là năm ba Slytherin cậu Ereeves cứ thế vọt tới trước người tiểu thư Prince, lấy thân thể chặn thần chú, sau đó còn ồn ào nguyện dâng mọi thứ vì tiểu thư Prince.

Tin vỉa hè này làm cho tất cả động vật nhỏ Hogwarts đều sôi trào, tổ bốn người Potter thì lại càng gào lên vào bữa sáng, "Phù thủy hắc ám Slytherin sa đọa truyền thống", trực tiếp làm nhóm rắn nhỏ Slytherin đen mặt. Mà ngay cả giáo sư Slughorn đều thừa nhận vài ánh mắt quái dị của các giáo sư khác, giáo sư McGonagall thậm chí còn mịt mờ ám chỉ ông nên quản lý nhóm rắn nhỏ Slytherin một chút, dù sao thì sinh hoạt quý tộc hỗn loạn vốn không phải bí mật, nhưng tranh giành tình nhân tới cả trường học thì không tốt lắm vân vân và mây mây.

Làm chủ nhiệm Slytherin luôn nở nụ cười đương trường đen mặt, tuyên bố trừ bốn người Slytherin "yêu hận gút mắc" mỗi người năm điểm, lý do là "dáng vẻ không hợp", cũng cấm túc họ chừng một tháng, là chỗ Filch. Phải biết Filch cũng sẽ không vì bạn là Slytherin mà nể mặt, quét hành lang, rửa sạch phòng học vẫn không thể dùng pháp thuật, làm cho nhóm rắn nhỏ từ bé được nuông chiều ngậm quả đắng.

Snape xen lẫn trong đám người, giữ khuôn mặt bình tĩnh, hiện tại chuyện này chả liên quan gì tới anh, chỉ có một số ít rắn nhỏ mơ hồ biết bốn người này gần đây là đang kêu "sẽ cho tên máu lai kia biết mặt". Xuất phát từ cẩn thận, một phần rắn nhỏ đã dán lên Snape một cái nhãn không nên trêu chọc, dù là Slytherin không biết chuyện cũng có thể thấy chuyện này có gì đó. Quy tắc đám hỏi giữa Slytherin mỗi một quý tộc đều cam chịu, nếu vui đùa một chút thì thôi, nhưng trò khôi hài không hề cố kỵ này dù bất kỳ một Slytherin có đầu óc một chút sẽ không làm.

Như vậy kết luận chỉ có một, vài người này bị gài bẫy!

Tuy không biết người làm là ai nhưng nhóm Slytherin vẫn càng thêm cẩn thận, mà ngay cả Gryffindor lớn tiếng khiêu khích cũng coi như không thấy, nhìn trò vui, vậy mưu kế này có thể là sư tử Gryffindor ngu xuẩn làm ra sao? Đương nhiên điều tra âm thầm thì tùy từng người.

Snape rất hài lòng về hiệu quả mình tạo ra, vừa thành công cảnh cáo, giải quyết rắc rối hiện tại của mình, về phương diện khác anh còn thành công giấu mình phía sau. Bạn nói những con rắn nhỏ đánh dấu anh không thể trêu vào, hừ, chỉ là đoán thôi, không có chứng cớ gì khiến Snape tỏ vẻ không hề áp lực.

Snape tâm trạng tốt, duy trì cả ngày, mà ngay cả toàn bộ buổi chiều Lucius lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh cũng không để ý.

"Đàn em Snape, cậu đang làm gì?" Chỉ khi trở lại phòng ngủ, Lucius hỏi mới làm anhc ó chút cảnh giác.

"Huynh Trưởng Malfoy, đừng để tôi nghi ngờ chỉ số thông minh của anh, toàn trường đều thấy được sáng nay họ nháo bên hồ Đen. Nếu mắt anh có thể phát huy tác dụng bình thường thì anh nên biết khi đó tôi ngồi trên dãy bàn Slytherin. Hay là người thừa kế nhà Malfoy tôn quý căn bản không nhìn tên máu lai ti tiện như tôi, hử?" Tâm trạng tốt của Snape trực tiếp biểu hiện cất cao âm tiết cuối cùng.

Lucius vẫn không nhịn được rụt lại một chút, người bạn cùng phòng này của y chỗ nào cũng tốt nhưng khổ cái là miệng rất độc làm mình vẫn không thể tiếp thu được.

"Vậy, đàn em Snape có thể nói cho Huynh Trưởng của cậu ta biết ngày hôm qua ở hành lang bên trái tầng ba đã xảy ra chuyện gì không?" Lucius nhanh chóng khôi phục dáng vẻ vốn có.

"A, ngày hôm qua khi tôi qua đó thì không xảy ra gì cả." Snape nhướng mày, "Hay Huynh Trưởng Malfoy đã biết sự thực, vậy còn không mau lấy chứng cớ ra đi." Snape nhấn mạnh hai chữ "chứng cớ", anh đã bị Lucius tùy ý làm bậy, vừa lúc nhân cơ hội cho anh ta nhìn chút.

"Vậy thì về sau đàn em Snape nên đặc biệt cẩn thận, dù sao bí mật Hogwarts thì rất nhiều, không biết khi nào đã bị người ta phát hiện ấy chứ." Lucius càng tiến gần, khi nói xong câu cuối đã gần như thì thầm.

Lỗ tai bậc thầy độc dược đã bị nhuộm thành màu đỏ, "Cái này không cần Huynh Trưởng Malfoy bộn bề quan tâm." Anh khô khốc nói. Đùa à, dược do bậc thầy độc dược làm ra sao có thể khiến Lucius bắt lấy nhược điểm chứ, không đợi Lucius nói gì đã rời khỏi.

Rất có lòng tin về mình sao? Thật ra Lucius cũng không hiểu được Snape đã làm những gì, nhưng nhìn nhìn kết quả này – khiển trách chủ mưu, cảnh cáo kẻ thù khác, quan trọng nhất là sau đó rửa sạch hiềm nghi, một Slytherin hoàn mỹ.

Có lẽ, Snape cũng không chỉ là một món đồ chơi cho anh hứng thú ngắn ngủi nhỉ? Lucius nghiền ngẫm sờ sờ cằm, đột nhiên nhớ tới lỗ tai Snape vừa nãy vì anh tới gần mà đỏ lên. Đàn em này của mình hình như chỉ có khi thẹn thùng mới làm người ta cảm thấy có thể tới gần, hơn nữa, Lucius tà ác nở nụ cười, Snape như rất dễ thẹn thùng nha!

8. Quyển 1 - Chương 8: Thần Hộ Mệnh Của Snape

Slytherin nhanh chóng giữ thái độ im lặng về quyết đấu bên hồ, mà ngay cả đương sự cũng chỉ nhận được một bức thư cảnh cáo từ gia đình, thậm chí chẳng có bức Thư Sấm nào, làm cho các động vật nhỏ Hogwarts khác định xem náo nhiệt cảm thấy vô cùng thất vọng, nhất là bốn sư tử nhỏ nào đó.

Đương nhiên cũng có rắn nhỏ Slytherin tự xưng là quan hệ khá thân với bốn người kia đi lên nói bóng nói gió sự thật. Có điều vài người đã cố gắng lắm cũng chỉ hoàn toàn không có ký ức gì về chuyện đã xảy ra, thậm chí tiểu thư Prince còn vì nụ hôn kia mà đến nay vẫn giữ khoảng cách trên ba mét với vị tiểu thư Cassandra mà từ chối ở cùng một phòng với cô bé.

Merlin ơi! Rốt cuộc là người nào có thể làm bốn quý tộc trúng bẫy ngay khi mọi người không chú ý chứ? Pháp thuật? Độc dược? Hay là… lời nguyền nào đó? Slytherin đương nhiên là tò mò, nghĩ lại ngày đó nếu nhân vật chính bên hồ Đen là mình, hoặc làm ra chuyện gì quá đáng… Nhóm rắn nhỏ Slyherin thường xuyên liên lạc với gia đình, vô số bùa hộ mệnh gia truyền và dụng cụ pháp thuật hắc ám qua cú mà tiến vào Slytherin, đi cùng nhau dường như trở thành sở thích mới của Slytherin.

Gợn sóng này hoàn toàn không ảnh hưởng gì với sinh hoạt của Snape cả, kỳ thật cho dù là anh đã biết so sánh với hóm rắn nhỏ "không nhiều hơn sên bao nhiêu tế bào não". Khi anh cho rằng mình dựa vào cố gắng này mà đạt được cuộc sống trường học yên lặng, Lucius âm thầm cảnh cáo toàn bộ Slytherin. Snape là người y coi trọng, dù người nào khiêu khích đều sẽ là khiêu chiến với nhà Malfoy!

Ngày đó khi Lucius xác định trên người Snape có giá trị khác liền quyết đoán tuyên bố cảnh cáo, sở dĩ nói nội dung có chút ái muội không rõ là vì mê hoặc những người đối địch với nhà Malfoy, làm họ cho rằng đây chỉ là một cậu chủ nhỏ quý tộc nhất thời hứng lên. Còn mặt khác, được rồi, Lucius thừa nhận mình có ý, một ngày nào đó khi một vị đàn em tóc đen nghe được tin này không biết sẽ có vẻ mặt nào đây?

Dù sau đó chứng minh Snape cũng không phải có giá trị như trong tưởng tượng, có điều y nói đúng là "coi trọng", vài năm sau "mất hứng thú" không phải cũng rất bình thường sao? Ác ý đùa bỡn chúng rắn nhỏ trên dưới một lần, Lucius tỏ vẻ không hề áp lực.

Cứ thế, dưới mấy phương hợp lực, rốt cuộc Snape có được cuộc sống vườn trường mà mình tha thiết. Mỗi ngày viết luận văn, làm độc dược, đi thư viện cùng làm bài tập với Lily hoặc thỉnh thoảng trao đổi vở. Đương nhiên, nếu như không có Potter và tên chó đần kia liên tiếp khiêu khích thì càng tốt. Cũng không biết là làm sao, sau mấy tháng yên lặng, tổ bốn người Potter đột nhiên bắt đầu am hiểu đón đầu, mà ngay cả đường hẻo lánh nhất mình đi cũng bị tóm được.

Snape thiệt tình không muốn để ý đến họ, nhưng dáng vẻ anh hừ lạnh quay đầu bước đi càng giống khiêu khích… Nhưng không đợi Snape tự mình ra tay, Lucius sẽ kỳ dị xuất hiện, nhếch môi, ngân nga nói, "Gryffindor trừ năm điểm, vì ngang nhiên bắt nạt bạn học", "Gryffindor trừ năm điểm, vì tùy ý nói xấu Nhà"…

Mọi việc thế này, biến thành cuối cùng nhóm Potter đều dùng ánh mắt vô cùng quỷ dị nhìn Lucius, cũng mạnh mẽ chen qua hai người họ.

Mà ngay cả khi thấy anh và Lily ở cạnh nhau nhóm Slytherin cũng chỉ khinh thường nhìn, thậm chí không hề nhục mạ. Đương nhiên, điều này càng làm mắt nhìn của bốn người Potter thêm kỳ quái, khiến Snape rất muốn hô to một câu: tôi không hề có quan hệ gì với con công bạch kim chỉ biết phát hormone kia!

Chính là vì vậy, Snape mới không tin con công bạch kim kia không hề làm gì trong Slytherin, dù sao, tuy con công kia ưa thích cái đẹp, nhưng đầu óc vẫn tốt hơn bao cỏ, nhất là trong cái đám quý tộc hỗn loạn đó.

Nhưng nhìn mình cũng không có thứ gì, mà hiện tại khi kết quả có lợi với mình, Snape quyết đoán mở một con mắt nhắm một con mắt với hành động của Lucius, xem như chấp nhận Lucius cung cấp nhanh và tiện lợi.

Nhưng giáo sư à, chẳng lẽ thầy chưa từng nghe qua sao? Càng không nhận ra ý đồ thì càng nói đối phương có nhiều ý đồ, có điều khi giáo sư thật sự hiểu ra thì đã muộn rồi.

— Tôi là đường ranh giới Lucius vụng trộm —

Năm thứ ba cứ thế chạy như bay tới lễ Giáng sinh, ngoài Thần Hộ mệnh thì Snape vẫn rất hài lòng.

Lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm ba bắt đầu học tập thần chú Hộ mệnh, Snape vẫn luôn biểu hiện tốt đẹp nhưng không làm tốt được. Nhìn gương mặt kiêu ngạo kia của Potter, dưới đũa phép cậu ta chỉ huy, con hươu đực màu bạc như tướng quân hiên ngang nhìn chung quanh, hai cái gạc trên đầu rất phù hợp với mái tóc luôn rối bù của Potter.

Còn con chó đần Black kia nữa, đã nhận hệ thống giáo dục quý tộc luôn hoàn thành đầu tiên trên vấn đề thần chú, có điều xem cậu ta chỉ huy con chó lớn màu bạc khiêu khích nhìn Slytherin, Snape gần như có thể thấy sinh hoạt bi thảm của Regulus trong Slytherin tuần này rồi.

Nhờ kiếp trước, ký ức vui vẻ sớm đã bị màu đen trải lấp. Đã từng làm giáo sư Snape rất rõ, kích phát thần chú Hộ mệnh không chỉ có ký ức vui vẻ, quan trọng hơn là lòng tin được bảo vệ!

Haha, được bảo vệ! Quả thực là một trò cười với Snape! Nghĩ lại thời thơ ấu mẹ vì người đàn ông kia cũng không phản kháng, nghĩ lại thời thanh niên cố gắng sinh tồn dưới trướng Chúa tể Hắc ám, cuối cùng còn nghĩ tới kiếp sống gián điệp hai mang mười mấy năm của mình… Bảo vệ? Ai có thể bảo vệ anh? Một giáo sư độc dược đầy mỡ, lạnh lùng. Không, anh cũng không cần bảo vệ, anh dựa vào mình là đủ rồi!

Nghĩ vậy, đừng nói thần chú Hộ mệnh gì, mà ngay cả luồng sương trắng sau "Expecto Patronum" cũng không có. Snape cố gắng nhớ lại kiếp trước mình làm thế nào để đưa ra thần chú này, rồi bi ai phát hiện hoàn toàn là từ lòng bảo vệ Lily mãnh liệt của mình. Nhưng hiện tại, tầm mắt Snape lướt qua Lily nửa bên kia, cô bé nghiêm túc vung đũa phép, vì nghiêm túc mà mặt đỏ bừng, mái tóc dài đỏ lửa cũng chói sáng.

"Snivellus, ai cho mày nhìn Lily như vậy!" Mắt Potter chưa từng rời khỏi Lily, nên khi ánh mắt Snape vừa đến Potter lập tức dựng lông.

Snape bình tĩnh không nhìn nữa, anh không muốn nhìn gương mặt ngu ngốc của Potter. Ngược lại là Lily, vì nghe thấy lời của Potter nhanh chóng ngẩng đầu liếc Snape một cái, khi cúi đầu mặt càng đỏ hơn, vung đũa phép sau màn sương trắng che dấu thần Hộ mệnh kia cũng loáng thoáng có hình.

"Mày Snivellus chết tiệt, cách xa Lily một chút!" Thấy phản ứng của Lily Potter thực giận điên lên, cậu ta không quan tâm đang trên lớp ngang nhiên lấy đũa phép, ném một thần chú mọc lông qua.

Snape gần như khinh thường nhìn cậu ta, chỉ nhẹ nhàng xoay người, thần chú đánh vào không khí. Slytherin nhìn Potter không hề thiện cảm, Snape đứng trong đám người, Poter có thể cam đoan không làm người khác bị thương sao?

"Ngang nhiên đánh nhau trên lớp, Gryffindor trừ 10 điểm." Giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám tức giận, trên lớp ông mà lại dám đánh nhau tuyệt đối là khinh thường quyền uy của ông.

Potter vừa định nói gì, Sirius bên cạnh kéo lại, không thể không nói, xuất thân thế gia Slytherin Sirius vẫn hiểu được việc xu lợi tị hại. Cuối cùng, Potter chỉ có thể trừng Snape một cái, người sau thì khinh thường.

Snape xoay người đối mặt với thần chú Hộ mệnh của mình thì nhíu mày, không có cảm giác, khi mình nhìn Lily hoàn toàn không có cảm giác. Tình cảm Snape dành cho Lily rất phức tạp, Lily thân thiện yêu cha mẹ, cô ấy rất đáng yêu, tính cách sáng sủa, hòa đồng… Nói ngắn gọn, trên người Lily tổng hợp mọi thứ mà Snape một đứa trẻ muốn có.

Sau Lily vì anh mà chết, loại mong đợi tốt đẹp này bị tự tay mình phá hỏng mà ảo não suy sụp, cũng thành trọng tâm sinh hoạt của anh vài chục năm sau. Nhưng kiếp trước khi trả nợ xong, anh đột nhiên để lại mọi tình cảm, trực tiếp làm anh mất đi… tình bạn thanh mai trúc mã ngắn ngủi với Lily khi thấy lần nữa – Snape cũng không hiểu xử lý tình cảm. Mà tình cảm của anh với Lily quá nặng, rất phức tạp, xa xăm anh không thể nhận ra.

Cho nên tạo thành tình trạng hiện giờ, Snape hoàn toàn kết bạn với Lily vì che dấu mọi thay đổi của mình, ngoài điều đó, không hề có… quan hệ khác.

Nghĩ lại kiếp trước, Snape vừa nghĩ vừa không để ý vung đũa phép, anh dã sớm quen thuộc thần chú "Expecto Patronum" này rồi, căn bản không sợ lỗi. Ngoài Lily, còn ai đã từng được tình cảm của mình? Chậm rãi một bóng dáng mười phần khí thế quý tộc, có mái tóc bạch kim dài hiện ra. Lucius, tộc trưởng gia tộc Malfoy, bạn tốt duy nhất của anh, kiếp trước là đối tượng mà anh thua thiệt.

Nghĩ vậy, Snape không tự giác nhớ tới Lucius mình quen hiện tại, con công xấu xí, đầu óc trống trơn, ưa cái đẹp! Trước kia sao anh không biết tính chất đặc biệt này khi áp dụng trên người Lucius sẽ làm người ta phát điên như vậy!

Có điều, bảo vệ Lucius để anh ta bình an lớn lên, giúp anh ta sau khi kết thúc chiến tranh vẫn có thể ngẩng cao đầu gõ gậy rắn của anh ta, là điều mình duy nhất có thể làm lúc này.

Nghĩ nghĩ, Snape kiên định, "Con công thật đẹp!" Snape bị tiếng thét kinh hãi bên cạnh cắt ngang. Giữ đũa phép của mình, con công nhỏ cao khoảng nửa người đang đùa với lông đuôi của nó, khoan thai bước về trước. Thấy Snape nhìn nó, trên mặt vô tội y hệt Lucius.

"Đáng chết." Snape cắn răng, vung đũa phép làm con công biến mất trong không khí, "Tôi cho rằng, Slytherin biết cái gì là riêng tư?" Anh quay đầu, sắc bén nhìn rắn nhỏ Slytherin duy nhất chú ý tới. Cảm ơn Merlin, vì vừa rồi Potter gây một trận làm anh chọn một góc hẻo lánh.

Giờ phút này Snape, khí thế xà vương Slytherin mười mấy năm toàn bộ bùng nổ, thành công dọa con rắn nhỏ kia, "Bạn… bạn học S… Snape, đúng… đúng vậy, tôi sẽ không nói ra." Rồi lén liếc Snape, "Nhưng con công của cậu thật sự… rất… đáng… yêu…" Vài từ phía sau cậu nhóc gần như ngậm trong miệng, vì sắc mặt Snape theo lời cậu càng ngày càng thay đổi.

Lucius chết tiệt! Snape cố gắng giữ bình tĩnh trên mặt, vành tai giấu trong tóc đỏ bừng. Con công trắng chết tiệt! Thần Hộ mệnh chết tiệt!

9. Quyển 1 - Chương 9: Lời Mời Của Cụ Dumbledore

Lễ Giáng sinh Hogwarts có vẻ tiêu điều, năm nay gần như các học trò đều trở về nhà đón Giáng sinh, Slytherin chỉ có Snape ở lại. Đương nhiên, trước đó Lucius nửa đùa nửa thật hỏi anh có muốn tới biệt thự Malfoy hay không bị Snape văng nọc độc lên mặt. Đừng tưởng rằng anh không biết cái tên chết tiệt bạch kim này muốn làm gì, với kiểu không có danh phận "nhập cư trái phép" vào nhà Malfoy, thuận tiện có chuyện "Malfoy coi trọng máu lai", y sẽ không đi làm!

Lucius cũng không ép, trong mắt y, Snape quả thật rất có thực lực, nhưng thực lực này còn chưa đủ để y kính trọng vài phần. Theo sách lược khiêm tốn hết mức có thể của Snape, hiện tại Snape chẳng qua chỉ là một máu lai thành tích không tồi mà thôi, còn chưa bộc lộ tài năng như kiếp trước. Khi đó anh vì chứng minh bản thân mà cố gắng nghĩ mọi cách để trở nên nổi bật, nhưng hiện tại lại cố gắng cúi xuống. Tuy Chúa tể Hắc ám bây giờ còn chưa quật khởi, nhưng trong Slytherin đã có truyền thuyết "vị kia xuất thân cao quý, pháp lực cường đại" rồi.

Snape không thể đi theo một người rồi sẽ thất bại, mà anh cũng không cho là mình có thực lực thay đổi ý kiến của vị kia, về Hội Phượng Hoàng, hừ, đừng nghĩ mình sẽ hợp tác giúp tên sư tử ngu ngốc đó!

Snape hoàn toàn không muốn tham gia vào cuộc chiến tương lai, thậm chí anh đã tính rồi, sang năm bắt đầu thuyết phục Lucius cùng mình kinh doanh độc dược, sau khi tốt nghiệp trực tiếp về Đường Bàn Xoay. Bằng vào kinh nghiệm kiếp trước, che dấu căn nhà cũng không là vấn đề. Dù sao chỉ cần vài năm, Chúa tể Hắc ám sẽ thất bại, đến lúc đó anh có thể sống tự do rồi.

Còn Lucius, Snape phun khí, anh sẽ nhắc nhở anh ta vào thời điểm thích hợp, nhà Malfoy nhất định sẽ an toàn, đây là cách duy nhất mà anh bồi thường bạn tốt từ kiếp trước của mình.

"Giáng sinh vui vẻ, bọn nhỏ của thầy." Dumbledore nói vậy ở bữa tiệc, năm nay vì học trò ở lại trường ít, mọi nhân viên trong trường cũng ngồi đầy một bàn tròn, Snape bình tĩnh ngồi ở giữa bàn. Lúc này anh hết sức nhung nhớ lúc mình làm giáo sư độc dược, khi đó chỉ cần búng tay một cái là anh có thể yên ổn ở trong hầm hưởng thụ bữa tối, đương nhiên sau khi ăn cơm xong còn có thể không bị làm phiền hẹn hò cùng vạc tiểu thư nữa chứ.

Nhưng hiện tại, anh chỉ có thể đen mặt nhìn lão điên Dumbledore mặc áo chùng phù thủy màu hồng ngồi đó giả ngây giả dại.

"A, Snape, đứa nhỏ của thầy, sao trò không đi khiêu vũ nhỉ? Rất vui nha." Dumbledore tùy tay lấy một quả pháo ra, bên trong là một cái mũ phù thủy màu lam.

Snape đen mặt nhìn Hagrid ngồi cạnh giáo sư McGonagall đang nói gì đó, người sau uống một chút rượu, sắc mặt hơi đỏ. Giáo sư Flitwick thì ngồi ở trên khoảng 10 quyển sách, vừa dùng cơm vừa cẩn thận giữ cân bằng. "Cám ơn ngài, giáo sư Dumbledore, con thích ở đây hơn." Nếu không cần thiết, Severus cũng không muốn trở mặt với Dumbledore, ông cụ này kiếp trước hành động vì chính nghĩa, nhưng cũng làm đau nhói cõi lòng của Snape.

"A, đứa nhỏ của thầy, trò nên hoạt bát một chút, lễ Giáng sinh là ngày hội vui vẻ mà không phải sao?" Mắt Dumbledore chợt lóe sau cặp kính nửa vầng trăng non, một Slytherin không có địch ý với mình? Cụ rất nhanh nhớ lại tư liệu về Snape – xuất thân từ Muggle, máu lai, thành tích ưu tú. Dumbledore đột nhiên chậc lưỡi, sao trước kia mình không phát hiện một bên mượn sức tốt như vậy? Nếu cụ có thể khiến Snape gia nhập Hội Phượng Hoàng nhỉ? Mắt Dumbledore cong lên, tương lai cụ sẽ có hiểu biết về Slytherin.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Dumbledore đối với Snape càng hòa ái, "Bạn học Snape, có lẽ trò không để ý thầy gọi trò là Severus chứ?" Nói xong, cụ không đợi Snape từ chối liền nói tiếp, "Chắc trò không quá thoải mái trong Slytherin rồi, các quý tộc luôn luôn có chút cổ quái như vậy, trò không cần quá để ý." Lão hiệu trưởng vẻ mặt cảm động.

Thần kinh Snape lập tức căng thẳng, kinh nghiệm quá khứ nói cho anh biết, mỗi khi lão ong mật dùng giọng điệu này nói chuyện đều có ý đồ khác, ví dụ như mỗi lần nhắc tới đôi mắt xanh biếc của Lily chẳng hạn.

"Hiệu trưởng Dumbledore, con sống rất tốt ở Slytherin!" Snape hoàn mỹ diễn thành một con rắn nhỏ phòng ngự quá độ, khi không biết mục đích của Dumbledore, Snape không thể đưa đầu ra được.

"A, đứa nhỏ của thầy, đương nhiên trò có thể tin thầy, có điều bọn nhỏ luôn luôn có bí mật nhỏ của riêng mình phải không?" Cụ cười khẽ chớp mắt mấy cái với Snape, "Nghe nói trò và bạn học Evans quen nhau ở giới Muggle, giữ tình bạn với Lily ở Slytherin chắc không phải dễ dàng?"

"Cũng không ạ, thưa hiệu trưởng Dumbledore, con đã nói, con sống rất tốt ở Slytherin!" Snape hợp lý biểu hiện một chút tức giận vì bị mạo phạm.

"Đương nhiên, đương nhiên rồi, có lẽ trò sẽ thường xuyên tới phòng hiệu trưởng trò chuyện với thầy đúng không?" Dumbledore rất hài lòng về phản ứng của Snape. "Phải biết với một cụ già, có đôi khi không có ai trò chuyện thật rất cô đơn."

Cô đơn? Snape cười lạnh trong lòng, ngay với việc vị hiệu trưởng này khuất nhục trước vị Chúa tể Hắc ám nước Đức kia cũng hai lần đánh bại Chúa tể Hắc ám cũng đủ để nhận ra cụ ta không cam lòng "cô đơn" cỡ nào.

"Nếu ngài yêu cầu, thì được ạ." Snape nghiêm mặt, vẫn đồng ý, dù sao Dumbledore rõ ràng có mưu đồ gì, mà một khi bị vị phù thủy trắng này để ý, muốn giữ khiêm tốn quả thực không thể. Ví dụ cụ thể chứng minh xin mời nhìn Kẻ Được Chọn, Dumbledore bồi dưỡng, mà hiện tại cụ ta rõ ràng đặt mục tiêu lên người mình, Snape vừa âm thầm đề phòng vừa suy nghĩ có phải anh nên bắt đầu hợp tác với Lucius sớm hơn một chút hay không.

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore thật vừa lòng —

Lễ Giáng sinh qua đi Lucius rõ ràng cảm thấy Snape khác biệt, thường ngày người bạn cùng phòng vẫn cách một tầng lụa mỏng hiện tại ở trước mặt y dường như càng chân thật. Tuy sau khi ra khỏi phòng ngủ của họ Snape vẫn mang dáng vẻ chớ đến gần, nhưng Lucius vẫn mẫn cảm nhận ra anh khác biệt, làm y đang đoán xem rốt cuộc Giáng sinh đã xảy ra chuyện gì cũng chuẩn bị tốt việc giằng co trường kỳ với Snape – Slytherin cũng không thiếu kiên nhẫn, chỉ cần kết quả kia có ích với họ.

Quả nhiên, giữa trưa một ngày, một con phượng hoàng rực rỡ đến viếng thăm hầm, Lucius nhìn Snape bình tĩnh mở thư ra, sau đó vội vàng viết mấy chữ trở về ở mặt sau rồi thả lại, trong quá trình này, không hề có ý tránh né.

Lucius im lặng không nói, y biết Snape cho y nhìn hết cảnh này nhất định có mục đích của cậu ta, phượng hoàng loại sinh vật pháp thuật này hiện nay chỉ có từ Dumbledore xuất thân Gryffindor mà thôi.

"Đàn anh Malfoy," Lần đầu tiên Snape không có ý che dấu pháp lực của mình, Slytherin muốn bày ra thực lực phù hợp, chỉ khi thực lực ngang nhau mới có địa vị ngang hàng, "Mời anh xem thứ này." Snape lấy ra ba bình độc dược, một cái là màu lam sáng, một cái là màu trong suốt, một cái là màu đen.

"Tôi nghĩ, dựa vào kiến thức nhà Malfoy, chắc là biết điều chế được những thứ này là ai." Anh đưa ba bình độc dược cho Lucius, sau khi Snape bắt đầu phóng thích áp suất thì y thu lại vẻ mặt lười biếng thường ngày. Y thật cẩn thận mang găng tay rồng, mới cầm lấy bình độc dược từ trong tay Snape.

Snape hừ một tiếng, anh rất khó chịu với hành động của Lucius, nhưng anh không thừa nhận cũng không được, lấy độc dược từ một phù thủy xa lạ rõ ràng không có ý tốt, cẩn thận vẫn tốt hơn.

"Được rồi, đàn anh Malfoy, tôi nghĩ ngài cũng không cần lập tức cho tôi câu trả lời, như ngài chứng kiến, tôi còn phải đi một chút, nếu ngài còn có hứng thú, chờ tôi trở lại chúng ta có thể nói chuyện."

Snape nói xong, sửa sang quần áo đi ra cửa.

"Đàn em Snape, tôi nghĩ là một Slytherin tinh thông độc dược, cậu sẽ không tùy tiện uống bất cứ cái gì đúng không?" Trước khi Snape rời đi, Lucius ma xui quỷ khiến dặn dò, có lẽ là vì diễn kịch một thời gian cũng nhập vai, trong giọng nói của Lucius cho thấy lo lắng.

"Cái này không cần ngài quan tâm!" Snape đỏ mặt, anh cũng không quen người khác tỏ vẻ quan tâm trắng trợn như vậy, "Vẫn là chăm sóc tốt lông công của anh đi! Hy vọng giáo dục nhà Malfoy có thể cam đoan người thừa kế sẽ không lấy bản thân làm thử nghiệm độc dược, dù sao anh ta lấy được độc dược nào đó từ "phù thủy xa lạ" mà." Anh nhấn mạnh bốn chữ "phù thủy xa lạ", làm rõ ái muội mà thời gian trước Lucius cố gắng tạo ra.

Ở cửa, Lucius thu hồi nụ cười trên mặt.

Khi Snape lấy độc dược ra quả thật y trở tay không kịp, có điều cũng may y lập tức phản ứng cũng đưa thế cục ban đầu trở về trước khi Snape rời đi, nếu khí thế của y bị vị đàn em này áp xuống rất không có lợi cho việc Malfoy hợp tác ngày sau.

Đúng vậy, hợp tác. Tuy Lucius còn không cẩn thận phân biệt ba bình độc dược kia, nhưng "ở chung" lâu như vậy y vẫn hiểu biết về đàn em máu lai này. Theo tính cách nghiêm cẩn của Snape cậu ấy có thể ra tay hơn nữa sau khi ra tay không hề do dự rời đi đã nói lên hai điều: một là thứ này tùy thời có thể làm ra hơn nữa cực kỳ tự tin về phẩm chất của nó; hai là cậu ấy còn chưa lấy đồ tốt hơn ra.

Theo bản năng Lucius dùng ngón tay sờ môi mình, chính mình dường như vẫn xem thường vị đàn em này, hơn nữa cậu ấy cố ý làm mình biết cậu ấy gặp Dumbledore là đang ám chỉ cái gì? Lucius không tin đó là tình cờ, Snape làm việc nhất định có mục đích của cậu ấy.

Xem ra, y cần phải lôi kéo tình cảm với bạn cùng phòng thân mến của mình rồi, dù sao hiện tại toàn bộ Slytherin đều biết y "coi trọng" Snape không phải sao?

10. Quyển 1 - Chương 10: Bạn Bè

"Hoan nghênh trò, đứa nhỏ của thầy." Sau khi chén ghét nói ra mật khẩu "Kẹo gián", lần đầu tiên Snape sống lại tới phòng hiệu trưởng. Nhìn sự vật xung quanh quen thuộc mà xa lạ, Snape vô cùng cảm khái. Chính mình cũng từng trở thành chủ nhân ngắn ngủi của văn phòng này, cũng là lúc đó, Snape chân thành cảm nhận được quyền hạn của hiệu trưởng lớn đến mức nào.

"Xin chào, giáo sư Dumbledore, con nhận được tờ giấy của ngài." Khi thấy Dumbledore Snape nhanh chóng thu lại cảm xúc của mình, theo bản năng khởi động Bế quan Bí thuật, trong ánh mắt hơi trống rỗng. Có điều cũng may Snape vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh, hơn nữa với tuổi của anh, cũng không để vị phù thủy trắng nhìn ra manh mối nào.

"Đúng vậy, mời ngồi, đứa nhỏ của thầy, có muốn uống một chén nước đường hay không?" Đũa phép Dumbledore vung lên. Một cái ghế dựa xen lẫn vàng đỏ xuất hiện cạnh Snape. Snape đè nén suy nghĩ muốn đổi màu cho cái ghế này, miễn cưỡng ngồi lên, mông gần như chỉ chạm vào, trên mặt hiện ra vẻ chán ghét.

"Cám ơn ngài, hiệu trưởng, nhưng con cũng không thích đồ ngọt." Snape vẫn chú ý tìm từ trước mặt Dumbledore, hiện tại anh chỉ là một học trò bình thường, không có tiền vốn như kiếp trước tùy ý phun nọc độc vào Dumbledore nữa.

Đôi mắt Dumbledore lóe lóe, lấy ra một cái kẹo gián bỏ vào miệng, trên mặt lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Hai kiếp làm người Snape vẫn không có cách nào kiên nhẫn với ông cụ giả ngây giả dại này, "Ngài hiệu trưởng, rốt cuộc ngài tìm con có chuyện gì ạ, con nghĩ ngài biết một lúc nữa sẽ đến giờ giới nghiêm."

May là Snape chú ý, anh khác với quý tộc Slytherin trực tiếp nói chuyện làm Dumbledore nghẹn một chút.

"A, đứa nhỏ của thầy, thầy nghĩ trò còn nhớ rõ lời thầy nói cho con vào Giáng sinh." Phù thủy trắng dẫn dắt, ánh mắt còn phối hợp chớp chớp.

Tôi không phải đứa nhỏ của cụ! Snape gào thét trong lòng, Bế quan Bí thuật điên cuồng vận chuyển. Trong nháy mắt giọng Dumbledore hiền lành, anh cảm thấy rõ một dao động pháp lực mơ hồ. Thuật mê hoặc sao? Snape âm thầm cười lạnh, biểu hiện trên mặt càng thêm mờ mịt, "Hiệu trưởng Dumbledore ngài đang nói gì ạ?"

"A, chính là mời Severus đến chỗ thầy tâm sự ấy mà, cụ già như ta rất là cô đơn." Giọng Dumbledore lại càng mềm nhẹ, "Đứa nhỏ ngoan, trò sống tốt ở Slytherin sao?"

"Không tốt," Thanh âm Snape trở nên cứng ngắc, nhưng như vậy lại càng thấy anh nói thật, "Huynh Trưởng Malfoy ép con làm bạn cùng phòng của anh ta, Potter luôn gây rắc rối cho con, và Lily… Lily…" Khi nói tới Lily Snape hiện lên thần sắc giãy dụa.

Dumbledore hiển nhiên không buông tha cơ hội này, "Bình tĩnh, bình tĩnh, đứa nhỏ của thầy, bạn học Evans làm sao vậy?"

Snape như là được trấn an, "Potter luôn làm phiền con và Lily học tập, Lily là người bạn duy nhất của con!" Anh lại mang lên chút oan ức, "Con vẫn chưa tố giác chuyện Lupin là người sói… A, giáo sư Dumbledore, con làm sao vậy? Hình như vừa ngủ ạ." Snape "đột nhiên" tỉnh táo lại, ngoài miệng nói xong phán đoán của mình, ánh mắt lại trực tiếp biểu đạt nghi vấn, cơ thể lại trực tiếp đứng lên.

"Không có gì đứa nhỏ của thầy, có thể là trò quá mệt mỏi." Dumbledore vội vàng trấn an, cụ cũng không tin một phù thủy nhỏ đến từ giới Muggle, vừa gia nhập giới phù thủy ba năm lại có thể phát hiện cụ làm gì. Có điều thu hoạch hôm nay hơn tưởng tượng rất nhiều, Snape này lại bị Malfoy theo dõi, càng miễn bàn thằng bé đã biết bí mật của Remus, may mà thằng bé không định nói ra, không thấy khi thằng bé đang nói rồi thoát ngay khỏi thuật mê hoặc sao? Đây đúng là biểu hiện khi mình nói ra bí mật không muốn lộ ra nhất.

"Xem ra, sắp tới giờ giới nghiêm rồi, có lẽ trò nên nhanh chóng trở về, đỡ bị trừ điểm. Đương nhiên, nếu bị tóm…" Dumbledore vẻ mặt "trò hiểu đó".

Snape cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn cảnh giác, "Vậy con chào ngài, hiệu trưởng Dumbledore." Anh đẩy cửa ra, đi trên đường tới hầm, vừa nhanh chóng nhớ lại mình không nói gì ngoài kế hoạch.

Đúng vậy, Snape giả vờ, hôm nay nội dung anh lộ ra là sau khi anh đã suy nghĩ rất kỹ. Từ khi lễ Giáng sinh, Snape đã có giác ngộ gặp phù thủy trắng, vì thế bản thân anh lên kế hoạch cho vẻ mặt, động tác và ngôn ngữ của mình. Không nghĩ Dumbledore dùng thuật mê hoặc, ngược lại nhắc nhở anh chuẩn bị, nhưng lại càng đáng tin.

Từ khi bị phù thủy trắng chú ý, Snape liền hiểu được mình không thể nào thờ ơ lạnh nhạt được. Vì để có được Galleons nhiều nhất, triển lãm thực lực là cách duy nhất, mà bị phù thủy trắng chú ý liền chứng minh dù Snape anh có muốn hay không thì anh đã trở thành quân cờ đấu sức giữa chúa tể trắng và hắc ám.

Sau khi nhận thức được tình cảnh của mình, Snape nhanh chóng chỉnh lại kế hoạch, nếu bị theo dõi, đơn giản tăng thêm giá trị của mình. Dù là quân cờ cũng không thể bị bỏ bất cứ lúc nào được, trước khi anh có đủ con bài chưa lật, phải kiên nhẫn.

Đây là vì sao hôm nay Snape lộ cho Dumbledore nhiều như vậy, quyền hạn của hiệu trưởng rất lớn, cụ ta không thể không biết Lucius dùng quyền lợi thay đổi ký túc xá của mình, mình nói ra trước chính là vì để vị phù thủy trắng tin tưởng. Mặt sau, anh nói ra nỗi niềm người bạn "duy nhất" của mình bị cách ly, một Slytherin xuất thân Muggle mới có thể khiến phù thủy trắng tăng thêm giá trị của anh.

Cuối cùng, dùng bí mật của Lupin cho Dumbledore chút phiền toái. Potter khiêu khích mình đã ghét rồi, cần có người cảnh cáo họ một phen, mà Dumbledore tuyệt đối là người tốt nhất! Hơn nữa "hợp thời" tỉnh lại càng có thể biểu hiện anh không muốn coi đây là nhược điểm áp chế Gryffindor. Đối với Dumbledore tuyên dương tình yêu chiến thắng mọi thứ mà nói, điều gì có thể đáng tin hơn tấm lòng trắc ẩn của một đứa nhỏ chứ? Hơn nữa đứa bé này lại xuất thân từ Slytherin nổi danh giả dối âm hiểm đây.

Snape vừa đi nhanh về phía trước, vừa yên lặng cho mình 100 điểm trong lòng. Dumbledore, Chúa tể Hắc ám, hừ, xem ai mới là quân cờ của ai đi! Anh thu cảm xúc lại trở về phòng ngủ, nơi đó còn có một người khó đối phó hơn đang chờ anh.

— Tôi là đường ranh giới Lucius đang chờ đợi —

"Đàn em Snape thân mến, cuối cùng cậu cũng trở lại rồi, tôi còn tưởng cậu bị hiệu trưởng Dumbledore mê hoặc, hay là cụ ta có sức hấp dẫn hơn cả tôi sao?" Snape vào ký túc xá, giọng ngân của Lucius liền vang lên, nói xong câu cuối cùng còn ẩn chứa một tia giận dỗi.

Ai coi trọng lão ong mật kia? Ai có sức hấp dẫn hơn anh? Tâm trạng vừa mới nổi lên trên đường về của Snape bị Lucius phá hư gần như không còn, "Huynh Trưởng Malfoy, tôi nghĩ đầu của anh ngoại trừ phế liệu màu vàng thì còn có chút trí tuệ của con người, đó là hiệu trưởng, phù thủy trắng hơn một trăm tuổi đó!"

"Vậy ý đàn em Snape là nếu cụ ta không phải là hiệu trưởng thì được? Hóa ra đàn em Snape thích người đàn ông thành thục, chẳng lẽ tôi phải uống Dược tăng tuổi sao? A, râu bạc gì đó, rất không Malfoy!" Lucius ai oán nói, trong ngôn ngữ rất có ý tứ nếu cậu gật đầu tôi lập tức uống Dược tăng tuổi cho coi.

Kiên nhẫn của Snape rốt cuộc bị phá, "Huynh Trưởng Malfoy, tôi nghĩ hai con mắt trên đầu anh công dụng của chúng không phải dùng để trang trí! Năm nay tôi mới 13 tuổi, 13 tuổi biết chưa! Hơn nữa, tôi tin Huynh Trưởng Malfoy không quên trước khi đi tôi có đưa anh ba cái bình, hiện tại, lập tức lấy ra dáng vẻ người thừa kế nhà Malfoy ngay. Đừng ở đó giống như một con công, không đúng, như là một con vật tới kỳ động dục chung quanh phát hormone của anh!" Từ khi Snape phát hiện Thần Hộ mệnh của mình biến thành công, anh thấy không cần dùng "công" để gọi Lucius.

"Tôi cho rằng đàn em Snape sẽ thích tôi, quả nhiên là tôi hiểu lầm sao? Cũng là cậu yêu người khác rồi." Lucius nghiện đùa giỡn, ngay cả nọc độc dài của Snape cũng chỉ làm anh cứng lại một chút. Snape cũng rõ ràng, trực tiếp lấy bình dược màu lam ra uy hiếp, "Huynh Trưởng Malfoy, anh sẽ không muốn tôi cho anh uống chứ."

Lucius nhìn thấy, cũng thu liễm cảm xúc, trong nháy mắt, một người thừa kế nhà Malfoy cao ngạo, có lễ mới mẻ ra lò. Snape nhìn khóe miệng giật giật, hai kiếp làm người anh vẫn không thể thích ứng công lực "biến sắc mặt" của Lucius.

"Tôi đã xem qua, không thể không nói, đàn em Snape cậu là thiên tài độc dược." Lucius nghiêm túc dáng vẻ y mà ngay cả thầy giáo hà khắc nhất cũng không soi mói được gì, "Bình trong suốt kia là Chân Dược chất

lượng cao, màu đen là thuốc độc chất lượng cao, còn màu lam, tôi chờ đàn em Snape giải thích giúp tôi."

"Dược mê hoặc, hiệu quả anh đã thấy rồi." Nói đến độc dược, giọng Snape có vẻ hơi khô khốc, "Hiệu quả 12 tiếng, thuận tiện hủy diệt ký ức về người ám chỉ."

"A, a, thật sự là thiên tài." Lucisu chợt nghĩ tới sự kiện hồ Đen "nổi tiếng gần xa" thời gian trước, đôi mắt lam xám của y lập tức mở to, "Tôi cho rằng, đây là độc dược xứng tên độc dược hắc ám."

"Tôi tin tưởng, nhà Malfoy có thể thỏa mãn yêu cầu của tôi." Snape cũng nhếch môi y như Lucius, "Slytherin đều là phù thủy hắc ám."

Lucius chưa bao giờ lại cảm nhận rõ được mình đang tương giao với một vị Slytherin như bây giờ. Y không tự giác ngồi thẳng người, "Có lẽ nên chào hỏi nhau lại, Lucius Malfoy, Huynh Trưởng Slytherin."

"Severus Snape, rất vui được biết ngài." Thậm chí Snape mang theo lễ nghi quý tộc, kiếp trước Lucius không ít lần bắt anh luyện tập.

"Vậy, xin hỏi tôi có vinh dự gọi ngài là "Severus" hay không?" Lucius tiến thêm một bước thăm dò.

"Vinh hạnh của tôi." Hợp tác cần đưa ra một chút thành ý, "Lucius."

"Lựa chọn một Malfoy vĩnh viễn sẽ không làm cậu thất vọng." Lucius vừa lòng gật đầu, đàn em của mình hôm nay cho y bất ngờ rất lớn.

Trong thoáng chốc, Snape bắt được Lucius bạn tốt kiếp trước của mình. "Hôm nay đã khuya rồi, ngày mai chúng ta lại thảo luận tiếp." Giọng Lucius vang lên, như cách rất gần. Lại như cách rất xa.

Snape không bị khống chế phức tạp nhìn Lucius, người sau hiển nhiên có chút nghi hoặc, có điều một Slytherin tiêu chuẩn hiểu được không cầm thăm dò riêng tư cá nhân của bạn bè. Đúng vậy, bạn bè, qua hôm nay, Lucius nguyện ý cùng Snape cơ hội này, thậm chí ý cảm thấy mình đã làm một quyết định tốt nhất trong đời.

Nhưng mà, "Severus, cậu còn chưa tắm."

"Lucius Malfoy!" Snape rốt cuộc gào lên một tiếng, để lại con công bạch kim đắc ý rung đuôi. Cảm giác thế này tốt hơn nhiều, y cũng không thích ánh mắt vừa nãy của Severus nhìn y, thật giống như đang xuyên qua y liên hệ với gì đó, Malfoy là tốt nhất.

11. Quyển 1 - Chương 11: Quá Độ – Sau Năm Thứ Ba

Mọi rắn nhỏ Slytherin đều công nhận Huynh Trưởng Malfoy có quan hệ rất tốt với máu lai Slytherin kia. Merlin biết, lần đầu tiên khi họ nghe thấy người thừa kế nhà Malfoy ngân nga gọi "Severus", có bao nhiêu con rắn nhỏ đỏ mặt, hận người được gọi không thể là mình.

Nếu như một thời gian trước "người thừa kế nhà Malfoy coi trọng một máu lai" chỉ là một lời đồn, thì hiện tại không thể nghi ngờ lời đồn này đã được đương sự chứng thật. Mà Snape đen mặt cũng làm cho những con rắn nhỏ bàng quan cảm thấy khó hiểu – hay Huynh Trưởng Malfoy đến nay còn chưa thành công?

A, Merlin ơi! Thậm chí có người lại từ chối lời mời của một Malfoy? Mặc dù là khâm phục, đương nhiên trước khi quý tộc kết hôn luôn có vài người tình như vậy không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng đó cũng là Malfoy á! Không nói tới bối cảnh nhà y, ngay thực lực bản thân Malfoy cũng đã làm cho vô số cả trai lẫn gái mơ bò lên giường y kìa.

Hay Huynh Trưởng Malfoy thích kiểu này? Trong lúc nhất thời, Slytherin đột nhiên xuất hiện rất nhiều tiểu thư quý tộc lạnh lùng, tình nhân thì thôi đi, vị trí nữ chủ nhân nhà Malfoy hấp dẫn các cô hơn nhiều. Còn máu lai kia, hừ, chẳng qua chỉ là mới mẻ nhất thời thôi, chờ mình gả cho Lucius thì… rất nhiều con rắn nhỏ đã liệt kê ra một đống trong lòng rồi.

Ba Nhà khác không hề biết Slytherin có chuyện gì, dù sao cũng là ở trong Slytherin hơn nữa rõ ràng Lucius ở ngoài Slytherin vẫn duy trì trạng thái như cũ với Snape. Slytherin cho tới bây giờ đều thức thời, người

sáng suốt đều có thể nhìn ra đây là Lucius tuyên bố quyền sở hữu với Snape bên trong Slytherin cộng thêm một bước cảnh cáo.

Có điều xét thấy hình tượng nhất quán của Lucius, cùng với Snape năm nay khiêm tốn, ngược lại không có ai cảm thấy trên người Snape có cái gì đáng giá để Lucius có ý đồ khác cả. Kế hoạch Lucius giấu diếm cứ thế thành công thực thi, về sau khi Snape liên tiếp đạt hai huân chương Merlin bậc nhất về độc dược mới làm một đám quý tộc Slytherin té ngửa, lòng nói lúc ấy sao mình lại bỏ qua người này!

Còn hai đương sự, một người không hề cảm kích, một người thì mừng rỡ.

Từ khi nửa ép buộc thay đổi phòng ngủ, Snape liền có giác ngộ cột vào cùng Lucius, còn phát triển tiếp sau thì… đối với một người độc thân chủ nhiệm Slytherin độc thân một mình mười mấy năm trì độn về cảm xúc, chưa bao giờ quan tâm chuyện tình giữa các quý tộc, mong anh có thể cảm nhận hướng gió Slytherin có điều thay đổi là chuyện không thể. Cho nên Snape hài lòng trực tiếp dùng ánh mắt khiêu khích ít người, đối với chuyện này anh còn rất hài lòng biểu hiện của Lucius.

Trong mắt anh, Lucius chắc chắn đã sắp xếp sau lưng, có qua có lại, khi anh hợp tác chủ động chia lợi ích, cuối cùng họ hiệp nghị chia bốn sáu – nhà Malfoy cung cấp dược liệu, phụ trách tiêu thụ lấy sáu, Snape phụ trách hoàn thành đơn đặt hàng cũng hứa hẹn trong vòng mười năm độc dược phát minh và thay đổi được nhà Malfoy toàn quyền tiêu thụ.

Trong âm thầm, Snape lấy bốn phần lợi của mình chia cho Lucius, xem như cảm kích y giữ gìn vào bảo vệ trong Slytherin.

Còn Lucius, Merlin biết y đắc ý cỡ nào với "hiểu lầm" Slytherin tăng cấp, nhất là còn "thêm lợi" nữa. Vì thế, một mặt y biểu hiện trước Snape "cái này không có gì", còn mặt khác thì nhiều lần tạo ái muội bên trong Slytherin. Snape trì độn chưa hề phát giác, Lucius ngược lại nhận được thanh danh "người yêu tốt nhất" trong Slytherin, dù sao, không phải mọi quý tộc đều hạ mình với người yêu "cáu kỉnh" với mình, cũng có người hiểu chuyện quyết định sau khi Malfoy buông tha Snape thì tiếp nhận, nhìn xem cái tên máu lai này rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn cậu chủ nhỏ nhà Malfoy.

— Tôi là đường ranh giới giáo sư hoàn toàn không biết gì —

Ngày cứ thế trôi qua không nhanh không chậm, năm thứ ba bình tĩnh hiếm thấy.

Lần nói chuyện đó qua đi, không biết Dumbledore nói gì với tổ bốn người, Potter giảm khiêu khích Snape rất nhiều. Đương nhiên, điều này cũng vì Snape rất ít khi ở cạnh Lily, mà ngay cả học ở thư viện, cũng vì Snape luôn có việc mà đơn phương hủy bỏ.

Mỗi lần lên lớp, Snape bỏ chạy không thấy người, bắt đầu hợp tác với nhà Malfoy Snape cần thời gian hoàn thành phần lớn đơn đặt hàng. Mặc dù ở trong trường, bên cạnh anh cũng luôn luôn có tốp năm tốp ba rắn nhỏ đang nói chuyện.

Vào giới phù thủy ba năm Lily dù ngây thơ thế nào cũng biết có một số người ở giới phù thủy ghét bỏ thân phận mình, nhất là trước mặt Slytherin. Tuy cô rất muốn tiến lên nói chuyện với Snape, hỏi xem vị thanh mai trúc mã của mình vì sao gần đây không hề để ý tới mình, nhưng cảm nhận được ánh mắt không tốt lắm của Slytherin chung quanh, cô bé vẫn rút lui.

Đợi đến nghỉ hè thì luôn có cơ hội mà đúng không? Lily nhìn bóng dáng Snape rời đi, mặt có hơi đo đỏ. Nhà Severus chỉ có mình biết đường, cô cúi đầu, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, giống như giữa cô và Severus có một bí mật chỉ của hai người vậy. Năm nay Lily đột nhiên phát hiện người bạn của mình như không giống trước nữa.

Kỳ thật nhóm Slytherin vốn không để ý hành động Snape tới gần Lily, một tên máu lai thân cận với một đứa Máu Bùn! Hừ, quả nhiên là máu lai đê tiện!

Nhưng tình huống này sau khi có Lucius tham gia lại trở nên không giống, là người mà hoàng tử Slytherin công nhận, Snape không nhận tình của Lucius thì thôi, dù sao đây cũng có thể là vấn đề khẩu vị của riêng hoàng tử, nhưng cậu còn thân mật với một Máu Bùn Gryffindor thì không thể nào nói nổi rồi!

Làm nhóm Slytherin miễn cưỡng công nhận là, khi Lucius công khai biểu lộ "quan hệ thân mật" với Snape (giáo sư kháng nghị, não các ngươi bị bổ rồi hả, chúng ta hợp tác, hợp tác! Bị mọi người bỏ qua), Snape rõ ràng giảm tiếp xúc với Máu Bùn kia hẳn. Nhưng thấy ánh mắt lưu luyến của Máu Bùn kia, nhóm rắn nhỏ Slytherin quỷ dị toát ra một tâm lý thỏa mãn: không hổ là người Huynh Trưởng Malfoy coi trọng.

Dưới tình huống như vậy, một hành động "cách ly Máu Bùn" oanh oanh liệt liệt bắt đầu. Chỉ cần đứa Máu Bùn Gryffidor muốn tiến lên, nhóm Slytherin liền âm thầm cách ly bọn họ. Snape đi một mình rất ít, kết quả khiến tất cả mọi người thực vừa lòng.

Lucius có một phán đoán mơ hồ, nhưng bận rộn thi thố y cũng vui vì có người giúp mình làm chuyện này. Vì thế vài lần chú ý hành động của nhóm rắn nhỏ y hợp thời mỉm cười, nhóm rắn nhỏ tham dự hành động lại càng nhiệt tình!

Ý Lucius rất đơn giản, dù mình không có ý gì khác với Snape nhưng là người bạn mình tán thành, vẫn nên cách xa Máu Bùn một chút thì tốt hơn. Phải biết, là gia chủ tiếp theo của Malfoy, Snape người bạn được y tán thành nhất định sẽ bước vào biệt thự Malfoy.

Nếu thân phận máu lai của cậu ấy có thể miễn cưỡng dùng thiên phú độc dược giảm bớt, vậy Máu Bùn thì tuyệt đối quá mức. Tổ tiên Malfoy sẽ lải nhải y đến chết.

Đúng vậy, từ khi hợp tác tới nay, Lucius đã xác nhận Snape có thiên tài độc dược kinh người, đồng thời hứng thú vì cậu ấy vẫn khiêm tốn mình – rõ ràng là quyền lợi không cần tốn nhiều công sức đã có được, thanh danh không phải sao? Vì sao lại còn muốn mượn sức mạnh nhà Malfoy để che dấu mình?

Slytherin đều là kẻ tôn sùng vinh dự và quyền lực, điểm này có thể chứng minh bằng việc Snape bị cái Mũ Phân Loại tồi tàn kia phân tới Nhà rắn. Tuy Lucius ghét cái mũ điên khùng y hệt Dumbledore nhưng y không thừa nhận cũng không được, làm vật phẩm mà bốn nhà sáng lập tạo ra, cái mũ chết tiệt kia cũng không tồi.

Như vậy xem ra, hành vi Snape đáng làm người ta nghiền ngẫm. Tuy Lucius rất cảm thấy hứng thú với suy nghĩ của Snape nhưng y cũng đủ kiên nhẫn để tìm hiểu, Malfoy rồi sẽ có được, không phải sao?

12. Quyển 1 - Chương 12: Lời Mời Của Lucius

Năm thứ ba sắp kết thúc, Lucius tham gia xong cuộc thi OWLs sẽ chờ về biệt thự Malfoy, vượt qua nghỉ hè.

Snape cũng thẩm tra lần nữa đối chiếu đơn đặt hàng nhà Malfoy, dù sao đó cũng là nơi thu chủ yếu của mình trong tương lai, hai người một thì bận so sánh trong ký túc, một cầm tấm da dê thật dày đang kiểm kê vật phẩm, coi như là cùng bận, ở chung hài hòa.

"Severus, nghỉ hè cậu định ở đâu?" Lucius chợt nhớ tới hành động nhóm rắn nhỏ một thời gian trước, bạn cùng phòng nhà mình hình như ở cùng Máu Bùn kia ở giới Muggle thì phải.

"Lucius, quả cầu trên cổ anh bị cỏ lác nhồi vào rồi hả? Tôi cho rằng ai cũng biết nghỉ hè Hogwarts không chứa học trò, càng miễn bàn tới người thừa kế nhà Malfoy lớn lên ở giới phù thủy chứ." Snape không ngẩng đầu lên, cứ thế tự nhiên nói ra.

Lucius tự động chuyển đoạn kia thành "ngoài như ở giới Muggle tôi không có chỗ để đi", nên anh hưng trí bừng bừng mở miệng, "Vậy thì, Severus, tôi có vinh hạnh mời cậu tới thăm nhà Malfoy vào nghỉ hè không?"

Biệt thự Malfoy? Rốt cuộc Snape có hứng thú, anh ngẩng đầu từ tấm da dê, "Lucius, tôi cho rằng, máu trong khinh thường máu lai đê tiện như tôi đặt chân vào biệt thự cổ của họ." Nói đến từ "máu lai đê tiện", trong giọng nói của Snape ngập tràn châm chọc, nhưng không hề tự ti. Nói đùa, nhà Prince cũng mang nhãn hiệu quý tộc lâu đời còn không phải chỉ mình mình máu lai là người thừa kế sao. Hơn nữa, dù Prince máu trong còn sống, Snape cũng không cho rằng sẽ có ai làm độc dược còn giỏi hơn mình. Đây là tự tin trên một lĩnh vực mà kiếp trước vài chục năm mà kiêu ngạo, mà làm một bậc thầy độc dược, tự tin vào bản thân là cực kỳ quan trọng, dù sao, trụ cột để thay đổi phát minh là tin tưởng vào mình.

"A, Severus, chẳng lẽ cậu vẫn không hiểu trái tim tôi sao?" Lucius mang theo vẻ mặt cậu vứt bỏ tui.

"Thu hồi vẻ mặt của anh, Lucius." Snape đen mặt, kiếp trước khi anh và Lucius quen thuộc thì đối phương đã có vị hôn thê, cũng đang làm việc cho Chúa tể Hắc ám. Gia tộc, địa vị, quyền lợi, vợ... đều khiến Lucius có điều cố kỵ, dù thi thoảng vung vẩy lông công trước mặt mình cũng rất đúng mực.

Nhưng hiện tại xem này, cái tên đáng chết bạch kim bị chiều hư căn bản coi đây là trò chơi, nhìn Lucius như vậy Snape cực đoan hoài nghi làm sao Narcissa có thể chịu được!

"Đây là tôi một lòng yêu cậu mà

!" Lucius ngân dài, "Chẳng lẽ cậu không cảm nhận được nó cực nóng hay sao? My lover, nó vì cậu mà nhảy tưng tưng lên đó." Lucius nói như hát. =)) chết cười cái đoạn này =))

Mặt Snape hoàn toàn đỏ, "Được rồi, Lucius, thu hồi hormone mà anh đang phát ra đi! Tôi đi! Nói đi, khi nào?"

Lucius ngược lại thay đổi, "Cái này cho cậu." Y đưa cho Snape một cái hung châm hình rắn, vừa giải thích, "Đây là Khóa Cảng tới biệt thự Malfoy, có điều là duy nhất, sau một tuần nghỉ hè, cậu cầm nó, đọc thần chú, có thể tới biệt thự Malfoy."

Khi Lucius giải thích cố ý quan sát Snape một chút, ở chung với bạn cùng phòng một năm này làm y biết tuy Snape thoạt nhìn là bình tĩnh, nhưng nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể nhận ra tâm trạng của cậu ta trong ánh mắt. Tuy rất ngắn, cũng không rõ ràng nhưng đúng là có.

Trong quá trình Lucius giải thích, y phát hiện Snape cũng không hề tò mò, kinh ngạc, đương nhiên cũng có thể hiểu rằng vì quá mức lý trí, nhưng Lucius vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp. Ví dụ như sau khi dần dần quen thuộc với Snape đối phương không hề ngạc nhiên mà để mặc một số chi tiết nhỏ của mình, hay như thái độ Snape kỳ quái với hiệu trưởng chẳng hạn.

Trên người Snape có bí mật, đây là chuyện Lucius sớm đã biết, trước kia y không thèm để ý, nhưng trong cảm nhận của Lucius Snape đã thay đổi, y bắt đầu dần dần muốn hiểu người này. Tuy Slytherin tôn trọng riêng tư của bạn bè, nhưng không phải cấm dò hỏi để hiểu thêm về bạn mình đúng không nhỉ?

Tình bạn Slytherin đã trả giá thì vĩnh viễn không phản bội, nghĩ vậy, Lucius giảo hoạt nở nụ cười.

— Tôi là đường ranh giới Lucius cười trộm —

So với Snape và Lucius hài hòa, Dumbledore và tổ bốn người Potter lại không quá tốt.

Từ khi Snape lộ ra anh đã biết thân phận của Lupin trong phòng hiệu trưởng, Dumbledore vừa vui vừa buồn. Vui là khả năng Snape trở thành nội tuyến Slytherin là rất có hy vọng, dù sao làm Slytherin đối lập với Gryffindor, nắm được một bí mật to như vậy mà không bỏ đã xuống giếng giữ bí mật này đã nói lên tính tình của đứa bé này, càng miễn bàn đến một học trò năm ba có thể thoát khỏi thuật mê hoặc khống chế bản thân đã nói lên tiềm lực Snape cực kỳ lớn.

Về phương diện khác, Potter là một người khảo sát để nối nghiệp Hội Phượng Hoàng, trong trường có tập đoàn của mình vốn là chuyện Dumbledore bỏ qua. Khiêu khích với Slytherin cụ càng vui như mở cờ. Còn cái gì so được với tình nghĩa cùng "chiến đấu" chứ? Nên dù Dumbledore biết họ chống lại Snape có đôi khi cũng không để ý nhiều, nhưng cụ không ngăn cản, giống như dùng đá mài đá vậy, chẳng qua hiện tại cụ đang định tôi luyện Snape trở thành thành viên của Hội Phượng Hoàng trong tương lai.

Sau khi Dumbledore có nhận thức mới về Snape, nếu về sau có thể trở thành đồng sự, vậy ít nhất tổ bốn người Potter và Snape không thể rất ác liệt, bên ngoài thì cụ mặc kệ, nhưng trong trường tuyệt đối là không thể căm thù nhau.

Làm thế nào để tổ bốn người Potter hóa giải hận thù với Snape, thực sự làm khó vị phù thủy trắng hơn một trăm tuổi này. Hận thù mà Potter đối với Slytherin có thể nói là một tay cụ bồi dưỡng lên, hiện tại để cậu ta chủ động đi làm hòa với một Slytherin tuyệt đối là một nan đề rất lớn!

Đúng vậy, phải có Gryffindor chủ động, nghĩ lại tính tình không được tự nhiên của Slytheirn, Snape là một nhân tài kiệt xuất trong đó, chỉ có Potter chủ động mới có cơ hội.

Nên làm gì đây? Phù thủy trắng vì vấn đề này mà chết vô số tế bào não, cuối cùng quyết định dù hiện tại không nghĩ ra cách cũng không thể để quan hệ giữa họ càng xấu hơn.

Dưới ý nghĩ này, sau một tuần Dumbledore nói chuyện cùng Snape đã gọi Potter vào phòng hiệu trưởng.

"James, đứa nhỏ của thầy, có muốn ăn chút kẹo không?" Dumbledore vẫn hiền lành.

"Cám ơn, hiệu trưởng Dumbledore!" Potter thật lòng sùng bái vị phù thủy trắng này, trong thế giới của cậu, Gryffindor chính là trắng, Slytherin là đen, mà ông cụ trước mắt tuyệt đối xứng đáng là lãnh tụ Gryffindor.

"A, James, nghe nói trò được tuyển vào đội Quidditch?" Dumbledore hiểu biết Potter, mặc kệ thế nào, nhà Potter là quý tộc máu trong từ xưa, mà James lại là người thừa kế Potter đời tiếp theo.

"Dạ," Nói tới Quidditch, Potter kích động mặt đỏ bừng, "Hiệu trưởng Dumbledore, lần sau chắc chắn chúng ta có thể thắng Slytherin!"

"Thầy tin con, đứa nhỏ của thầy." Phù thủy trắng dễ dàng kéo gần khoảng cách.

"Hiệu trưởng Dumbledore, thầy tìm con có chuyện gì ạ?" Potter hoàn toàn thả lỏng.

"James, tiếp theo lời thầy nói là rất nghiêm túc, hy vọng trò nghiêm túc nghe." Dumbledore không cười nữa, Potter bất an xoay xoay trên ghế, "Thầy biết con đã biết chuyện của bạn học Lupin."

Potter giật mình, từ khi cậu nhập học, Sirius, Remus và Peter đã trở thành bạn bè như bóng với hình. Được rồi, Peter kém một chút. Rất nhanh, Remus biến mất mỗi tháng liền khiến cậu và Sirius chú ý. Hai người thừa kế quý tộc năng lượng kinh người, rốt cuộc vào năm hai họ phát hiện Remus là người sói.

Lúc đầu, James không phải không sợ hãi, nhưng nhớ tới vẻ mặt đau đớn khi Remus thừa nhận với cậu và Sirius, coi trọng bạn bè chiếm phần lớn, hoặc nhiều hoặc ít còn tự hào về can đảm của mình! Phải biết, cậu đang làm bạn với người sói đó! Ngoài Gryffindor chân chính thì ai có thể làm được chứ!

Gryffindor chân chính vừa ra, vốn Sirius có chút do dự hoàn toàn không quan tâm nữa. Còn Peter, chỉ cần bạn nguyện ý mang theo cậu ta, cậu ta liền không có ý kiến gì, "Hiệu trưởng Dumbledore, Remus…" James vội vã.

"Thả lỏng, đứa nhỏ của thầy." Dumbledore chớp mắt mấy cái, "Không phải thầy muốn trách con, bạn học Lupin nhập học là thầy đặc biệt phê."

James bừng tỉnh nhận ra, rồi lập tức sùng bái. Thảo nào Remus biết bí mật của cây Liễu Roi, thảo nào cậu ấy không cho họ đi theo.

"James, đừng trách bạn học Lupin, là thầy yêu cầu trò ấy không được để lộ bí mật." Dumbledore dễ dàng nhìn thấy suy nghĩ của Potter, "Hôm nay tìm trò tới, đầu tiên là nói cho trò vấn đề của bạn học Lupin." Cụ dừng dừng, "Nghe nói khai giảng kỳ này trò đã làm Gryffindor bị trừ không ít điểm?"

"Đều tại Snivellus chết tiệt kia!" Nói đến vấn đề này James như pháo nổ.

"James, trò đã không còn là trẻ con, thầy có thể tin con, đúng không nào?" Phù thủy trắng cười tủm tỉm, Potter thẳng thắn, "Chuyện bạn học Lupin là một bí mật rất lớn, hiện tại các trò còn quá nhỏ, nếu bị người ta phát hiện, rất có thể bạn học Lupin sẽ bị thôi học, mà thầy có lẽ sẽ bị chỉ trích."

Dumbledore ngoài miệng nói "bị người", thật ra James đã trực tiếp nghĩ tới Slytherin, theo tư duy vừa rồi của cậu ta, Slytherin lập tức bị Snape thay thế, "Cái tên Snivellus âm hiểm kia, nó dám sao!" James gần như nhảy dựng lên.

"Vì thế, James, là một Gryffindor, trò sẽ không để bạn mình bị nguy hiểm đúng không?" Dumbledore hướng dẫn từng bước, Potter gật đầu, "Trước khi các trò có thực lực, cần phải giữ khoảng cách với một số người." Cụ nói lời thấm thía.

James Potter là người thừa kế nhà Potter, thật ra cũng không ngốc, chỉ là trên vấn đề nào đó đầu óc cũng không hoạt động, "Hiệu trưởng Dumbledore, chúng ta phải làm gì ạ?"

Dumbledore vừa lòng gật đầu, tư duy sư tử nhỏ này hoàn toàn đi theo cụ, "James, quan tâm bạn của trò, tăng lên thực lực của mình, quan sát nhu cầu thực sự của bạn mình."

Potter im lặng không nói.

Dumbledore cũng không sốt ruột, cụ đã chú ý tới Snape dường như rất có tiềm lực về độc dược, cụ định nhắc nhở người thừa kế sau này của mình phải kéo Snape qua trên phương diện này. Có điều không thể nói cụ thể mục đích này, cụ chỉ có thể cung cấp ám chỉ đầy đủ mà thôi.

"Hiệu trưởng, con hiểu rồi, cám ơn ngài!" Một hồi lâu, James ngẩng đầu, trên mặt đã tính toán trước.

Dumbledore vừa lòng cực kỳ, "A, đứa nhỏ của thầy, vậy thầy không làm phí thời gian của trò nữa!"

James vui vẻ chào, cậu nhớ rõ mấy ngày trước khi đi học giáo sư McGonagall có đề cập qua một loại thuật biến hình cao cấp gọi là phù thủy hóa thú.

Nên hiểu lầm cứ thế sinh ra, một bên cho rằng bên kia đã hiểu, thật ra người ta căn bản không hiểu cùng một lối! Chỉ có Snape là được lợi, lực chú ý của tổ bốn người Potter bị dời đi, năm thứ ba anh trải qua không còn nguy hiểm gì.

13. Quyển 1 - Chương 13: Biệt Thự Malfoy

Ngoài việc tốn sức bên Gryffindor, Dumbledore lại gặp thêm hai người nữa trước nghỉ hè, một là Lily Evans, một là chủ nhiệm Slytherin, giáo sư lớp độc dược Slughorn.

Người trước khi vào phòng hiệu trưởng thì không hiểu gì, khi ra lại đỏ bừng mặt, thẹn thùng xấu hổ, chưa trở lại tòa tháp Gryffindor đã bị James thấy, từ đó lại càng như mê say; người sau thì mang theo nụ cười ung dung chậm rãi đi vào, rất lâu sau đi ra thì nheo nheo mắt lại.

Việc Dumbledore gặp hai người kia cũng không mấy ai biết, lại càng không có ai xâu chuỗi lại, ngoài Lucius.

Cuộc thi OWLs chấm dứt cho Lucius rảnh rỗi hơn nhiều, một Máu bùn Gryffindor, một chủ nhiệm Slytherin nối đuôi nhau đi vào làm người thừa kế nhà Malfoy nảy sinh hứng thú. Dưới trực giác mẫn cảm của quý tộc, Lucius nhận ra nhân vật quan trọng nối liền hai người họ – Snape. Cũng chính vì điều này, Lucius hạ quyết tâm nhất định mùa hè này phải kéo bạn cùng phòng nhà mình (mặc dù là bạn cùng phòng cũng đã thành nhà Malfoy rồi?) đến biệt thự Malfoy, Dumbledore có vẻ quá mức hứng thú với Snape, làm Lucius cảm thấy có chút không vui.

Dumbledore hoàn toàn không biết suy nghĩ của mình đã có người đoán ra, cụ cũng đang không ngừng cân nhắc xem mình trả giá hết thảy như vậy có đáng không. Chỉ là đâm lao phải theo lao, nếu đã đầu tư, thì đầu tư thôi.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà trước một ngày khi nghỉ hè lão hiệu trưởng râu dài lại "gọi" máu lai Slytherin đến phòng hiệu trưởng.

Lần này đến phòng hiệu trưởng, Snape có vẻ càng ung dung, biết được giới hạn của Dumbledore anh càng ứng phó thành thạo. Sau khi từ chối lời đề cử kẹo theo thường lệ của hiệu trưởng, Snape quyết đoán mở miệng trước, dùng cái dáng vẻ uyển chuyển của quý tộc mà chơi với vị phù thủy trắng giả ngây giả dại này không khác gì tổn hại tế bào não cả.

"Hiệu trưởng Dumbledore, con còn chưa thu dọn hành lý xong." Ý Snape chính là tôi không có thời gian chơi với cụ!

Gương mặt Dumbledore cứng lại một chút, sau khi cụ quật ngã Grindelwald trở thành "phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này" còn chưa có ai không nể mặt cụ như vậy. Nhưng lập tức cụ lại điều chỉnh tốt vẻ mặt mình, "Đứa nhỏ của thầy," Dumbledore vẫn xưng hô như cũ, bỏ qua cái nhíu mày của Snape khi nghe thấy từ này, "Thầy nghe nói cha mẹ trò cũng đã qua đời, nghỉ hè này trò tới nhà họ hàng sao?" Từ miệng Lily, Dumbledore đã biết chuyện cha mẹ Snape đều đã mất.

"Con nghĩ, đó không phải chuyện do trường học quản lý." Snape cũng không khách sáo, là một Slytherin bị đụng chạm đến đời tư, biểu hiện phòng bị của anh lại càng làm người khác thả lỏng.

"Đừng khẩn trương, đứa nhỏ của thầy." Ít ra Dumbledore cũng rất hài lòng. "Trò là một đứa trẻ thiện lương, thầy chỉ muốn hỏi xem trò có cần giúp đỡ hay không thôi."

Thiện lương? Trong đầu snape nhanh chóng châm chọc, nhưng lập tức dùng Bế quan Bí thuật để đè nén, "Con rất tốt, cũng không cần giúp đỡ gì." Snape diễn ra một đứa nhỏ đang chờ đợi nhưng lại không tin.

"Là thế này," Dumbledore càng hòa ái, "Bạn nhỏ của trò, a, chính là trò Lily Evans đã kể một ít chuyện của trò cho thầy. Người cha Muggle của trò… ừm… không phải là quá tốt, đương nhiên ông ta đã mất, nhưng mẹ trò cũng không còn, tuy Hogwarts tuy không có học bổng, nhưng sách giáo khoa và đồng phục hàng năm cộng thêm đồ dùng học tập cũng tốn không ít tiền, trò xem…"

"Được rồi!" Mặt Snape nghẹn đến đỏ bừng, đương nhiên anh biết nếu Lily đi vào phòng hiệu trưởng sẽ xảy ra chuyện gì, dù cô bé có nói hay không thì với sự hiểu biết về Lily, chắc chắn cô bé rất đồng tình với anh. Nhưng khi mà không ai biết lão ong mật kia chắc chắn đã Chiết tâm Trí thuật Lily nhìn thời gian Snape chật vật nhất, nghĩ vậy lại càng không hề che dấu đi mọi suy nghĩ lợi dụng ông cụ trước mặt, lần đầu tiên Snape oán hận Lily – nếu, Lily có thể không đứng ở một góc độ ngày tận thế đến nơi thì anh sẽ càng thoải mái.

Càng miễn bàn tới việc Dumbledore nhắc tới "cha"! Anh không có cha, người đàn ông kia không xứng làm cha! Tobias Snape là thời thơ ấu mà Snape vô dụng nhất, tiếc nuối nhất. Không thể nào bảo vệ mẹ khỏi tay người đàn ông kia, sau khi ông ta chết có để mẹ sống hạnh phúc hay không. Được rồi, dù mẹ cũng không muốn sống nữa, nhưng anh cũng không thể không giữ lại bà!

Hiện tại, vết sẹo sâu nhất trong lòng Snape lại bị đối tượng mình yêu kiếp trước, người bạn kiếp này cùng Dumbledore bắt tay vạch trần, trong lòng Snape ngập tràn hận ý, anh cảm thấy mình đang trần truồng đứng trong tuyết bị người ta nhục nhã.

Nhưng bây giờ chưa đến lúc trở mặt, ít ra Snape anh bây giờ còn chưa có năng lực trở mặt với phù thủy trắng. Một tiếng "Dạ" đi ra, Snape ép mình thu hết cảm xúc lại, mắt anh trống rỗng, cúi đầu, không cho Dumbledore có thể nhận ra anh dùng Bế quan Bí thuật, "Con xin lỗi, giáo sư Dumbledore, nhưng thật sự con sống rất tốt, còn chuyện khác thì ngài đừng lo ạ."

Snape nhấn mạnh "thật sự con sống rất tốt", anh biểu lộ ra một ít cảm xúc, ở tuổi này của anh, vô cảm mới là đáng sợ nhất.

Trong lòng Dumbledore áy náy, đương nhiên cụ biết làm sao để có thể gần gũi với tâm hồn của một đứa trẻ, biện pháp nhanh nhất là mượn điều này để lại ít hình ảnh mình trong cõi lòng đứa bé ấy. Nhưng Snape phản ứng rất mạnh, thế cho nên cụ còn chưa kịp làm gì đã bị cắt ngang, nghĩ vậy, cụ có chút do dự có nên nói chuyện thứ hai với Snape hay không.

Snape hoàn toàn không biết Dumbledore đang nghĩ gì, nhưng anh đã không còn kiên nhẫn tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa, "Hiệu trưởng Dumbledore, nếu như không có chuyện gì…"

"A, đứa nhỏ của thầy, đương nhiên trò có thể đi rồi." Dumbledore nghĩ nghĩ, vẫn không nói gì, dù sao còn chưa chuẩn bị tốt, không bằng chuẩn bị xong rồi trực tiếp cho đứa bé này một bất ngờ thì hơn.

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore nhất thời tính sai —

Ngày nghỉ hè đầu tiên Snape trải qua rất yên bình, mấy năm trước mỗi kỳ nghỉ hè buổi chiều nào anh cũng sẽ ở cùng Lily đọc sách. Kiếp trước, anh còn nhớ rõ đó là hồi ức cực kỳ ấm áp của anh.

Nhưng là bây giờ, Snape thậm chí có chút may mắn mình đáp ứng lời mời của Lucius, trải qua chuyện cuối kỳ, anh hoàn toàn không muốn thấy Lily dùng ánh mắt đồng tình "mình hiểu bạn", "mình rất hiểu bạn" nhìn anh nữa. Slytherin vĩnh viễn không cần đồng tình, vì họ có tôn nghiêm của chính mình!

Đều đều một tuần, Snape đều ở trong nhà Đường Bàn Xoay điều chế độc dược, ngửi mùi vị quen thuộc, cõi lòng nhộn nhạo bị Dumbledore xáo lên cũng bình tĩnh lại. Ngày cuối cùng trong tuần, Snape ngoại lệ dừng lại, anh có chút chán ghét ném mình vào phòng tắm, nhìn biểu hiện năm nay của Lucius, Snape vô cùng nghi ngờ nếu anh cứ thế mà xuất hiện tại nhà Malfoy Lucius chắc chắn sẽ ném anh vào phòng tắm trước tiên.

"Portus." Snape cất cẩn thận độc dược, nhìn nhìn căn phòng một lần cuối cùng, dù rời khỏi nhà Malfoy, nghỉ hè năm nay Snape cũng không định trở lại.

Sau một trận choáng váng, Snape xanh mét đứng ở cửa biệt thự Malfoy, anh ghét bay, kể cả cách nào đi nữa.

"Hoan nghênh, Severus." Snape vừa đứng vững, giọng ngân nga của Lucius đã vang lên bên tai.

"Lucius chết tiệt, anh không thể dừng phát hormone dù chỉ một lát thôi sao? Hay đây là đạo đãi khách của nhà Malfoy, nói chuyện bên tai khách của mình?" Snape đều không hề nhận ra anh đã giải tỏa toàn bộ áp lực ở cuối kỳ vào tiếng gào này.

"A, Severus thân mến của tôi, tôi là đang biểu đạt nỗi nhung nhớ của tôi với cậu nha, dù sao đã một tuần rồi chưa gặp cậu, thật là tra tấn biết bao khi tôi đã ở chung với cậu một năm trời!" Lucius rời khỏi lỗ tai Snape, rất hài lòng nó lại ửng lên màu đỏ quen thuộc, "Mà này, Severus, cậu không quên tắm rửa, tôi rất hài lòng."

Snape quả thực thẹn quá thành giận, anh liền biết không thể nào cho con công trắng này một chút ánh nắng nào cả, "Là vì muốn gặp ngài Malfoy, đây là lễ phép, lễ phép anh hiểu chứ!"

"A, Severus, tôi biết cha tôi quốc sắc thiên hương, nhưng cậu đã có tôi, sao lại có thể tham lam như vậy?" Lucius vừa dẫn Snape vào trong, vừa ra vẻ nghẹn ngào nói.

Cái gì gọi là "quốc sắc thiên hương", có đứa con trai nào lại đi miêu tả cha mình thế không! Snape cảm thấy vô lực, đối mặt với Lucius thế này, anh chỉ thấy khó chơi hơn cả kiếp trước. Thấy Snape không nói, Lucius cũng trở lại lịch sự thường ngày, y dẫn Snape đi vào trong biệt thự Malfoy, chỉ cảm thấy biệt thự hôm nay đặc biệt yên lặng.

Khi thấy Snape, không phải tất cả những lời Lucius nói đều là nói dối. Chỉ một tuần mà thôi, cũng vì không gặp được người bạn cùng phòng của mình mà Lucius cảm thấy cực kỳ mất mát, thậm chí có mấy tối khi anh bật ra "Severus, tắm rửa" theo thói quen mới phát hiện ra đây không phải Hogwarts. Điều này làm Lucius ngạc nhiên, y có chút dự cảm không tốt, thậm chí đã từng nghỉ đẩy lại lịch mời Snape sang một tuần sau.

Nhưng cuối cùng y vẫn từ bỏ, một mặt cha y, gia chủ Malfoy cũng yêu cầu gặp người hợp tác mới của mình; còn mặt khác, Slytherin dũng cảm đối mặt với dục vọng của bản thân, điều kiện tiên quyết là y phải hiểu được mình muốn gì đã.

Với tâm tư phức tạp ấy, Lucius nghiêng người tới Snape, y cũng cực giật mình vì tự nhiên y rất muốn tới gần máu lai kia, chờ khi y kịp phản ứng, y đã đưa mũi mình đến bên tai Snape, hít một hơi.

Mùi độc dược trên người Snape đã bắt đầu gắn kết, cộng thêm mùi sữa tắm đặc biệt của nhà Malfoy – sau khi Lucius phát hiện cậu bạn nhỏ cùng phòng không thích tắm Lucius liền ép đưa một bộ sữa tắm của mình cho Snape – mùi vị trộn lẫn như vậy làm Lucius ngập tràn cảm giác thỏa mãn. Không hề do dự đùa giỡn, nhìn Snape thẹn quá thành giận, Lucius chỉ cảm thấy thỏa mãn, dường như có người đột ra cánh cửa thế giới, lập tức nhìn thấy mọi vật đều có sức sống vậy.

Lucius mơ hồ cảm thấy trạng thái của mình không đúng lắm, nhưng cảm giác lại phản bội lý trí, chỉ muốn thuận theo cảm giác thoải mái hiện giờ, cho đến cuối cùng.

Trong nhất thời hai người đều không nói gì, đã tới phòng khách nhà Malfoy, "Mời ngồi, Severus." Lucius mời.

"Cậu chủ nhỏ Lucius, cậu chủ Abraxas mời cậu Snape đến phòng làm việc." Bụp một tiếng, một gia tinh quấn chiếc khăn mang theo gia huy Malfoy xuất hiện.

"Mời." Lucius đi ở phía trước, trong lòng yên lặng nhớ tới Snape không hề kinh ngạc.

"Lucius, hãy để cậu Snape vào một mình." Vừa tới cửa phòng làm việc, giọng Abraxas đã vang lên, Snape gật gật đầu với Lucius, khởi động Bế quan Bí thuật, hai mắt bắt đầu trống rỗng.

Lucius nhìn bóng dáng Snape đi vào phòng làm việc, đương nhiên y biết vì sao cha mình lại muốn gặp cậu ấy một mình, không phải ai cũng có thể trở thành người hợp tác với nhà Malfoy được. Nhưng, vì sao lòng y lại không muốn? Rốt cuộc mình làm sao vậy? YRML chứ sao

14. Quyển 1 - Chương 14: Phát Hiện Của Abraxas

Snape đi vào phòng làm việc, ánh mắt lo lắng vừa rồi của Lucius làm lòng anh ấm áp, không hổ là người bạn duy nhất của mình ở kiếp trước, tuy đời này họ kết bạn sớm hơn, chính mình cũng không biểu hiện giá trị như kiếp trước, nhưng Lucius vẫn đối xử với mình tốt lắm, hoặc có thể nói là rất tốt, dù sao kiếp trước Lucius cũng sẽ không rõ ràng lo cho anh như vậy, mặc dù thật sự anh ta có lo lắng.

"Vậy, cháu chính là Severus Snape?" Trong phòng làm việc, một người nói chuyện khá giống phong cách của Lucius, giọng nói càng mượt mà quyến rũ hơn.

"Dạ đúng, thật vui vì được gặp ngài, ngài Abraxas Malfoy." Snape cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, rồi bình tĩnh nhìn thẳng vào gia chủ Malfoy mà đánh giá. Kiếp trước khi anh quen Lucius Abraxas Malfoy đã bị ốm rất nặng, mà rất nhanh sau đó đã tạ thế, Snape cũng không có cơ hội nhìn thấy vị đàn anh Chúa tể Hắc ám này. Hiện tại xem ra, còn có sức thu hút hơn cả Lucius trưởng thành, cũng có khí chất quý tộc và độc lập chống đỡ khi gia tộc rơi vào hoàn cảnh khốn khó như Lucius.

Sự bình tĩnh và lễ tiết của Snape làm Abraxas hứng thú, nếu như nói vừa nãy chú thấy một đối tượng hợp tác bình thường của nhà Malfoy, thì hiện tại chú có hứng thú hơn nhiều với thứ Snape biểu hiện ra bên ngoài, "Cháu đã là bạn của Luci, vậy chú trực tiếp gọi cháu là Severus nhé." Abraxas hòa ái nói, Snape gật gật đầu, "Nghe nói cháu lớn lên ở giới Muggle, mẹ cháu là một phù thủy? Mẹ cháu gả cho một Muggle?" Khi gia chủ Malfoy nói tới chữ "Muggle" thì rất nhẹ.

"Dạ đúng." Snape trả lời.

"Vậy mẹ cháu có xuất thân quý tộc." Đây không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Snape vận chuyển Bế quan Bí thuật theo bản năng, gương mặt chợt trống rỗng, "Cháu cũng không biết." Anh nói, dòng máu gia tộc Prince tới giờ anh vẫn chưa định nói cho Malfoy.

"Bế quan Bí thuật?" Hứng thú trong giọng nói của Abraxas càng nhiều, "Nhóc à, đừng căng thẳng như thế, nói cho chú biết tên của mẹ cháu, có lẽ chú còn có thể tìm được người thân của cháu thì sao. Cháu biết đấy, chỉ cần là quý tộc còn tồn tại ở nước Anh, sẽ không có người nào malfoy không biết."

"Cháu nghĩ không cần thiết." Snape không dám thả lỏng, anh không hiểu là mình đã sơ hở chỗ nào, chẳng lẽ tên máu lai như mình lại đáng để nhà Malfoy điều tra? Dù là bạn của Lucius, cũng hơi khoa trương rồi. "Mẹ cháu không phải là quý tộc, bà đã qua đời." Cuối cùng, Snape quyết định lấy tĩnh chế động, tóm lại anh không biết gì cả.

"A, Severus thân mến." Abraxas dùng giọng điệu ngân nga y hệt như Lucius, trong nháy mắt, Snape cảm thấy rất khó xoay xở, "Có lẽ mẹ cháu cũng không nói cho cháu biết, nhưng cháu biết đấy, cái cúi đầu của cháu vừa nãy chỉ có ở lễ nghi ở gia đình quý tộc lâu đời. Nghĩ đến bối cảnh gia đình cháu, chắc chắn mẹ cháu chính là đến từ một gia đình quý tộc cổ xưa!"

Lucius chết tiệt! Đây là phản ứng duy nhất của Snape. Cái gì mà lễ nghi quý tộc lâu đời, cả đời trước mẹ Eileen chỉ để lại cho Snape dòng máu thiên phú độc dược của Prince, toàn bộ lễ nghi của anh đều học từ nhà Malfoy. Có thể nghĩ, Lucius nhọc lòng vì bạn thân của mình như vậy, mà Snape hiển nhiên cũng không làm Lucius thất vọng.

Kết quả dẫn tới hiện tại Abraxas hiểu lầm, vốn Snape định dù thế nào cũng không liên hệ với gia tộc Prince – dù hiện tại gia tộc đó cũng chẳng hưng thịnh gì, nhưng cha của Eileen, gia chủ gia tộc Prince vẫn còn sống, nói chi còn cả chi thứ nữa. Chỉ là một cái sơ hở từ lễ nghi mà làm Snape lộ ra, một khi anh giấu diếm, hoặc là từ chối sự giúp đỡ của Abraxas rất có thể sẽ bị coi như từ chối quan hệ. Tình bạn Slytherin đến từ thăm dò, mà thẳng thắn một phần gia cảnh tuyệt đối là bước thăm dò đầu tiên.

Trong thời gian rất ngắn, Snape hạ quyết tâm. "Nếu ngài nguyện ý giúp thì cháu không phiền ngài giúp cháu tra, nhưng cháu hy vọng trước khi được cháu cho phép, ngài sẽ không lộ chuyện này cho người thứ ba."

Abraxas không hề ngạc nhiên vì thái độ Snape thay đổi, ngược lại, tán thưởng trong mắt chú càng sâu. Bình tĩnh, ứng biến, cẩn thận… một Slytherin hoàn mỹ, nếu không phải Snape đã đứng ở trước mặt mình chú sẽ cho là mình đang giao tiếp với một con rắn độc trưởng thành.

Ở một góc độ nào đó, Abraxas hiểu ra.

"Đương nhiên rồi, cháu hoàn toàn có thể yên tâm về lời hứa của một Malfoy, sau khi điều tra được chú sẽ gửi cú cho cháu, những chuyện khác thì cháu tự quyết định. Vậy thì, còn lại, chúng ta có thể thảo luận chi tiết về hợp tác mà cháu và Lucius đạt thành nhé." Abraxas rất hài lòng, người bạn cùng phòng của Luci này, rất xứng trở thành bạn của nhà Malfoy.

— Tôi là đường ranh giới Lucius lo lắng chờ đợi —

"Sev, cậu thế nào?" Cửa phòng làm việc vừa mở, Lucius liền vội vàng hỏi, ngay cả tên "Sev" chỉ gọi trong lòng cũng thốt lên.

"Luci, chú ý lễ tiết của con." Giọng Abraxas vang lên, chú tự mình tiễn Snape ra.

"Dạ, thưa cha." Lucius chỉ kinh ngạc một chút liền khôi phục bộ dáng, Snape gần như nhìn thấy năm đó người bạn thân dạy Draco như vậy, nên đây không hổ là di truyền sao?

"Vậy, Severus, mời." Abraxas cảm thấy phản ứng của con trai rất thú vị, còn chưa thấy Lucius để ý tới người bạn nào như vậy đâu, có điều nếu Snape xuất thân từ quý tộc, lại là một Slytherin, đương nhiên Abraxas không phản đối người bạn mà con trai mình kết giao. Thậm chí, dùng tình bạn bắt lấy một người tương lai trở thành bậc thầy độc dược thành tựu không giới hạn, Abraxas rất hài lòng với lựa chọn của Lucius. Cũng vì điều này chú vừa mới đề nghị lại việc chia lợi nhuận với Snape bên trong, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi luôn khiến người ta dễ dàng ghi nhớ hơn dệt hoa trên gấm đúng không?

"Sev, cậu và cha nói những gì?" Gần như phòng làm việc vừa đóng lại, Lucius liền khó nhịn được mở miệng hỏi.

"Lucius, chú ý lễ nghi quý tộc của anh! Ai cho anh gọi tôi là Sev?" Snape vẻ mặt đỏ bừng, vừa nãy Abraxas còn đứng đó anh không để ý, hiện tại anh nghe rõ ràng.

"A, Sev thân mến, thế mà cậu lại đồng ý cho cha gọi cậu là Severus, vậy tôi muốn một cái tên độc nhất vô nhị thì có gì sai chứ?" Lucius cũng dần dần ổn định lại, kể cũng lạ, bắt đầu từ lúc Snape rời khỏi trước mắt y đi đối mặt với cha mình, trong lòng y cảm thấy cực kỳ khổ sở. Khổ sở này ngay từ đầu đã bị y cho là lo lắng cho bạn mình, nhưng trôi theo thời gian, trong nỗi khổ đó lại có cả căng thẳng, dường như là một loại căng thẳng để Snape đối mặt với thứ mình không biết vậy, làm Lucius cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Nếu đầu óc người thừa kế nhà Malfoy cũng không bị quỷ khổng lồ dẫm vào thì anh ta nên biết, anh ta cũng không được phép!" Snape quả thực cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, đời trước ngoài mẹ thì không ai gọi anh là Sev, chỉ ở trong giấc mơ tốt đẹp thời niên thiếu, có một giọng nữ ngọt ngào đã gọi anh như vậy. Mặc dù cả đời này anh đã không còn yêu giọng nói kia, nhưng từ đáy lòng cái xưng hô bí ẩn nhất bị người bạn thân ngân dài, phía trước có thêm "thân mến" làm anh cảm thấy vừa thẹn vừa giận.

Lucius cũng mặc kệ, ở cạnh Snape da mặt đã sớm dày hơn cả tường Hogwarts rồi, "Sev, cậu với cha nói những gì?" Hai người vừa nói chuyện về tới phòng khách, Lucius búng tay một cái, gia tinh lên tiếng trả lời mà đi.

"Lucius lỗ tai anh có bị cỏ phá hỏng không hả? Tôi đã nói không được gọi tôi là Sev!" Snape không nhịn được tức giận.

"Được, Sev thân mến." Lucius nhún vai.

Snape bất đắc dĩ, anh nhớ tới kiếp trước bản thân bị Lucius mặt dày mày dạn "đòi" Dược làm đẹp mười mấy năm, nhớ tới cả đời này chưa chào hỏi đã biến thành bạn cùng phòng, Snape chưa bao giờ lại cảm thấy bất lực với Lucius như thế này.

Còn Lucius, a, Merlin phù hộ! Từ khi họ bắt đầu sống chung Lucius đã phát hiện Snape có một lòng bao dung không hề có giới hạn với mình. Tuy không biết vì sao Snape lại dễ dàng tha thứ mình như thế, nhưng Slytherin lại am hiểu lợi dụng ưu thế của mình, Lucius cứ một lần lại một lần chạm vào giới hạn của Snape, đồng thời cũng tới gần Snape, mà những chuyện này, Snape lại hồn nhiên chưa nhận ra. Dù sao, trong mắt Snape, mặc dù đã có thể phân biệt giữa hai kiếp nhưng phản ứng của anh với người bên cạnh khó tránh

khỏi bị trộn lẫn ý thức chủ quan. Có người bởi vậy mà mất mát, ví như Sirius, ví như Lily, cũng có người như vậy mà được lợi, như cậu chủ nhỏ nhà Malfoy trước mặt này.

"Abraxas là một Slytherin tiêu chuẩn." Nếu không thể thay đổi, thì chỉ có thể chấp nhận. "Tôi nghĩ người thừa kế Malfoy hiểu chuyện hơn nhân sâm nhiều thì biết được cha mình là người thế nào." Nói đến đây, Snape nhịn không được lộ ra chút hâm mộ, trên người Abraxas, Snape dường như nhìn thấy hình tượng người cha tốt đẹp nhất trong giấc mơ của mình.

Lucius cảm thấy cực kỳ khó chịu, thường ngày khi người khác nói vậy y sẽ tự hào về cha mình nhưng hôm nay lại hoàn toàn không có, "A, Sev thân mến, cậu cũng đừng bị phong cách của cha tôi mê hoặc, ông cũng không thích người như cậu." Lời nói có chút ác ý cứ thế vang lên, Lucius chợt cứng ngắc, tại sao mình có thể pham một sai lầm nhỏ thế này!

"Lucius Malfoy! Quả cầu trên cổ anh có công năng là suy nghĩ!" Cũng may Snape hoàn toàn không để ý, kiếp trước đã bị Lucius trêu chọc quen, hiện tại với chút trình độ này Snape tỏ vẻ không hề gì.

Haha, Lucius khẽ nở nụ cười, không hiểu sao hoàn toàn bình tĩnh lại, giới hạn của Snape còn thấp hơn cả trong tưởng tượng của mình.

15. Quyển 1 - Chương 15: Giấu Diếm Và Đối Sách

Chớp mắt, Snape đã sống trong biệt thự Malfoy cả một tuần, nên nói không hổ là biệt thự Malfoy mang nhãn hiệu biệt thự quý tộc lâu đời chăng? Khi Lucius biết được Snape hoàn toàn không có nơi để đi lập tức xin Abraxas xây một phòng thí nghiệm độc dược, cũng mời Snape thường đến. Nói thực ra, khi Lucius mời có chút thấp thỏm, dù sao, đồng ý tiến vào một biệt thự pháp thuật, hơn nữa cũng đại diện cho một sự cho phép, cho phép đối phương tiến vào cuộc sống riêng tư của mình.

Không ngờ Snape lại đáp ứng ngay, chưa từng hiểu được cái gọi là quy tắc quý tộc giới phù thủy Snape đối với việc ở trong nhà người bạn ở kiếp trước, cả kiếp này không hề có suy nghĩ nào khác, mà theo lễ nghi Snape phỏng đoán xuất thân anh cha con Malfoy nhất trí cho rằng đối phương chấp nhận họ thăm dò, cũng cho phép đi sâu hơn một bước.

Vì thế, Abraxas rất hài lòng, con trai nhà mình thật có sức thu hút! (cho nên về sau Abraxas thường xuyên hối hận mà nói con trai nhà mình thật có sức thu hút) Lucius cũng rất hài lòng, Sev của y (này, ai nói là của anh? Lucius: Avada Kedavra…) đồng ý tiến gần y thêm một bước, có thể tiến hành bước tiếp theo! Bản thân Snape lại càng vừa lòng, ở một nơi bao ăn bao ở lại còn cung cấp dược liệu miễn phí cho anh nghiên cứu, càng miễn bàn chủ nhân nhà này còn định kỳ chia cho anh hoa hồng, rốt cuộc Snape đã trải qua cuộc sống tương tự với kiếp trước rồi.

Điều duy nhất khiến Lucius buồn bực chính là Snape tuyệt đối không tham gia bất cứ bữa tiệc nào của nhà Malfoy, cậu ấy giống như là người vô hình sống trong nhà Malfoy vậy. Theo lý mà nói, Lucius hiểu được tại sao Snape lại làm vậy, càng miễn bàn Abraxas thấy Snape tự hiểu mình mà càng khen ngợi, nhưng Lucius khó chịu, có một loại cảm giác "Snape là tốt nhất" quỷ dị không ngừng tăng thêm, Lucius không thể không xin cha mình giúp đỡ.

"Cha, ngài có thời gian không ạ?" Một lần Snape vùi đầu trong phòng nghiên cứu, Lucius gõ cửa phòng làm việc.

"Luci, làm sao vậy?" Thấy gương mặt hiếm khi bình tĩnh của con trai, từ khi Snape vào ở nhà Malfoy thì đứa con trai của mình vẫn luôn sáng rực như ánh mặt trời, Abraxas tùy tiện đặt giấy tờ lên mặt bàn, việc gì gì đó, vĩnh viễn không quan trọng bằng con trai.

"Cha, con muốn nói chuyện với ngài." Lucius rất nghiêm túc, "Con… Gần đây con có hơi không ổn."

Abraxas đè nén muốn nhảy dựng, vung gậy rắn trong tay, năm sáu cái thần chú kiểm tra thường dùng ném ra, rồi chú nhíu mày, lại vứt vài pháp thuật hắc ám kiểm tra bên trong.

"Cha à." Lucius rất cảm động vì Abraxas quan tâm mình, nhưng mình cũng không uống phải độc dược gì, cũng không bị trúng lời nguyền nào cả, "Gần đây con cảm thấy mình có chút kỳ lạ."

Thấy thần chú của mình hiện ra kết quả bình thường, Abraxas cũng thả lỏng dần, "Luci, cha nghĩ con đã tới năm thứ năm rồi." Chú vẫn cảm động vì con trai nhà mình tuy đã trưởng thành mà vẫn cần người cha già như mình, còn mặt khác vẫn thấy lo lắng, Lucius đã năm thứ năm, thằng bé vẫn không xử lý tốt được "cảm giác" của mình, đây không phải là chuyện tốt với một người thừa kế.

"Cha à…" May là Lucius cũng hiểu được mà nhăn nhó, "Cha cảm thấy Sev… Severus thế nào?"

Câu hỏi này của Lucius rốt cuộc để Abraxas cảnh giác, "Severus rất tốt." Chú nheo mắt lại, bắt đầu nghi ngờ có phải máu lai kia đã làm gì con mình không, dù sao thiên phú độc dược của cậu ta vô cùng đáng sợ, điều này đã không còn là bí mật từ khi phòng thí nghiệm nhà Malfoy được xây dựng, nhà Malfoy không có bí mật với gia chủ Malfoy.

Lucius hiểu suy nghĩ của cha mình, mặt y hơi trắng, "Cha à, không phải như cha nghĩ. Severus là người bạn con tán thành." Y nhấn mạnh chữ "người bạn".

Abraxas cũng không thả lỏng vì phản ứng của Lucius, "Luci, nói rõ."

"Là thế này," Tâm trạng nhăn nhó của Lucius bị cha mình dọa mất sạch, giọng điệu cũng rõ ràng lại, "Khi Severus một mình gặp cha con có cảm thấy lo âu… và căng thẳng." Lucius cắn răng, "Rồi con phát hiện chỉ cần Severus ở cạnh con con sẽ cảm thấy cực kỳ yên lòng, thậm chí pháp lực cũng thoáng có xu thế tăng lên."

Nếu nói ngay từ đầu lời kể lại của Lucius khiến Abraxas còn đang nghi ngờ có phải Snape đã làm gì hay không, thì phần sau Lucius nói đã khiến chú cảm thấy chuyện có chút không khống chế nổi. Merlin một vạn năm không giặt tất thối! Dù hiện tại Lucius vẫn là vị thành niên, pháp lực còn chưa đạt mức cao nhất nhưng hiếm khi có trường hợp cảm nhận được pháp lực mình đang tăng lên. Trong nhất thời, Abraxas cảm thấy kiêu ngạo vì con của mình, Merlin ơi! Một người thừa kế pháp lực cường đại nhà Malfoy, một vinh quang lớn biết bao!

Nhưng lập tức, nguyên nhân khiến Lucius thay đổi – Snape lại làm Abraxas nhíu mày.

Khác với các máu trong khác, Abraxas biết một số kế hoạch của đàn em mình. Sau lễ Giáng sinh, đàn em Slytherin từ khi tốt nghiệp đã biến mất – Tom Riddle đột nhiên liên hệ với mình. Merlin ơi! Đàn em Riddle thay đổi rất lớn: con ngươi màu đen biến đỏ, bên người còn có một con rắn rất lớn, pháp lực cường đại và xà ngữ xì xì trở thành dấu hiệu của cậu ta.

Nếu vẫn không biết đàn em vô cùng xuất sắc khi còn ở trường đã xảy ra chuyện gì, Abraxas không xứng làm gia chủ Malfoy! Thực rõ ràng Tom Riddle này, đương nhiên hiện tại cậu ta tự xưng mình là Voldemort bằng cách nào đó đã được dòng dõi Slytherin tán thành, giờ xuất hiện trước mặt chú đã là người thừa kế của Slytherin.

Đó cũng là vì sao mà Abraxas cực kỳ quan tâm tới việc hợp tác cùng Snape, vị đàn em Slytherin này xưa đâu bằng nay, hơn nữa với thái độ cậu ta nói chuyện với gia chủ Malfoy, Abraxas chỉ biết cậu ta cần nhà Malfoy thần phục. Hiện tại có lẽ cậu ta còn chưa có năng lực ép họ nhưng vài năm sau thì không biết. Lucius còn nhỏ, trước khi mình giao Malfoy cho thằng bé chắc chắn phải chống được áp lực – Malfoy cũng không phải là người dưới kẻ khác.

Mà Snape hiện tại đã trở thành quân bài ẩn của mình, cậu bé có tiềm lực, có dã tâm, quan trọng là… thiếu đi thế lực. Người như vậy chính là dành cho nhà Malfoy! Nên chú chẳng những không động vào tình bạn giữa Lucius và Snape, cho cậu bé các tiện lợi, nhưng hiện tại nhìn phản ứng con trai nhà mình, ý nghĩa của Snape với thằng bé không chỉ là vậy. Nếu không phải có Voldemort đang uy hiếp, Abraxas cũng không ngại Lucius và Snape đến với nhau, tin chắc với một bậc thầy độc dược tương lai mà nói, Dược sinh con không phải là thứ quý hiếm gì, càng miễn bàn Snape ván đã đóng thuyền có dòng máu quý tộc lâu đời. Chỉ là nhà Malfoy phải củng cố, một bậc thầy độc dược làm bạn, một tiểu thư xuất thân quý tộc lâu đời làm vợ, hai nét bút mới có thể ổn thỏa bảo vệ nhà Malfoy, bảo vệ Lucius, mặc dù là… mặc dù chú có xảy ra sự cố nào cũng có thể bảo vệ Lucius bình an cả đời. Tuy Abraxas cũng không cho rằng mình có thể xảy ra chuyện gì, có điều dự đoán mọi nguy cơ là trách nhiệm gia chủ của chú.

Nghĩ vậy, Lucius không thể chọn Snape, dù là tình nhân cũng không được! Thằng bé sẽ hủy đi tình bạn với một bậc thầy độc dược, cũng sẽ hủy bản thân thằng bé.

Trong lúc suy nghĩ lóe lên, Abraxas đã quyết định, nhìn ánh mắt tin tưởng của Lucius, chú chột dạ biết bao, "Luci, điều này không có gì, chỉ là con rất quan tâm người bạn này, thả lỏng một chút là được, nói tới người bạn cùng phòng của con đi, hình như con không thích cậu ta lắm, Lucius, con là Huynh Trưởng Slytherin, có một số thứ con nên hiểu…"

Abraxas còn chưa nói hết, chú tin con trai mình có thể hiểu được, "Dạ, thưa cha." Lucius cúi đầu, che dấu nghi ngờ trong mắt, "Ngài phải tin tưởng nhà Malfoy chính là tốt nhất!" Y ngẩng đầu, biểu hiện đắc ý dào dạt như thường ngày.

Cuối cùng với ánh mắt hài lòng của Abraxas Lucius ra khỏi phòng làm việc, nâng cằm trở về phòng mình, sau khi đóng cửa lại cẩn thận tìm một góc có thể tránh né tầm mắt của mọi bức ảnh, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Lucius là một người thừa kế hoàn mỹ, cho nên y dễ dàng nhận ra chỗ kỳ lạ trong thái độ của cha mình, vốn mấy ngày hôm trước đang Severus đã thành Snape, Lucius hiểu là Abraxas đã bắt đầu phòng bị Sev rồi. Nhưng, nếu dựa theo giải thích của cha mình, Sev là bạn tốt của mình, lại là bậc thầy độc dược tương lai, dường như không có gì nên phòng bị mới đúng. Hơn nữa vì không để cho mình chú ý tới đề tài này, Abraxas hỏi bạn cùng phòng của y, nếu không phải vì bạn cùng phòng mới của y chính là Sev, tư duy Lucius rất có thể sẽ bị cha mình đánh lệch. Vì trùng hợp, Lucius đoán Abraxas nói dối mình.

Nói cách khác, phản ứng kỳ lạ của mình cũng không chỉ vì lo lắng cho bạn, mà loại phản ứng này của mình có lẽ sẽ hại tới lợi ích nhà Malfoy, chỉ lý do này mới có thể giải thích Abraxas nói dối.

Lucius cực kỳ không vui, nhưng y biết cha mình sẽ không làm hại mình. Như vậy xem ra, cảm xúc kỳ lạ với Sev của y chỉ có thể tự mình suy đoán, còn có, Lucius nheo mắt lại, nhất định không thể cho cha mình biết hiện tại Sev ở cùng mình, mà vì thế bỏ đi phòng Huynh Trưởng! Xem ra, phải để Sev về phòng ngủ vốn thuộc về mình rồi, tuy cái phòng kia nhỏ một chút, nhưng lại ở độc lập.

Lucius một lần nữa xem nhẹ tiếng nói trong lòng mình: y không hy vọng Sev ở cùng ai khác ngoài mình.

16. Quyển 1 - Chương 16: Năm Thứ Tư – Tốc Hành Hogwarts

Rất nhanh nghỉ hè chấm dứt, vào tuần cuối cùng Snape rời khỏi biệt thự Malfoy. Trên thực tế, thái độ của Lucius và Abraxas đều rất không bình thường – một cái là không bình thường tới gần, một người khác lại là chậm rãi làm bất hòa một cách không bình thường. Giáo sư đã từng làm gián điệp hai mang mười mấy năm vẫn rất nhạy cảm về cảm xúc người khác, nhất là đối phương cho rằng anh chẳng qua là cảnh giác mạnh hơn học trò Hogwarts năm ba một chút thôi. Mà ngay cả Bế quan Bí thuật cũng bị đổi cho "người mẹ Snape đã tạ thế, xuất thân từ gia đình quý tộc lâu đời" có lẽ nghi hoàn mỹ kia, Abraxas cũng không nghiêm khắc đè nén tâm trạng của mình.

Kỳ thật Snape có thể hiểu thái độ Abraxas trước thân cận sau phòng bị này. Thân cận là vì thiên phú độc dược của mình, phòng bị là phát hiện xuất thân của mình, là một gia chủ quý tộc, đương nhiên chú vẫn nên suy nghĩ cho toàn bộ nhà Malfoy, tiếp cận một máu lai Slytherin không hề có chỗ dựa thì hoàn toàn không giống với một người thừa kế quý tộc lâu đời đúng không.

So sánh mà nói, thái độ Lucius kỳ lạ hơn. Bữa tiệc nhà Malfoy sau năm thứ năm, chính thức tuyên bố với toàn bộ giai tầng quý tộc trong giới phù thủy cậu chủ nhỏ nhà Malfoy bắt đầu lựa chọn phu nhân gia chủ tương lai. Theo lý mà nói, chuyện lựa chọn đó hẳn là do phu nhân Malfoy phụ trách, nhưng ai bảo mẹ Lucius đã mất từ sớm chứ? Dù sao Abraxas cũng là một người đàn ông, lựa chọn của Lucius còn phức tạp hơn các Malfoy trước đó. Yêu cầu y cần phải tốn một thời gian dài cùng cha đồng thời gánh vác công tác vốn do phu nhân Malfoy thực hiện.

Với tình huống như vậy, Lucius còn có thể mỗi ngày bỏ thời gian quan tâm Snape một chút liền có vẻ khác thường.

Theo xã giao, Abraxas cũng nghe đến câu chuyện giữa không thể không nói giữa Lucius và một máu lai Slytherin ti tiện năm trước trong trường, nhưng khác với các gia chủ khác là trêu chọc và vui đùa, Abraxas lại mẫn cảm nhận ra Snape đối xử với con trai mình khác hẳn. Liên tưởng tới mấy ngày trước Lucius nói

chuyện với mình, Abraxas thoáng có một suy đoán không tốt lắm. Nếu tình thế nhà Malfoy tốt thì không tính, là một Malfoy coi người nhà là nhất, Abraxas không để ý tác hợp cho con trai nhà mình, nhưng hiện tại, Abraxas thở dài ở chỗ không người, Lucius nên hiểu được, gia tộc cao hơn mọi thứ.

Bản thân Snape lại không hề biết chuyện gì, Lucius quan tâm anh anh tiếp nhận rất nhanh, dù sao kiếp trước rất nhiều chuyện của mình đều được Lucius xử lý, trong Đường Bàn Xoay có một gia tinh luôn phục vụ cho anh, khi chiến tranh lần thứ hai bắt đầu thì mới trở lại nhà Malfoy. Thậm chí mỗi lần mình tham dự hội nghị hay đối thoại đều do Lucius chuẩn bị quần áo. Có thể nói, Snape tuyệt đối là một thành viên trong nhà Malfoy, mà Malfoy thì luôn thành thật và cẩn thận với người nhà của mình.

Cũng vì điều này, Snape cũng không hề từ chối Lucius quan tâm, hơn nữa thích ứng cực nhanh. Mọi chuyện Lucius làm trong mắt anh đều là đương nhiên, thậm chí anh còn đang âm thầm vừa lòng quan hệ hiện tại giữa mình và Lucius. Kiếp trước vì Lucius đối xử với anh tốt mới làm y không thể nào chấp nhận mình phản bội gia tộc Malfoy, dù mình bảo vệ Draco miễn nhiệm vụ giết Dumbledore cũng không để y sống tốt. Cả đời này có thể lại làm bạn tốt với Lucius như là được Merlin ban ân vậy! Snape vô cùng cảm kích vì điều đó, đương nhiên cũng không thể chú ý phương diện này không bình thường.

Về phần Lucius, chỉ nhìn một cách đơn thuần cho đến một tuần trước khi kết thúc nghỉ hè y mới "thả" Snape ra khỏi biệt thự Malfoy, cộng thêm một tuần cuối cùng Snape khi ở Hẻm Xéo gửi thư mỗi ngày sẽ biết, Lucius không trì độn như vậy, phản ứng của Abraxas cho y một phán đoán, mà bản thân y thì quyết định làm theo lòng mình, rốt cuộc y muốn nhìn xem mình muốn gì từ Snape đây.

Cho nên cũng xuất hiện một chuỗi ngày bất bình thường của Lucius, đương nhiên y biết mình bắt đầu phải chọn một nữ chủ nhân tương lai cho gia tộc Malfoy, nhưng y nhìn thấy mỗi một vị tiểu thư được y chọn đều có vấn đề – ừm người này màu tóc quá sáng; người kia khi cười rộ lên trong mắt không có sức sống nào; người này, Merlin ơi, cô ta xịt cả lọ nước hoa lên người sao? Chẳng lẽ cô ta không biết nếu mùi hoa hồng quá nồng sẽ rất khó ngửi à!

Lucius không biết mình muốn lựa chọn một vị tiểu thư như thé nào, nhưng cho đến giờ mỗi một vị tiểu thư y chứng kiến y đều không hài lòng! Kể cả tiểu thư xưng là chi thứ gia tộc Prince hay là tiểu thư nhà Black đi nữa. Lucius biết, chắc chắn mình phải tìm một máu trong đính hôn trước năm bảy, vì kéo dài gia tộc bạch kim, y không thể không lựa chọn, từ giờ đến trước năm thứ bảy rồi, nhất định y phải tìm hiểu rốt cuộc y muốn cái gì.

— Tôi là đường ranh giới Lucius ai cũng chướng mắt —

Tàu tốc hành Hogwarts vẫn đón ở nhà ga chín ba phần tư, Snape xuất phát từ Hẻm Xéo, hiển nhiên là tới sớm nhất.

Từ mấy ngày trước, Lucius đã năm lần bảy lượt yêu cầu Snape lên xe thì đi toa xe Malfoy tìm y, "Có một bất ngờ đang đợi cậu", nhưng Snape lập tức từ chối. "Chẳng lẽ người thừa kế nhà Malfoy đã quên trách nhiệm Huynh Trưởng của mình? Hay là anh ta cần một máu lai Slytherin đều phải mỉm cười mỗi khi một vị tiểu thư muốn trở thành phu nhân Malfoy tới thăm hỏi, hay là hèn mọn cầu xin họ chờ thêm chốc lát, vì hoàng tử bạch kim đang bận?"

Snape nhớ rõ sắc mặt của Lucius khi anh thảo luận vấn đề này, cũng không thể nói là khó coi, chỉ là hỗn hợp chờ mong, cổ quái, chán ghét, thậm chí còn có mê man, làm Snape suýt thì vứt ra một thần chú, nhìn xem có phải ai đã uống thuốc Đa dịch giả dạng thành người bạn của mình hay không.

Cũng vì đó, cuối cùng Snape cho phép sau khi tham gia xong cuộc họp Huynh Trưởng thì đi tìm anh, anh còn cần xử lý vấn đề của Lily, dù anh không muốn tiếp xúc với Lily, nhưng vì trước nghỉ hè lời nói của Dumbledore, anh không thể không tiếp tục giả vờ không xảy ra chuyện gì kết bạn với Lily. Mà mùa hè này anh không ở lại Đường Bàn Xoay đã để lại một sơ hở rất lớn, trước khi trở lại Hogwarts anh phải ngăn miệng Lily lại.

Snape vẫn lựa chọn ngồi cùng toa xe với Lily năm trước, cũng cẩn thận nghĩ tí nữa mình nên nói lý do nào, hành lang ngoài toa dần dần náo nhiệt, Snape cầm một quyển sách độc dược, tinh thần lại hoàn toàn tập trung trên cửa.

Rốt cuộc, cửa được mở ra, "Severus? Cậu tới sớm vậy?" Giọng cô bé vẫn nhẹ nhàng, còn kèm theo sự vui sướng không khó nhận ra.

"Lily." Snape gật đầu, bình tĩnh như thường ngày.

Lily cũng lơ đễnh, trên thực tế Snape còn ngồi ở toa xe của họ cũng đủ khiến cô hài lòng, "Severus, nghỉ hè cậu đi đâu thế? Mình nhiều lần tới khoảng đất trống của chúng ta cũng không thấy cậu." Khi nói đến "chúng ta", giọng Lily trở nên nhẹ hơn, mặt cũng hơi ửng đỏ.

"Mình thuê một căn phòng ở gần nghĩa trang, mình muốn ở bên mẹ nhiều hơn." Snape bình tĩnh trả lời, từ mấy ngày trước anh đã sửa chữa ký ức của người canh gác nghĩa trang, hiện tại dù Dumbledore đi hỏi, chỉ cần không sử dụng pháp thuật hắc ám cao cấp, chắc sẽ không phát hiện ký ức người canh gác nghĩa trang bị thay đổi, nhất là đối tượng là mình có tiềm lực mật thám Slytherin này.

"A, Severus, mình rất xin lỗi." Mắt cô bé có chút đỏ, "Mình không nên nói chuyện này."

"Không sao." Snape nhanh chóng nhận lời, chỉ cần Lily tin thì lão ong mật chắc chắn sẽ càng hài lòng vì mình hiếu thuận và dốc lòng.

Sau đó hai người lần lượt nói về nghỉ hè, hơn phân nửa là Lily nói chuyện, Snape nghe, sau khai giảng họ đã năm thứ tư, năm thứ tư là có thể bắt đầu tham gia dạ vũ. Đề tài Lily càng liên quan tới chuyện mình định chọn áo choàng nào, cũng nhiều lần nhắc mình rất mong chờ dạ vũ.

Thật ra mùa hè này Lily hiểu ra một chuyện, mình có cảm tình với Snape. Kỳ nghỉ này Petunia lại cãi nhau một trận với cha mẹ, chị ấy quen bạn trai ở trường học, mà ba Evans hoàn toàn không thể chấp nhận. Petunia ở nhà cãi lộn "Cho tới giờ cha mẹ đều không quan tâm con, chỉ nhìn thấy Lily", "Ít ra Vernon cũng quan tâm tới con", "Con nhìn thấy anh ấy đã rất vui rồi". Lời của Petunia thật làm người ta đau lòng, mẹ Evans bị tức gần như ngất đi, Lily cũng khổ sở, dường như sau 11 tuổi cô không còn cảm thấy được tình cảm của chị mình với mình.

Có điều miêu tả của Petunia về bạn trai mình lại khiến Lily cảm thấy như đã từng quen biết, trong lòng mình cũng có một người cô tin tưởng, quen thuộc, nhìn thấy đã vui vẻ – Severus Snape. Có lẽ mình thích cậu ấy, Lily đỏ mặt, điều này cũng làm cô càng chờ mong chuyện học tập chung với Snape vào nghỉ hè, không ngờ Snape lại không xuất hiện. Điều này làm cô bé có chút mất mát, cũng thả lỏng hơn.

Hiện tại Snape ngồi cạnh mình, cậu ấy vẫn ngồi ở toa xe trước kia của họ, như vậy cô có thể cho rằng Snape đặc biệt ngồi đây chờ mình giải thích hay không nhỉ? Mặt Lily càng đỏ hơn, cả người giống hệt màu tóc, đôi mắt xanh biếc sáng kinh người.

"Severus…" Lily cố lấy can đảm, cô muốn hỏi xem thanh mai trúc mã của mình có muốn tham gia dạ vũ với cô hay không, cô chính là sư tử nhỏ Gryffindor, Gryffindor chưa từng yếu thế.

"Lily!" Cửa toa xe bị mở rầm, "Snivellus mày, cách Lily xa một chút!" Nhìn thấy cảnh trong xe Potter nổi giận nói, nữ thần trong cảm nhận của mình đang ngượng ngùng nhìn Slytherin tóc đen kia, hai người ngồi trên cùng một ghế, rất gần nhau, "Chains magical!" Theo bản năng ném ra một thần chú đọc được từ phòng sách trong nhà, luyện tập cả kỳ nghỉ không thành công giờ lại hoàn mỹ thực hiện.

Snape đẩy Lily ra, "Protego!" một thần chú bảo vệ phát ra nhưng Snape thật không ngờ thần chú trong ấn tượng đủ để bảo vệ nhưng lại không đủ. Đây là pháp thuật hắc ám, Snape nghĩ, trong lòng nhanh chóng tính biện pháp thoát thân.

Lúc này, "Protego!" Một giọng nói quen thuộc khác vang lên, tiếng nói tơ lụa mất đi ngân nga thường thấy, kèm theo tức giận đến khó hở, liên tiếp hai thần chú bảo vệ mới ngăn cản được thần chú của Potter, dấu vết dao động pháp thuật hắc ám làm Snape tà ác nở nụ cười.

"Well, well, xem đây là Gryffindor chính nghĩa, sử dụng pháp thuật hắc ám với bạn học trước mặt mọi người, giáo sư McGonagall cần cho chúng ta một lời giải thích." Lucius nghe được tiếng xôn xao liền đi ra, khi đuổi tới vừa lúc thấy Protego của Snape lần đầu tiên không đủ bảo vệ cậu ấy, không hề nghĩ ngợi, Lucius liền ném thần chú ra, cho đến khi đứng trước mặt Snape, Lucius còn cảm thấy trái tim mình đang đập một cách khẩn trương.

"Chúng mày đều là rắn độc!" Potter nổi giận, "Tao không sử dụng pháp thuật hắc ám, đây là do tao xem được ở nhà, chúng mày đừng có nói xấu Gryffindor!"

Bên này càng ồn ào, nhóm động vật nhỏ Hogwarts vây quanh cũng càng nhiều, rất nhiều đứa nhỏ xuất thân gia tộc máu trong đã nhận ra, sắc mặt vài máu trong Gryffindor đã trầm xuống đáy.

"Huynh Trưởng Malfoy, tôi sẽ tự mình báo cáo với giáo sư McGonagall." Huynh Trưởng Gryffindor là một gia tộc máu trong, anh ta đứng ra, sắc mặt xanh mét.

"Tôi sẽ báo cáo với giáo sư Slughorn, cũng xin thầy hỏi giáo sư McGonagall." Lucius ngân giọng, "Như vậy, đã sắp tới Hogwarts rồi, hiện tại, cho chúng tôi đi ra." Nói xong, Lucius không để ý tới Snape đã kéo tay người ta ra khỏi toa xe, cũng trực tiếp đi vào toa xe Malfoy, hoàn toàn bỏ qua Snape giãy dụa. Cho đến khi ếm vô số thần chú khóa cửa và tĩnh âm, Lucius mới buông tay kéo Snape ra, trên mặt là điệu cười Malfoy, "Nhìn xem dũng sĩ Slytherin anh dũng của chúng ta, trước mặt Gryffindor làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật là oai phong!"

"Lucius, đừng dùng cái đầu óc nhồi đầy Dược làm đẹp của anh! Lily ở cạnh tôi chỉ biết gia tăng gánh nặng, hiện tại, bất ngờ của anh đâu?" Snape nói xong nửa đâu đầu, đến nửa câu sau dời đề tài, Lucius quan tâm mình anh biết, đối mặt với quan tâm như vậy, Snape có hơi mất tự nhiên mà giải thích.

"A, Severus, cậu sẽ thích cho coi." Lucius không phải là người tốn nhiều thời gian, y nhanh chóng hiểu được ý của Snape. Slytherin cũng không giải thích, nhưng cũng không có nghĩa là họ không nói gì trước mặt người bạn của mình.

Ít nhất y cũng đã biết Snape đối xử với y khác với người khác, tuy nhìn qua cậu ấy với sư tử cái Gryffindor cũng có khác biệt, có điều, một ngày nào đó y sẽ là duy nhất! Lucius xác định y rất không thích Snape chú ý người khác, nhất là Lily Evans.

17. Quyển 1 - Chương 17: Bất Ngờ Của Lucius

Snape không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn bạn tốt, anh biết lúc này mình càng có vẻ sốt ruột thì Lucius lại càng treo căng. Snape luôn luôn là một người bốc đồng, anh không thích vượt khỏi ý mình. Nhất thời không khí im lặng, nét đắc ý trên mặt Lucius dần chuyển sang xấu hổ, cuối cùng bất đắc dĩ nghiêm túc lại.

"Được rồi, được rồi, cậu thắng." Lucius dường như cả màu tóc bạch kim cũng ảm đạm xuống.

Snape ác ý nổi lên môi, "Vậy thì Huynh Trưởng Malfoy, giờ anh ta có thể nói cho người bạn hèn mọn của anh ta rằng bất ngờ là gì không?"

"Đã nói khi không có ai gọi tôi là "Lucius" rồi mà, Sev phạm quy." Lucius nửa thật nửa giả oán giận, trong lòng lại đang vui sướng vì Snape tự mình thừa nhận "bạn bè", dường như mỗi tế bào đều tràn bừng sức sống.

Snape đen mặt nhìn Lucius bán manh, trong lòng ảo giác như mình đang nuôi một con mèo nhỏ, nhất là cái mái tóc bạch kim kia, thường xuyên… kiểm tra, sau đó màu sắc kia chắc chắn sẽ càng chói mắt. "Lucius." Anh lên tiếng cảnh cáo, tuy trên mặt không có vẻ mặt gì nhưng trong lòng lại hơi nghi hoặc về phản ứng của mình, kiếp trước mình hình như cũng không có tâm trạng tới gần Lucius như vậy, hiện tại là chuyện gì? Có điều Snape cũng không có cơ hội nghĩ nhiều, vì sau đó lời của Lucius đúng là một bất ngờ.

"A, Sev thân mến của tôi." Lucius vẫn bình tĩnh, giọng điệu lại như càng ngân dài, "Cậu đã nghe tới chế độ học đồ chưa?"

Học đồ? Snape nghi hoặc, hình như mình chưa biết học đồ là gì cả. "Có lẽ cái đầu Lucius anh ngoài việc trang trí thì hẳn là nhớ rõ, đàn em máu lai của anh đến từ giới Muggle đó."

"Được rồi, được rồi, tôi chỉ là không ngờ mẹ cậu ngay cả cái này cũng không nói cho cậu thôi." Lucius cũng chỉ là đột nhiên muốn thăm dò Snape, tuy Abraxas hứa với Snape sẽ không nói cho người thứ ba về chuyện tìm kiếm người thân của anh, nhưng cũng không có nghĩa là chú không thể nói với con trai mình một ít về hoàn cảnh gia đình Snape, dù sao chú cũng không để Lucius đi tìm theo. Quả nhiên, một vị tiểu thư đến từ gia tộc máu trong nào đó gả cho Muggle thu hút được toàn bộ lực chú ý của Lucius, đối với vị tiểu thư gả

cho Muggle hơn nữa dạy dỗ con mình chưa tròn trách nhiệm, Lucius không có chút cảm tình nào, Slytherin coi trọng người nhà, họ tuyệt không trốn tránh trách nhiệm.

"Lucius!" Snape lần thứ hai cảnh cáo, lần này giọng nói có thêm ít nghiêm túc, tuy anh cũng không đồng ý với hành động của mẹ, nhất là vì Tobias Snape làm anh đau lòng, nhưng không thể phủ nhận mẹ là nguồn ấm áp duy nhất trong sinh mệnh của anh, cái loại cảm động do huyết mạch tương liên là liên hệ duy nhất anh không phản bội.

"Được rồi, tôi xin lỗi." Lucius tỏ thành ý, gạch dấu thứ hai dưới từ "mẹ", cho thấy đây là vùng cấm của Snape. "Chế độ học đồ là một cách tri thức được lưu truyền từ thời viễn cổ, trước khi bốn nhà sáng lập thành lập nên Hogwarts, nguồn gốc tri thức và năng lực của mọi phù thủy chỉ có hai nơi – hoặc là truyền thừa gia tộc, hoặc là trở thành học đồ, khi đó những phù thủy có năng lực truyền thụ tri thức đều có năng lực rất mạnh. Sau khi bốn người sáng lập thành lập Hogwarts, mỗi một phù thủy nhỏ đều có cơ hội tiếp nhận giáo dục, chế độ học đồ bắt đầu xuống dốc, vì điều kiện nghiêm khắc và sự khó khăn xuất sư dẫn đến chế độ này dần một điêu linh, tới cận đại thì gần như không có. Nếu muốn trở thành học đồ của một vị đại sư, ít nhất cũng phải thỏa mãn ba điều kiện: được đảm bảo bởi phù thủy quý tộc trong lâu đời hoặc có danh vọng; đưa ra được lễ bái sư mà đại sư đề xuất; và cả năng lực học đồ được bản thân thầy giáo nhìn trúng. Mà tiêu chuẩn xuất sư càng nghiêm khắc, phải trở thành nhân vật đạt chuẩn đại sư ở lĩnh vực của thầy giáo mới có thể xuất sư. Đương nhiên, trong lúc học đồ, mọi thành tựu của học đồ thì thầy giáo đều được hưởng quyền quan danh và một nửa quyền tiêu thụ."

Lucius ngừng lại, chờ Snape tiêu hóa chuỗi tin tức này. Snape rất nghi hoặc, vì sao kiếp trước mình không nghe tới thứ này nhỉ? Nhưng nhanh chóng anh hiểu được, kiếp trước khi anh bắt đầu bộc lộ tài năng thì Chúa tể Hắc ám đã khởi sự, những bậc thầy không kịp trốn, sao còn nhận học trò chứ? Sau khi mình trở thành bậc thầy độc dược, đầu tiên là làm độc dược cho Chúa tể Hắc ám, rồi lại trở thành gián điệp hai mang tiến vào Hogwarts, dù là Chúa tể Hắc ám hay là phù thủy trắng, đều không có lý do gì tự nói với mình về chế độ này, dù sao, công cụ thì không cần truyền thừa làm gì.

Thấy Snape gật đầu, Lucius nói tiếp, "Tôi muốn nói là, Sev, nhà Malfoy bằng lòng đảm bảo cho cậu, giới thiệu cậu là học trò của giáo sư Slughorn." Trên thực tế, chuyện này là Abraxas nói ra, có gì có thể tốt hơn việc cột chặt một bậc thầy độc dược và một bậc thầy độc dược tiêu chuẩn khác vào nhà Malfoy chứ? Thừa dịp lão Slughorn gian xảo còn chưa nghe được tiếng xì xào nào, cứ trói ông ta lại cũng tăng thêm một lợi thế cho nhà Malfoy. Thế nên sau khi thấy rõ Snape Abraxas bắt đầu nói chuyện, Slughorn cũng đưa ra yêu cầu của mình – Slytherin lòng tham không đáy này đề xuất một cây huyết tuyến thảo hơn ba năm. Abraxas chỉ có thể vừa mắng Slughorn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vừa bất đắc dĩ mở kho chứa nhà Malfoy. Trước khi giảng, nhà Malfoy mới chuẩn bị xong, hiện tại chỉ còn thiếu Slughorn tự khảo nghiệm Snape thôi.

Tuy Snape không phải quá hiểu về suy tính của Abraxas, nhưng ở góc độ của anh thì tuyệt đối lợi nhiều hơn. Slughorn sẽ là tấm gỗ chắn hoàn mỹ cho anh, nếu tiêu chuẩn học đồ nghiêm khắc như vậy, thì tất nhiên sẽ có chỗ độc đáo của nó, chuyện bảo vệ học đồ là đương nhiên. Ngoài cái này, "Lucius, nhà Malfoy đảm bảo là có ý gì?"

Lucius âm thầm gật đầu, nhanh chóng bắt được mấu chốt vấn đề, Sev là một Slytherin tiêu chuẩn, "Cũng không có gì." Lucius bắt đầu cởi áo sơ mi.

"Anh đang làm gì! Lucius! Nếu anh còn nhớ, nơi này là công cộng, đầu óc anh bị quỷ khổng lồ giẫm phải hả? Hay đây là tục lệ mới của quý tộc, cởi, quần, áo ở nơi công cộng!" Nói xong, Snape không hiểu rõ mình là đang tức giận vì Lucius cởi quần áo trước mặt mình hay là vì Lucius cởi quần áo ở nơi công khai nữa.

"Sev, tôi chỉ muốn cho cậu xem thôi mà." Lucius có vẻ vô cùng vô tội, động tác cũng không hề chậm, rất nhanh, áo sơ mi đã rơi dọc theo đầu vai anh, Lucius dùng khuỷu tay giữ lại, chiếc áo sơ mi màu trắng muốn rơi cũng không được. Snape quả thực không dám nhìn thẳng, mặt anh đã đỏ bừng, mái tóc bạch kim của Lucius cứ nghịch ngợm sượt qua đầu vai y, phía dưới là lồng ngực ngây ngô mỏng manh nhưng bắt đầu có cơ, mặt trên còn xăm… dừng, Snape cúi đầu, lần đầu tiên cảm ơn vô cùng mái tóc dài ngang vai của mình che đi được lỗ tai.

Nhưng Lucius dường như vô tình, một bàn tay đặt trên ngực trái, "Nhìn này, Sev, ngay ở đây." Lucius tiến tới trước mặt Snape, ép người sau ngẩng đầu. Snape bình tĩnh ngẩng lên, nhưng có thể thấy mắt anh trống

rỗng, Bế quan Bí thuật đang được vận chuyển với tốc độ cao nhất.

"Chính là chỗ này, cậu xem đi!" Đầu ngón tay Lucius như vô tình xẹt qua điểm đỏ nhỏ nổi trên ngực trái, Snape bị bắt nhìn, trong lòng không ngừng thôi miên cái điểm đỏ kia chỉ là mắt con dơi, là mắt con dơi. Đm mắt con dơi! Chết tiệt Merlin xứng đáng bị vua Arthur áp cả đời! Không biết dơi mù sao? Không biết dơi bay dựa vào tiếng vang thôi sao? Không biết mắt dơi chỉ là đồ trang trí thôi sao? Hiện tại cái đôi mắt đỏ này là cái gì? Snape gần như muốn chửi tục!

"Haha." Lucius khẽ nở nụ cười, y càng dựa vào Snape, Snape theo bản năng lùi về sau, lưng chạm phải ghế, Bế quan Bí thuật đã tới cực hạn, hai tay để cạnh người, bậc thầy độc dược vĩ đại nhất thế kỷ này đã cứng ngắc như bị trúng thần chú hóa đá, cũng không đẩy được người trước mắt ra.

"Không phải Sev tò mò nhà Malfoy đảm bảo là cái gì sao?" Lucius cúi gần vào lỗ tai Snape, một người ngồi, một người xoay người nói chuyện bên tai người kia, hơi thở Snape phun ra trên vai Lucius, có hơi ngưa ngứa, một mảnh nổi đầy da gà.

"Đây là đảm bảo của nhà Malfoy." Lucius nói tiếp, không che dấu sự hiền hòa trong giọng nói, "Sev rất thông minh mà, biết chế độ học đồ là một chế ước với cả hai bên, thầy giáo phải bảo vệ an toàn cho học trò, mà cái giá của học trò là phải nỗ lực. Còn đảm bảo," Lucius ngừng một chút, giọng nói càng nhỏ, để Snape không thể không tới gần một chút. Dường như là không kiên nhẫn, Lucius đặt tay lên vai Snape, nhìn từ đàng xa thật giống như Snape được Lucius ôm vào lòng, "Đảm bảo cần pháp lực cường đại hoặc là sức mạnh huyết mạch, cam đoan học trò sẽ không phản bội, đồng thời giám sát hiện trạng sinh mệnh của học trò. Mỗi đảm bảo sẽ phải lấy pháp lực hoặc dòng máu bản thân để thề, đó cũng là nguyên nhân vì sao mà chỉ có phù thủy pháp lực cường đại hoặc do gia đình quý tộc lâu đời mới đảm nhận. Mỗi người đảm bảo đều sẽ xuất hiện một đồ đằng đặc biệt, còn vị trí, haha, ai cũng không biết nó sẽ ở đâu, nhưng chắc chắn sẽ khá bí ẩn. Ngàn năm trước, giới phù thủy cũng không an toàn thế này."

"Vì sao lại là anh?" Snape thì thào hỏi, anh không hỏi sự trừng phạt khi đảm bảo thất bại, lấy pháp lực hoặc dòng máu để thề đã nói lên hậu quả khi thất bại rồi.

"Vì tôi là gia chủ đời tiếp theo của gia tộc Malfoy." Giọng Lucius nhỏ nhưng rõ ràng vang lên bên tai Snape, rồi Snape ngửi thấy được mùi hương trên người Lucius, như là hoa ánh trăng thơm ngát, từng thoáng nhìn dưới ánh trăng đã để anh nhớ kỹ mùi hương ấy.

Lucius kéo ra khoảng cách, vừa chỉnh áo sơ mi, vừa quan sát Snape, người sau đang nghĩ gì đó, nhưng y không định làm phiền, trên thực tế câu hỏi cuối cùng của Snape đã làm lòng y hỗn loạn.

Vì sao lại là y, vốn là không phải y, cha đã chuẩn bị đảm bảo bằng pháp lực của mình, nhưng trước khi chú ngữ hoàn thành đã bị Lucius cắt ngang. Nghĩ đến đồ đằng nào đó đại biểu cho Snape sắp sửa khắc lên người cha, Lucius liền cảm thấy tức giận, như là tức giận vì vật thuộc sở hữu của mình bị mơ ước vậy. Vì thế y chủ động đề xuất thay đổi, Abraxas cười có ý, nhưng y không thèm quan tâm.

Quả nhiên, một con dơi xuất hiện trước ngực trái y, mà y lại rất vừa lòng với vị trí này.

Trong xe có vẻ hơi gượng gạo, cũng may sắp tới Hogwarts rồi, chờ mặc áo choàng Lucius mới nghĩ ra quên nói chuyện ký túc xá với Snape, chẳng qua không sao cả, rồi sẽ gặp lại thôi. Lucius nhớ tới huy hiệu Huynh Trưởng của mình, cười rất yêu nghiệt.

18. Quyển 1 - Chương 18: Bất Ngờ Của Dumbledore

Tàu tốc hành Hogwarts thuận lợi đến đích, Snape không hề để ý tới vẻ mặt không vui của Lucius, ai lại điên mà đi theo anh ta chứ, nhất là khi đã bắt đầu lựa chọn phu nhân Malfoy như bây giờ.

Ngược lại Lily vừa xuống xe đã chạy tới bên Snape, "Severus, là lỗi của mình." Trên mặt Lily tràn đầy nước mắt, có vẻ đã khóc rất lâu.

"Không sao." Dù là lúc nào, Snape vẫn nhẹ nhàng, "Chúng ta cùng ngồi xe đi." Cô bé hỏi, Snape chỉ có thể gật đầu, để Potter đứng xa thở hồng hộc, Huynh Trưởng Gryffindor đã cảnh cáo cậu ta, trước khi gặp giáo sư McGonagall không được gây rối nữa, lạm dụng pháp thuật hắc ám đã là tội nặng rồi.

"Sirius, chúng ta đi thôi." Potter cũng không quay đầu lại nói, bảo người anh em tốt đi theo mình, so với lúc vừa nghỉ hè, rõ ràng Black không yên lòng. Lupin có chút lo lắng nhìn nhìn Sirius, há miệng nhưng không hỏi được. Peter rụt người, bóng người đã không rõ ràng lại càng nhỏ hơn.

Suốt dọc đường Snape nghe Lily xin lỗi, Lily khó chịu vì Potter, cô khủng hoảng vì mất bạn, trong lòng lặng lẽ. Lily là vậy, cô càng để ý cảm nhận của mình, có lẽ tình bạn của Slytherin tràn ngập thăm dò và giữ lại, nhưng tối thiểu họ sẽ không bỏ qua cảm nhận của đối phương, như Lucius chẳng hạn. Nhưng Gryffindor, hừ. Ở góc độ Lily không chú ý, Snape hừ một tiếng, họ luôn cho rằng chào thì tới đuổi thì đi, một câu "Máu Bùn" Lily dễ dàng tuyệt giao với anh, cuối cùng cô gả cho Potter, chẳng lẽ mấy năm trước cô hô to "Tôi ghét cậu" với Potter đều là giả? Nếu không sau này anh vẫn luôn sống trong hối hận, bạn bè như vậy anh có năng lực giữ lại bao lâu chứ?

Bây giờ còn chưa thể rời xa Lily, chỉ cần mình vẫn còn giữ tình bạn với cô, lão ong mật Dumbledore kia sẽ giảm phòng bị với mình. Vì thế Snape chịu đựng Lily vô bờ bến, đàn ông là vậy, khi anh ta thích bạn anh ta chỉ cảm thấy bạn hoạt bát sáng sủa, nhưng một khi anh ta không thích nữa, hóa ra bạn cũng chỉ là lớn tiếng làm ồn.

"Trò Snape, trò Evans, mời đi theo cô." Họ vừa xuống xe đã bị giáo sư McGonagall dẫn đi, mặt giáo sư McGonagall quá lạnh lùng.

"Giáo sư McGonagall, cô muốn chúng con đi đâu ạ? Không phải tham gia tiệc khai giảng ạ?" Lily hơi sợ hãi hỏi, đến từ giới Muggle làm cô có một cảm giác kính sợ giáo sư, càng miễn bàn hiện tại người dẫn đường là chủ nhiệm của các cô nữa.

"Trò Evans, chúng ta đi tới phòng hiệu trưởng." Giáo sư McGonagall nhìn cô bé vẫn ngoan ngoãn hiếu học, mặt mày thả lỏng một ít, "Hiệu trưởng Dumbledore có một số việc muốn hỏi trò và trò Snape, đừng căng thẳng."

"Đôi gián." Giáo sư McGonagall nói với con thú đá trước cửa phòng hiệu trưởng, vẻ mặt cũng hơi chán ghét.

"A, hoan nghênh, trò Snape, trò Evans, hoan nghênh hai trò." Gần như vừa mở cửa, giọng khoan khoái của Dumbledore đã vang lên. Snape nhìn vào trong, hai bên cũng đứng không ít người.

"Mời ngồi." Dumbledore biến ra hai cái ghế dựa đỏ vàng đặt ở giữa, một mái tóc bạch kim vung đũa phép, một cái ghế trong đó biến thành xanh bạc.

Snape ngồi xuống, thấy một bên gần anh là giáo sư Slughorn và Lucius. Bên kia là Potter và Huynh Trưởng Gryffindor kia trên xe lửa, mặt khác còn thêm hai vị phù thủy trưởng thành nào đó, có điều nhìn người đàn ông mái tóc rối bù kia đã thuyết minh thân phận của ông ta. "Albus, hiện tại cụ có thể hỏi." Nhìn có vẻ là phu nhân Potter mở miệng, ngoài dự đoán của Snape, phu nhân Potter lễ nghi rất tốt, thoạt nhìn càng như là… Slytherin.

"A, con trai à, muốn uống ít nước đường không?" Dumbledore dường như không nghe thấy, vẫn mỉm cười hỏi. Snape chán ghét bĩu môi, vui vẻ thấy phu nhân Potter và mọi Slytherin ở đây đều có động tác như nhau. Potter vẫn cuồng nhiệt nhìn Dumbledore, lão Potter thì nhìn chằm chằm Snape và Lily.

"Albus." Giáo sư Slughorn cũng lên tiếng, Snape mẫn cảm chú ý tới hôm nay thái độ của giáo sư Slughorn càng giống với một quý tộc.

"A, a, đúng vậy." Dumbledore lau lau mắt kính, "Trò Evans, trò Snape, Huynh Trưởng Malfoy và Huynh Trưởng Ruger nói cho hai vị chủ nhiệm, James Potter lại công khai sử dụng pháp thuật hắc ám trên xe lửa, làm đương sự, thầy cần hai trò nói cho chúng ta biết đã xảy ra chuyện gì."

Dumbledore còn chưa nói xong, Potter đã kêu lên, "Hiệu trưởng Dumbledore, là họ nói xấu con, nhưng tên Snivellus chết tiệt kia, tất cả đều là do Slytherin tà ác giở trò quỷ!"

"Tôi nghĩ, gia giáo nhà Potter là thế này? Hay là cậu Potter không hiểu được cái gì gọi là phỉ báng?" Lucius ngân dài lạnh lẽo, tốt lắm, dám nói xấu Slytherin ngay trước mặt Slytherin, nhưng lại gọi Sev như vậy, James Potter, cậu đừng có mà rơi vào tay tôi!

"Im ngay! James!" Sắc mặt phu nhân Potter cũng khó coi, cô liếc lão Potter một cái, người sau có hơi ngượng ngùng.

"Đúng vậy, hiệu trưởng Dumbledore." Lily nhìn Potter, đột nhiên có chút sợ hãi, cô bất giác lại gần bên Snape, Lucius nhìn càng sâu. "Con và Severus nói chuyện trong toa, đột nhiên cửa mở, Potter đứng đó, rồi nói… nói…" Cô bé chưa nói hết, nhưng người chỗ này đều có thể phỏng đoán từ biểu hiện Potter vừa rồi. "Sau đó Potter liền giơ đũa phép lên, nói câu "Chains…" gì đó, con đã bị Severus đẩy ra, có người sử dụng thần chú bảo hộ, rồi Huynh Trưởng tới."

"Là "Chains magical"." Snape ác ý bổ sung, "Huynh Trưởng Malfoy sử dụng thần chú bảo hộ."

"Đó chẳng qua chỉ là một thần chú," Nghe được lời Snape, Potter như bị đốt pháo, "Tôi căn bản không biết dùng pháp thuật hắc ám."

"Căm hận, chán ghét, cừu hận… những thứ này xuất phát từ sức mạnh hắc ám nhất trong linh hồn mới có thể sử dụng pháp thuật hắc ám." Lucius ở một bên nói không nhanh không chậm, "Con nói đúng không ạ? Giáo sư Slughorn."

"Hoàn toàn chính xác, Slytherin cộng 2 điểm, vì Huynh Trưởng Malfoy bác học." Slughorn không giống như người gây sự, "Dorea, cô nói thế nào?"

"Horace, tôi sẽ điều tra rõ ràng." Dĩ nhiên là phu nhân Potter tiếp nhận nói, "James, con học thần chú này từ đâu?" Trong giọng nói phu nhân Potter hoàn toàn không có thành phần từ ái.

"Mẹ…" Potter co rúm một chút, "Con đọc được ở một quyển sách trong phòng làm việc của cha."

"Charlus?" Vẫn mang giọng điệu này, Snape ngạc nhiên phát hiện mình không hề hiểu gì về tình huống gia đình Potter cả.

"Dorea, không có gì, em biết đó." Trong giọng nói của lão Potter thậm chí có chút lấy lòng.

"Cha à, vì sao họ lại nói con sử dụng pháp thuật hắc ám, rõ ràng chính là…"

"Im miệng! Phạm lỗi thì phải nhận! Giải thích với cô Evans đi!" Lão Potter quay đầu đối mặt con trai của mình bật người hóa thân sư tử rống giận.

"Mình xin lỗi, Lily." Potter bằng lòng giải thích với Lily, thậm chí còn chạy trực tiếp tới mặt Lily.

"Đây là giáo dục nhà Potter?" Lucius lười che dấu khinh thường trong giọng nói mình, trong lòng bắt đầu tính toán dừng mấy hạng mục hợp tác với nhà Potter.

Giáo sư Slughorn cũng không bình tĩnh nhìn đũa phép, nụ cười thường trực cũng mang theo vài phần lạnh lùng của quý tộc.

"Vậy, trừ Gryffindor 50 điểm, cấm túc trò Potter một tháng." Dumbledore mỉm cười nhìn.

"Sử dụng pháp thuật hắc ám trước mặt mọi người là tội nặng…"

"Huynh Trưởng Malfoy." Giọng Slughorn, Lucius nhăn mi lại, vị chủ nhiệm luôn muốn lấy lòng quý tộc chưa bao giờ nói chuyện nhiều với y như vậy.

"Dorea, ý của cô." Slughorn không nhìn Dumbledore, chỉ nhìn chằm chằm phu nhân Potter, chậm rãi ánh mắt Lucius trở nên quỷ dị, lão Potter đi lên trước một bước, ngay cả mấy động vật nhỏ Hogwarts khác cũng cảm thấy không thích hợp.

"Horace, James chỉ là một đứa nhỏ." Phu nhân Potter hít một hơi sâu, giọng điệu không thay đổi, nhưng vẫn mang theo chút cầu xin của người mẹ.

Giáo sư Slughorn nhìn chằm chằm phu nhân Potter thật lâu, đột nhiên mở miệng, "Trừ Gryffindor 100 điểm, nửa năm cấm túc, trong vòng hai năm không cho phép tham gia Quidditch cho Nhà."

"Slu…"

"Được." Phu nhân Potter đồng ý, "Albus, tôi và Charlus còn có chuyện muốn nói với James, làm phiền cụ."

"A, không có gì, Dorea." Dumbledore vẫn mỉm cười, như Nhà bị trừ 100 điểm không phải là Gryffindor, người bị phạt không phải là học trò cưng của cụ vậy. Giáo sư McGonagall hoàn toàn không nói gì, chỉ có thể đi ra cùng vợ chồng Potter và Potter khỏi phòng hiệu trưởng.

"A, trò Snape, trò ở lại một chút, đương nhiên, cả giáo sư Slughorn nữa." Chờ họ khuất bóng, Dumbledore mới lại mở miệng.

"Chủ nhiệm, con về trước, Slytherin chắc đã hoàn thành phân loại rồi." Lucius cũng thức thời, y nghĩ nhất định phải hỏi cha mình xem quan hệ giữa giáo sư Slughorn và phu nhân Potter là gì mới được.

Sắc mặt giáo sư Slughorn vẫn không quá tốt, "Còn chuyện gì nữa? Albus, tôi cần phải phát biểu trước học trò mới."

"Đừng vội, Horace. A, Severus đứa nhỏ của thầy, trò còn nhớ rõ cuối năm trước thầy đã nói là cho trò bất ngờ không?"

Mắt Dumbledore sau kính sáng lóe, Snape cảm thấy nếu anh quen ông già Noel trong truyền thuyết Muggle, chắc chắn họ sẽ trở thành bạn bè thân thiết, "Dạ, hiệu trưởng Dumbledore."

"Vậy, trò có bằng lòng trở thành học đồ của giáo sư Slughorn không?"

Đây là lần thứ hai Snape nghe được cùng vấn đề trong hôm nay, khác với sự vui sướng, phức tạp của lần đầu tiên, lần thứ hai nghe được anh chỉ cảm thấy buồn cười, cực hạn khai quật giá trị của mình sao? Nghĩ vậy, anh đột nhiên hơi căng thẳng, "Đương nhiên ạ." Snape để mặt mình hiện ra chút ngạc nhiên, "Làm học đồ rất khó ạ?"

Sắc mặt giáo sư Slughorn cũng khá hơn, nhất là nghĩ đến huyết tuyến thảo nhà Malfoy và một bình đầy máu bạch kỳ mã của Dumbledore, quan trọng nhất vẫn là Snape, nếu có thời gian, y chắc chắn sẽ trở thành bậc thầy độc dược! Merlin ơi! Có cái gì vinh quang hơn cả việc tự tay bồi dưỡng ra một bậc thầy độc dược chứ?

"Đương nhiên là không khó, chỉ cần có người bằng lòng đảm bảo là được, thầy nghĩ giáo sư Slughorn sẽ không từ chối một đứa nhỏ khát cầu tri thức đâu." Dumbledore không nhấn mạnh cái giá mà Snape phải trả, cụ tin tưởng Slytherin trước mắt mình chắc sẽ hiểu được, mà khi đó còn hiệu quả hơn nhiều so với việc cụ tự nói.

"Con đương nhiên là bằng lòng ạ, có thể được chứ giáo sư Slughorn." Snape mang theo ý mong chờ. Nếu không phải nhà Malfoy ra mặt đảm bảo, Slughorn còn không chú ý tới Slytherin tóc đen trước mắt diễn trò thế nào, ông cũng rất bằng lòng phối hợp. Lúc ấy ông sẽ không kết thù với Dumbledore, nhưng là có thể cho Dumbledore nghẹn lời thì ông cũng rất nguyện ý làm. "Đương nhiên là có thể, trò Snape, chờ trò thông qua cuộc thi của ta là được." Ông xoay người nói với Dumbledore, "Chẳng qua, Albus à, cụ không cần phải mạo hiểm đảm bảo."

Dumbledore lắp bắp, trên mặt vẫn bình tĩnh, "Horace, thầy đã nhận máu bạch kỳ mã rồi."

"Đúng vậy, nhưng nhà Malfoy đã ký khế ước đảm bảo, cụ biết đó, Merlin làm chủ mà." Slughorn ra vẻ vô tội.

Dumbledore bị nghẹn không nói ra lời, cụ có thể nói gì, xuất phát từ cẩn thận cụ tính toán được Snape cảm kích rồi mới ký khế ước, ai ngờ nhà Malfoy lại chặn ngang chứ!

"Vậy hiệu trưởng Dumbledore, con còn có thể làm học đồ của giáo sư Slughorn chứ ạ?" Snape hiện tại vô cùng cảm kích năm nay mình năm tư, kiếp trước đến cả đời này, có thể thấy được Dumbledore không nói nên lời tuyệt đối là giấc mộng của anh.

"A, đứa nhỏ của thầy, trò thật may mắn, Merlin sẽ thực hiện nguyện vọng của trò." Dumbledore vẻ mặt bình tĩnh, đầu óc phù thủy trắng nhanh chóng vận chuyển, cụ lập tức nghĩ đến chỉ cần có thể tranh thủ lòng của Snape, nhà Malfoy đảm bảo chính là bùa hộ mệnh cụ xâm nhập vào thế giới Slytherin.

"Trò Snape, trò giỏi lắm." Sau khi ra khỏi phòng hiệu trưởng, giáo sư Slughorn nói như vậy, ông mỉm cười vỗ vỗ vai Snape, cảm thấy càng vừa lòng về học đồ tương lai này của mình, "Chờ mong thành tích cuộc thi của trò."

Snape lại khôi phục biểu tình nhất quán, "Con sẽ." Giọng anh không lớn, nhưng kiên định mà nói, dù là vì Lucius, tôi cũng sẽ, anh bổ sung trong lòng.

19. Quyển 1 - Chương 19: Đặc Quyền Của Huynh Trưởng

Khai giảng năm thứ tư không có gì mới mẻ, khi Snape trở lại phòng sinh hoạt Slytherin thì người cũng đã tan, "Đàn anh Snape." Một giọng nói sợ hãi vang lên.

Snape quay đầu lại, nhờ trí nhớ tốt, đương nhiên anh nhận ra đây là "đầu sỏ gây tội" được Lucius sắp xếp vào phòng ngủ của mình năm trước. "Trò Scott," Giọng của anh có vẻ nguy hiểm, hiển nhiên anh nhớ ra vị này có cùng tên với tên Potter kia, "Cậu có yêu cầu gì cần nói với đàn anh hèn mọn của cậu sao? Hay là trò Scott rốt cuộc nhớ ra mình hẳn nên xin lỗi vì đã làm tu hú."

"Đàn… đàn anh Snape." Rắn nhỏ Scott co rúm lại, là một trong số ít vài người chứng kiến khí thế xà vương của Snape, cậu biết rõ máu lai Slytherin trước mắt không phải vì bề ngoài mà được Malfoy chú ý, "Ký túc xá hiện tại của anh hiện tại lại là của anh, Huynh Trưởng Malfoy vừa mới công bố sau khi nói chuyện với học trò mới đó." Bây giờ Scott vẫn còn có thể nghe được tiếng cười không che dấu được trong Slytherin lúc ấy, có một số tiểu thư nhà quý tộc, dù không cười ra tiếng nhưng sắc mặt vui mừng vẫn không thể giấu đi.

Cùng với tin Snape bị "đuổi" khỏi phòng ngủ Huynh Trưởng Malfoy thì Huynh Trưởng Malfoy đã chính thức dọn vào ký túc xá dành cho Huynh Trưởng, khác với một bộ phận lớn rắn nhỏ cho rằng Snape bị "thất sủng", Scott hiểu, máu lai Slytherin trước mắt cũng không phải quả hồng mềm dễ bóp nát, quan hệ giữa anh ta và Huynh Trưởng Malfoy chỉ sợ cũng không đơn giản như mọi người cho rằng.

"Vậy thì, cậu muốn có cái gì từ chỗ của tôi?" Snape nheo mắt lại, giấu đi sự mất tự nhiên khi mình nghe được tin tức này, không hề che dấu khí thế bản thân, dù sao rắn nhỏ trước mắt cũng đã thấy rồi.

"Không… không có gì, chỉ là tôi cảm thấy hẳn nên nói tin này cho đàn anh Snape thôi." Scott cố gắng thẳng lưng, đương nhiên cậu biết Snape sẽ gặp phải chuyện gì, cười nhạo, miệt thị, bỏ đá xuống giếng… Slytherin cũng không cấm nội đấu, hơn nữa đối tượng lại là máu lai mà những quý tộc cảm thấy không có sự uy hiếp nào.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vĩnh viễn sẽ tốt hơn việc dệt hoa trên gấm, Scott nhớ rõ lời của tổ phụ, đó cũng là nguyên nhân vì sao mà dù gia tộc Scott chỉ là một quý tộc nhỏ, nhưng cậu vẫn sống rất tự tại. Nhìn từ phản ứng giữa đàn anh Snape và Huynh Trưởng Malfoy lần trước, Scott mẫn cảm nhận ra chút khác biệt, nên cậu chỉ bo bo giữ mình sau hoạt động chỉnh người kia. Hiện tại tuy Huynh Trưởng Malfoy tỏ thái độ nhưng Scott vẫn cảm thấy, tin vào phán đoán của mình, đây là lời thứ hai mà tổ phụ dạy cậu.

Bình ổn cảm giác của mình, Scott đặc biệt ở lại, cảnh cáo Snape cảnh ngộ mà anh ta sắp gặp phải.

"Vì thế tôi phải cám ơn?" Snape nhướng mày, nên không hổ là xuất từ Slytherin sao, dù là "James" cũng thông minh hơn con sư tử Gryffindor ngu ngốc kia nhiều.

"Cũng không cần." Scott như là hoàn thành nhiệm vụ, sau khi nói xong lập tức biến mất. Khí thế của đàn anh Snape thật sự là quá đáng sợ, cậu vẫn nên chuồn nhanh. Còn những con rắn nhỏ khác ư? Hừ, cậu cũng không có nghĩa vụ cảnh cáo họ, để cho mấy tên ngu ý đi mà thử cân lượng đàn anh Snape đi.

Snape một mình rời đi phòng sinh hoạt Slytherin trống vắng, lần thứ hai vào ký túc xá "đặc biệt" của mình tâm trạng Snape có chút phức tạp.

Khác với sự tự do và sung sướng trong tưởng tượng, Snape hiếm khi thấy tâm trạng của mình hơi mất tự nhiên. Hành động của Lucius trên xe lửa còn rõ ràng trước mắt, thực rõ ràng không phải là "thất sủng" như các tên quý tộc nhỏ đầu óc bị quỷ khổng lồ giẫm phải đã suy đoán, vậy thì, vì sao Lucius lại làm thế này? Là vì bảo hộ? Hay là vì mục đích khác? Kỳ thật Snape hiểu được, chỉ là anh không thoải mái vì Lucius không chủ động nói với anh, cảm giác biết tin tức này thông qua kẻ thứ ba thật sự là buồn bực!

Được rồi, Severus, anh thầm phỉ nhổ bản thân! Mày chẳng qua chỉ là một máu lai ti tiện mà thôi, chỉ là mạnh độc dược chút thôi, chẳng lẽ mày còn hy vọng Lucius hiện tại đã tin tưởng mình như kiếp trước, đừng

có mà mơ! Đây là cảnh cáo, người thừa kế nhà Malfoy đang cảnh cáo mày đừng có quá phận, đừng cho là mình có đảm bảo rồi thì không thể thay thế.

Snape nhắc đi nhắc lại mấy lần trong lòng mình, đôi mắt đen huyền dần trở nên trống rỗng, sắc mặt cũng cứng ngắc như thường thấy, hoặc là, càng thêm tái nhợt lạnh lùng?

Rất nhanh, Snape đã dọn xong đồ đạc của mình, trước khi ném mình lên giường Snape theo bản năng nhìn phòng tắm, vì thế anh miết miệng, cười nhạo mình mặc dù bị cảnh cáo vẫn cứ theo bản năng không muốn làm Lucius thất vọng. Anh cam chịu đi vào phòng tắm, vừa an ủi mình đây chẳng qua chỉ là vì cho thầy giáo tương lai của mình một ấn tượng tốt mà thôi.

Vung đũa phép, trong vài cái chớp mắt phòng tắm đơn sơ biến thành phòng tắm kiểu cách Huynh Trưởng, Snape ngâm mình trong bồn tắm lớn, lần đầu tiên cảm thấy nước ấm cũng có tác dụng an ủi.

"Sev, cậu…" Trong lớp sương mù truyền đến giọng nói của Lucius, Snape gần như tưởng mình nghe nhầm. Nhưng quý tộc bạch kim xuất hiện đánh nát tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng anh.

"Tôi cho rằng, lễ nghi nhà Malfoy biết được rằng không thể chưa chào hỏi chủ nhân đã tùy tiện đi vào phòng tắm người khác! Nhất là khi chủ nhân phòng tắm lại, đang, sử, dụng!" Nhìn Lucius quần áo còn chỉnh tề đứng im, Snape chợt thấy mất thể diện, anh không để ý mình đang ở trong bồn tắm lớn, một thần chú biến hình bọc quần áo màu đen bọc lên người, dù là mặc cả quần áo ngâm mình trong nước nóng anh cũng không quan tâm. "Lucius, dùng hai chân tôn quý của anh, đi, ra, ngoài! Để đàn em hèn mọn của anh có một không, gian, tư, nhân!"

Lúc này Lucius mới như là bừng tỉnh từ giấc mộng, "S… Sev, tôi đi trước, tí nữa… ừm… cậu dùng Thần Hộ mệnh đưa tin cho tôi, tôi lại tới đây." Lucius hiếm khi không có bộ dạng quý tộc, sau khi nói xong cũng không quay đầu lại chui vào một bức tường trong phòng tắm, rồi biến mất.

Tốt lắm! Snape cắn răng trong bồn tắm lớn, hiện tại anh có một cái tường để bạn cùng phòng trước kia của anh có thể "viếng thăm bất cứ lúc nào", lại còn cả một tên Malfoy muốn gặp Thần Hộ mệnh của anh nữa!

— Tôi là đường ranh giới Snape suy xét đối sách —

Lucius hoàn toàn không ngờ gặp được Snape. Y gần như mang theo tâm lý đùa dai công bố quyết định của mình sau khi phát biểu thông lệ trước học trò mới, phản ứng của Slytherin không ngoài dự đoán, chuyện phía dưới Lucius không cần nghĩ cũng biết đại khái. Tuy rằng cứ thế đẩy Snape đi làm lòng y cảm thấy có lỗi, nhưng là y cũng không có lựa chọn, giai đoạn này y phải giả vờ "y và Snape" không quen nhau.

Về phòng ngủ Huynh Trưởng, Lucius cơ hồ là khó dằn nổi sử dụng quyền hạn, nối thông đạo giữa phòng ngủ của mình và Snape, vì bí mật, y còn đặc biệt mà thiết lập cửa trên tường phòng tắm mình. Sao y lại không biết cửa liên thông hai bên, tường phòng tắm bên y cũng chính là tường phòng tắm Snape… càng không ngờ lúc tới, Snape lại đang tắm rửa! Được rồi, Lucius thừa nhận, khi y muốn thiết lập cửa trên tường phòng tắm cũng từng nghĩ muốn thấy Snape cởi quần áo… có điều, y hoàn toàn chưa chuẩn bị là hôm nay mà! Nghĩ đến lồng ngực nhìn thoáng qua còn tái nhợt mảnh mai hơn mình, dưới làn nước lờ mờ vẫn nhìn rõ cái eo kiên cường, Lucius cảm thấy con dơi trước ngực trái mình hơi nóng lên.

Y hít thở thật sâu, đối với mình, Snape cũng không chỉ đơn giản là bạn bè đâu.

Thật lâu sau, một luồng sương trắng xuất hiện trong phòng ngủ Huynh Trưởng, bên trong không thấy rõ động vật, chỉ có thể cảm giác được lúc nó đi lại dáng vẻ rất hợp thưởng thức. "Huynh Trưởng Malfoy tôn quý, đàn em của ngài đang chờ ngài "hạ mình"." Hai chữ cuối cùng được nhấn mạnh rõ ràng. Lucius chỉnh chỉnh quần áo, đi theo Thần Hộ mệnh vào phòng tắm, nhìn kỹ có thể nhận ra, dáng vẻ của họ cực kỳ tương tự.

"Lucius, giải thích." Trên tóc Snape còn nước, sắc mặt đen chưa từng thấy, ngay cả cú trường cũng không bằng.

"A, Sev thân mến của tôi, chẳng lẽ cậu không định thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ của Huynh Trưởng cậu trước sao? Tuy rằng không thấy rõ Thần Hộ mệnh của cậu, nhưng tôi phải nói, Sev, Thần Hộ mệnh của cậu rất phù hợp với thưởng thức của quý tộc nha. Vậy, rốt cuộc nó là gì thế?" Lucius có vẻ hưng trí bừng bừng, thật ra ngoài việc tò mò, y cũng từng phán đoán gia tộc của Snape. Gia tộc máu trong lâu đời gần như đều

có trụ cột mới bắt đầu bảo hộ, rồi mới có thể vì cảnh ngộ cá nhân mà thay đổi. Có điều nhìn đàn em hiện tại của mình, trạng thái mới bắt đầu là rất lớn.

"Tôi cho rằng, quý tộc còn biết cái gọi là riêng tư!" Snape nghĩ đến con công trắng kiêu ngạo kia của mình, đã nghĩ tới hành động của Lucius trên tàu tốc hành Hogwarts, còn vừa nãy gặp anh ta trong phòng tắm, mặt Snape càng đen, anh vung đũa phép, Thần Hộ mệnh trực tiếp biến mất, "Lucius, tôi nghĩ đầu óc của anh bị Dược làm đẹp phá hủy vẫn còn nhớ rõ, bây giờ là tôi đang hỏi!"

"A, Sev thân mến, cậu đối xử với người cậu đã ở chung với cậu như thế ư?" Lucius giận dỗi, có điều nhìn bạn tốt nhà mình lập tức sắp tới giới hạn, cũng thu lại, "Đặc quyền của Huynh Trưởng, chẳng lẽ Sev chưa từng hoài nghi toàn bộ Slytherin chỉ có gian phòng này và phòng Huynh Trưởng là phòng đơn sao?"

"Thế nên anh có thể tự tiện xông vào lúc chủ nhân đang tắm rửa sao!" Snape ngay cả vành tai cũng đỏ lựng.

"Đây chỉ là một ngoài ý muốn, thật đó." Người thừa kế bạch kim thề mình cũng chưa từng thành khẩn với Abraxas thế này, "Hôm nay vẫn quên nói cho cậu, cậu sẽ không trách tôi chứ, nếu cậu cần một lý do…"

"Lucius, đầu óc của anh cũng bị quỷ khổng lồ dẫm vào hả? Chẳng lẽ tôi lại không biết anh định che dấu cái gì?" Tuy Snape không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng quả thật cảm thấy thoải mái vì giải thích Lucius cho mình.

Lucius thì trong lòng ấm áp, sự tin tưởng này làm y cảm thấy cực kỳ thoải mái, như là uống hết một bình Phúc Lạc Dược vậy.

"Nhưng," Snape chuyển lời, "Đừng tưởng không chào hỏi đã vào phòng tắm của tôi! Thông, báo, trước, cho, tôi!" Snape gằn từng tiếng.

"Ừ, ừ." Lucius không thèm để ý khoát tay, vừa đi vào phòng tắm, trong nháy mắt tiến vào cửa, Lucius quay đầu lại, bên môi nở nụ cười đắc ý, "À, tôi nói này, Sev, dáng người cậu rất được."

20. Quyển 1 - Chương 20: Ngọn Nguồn

Không biết cụ thể phu nhân Potter đã nói gì với James Potter, dù sao vài lần chạm mặt nhau sau khai giảng, Potter đều nghiến răng nghiến lợi với Snape, có đôi khi tự cho là bí mật hung hăng trừng giáo sư Slughorn mấy lần. Snape cảm thấy khó hiểu kỳ lạ, có điều Potter làm việc chẳng bao giờ suy nghĩ, anh nhanh chóng vứt điều khác lạ này ra sau đầu.

Thật ra vốn là, các quý tộc nhỏ Slytherin, nhất là những quý tộc nhỏ đều có ý nghĩ với người thừa kế nhà Malfoy, định dạy dỗ tên "máu lai ti tiện Slytherin" một chút, còn một số người cũng đang suy xét có nên làm quen với Snape thử xem thưởng thức của Huynh Trưởng Malfoy thế nào. Thậm chí bản thân Snape cũng đã làm tốt chuẩn bị đón nhận khiêu khích ác ý, tuy Lucius cảm thấy không thoải mái, nhưng y cũng không có cách nào khác. Y phải tỏ thái độ với Abraxas, xem Snape chỉ là một người hợp tác. Còn tâm tư của mình, Lucius rất hiểu, y cần thời gian và không gian để xác nhận, mà trước đó, tuyệt đối không thể để lại bất kỳ chướng ngại nào cho tương lai. Bởi vậy, Lucius cũng chỉ có thể mặc kệ động tác cá nhân của đám Slytherin phía dưới, chẳng qua y có thể thấy được, đắc tội Sev, hừ, còn không biết người mất mặt cuối cùng là ai đâu!

Có đôi khi mọi chuyện lại kỳ lạ, tất cả mọi người cho rằng điều đó chắc chắn sẽ xảy ra, ngay cả người đặt bẫy cùng đương sự cũng cảm thấy như vậy, thường thường lại kết thúc bởi một sự cố bất ngờ nào đó.

Ngay lúc Lucius không thoải mái, bên ngoài thì không để ý, Snape thì bình tĩnh dị thường, luôn luôn âm thầm cảnh giác, nhóm rắn nhỏ mắt đi mày lại với nhau, dự định sẵn sàng, giáo sư Slughorn lại bất ngờ tuyên bố Severus Snape chính thức trở thành học đồ của ông ta sau khi tan học. Nhìn Snape bình tĩnh, tất cả Slytherin hôm đó đều không hẹn mà bỏ dở kế hoạch. Nói đùa à, nếu ngay từ đầu chỉ là dạy dỗ một tên máu lai không hề có thế lực, thì hiện tại dám hại học đồ của một bậc thầy độc dược không khác gì khiêu khích với bậc thầy độc dược đó và người đảm bảo.

Gryffindor thì thôi, Slytherin lại là học trò xuất thân máu trong, họ cũng biết ý nghĩa của từ "học đồ", không chỉ là "học trò" mà thôi. Nhất thời, Slytherin đều thay đổi thái độ với Snape – ừ thì giáo sư Slughorn,

quan trọng nhất là ai hay gia tộc nào lại làm đảm bảo cho anh ta?!

Hiển nhiên nhà Malfoy là đối tượng đầu tiên bị hoài nghi, dù sao Snape vừa mới bị người thừa kế nhà Malfoy "vứt bỏ". Nhưng không thể chắc chắn nhà Malfoy bỏ qua thân phận máu lai chướng mắt của Snape, điều kiện đảm bảo đã làm quý tộc xem xét. Lấy dòng máu hoặc pháp lực để thề, một khi nứt vỡ thì trừng phạt kia các quý tộc không gánh vác nổi.

Vấn đề này không mấy ngày đã được hiệu trưởng Dumbledore giải quyết, biện pháp của Dumbledore rất đơn giản, cụ chỉ cần vài lần khen ngợi "Severus có tài năng độc dược hiếm có", cũng tán dương giáo sư Slughorn "có người kế tục" công khai. Rất nhanh, trong Slytherin có thêm một lời đồn: sau thân phận máu lai ti tiện, Snape đầu phục Dumbledore, trở thành học đồ của giáo sư Slughorn.

Nhóm rắn nhỏ đương nhiên càng khinh thường Snape, cũng hơi bất mãn với giáo sư Slughorn. Chẳng qua, cho tới giờ Slytherin đều rất lý trí, đắc tội chủ nhiệm của mình hay là khiêu khích tôn nghiêm của phù thủy trắng họ không làm được.

Dumbledore đương nhiên là cố ý! Sau khi cụ biết giáo sư Slughorn đã công bố Snape trở thành học đồ của ông ta, cụ nói dối mọi Slytherin trước tiên. Cũng may nhà Malfoy cũng không muốn khoe khoang, như vậy nhìn từ bề ngoài, Snape là người của cụ, nhưng nếu có một ngày, các Slytherin đã biết không phải là cụ, mà nhà Malfoy mới là người đảm bảo, thì họ sẽ lại càng thêm tin tưởng Snape, dù sao, hiềm nghi sâu nhất cũng đã sớm hoài nghi rồi. Nhất là, mùa hè này cụ đã bắt đầu nghe nói hóa ra vị học trò kia đã bắt đầu trổ tài từ trước, càng làm cụ thêm gấp gáp, cụ phải chộp chặt Snape vào trong tay.

Nghĩ vậy, Dumbledore nghĩ đến đề nghị mình đưa cho giáo sư Slughorn, híp mắt, cười đắc ý. Slytherin cũng không phải không bị uy hiếp, chỉ cần cụ nắm chắc chấp niệm của họ, như nắm chắc bảy tấc rắn, thì không cần bàn cãi nữa!

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore rất đắc ý —

Tâm tư của Dumbledore, Snape có thể hiểu được ít nhiều, hành động của Lucius anh cũng có thể lý giải, nhất là Lucius còn đưa ra thành ý, tuy thành ý này cũng không khiến anh hài lòng lắm. Dù là ai mỗi ngày đều "nhận" thăm viếng của bạn cùng phòng trước đó cũng sẽ cảm thấy khó chịu, nhất là người bạn cùng phòng trước đó này mỗi lần tới vào lúc anh tắm rửa nghỉ ngơi thì chắc chắn sẽ không đi. Có đôi khi, Snape còn cảm thấy chính mình căn bản vẫn ở chung với Lucius, nhưng ở sâu trong nội tâm, anh không nguyện ý thừa nhận anh đã quen Lucius làm bạn với mình, thậm chí còn hơi sợ hãi.

Vì thế, Snape nhiệt tình hơn trong việc học hành với giáo sư Slughorn, đương nhiên anh sẽ không biểu hiện ra trình độ như kiếp trước, nhưng trình độ giấu diếm này cũng đã làm giáo sư Slughorn kinh người, công bố chắc chắn mình sẽ có thể đào tạo ra một học trò ưu tú hơn cả Prince.

Đúng vậy, ưu tú hơn cả Prince, trên thực tế, Prince xuống dốc cũng không phải là bí mật trong Slytherin. Biệt thự Prince không biết vì sao đã phong bế mười năm, gia chủ còn chưa rõ tin tức. Chi thứ Prince thì luôn cố gắng mở ra biệt thự, nhưng thế gia độc dược cũng không giống như gia tộc máu trong bình thường, muốn tiến vào biệt thự mà chưa được chủ nhân đồng ý, ngoài việc phải có dòng máu của Prince còn phải điều chế được ba bình độc dược cấp A, đổ vào trận pháp bảo vệ biệt thự mới có thể mở ra.

Mà được chứng thực cấp B thì có thể là bác sĩ chủ nhiệm bệnh viện St Mungo giới pháp thuật, còn được trên cấp A thì không thể nghi ngờ đều là bậc thầy độc dược, hiển nhiên gia chủ chi thứ Prince lại không ở trong danh sách này.

Hiện tại Mina Prince năm thứ năm là người có thiên phú tốt nhất trong đám đồng lứa chi thứ Prince, cũng được chi thứ giao hy vọng lớn nhất, hai năm trước gia chủ chi thứ đã thăm hỏi giáo sư Slughorn, cũng để xuất lấy dòng máu bản thân để thề, trả cho giáo sư Slughorn Phúc Lạc Dược mà gia chủ Prince điều chế. Kết quả Mina Prince cũng không thông qua được cuộc thi của giáo sư Slughorn, trong nhất thời chi thứ Prince trở thành trò cười trong giới xã hội thượng lưu. Tuy gia chủ chi thứ Prince ở vài trường hợp công khai đều tuyên bố giáo sư Slughorn lật lọng, căn bản ông ta không có ý nhận học đồ. Mặc dù nói vậy làm quý tộc thực sự có kiến thức đều cười nhạt, nhưng vẫn có một số người đồng ý.

Mà lời công bố đó của chi thứ Prince hiện tại bị tan vỡ, giáo sư Slughorn quả thực có nhận học đồ, mà lại là một Slytherin máu lai không hề có bối cảnh, đến từ giới Muggle. Thất bại lần trước làm Mina Prince lại

bị giới xã giao nhạo báng. Gia chủ chi thứ Prince càng nghiến răng nghiến lợi: đây không phải rõ ràng nói là người thừa kế máu trong nhà Prince bọn họ, dù là chi thứ còn kém hơn một tên máu lai chưa đến năm thứ tư sao! Trong một thời gian rất dài sắc mặt Mina Prince đều rất khó coi, vài lần gặp Snape cô ta đều khinh thường nhìn anh, che dấu sự ghen ghét trong mắt.

Snape lại hoàn toàn không quan tâm, chuyện gia tộc Prince làm anh có hơi bất ngờ, kiếp trước anh chỉ biết mình là một Prince cuối cùng, không ngờ lại chòi ra một gia chủ chưa biết tin tức thế nào, còn có thêm cả một chi thứ lớn như vậy. Chẳng qua có biết hay không cũng chẳng sao, cho tới giờ mình vẫn không để ý tới dòng máu, tuy rằng dòng máu đó đang chảy trên người mình.

Trừ bỏ sóng ngầm này, sau khi Snape trở thành học đồ của giáo sư Slughorn, đãi ngộ tốt hơn nhiều. Mà anh cũng có lý do hợp lý để không phải đi tới thư viện học cùng Lily nữa.

Ngay tại lúc Snape cảm thấy vui vì có thể giảm bớt quan hệ với Lily, trong một lần vào văn phòng giáo sư Slughorn nhìn thấy mái tóc đỏ, đôi mắt xanh biếc mà kiếp trước mình khát khao, kiếp này lại không hề kiên nhẫn. Trong mắt Lily Evans lóe ra tia sáng vui sướng, cả gương mặt đều bừng sức sống, "Severus, thật vui gặp được cậu."

"Lily, sao cậu lại ở đây?" Giọng Snape có hơi lạnh, lần đầu tiên anh không hề che đi sự không kiên nhẫn của mình trước mặt Lily.

Cô bé có chút tổn thương nhìn anh, "Giáo sư Slughorn nói mình rất có thiên phú độc dược, nếu mình bằng lòng thì có thể đến kiến tập. Severus, cậu không muốn gặp mình sao?"

Snape nghẹn trong lồng ngực, không thể nào gượng gạo lên mặt. Chết tiệt thật dục vọng khống chế của lão ong mật quá mạnh, anh nghiến răng nghiến lợi trong lòng. Giáo sư Slughorn có lẽ thật sự cho rằng Lily độc dược không tồi. Nhưng nói tới "kiến tập", Merlin biết lão ong mật kia đã phải trả giá cỡ nào.

Lily thấy Snape vẫn bình tĩnh đứng đó, trong lòng càng cảm thấy oan ức, "Severus, cậu đừng trách mình, đều là lỗi của Potter, mình bảo cậu ta xin lỗi cậu có được không?" Nói xong, giọng điệu cô bé mang theo lấy lòng.

Snape ngạc nhiên nhìn cô một cái, trong lòng lại lạnh lẽo. Tuy nói Potter người này không tốt, nhưng cậu ta đối xử với Lily thật sự không thể chê, muốn sao thì không đưa trăng, vì Lily mà có thể không nhận người thân. Nhưng Lily lại muốn cậu ta xin lỗi, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của Potter, giờ phút này Snape lại cảm thấy bi ai thay cho Potter và bản thân mình kiếp trước, đây là một cô bé khờ dại mà tàn nhẫn biết bao!

Snape còn chưa kịp nói gì, giáo sư Slughorn đã tới, "Severus, trò đã gặp trò Evans rồi đúng không, trò Evans cũng rất giỏi độc dược, hai trò có thể học tập lẫn nhau." Snape không biết mình có ảo giác hay không, sau cái vẻ mặt hiền lành của giáo sư Slughorn anh lại thấy được kiểu cười trên nỗi đau của người khác là sao.

Cùng lúc đó, con ưng vàng nhà Malfoy hôm nay gửi thư đến phòng ngủ Huynh Trưởng Slytherin, đọc qua một loạt từ ngữ chào hỏi và quan tâm hoa lệ thông thường, rồi vào trọng tâm mà Lucius đã hỏi: trước khi xuất giá phu nhân Potter có tên là Dorea Black, là tiểu thư chi thứ Black, gia tộc Black đã từng muốn có đám hỏi với bậc thầy độc dược, nhưng vị tiểu thư Black này lại trốn đi ngay trước ngày đính hôn, hôm sau gả vào gia tộc Potter.

Lucius nhìn hồi âm của Abraxas, nhớ tới vẻ mặt giáo sư Slughorn ở phòng hiệu trưởng ngày đó. Không thèm quan tâm, dẫm tôn nghiêm của một Slytherin dưới chân, phu nhân Potter, bà thật sự có can đảm gánh vác sao?

21. Quyển 1 - Chương 21: Slytherin Gợn Sóng

Bởi vậy, quan hệ giữa Snape và Lily ngược lại rất nhiều so với năm thứ ba, Potter lại không hề có vẻ chú ý đặc biệt tới biểu hiện này, luôn cùng ba người trong nhóm Đạo tặc như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đang âm thầm đùa nghịch gì vậy.

Snape bình thường thì lên lớp, đi học, ứng phó Lily, còn phải chăm sóc con công ngu ngốc "đối nguyệt trữ hoài" ??? từ sáng tới tối chạy tới phòng ngủ anh, đừng tưởng rằng anh không biết phòng ngủ Slytherin đều được xây dựng dưới mặt đất, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chẳng qua là hiệu quả của pháp thuật, nhưng anh lại không nói nổi lời đuổi tên quý tộc bạch kim không biết xấu hổ nào đó ra ngoài, nhất là mỗi một lần anh nhắc tới thì đối phương liền ra vẻ "Cậu vứt bỏ tôi", "cậu di tình biệt luyến" nhìn anh, mục tiêu nhắm thẳng vào cô bé Lily Evans nhà Gryffindor.

Snape bó tay, cũng chỉ đành mặc Lucius, không thể không nói, ở phương diện "đi lại không tiếng động" Lucius làm cực kỳ tốt, mà tiềm thức không hề phòng bị với bạch kim từ kiếp trước đã làm chỉ số EQ vốn không cao của Snape lại càng thấp xuống.

Thật ra Lucius luôn chơi xấu, một mặt là trong lòng y muốn thân cận cậu, còn mặt khác là ở cạnh Snape y dễ dàng bình tĩnh hơn.

Snape bận học với giáo sư Slughorn còn chưa cảm thấy gì, mấy năm nay Slytherin bắt đầu xuất hiện rất nhiều khác biệt. Năm rồi ở hội nghị thủ tịch đều là thủ tịch năm bảy và Huynh trưởng cùng làm chủ bị khiêu khích. Người thừa kế Blique năm sáu lại công khai nghi ngờ quyền lực của Lucius, nguyên nhân là "kết giao thân thiết với máu lai Slytherin". Slytherin tôn sùng máu trong không phải là bí mật gì, nhất là ở đây còn có được phần lớn các quý tộc truyền thừa, phân ra làm ba bảy loại. Nhưng thường ngày cũng không căng thẳng như vậy, vấn đề huyết thống lại bị thảo luận công khai như các vấn đề trong Nhà khác. Nhìn Blique lên tiếng rồi thủ tịch năm nhất, năm hai và năm tư ủng hộ, Lucius cũng mẫn cảm nhận thấy thủ tịch năm bảy cũng im lặng một cách bất thường.

Đây là một cảnh cáo, tế bào thần kinh người thừa kế quý tộc của Lucius rung lên, không liên quan tới cá nhân Lucius y, mà là cảnh cáo với gia tộc Malfoy. Đó cũng là vì sao mà gia tộc Malfoy lại ngầm đồng ý Dumbledore nói dối người đảm bảo cho Snape.

Lucius ở ngoài vẫn kiêu ngạo, đặc biệt khinh thường đánh giá Snape là "một tên đầu gỗ không biết tình thú", lại cao ngạo cảnh cáo cậu Blique "tốt nhất nhận rõ địa vị của mình". Nhưng phản ứng của Blique làm y bất ngờ, dường như cậu ta hoàn toàn không e ngại cái địa vị gia tộc mạnh nhất của Malfoy. Lucius nhanh chóng phán đoán, hoặc vị thừa kế nhà Blique này hoàn toàn không có đầu óc, hoặc là cậu ta đã có chỗ dựa. Nhưng toàn bộ phù thủy nước Anh, có gia tộc nào dám đánh bừa cùng gia tộc Malfoy chứ?

Nên sau khi hội nghị kết thúc, Lucius hỏa tốc viết thư cho Abraxas, trong phần lớn ngôn ngữ mang đậm tính chất xã giao thì mịt mờ hỏi Abraxas tình thế mà gia tộc đang gặp phải. Abraxas lại khác thường không lập tức hồi âm, chỉ báo rằng người "vô cùng nhớ con trai mình, hy vọng lễ Giáng sinh tới nhanh để có thể gặp con". Lucius nhận được thư, trong lòng càng lo lắng, y biết loại chuyện này nói lên rằng Abraxas cho rằng thư từ qua cú đã không còn an toàn, họ chỉ có thể mặt đối mặt nói chuyện.

Dù trong lòng nôn nóng bất an, trên mặt Lucius cũng không biểu lộ ra. Trước mặt người khác, y vẫn là đại thiếu gia được gia tộc Malfoy nâng như nâng trứng, vô pháp vô thiên, chỉ khi một mình y mới lo lắng, mà ở cạnh Snape, tâm trạng của y được thả lỏng tối đa, dường như hương vị trên người Sev đã đủ để y bình tĩnh lại vậy.

Snape cũng không cảm thấy Lucius khác thường, nhưng anh cũng rất thích thời gian ở cạnh Lucius, ở một mức độ nào đó anh cũng không hiểu rõ như Lucius, cuộc sống bình tĩnh này đã lâu rồi không có, anh phải quý trọng.

Vì thế, khi một con rắn nhỏ năm ba ngăn anh ở thư viện, như thi ân mà nói "thủ tịch Blique năm sáu muốn gặp anh". Snape chỉ biết chuyện cần tới sẽ tới, kiếp trước làm chuyện này chính là Lucius năm bảy, đời này thì khác, người tìm anh không giống, thời gian cũng sớm hơn một năm, vậy có phải trong đó đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết hay không.

— Tôi là đường ranh giới Snape như có điều suy nghĩ —

"Vậy, cậu chính là học đồ của giáo sư Slughorn gần đây làm ầm ĩ? Severus Snape." Nói đến sau, giọng nói khó nén khinh miệt.

Snape bĩu môi trong lòng, nhìn căn phòng hoang này, nhìn kẻ thừa kế Blique trước mắt, thái độ này, địa điểm này, kém xa so với Lucius năm đó. Hơn nữa anh ta còn mang theo hai tên người hầu, chẳng lẽ cái đầu

óc không có sên của anh ta không biết là trước khi thành công bị người khác tóm được sai lầm của mình là ngu xuẩn nhất hay sao? Càng miễn bàn hành động này của anh ta không khác gì đưa nhược điểm cho người khác. Snape xem hai con rắn nhỏ chỉ cách sau anh ta nửa bước, đối với quý tộc mà nói, không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh hằng, trong lòng Snape đã phán tử hình anh ta rồi.

"Ngài Blique họ hàng gần quỷ khổng lồ, ngài không có mắt sao? Hay là mắt ngài chỉ dùng để trang trí? Tôi nghĩ ngài đã rõ thân phận tôi, rốt cuộc ngài muốn nói gì?" Snape mở miệng không hề khách sáo, đối với một kẻ chết sớm hay muộn, anh không buồn ứng phó.

"Mày… Mày tên máu lai ti tiện!" Blique vô cùng tức giận, từ hè này gia tộc của cậu ta nguyện trung thành với vị kia cậu ta chưa từng chịu nhục như vậy. Một con rắn nhỏ bên cạnh hợp thời tiến lên nửa bước, khẽ nói gì đó lại yên lặng lùi về.

Giọng điệu Blique lại chuyển sang kiêu căng, "Snape, cơ hội của cậu đã tới, chỉ cần cậu thề trung thành giống tôi, tôi sẽ đề cử cậu với một vị đại nhân cao quý nhất." Khi nói tới "đại nhân cao quý nhất", giọng nói Blique tràn đầy thành kính, trong mắt hai con rắn nhỏ phía sau cũng chậm rãi sùng bái.

Snape nhìn Blique như nhìn kẻ ngu, anh thu lại phán đoán vừa nãy, tên ngu này căn bản không đáng để anh ghi nhớ. Bảo Snape anh trung thành với gia tộc Blique, làm người hầu của người hầu Chúa tể Hắc ám! Mặc dù lúc ấy Lucius cũng chỉ là dẫn anh tới Chúa tể Hắc ám, hơn nữa ở thời kỳ Chúa tể Hắc ám mạnh nhất, anh và Lucius hoàn toàn là trợ thủ đắc lực tương đương, Blique cho rằng anh ta là gì, cũng dám bảo anh trung thành à!

Snape im lặng bị Blique nghĩ là vui đến choáng váng, thật ra Blique cũng chỉ nghe theo vị đại nhân kia phát triển thế lực trong Slytherin. Đương nhiên là lấy người thừa kế các gia tộc và máu trong là việc chính, còn Snape, nếu không phải nó có bậc thầy độc dược khẳng định tài năng, mà mấy tên phế vật nhà Prince lại chẳng xứng đáng, Blique tuyệt sẽ không cho phép một tên máu lai gia nhập vào, làm bẩn đại nhân kia! Cho nó một cơ hội phục vụ gia tộc Blique nó đã nên cười trộm rồi, Blique cho rằng điều đó là đương nhiên. Nên cậu ta bỏ lại một câu "ba ngày sau gặp lại ở đây" liền dẫn hai người hầu ung dung rời khỏi.

Snape trở lại phòng ngủ, không hề bất ngờ khi Lucius đã sớm ở trong.

"A, Sev thân mến của tôi, cậu hẹn hò với tiểu thư hoa bách hợp Gryffindor kia sao?" Lucius ngẩng đầu ghen tị nói, không rõ bên trong có bao nhiêu chân thành, "Hôm nay cậu lại trễ khoảng nửa tiếng, chẳng lẽ cậu không biết để một mình người ta ở trong phòng rất là cô đơn à

~" phía sau Lucius còn ngân dài.

Snape cũng không phản ứng như ngày thường, ngoài hai lỗ tai có hơi đỏ, thì anh chỉ nhìn chằm chằm Lucius.

"Sev, rốt cuộc cậu cũng nhận ra tôi rất tốt rồi hả?" Lucius không ngừng cố gắng, "Đến đây đi~ vòng tay của tôi vĩnh viễn rộng mở vì cậu~" nói xong y chuyển sang tư thế nửa nằm nửa ngồi, đôi mắt chớp chớp hiện ra quyến rũ vô hạn.

"Lucius," Snape từ nhỏ chỉ được cái phá hỏng không khí, hiện tại lòng anh hoàn toàn sinh ra cảm giác mất thể diện vì lời của Lucius, "Chú Abraxas gần đây khỏe chứ?"

"Sev, cậu nghe được cái gì?" Lời của Snape làm Lucius âm thầm đau buồn, cũng không còn tâm tư trêu đùa, y biết Snape sẽ không bắn tên mà không có đích.

"Hôm nay, người thừa kế gia tộc Blique "yêu cầu" tôi thề trung thành với gia tộc anh ta, phục vụ cho một vị đại nhân cao quý." Snape hiếm khi không thêm trợ từ mới.

"A, Sev, cậu không đồng ý đúng không, trở thành người hầu gia tộc Blique ấy." Lucius cười nhạo Blique kia trong lòng, loại chuyện mơ mộng hão huyền này mà cũng dám nghĩ, dù là cậu ta có chỗ dựa nào đi nữa, dám động vào người gia tộc Malfoy, cậu ta sẽ phải trả giá!

"Lucius, chẳng lẽ anh cũng bị quỷ khổng lồ dẫm vào hả? Hay là anh cho rằng chỉ cần một cái vẫy tay của một quý tộc nho nhỏ, đàn em ti tiện của anh sẽ ca bài ca nịnh hót?" Snape châm chọc theo thói quen.

"Ngược lại cha rất khỏe," Lucius vẫn nửa nằm nửa ngồi, một tay vẽ vòng trên không trung, "Nhưng có lẽ có một số chuyện cha không nói cho tôi." Y nhìn chằm chằm Snape, "Hay là, Sev, giữa cậu và cha tôi có

chuyện nào đó mà tôi không biết?"

Snape cũng không trả lời, "Nếu tôi nói tôi rất nhớ chú Abraxas, hơn nữa cực kỳ tưởng niệm buổi trà chiều biệt thự Malfoy thì sao."

Lucius nheo mắt lại, "Vậy thì, biệt thự Malfoy hoan nghênh cậu tới, có lẽ cậu bằng lòng cùng tôi ở đó trải qua lễ Giáng sinh." Giọng điệu y rất cẩn thận, "Sev, cậu biết có một số thứ, cậu sẽ phải trả giá đại giới chứ?"

Snape quay mặt đi, không muốn nhìn vẻ mặt Lucius.

Thật lâu sau, Lucius đột nhiên thở dài, cơ thể cũng thả lỏng, "A, Sev, nếu cậu không muốn nói, tôi sẽ không ép cậu, tôi đã thề rồi." Ngón tay y từ không trung lại vẽ lên trước ngực trái, cuối cùng chỉ vào vị trí trái tim.

Trái tim Snape chợt treo lên, trào lên một cảm giác được Lucius cưng thật lòng.

22. Quyển 1 - Chương 22: Kỳ Nghỉ Giáng Sinh

Tuy Snape từ chối gia nhập vào gia tộc Blique, nhưng toàn bộ Slytherin vẫn bắt đầu hình thành ba trận doanh: một là phục vụ cho vị đại nhân cao quý kia, một là từ chối hay không rõ lập trường như gia tộc Malfoy, còn một thì biểu hiện trung lập rõ ràng.

Trong nhất thời, Slytherin sóng ngầm khởi động, vô số rắn nhỏ ở phòng sinh hoạt chung, thư viện rồi đủ loại trường hợp lén lút thăm dò lẫn nhau, không ai có thể không thuộc về trận doanh nào.

Ngay lúc không khí Slytherin càng ngày càng khẩn trương, kỳ nghỉ Giáng sinh tiến tới, đúng lúc nhận được tin Lucius gửi về, Abraxas hiếm khi cáo ốm với giới xã giao quý tộc, cũng tỏ vẻ biệt thự Malfoy sẽ không tiếp khách trong lễ Giáng sinh, hy vọng mọi người thứ lỗi. Phần lớn các quý tộc đều tỏ vẻ tiếc hận, nhất là các tiểu thư chưa từ bỏ gả vào gia tộc Malfoy lại càng thất vọng vô cùng. Chỉ có vài máu trong lâu đời như suy nghĩ nhìn thư thông báo của Abraxas, cũng có một đôi tay vò nát bức thông báo này.

"Lord, chúng ta làm sao giờ?" Nếu Abraxas ở trong này, nhất định chú sẽ có thể nhận ra giọng nói này là đương nhiệm gia chủ Black, cha của Sirius.

"Không phải lo, nếu đàn anh Malfoy không khỏe thì nên nghỉ ngơi thật tốt, Orion, thay ta hỏi thăm, dù sao, "người bệnh" cần phải được "tĩnh dưỡng"." Người được xưng là "lord" nâng một đóa hoa hồng đỏ, vài cái lên xuống, bông hoa vốn kiều diễm như bị hút nước, nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Orion Black nheo nheo mắt, Malfoy xưng bá giới phù thủy cũng đủ lâu, nếu lần này anh ta không tới, không bằng giao vị trí "quý tộc đệ nhất giới phù thủy nước Anh" cho gia tộc Black.

Abraxas không phải chỉ vì Lucius mà truyền tin, dù sao, chú cũng không thể nào hoàn toàn tin một phù thủy nhỏ năm thứ tư sẽ có chuyện gì "quan trọng đến nỗi" nói với chú, nhưng kỳ nghỉ này nên nói với Lucius tình thế hiện tại của giới phù thủy là cực kỳ cần thiết. Thêm một năm nữa, Lucius liền trưởng thành, vị trí gia chủ này, nên để thằng bé nhanh chóng thích ứng.

Lucius cứ thế mang theo Snape vẻ mặt lo lắng về tới gia tộc Malfoy, dọc đường, thu hoạch vô số loại "an ủi".

"Hoan nghênh, Severus." Abraxas không để ý việc đối xử với Snape tốt một chút trong phạm vi cho phép, nhất là bắt đầu từ lúc họ hợp tác gia tộc Malfoy lại mở thêm một hầm bạc trong Gringotts.

"Cháu xin lỗi vì đã làm phiền, chú Abraxas." Snape biểu hiện lễ nghi.

Lucius nửa kiêu ngạo nửa buồn bực nhìn lễ nghi của Snape, nếu cậu ấy biểu hiện chỉ bằng một nửa khi đối mặt với cha mình thì số người khiêu khích trong Slytherin sẽ giảm rất nhiều, cho tới giờ quý tộc cũng không phải hình thành từ một sớm một chiều, mà có được lễ tiết từ xưa cũng mang nghĩa xuất thân và bối cảnh.

"Vậy, Luci, con có thể tới phòng làm việc của con trước, văn kiện phải xử lý đều ở bên trái." Abraxas nói.

Lucius cũng biết Snape có việc cần "một mình" nói với cha, nhưng trong lòng lại không tình nguyện.

"A, cha à, người giao toàn bộ việc của người cho con."

"Luci, về sau con cần phải làm." Abraxas vẫn từ ái, tận sâu trong ánh mắt là mạt sầu lo không thể xua đi.

"Dạ, thưa cha." Lucius nhận ra ý khuyên bảo trong giọng nói của Abraxas, y cung kính cúi đầu, liền quay đầu ung dung rời khỏi.

"Như vậy, Severus, cháu tìm chú có chuyện gì?"

"Chú Abraxas," Snape liếc nơi Lucius biến mất, "Cháu nghĩ chúng ta cần một hoàn cảnh yên tĩnh, không có người làm phiền, nhất là…" Anh do dự một chút, nhưng nghĩ tới mục đích hôm nay vẫn cắn răng nói ra miệng, "Gia tinh."

Sắc mặt Abraxas rốt cuộc thay đổi lần đầu tiên từ lúc Lucius và Snape tiến vào, "Chú cho rằng, cháu biết gia tinh tới giờ cũng sẽ không phản bội chủ nhân của mình."

"Mọi việc luôn có bất ngờ, chú Abraxas." Thật ra Snape cũng không chắc chắn hiện tại gia tinh tên "Dobby" kia có phải đã ở biệt thự Malfoy hay không, tuy gia tộc Malfoy còn chưa phải là Tử thần Thực tử, nhưng ai cũng không biết trong đầu những gia tinh không bình thường kia suy nghĩ cái gì, nếu nó cảm thấy Chúa tể Hắc ám mới là Kẻ Được Chọn của bọn nó… Merlin ơi! Vậy hôm nay Snape tuyệt đối là tự tay dâng mình tới Chúa tể Hắc ám rồi.

Abraxas cẩn thận nghiên cứu sắc mặt Snape, như là lần đầu tiên quen biết cậu, thật lâu sau, "Được, Severus, đi theo chú."

— Tôi là đường ranh giới Abraxas tiến vào mật thất —

Giống như kiếp trước được Lucius dẫn theo, Abraxas cũng dẫn Snape đi về phòng làm việc, đi qua bức họa mỹ nhân ngư dưới ánh trăng thì dừng lại. Abraxas vung đũa phép, mỹ nhân ngư trong bức họa hé miệng, ca hát trong im lặng, rồi bức họa mở ra, Abraxas đi vào.

Snape đứng trong cái phòng không khác lắm so với trí nhớ không nhịn được oán thầm, có phải anh không nên cười nhạo bạn tốt của mình kiếp trước "giống hệt tên nhà giàu mới nổi giấu mọi thứ trong mật thất" nữa không. Nhìn xem căn phòng này ở thời Abraxas, Snape sâu sắc cảm thấy kỳ thật Lucius đã cố gắng giảm bớt rồi.

"Đây là mật thất gia tộc Malfoy, chỉ có gia chủ mới có thể mở ra, đương nhiên, Snape nhìn cháu cũng không giật mình." Trong giọng nói Abraxas có chút lạnh lùng, chú đứng đối diện Snape, nắm chặt cây gậy rắn. Dọc theo đường đi chú đều quan sát phản ứng của Snape, là một Slytherin, không hề do dự đi theo một người khác tiến vào một nơi xa lạ, hoặc người này cũng không cẩn thận, hoặc là cậu ta chắc chắn không có nguy hiểm.

Dựa vào hiểu biết với Snape, Abraxas trực tiếp chọn cái thứ hai, như vậy, biểu hiện Snape cũng đưa tới cân nhắc, mật thất là trụ cột của một gia tộc, nhưng trong trí nhớ Abraxas chưa từng tiếp Snape tới nơi này. Thậm chí nghĩ xa hơn, quan hệ giữa Snape và Luci… Mắt Abraxas trở nên sâu thẳm, nếu chú không có được một lời giải thích, chú thà rằng hôm nay nhốt Snape vĩnh viễn tại đây, gia tộc cao hơn mọi thứ.

Mối quan hệ giữa Snape và gia tộc Malfoy tính ra cũng gần hai mươi năm, bằng vào kinh nghiệm đó, Snape biết nếu hôm nay anh bước vào đây, cũng có nghĩa mình không còn đường lui nào khác.

"Nếu ngài bằng lòng, một lời thề Bất Khả Bội thì sao ạ?" Snape khẽ nói.

Abraxas giơ gậy rắn ra, "Đương nhiên."

Đũa phép và gậy rắn hai người đối xứng, một tia sáng màu xanh lục vươn ra từ đũa phép Snape, "Chú hứa vĩnh viễn sẽ không lộ ra nội dung chúng ta nói chuyện ngày hôm nay với bất kỳ ai với bất kỳ phương thức nào chứ?" Giọng Snape.

"Chú bằng lòng." Abraxas nói.

"Chú hứa sau khi chúng ta nói xong sẽ không dùng nội dung đó uy hiếp tính mạng của cháu chứ?" Snape chừa cho mình một đường lui.

"Chú bằng lòng." Abraxas nhẹ nhàng thở ra, có điều kiêng kị mới là bình thường.

Cuối cùng, Abraxas nói, "Cháu hứa vĩnh viễn sẽ không làm hại gia tộc Malfoy chứ?"

Vấn đề này có hơi quá, rõ ràng vượt qua mong muốn của Snape, nhưng mà, "Cháu bằng lòng." Dù sao kiếp trước anh chỉ thua thiệt mình gia tộc Malfoy, càng miễn bàn khi Abraxas nói Snape lại nhớ tới kiếp trước Draco thầm thì trước mộ viên Malfoy, "Con không trách ba đỡ đầu".

Tia sáng xanh lục thứ ba nối liền, biểu thị thần chú thành lập khế ước bắt đầu quấn quanh cổ tay Abraxas và Snape, một vòng, hai vòng, ở vòng thứ ba khi lập tức hoàn thành hoa văn lại đột nhiên chạm tới điều gì đó tan đi chậm hơn tốc độ thành hình. Snape khó nén được kinh ngạc, mà Abraxas lại như có điều suy nghĩ.

"Severus," Nhìn hoa văn biến mất, Abraxas chợt mở miệng hỏi, "Luci vì cháu làm đảm bảo, cháu đã xem hoa văn trên người thằng bé chưa?"

Snape nhớ tới con dơi trên ngực Lucius, vành tai lặng lẽ đỏ lên, "Dạ."

Abraxas nhìn cậu một cách quỷ dị, thái độ đột nhiên trở nên nhu hòa, "Không cần lời thề Bất Khả Bội, chú tin cháu."

Snape ngạc nhiên nhìn chú, kết giao giữa các Slytherin cho tới giờ đều ngập tràn thăm dò, mà Abraxas khi thấy lời thề Bất Khả Bội thất bại lại đi tin tưởng tuyệt đối là không bình thường. Có điều Snape cũng không phải Dumbledore, nghĩ không ra anh sẽ không nghĩ nữa, chỉ cần kết quả có lợi với anh là tốt rồi.

"Cháu đến từ tương lai..." Câu nói đầu tiên của Snape đúng là đã làm gia chủ Malfoy đương nhiệm giật mình.

"Du lịch thời không?" Abraxas nhíu mày, trong lòng đã bắt đầu nhớ lại ghi chép của gia tộc Malfoy về phương diện này.

"Cháu cũng không rõ, vừa tỉnh dậy cháu đã ở đây." Snape cũng không nói thật.

"Vậy, thân phận của cháu là." Abraxas nhanh chóng dứt bỏ vấn đề này.

"Severus Snape, giáo sư độc dược Hogwarts, chủ nhiệm Slytherin, đến từ mười năm sau chiến." Snape bình tĩnh, nhớ tới sau chiến Slytherin tiêu điều, Lucius qua đời, anh không thể không vận chuyển Bế quan Bí thuật để khống chế tâm trạng của mình.

"Sau chiến?" Abraxas mẫn cảm chú ý tới từ mấu chốt.

"Dạ, ở quá khứ của cháu, có một vị Chúa tể Hắc ám bắt đầu quật khởi từ khi cháu còn năm thứ ba, năm thứ sáu cháu được dẫn tới ra mắt ông ta, sau khi tốt nghiệp tự xưng là Tử thần Thực tử, năm 1981 vì một lời tiên đoán mà bị một đứa trẻ con 1 tuổi đánh bại," Snape nói đến đây, trong giọng nói không giấu được khinh thường, Abraxas không ngừng dùng tay ma sát cây gậy rắn, "14 năm sau, Chúa tể Hắc ám ngóc đầu trở lại, Dumbledore lãnh đạo Hội Phượng Hoàng lần thứ hai đả bại Chúa tể Hắc ám."

"Một câu chuyện vô cùng hấp dẫn." Abraxas châm chọc, "Chính nghĩa luôn chiến thắng cái ác, vậy, Severus, lập trường của con?"

Đến đây, trong lòng Snape thở dài một tiếng, "Gián điệp hai mang."

23. Quyển 1 - Chương 23: Nói Chuyện Trong Mật Thất

Ngay khi Snape mặt trắng bệch đợi đáp án từ Abraxas, trong đầu nghĩ đến kiếp trước gương mặt kinh ngạc của Lucius khi biết anh là gián điệp của Hội Phượng Hoàng. Rồi như nghĩ thông suốt Lucius cười to vài tiếng, trong tiếng cười ngập tràn trào phúng, nhưng lúc Lucius biết được người bạn tốt tìm nơi nương tựa quang minh cũng đã tử vong trước thắng lợi thì im lặng không nói, sau đó không ai có thể hỏi được anh ấy cái nhìn về Snape nữa.

Đương nhiên, điều này cũng không phải tự bản thân Snape nhìn thấy, trên thực tế, cho tới tận khi Lucius chết, Snape vẫn không có can đảm đi thăm bạn tốt của mình, dù anh chỉ là một hồn ma. Hiện tại, nhờ

vào dòng máu di truyền mạnh mẽ, anh cũng thẳng thắn trước mặt Abraxas hệt như trước mặt Lucius kiếp trước vậy.

"A, Severus, cháu thật là biết lựa chọn một chức nghiệp không tồi." Ngoài dự đoán của Snape, Abraxas có vẻ rất nhẹ nhàng, thậm chí chú còn có tâm trạng trêu chọc, "Xem ra tài năng độc dược của cháu rất tốt, có thể khiến Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng đồng thời nghĩ cách giữ cháu lại, là một máu lai, đương nhiên, chú không ý mạo phạm, cháu rất giỏi."

Lời Abraxas làm Snape thả lỏng hơn, nhưng thất vọng nhiều, Lucius đã sớm qua đời, không thể nào châm chọc anh nữa. Nghĩ vậy, Snape lại càng thêm áy náy với gia tộc Malfoy.

"Cháu nghĩ, đây không phải là trọng điểm." Snape miễn cưỡng để giọng nói mình không thay đổi, "Chú Abraxas, kỳ này Slytherin có một người thừa kế gia tộc Blique vô cùng sinh động, nghe nói anh ta đã từng làm Lucius gian nan trong hội nghị Huynh Trưởng." Snape đang thăm dò, lời Abraxas khiến anh thoải mái hơn, nhưng cũng không kéo ra trọng điểm, thăm dò Snape muốn lộ ra ý tứ. Có đi có lại, Snape cũng nói ra chuyện được coi là quan trọng nhất ở Slytherin, anh không tin gia chủ Malfoy lại không biết hướng đi của con trai mình trong trường học. Dù Abraxas thật sự không có tình báo khác, theo hiểu biết về Lucius, người thừa kế bạch kim chắc chắn sẽ báo cáo với cha mình, Lucius luôn nhạy cảm với các hướng rẽ giữa các quý tộc, khi khoa trương nhất anh ta cũng có thể không chớp mắt nói ra danh sách tình nhân gần đây của vài quý tộc.

"A, xem ra gia tộc Blique đã có thu hoạch gì khác rồi." Abraxas bên ngoài không hề để ý, trong lòng lại cực tán thưởng phản ứng của Snape, dù hôm nay Snape chủ động tìm mình, cũng không thể lộ ra con bài mình chưa lật một cách quá sớm, trong lòng Abraxas lại càng thêm tin vào lời nói Snape đến từ tương lai.

"Chú Abraxas, chúng ta nói thẳng đi." Snape rốt cuộc không kiên nhẫn ứng phó người gia tộc Malfoy, dù sao đã là bạn kết minh lựa chọn, cả đời này anh cũng hạ quyết tâm nhất định phải giữ bảo vệ gia tộc Malfoy, bảo vệ Lucius, tốt nhất còn có thể để Draco tên quỷ nhỏ kia nâng cằm cả đời, hiện tại chịu chút thiệt thòi cũng chẳng sao cả.

Vài năm sau, khi Snape thật sự thấy được một tên khốn kiếp, tên là Draco ngang đầu đi đến trước mặt anh như Lucius, trong lòng Snape chỉ hối hận về ý tưởng hôm nay, trên thế giới này có một loại sinh vật chỉ cần bạn lùi sau một chút, cậu ta có thể dán toàn thân vào. Mà Merlin biết, năm đó anh "niên thiếu khờ dại" cỡ nào.

Abraxas nhìn Snape lại càng kỳ lạ, đương nhiên chú biết là một gián điệp hai mang, cái không thiếu nhất chính là kiên nhẫn, mà hiện tại Snape hoàn toàn không có hưng trí tiếp tục cùng chú, dường như là… nhượng bộ Malfoy, là… thói quen của cậu ta?

Snape chỉ cho rằng ắnh mắt Abraxas là nhằm vào quá khứ của mình, dù sao, nếu có một người đứng trước mặt mình nói mình đến từ tương lai, Snape cam đoan sẽ ném Stupefy, rồi Anti Animagus, rồi Chân Dược. Nên anh cũng không để ý, "Cháu nghĩ cháu biết tình huống hiện tại của vị "Chúa tể Hắc ám đại nhân" này."

Yêu cầu này hợp tình hợp lý, theo lý Abraxas cũng sẽ không từ chối, nhưng khi chú mở miệng lại nói ra câu nói không hề liên quan, "Severus, tương lai của cháu, có liên quan gì tới gia tộc Malfoy?"

Snape căng thẳng, Bế quan Bí thuật điên cuồng vận chuyển, mắt trống rỗng, "Lucius là bạn tốt duy nhất của cháu." Giọng nói của anh vô cảm, dường như đang kể ra một chuyện chẳng liên quan tới mình vậy.

"Thế thì, sau chiến gia tộc Malfoy thế nào?" Abraxas có chút bất ngờ với đáp án này, "Hay, Luci thế nào? A, Severus, đừng nói cho chú biết Malfoy cao quý sẽ gia nhập vào "quang minh"!" Giọng nói chú tràn ngập chán ghét, "Nếu đầu óc Luci thật sự không rõ ràng đến thế lại giúp con sư tử ngu ngốc kia làm bậy thì chú sẽ để thằng bé sao chép gia quy Malfoy một trăm lần!"

Snape rốt cuộc tìm được nguyên nhân Draco bị phạt chép gia quy, ra đây là truyền thống của gia tộc Malfoy sao? Nghĩ đến Lucius cũng giống như Draco múa bút thành văn cái bản "Vinh quang bạch kim" thật dày kia, hiếm khi Snape âm thầm một chút.

"Sau… sau khi ngài qua đời Lucius liền gia nhập tử thần Thực tử, rồi trở thành trợ thủ đắc lực của vị Chúa tể Hắc ám kia, kết thúc chiến tranh lần một lấy nguyên nhân bị trúng Lời nguyền Độc đoán tránh được

phẩm phán. Chiến tranh bùng nổ lần hai Lucius lại trở lại bên Chúa tể Hắc ám, vì…" Snape dừng lại, đương nhiên anh biết nhiệm vụ lần đó của Lucius thất bại là mình mật báo, "Vì nhiệm vụ thất bại, bị Chúa tể Hắc ám thao túng Bộ Pháp thuật đưa vào Azkaban…"

Ngay từ đầu, Abraxas còn có thể thuyết phục mình những điều đó chưa xảy ra, nhưng nghĩ tới Luci độc lập chống đỡ ở nơi không có mình, cuối cùng còn bị ném vào Azkaban, Abraxas đã muốn vọt vào văn phòng Bộ Pháp thuật ngay lập tức, mạnh mẽ dùng pháp lệnh hủy diệt toàn bộ Giám ngục trong Azkaban!

"Rồi, Lucius không còn đi ra." Snape dừng ở đây.

Abraxas đột nhiên phát hiện chuyện chú lo lắng nhất đã xảy ra, "Truyền thừa bạch kim bị gián đoạn! Gia tộc Malfoy không có người thừa kế sao?! Luci không cưới vợ?!" Chú căng thẳng, có chút không phù hợp dáng vẻ quý tộc cao giọng nói.

"A," Snape có chút mờ mịt, anh còn đang đắm chìm trong tâm trạng nặng nề Lucius qua đời ở Azkaban, "Draco thành gia chủ gia tộc Malfoy." Nhắc tới Draco, trên mặt Snape hiện lên kiêu ngạo, có lẽ thằng quỷ này bị Lucius cưng đến mức coi trời bằng vung, nhưng với những lời cuối cùng thằng bé nói, Draco tuyệt đối là một Slytherin tiêu chuẩn.

"Quan hệ giữa cháu và Draco hình như rất tốt?" Abraxas thử thăm dò, ngay từ đầu chú đã nhìn kỹ từng biểu tình của Snape.

"Thằng bé là con đỡ đầu của cháu, con trai duy nhất của Narcissa và Lucius." Snape hiền hòa.

Narcissa? Tiểu thư gia tộc Black? Abraxas trong lòng nhẹ nhàng đọc tên này, nghĩ đến cô bé tóc vàng ở bữa tiệc nghỉ hè kia. Suy xét đến Snape nói mình chợt qua đời, gia tộc Black tuyệt đối là một lựa chọn chính xác nhất.

Có điều, "Severus," Abraxas nói chung không có tình cảm của Snape, dù những việc này đều có thể xảy ra, nhưng dù sao hiện tại Luci còn đang ở trong phòng mình, mà bản thân vẫn còn đang đứng đây, "Dựa theo lời của cháu, nếu vị "Chúa tể Hắc ám" kia thất bại lần đầu tiên, vậy lần thứ hai Luci sẽ không có lý do gì tiếp tục đi theo ông ta, hay là, Luci trong tương lai của cháu cũng không giống với Luci của chú?"

Snape cẩn thận câu hỏi của Abraxas, kiếp trước Lucius rất tốt với mình, rất tin tưởng mình, giúp mình rất nhiều, đối xử với mình hệt như người nhà, nhưng mình lại… cả đời này Lucius cũng đối xử với mình rất tốt, rất tin mình, nhưng mà… trong lòng Snape nhưng mà không nổi nữa, theo trực giác anh không thích cùng đặt Lucius kiếp trước và kiếp này lên bàn cân so sánh, nhưng rõ ràng họ là cùng một người không phải sao?

Kiếp sống gián điệp cho Snape một bản năng khác chính là tách ra tự hỏi, khi thần kinh anh điều động với tốc độ cao, thậm chí anh có thể cùng một lúc suy nghĩ ba chuyện. Nên anh đang nghĩ Lucius cũng không quên trả lời câu hỏi của Abraxas.

"Chúa tể Hắc ám đều để lại một "dấu hiệu" trên mỗi Tử thần Thực tử, với dấu hiệu này, Chúa tể Hắc ám có thể gọi họ về bất cứ lúc nào, mà vi phạm ý Chúa tể Hắc ám cũng sẽ thông qua dấu hiệu này mà trừng phạt…"

"Dấu hiệu nô lệ!" Abraxas mặt xanh mét, hiện tại rất ít người biết về dấu hiệu này, dù sao ở thời đại xa xưa, các quý tộc đều để dấu hiệu này trên người nô lệ nhà mình. Dấu hiệu trực tiếp có tác dụng với linh hồn, nghiêm khắc nhất thậm chí có thể trực tiếp làm mất linh hồn. Cũng vì điều đó, tại cận đại dấu hiệu này mới dần dần bị người ta quên đi.

"Lucius không có lựa chọn nào khác, chúng cháu đều không có lựa chọn." Tiếng Snape vẫn cứng ngắc như ban đầu.

Abraxas nhanh chóng bình ổn tâm trạng, trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải tăng thêm mấy quyển trong danh sách sách pháp thuật hắc ám của Lucius.

"Chú không biết Chúa tể Hắc ám mà cháu nói là ai, nhưng gần đây giới phù thủy đang quật khởi một quý tộc, cậu ta tự xưng mình là "Voldemort"…" Abraxas kéo dài tên phía sau, quả nhiên Snape theo bản năng run lên một chút, "Thật ra cậu ta tên thật là Tom Riddle, là một đàn em của chú, hai người cũng có chỗ tương tự, như hai người đều rất có thiên phú, mà hai người… đều là máu lai."

Bí mật của Abraxas làm Snape sợ ngây người, như vậy kiếp trước, mình lại đi theo một tên máu lai giơ cao lá cờ "máu trong" muốn tiêu diệt Muggle và chèn ép đồng loại sao? Anh nhớ tới giai đoạn sau nghi thức Tử thần Thực tử thăm viếng, quyết định không nói chuyện Lucius đã từng quỳ dưới chân Chúa tể Hắc ám hôn vạt áo chùng ông ta cho Abraxas.

"Severus, chú cần chuẩn bị một ít thứ, nếu cháu không để ý thì mấy ngày nữa chúng ta sẽ bàn lại." Abraxas kết luận.

"Chú Abraxas, cháu nghĩ, chú hẳn là sẽ không thích một gia tinh tên Dobby đâu, nhất là những tên ngoại tộc." Snape gật đầu, nói rõ chuyện cuối cùng.

"A, đúng vậy, Severus, cái tên Dobby này thật sự là rất không Malfoy!" Abraxas nheo mắt lại, trong lòng bắt đầu tính toán nên làm sao lợi dụng Giáng sinh này hoạt động mạng lưới quan hệ lén lút.

Vì thế, Lucius xui xẻo phát hiện Sev của y không chỉ bận rộn hơn và Giáng sinh, mà ngay cả cha mình cũng thần long thấy đầu không thấy đuôi, làm y không thể chấp nhận, là sau khi Snape nói chuyện xong với cha, gặp cha thì bị người cẩn thận nhìn từ đầu tới đuôi, cuối cùng, "Luci, tóc con không đủ mượt, dáng vẻ không đủ tiêu chuẩn, làm người ta không thể chịu đựng nổi là hôm nay con lại phối hợp một cái hung châm màu xanh biếc, gia quy Malfoy một trăm lần, trước khi kỳ nghỉ chấm dứt nộp cho cha."

Lucius nhìn bóng dáng Abraxas khóc không ra nước mắt, nhưng đó cũng không phải kết thúc, "Sách con cha tăng thêm vài quyển, cha tin Luci sẽ không khiến người cha già của mình phải thất vọng không phải sao?" Abraxas cũng không quay đầu lại nói, để Lucius đứng tại chỗ vẫn nở nụ cười quý tộc hoàn mỹ, trong lòng như gió lạnh thổi qua: khóc… Chắc chắn y được nhặt về, đúng không? Đúng không! =)) Đau bụng quá, haha =))

24. Quyển 1 - Chương 24: Thẳng Thắn

Vài ngày sau, Abraxas lọc tin tức mình thu thập được, ngạc nhiên phát hiện ra tương lai mà Snape miêu tả lại đang diễn ra.

Đàn em Riddle của chú, trong vài năm ngắn ngủi thu nạp một số lượng quý tộc máu trong lớn, ở Knockturn thậm chí có lời đồn "ngài ấy là người thừa kế Slytherin cuối cùng". Đàn em Riddle có phải là một người thừa kế Slytherin cuối cùng không thì Abraxas không biết, nhưng chú lại biết rõ cậu ta đến từ giới Muggle, là một máu lai rõ ràng.

Như vậy xem ra, việc đàn em Riddle mượn sức mình là có thể hiểu được, gia tộc Malfoy chính là quý tộc lớn nhất ở giới phù thủy nước Anh, một khi gia tộc Malfoy tuyên thệ trung thành thì tác dụng cũng không đơn giản.

Nhưng, Abraxas xiết chặt tấm da dê trong tay, gia tộc Malfoy cũng không phải là kẻ dưới, càng miễn bàn chú lại biết lai lịch của vị Voldemort này.

Thế thì, trong tương lai của Snape, vì sao Luci lại nguyện trung thành một máu lai chứ? Theo phản ứng của Snape thì như thằng bé không biết huyết thống của Voldemort, vậy, lại có một vấn đề mới, chỉ bằng thân phận ba đỡ đầu cháu nội tương lai của chú, chuyện Luci biết Snape không thể không biết, điều thứ nhất gia quy Malfoy: vĩnh viễn coi trọng người nhà của mình, cũng không phải là để đó cho đẹp. Thế thì, Luci không biết?

Abraxas hoang mang, tại sao mình lại không nói chuyện quan trọng như vậy cho Luci chứ? Mặc dù là mình mất sớm, bức ảnh để lại cũng không xem nhẹ vấn đề trọng đại như vậy mà. Abraxas cân nhắc đi cân nhắc lại, cảm thấy có một số vấn đề vẫn không thể hiểu rõ, vì thế vài ngày sau, chú lại đưa Snape tới mật thất, hỏi chi tiết về "tương lai" của Snape, Snape cũng chuẩn bị kỹ càng, thời gian của anh không nhiều lắm, phải mau chóng tạo nên ăn ý với Abraxas thôi.

Không khí nói chuyện lần thứ hai này rõ ràng thả lỏng hơn lần đầu tiên, đã có một lần thẳng thắn thành khẩn để lại ấn tượng tốt trong lòng hai con rắn độc trưởng thành, lúc này nếu càng có thêm một bước trao đổi lẫn nhau, thì đạt thành hợp tác là điều tất nhiên.

"A, Severus, mấy ngày nay chú cẩn thận hỏi một chút, gần đây ở giới phù thủy vị Voldemort kia quả thật vô cùng sinh động ??? Yên bí từ ToT, cũng có không ít quý tộc máu trong gia nhập thế lực hắn, có điều gia tộc cao nhất vẫn còn đang quan sát." Abraxas cho thấy thành ý của mình.

"Chú Abraxas, vậy gia tộc Black thì sao?" Snape cũng không khách sáo.

"Orion?" Abraxas nhăn mày, "Orion luôn luôn là một người cẩn thận, ông ta sẽ không quyết định dễ dàng như vậy."

Trong lòng Snape không quá đồng ý, không có ai hiểu được sự cố chấp ăn sâu vào máu gia tộc Black hơn anh, nhưng cả đời này quả thật rất nhiều chuyện đã thay đổi, nên Snape tin vào phán đoán của Abraxas hơn.

"À mà, Severus, theo tình huống mà chú biết, chú còn cần hỏi cháu một chút về chuyện "tương lai" kia." Abraxas chớp mắt, Snape gật gật đầu, "Tương lai của cháu hoàn toàn giống với bây giờ sao?"

Dù Abraxas không hỏi, Snape cũng định nói ra một ít thay đổi, "Không hoàn toàn, chú Abraxas. Vốn Chúa tể Hắc ám bắt đầu công nhiên tuyển nhận hậu bị Tử thần Thực tử trong Slytherin ngay năm thứ ba của cháu, hiện tại lại thành năm thứ tư, hơn nữa cũng không được sáng rực như năm đó; cháu và Lucius vốn phải đợi đến lúc anh ta năm thứ bảy mới trở thành bạn, sau khi tốt nghiệp được giới thiệu cho Chúa tể Hắc ám; mà ngay lúc Lucius mới năm bảy ngài đã qua đời, nên cháu cũng không biết nguyên nhân ngài mất, cả chuyện học đồ sau này nữa." Snape đã nghĩ sẵn trong đầu, nên hiện tại nói ra cũng rất toàn diện.

Abraxas cẩn thận nghe Snape tự thuật, cũng giống như mình dự đoán. Chú hiểu con trai mình, Luci là một Malfoy đủ tư cách, như vậy thằng bé chọn Chúa tể Hắc ám nhất định có lý do của nó, xem ra mình qua đời quá đột ngột, đến nỗi Luci hoàn toàn không chuẩn bị sẵn sàng. Vậy cưới tiểu thư gia tộc Black, kết bạn với một máu lai có tài là có thể hiểu được. Hiện tại Lucius đã năm thứ sáu, nói cách khác trong "tương lai" thì nửa năm nữa mình sẽ qua đời, nhưng nhìn vào tình trạng cơ thể hiện nay của mình, cái này căn bản là không thể, như vậy, là vì "tương lai" bị thay đổi, hay là vì… kiếp trước cái chết của mình có chút kỳ lạ?

"Nói cách khác, Severus, mọi thay đổi xảy ra trong "tương lai" hiện nay tập trung phần lớn trên người cháu và Luci?" Abraxas tổng kết.

"Đúng vậy." Snape gật đầu.

"Thế thì, vì cháu thay đổi làm "tương lai" thay đổi cũng không ảnh hưởng đến trật tự thời không." Abraxas khẽ nói, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Snape, chú giải thích tiếp, "Chú đã xem qua thư viện gia tộc Malfoy, trong đó có ghi chép về "du lịch thời không". Đều không ngoại lệ, người du lịch thời không không thể thay đổi thời không quá khứ trong vận mệnh đã định, một khi tham gia, thời không quá khứ có thể cùng thời không tương lai bị phá hỏng. Cái Xoay Thời Gian chính là quy luật ban đầu cho thời không không, tác dụng và điều cấm của nó chú nghĩ cháu cũng biết. Nhưng hiện tại," Abraxas nghĩ đến đồ đằng trên người Lucius, thứ khác thì chú không biết, nhưng nhất định có chuyện sẽ thay đổi, "Vận mệnh đã thay đổi, nhưng thời không không bị phá hủy, cháu có biết điều này mang nghĩa gì không?"

Theo lời Abraxas, lòng tìm tòi của Snape được dấy lên, anh không hỏi vì sao Abraxas có thể khẳng định vận mệnh đã thay đổi. Thời không, vận mệnh, phá hỏng… đây là một ăn khớp đơn giản, nếu hiện tại thời không bình thường, như vậy chỉ có thể chứng minh một việc, Snape ngạc nhiên nhìn Abraxas, "Đúng vậy, Severus, cháu chỉ đến từ "tương lai" của cháu, nơi này không phải là thời không của cháu."

— Tôi là đường ranh giới Snape tâm tình phức tạp —

Đã vài ngày kể từ lúc cùng Abraxas nói chuyện, tâm trạng Snape buồn bực, mà ngay cả độc dược cũng không thể giảm bớt tâm tình anh. Lời cuối của Abraxas làm Snape hỗn loạn, nếu… đây không phải là thời không của anh…

Merlin ơi! Anh mang theo áy náy, hy vọng chuộc tội với bạn tốt mà đến, tuy anh biết hiện tại Lucius không phải là bạn tốt kiếp trước của mình, nhưng thân cận lại làm anh bằng lòng chấp nhận Lucius hiện tại là đối tượng bảo vệ. Chính là, nếu đây không phải là thời không của mình, vậy vì sao anh lại tới? Vì sao tiến trình lịch sử lại tương tự với tương lai anh biết? Anh là ai? Trước khi anh đến người tên Severus Snape này là ai?

Snape hoàn toàn không thể khống chế được suy nghĩ miên man, mọi thứ anh chấp nhận đều vô nghĩa là đả kích trí mạng với anh. Kiếp trước Snape sống vì Lily, sống vì Kẻ Được Chọn, sống lại lại là vì bảo vệ gia tộc Malfoy, chuộc tội với Lucius, anh chưa từng có cơ hội sống vì mình, nên sau khi Abraxas tàn nhẫn thông báo sự thật, Snape mơ hồ.

Abraxas nhìn thấy trạng thái của Snape, trong lòng không sốt ruột, cửa này sớm hay muộn cũng phải đi qua, sớm tỉnh ngộ đều tốt cho mọi người. Abraxas hoàn toàn không lo lắng Snape sẽ không gượng dậy nổi, không nói đối phương là một Slytherin tiêu chuẩn, mà Lucius sẽ không mặc kệ.

Quả nhiên sau một lần Snape không ăn được gì trong bữa tối mà đứng dậy, Lucius lễ phép đề xuất với Abraxas "đi xem khách của con một chút", Abraxas vừa gật đầu cho phép, vừa kêu rên con trai nhà mình "không có tiền đồ" trong lòng.

Ung dung đi khỏi tầm mắt Abraxas, Lucius lấy tốc độ nhanh nhất mà vẫn có thể giữ phong phạm trực tiếp đến trước phòng dành cho khách, mở cửa, đi vào, mở miệng hỏi trôi chảy, không hề có ý tứ hỏi chủ nhân căn phòng này. Lucius đã chuẩn bị tốt việc bị Snape phun nọc độc, nhưng lại phát hiện Snape chỉ lăng lăng nhìn anh. Hoàn cảnh này làm Lucius hoàn toàn luống cuống, "A, Sev, gần đây cậu làm sao vậy? Merlin ơi! Thế mà cậu không mắng tôi!" >"< yên="">

May là Snape đang rối rắm, nghe Lucius nói thế cũng không nhịn được đen mặt, "Lucius Malfoy, anh thiếu ăn mắng à?! Chỉ cần anh mở miệng, tin chắc sẽ có vô số người phục vụ cho anh đó!" Snape thật sự không nhịn nổi.

Nghe được lời Snape nói, Lucius lại cảm thấy vậy mới bình thường, "A, Sev của tôi, cậu biết đó, họ không phải cậu nha!" Lucius ngân nga, "Thế thì, rốt cuộc là sao nhỉ?"

Snape phun nọc độc cảm thấy thoải mái hơn, nhìn Lucius biểu hiện như kiếp trước, anh đột nhiên nghĩ tới ngày đó Abraxas hỏi câu cuối cùng trước khi anh rời đi, "Cháu sẽ nói cho Lucius sao?"

Mình sẽ nói chứ? Nếu Lucius biết mình phản bội vẫn đối xử với mình như vậy hay không, anh ta sẽ khinh thường mình, sẽ khinh bỉ mình, sẽ hận đến mức xé rách con dơi trước ngực ra mới đúng! Chẳng qua thế cũng tốt, Snape cười thảm trong lòng, cho tới giờ mình đều không xứng được bất kỳ ai quan tâm không phải sao? So với sau này, không bằng cứ thế bị Lucius chán ghét mà vứt bỏ thì hơn!

Dù sao cho đến nay chính mình cũng không được gì, hiện tại chỉ là thêm một lần nữa thôi. Nghĩ vậy, Snape bình tĩnh mở miệng, "Lucius, tôi có thể nói cho anh chuyện giữa tôi và chú Abraxas, anh có muốn nghe không?"

Lucius mẫn cảm nhận ra không khí thay đổi, đương nhiên y tò mò nội dung Sev và cha mình nói chuyện rồi, nhưng rõ ràng trạng thái hiện tại của Sev có vấn đề, sau vài lần cân nhắc y vẫn quyết định biết, bí mật nào của Sev cho tới giờ y đều biết cả, nhưng không biết từ khi nào, bí mật đó lại làm y cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Snape biết Lucius lựa chọn coi như chấp nhận vận mệnh, anh nói hết mọi chuyện trong kiếp trước – anh quen Lucius, Lucius dẫn mình ra mắt, cái chết của Lily, mình phản bội, Draco… và cả cái chết của mình cộng kết cục của gia tộc Malfoy.

Sắc mặt Lucius ngày càng nặng nề, theo lời kể của Snape tâm tư của y không ngừng biến hóa, nghe tới phần Snape chết y sờ ngực trái theo bản năng, đồ đần con dơi như biết suy nghĩ y mà hơi hơi nóng lên. Lucius nhìn ánh mắt trống rỗng của Snape, nghe cậu tiếp tục kể lại phần sau chiến, cái chết của bản thân y, con y… và Snape đến.

Thật lâu sau, Snape dừng lại, như chờ đợi phán án cuối cùng, sống lưng thẳng tưng hơi run rẩy.

Lucius không nói được một lời, thiếu niên 16 tuổi gương mặt bắt đầu trưởng thành hơn, đôi mắt lam xám khi không cười có vẻ lạnh băng. Snape trong lòng không ngừng thuyết phục tất cả đều là chuyện mình nên chấp nhận, vận mệnh cho tới giờ đều không đối xử tốt với mình. Con rắn độc âm hiểm nhà mi, lão dơi già đầy dầu, chẳng lẽ mi cho rằng trên thế giới này mi phải nhận được sự tha thứ? Ai mà không lợi dụng mi đến cùng chứ?

Dù Snape nghĩ vậy, nghĩ đến Lucius từ nay về sau phất tay áo bỏ đi làm lòng anh cực kỳ đau đớn, thậm chí còn đau hơn cả lúc biết Lucius đã mất năm đó.

"Severus Snape." Lucius rốt cuộc mở miệng, giọng y không lớn, nhưng lại dị thường nghiêm khắc.

Snape nắm tay thật chặt, cảm thấy có cái gì đó đâm thủng lòng mình.

"Tôi là ai?" Câu hỏi tiếp theo của Lucius làm Snape ngạc nhiên.

"Lucius Malfoy." Snape trả lời theo bản năng.

"Nên, Sev à, tôi còn sống." Lucius nhìn Snape như vậy, chợt mềm lòng, vốn đang muốn nói vài câu hù dọa lại tan thành mây khói. Tuy biết Snape vô cùng khoan dung mình là vì Lucius kiếp trước, nhưng… cho tới bây giờ Slytherin vẫn luôn giỏi việc lợi dụng mọi thứ có lợi cho mình, Lucius là mình, mình là Lucius!

Snape cứng người, đây là… tha thứ cho mình sao? Trong lòng anh không dám tin, cứ thế đã tha thứ? Không có điều kiện, không cần mình trả giá, liền… tha thứ?

Lucius giảo hoạt mỉm cười, "Nhưng…" lòng Snape lại nhói lên, tiếng nhưng của Lucius làm anh có cảm giác rốt cuộc đã đến, "Sev cậu thề cả đời này phải ở bên cạnh tôi!" Lucius thành công lẫn lộn hai kiếp.

Snape nhìn Lucius như không xảy ra chuyện gì, đột nhiên cũng muốn xem, dù không phải là thời không của mình, Lucius đều là người bạn mình đã nhận định, đối tượng đã lựa chọn, quan tâm nhiều vậy thì làm được gì chứ?

Lập tức nghĩ thông Snape hiếm khi lộ ra nụ cười trút được gánh nặng trước mặt Lucius. Lucius chìm sâu vào trong nụ cười chói lọi này, lần đầu tiên, y nghe thấy trái tim dưới đồ đằng con dơi mình đập loạn xạ, đồ đằng bên trên như mở ra, khẽ khàng kể lại một sự thật sớm đã được y ý thức – lòng em là của tôi.

25. Quyển 1 - Chương 25: Thề

Nếu Lucius biết, vài ngày sau Abraxas cũng không lạ khi thấy con trai mình đi theo Snape vào mật thất gia tộc Malfoy. Như ngày thường, Abraxas lộ ra vẻ mặt sâu xa, Snape vẫn không phản ứng, nhưng Lucius lại có chút xấu hổ, thậm chí còn hơi hơi đỏ mặt.

Abraxas giật mình gần như vung cả gậy rắn ra, râu của Merlin chứ! Một Malfoy, lại thẹn thùng! Nhìn nhìn Snape không hề có cảm giác, Abraxas đột nhiên có một cảm giác cân bằng quỷ dị, cho con thẹn thùng đấy, cho con đỏ mặt đấy, không phải không có tí tiến triển nào sao. hehe

Hôm nay họ tập trung lại chủ yếu chính là vì thống nhất hợp tác ngày sau, trải qua thăm dò và nhượng bộ, Snape và gia tộc Malfoy cơ bản nhất trí được mấy vấn đề.

Đầu tiên, gia tộc Malfoy sẽ không đầu nhập vào Chúa tể Hắc ám, và Snape cũng sẽ cố gắng bảo trì trung lập.

Tiếp theo, giữa gia tộc Malfoy và Snape chung tin tức về Chúa tể Hắc ám, hai bên thẳng thắn với nhau.

Cuối cùng, Snape hứa sẽ không làm hại gia tộc Malfoy.

Vài tiếng mới nói xong, Abraxas lại chợt đề xuất ra một lời thề Bất Khả Bội, Snape cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn nghe lời giơ đũa phép lên, khế ước lần trước thất bại anh vẫn không gật đầu hay nói gì, nhưng dù gì gia tộc Malfoy cũng gắn cái nhãn hiệu quý tộc lâu đời, có gì khác cũng không chừng. Vì thế Snape cảm thấy lát nữa hỏi lại khế ước, Lucius còn đang ở, anh không muốn làm anh ta cảm thấy mình có vấn đề gì.

"Không phải chú, mà là Lucius." Abraxas nhìn ánh mắt nghi hoặc của Snape, chú nên cảm ơn sự tin tưởng của Slytherin này sao? Trong lòng Abarxas nháy mắt phỉ nhổ mình giả dối, có điều lập tức bị gương mặt đỏ ửng của Lucius lúc tiến vào xua tan. Dù sao được lợi là hai người họ, vì tương lai gia tộc Malfoy, chú phải chuẩn bị thật tốt.

Lucius cũng không từ chối, y ước gì mọi khế ước về Sev của y đều định ra với mình, vì thế, hai đũa phép đối nhau, Abraxas không biết lấy ra một quyển sách thật dày từ đâu, đũa phép vung lên, một chuỗi văn tự màu bạc vặn vẹo xuất hiện trước mặt Lucius, Abraxas ý bảo y đọc theo.

"Tôi, Lucius Malfoy, lấy dòng dõi của mình ra thề, mọi lời tôi nói đều là chân thật, cũng lấy ý chí của tôi để hứa hẹn, sẽ vĩnh viễn không phản bội người khế ước của mình." Lucius càng đọc càng cảm thấy kỳ quái, có điều khế ước pháp thuật luôn cần đọc rõ ràng từng chữ, y cũng làm theo quy củ.

Abraxas gật đầu, vung đũa phép, một hàng chữ tương tự xuất hiện trước mặt Snape, có Lucius làm mẫu, Snape cũng không suy nghĩ gì khác.

"Tôi, Severus Snape, lấy linh hồn tôi thề rằng, mọi lời tôi nói đều là chân thật, cũng lấy ý chí của tôi hứa hẹn, sẽ vĩnh viễn không phản bội người khế ước của mình."

Tiếng nói vừa dứt, đũa phép Lucius và Snape đồng thời xuất hiện hai chùm tia sáng bạc, cũng nối thành một quả cầu sáng nhỏ.

"Lấy danh nghĩa Merlin," Giọng Abraxas, "Lucius Malfoy, con bằng lòng bảo vệ bí mật của Severus Snape dù là tình huống nào đi chăng nữa chứ?"

"Con bằng lòng." Lucius trả lời.

"Vậy," Abraxas chuyển sang Snape, "Severus Snape, cháu bằng lòng dốc hết sức mình bảo vệ Lucius Malfoy, vĩnh viễn sẽ không tiết lộ quan hệ hợp tác giữa cháu và gia tộc Malfoy với người khác chứ?"

Tuy Snape cảm thấy Abraxas nhấn mạnh "quan hệ hợp tác" có hơi kỳ lạ, nhưng vẫn trả lời, "Cháu bằng lòng."

"Vậy, khế ước thành lập."

Quả cầu nhỏ bắt đầu chói mắt, trên cổ tay Snape và Lucius xuất hiện một hoa văn dạng cây, đầu tiên là vòng quanh cổ tay, sau đó hiện lá cây nhỏ, trên cổ tay Snape đến đó thì dừng lại, mà Lucius lại nở thêm một bông hoa sắp nở.

Snape tò mò nhìn hoa văn khác biệt giữa mình và Lucius, muốn hỏi nhưng lại không muốn cho Lucius biết khế ước thất bại giữa mình và Abraxas. Ngược lại Lucius cầm cổ tay Snape, "Cha à, hoa văn chúng con khác nhau, khế ước thất bại ạ?"

Abraxas cảm khái nhìn hoa văn màu bạc trên cổ tay thiếu niên, nhưng lại giật mình vì con mình chìm quá sâu.

"Đương nhiên là thành công." Chú khôi phục lại dáng vẻ quý tộc, "Đây chính là khế ước mà gia tộc Malfoy ghi lại từ cổ đại, sao có thể không thành chứ?!"

Lucius phun khí, nhưng cũng không buông tay Snape, Snape dù trì độn thế nào cũng thấy không đúng, nghĩ đến cha đối phương còn đứng trước mặt mình, Snape đen mặt, dùng sức bóp tay Lucius, Lucius chết cũng không buông, đùa à, vất vả lắm mới có cơ hội nắm tay y dễ bỏ qua sao? Hiện tại Lucius không còn ảo não năm trước ở cùng phòng ngủ với Snape, đây tuyệt đối là gần quan được ban lộc mà!

Snape bị Lucius da mặt dày đánh bại, mà anh cũng có chuyện quan trọng hơn cần làm, "Về cái chết của chú, chú Abraxas…" anh nói chần chờ.

Vẻ mặt Lucius cũng thay đổi, tuy vẫn không buông tay ra.

"Chú nhớ rõ cháu đã nói cháu cũng không biết vì sao chú mất?" Abraxas nghiền ngẫm.

"Dạ, Lucius cũng không nói với cháu, khi chúng cháu quen biết thì chú đã qua đời." Snape gật đầu.

Lucius biết Snape nói về mình trong "tương lai" mà cậu ấy trải qua, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, trên tay không tự giác dùng lực, thấy hoa văn tương tự của họ mới nhếch khóe miệng.

"Nếu chú đã biết, sẽ bắt đầu chuẩn bị." Abraxas ôn hòa nói.

Nhìn Snape mất tự nhiên bị con trai nhà mình kéo ra ngoài, Abraxas chợt bỏ thêm một câu, "Severus, nếu cháu có chuyện gì tìm chú thì cứ tìm Luci là được. A, ở trường hai đứa cũng phải chú ý chút. Luci, nhớ đưa cho Severus một cái gương hai mặt, có chuyện gì liên hệ."

Ý của Abraxas Lucius và Snape đều hiểu, nghĩ đến chuyện mỗi ngày Lucius chôn trong phòng ngủ của mình bị trường lôi ra, Snape có chút thẹn quá thành giận, anh không thèm nhìn Lucius, hừ một tiếng vung tay đi khỏi.

Lucius ai oán nhìn cha mình, người cố ý đúng không? Chắc chắn vậy!

Nụ cười của Abraxas thay đổi, sau đó chú nói một câu như có như không, "Luci, gia quy Malfoy điều thứ nhất, thứ hai là gì?"

Lucius bị bộ dáng trịnh trọng của Abraxas làm ngẩn người, nhưng lập tức phản xạ, "Điều thứ nhất, vĩnh viễn coi trọng người nhà; điều thứ hai, gia tộc là trên hết."

"Nhớ rõ lời hôm nay ba nói, Luci, con là chủ nhân tương lai của gia tộc Malfoy." Abraxas nói thấm thía.

"Dạ." Lucius bày ra dáng vẻ hoàn mỹ nhất, cầm nhẹ nâng 15 độ xoay người đi.

— Tôi là đường ranh giới kỳ nghỉ Giáng sinh chấm dứt —

Lucius và Snape trở về trường, mấy ngày nay Abraxas đã nói không ít với họ về tình thế hiện nay, trong lúc này đối nghịch rõ ràng với thế lực Chúa tể Hắc ám không có gì hay ho. Gia tộc Malfoy thật đúng là quý tộc lớn nhất giới phù thủy nước Anh, nhưng cũng có vô số quý tộc nhìn chằm chằm vào vị trí này.

Rất nhanh, một đám rắn nhỏ Slytherin cũng trở về trường, nhưng rõ ràng nhận ra, khi ở phòng sinh hoạt chung người chào hỏi người thừa kế Blique càng nhiều, xem ra vào Giáng sinh vị Voldemort kia thu hoạch không tồi.

So với kỳ trước Snape càng có vẻ khiêm tốn, ngoài lớp học và hầm của giáo sư Slughorn thì hầu như không thể thấy anh, điều này cũng làm Blique chuẩn bị lập uy trước Snape buồn bực, cậu ta cũng không thể chạy tới ký túc xá Snape hoặc là trước mặt giáo sư Slughorn tha học đồ của ông ta ra ngoài. Càng miễn bàn cậu ta thật sự muốn làm mất mặt một vị bậc thầy độc dược, nhưng gia tộc Blique không chịu nổi sự trừng phạt của Lord, cậu ta cũng biết Lord chạy theo bậc thầy độc dược như vịt, mà Slughorn kia, cả học đồ của ông ta cũng không biết tốt xấu, ông ta lại dám nói cần suy nghĩ! Blique nghĩ đến lần duy nhất gặp vị đại nhân kia cũng chỉ can đảm liếc một cái, vậy mà trong cái liếc mắt ấy, Blique đã bị hơi thở kẻ bề trên của Lord hấp dẫn, từ đó trong mắt ngập tràn cuồng nhiệt.

Gryffindor hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi kỳ lạ trong Slytherin, Potter không thể tham gia Qudditch đã làm cậu ta ngoan ngoãn hơn. Ít nhất cũng có thể khiến không náo loạn, ba người trong Nhóm đạo tặc cũng im lặng xuống.

Ngược lại Ravenclaw, vì có nhiều đám hỏi với Slytherin mà có vẻ hơi lo lắng, Hufflepuff luôn mẫn cảm sợ phiền phức lại càng có nơi tình báo, sau việc vào học lần thứ hai, bên trong Hufflepuff liền có một phần học trò chuyển trường, về phần không rời khỏi, cũng giảm sự tồn tại của mình, ai có thể nói tránh né nguy hiểm không phải là một loại năng lực chứ?

Hiển nhiên Lucius là một người bận nhất trong đám, kỳ nghỉ gia tộc Malfoy từ chối tiếp khách khiến cho y không thể không ghé thăm hay chào hỏi người ta sau khi vào học, xét thấy vũ hội Giáng sinh vốn phải là cơ hội y chọn vợ, mỗi một Slytherin đến chào Lucius đều dẫn theo một hai vị tiểu thư, thường thường chưa nói được vài câu đã có "Đây là em gái tôi", "Đây là chị họ chi thứ của tôi"… Lucius không thể không cười giao tiếp, trong lòng lại vô cùng buồn bực.

Đương nhiên y biết tâm tư của mình, y cũng cho rằng, chỉ cần thời cơ chín muồi, sớm hay muộn Sev đều là của y. Có lẽ là vì ngày đó, Sev của y từ khi về trường đã nhiều lần từ chối y tới chơi, nhưng khế ước của họ, Sev cũng quyết đoán y làm theo thần chú xem nhẹ.

Dù y muốn vào thăm, nhưng nghĩ lại "lý lịch" mà Abraxas nói qua về Sev, Lucius an ủi mình y chỉ là đau lòng làm Sev không vui.

Rất nhanh, ngay lúc năm học sắp chấm dứt, Dumbledore bất ngờ mời Lucius đến phòng làm việc của cụ ta.

Lucius mang theo Sev lo lắng cảm thấy mỹ mãn vào phòng hiệu trưởng, nhưng câu nói đầu tiên của Dumbledore khiến y sợ ngây người.

"A, Lucius, chuyện lớn như vậy sao trò không nói một tiếng nào? Trò đính chính là tiểu thư nhà ai, thầy cũng có thể mang quà tặng đính hôn cho hai người."

May là Lucius phản ứng mau, cũng ngây người trong chớp mắt, cũng may Dumbledore vẫn chưa chú ý, cụ nghe nói gia tộc Malfoy không đi tới bên kia, nếu vậy thì có thể tranh thủ một chút.

"Hiệu trưởng Dumbledore, ngài đang nói đùa ạ, gia tộc Malfoy hiện nay không định chào đón nữ chủ nhân." Nhưng sẽ có nam chủ nhân, Lucius yên lặng bổ sung trong lòng.

"A, đứa nhỏ của thầy, trò không cần giấu thầy đâu, khế ước của trò đã chứng minh hết thảy rồi!" Dumbledore chỉ cho rằng Lucius cẩn thận.

Đầu óc Lucius ầm một tiếng, đương nhiên y biết người có năng lực linh hồn cao hơn y có thể nhìn rõ thần chú xem nhẹ, nhưng rõ ràng Dumbledore không biết đối phương là ai, chứng minh sức mạnh linh hồn của Sev cũng không kém phù thủy trắng trước mặt. Trong nhất thời Lucius vừa vui vừa lo, vui là thực lực của Sev nhà mình thật lớn, buồn là mình phải nghĩ cách xác lập địa vị chính mình, gia tộc Malfoy không phải là kẻ dưới!

Chẳng qua, khoan đã, Lucius vội vàng kéo lại tư duy, khế ước, đính hôn… Lucius phức tạp nhìn chằm chằm cổ tay mình, Dumbledore nói gì y hoàn toàn không để ý. Đây… rốt cuộc là khế ước gì?

26. Quyển 1 - Chương 26: Biến Cố

Không đợi Lucius hỏi được Abraxas đó là khế ước gì, con ưng nhà Malfoy đã mang tới một tin xấu: Abraxas bệnh nặng, đã bắt đầu chìm vào hôn mê.

Lucius vừa nhận được tin gần như nháy mắt vọt vào phòng ngủ Snape.

"Lucius, anh…" Giọng điệu vốn giận dữ của Snape vì Lucius xông vào phải dừng lại vì thấy vẻ mặt hoảng sợ của Lucius, thậm chí vào lúc mình chưa kịp phản ứng, Lucius đã tóm lấy tay cậu đang vươn ra chỉ vào anh ta.

"Cha bị ốm nặng, đã bắt đầu hôn mê." Một câu của Lucius bất ngờ làm Snape cứng người, trong đầu không ngừng tự hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

"Tôi không rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng tôi lập tức phải về nhà." Lucius nhanh chóng nói, kỳ nghỉ Giáng sinh rõ ràng họ đã chuẩn bị tốt, nhưng sao vẫn xảy ra vấn đề. "Cậu phải luôn mang theo gương hai mặt, nếu tiện tôi sẽ gọi cậu, và cái này nữa." Lucius lấy ra một chiếc nhẫn cây tường vi trong túi ra, đeo lên ngón áp út của Snape, chiếc nhẫn rắn này khi đeo lên ngón tay Snape trong nháy mắt tự động thay đổi kích cỡ, cho đến khi nó vừa vặn trên da.

Mặt Snape lập tức đỏ lên, dù anh không có kiến thức cũng biết ngón áp út tay trái có nghĩa gì, bao nhiêu lần anh thấy mẹ bị Tobias đánh rồi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út yên lặng khóc. Anh vừa muốn chất vấn vì sao, lời của Lucius đã làm anh nghẹn lại.

"Đây là đồ mà khi kết thúc Giáng sinh cha đưa cho tôi, là một Khóa Cảng gia tộc Malfoy, nếu tôi gọi cậu, cậu liền trực tiếp lấy Khóa Cảng này tới tìm tôi. Giáng sinh chúng ta đã nói rất rõ, tôi không tin cha không chuẩn bị gì cả, tình huống hiện tại rõ ràng có hơi kỳ lạ, tôi không thể mạo hiểm khiến người ta biết cậu có quan hệ với gia tộc Malfoy được."

Nghe mỗi một câu Lucius đều suy nghĩ cho mình, lời chất vấn của Snape cũng không nói ra nổi, nghĩ đến cả đời này Lucius còn chưa có bạn gái, có lẽ anh cũng không rõ, Snape nghĩ vậy, cũng dừng lại, chỉ mất tự nhiên biểu đạt sự quan tâm, "Lucius, anh nghĩ trong đầu tôi toàn cỏ lác hả? Chăm sóc bản thân anh là được, tôi cũng không hy vọng anh chết vì dùng quá nhiều Dược làm đẹp đâu."

Lucius nhìn Snape thật sâu, khi Abraxas đưa cho y nhẫn đặc biệt nói y nhất định phải đeo lên ngón áp út tay trái của Snape, y cũng loáng thoáng đoán được khế ước kia, chỉ tiếc hiện tại không có thời gian. Snape bị tầm mắt chăm chú của anh ta nhìn cả người mất tự nhiên, chiếc nhẫn trên ngón áp út như một cái dự triệu, làm anh cảm thấy hơi bất an, hoa văn đã làm thần chú xem nhẹ cũng bắt đầu nóng lên, thiêu đốt trên cổ tay anh.

"Sev, chăm sóc mình cho tốt." Lucius đột nhiên mở tay ra, ôm Snape vào lòng, toàn thân Snape cứng ngắc, trong đầu trống rỗng, hành động như vậy quá mức ái muội, cái mũi tinh chuẩn của bậc thầy độc dược ngửi thấy một mùi hoa nhàn nhạt.

Không đợi Snape phục hồi tinh thần, Lucius đã quyết đoán buông Snape ra quay người đi mất, Merlin ơi! Cảm giác ôm Sev của y như y có được toàn bộ thế giới vậy, trong nháy mắt đó đừng nói là Chúa tể Hắc ám, Lucius cảm thấy dù cả Merlin xuất hiện trước mặt mình, chỉ cần ông ta làm hại Snape trong ngực mình thôi, nhất định sẽ phải bước qua xác y!

Pháp lực trong cơ thể Lucius nhanh chóng chuyển động, đôi mắt lam xám hiện lên màu bạc một cách quỷ dị, Lucius như nghe thấy người nào đó khe khẽ ca hát bên tai y, mà khi y cẩn thận nghe lại thấy mơ hồ. Lucius không nghĩ nhiều, y càng lo lắng cha của mình, y không nhận ra là, nghĩ sang Abraxas, áp suất pháp thuật của y chậm rãi trở về mức bình thường, màu mắt cũng là lam xám vốn có.

Y là Lucius Malfoy, người thừa kế gia tộc Malfoy, con cưng không hề nghi ngờ của toàn bộ giới phù thủy, muốn làm hại người nhà gia tộc Malfoy, sẽ phải chuẩn bị bị gia tộc Malfoy trả thù.

— Tôi là đường ranh giới Snape cứng đơ —

Tin Lucius về nhà lại trầm xuống trong Slytherin, điều này không bình thường, Snape biết, thậm chí ở phòng sinh hoạt chung vào một ngày nào đó, Snape còn loáng thoáng nghe thấy có mấy con rắn nhỏ cười nhạo: đây là vì gia tộc Malfoy không nguyện trung thành vị đại nhân kia. Vì thế, lần đầu tiên Snape không khống chế được cơn giận mình, dạy dỗ đám người kia ở một nơi vắng vẻ.

Vài người Gryffindor cười nhạo "nhóm rắn độc tự làm tự chịu", Snape càng im lặng, dù ở nơi giáo sư Slughorn gặp Lily, Snape cũng lười giả vờ hòa nhã.

Đúng vậy, trên thực tế hành động trước khi đi của Lucius đã tạo lên cơn sóng gió động trời trong lòng Snape. Nếu nói trước kia hành động của Lucius còn có thể bị Snape quy thành đùa hoặc nói giỡn, cái ôm chặt ngày đó lại đâm thủng cửa sổ ấy, kéo tâm tư ở tận sâu trong Snape ra bên ngoài.

Lucius không phải đang nói đùa, Snape biết người thừa kế gia tộc Malfoy này nếu nghiêm túc thì đứng đắn thế nào, mà làm Snape giật mình hơn nữa chính là phản ứng của bản thân anh.

Tình yêu mà gặp được thời thơ ấu, khát vọng thời thanh niên cộng thêm cuộc sống khổ hạnh vài chục năm, Snape đã sớm không biết mình còn có thể yêu thêm người khác, càng miễn bàn trong lòng anh luôn cảm thấy mình căn bản không đáng được người ta yêu, nghĩ lại mà xem, ngay cả mẹ ruột và thanh mai trúc mã quen biết từ nhỏ cũng không chấp nhận anh, huống chi là người khác?

Nên, khi tâm tư Lucius rõ ràng đặt trước mặt Snape, phản ứng đầu tiên của anh là không tin. Tuy Snape biết Lucius sẽ không trêu đùa anh, nhưng tin tưởng một Slytherin, nhất là một Malfoy yêu mình là một chuyện cực kỳ khó tin! Nếu Lucius chọn mình, vậy Draco làm thế nào? Narcissa thì sao?

Snape không phát hiện tâm tư của mình lại đang đảo quanh chuyện sau khi Lucius lựa chọn mình, chứ không phải là đang cân nhắc xem rốt cuộc anh ta có thích mình hay không.

Theo bản năng anh chuyển động nhẫn trên ngón áp út, một vòng lại một vòng, chậm rãi, nhẫn bắt đầu truyền tới một sức mạnh ấm áp, như trực tiếp đi vào linh hồn anh, dường như sự nôn nóng của anh đều được sức mạnh ấm áp này vuốt ve.

Snape phức tạp nhìn nhẫn trên tay, lần đầu tiên trong lúc vô ý khi anh chuyển động nhẫn liền phát hiện chiếc nhẫn này tuyệt đối không phải là Khóa Cảng bình thường. Hơn nữa căn bản anh không thể tháo nó xuống. Chiếc nhẫn hình rắn đầu đuôi chạm nhau, cắn chặt bông hoa tường vi trên nhẫn, cây tường vi thay cho mặt nhẫn nhìn có chút quen mắt, nhưng Snape cũng không nghĩ ra được mình đã thấy nó ở đâu.

Gần đây giáo sư Slughorn gia tăng lượng công việc cho mình, vô số dược thảo phổ thông, khó gặp hay quý hiếm đều tràn vào hầm. Nhưng sắc mặt giáo sư Slughorn cũng không dễ nhìn lắm, có mấy lần Snape còn nghe thấy ông ta thương lượng chuyện từ chức sau học kỳ này với Dumbledore, nhưng đều bị Dumbledore lấy lý do là "còn chưa tìm được người thích hợp" mà từ chối. Cũng vì vậy Slughorn đặt tâm tư lên người Snape, thậm chí vì trình độ của vị học đồ này, một khi cậu ta xuất sư, một giáo sư độc dược tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều này cũng gián tiếp tăng thêm gánh nặng cho Snape, ngay cả Lily, sau kỳ nghỉ Giáng sinh cũng bị giáo sư Slughorn lấy lý do "ảnh hưởng giảng dạy học đồ" mà đuổi khỏi hầm. Vì thế, mắt Lily đỏ vài ngày, trong mắt Potter lại càng lạnh lùng. Bạn tốt của cậu, Black đang yên lặng sau nửa kỳ học như nghĩ thông suốt gì đó mà bắt đầu khiêu khích giữa các Nhà, trong nhất thời, mỗi một Slytherin đi lẻ đều đóng chặt thần kinh, vì không biết khi nào thì gặp được Black, cậu ta sẽ ném tới một ác chú.

Cảm ơn sự giáo dục người thừa kế cẩn trọng của gia tộc Black và chuyện phía sau pháp thuật hắc ám, năng lượng Sirius điên cuồng lên làm người ta ghé mắt ít nhất chủng loại ác chú cậu ta biết cũng đủ để làm nhóm Slytherin phải ghé mắt.

Càng làm người ta không hiểu chính là sau khi làm xong mọi chuyện cậu ta không hề nghĩ đến tình cảnh của em trai nhà mình ở trong Slytherin, thậm chí khi thấy Regulus bị người Slytherin đùa dai Sirius còn coi như không thấy, không chỉ trực tiếp rời khỏi, thậm chí còn không thèm khiêu khích như bình thường. Vì thế, toàn bộ Slytherin bắt đầu đồn đãi, một khi Sirius kế thừa gia tộc Black, cậu ta sẽ phá hỏng toàn bộ gia tộc Black, sau đó đổi toàn bộ các bức rèm màu xanh lục đậm trong nhà thành màu vàng đỏ.

Narcissa Black cùng năm sáu với Lucius bị lời đồn này làm đen mặt, hung hăng mắng vài con rắn nhỏ truyền lời mới kéo xuống một ít, còn về việc người Black vì người con trai trưởng này mà trả giá bao nhiêu thì không ai biết được.

Tuy nhiên mọi chuyện chẳng hề liên quan tới Snape, anh có chút lo lắng vì tới giờ Lucius vẫn chưa liên hệ với anh lần nào, thậm chí Snape còn muốn tới thư viện tra xem có phải gương hai mặt có thần chú làm việc bình thường hay không.

Trong trận rung chuyển đó Snape chào đón cuối kỳ năm tư, trên bữa tiệc tối chấm dứt năm học, lần đầu tiên Snape gặp lại Lucius sau lần tách ra đó, Lucius vẫn mang mái tóc bạch kim, đôi mắt lam xám, chiếc cằm hơi ngẩng lên cũng không khiến người khác cảm thấy y ngạo mạn, ngược lại mang theo sự cao quý như thường. Trong tay y, gậy rắn đại biểu cho gia chủ Malfoy được nắm chặt. Snape tham lam nhìn Lucius có chút gầy gò, từ khi anh sống lại, là lần đầu tiên họ tách nhau ra lâu vậy, anh có rất nhiều lời muốn hỏi, Snape quyết định lát nữa về phòng ngủ dù Lucius có chủ động tới hay không, anh cũng phải gọi Lucius tới hỏi một chút mới được.

Sau khi bữa tiệc kết thúc Snape đi theo dòng người trở về phòng sinh hoạt chung, ngay khi anh không chút để ý nghĩ nên hỏi Lucius thế nào thì lời nói của hai con rắn nhỏ thu hút sự chú ý. Có hai tin, một là Abraxas qua đời, Lucius tạm nghỉ học, kế nhiệm gia chủ Malfoy; tin kia chính là ngày hôm sau Lucius kế nhiệm đã đề xuất đám hỏi với gia chủ Black, nghe nói đã được định ra, người được chọn chính là Narcissa, Narcissa Black.

27. Quyển 1 - Chương 27: Tỏ Tình Bên Hồ Đen

Snape gần như vô tri vô giác trở lại phòng ngủ, lần đầu tiên, anh muốn chủ động liên lạc với Lucius, nghĩ lại cuộc thảo luận kỳ nghỉ Giáng sinh, còn cả câu hỏi về cái chết của Abraxas. Nhưng sau khi lấy ra gương hai mặt Snape lại bỏ xuống, mình nên nói thế nào chứ? Bảo Lucius lại đây? Dựa vào cái gì! Hơn nữa nếu Lucius không chủ động nói với mình đã nói lên chuyện này anh ta không muốn nói, mình có lập trường gì yêu cầu Lucius thẳng thắn với mình chứ?

Snape đi tới đi lui trong phòng, nghĩ được một lý do nào đó đều bị mình phủ định, lúc này Snape mới nhận ra giữa họ vẫn luôn là Lucius chủ động, một khi Lucius không hành động gì, liên hệ giữa họ dường như cũng cắt đứt.

Lần đầu tiên, Snape suy nghĩ vì mình không chủ động, sau khi cân nhắc nhiều lần Snape mới run rẩy đặt tay lên tường, quyết định chủ động đi qua cánh cửa tìm Lucius hỏi rõ. Nhưng ngay khi Snape đặt tay lên chỗ mà Lucius vô số lần xuyên qua thì – tường vẫn là tường, không hề thay đổi.

Mặt Snape lập tức trắng bệch, đương nhiên anh biết đây là vì sao, hoặc Lucius đã rời trường, một khi phòng Huynh Trưởng không có chủ nhân của nó, tự nhiên cũng mất đi mọi công năng mà chủ nhân giao cho, hoặc là, tự tay Lucius hủy bỏ cánh cửa kia, vốn là đặc quyền Huynh Trưởng, thu hồi nó đương nhiên cũng phải do bản thân Huynh Trưởng rồi.

Điều này không có nghi vấn gì, vốn Lucius vừa đến trường hôm nay, cũng không thể rời khỏi ngay được, vậy nói cách khác anh ta vĩnh viễn đóng lại cánh cửa thông với phòng ngủ Snape, ngăn đi mọi khả năng.

Snape cảm thấy một luồng khí lạnh chui lên từ lòng bàn chân, rốt cuộc vì sao Lucius lại làm vậy? Snape không thể hiểu được, nghĩ đến cái ôm trước khi anh ta đi, trong lòng Snape liều mạng thuyết phục Lucius chắc chắn có ý khác, anh ta không có lý do gì làm vậy, nhưng trong lòng lại có một giọng nói càng ngày càng lớn: không phải chỉ là một máu lai ti tiện thôi sao! Còn tưởng rằng người thừa kế gia tộc Malfoy sẽ coi trọng mi à! Không ai sẽ yêu mi hết! Nhìn lại mi đi? Có chỗ nào đáng giá để người khác yêu mi chứ! Lucius đã biết được kiếp trước mi phản bội rồi, còn có thể coi mi là bạn đã được Merlin ban ân, mi còn muốn gì nữa?

Một giọng nói khác lại phản bác: không phải, Lucius yêu cầu kiếp này tôi phải ở bên anh ta, thái độ lần đó vô cùng nghiêm túc, không phải anh ta đang trêu đùa ta, anh ta… rất tốt với tôi.

Cứ coi là thế đi… chỉ là thấy mi biết làm ít độc dược thôi mà?

Dù là thế thì sao chứ? Tóm lại tôi còn có thứ Lucius cần không phải sao?

Giọng nói kia lại lạnh lùng cười: dù mi có thứ Lucius cần thì sao? Anh ta còn không thèm giải thích câu nào đã ném mi ra khỏi cuộc sống, thái độ anh ta còn chưa đủ rõ ràng à?! Kể cả mi đến trước mặt anh ta, anh ta cũng không để ý đến mi đâu!

Không, không phải… Lucius… Lucius… giọng nói sau càng ngày càng nhỏ, gần như không nghe được gì. Snape không ngừng dùng tay tỉ mỉ sờ toàn bộ vách tường: không có, không có gì hết…

Cả đêm, Snape không ngủ, thói quen vệ sinh tốt đẹp từ khi ở cùng phòng ngủ Snape giờ đã bị phá hỏng, tóc anh hơi bết vào trán, nhớ tới hôm nay còn phải đi chào giáo sư Slughorn, Snape coi như phòng ngủ mình chưa xảy ra gì cả, nhưng người quen thuộc anh đều có thể nhận ra mắt anh trống rỗng, mơ hồ, toàn bộ linh hồn như bị vứt bỏ vậy.

Giáo sư Slughorn đương nhiên hiểu học đồ của mình, có điều ông chỉ cho rằng vì Snape đến kỳ nghỉ, không muốn trở về giới Muggle, dù sao bản thân ông ta cũng đang hỗn loạn, căn bản không thừa sức quan tâm học trò mình sâu hơn. Chẳng qua khi Snape sắp ra cửa ông lại mời Snape có thể đến thăm ông vào nghỉ hè, đồng thời học tập độc dược.

Snape gật gật đầu, nhận được địa chỉ giáo sư Slughorn, không thấy Lily đứng một bên, vừa lúc nghe thấy đoạn nói chuyện giữa anh và giáo sư. Vì Snape không gặp cô mà trực tiếp lướt qua, cô bé đứng lại, ủy khuất cắn môi, nhịn nước mắt sắp sửa rơi. Rồi như hạ quyết tâm xoay người đuổi theo vị thanh mai trúc mã của mình.

Chưa kịp phản ứng Snape đã bị Lily kéo đến cạnh hồ Đen, hiện tại là ngày cuối cùng, gần như mọi học trò đều đang thu dọn đồ đạc bên trong lâu đài Hogwarts, hồ Đen vốn ít người lại càng tĩnh lặng, Lily kéo Snape đến đây tuyệt đối đã nghĩ trước.

— Tôi là đường ranh giới Snape thất thần —

Kéo Snape ra hồ Đen dường như đã tiêu hao hết can đảm Gryffindor của Lily, mặt cô bé giờ đã gần bằng màu tóc, “Sev,” Lily khẽ gọi, giọng nói lộ vẻ giận dỗi, “Chúng ta đã lâu không nói chuyện rồi.” Snape mới tỉnh táo lại, có điều anh cũng không nhận ra cô bé lặng lẽ thay đổi xưng hô, nhớ tới kế hoạch gây bất hòa của mình, còn phải tới gia tộc Malfoy, Snape hiếm khi không thấy áy náy, chỉ nhướng mày nhìn thoáng qua Lily.

Mặt Lily lại trở nên đỏ hơn, động tác Sev nhướng mày thật khí thế, trong lòng cô trộm nói, “Mình nghe thấy giáo sư Slughorn mời cậu tới nhà thầy ấy, cậu… nghỉ hè cậu vẫn sẽ cùng… à, không, ở nhà cậu sao?” Lily vốn muốn nói “nghỉ hè cậu vẫn sẽ cùng mình học tập sao”, nhưng mà cô nghĩ đến mình ở cạnh Sev sẽ cảm thấy thẹn thùng lại ngọt nào, lúc này mới chuyển câu.

Snape hoàn toàn không nghe ra ý ngoài lời của cô bé, tình yêu với Lily đã sớm trôi qua, hiện tại anh biết rõ sự khác biệt giữa hai người họ, căn bản nhất chính là Snape anh cực kỳ cố chấp với vinh dự, danh vọng và thực lực, còn Lily lại có quá nhiều lòng đồng tình cộng chính nghĩa tuyệt đối, giữa hai người hoàn toàn

không hợp nhau. Nếu chia tay là chuyện sớm chiều, Snape cũng không lãng phí nhiều tâm tư trong mối quan hệ của hai người họ, Slytherin chưa bao giờ lãng phí sức lực vào một chuyện chẳng đáng.

Đáng tiếc ý là của Snape chứ không phải Lily, Snape gây bất hòa hoàn toàn cho cô bé thời kỳ trưởng thành một cơ hội nhận ra anh là khác phái, mà một khi trong lòng Lily Snape lại trở thành một khác phái cùng tuổi, thì phát triển tiếp theo anh chưa hoàn toàn nghĩ tới.

"Mình chắc sẽ nghỉ ở Đường Bàn Xoay…" Snape còn chưa nói xong đã thấy từ rất xa một mái tóc bạch kim đi ra khỏi lâu đài, cây gậy rắn màu bạc sáng rực dưới ánh mặt trời. Trong lòng Snape lại chột dạ một cách khó hiểu, anh nóng lòng muốn thoát khỏi Lly, ít nhất cũng không thể cho Lucius thấy anh ở đây.

"Rồi sẽ đi tìm giáo sư Slughorn, có lẽ mình sẽ trực tiếp ở nhà giáo sư. Nếu cậu không có việc gì thì mình đi trước." Anh nhanh chóng nói hết lời mình muốn nói, bóng người đã tới rất gần, nếu giọng anh lớn thêm chút nữa thì tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý của Lucius.

"Sev…" Đương nhiên Lily sẽ không thể nào không nhận ra Snape ứng phó, cô bé luôn mẫn cảm về cảm xúc người trong lòng, nhưng khi đối mặt với Snape, cô bé không thấy được có người đang tới.

Snape cũng không để ý thái độ của Lily, Lucius càng tới gần Snape càng muốn đi nhanh, anh xoay người muốn đi, vạt áo chùng đằng sau đã bị Lily giữ chặt.

"Lily, buông…" Snape quay đầu lại, không kiên nhẫn nói, nhưng lại bị lời nói giật mình của cô bé cắt ngang.

"Sev, mình thích cậu!" Giọng to mà vang dội, có lẽ không truyền tới cả trong lâu đài, nhưng làm mọi người ở cạnh hồ Đen đều nghe thấy, trong đó, kể cả Lucius mà Snape không kịp tránh, còn có… James Potter từ khi Lily lớn tiếng nói xong chợt nhảy ra từ nơi nào đó.

"Mày Snivellus chết tiệt, đầy dầu, âm hiểm, mày cách xa Lily một chút!" James Potter gần như giận điên lên, từ lâu đài thấy nữ thần của mình đang nói chuyện với Slytherin âm hiểm kia gần hồ Đen cậu liền vội vội vàng vàng khoác áo tàng hình chạy tới, vừa lúc nghe thấy câu "Mình thích cậu" của Lily. Tính tình vốn được phu nhân Potter đè nén một năm học đã bị bùng nổ.

"Expelliarmus!" Potter ném thần chú về phía Snape, lần này cậu đã có kinh nghiệm, chỉ bằng thân thể nhỏ bé của Snape, chỉ cần đánh bay đũa phép cậu ta, dù là thần chú hay đánh nhau, mình sẽ có ưu thế tuyệt đối.

Snape hoàn toàn không kịp phản ứng, bị Lucius phân tán lực chú ý lại còn bị Lily làm hoảng hốt, Lucius thì nghe xong nháy mắt trống rỗng, cũng chỉ trong nháy mắt này, thần chú của Potter đến, đũa phép Snape bay ra khỏi tay về phía Lucius, Lucius ngừng lại một chút, nhưng khi thấy đũa phép Snape bị đánh bay lại đi tới chỗ Snape bọn họ, tốc độ không biết nhanh hơn bao nhiêu lần so với vừa nãy.

"Leviportus!" Thần chú thứ hai của Potter tới, Snape vừa nghe thấy con ngươi mở to, khuất nhục bên hồ Đen kiếp trước mỗi lần hiện lên trong đầu, nỗi đau đớn của anh, bất kham, tôn nghiêm… đều xuất hiện. Không, còn gì nữa không giống! Lucius! Snape gần như tuyệt vọng nhìn tia sáng trắng bay từ đũa phép Potter về phía mình, dựa vào tốc độ của Lucius, lúc này anh sẽ hoàn toàn trải qua lần nữa ngay trước mặt Lucius lần thứ hai.

Snape nhắm mắt lại như nhận mệnh, thậm chí pháp lực mạnh của mình, thần chú không tiếng động không đũa phép xinh đẹp của mình cũng quên béng đi.

Potter xuất hiện Lily lập tức trắng mặt, khi thấy Potter chỉ trích liền nổi giận đùng đùng chuẩn bị quát cậu ta. Không ngờ Potter lại nhanh như vậy, trong lúc sét đánh, cô cũng chỉ có thể thét chói tai nhìn thần chú Potter dùng mà cô chưa hề nghe qua.

Lucius quả thực giận điên lên, y còn chưa khôi phục khỏi lời tỏ tình từ con Máu Bùn chết tiệt kia đến Sev nhà mình đã thấy người mình thề dùng cả tính mạng đi bảo vệ lại bị Potter ném thần chú tấn công, hơn nữa cậu ấy không hề đánh trả! Đúng vậy, là Lucius, cũng chỉ có thể là tính mạng của Lucius!

Không hề nghĩ ngợi, y giơ đũa phép thêm ném một "Protego" chói mắt hơn ra ngoài, nếu thành công năm phù thủy ở đây chắc chắn sẽ cảm thấy kinh ngạc, với thần chú mà Lucius hiện tại phóng ra mà nói, pháp

lực có được cao hơn nhiều so với bạn cùng lứa, Lucius nhất định sẽ trở thành một phù thủy mạnh nhất thế kỷ này.

Đáng tiếc Lucius cách quá xa, thần chú bảo vệ của y không chạm tới được thần chú Potter, trong ánh mắt tuyệt vọng của Snape thần chú Potter quật mạnh vào người anh.

Snape đau khổ nhắm mắt lại! Merlin ơi! Đây chính là định mệnh của anh! Mọi thứ anh có, mọi thứ anh có thể có, mọi thứ anh muốn có! Đều không thể là của anh! Định mệnh tàn khốc với anh, tàn khốc đến mức không cho anh nằm mơ.

Anh cắn chặt môi, nhắm mắt lại, âm thầm thề mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Potter! Đồng thời cũng chuẩn bị tốt, khi mở mắt lần hai sẽ đối mặt với Lucius khiếp sợ, xem thường, hoặc ghét bỏ… dù thế nào, anh vẫn phải đối mặt, vận mệnh tàn khốc như chiếc đá mài không lưu tình, mài Snape càng ngày càng mỏng.

Choáng váng trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, một cảm giác ấm áp chảy qua toàn thân, như là được Lucius ôm vào trong lòng ngày đó vậy.

"Đây là chính trực của Gryffindor! Vô cớ tấn công bạn học! Gryffindor trừ 10 điểm! Tôi sẽ khiếu nại với giáo sư McGonagall!" Snape nghe thấy giọng của Lucius, ngay trước mặt anh, giọng nói tức giận của quý tộc bạch kim phóng lớn quãng tám, Snape thề hai kiếp cũng chưa nghe qua giọng nói này của Lucius bao giờ, như là anh ta có mối thù giết cha, mối hận đoạt vợ với đối phương vậy.

Snape mở mắt ra, phát hiện thần chú của Potter như bị cái gì chặn lại, Lucius đứng trước mặt anh, bóng lưng anh ta thẳng, kiên định, mái tóc vốn dài ngang vai giờ đang qua xương bả vai rồi.

"James Potter! Tôi hận cậu chết đi được! Cậu cái tên khốn kiếp! Tôi không bao giờ để ý tới cậu!" Lily phản ứng, cô thét chói tai, nước mắt chảy dài, cô nhìn thoáng qua Snape, thấy anh cúi đầu, cũng không nhìn mình cái nào, như sụp đổ mà chạy về lâu đài.

"Lily, Lily, cậu nghe mình giải thích đã!" Đối với Potter mà nói, Lily là quan trọng nhất, những thứ khác cậu chẳng thèm quan tâm, nên cậu cũng chỉ trừng Lucius và Snape một cái, liền gọi tên Lily đuổi theo.

Snape im lặng nhìn, ở cạnh Lucius làm anh bắt đầu trở nên cứng ngắc.

"Severus Snape!" Quý tộc bạch kim cơ hồ phát điên quay bật người lại, kéo cổ tay anh, "Cậu cho là cậu đang làm gì! Tranh thủ đồng tình trước mặt cô bé yêu mình sao? Năng lực ứng biến của cậu đâu? Pháp thuật của cậu đâu! Merlin ơi! Đừng nói với tôi rằng cậu không thể phản kháng! Cậu cứ thế bằng lòng để vị tiểu thư Lily Evans bảo, vệ, cậu!"

Snape bị mắng nói không nên lời, muốn nói gì đó lại không lên tiếng nổi, ánh mắt Lucius đã biến thành màu bạc, quanh cơ thể áp suất pháp thuật tăng lên, quỷ dị dung hợp với Snape, lại không làm anh cảm thấy khó chịu.

"Tôi…" Snape mở miệng, lại phát hiện tay Lucius kéo cổ tay mình đúng là tay xác lập khế ước với anh, bông hoa sắp nở trên đó đã nở rộ, có thể nhìn ra là một đóa hoa tường vi, mà ngay cả Snape, dây của anh như có sinh mệnh mọc thêm một nụ hoa, nụ hoa e ấp.

"Lucius!" Snape muốn nói gì, kết quả quý tộc bạch kim theo mắt anh thấy được hoa văn của mình – đương nhiên y biết thần chú xem nhẹ của mình không thể gạt được Snape, gần như đồng thời, Lucius như bị bỏng buông Snape ra. "Tôi cho rằng, là một Slytherin, cậu có được đầy đủ sức phán đoán chọn lựa một bạn đời." Giọng Lucius khôi phục bình thường, "Đàn em Snape!"

Nghe được xưng hô đã lâu không thấy từ Lucius, trong lòng Snape không biết cảm giác gì, anh vừa định nói đã bị Lucius đáp.

"Vậy, xin phép tôi cáo từ!" Lucius không đợi Snape trả lời không hề… lưu luyến xoay người bước đi.

Snape đứng tại chỗ, trong lòng chua sót, đã quá rõ rồi không phải sao? Tất cả đều là mình si tâm vọng tưởng. Anh xoay nhẫn theo bản năng, dòng chảy ấm áp quen thuộc lưu động trong cơ thể. Snape ngạc nhiên nhìn nhẫn, vừa giúp mình đỡ thần chú lại là nó! Nhìn nhìn cây tường vi trên mặt nhẫn, Snape càng thêm giật mình phát hiện đóa hoa tường vi trên này giống hệt hoa văn trên cổ tay Lucius! Rốt cuộc là xảy

ra chuyện gì? Snape suy nghĩ nhìn nhẫn, một gián điệp hai mang không hề thiếu trí tuệ, chỉ cần họ giữ tỉnh táo mà thôi.

28. Quyển 1 - Chương 28: Biến Cố Gia Tộc Malfoy

Cảm ơn Lily đã tỉ mỉ chọn lựa thời gian và địa điểm, ngoài vài đương sự này thì những người khác ở Hogwarts không ai biết chuyện đã xảy ra bên hồ Đen, sau khi trở về Snape không còn thấy Lucius, kể cả trên tàu tốc hành cũng hiếm khi không bị Lily làm phiền.

Snape một mình trở về Đường Bàn Xoay, sau vài cái thần chú vệ sinh, căn nhà cũng có thể ở được, tựa vào ghế salon trong phòng khách, Snape nhớ tới những ngày ở tại biệt thự Malfoy vào nghỉ hè và Giáng sinh, cau mày bắt đầu suy nghĩ xem đã có chuyện gì xảy ra.

Lucius che dấu anh điều gì đó! Đây là chuyện Snape chắc chắn nhất, hơn nữa chuyện này không liên quan tới Chúa tể Hắc ám. Dựa vào khế ước họ định ra, đương nhiên Snape xác định gia tộc Malfoy sẽ không đời nào không tiết lộ tin về Chúa tể Hắc ám cho anh, vậy thì là vì sao? Còn cả cái chết đột ngột của chú Abraxas nữa, nếu kiếp trước cái chết của chú cực kỳ khó hiểu, thì kiếp này chuyện gia chủ Malfoy tử vong là không thể nào tưởng tượng nổi!

Một Malfoy, một Malfoy đã chuẩn bị kỹ càng, rốt cuộc vì cái gì biết núi có hổ nhưng cứ đâm đầu vào, chuyện này không bình thường! Snape yên lặng nhớ nghi hoặc đầu tiên, nhưng nếu chú Abraxas giả chết, thế thì sao lại không cho anh biết, mà, hành động Lucius cầu hôn gia tộc Black thấy thế nào cũng kỳ lạ, chưa bao giờ từng nghe chú Abraxas muốn có đám hỏi với gia tộc Black, vậy rốt cuộc cái gì khiến Lucius làm thế?

Không phải Snape khoe khoang, bắt đầu từ năm thứ năm, người ở cạnh anh ta lâu nhất là mình, đừng nói là Narcissa, ngay cả các người thừa kế Slytherin cũng rất ít cạnh anh ta, có thể là từ nội tâm của Lucius.

Cuối cùng chính là cái nhẫn và khế ước kỳ quái, nếu vẫn không nhận ra chuyện khế ước giữa anh và Lucius có vấn đề thì Snape thật đúng là đáng tiếc kiếp sống gián điệp kiếp trước. Hoa văn họ giống nhau thì không lạ, nhưng bắt đầu lại không giống, hiện tại như sắp đuổi kịp nhau, lại có vẻ khác biệt; càng miễn bàn chiếc nhẫn kia, rốt cuộc Snape nhớ tới vì sao hoa văn trên đó có chút quen quen, gần như giống hệt hoa văn của họ, vậy nhẫn cũng không phải chỉ là Khóa Cảng bình thường, chỉ sợ ngay cả Lucius cũng không biết cái nhẫn này là gì.

Người duy nhất có giải thích mọi chuyện là Abraxas hiện tại không biết sống chết thế nào. Malfoy, giống gia chủ Prince, Snape không tin nhẫn hiệu quý tộc lâu đời lại không có kỹ xảo giữ mạng nào.

Còn về anh và Lucius… trái tim Snape có hơi đau, cổ tay ấm thần chú xem nhẹ cũng hơi nóng lên, dù thế nào đi nữa thì khế ước có hiệu quả, anh đã từng lấy linh hồn của mình để thề, vĩnh viễn sẽ không phản bội người khế ước của mình, mà hiện tại người đó lại rõ ràng yêu cầu anh phân cách giới tuyến, vậy anh sẽ làm như anh ta mong muốn. Slytherin cũng không dễ dàng trả giá một lời hứa, một khi đã hứa, đến chết không từ.

— Tôi là đường ranh giới Snape thầm hạ quyết tâm —

Trong bữa tiệc, Lucius vẫn giữ ngang cằm, duy trì dáng vẻ quý tộc tốt nhất rời đi, sau khi tiễn bước người khách cuối cùng, Lucius nặng nề thở dài, nắm gậy rắn, trong bóng đêm Lucius đứng trước bức tường treo thảm gia tộc, cái tên "Abraxas Malfoy" trên đó đã biến xám, Lucius biết, điều này có nghĩa là dao động linh hồn của thành viên này trong gia đình đã dừng lại. Lucius sờ sờ tên cha mình, miệng lẩm bẩm, "Severus…"

Y nhớ tới ngày y về nhà, nhớ tới cha sắc mặt than chì ngã trên mặt đất, nhớ tới vẻ mặt hoảng sợ của gia chủ Black… rồi y nhớ tới y và Sev của y… a, có lẽ không hề là của y nữa, nhớ tới cái ôm không tính là ngọt ngào, Lucius không tự giác dùng tay xoa môi mình.

Nếu… nếu ngày đó lá gan y lớn hơn một chút, có phải sẽ có thêm một nụ hôn để hồi ức lại?

Nhưng y là Lucius Malfoy, đầu tiên y là Malfoy, rồi mới là Lucius. Như lời thề của y, đương nhiên y có thể dâng máu thịt, linh hồn thậm chí là mọi thứ của Lucius đến trước mặt Sev, nhưng là Malfoy, gia tộc vĩnh viễn là cao nhất.

Khi Abraxas chợt ngã xuống, Lucius rốt cuộc hiểu được vì sao trong tương lai của Snape mình lại lựa chọn đám hỏi với gia tộc Black, thậm chí còn đầu nhập vào Chúa tể Hắc ám? Gia tộc Malfoy là một cái bánh ngọt quá lớn, mà một Malfoy tuổi còn trẻ còn đẹp đối với những quý tộc tham lam mà nói không chỉ mang nghĩa quyền lợi và địa vị, còn cả chinh phục và dục vọng nói không nên lời nữa.

Lucius nhớ rõ, ngày đó y vọt vào gia tộc Malfoy, lại phát hiện ngoài cha mình, gia chủ Black cũng ở. Rất nhanh, ngay trước mặt Orion Black giải thích Lucius hiểu được mọi chuyện.

Abraxas bị bệnh dịch long giang mai, hơn nữa đã bắt đầu phát tác!

Là một máu trong tiêu chuẩn, đương nhiên Lucius biết bệnh dịch long giang mai cực kỳ có tiếng, nếu nói thì cũng là huyết thống của gia tộc Malfoy quá thuần khiết, loại bệnh độc ngay cả rồng khổng lồ cũng sợ hãi điều kiện phát bệnh cực kỳ hà khắc, mà dòng máu thuần khiết tuyệt đối là hòn đá tảng của nó. Dịch bệnh long giang mai không chỉ rất khó bị phát hiện, hơn nữa một khi nó bộc phát sẽ trong khoảng thời gian ngắn mà mất đi! Trên thực tế, từ cận đại tới nay, dòng máu dần pha loãng, tên dịch bệnh long giang mai cũng dần dần tiêu vong ở giới phù thủy, chỉ có một số quý tộc máu trong lâu đời trong thư viện còn ghi lại cái loại "bệnh quý tộc" này, thân là gia chủ gia tộc Black có thể liếc mắt một cái nhận ra là vì thế.

Lucius dùng lễ tiết quý tộc tỏ vẻ cảm ơn Orion, rồi y rót mấy bình giải độc mà Snape đưa trước khi đi cho cha mình, y tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của Snape, vào lúc này lấy độc dược của Snape ra là tốt nhất.

Mấy bình độc dược rõ ràng là cực phẩm được rót hết, Abraxas mở mắt ra! Sắc mặt Orion có hơi kỳ lạ, ông ta nhìn vài bình độc dược trống rỗng bên tay Lucius nuốt một ngụm nước bọt, quả nhiên gia tộc Malfoy đại nghiệp thật lớn!

"Luci…" Abraxas vừa mở mắt, đã thấy con trai vui mừng nhìn mình, trong đôi mắt là khủng hoảng rất nhỏ.

"Cha à…" Lucius mừng như điên, trong lòng y nâng cao trình độ của Snape gần như sánh bằng Merlin rồi.

"Hiện tại, cha truyền vị trí gia chủ Malfoy cho con." Dường như Abraxas rất biết tình huống của mình, chú trực tiếp giao gậy rắn trong tay cho Lucius, như hoàn thành một nhiệm vụ rất gian khổ. Trong mắt Lucius hiện lên khó hiểu, có điều vẫn trịnh trọng nhận lấy.

"Orion, nể tình chúng ta quan hệ đã vài chục năm, hãy chăm sóc Luci của tôi." Trong mắt Abraxas tràn ngập cầu xin mà Lucius chưa từng thấy qua.

"Abraxas, tin tôi, anh biết mà, Lucius sẽ lựa chọn con đường chính xác nhất." Orion ôn hòa nói, Abraxas nghe thế dường như rất tán thành, chú kéo tay con mình, con đường sau này chỉ có thể giao cho chính y, "Nhớ kỹ lời cha nói, nhớ kỹ gia huấn Malfoy, nhớ kỹ!" Abraxas nói lên tục ba lời "nhớ kỹ", Lucius mở to hai mắt, "Gia tộc là trên hết!" Y lặp lại, muốn cho cha mình an tâm.

Không ngờ Abraxas lại như nghe thấy thứ gì đáng sợ, vẻ mặt kinh khủng, chú vừa muốn hé miệng nói gì đó nhưng đôi mắt lại vĩnh viễn mất đi ánh sáng.

"Cha!" Lucius gọi khẽ, trước mắt mơ hồ, y kéo chặt tay Abraxas, sao y lại không biết chứ, y là Lucius Malfoy, gia tộc là trên hết!

Dường như Orion cực kỳ đồng tình với y, khẽ an ủi một hồi mới chào tạm biệt. Sau khi Orion đi Lucius nhỏ máu mình vào đầu gậy rắn, "cách" một tiếng gậy rắn mở ra, đũa phép của Abraxas và một mảnh giấy rơi ra.

Truyền thừa gia chủ dựa vào dòng máu để hoàn thành, vốn phải từ gia chủ hiện tại mở ra, lấy đũa phép mình rồi mới giao cho gia chủ mới nhưng vì có người ngoài ở đây mà tỉnh lược. Giờ đây Lucius mở gậy rắn ra, ngạc nhiên phát hiện bên trong không chỉ có đũa phép Abraxas mà còn một mẩu giấy nhỏ.

Quan tài thủy tinh, đây là toàn bộ nội dung trên tờ giấy, Lucius khó hiểu, cha giấu tờ giấy này bí ẩn như vậy nhất định có mục đích của người, Lucius không chỉ một lần nghi ngờ Abraxas căn bản không chết, nhưng cái tên màu xám trên thảm gia tộc bắt y phải chấp nhận sự thật.

Vài ngày sau, Lucius đặt cha mình trong quan tài thủy tinh, an táng trong khu mộ gia tộc Malfoy. Bắt đầu từ ngày đó, liên tục ba ngày, Lucius đều ở trước mộ Abraxas. Ba ngày sau, Lucius đỏ mắt đi ra, từ nay trở đi, y chính là gia chủ Malfoy.

Có thể nghĩ, một gia chủ chỉ mới 17 tuổi dù là người thừa kế xuất sắc thế nào đi nữa thì cũng không coi là gì trước mấy tên cáo già kia. Lucius thông minh lập tức hiểu ra tình cảnh của mình, phản kháng, hoặc là chết!

Vì vinh quang gia tộc Malfoy, y mau chóng đề xuất đám hỏi với Orion Black, rồi y mịt mờ tỏ vẻ mình đã hướng tới vị kia lâu rồi, chỉ là sợ cha mà không dám tới gần.

Tuy rằng gia chủ Black che giấu rất tốt nhưng đã sớm ám chỉ không buông tha Lucius, Orion đắc ý. Xem ra cáo già này cũng không cẩn thận như cha đã nói, ngược lại giống như Sev đoán đã đầu phục Chúa tể Hắc ám tương lai rồi.

Quả nhiên, tin tức gia tộc Malfoy và gia tộc Black chuẩn bị đám hỏi truyền ra, toàn bộ giới quý tộc phù thủy ổn định hơn nhiều. Mấy ngày nữa, dưới sự hướng dẫn của Orion lần đầu tiên Lucius gặp vị đại nhân kia.

Bình tĩnh xem xét, người tên "Voldemort" tuyệt đối là quý tộc tiêu chuẩn nhất mà Lucius từng gặp qua! Dáng vẻ, cách nói năng, thực lực mạnh mẽ và sức hút của ông ta, đều không thể không khiến Lucius bị thuyết phục, nếu không có "tương lai" của Sev, nói không chừng Lucius thật sự sẽ cam lòng đi theo. Nhưng giờ thì, "Bầy tôi đại diện gia tộc Malfoy nguyện trung thành với ngài, my lord." Lucius quỳ trên mặt đất, thái độ khiêm tốn mà cung kính.

"Orion, nghe nói con gái út nhà ông như cùng tuổi với Lucius, Chúa tể Hắc ám bằng lòng chúc phúc sự kết hợp của hai người." Voldemort rất vừa lòng với thái độ của Lucius, gia tộc Malfoy gật đầu cũng mang nghĩa hắn khống chế giới phù thủy sẽ nhanh hơn.

"Đây là vinh hạnh của chúng tôi! My lord." Orion vui vô cùng, tuy gia tộc Malfoy hiện tại không phải của mình, nhưng nghĩ tới chỗ lợi mà Lucius cho mình, và con gái sắp trở thành phu nhân Malfoy, cuối cùng cũng sinh được người thừa kế gia tộc Malfoy có dòng máu Black, Orion hết sức hài lòng với kế hoạch của mình.

"Vươn tay mi ra, Lucius." Voldemort nói như thi ân.

"Lord, đây không phải là quá mau sao." Orion hơi khó chịu vì Lucius được thiên vị.

"Orion!" Trong giọng Voldemort ngập tràn cảnh cáo.

"Vâng, thưa Lord." Orion nhớ tới thủ đoạn của vị này, khôi phục vẻ mặt cung kính.

Lucius ngoan ngoãn vươn tay ra, trên cánh tay trái trống trơn, cổ tay mang theo một chuỗi hình dây rắn màu bạc.

Không biết Voldemort làm gì, trên cánh tay trống trơn của Lucius bắt đầu hiện ra một đồ án dữ tợn, xương đầu lâu đen sì, con rắn thò ra từ hốc miệng, Lucius cắn răng, mồ hôi lạnh chảy dọc theo mái tóc bạch kim.

Đột nhiên, "A?" Voldemort khẽ kêu giật mình, dấu hiệu sắp hình thành trên cánh tay Lucius như nước thủy triều rút xuống, rất nhanh, phía trên lại trơn bóng.

"Lord, bầy tôi biết bầy tôi còn không xứng với dấu hiệu của ngài, hy vọng ngài có thể giữ nó lại làm phần thưởng tương lai cho bầy tôi." Lucius phản ứng nhanh chóng quỳ xuống, áo chùng phù thủy rộng rãi che kín cánh tay y.

Voldemort sửng sốt, trên mặt hiện lên tán thưởng với khả năng ứng biến của Malfoy này, "Đúng vậy, Lucius, ta đáp ứng yêu cầu của mi."

Orion càng hài lòng, ông ta chỉ cho rằng lord đã thay đổi ý trong quá trình, hai người cúi đầu lui về sau rời đi. Phía sau Voldemort xuất hiện một con rắn lớn màu trắng, cái miệng không ngừng phát ra tiếng "xì xì".

[Vold, hôm nay có dê con không vậy?]

[Nagini, hôm nay cho mi thêm cơm!] Voldemort cũng phát ra tiếng "xì xì", tâm trạng hắn rất tốt, còn dấu hiệu hắc ám, chỉ cần tất cả mọi người biết Lucius ở bên hắn là được rồi, sớm muộn gì chuyện này cũng thành công.

Cùng lúc, ở Đường Bàn Xoay Snape băng cánh tay trái, đau đớn quen thuộc trong trí nhớ ập đến, sắc mặt anh trắng bệch, cho đến khi… năng lượng trong nhẫn chui ra lần hai, Snape kéo tay áo, trên cánh tay trái trơn bóng…

"Lucius…" Anh khẽ nói, rồi đi điều chế dược giảm bớt Lời nguyền Hành hạ, cây tường vi trên cổ tay lặng lẽ vươn ra một đóa hoa.

29. Quyển 1 - Chương 29: Tính Toán Của Snape

Snape trở lại Đường Bàn Xoay rồi đi tới nhà giáo sư Slughorn theo địa chỉ ông đưa. Trong một tuần, Snape không chỉ kiếm được tiền từ hợp tác với gia tộc Malfoy, dự trữ hơn 10 loại độc dược có thể dùng đến trong chiến tranh dựa vào trí nhớ, cố gắng cực hạn, dùng độc dược và thần chú thật mạnh bảo vệ nhà ở Đường Bàn Xoay, cuối cùng anh không hề do dự hoàn toàn "dọn dẹp" địa chỉ Đường Bàn Xoay từ gia đình Evans.

Là một bậc thầy Bế quan Bí thuật, Snape sử dụng thần chú quên đi tuyệt đối là cấp bậc đại sư, phối hợp với Dược lỏng cơ, ám chỉ đơn giản tạo thành bảo hiểm song song. Cho tới giờ Snape đều biết nếu lợi dụng giọng nói của mình thì chắc chắn là thuận lợi cho việc thôi miên, nhưng Lily chỉ cảm thấy giọng anh "đều là giọng mũi".

Nhớ tới Lily, Snape không tự giác nhớ tới khi mình Obliviate cả nhà Evans đã nhìn thấy trong não Lily – râu của Merlin! Lily lại thật sự thích mình! Thích một phù thủy hắc ám như mình, người phản bội lại tình bạn của cô?!

Ngày đó tỏ tình bên hồ Đen vì Potter đột nhiên tấn công và Lucius tham dự, làm Snape không để mắt đến người khởi xướng. Bây giờ nghĩ lại, khi đó chỉ sợ Lily thật sự muốn nói cho anh biết cô thích anh ấy chứ?

Nghĩ vậy, theo bản năng Snape xoay nhẫn, buồn cười hơn là, kiếp trước tình yêu mà mình cố gắng hết mình nhưng không có được kiếp này lại dễ dàng nhận lấy, một cách kỳ lạ. Snape vô cùng chắc chắn mình không thay đổi, cũng cực xác định Lily vẫn là Lily kia, nhưng giữa họ chỉ vì một thái độ thay đổi mà đã làm tính chất biến hóa rồi.

Vận mệnh như tơ nhện, rắc rối khó gỡ, không biết điểm dừng. Trong nháy mắt Snape nhớ tới gương mặt chính nghĩa mà tiều tụy của Dumbledore, có lẽ không ai sai, chỉ là lần này Snape lựa chọn đứng ở bên gia tộc Malfoy, chuẩn xác mà nói là đứng bên Lucius.

Cho tới giờ Slytherin cũng không phải là người tốt, nhân tài kiệt xuất trong số họ lại càng cố chấp, nên khi Snape đoán được Lucius cố ý gây hấn thì nhanh chóng thuận theo tình thế, cũng sửa chữa ký ức của Lily. Nhìn sợi tơ bạc đại diện cho tình yêu mà Lily dành cho mình, Snape bình tĩnh dùng tay làm chúng biến mất trong không khí, từ nay về sau, kéo cắt làm đôi.

Potter nói đúng, Slytherin đều là những tên đáng ghét điên cuồng mà giả dối, đối với người không thuộc phạm vi bảo vệ, họ chính là vậy.

Rời khỏi nhà Evans, Snape lại kiểm tra một lần phòng ngự Đường Bàn Xoay, anh coi mình là người giữ bí mật, cũng tìm được một cái nhẫn có vẻ khá có khí thế quý tộc từ di vật của mẹ làm thành Khóa Cảng một chiều.

Anh vừa chọn lựa vừa phỉ nhổ mình yếu đuối – dù Lucius muốn tách khỏi anh anh vẫn không nhịn được để lại một đường lui cho anh ta, thậm chí còn suy nghĩ đến sở thích của anh ta nữa. Lựa chọn nhẫn là bất đắc dĩ, dù sao, những thứ quý giá hơn của mẹ đều đã bị Tobias đem cầm đổi rượu rồi. Huống chi, Snape xoay nhẫn trên tay mình, cũng coi như là mình ký thác hy vọng của mình vậy.

Kiếp trước mình là bạn của gia tộc Malfoy, kiếp này đương nhiên mình cũng có thể là bạn của gia tộc Malfoy. Còn những thứ khác, Merlin ơi! Anh đã được Lucius tha thứ, thậm chí có được cơ hội thay đổi vận mệnh, anh còn gì để oán hận nữa chứ?

Đóng cửa lại, nhiều lần do dự vẫn để gương hai mặt Lucius cho anh ở Đường Bàn Xoay, càng ít mang đồ vật có thể khiến người khác cảm thấy liên hệ giữa anh và Lucius thì càng tốt. Snape uống hết thuốc Đa

dịch, mấy phút sau, một phù thủy thanh niên bình thường xuất hiện ở Đường Bàn Xoay, anh ta lấy đũa phép thắp sáng, chỉ chốc lát sau, "Knight Bus xin chào đón, tôi là Stan Shunpike, xin hỏi tên ngài là?"

"Allen Prin… ton."

— Tôi là đường ranh giới giáo sư âm thầm chuẩn bị —

Lucius không biết gì về hành động của Snape, trên thực tế cái gương hai mặt khác trong tay y đã bị y ma sát đến mờ cả hoa văn! Cầm lên vô số lần, Lucius lăn lăn cái gương trong tay, cố nén xúc động muốn gọi Snape.

Ngày đó dấu hiệu hắc ám bất ngờ thất bại làm Lucius chảy mồ hôi lạnh, đương nhiên y biết dấu hiệu hắc ám là gì, nhưng Chúa tể Hắc ám luôn đa nghi, chỉ có phương pháp này mới có thể lấy được lòng tin của ông ta nhanh nhất, thế nhưng dấu hiệu hắc ám lại thất bại! Hay là Chúa tể Hắc ám không coi là gì! Trên thế giới này ngoài cha mình và Snape, y biết rõ nhất Chúa tể Hắc ám dễ tức giận thế nào, thời thơ ấu nhục nhã, kỳ thị máu lai khi là học sinh, hơn nữa lại chìm đắm vào trong một nửa dòng máu cao quý khác, Chúa tể Hắc ám vừa tự ti vừa kiêu ngạo với quý tộc máu trong lâu đời họ. Cũng chính vì điều đó, Lucius nhắc nhở mình bắt buộc phải khiêm tốn, hiện tại y gần như không có lợi thế, nếu muốn bảo vệ gia tộc Malfoy thì đây là điều phải làm!

Trong chuyện này không có gì là quan trọng với Lucius, gia tộc mới là trên hết! Mà Snape, đúng, Lucius thừa nhận y gây bất hòa là vì nghĩ cho gia tộc, nhưng làm sao không phải là một cách bảo vệ Snape chứ?

Snape hiện tại, ngoài cái danh học đồ của giáo sư Slughorn ra thì còn mang theo một cái nhãn hiệu "tình nhân cũ của gia chủ Malfoy", một khi Lucius có đám hỏi với gia tộc Black, Lucius phải cam đoan Snape không bị cái gia tộc điên cuồng này phá đám một cách lớn nhất có thể.

Thời gian cộng sự này, Lucius tận mắt thấy gia tộc Black điên cuồng, vì sao Abraxas không nghĩ tới chỉ sợ là vì Orion Black quá cuồng nhiệt với máu trong. Là quý tộc máu trong lâu đời, thật ra Lucius rất khó hiểu tại sao Orion lại dám đánh cuộc toàn bộ gia tộc vào một kẻ điên, tuy rằng dáng vẻ ông ta cao quý, dòng máu tôn quý, pháp lực mạnh mẽ… nhưng, ông ta dựa vào cái gì có thể đứng trên vai các quý tộc? Chỉ bằng vào cái "máu trong là trên hết"?

Lucius không hiểu được, nói thật nếu không có Snape, y có thể cũng sẽ giống với Orion, nhưng hiện giờ thì khác, đứng ở điểm cuối nhìn lại điểm đầu sẽ cảm thấy người ở chỗ ban đầu kia ngu biết bao.

Có điều hiện tại Lucius căn bản không được lựa chọn, y chỉ có thể nhìn đội ngũ Tử thần Thực tử càng lúc càng lớn, nhìn đến mức quen thuộc, những gia chủ mang theo người thừa kế vị thành niên của họ ra ra vào vào, trên mặt mỗi người dần hiện lên cuồng nhiệt. Địa vị của Lucius bên trong cũng hơi xấu hổ, nếu như nói Tử thần Thực tử là tên gọi chung với đám người nguyện trung thành với Voldemort, như vậy ngay từ đầu dấu hiệu hắc ám tuyệt đối là vinh dự mà người thực sự được coi trọng mới có thể có.

Dựa vào việc gia chủ Black dẫn tiến cộng với sự sung túc của gia tộc Malfoy Lucius thành công lấy được một cái ghế tương đối trước mặt Chúa tể Hắc ám. Nhưng với việc y là một vị gia chủ mới kế thừa, lại còn chưa tốt nghiệp Hogwarts có thể nghĩ có bao nhiêu người tức giận, mà một số thế lực dù cùng đám hỏi với gia tộc Black cũng không thể ngăn cản quyết tâm của họ.

Lúc này, thái độ của Voldemort lại càng quan trọng, mà khi họ thấy trên người Lucius cũng không có dấu hiệu hắc ám thì có người âm thầm làm gì đó, bất quá mỗi một người dám ra tay sau lưng sẽ bị Voldemort phái đi mượn sức người sói, mỗi một vị quý tộc đều được cảnh cáo: Lucius bây giờ tối thiểu là thân cận của Voldemort, dù không có dấu hiệu hắc ám đi nữa.

Nói thật Voldemort không hề để ý chuyện người dưới hắn có chút tâm tư, nhưng không được đi quá giới hạn, mà giới hạn này chính là ý chí bản thân hắn. Giống như hắn không hề ngại khi Orion muốn lấy gia tộc Malfoy mà đưa cái giá lớn, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ gia tộc Black chỉ biết mình dưới trướng mình. Nên ở rất nhiều trường hợp công khai hắn đều biểu hiện ưu ái Lucius, thanh niên này phản ứng rất nhanh, cũng biết được điểm mấu chốt nhanh chóng, nếu đưa ra ân huệ để nắm chặt lấy y trong lòng bàn tay, vừa có thể kiềm chế gia tộc Black, cũng có thể khiến gia tộc Malfoy phục vụ cho hắn.

Không nói tới, Voldemort vẫn luôn muốn chiếm được vị bậc thầy độc dược thần bí gia tộc Malfoy kia, chỉ

tiếc Abraxas giấu diếm quá kỹ, nếu không sao mình còn cần dây dưa với kẻ hèn Slughorn hai mặt kia chứ, đừng tưởng rằng hắn không biết Slughorn chỉ có lệ với mình và Dumbledore. Trung lập? Hừ, đứng trung lập cũng phải có tư cách của kẻ trung lập chứ!

Voldemort vuốt bộ vảy bóng loáng của Nagini, trong lòng không ngừng suy xét kế hoạch của mình, hoặc là hoàn toàn kéo Slughorn vào, hoặc là nghĩ cách hỏi ra bậc thầy độc dược phía sau gia tộc Malfoy kia. Tóm lại, trên lĩnh vực độc dược, hắn phải có một gia tộc mạnh mẽ đầy đủ!

"Lord, Lord…" Orion nhẹ nhàng kêu, từ khi tin tức gia tộc Malfoy đính hôn với nhà mình cũng nguyện trung thành Voldemort lan ra, trong thời gian ngắn hơn phân nửa quý tộc giới phù thủy đều tuyên thệ trung thành, điều này cũng khiến quyền lực của nhà mình bị phân tán trong Tử thần Thực tử, mà khí thế Voldemort càng tăng lên. Orion có chút ý với điều này, đồng thời lại càng vừa lòng với đứa con rể tương lai Lucius.

"Nói." Voldemort không hề che dấu vừa nãy mình ngơ ngẩn.

Orion cẩn thận lặp lại một lần, "Gia chủ chi thứ Prince muốn nguyện trung thành với ngài." Là người sớm nhất đi theo Voldemort, đương nhiên Orion biết Lord muốn gì.

"Prince sao?" Voldemort khẽ nói, "Gia chủ Prince đâu?" Giọng nói không giận mà uy.

"Lord, lão Prince đã phong bế biệt thự từ lâu, không biết còn sống hay đã chết…"

"Gia chủ chi thứ Prince không vào được biệt thự?" Trong giọng nói của Voldemort đã lộ rõ "phế vật".

"Lord, gia tộc Prince quy định ngoài dòng máu Prince, còn cần người thừa kế đưa ra ba bình độc dược cấp A do mình điều chế, nếu không trận pháp biệt thự sẽ tiếp tục đóng cửa."

"A?" Voldemort cực hứng thú, đương nhiên hắn biết khi điều chế độc dược cần pháp lực của người chế tác, nhưng hắn không nghĩ tới pháp lực trong độc dược cũng có thể được phân biệt.

"Dạ, Lord," Orion nói tới đây có chút đắc ý, đây cũng không phải là chuyện mà các gia tộc nhỏ có thể biết được, "Gia tộc Prince có dòng dõi tinh linh, tuy đã vô cùng loãng nhưng điều này cũng làm xúc giác và khứu giác của họ cực kỳ mẫn ảm, chính vì vậy mà Prince mới có bậc thầy độc dược. Trận pháp biệt thự chính là dò xét hơi thở pháp lực tinh linh trong độc dược."

"Một đám phế vật!" Nói đến đây, Voldemort đã xác định trừ khi gia chủ chi thứ Prince tự mình cố gắng, nếu không biệt thự Prince sẽ mãi yên lặng. Chẳng qua, "Prince vẫn có tác dụng, gọi gia chủ bọn hắn đến, còn nữa, tìm người dạy bọn chúng!"

"Yes, my lord, bầy tôi nghĩ giáo sư Slughorn sẽ rất vui dạy một số học trò si mê với độc dược vào nghỉ hè."

Voldemort vừa lòng gật gật đầu, xem ra cảnh cáo với gia tộc Black trong thời gian này đã làm họ xác định được vị trí của mình, "Con trai trưởng của ông…"

"Chúng bầy tôi đã trục xuất nó khỏi gia tộc! Gia tộc Black chỉ có một đứa con trai, đó chính là Regulus Black người thừa kế của chúng bầy tôi!" Voldemort còn chưa nói hết đã bị Orion cắt ngang, Sirius Black là nguyên nhân chính mà địa vị của gia tộc Black giảm đi trong hàng ngũ Tử thần Thực tử, nhớ tới một thời gian trước một phần quý tộc xa lánh nhà mình, Orion liền ước gì mình chưa từng có đứa con trai như vậy!

Voldemort ý tứ nhìn ông ta, "Ông nên chuẩn bị lễ đính hôn với gia tộc Malfoy đi, trong lễ đính hôn, ta sẽ ban vinh quang cho người thừa kế gia tộc Black."

"Ý chí của ngài là phương hướng của chúng bầy tôi, my lord." Orion mừng như điên, quyết định về nhà liền bắt đầu huấn luyện dáng vẻ Regulus và lễ phục.

30. Quyển 1 - Chương 30: Slughorn Ngày Nghỉ Chỉ Đạo

Snape còn không biết sau khi gia tộc Malfoy cúi đầu, chỉ trong một tháng ngắn ngủi toàn bộ giới phù thủy nước Anh đã nhanh chóng chỉnh hợp, mà Voldemort cũng bắt đầu có địa vị ngang bằng với phù thủy trắng. Nước chảy mây trôi bên ngoài cũng không nằm trong phạm vi Snape quan tâm, ngày đầu tiên tới nhà giáo sư Slughorn anh đã thay đổi kế hoạch của mình, anh phải mau chóng xuất sư, có lẽ bây giờ còn không ai

biết gia tộc Malfoy làm đảm bảo cho anh, nhưng rất nhanh tin tức này sẽ bị tiết lộ ra ngoài, hơn nữa rất có thể sẽ là Dumbledore tiết lộ ra.

Snape cũng không hiểu nhiều về khế ước học đồ, nhưng có hai điểm anh chắc chắn: một là làm đạo sư của anh, giáo sư Slughorn phải bảo đảm an toàn cho anh ở một mức độ nào đó; hai là khế ước đảm bảo ở Lucius trực tiếp có liên quan giữa anh và Slughorn.

Nếu Abraxas còn sống, đương nhiên ngay từ đầu Snape cũng định làm vậy, là gia chủ Malfoy, chỉ cần chú không cúi đầu trước Chúa tể Hắc ám sẽ có một đám quý tộc đi theo quan sát, cũng khiến họ có được đường sống với Chúa tể Hắc ám. Dưới tình huống đó, khế ước trên người giáo sư Slughorn có thể giấu Snape ở mặt sau, mà "bậc thầy độc dược" sau lưng gia tộc Malfoy cũng có thể trở thành con bài giấu mặt.

Đáng tiếc, Abraxas lại qua đời, giống như kiếp trước, Lucius chưa hề chuẩn bị đã trở thành gia chủ Malfoy, Lucius lựa chọn gia tộc Black, vậy chắc chắn bước tiếp theo sẽ đầu quân cho Chúa tể Hắc ám. Đến lúc đó lại phát hiện ra khế ước giữa họ, gia tộc Malfoy sẽ lâm vào thế bị động.

Trước khi không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, Snape chỉ có thể cố gắng chặt đứt liên hệ với gia tộc Malfoy, mà đảm bảo khế ước chính là điều đầu tiên.

Giáo sư Slughorn cũng nghĩ vậy, thời trẻ ông rất thích người học trò Tom Riddle này, nếu không phải lúc trước không có người làm đảm bảo cho hắn thì chắc học đồ của ông sẽ là hắn. Nhưng từ khi người học sinh này thay hình đổi dạng mà trở về, người trong giới phù thủy biết lịch sử của hắn đề lần lượt rời khỏi. Dây thần kinh nhạy bén của Slughorn nói cho ông biết, hiện tại Chúa tể Hắc ám này không thích người khác biết quá khứ của hắn, mà chính mình dù ở phương diện nào cũng là đối tượng mà hắn chú ý.

Chú ý cũng có nghĩa là nguy hiểm, xuất thân của Slughorn chứng minh ông ta hơn bất cứ ai đều hiểu được trong mắt người có quyền một quân cờ có năng lực có tầm quan trọng thế nào.

Đó cũng là vì sao mà ông hai lần ba lượt đề nghị từ chức, nhưng con cáo già Dumbledore kia! Slughorn cắn răng, cái gì mà phù thủy trắng, cái gì mà hiệu trưởng chứ, nói trắng ra còn không phải muốn cho trận doanh mình có nhiều lợi thế hơn à?

Lúc này học đồ Snape có vẻ thuận mắt hơn nhiều, có thực lực, có năng lực, có lẽ mình có thể giúp đỡ thằng bé phía sau một phen, đồng thời cũng có thể thoát khỏi khế ước học đồ. Nếu Snape không được, hừ, đương nhiên ông sẽ dựa theo khế ước bảo vệ thằng bé, nhưng đối với một bậc thầy độc dược mà nói, bảo vệ một người vui vẻ là bảo vệ, bảo vệ một người có ngủ say cũng là bảo vệ, Slughorn sẽ không thèm để ý buộc Snape từ nay về sau cứ thế mà "ngủ", cho đến khi giới phù thủy không có người tới gây rắc rối cho ông ta mới thôi.

Ngược lại Snape không nhận thấy Slughorn có ý với mình, thời cận đại, một điều kiện để học đồ một bậc thầy độc dược xuất sư, Snape không chỉ phải có được cấp A nhà bào chế thuốc, còn phải phát minh hay thay đổi độc dược trên ba cấp.

Kiếp trước Snape phát minh, thay đổi độc dược trên ba cấp nhiều không đếm xuể, không có chút tài năng này, Snape cũng sẽ không được công nhận là "bậc thầy độc dược vĩ đại nhất thế kỷ" chỉ khi mới 30 tuổi. Hiện tại anh có hai vấn đề, một là khi nào thì tham gia cuộc thi nhà bào chế thuốc, một là suy nghĩ xem nên lấy ra độc dược loại nào "qua cửa".

Ngay khi Snape và Slughorn suy nghĩ đủ thứ nhưng lại hòa hợp bất ngờ, một khách không mời đến đánh vỡ cục diện bình tĩnh giữa họ.

— Tôi là đường ranh giới Orion vừa lòng —

"A, Horace, đã lâu không gặp." Snape là học đồ, vào những lúc này phải giúp thầy giáo tiếp đón khách, trên thực tế, anh vừa vào phòng khách đã phát hiện người tới khẽ khàng quan sát anh, còn người còn lại, trong mắt nhìn anh có chút khinh thường, cũng có ghen ghét!

"Orion, thật sự là đã lâu không gặp!" Ngoài dự kiến của Snape, Slughorn đối xử với gia chủ Black không hề khách khí như các quý tộc khác.

Gia chủ Black vẻ mặt nhẫn nhịn, theo lý ông không có lý do gì nhẫn mại vị giáo sư độc dược không quyền không thế này, nhưng ai bảo gia tộc Black đã có lỗi với Slughorn chứ, ai bảo bậc thầy độc dược này lại là người mà Lord nhà mình đang muốn mượn sức chứ? Orion cũng chỉ có thể chấp nhận, "A, Horace, hy vọng ông khỏe mạnh, tôi đến mang theo lời nhắn của vị đại nhân kia, ngài hy vọng ông khi nào rảnh đi gặp ngài."

Vẻ mặt Slughorn thay đổi, "A, Orion, ông bạn à, đương nhiên tôi rất muốn đi gặp vị đại nhân ấy, nhưng ông xem," Ông hất cằm chỉ Snape, "Tôi chính là đạo sư của đứa nhỏ này, ông cũng biết chế độ học đồ rồi đấy."

Cáo già! Orion và Snape cùng nói trong lòng, một đang mắng Slughorn lấy một máu lai để lấp liếm, mà máu lai này còn không động đậy gì, ai bảo nghe nói người đảm bảo cho nó là Dumbledore; một thì lại đang lo lắng gia chủ Black có thể nghĩ tới người đảm bảo hay không, lấy thực lực của mình và Lucius bây giờ, chính diện đối kháng Chúa tể Hắc ám không khác gì lấy trứng chọi đá cả.

"Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, vị này chính là học đồ của ông đúng không?" Tầm mắt Orion chuyển sang Snape, ngược lại ông ta không hề có ấn tượng với Snape, dù sao, ở trường học chuyện Lucius khác thường một năm không khác gì truyện cười trong mắt các gia chủ cả.

Slughorn chợt lóe, "Đúng vậy, đây chính là học đồ của tôi, Severus Snape." Rồi ông kiêu ngạo nói, "Hai tháng sau Snape sẽ tham gia cuộc thi nhà bào chế thuốc, tôi dám cá, dù là đứa nhỏ gia tộc Prince vào tuổi của thằng bé cũng không thể làm tốt hơn đâu!"

Bậc thầy độc dược tương lai? Con ngươi Orion co lại, theo bản năng ông ta quay đầu nhìn thoáng qua cô bé đi cùng mình, phế vật, ông ta không khỏi nghĩ vậy, dù là có dòng dõi gia tộc Prince còn không bằng một máu lai!

"A, cậu Snape, vậy cậu định thi nhà bào chế thuốc cấp B sao? Tin chắc có đạo sư như Horace cậu có thể thành công." Ông ta cười bắt đầu mượn sức.

Làm sao Snape không biết đây là do Slughorn đang gây tai họa, nhưng bên Lucius muốn bỏ qua quan hệ với anh, hiện tại anh cần một cách khác. "Cấp A." Snape vẫn bình tĩnh, trong lòng tính toán nhanh mình tung mồi lớn thế nào mới có thể thu hút lực chú ý của vị phóng khoáng lạc quan sau lưng gia chủ Black này.

"Mày đang đùa đúng không!" Không đợi Orion nói chuyện, vị tiểu thư đi sau ông ta liền cất cao giọng nói, Snape vẫn bình tĩnh như không, Orion và Slughorn đồng thời nhíu mày.

"Mina tiểu thư..." Orion còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Ngoài người gia tộc Prince, không ai có thể được cấp A nhà bào chế thuốc." Cô bé con kiêu ngạo ưỡn ngực. Ba ba cô nói, gia chủ Prince đã chết hết, chỉ cần cô có được tư cách, mở biệt thự, từ nay về sau họ chính là gia tộc Prince.

Ngu xuẩn! Orion gần như chửi ầm lên, đừng nói hiện tại mi chỉ là một người thừa kế nho nhỏ của chi thứ gia tộc Prince, không đại biểu được cho gia tộc Prince, những lời này của con bé trực tiếp đắc tội hai người trước mặt một cách triệt để. Không nói bản thân Slughorn có được tư cách cấp S, mà con cáo già yêu thanh danh mình nhất có thể tin tưởng để học đồ mình đi tham gia cuộc thi cấp A, đủ để nói lên rằng máu lai tên Snape này có thiên phú về độc dược, đừng tưởng rằng ông ta không biết gia chủ chi thứ Prince xin Slughorn làm đạo sư đã bị từ chối, dù Slughorn làm người thế nào, thành tựu của ông ta trên lĩnh vực độc dược là sự thật, nếu không vì sao năm đó cha ông ta không tiếc hy sinh một đứa con gái cũng muốn giữ Slughorn lại chứ.

Vẻ mặt Snape càng lạnh lùng, ở đây chỉ có bản thân anh biết trên người anh chảy dòng máu Prince thuần chính nhất, cái hành động lôi kéo cừu hận cho gia tộc Prince này, dù Snape không muốn kế thừa gia tộc Prince cũng không thể chịu đựng được tên ngu treo cái nhãn hiệu Prince mà lắc la lắc lư.

Còn Slughorn lại càng đơn giản, không có bối cảnh quả thật trước mặt Prince ông kém hơn, nhưng ông ta dựa vào cố gắng của mình mà đi từng bước tới vinh quang. Có thể nói, ngoài gia chủ Prince, bây giờ còn không ai dám đứng trước mặt chỉ trích độc dược của ông cả, một phế vật còn không hoàn thành được điều kiện để trở thành học đồ lại dám vẽ đường cho hươu chạy! Nếu không phải nó được Orion dẫn tới, chắc chắn ông ta sẽ làm cho gia chủ chi thứ Prince biết được thế nào mới là bậc thầy độc dược!

"Mina Prince! Im miệng!" Orion cố gắng quát lớn trong phạm vi lễ nghi, nếu không phải có dòng máu Prince, cái loại ngu đần không có đầu óc này mình sẽ không thèm tiếp xúc.

"Horace, chỉ là cô bé con thôi, luôn không hiểu chuyện, lần này vị đại nhân kia nghe nói tôi muốn tới thăm ông, đặc biệt dặn cô bé con này nhất định phải thật chăm chỉ theo ông học tập, cô bé con chính là được vị đại nhân kia đề cử tham gia cuộc thi nhà bào chế thuốc năm nay. A, ông xem, vừa lúc học cùng với học đồ của ông."

Đây là uy hiếp! Slughorn phán đoán đầu tiên, tuy ông không biết rốt cuộc Voldemort muốn làm gì, nhưng trong lời nói của Orion hoặc là ông đáp ứng yêu cầu của tôi, hoặc coi như truyền đạt ý tứ của vị đại nhân kia. Nhưng, người đề cử trong cuộc thi nhà bào chế thuốc rất quan trọng, chân chính vẫn là thực lực.

"Orion," Nhắc tới độc dược, Slughorn cũng nghiêm túc, "Ông nên biết cuộc thi nhà bào chế thuốc…"

"A, ông không cần lo lắng, tôi nghĩ Mina tiểu thư sẽ cố gắng, có phải không? Mina tiểu thư?" Giọng Orion nghe mềm nhẹ, kỳ thật lại cứng rắn.

"Đó là đương nhiên ạ, chú Orion." Mina có vài phần lấy lòng Orion, không biết hành động này của cô càng khiến ba người ở đây ghét thêm.

"Thế thì, khi khai giảng tôi sẽ tới đón cô bé, đã làm phiền ông rồi, Horace." Orion hoàn thành nhiệm vụ, nóng lòng trở về báo cáo.

"A, đúng vậy, Orion." Slughorn mỉm cười, hoàn toàn không nhìn ra một chút không tình nguyện nào.

Snape ở bên cạnh không ngừng quan sát gia chủ Black này, anh có được một tin tức quan trọng nhất là Black này chỉ sợ đã đảo hướng về Chúa tể Hắc ám, còn nghĩ lại phán đoán của chú Abraxas vào giáng sinh, Snape không thể không nghi ngờ có phải anh tin sai người hay không, như vậy xem ra, hành động của Lucius không khác gì bảo hổ lột da, lấy hạt dẻ trong lò lửa cả.

Anh phải tiến hành nhanh hơn! Snape âm thầm quyết định, chỉ khi anh trở thành một quân cờ quan trọng, Lucius mới có thể có được đường sống lớn hơn nữa.

31. Quyển 1 - Chương 31: Vảy Ngược

Trong một tháng tiếp theo, Snape và Lucius đều sống trong dầu sôi lửa bỏng.

Ở nhà giáo sư Slughorn, Snape không thể không đối mặt mỗi ngày với cái cằm ngang, cái mũi gần như nâng thẳng mang theo danh "người thừa kế gia tộc Prince" (cô ta tự xưng). Cũng vì vậy, giảng dạy của Slughorn hoàn toàn thành một hồi bi kịch.

Có Voldemort phía sau uy hiếp, đương nhiên Slughorn biết mình phải trả giá gì đó mới có thể tạm thời né tránh Voldemort gọi về, nhưng cái vị tên Mina Prince này đầu óc thật sự không rõ ràng lắm, mình biểu thị cho con bé phương pháp xử lý dược liệu, còn cả kỹ xảo phối hợp thành phần độc dược, rất nhiều thứ căn bản là kinh nghiệm cá nhân của ông, tuyệt đối là bí quyết! Nếu không phải vì cơ hội này, một bậc thầy độc dược cả đời cũng không thể cho người khác biết cách xử lý và kỹ xảo điều phối của ông ta!

Nhưng xem ông nhận được cái gì?

"Giáo sư, ngài như vậy không đúng, gia tộc Prince nói phải quấy ba vòng rưỡi theo chiều thuận kim đồng hồ"… "Giáo sư, ngài không thể cứ thế mà cho hoa lựu vào được, trên sách thuốc gia tộc Prince có nói, hoa lựu chỉ có thể bỏ vào khi đã nghiền thành bột"… "Giáo sư"… Slughorn thề đời này ông chưa từng ghét cái từ "Prince" như bây giờ, nếu sách thuốc nhà ngươi có tác dụng còn cần đến ta sao? Không phát hiện học đồ mình khi thấy mình dốc túi truyền dạy mắt đều sáng lòe sao?

Xuất phát từ nỗi chán ghét tiểu thư Prince, Slughorn nhìn Snape càng thuận mắt, hiếm khi cho anh càng nhiều kỹ xảo ngoài kế hoạch giảng dạy – vốn những kỹ xảo đó ông đều định mang vào phần mộ, dù sao, đó mới là con bài chưa lật của một bậc thầy độc dược.

Kể cả thiên phú Snape có tốt thế nào cũng không thể hiểu hoàn toàn, mình coi như làm chuyện tốt rồi, Slughorn nghĩ vậy, nhưng ông không hề ngờ rằng học đồ mình căn bản không phải chỉ là một học sinh năm tư đơn thuần, mà là một vị bậc thầy độc dược thực sự.

Đối với bậc thầy độc dược mà nói, lý luận đều giống nhau, mà cách làm thì khác biệt. Slughorn thành công làm Snape nghĩ khác, có mấy vấn đề Snape không rõ lắm cũng dần có phương hướng mơ hồ.

Snape quả thực mừng như điên! Có gì hạnh phúc hơn việc mình tinh tiến trên con đường độc dược chứ? Có điều bây giờ còn chưa đến lúc an tâm nghiên cứu, Snape vừa đè nén cơn nghiện nghiên cứu của mình, vừa âm thầm cân nhắc thực lực mình tỏ ra. Ở phần này, Snape gần như có chút cảm ơn vị Mina – không có đầu óc, còn không bằng quỷ khổng lồ – Prince kia, sự tồn tại của cô ta luôn nhắc nhở mình không thể thả lỏng.

Rất nhanh, một tháng đã qua, sắp tới khai giảng. Lần cuối Slughorn gọi Snape và tiểu thư Prince tới, hoàn thành lần dạy cuối cùng kỳ nghỉ này. Như là đùa dai, Slughorn đề xuất điều chế Dược sinh con cấp B để "kiểm tra thành quả học tập của hai vị", cũng gian xảo kéo gia chủ Black đón tiểu thư Prince tới chứng kiến.

Nhìn tiểu thư Prince nghe xong đề nghị này khinh miệt liếc Snape một cái, trong mắt cô, tên máu lai này chỉ dựa vào thế lực phù thủy trắng mới lên được thuyền giáo sư Slughorn, cô sẽ cho nó biết tôn nghiêm gia tộc Prince không thể khiêu khích được!

Slughorn nhìn thấy hết, cười càng vui vẻ. Snape vẫn bình tĩnh như không, trong lòng tràn ngập phẫn nộ vì bị người khiêu chiến độc dược. Kiếp trước từ khi Snape trở thành giáo sư độc dược Hogwarts tới nay, trên lĩnh vực độc dược anh gần như là thống trị, hiện tại một con đom đóm cũng dám vọng tưởng tranh nhau phát sáng cùng nhật nguyệt, Snape chỉ cảm thấy tôn nghiêm của mình đã bị khiêu chiến, giương mắt nhìn gia chủ Black và Slughorn, Snape tỉnh táo lại, bắt đầu tính toán trong lòng phải làm tới trình độ nào là tốt nhất.

Gia chủ Black sao không biết tính toán nhỏ nhặt của Slughorn, ông ta là sợ tiểu thư Prince không qua được cuộc thi mà bị Lord giận chó đánh mèo thôi, chẳng qua Slughorn rất tin tưởng học đồ mình. Orion nhớ tới lần trước sau khi trở về báo cáo chuyện của Snape, quả nhiên làm Voldemort hứng thú.

"Quan sát nó, thời cơ thích hợp thì thu làm của mình." Đây là câu trả lời của Voldemort, dù Orion nhấn mạnh nó là máu lai, nhấn mạnh người đảm bảo học đồ là Dumbledore nhưng Voldemort chỉ khác thường nhìn ông ta một cái, cái nhìn này làm cho ông ta biết, Voldemort dường như vô cùng hứng thú với máu lai này.

Kéo tư duy của mình lại, Orione nhìn Snape và Prince quay lưng về phía mình điều chế độc dược, nghĩ thầm cũng tốt, dù sao luôn chỉ điểm Lord báo cáo, hy vọng vị tiểu thư Prince này thật sự có chút tài năng.

— Tôi là đường ranh giới Snape điều chế độc dược —

So sánh với Snape và Slughorn đang nghĩ đi nghĩ lại, Lucius càng ngày càng không khá giả.

Từ khi Voldemort tỏ vẻ với gia chủ Black ông ta bằng lòng chúc phúc cho mình và tiểu thư Black, Lucius liền lâm vào khủng hoảng một cách khó hiểu.

Ban ngày, vị Chúa tể Hắc ám này muốn giao tiếp cùng các quý tộc dai dẳng như đỉa – sau khi toàn diện tiếp nhận gia tộc Malfoy, Lucius nương làn gió Chúa tể Hắc ám này bắt đầu nhanh chóng khuếch trương, trong thời gian ngắn, gia tộc Malfoy không chỉ vận chuyển sản nghiệp vốn có, còn thêm cả sản nghiệp thêm thắt tạo thành! Nhưng đừng xem thường số lượng này, như đại quý tộc gia đại nghiệp gia tộc Malfoy, có thể mở rộng sản nghiệp nhà mình đã tương đối khả quan rồi.

Đến tối, Lucius còn phải giữ vững tinh thần lá mặt lá trái với các cô các cậu gia tộc khác, trong quá trình này, Lucius cảm thấy thần kinh mình đều căng thẳng.

Trong nhất thời, gia chủ trẻ tuổi Malfoy lấy ưu ái của Chúa tể Hắc ám hiệu suất làm việc và Galleons nhanh chóng tăng lên tạo ra thanh danh chấn động trong giới quý tộc. Dù phần lớn quý tộc cũng biết Lucius sắp sửa đính hôn cùng tiểu thư gia tộc Black, vẫn thường có gia tộc máu trong ám chỉ họ "không để ý trở thành tình nhân được bao dưỡng", thậm chí có người trong bữa tiệc công khai mời Lucius "mở quà", nội dung "món quà" ngoài vài tiểu thư chi thứ, con trai riêng, Veela lại còn có cả thiếu niên thanh tú, hơn nữa những

thiếu niên này đều để mái tóc đen dài ngang vai, tham khảo hình tượng – hiện nay Slytherin duy nhất từng có tin tức màu hồng với Malfoy chính là "máu lai ti tiện".

Khi lần đầu tiên Lucius thấy "món quà" mới tinh do gia chủ chuẩn bị trong phòng ngủ cho y cũng không quá để ý, dù sao trong khoảng thời gian này người làm vậy rất nhiều, mà giai đoạn hiện nay vô luận suy xét từ góc độ gia tộc Black hay bản thân y, y cũng không muốn phát sinh quan hệ gì với người không đứng đắn này.

Nên Lucius rất lạnh nhạt trực tiếp bảo người ra ngoài, nhưng "món quà" này rõ ràng không dễ bảo, sau khi Lucius biểu hiện y chán ghét một cách rõ ràng cũng xốc áo lên, áo choàng màu đen phía dưới cắt tua rua.

"Đàn anh Malfoy." Cậu ta điềm đạm đáng yêu gọi, một tay vói vào áo choàng, cả người cũng bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Khi Lucius thấy ánh mắt đầu tiên của "món quà" đã ngây ngẩn, mái tóc dài ngang vai màu đen, đôi mắt màu đen, làn da tái nhợt, còn gọi y là gì nhỉ? Ai cho cậu ta gọi y là "đàn anh Malfoy"! Lucius cảm thấy mình thật sự tức giận.

Đây là nói xấu, họ đang nói xấu Sev của y! Không thể dễ dàng tha thứ, dám lấy ngoại hình Sev của y lộ ra bộ dáng dụ người này! Lucius xiết chặt gậy rắn, đôi mắt lam xám gần như thành màu bạc, hoa văn trên cổ tay như đang bốc cháy, tiếng thét chói tai nhắc nhở y vô trách nhiệm.

"Cút ngay! Đừng để ta nói lần hai!" Lucius lạnh lùng mở miệng, giọng nói gần như có thể ném ra băng.

"Đàn anh…" Người tới còn chưa hết hy vọng, lắc mông dính lên, đây chính là gia chủ Malfoy đó, nếu muốn bám vào cây đại thụ này, đừng nói là người sau lưng cậu ta, ngay bản thân cậu ta cũng một bước lên trời trong giới phù thủy.

"Cút!" Lucius bùng nổ áp suất, trực tiếp đánh vỡ toàn bộ gia cụ chung quanh, "Mi không muốn đi, vậy đừng rời khỏi." Mắt Lucius đã hoàn toàn biến bạc, đột nhiên y nghĩ nếu mình không làm gì đó chỉ sợ ngày sau sẽ càng có nhiều "món quà" như vậy được đưa tới, nếu tương lai bị Sev biết… Lucius rùng mình một cái, dù lý trí y biết về sau họ tiếp xúc sẽ không quá nhiều, nhưng Lucius không thể nào làm ra chuyện khiến "Sev của y" cảm thấy đau lòng.

Nghĩ vậy, Lucius vung đũa phép, ếm một thần chú tĩnh âm, "Sectumsempra." Một pháp thuật hắc ám thả ra, Lucius lạnh lùng nhìn "món quà" vừa mới a dua với anh như là con cá bị vứt lên bờ, thở dốc từng ngụm, không ngừng thét chói tai. Ở mặt ngoài, cậu ta chẳng qua là bị mất sức, tay chân mềm nhũn, nhưng trên thực tế mỗi tấc da thịt đều như bị một cái máy cắt tinh diệu, cẩn thận tách ra. Pháp thuật hắc ám cho tới giờ cũng không phải tác dụng trên thân thể, đối tượng của chúng vĩnh viễn là linh hồn quý giá nhất.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, "món quà" không động đậy nữa.

Phế vật! Lucius khinh thường trong lòng, đi ra phía trước vung gậy rắn, ngay cả một cái "Sectumsempra" cũng không chịu nổi, năng lượng linh hồn cũng quá kém, dù là "món quà", dòng máu của cậu ta cũng chắc chắn bị pha loãng đến trình độ nhất định.

"Incendio." Thần chú cuối cùng làm "món quà" này vĩnh viễn mất đi tung tích, mắt Lucius chậm rãi biến về màu lam xám. Đi theo Voldemort trong khoảng thời gian này y cũng không phải nói, hành động là được, pháp lực mạnh mẽ và dòng máu tinh thuần là trụ cột y được ưu ái.

"Gia chủ Malfoy, ngài…" Rốt cuộc thấy cửa mở, gia chủ nịnh nọt đi đến.

"Về sau đừng để tôi thấy chuyện này nữa!" Áp suất Lucius không kiêng nể gì mà phát ra, "Năm nay hợp tác với gia tộc Malfoy lợi nhuận của ông giảm ba phần, không chấp nhận thì không cần nói nữa." Nói xong Lucius cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Sau ngày đó, về Lucius, toàn bộ giới phù thủy lại có chung một nhận thức là pháp thuật cường đại, mà quan hệ giữa y và Snape cũng có suy đoán mới – hoặc gia chủ Malfoy coi đây là sỉ nhục, hoặc đây là vùng cấm mà không thể chạm vào.

Đương nhiên đó cũng chỉ được truyền đi lén lút, phần lớn người ta chỉ mỉm cười, nhưng tin đồn tới giờ cũng không thực sự bị xem nhẹ, chúng được người ta chôn ở đáy lòng, ở thời gian thích hợp sẽ chui lên, nảy mầm.

32. Quyển 1 - Chương 32: Khai Giảng Năm Thứ Năm

Khai giảng năm thứ năm, Snape ngồi trên tàu tốc hành Hogwarts, hiếm khi cảm thấy cô đơn.

Khác với kiểu năm thứ ba Potter khiêu khích, năm thứ tư Lucius bất ngờ, năm thứ năm Snape không chỉ vứt bỏ người bạn cả đời này anh thừa nhận, còn tự tay đẩy đóa hoa bách hợp kiếp trước nhớ mãi không quên ra khỏi thế giới của mình. Đối mặt với việc Lily lên tàu chỉ đơn giản chào hỏi một câu rồi đi về toa Huynh Trưởng, Snape cảm thấy hơi yên lòng, lại thoải mái, cả đời này không liên lụy với mình, thanh mai trúc mã chắc sẽ có được hạnh phúc.

Lily không ở cạnh Snape, Potter cũng không tới khiêu khích, trên thực tế cậu đang suy nghĩ cách an ủi người anh em tốt của mình, Sirius không có họ, gia tộc Black không chỉ cướp đoạt dòng họ của Sirius, vào lúc cậu không biết, liên hệ giữa cậu và pháp thuật hắc ám cũng suy giảm nghiêm trọng. Trên thực tế sau khi Sirius bị trục xuất khỏi gia tộc liền trực tiếp tới gia tộc Potter tìm nơi nương tựa, không chỉ vì quan hệ cậu và James, mà càng vì trước khi xuất giá phu nhân Potter mang họ Black.

Nhưng ngoài dự đoán của cậu, cũng là từ gia tộc Black, phu nhân Potter dường như rất lạnh nhạt với Sirius, là nguyên nhân mà tới giờ Sirius vẫn rầu rĩ không vui.

"Được rồi, anh em à, nhanh tới toa Huynh Trưởng đi." Potter đẩy Lupin cũng đang khuyên bảo Sirius, năm nay Lupin trở thành Huynh Trưởng, tổ bốn người Potter đều rất vui vì tin tức này, chủ yếu là vì tin này giảm đi một chuyện buồn.

Lupin lo lắng nhìn Sirius, rốt cuộc Sirius cũng không kiên nhẫn, "Mau đi đi, Remus, sau khi tan họp cậu trở lại là được rồi, mình cam đoan sẽ không rời khỏi."

Lupin vẫn đi ra ngoài, Potter gãi gãi mái tóc lộn xộn của mình, đột nhiên nhớ ra chuyện họ thảo luận vào cuối năm học trước. "Sirius, Peter, các cậu nghĩ thế nào?" Potter cố ý đè thấp giọng, bày ra một vẻ thần bí.

Dáng vẻ này thành công khiến Sirius hứng thú, "Chuyện gì vậy?"

Peter ở một bên lắp bắp, "Mình đã hỏi cha, cha nói chuyện đó vô cùng khó… hơn nữa,… có thể nguy hiểm."

"A, thôi đi." Potter không hài lòng phất phất tay, trong tổ bốn người Potter, có Peter làm cậu hơi khó chịu, ngoài việc nói chuyện ngập ngừng thì cậu ta còn biết làm gì? Thật không biết vì sao Mũ Phân Loại lại phân cậu ta tới Gryffindor nữa chứ, rõ ràng là một Hufflepuff mà! "Sẽ có phù thủy thành công, lại nói chúng ta vì Remus mà."

"A, đúng vậy, anh em." Sirius như được chữa lành, "Công chúa Remus đã ở trong rừng đợi chúng ta giải cứu, các dũng sĩ Gryffindor, các cậu còn chờ gì nữa?"

"Nhưng mà… nhưng mà…" Peter còn muốn nói gì.

"Không có nhưng mà, mình đã lấy được bút ký biến hình của ba ba rồi, các cậu biết đó, gia tộc Potter luôn có ưu thế về biến hình." Potter dào dạt đắc ý nói.

"Thật tốt quá! Sau khi về chúng ta bắt đầu luôn đi, ở Phòng Yêu Cầu được không?" Sirius nhanh chóng tiếp lời, cảm giác được người ta cần như điện giật kích thích cả người cậu.

"Các cậu đang nói gì mà "Phòng Yêu Cầu" thế?" Cửa "cạch" một cái mở ra, Lupin mang theo huy chương Huynh Trưởng đứng ở cửa.

"Remus, sao về nhanh vậy?" Sirius hỏi, ra hiệu cho Peter.

"Các huynh Trưởng bắt đầu tuần tra đoàn tàu, mình thừa dịp tới đây nhìn một chút. Sirius, cậu ổn chứ?" Lupin rất quan tâm người bạn kia của mình.

"A, đương nhiên mình rất ổn rồi, nhìn đi, mình rất là cường tráng nha!" Sirius làm một động tác cơ bắp, tình bạn ấm áp ngập tràn, người nhà gì chứ, cậu cũng không thiếu!

Lupin thấy Sirius quả thật khôi phục tinh thần, cũng gật đầu chuẩn bị rời đi, trước khi đi khỏi Lupin quay đầu lại, "James, mình phải nói, năm nay nữ Huynh Trưởng Gryffindor rất xinh đẹp, nhất là đôi mắt xanh biếc của cậu ấy."

"Vậy cũng không đẹp bằng Lily." Potter trực tiếp phản kích, làm sao có người lại có đôi mắt đẹp hơn cả Lily chứ?! Có điều nhớ tới cuối năm trước Lily tỏ tình với Snape, Potter lại không nhịn được xiết chặt đũa phép, Snivellus kia có gì tốt, suýt chút nữa, lần trước chỉ suýt chút nữa thôi là mình có thể khiến nó xấu mặt trước Lily rồi.

"Sirius, sao? Đi tìm Snivellus giải đen chứ?" Potter cà phất cà phơ nói, trong đôi mắt tràn ngập nghiêm túc.

"A, James, thật không hổ là anh em tốt nhất của mình." Sirius cảm thấy đề nghị này cực kỳ thích hợp, cậu lập tức nhảy dựng lên, kề vai sát cánh với Potter ra ngoài.

"James… Sirius… hôm nay…" Trả lời Peter chính là cánh cửa đóng chặt, "Là ngày đầu tiên Remus làm Huynh Trưởng mà…" Peter thì thào tự nói với toa xe trống rỗng, vì sao, vì sao Potter và Sirius chưa bao giờ suy nghĩ cho người khác dù chỉ là một chút chứ?

— Tôi là đường ranh giới Potter cười âm hiểm —

"Trò Evans, nghỉ hè thế nào?" Lupin vừa tuần tra, vừa nói chuyện phiếm với Lily, Evans năm nay là Huynh Trưởng năm năm, Lupin nghĩ đến đây đã thấy thú vị, không biết khi James biết sẽ có vẻ mặt gì.

"Rất tốt, trò Lupin." Lily trả lời, trên thực tế, cô cũng không nói thật, kỳ nghỉ này cô luôn cảm thấy mình như quên chuyện nào đó rất quan trọng, nhưng lại không tài nào nghĩ ra. Vừa mới khi thấy Severus trong lòng có chút đau đớn, nhưng cô nhớ rõ từ khi phân loại Severus đến Slytherin không còn quan hệ với cô nữa mà!

Lily nhớ rõ khi đó mình đau lòng một thời gian, rồi sau cũng chậm rãi tốt lên, hai người dần biến thành sơ giao, cho nên hôm nay Lily thấy Snape ngồi một mình ở toa xe cuối cùng cũng chỉ gật đầu chào hỏi, còn đau lòng gì thì Lily quy cho việc Petunia đến nay vẫn không hiểu cho mình.

"Gọi mình Remus là được rồi," Lupin mỉm cười, "Chúng ta cũng coi là quen nhau nhiều năm." Cậu nháy mắt mấy cái, khẽ nói "James".

Lily bị Lupin đùa nở nụ cười, trên bản chất cô vẫn là sư tử Gryffindor, "Remus, cậu có thể gọi mình là Lily, hơn nữa, chỉ cần Potter không bắt nạt Severus…" Giọng Lily có hơi nhẹ, cô nhớ rõ dường như Potter luôn bắt nạt Severus, mà mình thì ngoài việc không bằng lòng vì Potter ỷ thế hiếp người, vì sao còn có chút khó chịu?

Lily trầm mặc làm Lupin cho rằng cô mệt, "Lily, tuần tra xong toa cuối cùng thì cậu đi nghỉ trước đi, còn lại mình sẽ tuần tra trở về, rồi mình sẽ nói nội dung cuộc họp cho cậu."

"Cám ơn cậu, Remus." Lily cười cười, "Không sao đâu, trong chốc lát mình còn phải quen một số Huynh Trưởng nhà khác nữa."

Hai người tới gần toa cuối cùng, cửa hiếm thấy lại mở ra, bên trong còn có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc, "Snivellus chết tiệt nhà mày…"

"James", "Potter", Huynh Trưởng nam nữ Gryffindor cùng nói trong lòng, họ ăn ý nhìn nhau một cái, nhanh chóng đi qua.

"Ex…" "James!" Lupin vọt vào toa xe gào lên, cắt ngang thần chú của Potter.

"Potter, cậu hơi quá đáng, Severus, cậu không sao chứ?" Lily sắp bị Potter làm tức chết, còn chưa tới trường, chẳng lẽ lại để cậu ta làm Gryffindor bị trừ điểm sao? Khi nói tới nửa câu sau cô tự nhiên chuyển sang Snape, quả nhiên, còn hơi hơi đau lòng, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với lúc bắt đầu vừa nãy.

"Lily, cậu lại là Huynh Trưởng? Remus…" Potter ai oán nhìn cậu, người sau vô tội buông tay, "Các cậu… các cậu…" Potter càng tập trung lực chú ý trên người Lily và Snape, trong lòng cực kỳ bất an, nhớ tới màn thổ lộ của Lily cuối năm học trước, nhưng trước khi mở miệng rốt cuộc Potter thông minh hơn, cậu thấy mắt Lily nhìn Snape – nơi đó rất trong, tình yêu si mê kỳ trước đã biến mất sạch trơn.

Chuyện này không bình thường! Thần kinh thuộc quý tộc của Potter bị xúc động, tuy cậu cảm thấy rất vui vì Lily không còn si mê một máu lai Slytherin ghê tởm nữa, nhưng cậu để ý về an toàn của Lily hơn.

"Sirius, chúng ta đi thôi!" Potter quyết định rời đi trước, đợi tới trường học cậu sẽ xin hiệu trưởng Dumbledore giúp đỡ.

Sirius mềm nhũn tựa vào vách tàu, thật không thú vị, mình vừa tới không bao lâu Remus đã tới rồi, anh em tốt của mình vừa thấy Lily đã như chuột thấy mèo, a, không đúng, như cha mình thấy Lord gì đó, ghê tởm nịnh nọt, chẳng qua chỉ là một cái Máu… được rồi, vì James cậu có thể gọi cô ta là Muggle, thật không biết James thấy cô ta được chỗ nào.

Hưởng ứng lời bạn tốt, Sirius lại liếc Snape một cái mới theo Potter ra ngoài. Lupin thấy họ đều đi rồi cũng biết vị trí của mình rất xấu hổ, nhanh chóng viện cớ rời khỏi. Chỉ có Lily còn cẩn thận chào Snape, thuận tiện xin anh tha thứ cho Potter.

Sau khi Lily rời đi vẻ mặt Snape rất cổ quái, ký ức hẳn đã bị anh xóa tan hoàn toàn, nhưng vẻ mặt của Lily lại chứng minh tình cảm cô dường như cũng không biến mất theo ký ức, nhưng không có vật dẫn thì tình cảm sớm hay muộn cũng sẽ tiêu tán. Nghĩ vậy, Snape hơi nhẹ nhàng thở ra, không nhớ rõ đều tốt cho mọi người, hiện tại anh không muốn phiêu lưu, nhất là tình huống bên Lucius còn không rõ.

Rất nhanh, tàu tốc hành Hogwarts đến nơi, ngày hôm sau khai giảng, Lily hân hạnh được mời đến phòng hiệu trưởng, "Quan tâm hiện trạng Gryffindor hiện nay" là lý do của Dumbledore, về cá nhân, Malfoy nhỏ có vẻ đã đầu nhập vào bên kia, cụ cần nắm giữ hiện trạng Snape nhiều hơn.

33. Quyển 1 - Chương 33: Dumbledore Phát Hiện

"A, đứa nhỏ của thầy, trò muốn uống gì?" Lily vừa đến, Dumbledore đã thân thiết mời cô ngồi xuống, cũng ý bảo cô lựa chọn đồ uống.

"Sữa là được ạ, cám ơn thầy, hiệu trưởng." Lily không quá thích đồ ngọt, nhưng lời mời thì không thể từ chối được, Dumbledore vung đũa phép, một ly sữa nóng hổi xuất hiện trước mặt Lily.

"Trò đã quen với công việc của Huynh Trưởng chưa?" Dumbledore nhìn Lily uống xong sữa, đôi mắt sau cái kính nửa vầng trăng lóe sáng.

"A, không sao ạ, Remus giúp con nhiều lắm ạ." Lily rất thích công việc Huynh Trưởng, dù hơi mệt nhưng cô có thể cảm nhận được người khác công nhận mình, thật giống như đang bù lại khuyết điểm chưa được người ta đồng ý vậy.

"Thế thì tốt rồi, thầy vẫn luôn lo lắng trò sẽ không quen lắm, tuy nhiên khi giáo sư McGonagall đề cử trò lại rất khen ngợi!" Dumbledore nhìn Lily đã uống hết hơn một nửa ly sữa.

Hiệu trưởng râu bạc khen ngợi trực tiếp làm sư tử nhỏ Gryffindor đỏ mặt, Lily cảm thấy sự mỏi mệt và hoảng hốt mấy ngày nay đều được giọng nói thân thiết của hiệu trưởng và ly sữa ấm này lấp đầy, linh hồn cô thoải mái như đang nằm trên một chiếc giường lớn, mềm mại ấm áp làm cô chỉ muốn nhắm mắt lại.

"Lily, Lily, đứa nhỏ của thầy, nói cho thầy biết, dạo này trò có cảm thấy hơi mỏi mệt không?" Tiếng nói phù thủy trắng giống như đến từ phía chân trời.

Trong lòng Lily không ngừng nhắc mình đây là phòng làm việc của hiệu trưởng, nhưng cảm giác thoải mái từ trong linh hồn lại làm cô sa vào. "Dạ, dạo này rất mệt." Cô không tự giác nói ra.

"A, đứa nhỏ của thầy, là vì học tập quá áp lực sao? Hay là vì chức vị Huynh Trưởng Gryffindor làm trò căng thẳng?" Dumbledore hướng dẫn từng bước, cụ cần để Lily thả lỏng cảnh giác.

"Công việc của Huynh Trưởng không phải quá mệt, học tập cũng ổn, nhưng mà…" Lily chợt cảm thấy mình làm vậy là không đúng, hiện tại cô đang nói chuyện với hiệu trưởng, sao có thể tự mình thả lỏng chứ?

"Ưm… Ưm… Đừng khẩn trương." Dumbledore càng nhẹ nhàng, "Có lẽ trò muốn uống thêm sữa, uống thêm nữa đi, thầy còn rất nhiều."

Lily vâng lời uống hết ly sữa, vẻ mặt càng thêm mơ hồ.

"Nói cho thầy biết, đứa nhỏ của thầy, trò có thể tin vào thầy, trò biết là thầy muốn giúp trò, nào, nói cho thầy biết, vì sao trò lại bối rối?" Phù thủy trắng lại thử lần hai.

Quả nhiên, lần này Lily chỉ hơi phân vân đã nói ra cảm giác tận sâu trong mình, "Con vẫn cảm thấy hình như mình đã quên gì đó, nhưng con cũng không biết phải nhớ cái gì." Lily hoang mang.

Dumbledore giật mình, trực giác có người đã làm gì đó Lily. Cụ nhẹ nhàng đi từ sau bàn đến trước mặt Lily, đũa phép trong tay như nhảy nhót trong không trung, rất nhanh, đỉnh đũa phép xuất hiện một tia màu vàng. Linh hồn chấn đông, Dumbledore lại giật mình, giọng điệu càng hài hòa.

"Vậy trò cảm thấy mình quên đi cái gì?"

"Con không biết." Lily vẫn hoang mang, "Con đã hỏi một số người, tất cả đều như nhớ rõ."

Dumbledore nhớ tới Potter xin cụ giúp đỡ, Potter chỉ nói trò ấy nghi ngờ có người Obliviate Lily, nhưng hiếm khi trò ấy lại khăng khăng không nói vì sao lại hoài nghi. Vì mượn sức gia tộc Potter, Dumbledore cũng không dùng Chiết tâm Trí thuật hay dùng thuật mị hoặc gì, dù sao Potter cũng là người thừa kế gia tộc Potter, không nói tới mẹ trò ấy trước khi xuất giá mang họ Black, mà lão Potter cũng không phải một sư tử Gryffindor thuần chủng, cụ cũng không muốn bị nắm bắt cái gì trong thời điểm quan trọng này.

Nhưng may mà mâu thuẫn mấy đứa trẻ kia chỉ diễn ra trong phạm vi ấy thôi, Dumbledore thử một đám là ra, mà đứng mũi chịu sào chính là, "Đứa nhỏ của thầy, nói cho thầy biết, là chuyện có liên quan tới Severus sao?"

Lily đột nhiên phân vân hơn hẳn, tia sáng vàng trên đỉnh đũa phép Dumbledore bắt đầu trở nên không ổn định, Dumbledore vội vàng an ủi. Một lát sau Lily mới bình tĩnh lại.

Dumbledore biến chiếc ghế dựa thành một cái ghế nằm, dỗ Lily ngủ, tuy bỏ thêm vài thứ vào trong sữa nhưng chờ Lily tỉnh ngủ thì linh hồn chấn động của cô bé cũng sẽ ổn định lại.

Nhìn Lily ngủ say, trong lòng Dumbledore lại sóng gió cuồn cuộn. Snape đã xảy ra chuyện, đây là suy đoán đầu tiên của Dumbledore, nhưng nghĩ lại tin tức gián điệp mình truyền tới, kỳ nghỉ hè Snape chỉ ở nơi Slughorn học tập độc dược, so với một máu lai có người đảm bảo là phù thủy trắng, hiển nhiên Tom tin đứa bé Slytherin ở chi thứ Prince kia hơn nhiều.

Chuyện này rất bình thường, dù sao mình đầu tư vào Snape cũng không phải không muốn báo đáp lại ngay, càng che dấu sâu thì tương lai mình càng được nhiều lợi ích.

Tuy nhiên, rốt cuộc ai đang theo dõi Snape?

Người Dumbledore hoài nghi đầu tiên là Lucius, nhưng là một trong số ít người biết người đảm bảo thực sự cho Snape, Dumbledore chắc chắn gia tộc malfoy sẽ không tự mình tát mặt mình, giai đoạn hiện nay Tom càng không chú ý tới Snape, như vậy người xóa đi ký ức kia của Lily là ai đây?

Đúng vậy, Dumbledore đã xác định người xóa bỏ ký ức Lily là một vị phù thủy mạnh, Obliviate có thể bị cáo chế, nhưng điều kiện tiên quyết là đối phương phải rành Bế quan Bí thuật. Để có thể thực hiện các thần chú như Obliviate thì trụ cột cơ bản chính là Bế quan Bí thuật. Mà vài bậc thầy Bế quan Bí thuật trong giới phù thủy Dumbledore đều quen, những người đó không thể nào đi tới giới Muggle chỉ để xóa bỏ ký ức của một cô bé cả.

Kết luận đã rõ, nước Anh còn thế lực thứ ba hơn nữa chưa rõ lập trường. Nghĩ vậy, phù thủy trắng không nhịn được trầm mặt, theo bản năng cụ nhìn gọng kính trên bàn. Gel… Cụ có nên đi tới Nurmengard thăm người bạn già của mình hay không, nhìn xem… người ấy có còn ở đó?

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore nghi ngờ vô căn cứ —

Sau khi Lily tỉnh lại, cô đang nằm trên một cái ghế nằm thoải mái, hoa văn đỏ vàng bên dưới khiến cô nghĩ rằng mình đang ở phòng sinh hoạt chung Gryffindor, nhưng hơi nước trên bàn đối diện lại làm cô ý thức được mình đoán sai, vì hiệu trưởng cô tôn kính nhất đang đứng cạnh cô, chùm râu dài thả xuống, ánh mắt híp lên, mỉm cười nhìn cô.

Trong giây lát Lily cảm thấy xấu hổ, "Hiệu… hiệu trưởng, con thật sự xin lỗi… con lại ngủ quên mất."

"A, không sao, đứa nhỏ của thầy, chỉ sợ dạo này trò quá mệt mỏi rồi, thầy cũng rất vui vì trò có thể nghỉ ngơi trong chốc lát." Dumbledore cười hiền lành, "Vừa nãy nhìn trò rất mệt, hiện tại sao rồi?"

"Rất tốt ạ." Lily lắc lắc đầu, cảm giác thoải mái hơn hẳn, thái độ phù thủy trắng làm cô thấy thân thiết, vô hình giảm bớt áp lực của mình.

"Thế thì tốt quá, nhưng hiện tại… A, trò nên trở về, nếu không trò sẽ phải phạt chính mình đó." Dumbledore cười khẽ chớp mắt mấy cái, không hề để ý động tác này làm cụ có vẻ buồn cười vì không hợp tuổi.

"Ôi, Merlin ơi, đã đến giờ giới nghiêm rồi!" Lily hét lên, nhanh chóng đứng dậy, vừa chỉnh trang lại mình vừa xin lỗi hiệu trưởng, "Hôm nay con rất xin lỗi, dạo này có hơi hoảng hốt, tuy nhiên con nghỉ ngơi chỗ thầy thật thoải mái."

"A, đứa nhỏ, trò nói vậy, Poppy sẽ buồn lắm." Phù thủy trắng đùa.

Lily bị chọc cười, "Con về trước ạ, rất vui vì được nói chuyện với thầy."

Cô bé tràn ngập sức sống như ánh sáng mặt trời rời khỏi, sau khi cô đi không lâu Dumbledore mang theo Fawkes biến mất trong phòng hiệu trưởng.

Hành lang Nermengard lạnh băng như những ký ức u ám nhất của Dumbledore, cụ để Fawkes ở bên ngoài, mình thì nắm chặt đũa phép đi vào trong, gió đêm như kẻ bạc tình bội nghĩa, thô bạo đặt bàn tay lạnh giá của mình lên cơ thể ấm áp.

Dumbledore vừa đi, vừa nhớ lại sự đối chọi gay gắt khi mình và Gellert vừa mới quen biết, tình bạn sâu sắc sau khi thân quen, còn cả thời gian cá nước giao hòa ngắn ngủi mà đẹp đẽ kia. Nhưng mọi thứ ấy, cũng giống như một bảng màu nước, từ năm màu riêng biệt sạch đẹp lại trở nên lem nhem, không còn phân biệt được nữa.

Nói thật Dumbledore đã không còn nhớ được vì sao cụ và Gellert lại đi tới mức này, nhưng khi cụ tỉnh táo lại thì giữa họ đã cách nhau một hành lang lạnh băng, cách nhau cánh cửa nhà tù lạnh băng.

Mọi người gọi cụ là "phù thủy trắng", mọi người gọi người nọ là "Chúa tể Hắc ám"… rồi sao?

Dumbledore không biết, sau đó cụ bước đi trên con đường tối tăm không một ngọn đuốc, tưởng tượng phía sau cánh cửa nhà tù sẽ có quang cảnh thế nào.

Hành lang không dài, khi Dumbledore còn đang cảm thán khi nào mới tới thì đã đến đích, cụ vung đũa phép, một cái ảo ảnh hiện lên trên không, trong đó, đồ nội thất đơn giản làm Dumbledore cảm thấy xót xa, đấy là Gellert của cụ, là Gellert xuất thân quý tộc, sau lại càng cao quý đó! Nhưng giờ xem đi, một ông già tuổi xế chiều đang co người nằm trên cái giường gỗ, đắp một cái chăn mỏng manh.

Thần chú giữ ấm đâu? Vì sao Gellert lại không ếm một thần chú chứ? Dumbledore đau nhói trong lòng. Đúng rồi, sao cụ lại quên, phẩm phán Bộ Pháp thuật nước Đức đã ép uống độc dược cấm pháp thuật. Mà Gel lại tự mình uống hết, Dumbledore còn nhớ khi đó Gellert đã có vẻ mặt gì, đã nói gì? Dường như là "thua đánh cuộc".

Đùa ư, người nọ là Chúa tể Hắc ám, người nọ đang đánh cuộc gì và với ai?

Dumbledore cảm thấy mình không còn dám nghĩ tiếp, nhớ tới Tom nước Anh hiện nay ngày càng chìm sâu, Dumbledore lại kiên định mình đúng!

Dumbledore đi rồi, Gellert vốn "ngủ say" trên giường chợt tỉnh, đôi mắt sáng không hề hợp với vẻ già nua bên ngoài. Ông nâng tay, một cái giường lớn thay thế cho cái giường gỗ, đầu giường thậm chí còn để một ly cà phê nóng hổi.

"Al…" Gellert khẽ gọi, giọng nói là của một người trung niên. Ông búng tay một cái, một người mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện.

"Lord." Người tới cực kỳ cung kính.

"Đi thăm dò xem giới phù thủy nước Anh dạo này có vấn đề gì." Gellert sai bảo, người cúi cũng quen thuộc.

"Bụp", Người đó độn thổ, Gellert cười khổ, vì sao cậu không đi vào nhìn tôi chỉ một cái thôi? Rốt cuộc cậu sợ đối mặt với tôi, hay là sợ đối mặt với chính cậu… Al… của tôi…

34. Quyển 1 - Chương 34: Nhóm Đạo Tặc Thay Đổi

Đầu sỏ gây ra một chuỗi dao động này lại hoàn toàn không bị chú ý, trong cảm nhận của Dumbledore, có lẽ Snape là một máu lai thiên phú độc dược không tồi, nhưng chỉ là với độc dược thôi. Thành tích của Snape từ năm ba đã bắt đầu ở mức bình thường, Potter vài lần lấy nhiều thắng ít cũng đã làm thần kinh của phù thủy trắng mê hoặc.

Sau khi được hiệu trưởng Dumbledore trả lời thuyết phục, Potter vui đến mức muốn nhảy nhót, Lily mất ký ức, Lily mất ký ức về tên Snivellus kia! Điều này có ý nghĩa gì thì không ai rõ hơn cậu! Potter có hơi né ánh mắt của hiệu trưởng cậu tôn kính nhất, đương nhiên cậu biết hành vi của mình rất ti tiện, nhưng chỉ cần có được Lily, cái gì Potter cũng bất chấp.

Việc cấp bách hiện giờ là phải để Lily không bao giờ chú ý tên Snivellus kia nữa, ra khỏi phòng hiệu trưởng, Potter suy nghĩ. Cậu trực tiếp bỏ qua Peter, gọi Sirius và Lupin vào thảo luận bí mật, mà trùng hợp, Peter đã biết ba người đang thảo luận gì sau lưng cậu, nhưng cậu cũng chỉ ngẩn người nhìn họ thôi.

"Sirius, Remus, hai cậu nên giúp mình." Potter nói đơn giản về tình huống của Lily, đương nhiên, cậu không nói nổi chuyện nữ thần của cậu lại công khai tỏ tình với Snape, chỉ mơ hồ nói Lily không nhớ chuyện cô kết bạn với Snape.

Sirius và Lupin xứng đáng là người thừa kế quý tộc quá khứ và một người có đầu óc duy nhất trong nhóm Đạo tặc, họ nhanh chóng nắm được trọng điểm.

"Này, anh em à," Sirius bá vai Potter, "Không phải cậu không muốn thấy Lily quen Snivellus kia nữa sao?" Tuy từ "quen" trong lời Sirius không phải là từ "quen" kia nhưng nghe thấy Potter đã chột dạ nghĩ sang ý khác. "Nó dám!" Potter đen mặt.

"James," Lupin không đồng ý lắc đầu, mấy ngày nay cậu tiếp xúc với Lily nhiều nhất, đương nhiên cũng có quyền lên tiếng nhất, "Lily là một cô gái cực kỳ công bằng, cậu phải thừa nhận, Snape là bạn của cậu ấy, nếu cậu không muốn cô ấy tiếp tục chú ý tới Snape thì rất đơn giản thôi."

"Làm thế nào?" Potter mang theo hy vọng nhìn Lupin.

"Cậu đừng khiêu khích Snape nữa là được, theo mình được biết, bây giờ Snape là học đồ của giáo sư Slughorn, nói cách khác chỉ cần Lily không tới hầm thì họ sẽ không có thời gian gặp mặt, hơn nữa năm nay mình là Huynh Trưởng…" Remus còn chưa nói hết, Potter đã vỗ mạnh vai cậu, "Quả nhiên là anh em tốt của mình!"

Sirius có chút không hài lòng, ngoài anh em của cậu, Sirius cũng khó chịu Snape lâu rồi, nhưng thấy anh em nhà mình mừng rỡ như điên, Sirius bĩu môi, "Chỉ cần đừng để Lily thấy là được."

Quả nhiên con ngươi Potter sáng lên, cậu rất muốn theo đuổi Lily, nhưng kết thù với Snivellus vài năm giờ không phải chỉ đơn giản là do Lily, đương nhiên tuyệt đối Lily là nguyên nhân chính trong đó.

"Ít nhất James không thể đi," Lupin không còn cách nào khác, "James mà đi thì cậu ấy làm sao có thể tìm mình thuận tiện "giúp" Lily chứ?" Cậu nhấn mạnh thêm vào từ "giúp".

Nói tới Lily, quả nhiên Potter ngoan ngoãn hơn nhiều, cậu bất đắc dĩ nhìn Sirius, "Anh em à, xem ra chỉ có thể nhờ vào cậu."

Ngược lại Sirius nóng lòng muốn thử, "Yên tâm đi, chắc chắn mình sẽ làm Snivellus nhớ kỹ!" Để cậu ta nhớ rõ mình. Nửa câu sau Sirius không nói ra, từ khi bị đuổi khỏi nhà, Sirius càng muốn được người ta coi trọng, một khi bị xem nhẹ, lửa giận của cậu sẽ tăng lên nhiều. Nghĩ lại hai năm trước, Sirius không do dự xác nhận Snape là mục tiêu lớn nhất của mình, dường như chỉ cần cậu ta coi trọng mình như trước, cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn vì bị gia đình vứt bỏ.

— Tôi là đường ranh giới Snape không biết gì cả —

Bốn người Gryffindor thay đổi cũng không làm nhiều người chú ý, Dumbledore là một, Snape cũng là một. Chẳng qua Dumbledore cảm thấy mình nên vui mừng, sư tử nhỏ của cụ, người nối nghiệp cụ chọn rốt cuộc đã trưởng thành hơn, mà Snape thì không thèm để ý, anh đang bề bộn chuẩn bị cuộc thi Nhà bào chế thuốc tháng sau đây.

Trải qua chỉ đạo vào nghỉ hè của giáo sư Slughorn, Snape cũng có coi trọng cuộc thi lần này. Cuộc thi Nhà bào chế thuốc cấp A nói trắng ra chính là khảo sát một nhà bào chế thuốc chế tác độc dược cấp ba.

Khác với phân loại thần chú, độc dược không chỉ chia làm độc dược trắng và độc dược hắc ám, mà còn dựa theo cách sử dụng mà phân làm bốn loại.

Độc dược cấp một thuộc về độc dược ngoại thương, có tác dụng với vết thương bên ngoài cơ thể, như Dược trị ghẻ đơn giản và Dược khư đậu đều thuộc loại này; độc dược cấp hai thì chú trọng vào nội tạng và máu phù thủy, Dược bổ máu và Dược sinh con đều thuộc phạm trù này; độc dược cấp ba bắt đầu nghiên cứu về pháp lực và linh hồn phù thủy, Dược ổn định và các loại độc dược có tác dụng với linh hồn thường ở cấp này, đương nhiên còn có Dược tăng pháp lực và Bả Sói mà kiếp trước Snape đạt được vinh dự lớn lao nhờ nó.

Đương nhiên, mỗi một cấp độc dược sẽ phụ thuộc vào cách điều chế, thời gian và dược liệu của nhà bào chế thuốc mà có tính chất khác biệt. Mà độc dược tinh khiết phẩm chất cao cấp ba, hoặc độc dược cấp ba được thay đổi sẽ gọi là "độc dược cấp cao". Trước mắt ở nước Anh trong giới phù thủy nhà bào chế thuốc có thể chạm tới lĩnh vực này là Phượng Hoàng và Kỳ Lân, hơn nữa mỗi một người đều là bậc thầy độc dược tiếng tăm lừng lẫy.

Kỳ thật vào năm thứ ba mấy bình độc dược Snape đưa ra chỉ là biểu hiện mình ra thực lực của mình, Chân Dược và thuốc độc chất lượng cao chính là độc dược cấp ba nổi bật nhất, lại còn kể đến Dược mê hoặc tác dụng với linh hồn kia nữa. Có thể nói, ngay từ đầu Snape đã nói cho Lucius biết anh có thực lực chạm vào độc dược cấp cao, đó cũng là vì sao Abraxas có gan để Lucius làm đảm bảo cho Snape – khi thế cục tốt, Snape có thể ở phía sau, khi không tốt cũng sẽ không liên lụy tới gia tộc Malfoy.

Cuộc thi Nhà bào chế thuốc cấp A hàng năm sẽ lựa chọn một độc dược cấp ba thích hợp để tiến hành điều chế, đương nhiên, nhà bào chế thuốc được phép một mình tiến hành, dù sao cách xử lý và điều chế là tiền vốn của mỗi nhà bào chế thuốc. Nếu bạn thật sự không điều chế được đề mục, Hiệp hội Nhà bào chế thuốc cũng cho phép bạn điều chế độc dược cấp ba mình am hiểu, nhưng với độc dược không phù hợp với yêu cầu dự thi, rõ ràng trình độ "hoàn thành" sẽ cao hơn cuộc thi một ít. Mặc dù không đạt tới trình độ chất lượng cao, thì chất lượng trung bình cũng phải đạt được.

Ở phương diện này, Snape và tiểu thư Prince hoàn toàn đi hai con đường, người trước không sợ bất kỳ cuộc thi nào, rồi sau đó giả vờ tới nơi Slughorn huấn luyện điều chế được độc dược cấp ba trình độ chất lượng trung bình, mà tiểu thư Prince lại chọn độc dược cấp ba vẫn là Dược giảm đau đơn giản nhất.

Nhớ tới sắc mặt khó coi của gia chủ Black trước khi dẫn tiểu thư Prince rời đi, trong lòng Snape cực kỳ vui vẻ, dám khoe khoang kỹ xảo độc dược của mình trước một bậc thầy độc dược khác không khác gì chơi dao. Rồi cả vẻ mặt ghi hận khó có thể tin của tiểu thư Prince kia nữa chứ, Snape vừa khinh thường cũng âm thầm cảnh giác, tuy anh không cho rằng một nhân vật nhỏ ở chi thứ có thể gây rắc rối gì cho mình, nhưng kiếp trước làm anh biết không thể nào xem thường ai được, nhất là nhân vật nhỏ.

Chuyện giữa Snape và Prince bị giấu diếm hoàn toàn, giáo sư Slughorn là vì cuộc thi còn chưa tiến hành, không muốn làm phân tâm học đồ của ông, gia chủ Black và chi thứ Prince lại chỉ vì không thể mất danh tiếng bởi cuộc thi, nếu không phải giới phù thủy hiện tại người có thể đại diện dòng họ "Prince" này chỉ có thể là chi thứ, Orion tuyệt đối sẽ không thừa nhận một Prince tài năng độc dược đó còn không bằng một máu lai.

Có điều trong khoảng thời gian này gia chủ Black vẫn rất đắc ý, trên thực tế, toàn bộ Slytherin đều truyền hai tin tức lớn về gia tộc Black – một là Sirius bị đuổi khỏi nhà, Regulus sẽ thành gia chủ tiếp theo của gia tộc Black; hai là Narcissa Black và gia chủ Malfoy, người được coi trọng bên cạnh Voldemort, Lucius Malfoy cử hành lễ đính hôn long trọng.

Đối với tin tức trước, Slytherin cũng không giật mình, mỗi một đời Black đều sẽ có vài đối tượng bị đuổi

khỏi nhà, tuy lần này hành động trực tiếp hủy bỏ người thừa kế có hơi lớn nhưng tóm lại cũng không kỳ lạ gì. Nhưng tin tức thứ hai lại gây ra một hồi chấn động lớn trong Slytherin!

Lucius Malfoy là ai? Gia chủ Malfoy, con vàng cháu bạc giới phù thủy, hoàng tử hoàn toàn xứng đáng của Slytherin trong mấy năm qua, các tiểu thư muốn trở thành phu nhân Malfoy cũng phải sắp hàng dài, chỉ một lời đồn năm đó có thể dẫn tới vô số rắn nhỏ âm thầm ngáng chân Snape, từ đó có thể thấy được sức hấp dẫn của Lucius lớn thế nào.

Đáng tiếc, cuối cùng lại là tam tiểu thư nhà Black không nổi bật đạt được, không ít rắn nhỏ Slytherin cảm thấy khó chịu nhưng cũng không dám làm gì – hiện tại ai không biết vị đại nhân kia đang mạnh, mà Voldemort cũng cho phép đám hỏi giữa hai quý tộc lớn dưới chân mình. Dưới tình huống như thế, có con rắn nhỏ Slytherin nào bị mù dám thách thức vị đại nhân kia chứ?

Nhất thời, địa vị của Regulus và Narcissa như nước lũ lên trong Slytherin.

So sánh mà nói, Sirius ngày một tồi tệ hơn, tuy cậu vẫn khiêu khích Slytherin đánh lẻ nhưng lần này các Slytherin cũng sẽ không nén giận nữa. Sirius không có gia tộc che chở chỉ có thể không cam lòng đi cùng nhóm Potter, nhưng lại khiến cậu thêm hận Snape, thậm chí vì vậy mà hận luôn cả em trai ruột của mình.

Trong mắt Sirius, Regulus thay thế mình, mà Snape nguồn gốc của mọi sự sỉ nhục cậu phải chịu từ Slytherin, cậu sẽ bắt đầu mài mòn Snape trước. Cho nên Sirius và Potter như hình với bóng đồng thời cũng bắt đầu bày ra "một kế hoạch lớn".

Thay đổi trong Slytherin đương nhiên là Snape biết, thậm chí Narcissa tự mình tới mời anh, mời anh tham gia lễ đính hôn giữa nhà Black và Malfoy, lấy danh nghĩa là "học đồ giáo sư Slughorn".

Snape không biết Narcissa tính toán điều gì, nhưng anh biết cõi lòng mình không muốn thấy Lucius thề chung thủy với ai trước Merlin cả. Chấp nhận là một chuyện, nhìn tận mắt lại là chuyện khác.

Nhưng Narcissa lại kiên trì một cách bất ngờ, cuối cùng Snape nghĩ tới cái gương hai mặt lẻ loi trong Đường Bàn Xoay kia, Bế quan Bí thuật đã tới cực hạn, "Tôi sẽ đi." Anh nói hai chữ, cũng không quay đầu lại ung dung rời đi.

Phía sau anh Narcissa lo lắng. Cha cô lại dặn cô phải đối xử tử tế với máu lai này, vì "Lord vô cùng coi trọng nó", nhưng trực giác phái nữ của Narcissa lại cho cô biết Snape vô cùng nguy hiểm. Nghĩ tới lời đồn đãi trong giới quý tộc vào nghỉ hè, Snape có quan hệ mờ ám với vị hôn phu nhà mình.

Tất nhiên là Narcissa thích Lucius, dù là đám hỏi lợi ích, nhưng rồi Lucius sẽ là của cô, đúng không? Cô muốn cho tên máu lai này biết rõ, dù giữa hắn và Lucius có xảy ra chuyện gì đi nữa!

35. Quyển 1 - Chương 35: Cuộc Thi Nhà Bào Chế Thuốc

"Vậy, học đồ Slughorn, ngài Snape, ngài có thể bắt đầu, đề mục năm nay là "Dược giảm đau"." Một phù thủy để râu cầm tấm da dê đọc tên "Severus Snape", học đồ Slughorn sao? Ông coi trọng liếc Snape một cái, anh bình tĩnh đi vào gian phòng của mình, nhìn rồi chỉnh lý dược liệu trên bàn. Đây là thói quen của anh, trước khi chính thức điều chế độc dược anh cần phải nhớ kỹ mỗi một dược liệu trong tay mình, mà cũng ổn định tâm trạng bản thân.

Đế căn thảo, nguyệt quang thảo, thủy tiên căn, ngải thảo, nanh rắn… Snape đọc tên từng thứ trong lòng, tuy phần lớn chúng không cần thiết khi điều chế Dược giảm đau nhưng Snape phải hiểu vị trí của chúng, để ngừa sự cố.

"Được rồi, bắt đầu." Snape nói với mình, lấy dao bạc bắt đầu xử lý đế căn thảo, đây là dược liệu chủ yếu của Dược giảm đau. Thật ra Snape có hơi khó hiểu vì sao Hiệp hội Nhà bào chế thuốc lại lấy độc dược phổ biến trên lớp độc dược năm thứ năm làm đề mục cuộc thi Nhà bào chế thuốc lần này, nên theo phán đoán anh nghĩ không chỉ đơn giản là vậy.

Hoặc là chất lượng cao, hoặc phải thay đổi, Snape không có con đường thứ ba để đi.

Đập dẹt, cắt, nghiền… nhanh chóng, Snape ép ra nước cốt đế căn thảo. Nhưng còn chưa đủ, trình độ mà bất cứ một học sinh ưu tú độc dược học năm năm ở Hogwarts cũng có thể làm không đủ khiến mấy lão phù thủy khôn khéo trong Hiệp hội kia hài lòng, thay đổi, thay đổi trên cơ sở chất lượng.

Snape để nước cốt đế căn thảo vào vạc, rồi nhanh chóng lấy một cái nanh rắn nghiền thành bột, gần như rất ít người biết, nếu thêm một ít bột nanh rắn trong Dược giảm đau sẽ có thể nâng cao chất lượng Dược giảm đau này, cũng nhanh chóng để độc dược phát huy tác dụng. Bỏ bột nanh rắn vào cái vạc đã biến thành màu vàng, độc dược cũng thay thành ánh vàng. Ngay sau đó Snape rửa sạch nguyệt quang thảo, anh để mũi mình tới gần cái vạc, vừa cẩn thận khống chế pháp lực mình, vừa tìm kiếm thời cơ bỏ nguyệt quang thảo vào trong.

Nhìn độc dược trong vạc chậm rãi trở nên ánh vàng, Snape hiếm khi ngơ ngẩn trong quá trình điều chế.

Từ ngày đó Narcissa nửa ép buộc anh "mời" tới lễ đính hôn giữa nhà Black và Malfoy, Snape đã nhận rõ nhân vật cả đời này của mình, dù Abraxas xảy ra chuyện gì, vận mệnh đều có quán tính cực lớn, Lucius vẫn phải ở cạnh Narcissa, mà mình sớm hay muộn sẽ trở thành Tử thần Thực tử, còn phải nghĩ thái độ đối xử của Dumbledore với mình, chỉ sợ cuối cùng vẫn không trốn được thân phận gián điệp hai mang.

Trải qua nhiều thời giờ như vậy, nếu Snape không đoán ra Lucius gây bất hòa vì bảo vệ mình thì anh sẽ không xứng với chỉ số thông minh của bản thân. Anh có thể hiểu ý của Lucius, sau khi biết kiếp trước mình làm Tử thần Thực tử, Lucius sẽ cố gắng không để anh làm Tử thần Thực tử. nhưng mà… Snape cười thảm, sau khi Abraxas chết, bậc thầy độc dược sau lưng gia tộc Malfoy rồi cũng sẽ trồi lên mặt nước, so với việc bị lôi ra thì không bằng chủ động ngay từ đầu.

Tuy nhiên không như mong muốn, Lucius chỉ sợ quá quyết tâm, gương hai mặt, cú… Snape nghĩ đến mọi cách liên lạc với Lucius đều bị phá, một cái nhẫn duy nhất nghe nói là Khóa Cảng căn bản lại không dám sử dụng – Merlin biết anh sẽ không muốn mang tới rắc rối nào cho Lucius. Vì thế đến nay Snape cũng không thể giải thích ra suy nghĩ của mình, đối phương mang cái vẻ "trời sập xuống thì có tôi" làm Snape vừa cảm thấy anh ta ngu xuẩn lại có chút cảm động.

Nhưng dù giữa anh và Lucius có nhiều tâm tư thế nào, sau khi anh tham gia lễ đính hôn của Lucius cũng nên giữ lại. Snape bình tĩnh tiếp tục quấy độc dược, kể cả Lucius đối xử với Narcissa thế nào, từ lúc đó họ chỉ có thể là bạn.

Bạn thân… Snape buồn bã, cái xưng hô này kiếp trước làm Snape cảm động và áy náy, kiếp này lại càng như trào phúng anh vô năng và nguyền rủa vận mệnh, dù sao chỉ cần Snape anh muốn, anh không có được.

Độc dược trong vạc chậm rãi chuyển sang màu nâu, Snape bất ngờ tỉnh táo bỏ nguyệt quang thảo vào, lập tức, màu nâu bị trung hòa trở thành màu vàng sáng.

Tắt lửa, cho vào bình, Snape ảo não nhìn một ít màu tối không hài hòa ở dưới màu vàng, anh ngẩn người đã bỏ lỡ mất thời gian cho nguyệt quang thảo vào trong.

"Severus Snape." Cửa mở, vẫn là phù thủy kia dẫn Snape ra ngoài.

Đó là một đại sảnh hình tròn, chưa đến mười phù thủy tuổi tác khác nhau đứng chờ, gần như họ đều mọc râu dài, có mấy người không giống như là người nước Anh.

"Slughorn đề cử, Severus Snape, Dược giảm đau, chứng thực dược sư cấp A." Phù thủy dẫn Snape tới giới thiệu ngắn gọn, Snape nộp bình độc dược của mình lên. Mới nhìn đến màu vàng sáng kia, có hai lão phù thủy đã mỉm cười, với màu sắc này, chất lượng trên trung bình là chắc chắn.

"A?" Một giọng nói tiếng Anh mang theo giọng Đức, ngạc nhiên, "Đây là Dược giảm đau đã thay đổi!"

Những phù thủy đó nhìn Snape khác hẳn, đề thi năm nay đơn giản đương nhiên là có nguyên nhân, người nào đó ép Hiệp hội Nhà bào chế thuốc, làm mấy lão phù thủy này chỉ có thể không cam lòng lấy đề thi là Dược giảm đau, không nghĩ tới, một học trò năm thứ năm, mới chỉ năm thứ năm ở Hogwarts lại thay đổi sản phẩm.

Mấy phù thủy bắt đầu thực nghiệm dược hiệu Dược giảm đau do Snape điều chế, chỉ chốc lát sau, phần lớn đều lộ ra vẻ hài lòng. Dù là thời gian phát huy dược hiệu, thời gian duy trì và độ tinh khiết của độc dược,

bình Dược giảm đau của Snape này có ưu thế rõ ràng, chỉ tiếc một điểm duy nhất là chất lượng toàn bộ độc dược lại không đạt được chất lượng cao. Có lẽ vì cách điều chế, có lẽ vì lửa, nếu không Hiệp hội Nhà bào chế thuốc càng hài lòng, dù sao, một nhà bào chế thuốc mới năm thứ năm và một nhà bào chế thuốc có tiềm lực là khác nhau trong mắt các ông cụ họ. Kẻ trước thì làm người ta ghen ghét, người sau lại khiến người ta muốn bồi dưỡng.

"Cậu Snape, sư phụ của cậu gần đây thế nào rồi?" Người thông minh đã bắt đầu tính toán tạo quan hệ sau khi Snape xuất sư.

"Giáo sư Slughorn gần đây khỏe lắm ạ." Snape tỏ lễ nghi.

Hiệp hội Nhà bào chế thuốc càng hài lòng, xem đi, có thiên phú, lại hiểu lễ nghi, lập tức càng thêm hòa ái.

Snape thuận lợi lấy được chứng chỉ dược sư cấp A, vì Snape xuất sắc, tiểu thư Prince với Dược giảm đau nguyên thể cũng không thành công đạt được, làm cho trong một thời gian về sau tiểu thư Prince càng lạnh lùng, người cũng trở nên yên lặng.

— Tôi là đường ranh giới Snape chuẩn bị tham gia lễ đính hôn —

Trước khi Giáng sinh tới, toàn bộ Slytherin, không, toàn bộ Hogwarts cũng biết Slughorn bồi dưỡng ra một nhà bào chế thuốc còn xuất sắc hơn cả người thừa kế nhà Prince! Chỉ trong một năm ngắn ngủi, học đồ của ông đã được chứng chỉ dược sư cấp A, gần đây Slughorn đi đâu cũng nổi tiếng, càng miễn bàn có không ít ông bạn cũ khi viết thư cho ông đều khen ngợi ông "tìm được một học trò giỏi".

Ngược lại Snape không thay đổi gì, nhưng Slytherin lại thay đổi sách lược với anh lần hai, thi thoảng cũng có vài quý tộc nhỏ bắt đầu chào hỏi anh, có thể dự tính là, nếu không có sự cố nào thì sau khi anh xuất sư cũng sẽ đi theo con đường của giáo sư Slughorn, chỉ cần anh không gặp phải vị tiểu thư phản nghịch Black là được.

Lily và nhóm Đạo tặc đương nhiên cũng nhận được tin, Lily không nói gì, trong trí nhớ giữa cô và Snape đã tới mức không cần chào hỏi, huống chi còn Potter ở cạnh bên, không phải không thừa nhận, không có sự ghen tị với Snape, Potter cũng được coi là đáng khen ngợi, ít ra Lily đã bắt đầu làm bạn với cậu.

Lupin và Peter thì lại cảm thán một phen, họ vốn không có ân oán gì trực tiếp với Snape, hiện tại cũng chỉ cảm thấy máu lai Slytherin quả nhiên có chút tài năng linh tinh gì đó.

Nhưng Sirius, xuất thân máu trong làm cậu có một cảm giác mất thể diện kỳ lạ, mà đối tượng lại là Snivellus cậu chướng mắt đã lâu. Nghĩ đến mình bị đuổi ra khỏi nhà, không thể không sống nhờ trong nhà người anh em tốt, Snape thì một bước lên tiên, hưởng thụ vinh quang Slytherin, Sirius cảm thấy họ thật giống như là hoàng tử và tên ăn mày ven đường mấy năm trước, chỉ khác là vài năm sau hoàng tử lưu lạc trở thành bình dân, mà tên ăn mày làm con rể quốc vương!

Trong lòng Sirius vặn vẹo, nếu không vì hình thái hóa thú trì hoãn, cậu đã sớm dạy dỗ Snape đến mức kêu cha gọi mẹ, cậu suy nghĩ âm u.

Trong khoảng thời gian này không phải nhóm Đạo tặc không có thu hoạch gì, Potter lấy được ình bạn của Lily, Lupin lấy được vinh quang Huynh Trưởng, mà ngoài mấy điều này, bản đồ Đạo tặc và hóa thú thuộc thành tích lớn nhất của họ đã thành công.

Bản đồ Đạo tặc là thứ làm bừa đã thành công vào nghỉ hè, phần lớn thời gian họ thay nhau cất giữ, đó cũng là vì sao lần trước Peter có thể thấy ba người kia ở cạnh nhau; phù thủy hóa thú thì gần đây mới thành công. Vào lễ Giáng sinh nhóm Đạo tặc quyết định ở lại trường, họ định cho Lupin một bất ngờ.

Rất nhanh, kỳ nghỉ Giáng sinh tới, Snape một mình về Đường Bàn Xoay.

Lấy ra gương hai mặt Lucius đưa cho, Snape có chút cảm thán nhìn gương, ngoại trừ cái hoa văn kỳ dị trên cổ tay và nhẫn, thì gương hai mặt này có thể nói là liên hệ duy nhất giữa mình và Lucius.

Anh nghĩ lại lời mời của Narcissa, nhớ tới một tuần sau mình sắp sửa tham dự lễ đính hôn, Snape triệu tập một cái hòm màu xanh đậm, đặt gương hai mặt lên trên đệm nhung. Không thư từ, không đề tên, Snape nhìn quà tặng đính hôn anh chuẩn bị đưa cho Lucius, cảm giác rất là châm chọc.

Chuyện nên xảy ra rốt cuộc vẫn xảy ra, anh không hề thay đổi, cũng không thay đổi được cái gì.

36. Quyển 1 - Chương 36: Suy Đoán Của Gellert Grindelwald

Rất nhanh, Gellert Grindelwald ở Nurmengard cũng nhận được tin tức mới nhất về giới phù thủy nước Anh từ Thánh Đồ.

Trận quyết đấu năm đó, Dumbledore đã thật sự làm Gellert tổn thương, dù vậy, ông vẫn giao đũa phép ra, cũng cho người nọ thanh danh bạch phù thủy, thậm chí Gellert còn tiến vào Nurmengard mà năm đó ông tự tay thiết kế.

Dù mang cái danh nghĩa bị "giam lỏng", Gellert vẫn luôn hy vọng có thể tiếp tục nối duyên cũ cùng Dumbledore, có thể nhận ra ngay từ địa điểm mà ông lựa chọn bị giam cầm. Không ít Thánh Đồ cấp cao hết chỗ nói… đại nhân của họ… lại bằng lòng giam mình lại, chỉ vì xóa bỏ đi cái ranh giới giữa "phù thủy trắng" và "Chúa tể Hắc ám".

Cũng may tôn nghiêm của Gellert còn không cho phép ông cầu xin, mà Dumbledore căn bản không có can đảm đối mặt với ông, hai người kia cứ dậm chân tại chỗ. Đối với điều này, phần lớn Thánh Đồ đều vui như mở cờ, cũng có một đám người chưa hề từ bỏ ý định kéo sự chú ý của Chúa tể bọn họ sang nơi này từ lão già râu bạc suốt ngày giả ngu ở nước Anh kia.

Còn Bộ Pháp thuật nước Đức mà Dược cấm pháp thuật? Đùa à, Thánh Đồ đã kinh doanh nhiều năm ở nước Đức, thành viên lại chủ yếu từ quý tộc, vào lúc mạnh nhất còn hầu hết ở châu Âu, chẳng lẽ chỉ một trận quyết đấu "thất bại" mà có thể nghiêng ngả? So với việc nói Gellert giải tán Thánh Đồ, không bằng nói Gellert thấy tình thế không tốt nhân cơ hội rửa sạch tổ chức này, mà trận quyết đấu kia lại như ông giúp cho người yêu, đạt tới mục đích diễn ra cuộc đấu chính trị.

Kết quả, Bộ Pháp thuật nước Đức rất hài lòng, họ thu lại quyền lợi bên ngoài; Dumbledore rất hài lòng, mình đánh bại Chúa tể Hắc ám, để lại cho toàn bộ giới phù thủy một cái danh sáng trưng; Thánh Đồ cũng rất hài lòng, điên cuồng mở rộng cộng thêm một lần tẩy sạch không chỉ gia tăng sự tập trung của họ, sự hợp tác và giao tiếp cũng mở ra cực lớn, nhất thời, nghiên cứu trong các lĩnh vực vẫn giậm chân tại chỗ vài thế kỷ qua cũng tiến một bước dài, các quý tộc nước Đức đi đường đều có danh cả.

Nhưng Gellert lại không hài lòng, dù diễn trò, ông cũng đã "bi thảm" tới cực điểm, dù là vậy, người yêu của ông lại không thèm gặp ông chỉ một lần.

Đến, rồi lại ung dung đi… Gellert từ chờ mong, đến quen thuộc… Một ngày nào đó nếu Dumbledore thật sự mở cửa vào, Gellert có khi còn không thích ứng.

Lại nói tiếp Chúa tể Hắc ám đều khá bốc đồng, hiện tại Gellert cũng vậy, "Cậu không gặp tôi thì tôi tự đến, tôi phải bắt cậu gặp tôi", nhiều năm không gặp khiến trong cảm nhận của Gellert Dumbledore vĩnh viễn là thanh niên tóc nâu mỉm cười với ông buổi chiều, cho dù Thánh Đồ nói gì ông cũng không để ý.

Thật vất cả, Chúa tể nhà mình ngoài việc hứng thú với chuyện bên ngoài của Dumbledore — tuy khi mới bắt đầu vẫn là vì Dumbledore, Thánh Đồ vẫn gắng hết sức tra rõ ràng rành mạch tin tức giới phù thủy nước Anh gần đây. Thậm chí họ còn nộp cả ảnh vài "nhân vật nổi danh" dạo này, chỉ còn nước xin ông mau chóng tìm người yêu là xong.

Gellert cũng lơ đễnh, thực tế, trải qua nhiều năm như vậy, quan hệ giữa Gellert và Thánh đồ đã không chỉ là cấp trên và cấp dưới, đương nhiên Gellert là Chúa tể của Thánh Đồ nhưng ông càng giống tín ngưỡng của Thánh Đồ hơn. Mà Gellert cũng sẽ không để ý một ít trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục hay như sự quan tâm quá độ của Thánh Đồ.

Ừm… nước Anh có một tên là Voldemort, kêu gọi "máu trong là cao nhất"? Hừ, một đứa nhỏ đầu óc còn chưa lớn thôi, chỉ cần hắn không vươn tay đến nước Anh là được… Ừm, chẳng liên quan tới mình, bỏ qua bỏ qua; a, cái này là nhà Prince? Không đúng, sao lại là họ "Snape"?

Bản thân là xuất thân quý tộc, lại có nghiên cứu về hệ thống gia phả quý tộc Gellert vừa thấy tấm ảnh "Severus Snape" Nhà bào chế thuốc cấp A lại mẫn cảm nhận ra đặc điểm dòng máu nhà Prince – tóc đen

mắt đen. Lại nói tiếp, nhà Prince và nhà Grindelwald miễn cưỡng cũng coi là có quan hệ. Gần như là cùng đại, nhà Prince có pha trộn huyết mạch tinh linh hắc ám, mà nhà Grindelwald lại pha trộn huyết mạch tinh linh tự nhiên.

Khác với bình thường, thật ra ở trong thế giới tinh linh, tinh linh tự nhiên cũng tốt, tinh linh hắc ám cũng vậy, chỉ là nơi phát ra pháp lực là khác nhau thôi, cũng không phân biệt là chính nghĩa hay tà ác. Tinh linh tự nhiên gần với hệ pháp thuật tự nhiên, mà tinh linh hắc ám thì am hiểu pháp thuật hắc ám.

Nên sau đó gia tộc Grindelwald cho ra đời không ít bậc thầy luyện kim, sự hiểu biết về nguyên tố pháp thuật làm họ có ưu thế trên trận pháp, mà gia tộc Prince lại tới nước Anh, bắt đầu kinh doanh độc dược – tinh linh hắc ám mẫn cảm về linh hồn làm họ có được lợi ích trên độc dược hơn các lĩnh vực khác.

Rất nhiều thế kỷ qua đi, trừ bỏ điển tịch gia tộc từ xưa của hai nhà và một ít ghi chép về tinh linh thì giới phù thủy đã không còn ai biết được quan hệ giữa gia tộc Grindelwald và gia tộc Prince.

Làm người kế thừa gia tộc Grindelwald, đương nhiên Gellert có biết một ít, người có công phía sau chính là người bác chồng tại thung lũng Godric, "Tóc đen mắt đen, là dấu hiệu theo huyết mạch tinh linh hắc ám của gia tộc Prince, phù thủy có đặc thù này chắc chắn đến từ gia chủ Prince có dòng máu đậm nhất, hơn nữa có khả năng sẽ thức tỉnh huyết mạch tinh linh hắc ám."

Lời nói của người bác này được Gellert nhớ kỹ trong lòng, "Snape… Snape…" Gellert vốn chỉ muốn quan tâm một chút đến tình hình gần đây của Dumbledore, không ngờ lại để ông nhìn thấy một người hứng thú. Đơn giản không có việc gì làm, Gellert ra lệnh cho Thánh Đồ tìm hiểu toàn bộ tư liệu về cuộc sống năm năm ở Hogwarts của "Severus Snape" này.

Toàn bộ Thánh Đồ hân hoan ủng hộ, đây chính là người đầu tiên không phải Dumbledore mà Chúa tể của họ cảm thấy hứng thú đó! Nhất thời, các quý tộc nước Đức liên tục tổ chức dạ hội và gặp gỡ, nhóm phù thủy tốp năm tốp ba đứng đắn ở cùng nhau đoán quan hệ giữa phù thủy nhỏ tên Snape này và Chúa tể của họ.

Cha con? Xong, liền bí mật nhìn Chúa tể của họ…

Tình nhân? Mắt các quý tộc sáng lóe, nhưng rõ ràng phù thủy nhỏ này không có vẻ được như gia chủ gia tộc Malfoy gần đây.

Tuy nhiên dù là nguyên nhân gì đi nữa, lực chú ý Gellert bị dời đi là sự thật không thể chối cãi. Không mấy ngày nữa, cuộc đời Severus Snape đã được đưa vào Nurmengard.

Kỳ thật câu chuyện của Snape rất đơn giản, chỉ là một Slytherin cố chấp gả cho Muggle, rồi xảy ra bi kịch. Mấy ngàn năm đến nay mâu thuẫn giữa phù thủy và Muggle đều không thể nào hàn gắn, thật sự không mới mẻ gì. Nhưng làm Gellert cảm thấy hứng thú chính là bản thân Severus, xác thực mà nói là Snape sau năm thứ ba.

Nhìn xem, Gellert rất kỳ lạ, hợp tác cùng gia tộc Malfoy, bậc thầy độc dược đứng phía sau, học đồ Slughorn… Dù Snape này có lai lịch gì, Gellert cũng phải nói một câu: khá có đầu óc. Tìm được một tấm gỗ thích hợp, giấu mình ở phía sau, vĩnh viễn không cho ai biết con bài ẩn của mình, Gellert ngửi được mùi đồng loại trên người Snape.

Có điều, nhóc con này gần đây có hơi vội vàng, Gellert cau mày nhìn Snape tham gia cuộc thi Nhà bào chế thuốc cấp A, là cái gì đã kích thích nhóc con này?

Biểu hiện của Snape được Gellert khá quý mến, còn Voldemort, xí, một người thừa kế không được tài năng gì, đừng tưởng rằng hắn có thể che dấu nổi thân phận máu lai của mình, người vứt bỏ dòng họ và gia tộc của mình không có tư cách nói chuyện với ông.

Malfoy… Malfoy, Gellert nhìn vài tờ tư liệu mỏng manh về Snape, hai phần ba trên đó có liên quan tới tên Malfoy. Chuyện gì đây?

Rất ít người biết, khi còn trẻ ngoài nghiên cứu pháp thuật thì Gellert cũng rất thích việc phải hỏi đến tận cùng. Thói quen này đã chậm rãi được sửa lại sau khi ông thành lập Thánh Đồ, vì làm sao ông có thể tự

thân vận động nhiều đến thế. Có điều hiện tại giam ở trong Nurmengard lại làm ông có thói quen này, đầu tiên thử nghiệm chính là Snape, a, có lẽ còn phải tính cả gia tộc Malfoy.

"Đi thăm dò tin tức gần đây của gia tộc Malfoy." Gellert phân phó theo thói quen.

Kết quả lần này giới phù thủy nước Đức lại bị chấn động, gia tộc Malfoy đó, quý tộc lâu đời nước Anh đó, hay là… các quý tộc đau đầu suy nghĩ… đổi khẩu vị? Malfoy sáng lóe thấy thế nào cũng mạnh hơn Snape tối như mực kia.

Từ đó không thể không khích lệ hiệu suất của Thánh Đồ, xem ra giấu tài mấy năm qua không chỉ không tổn thất thực lực mà càng làm mạng lưới tin tức của họ càng thêm toàn diện cùng bí mật. Ngày hôm sau, tư liệu của Abraxas và Lucius đã được để trên đầu giường Gellert, nhất là còn để thêm một tấm ảnh chụp toàn thân.

"Chúa tể, còn một ít…" Thánh Đồ đưa đến tư liệu nhăn nhó nói.

Gellert đen mặt, ông có chút vô lực mà phất tay, "Để họ hủy ảnh đi, dù sau cũng là quý tộc số một số hai ở nước Anh."

Ảnh chiếm lượng lớn trên tư liệu, cũng không có mấy chữ, nhưng chỉ mấy chữ này đã đủ để Gellert đoán ra.

Abraxas Malfoy, gia chủ tiền nhiệm gia tộc Malfoy, thái độ với Voldemort không rõ, là bạn với Orion Black, hai tháng trước bị bệnh cấp tính qua đời.

Lucius Malfoy, gia chủ đương nhiệm gia tộc Malfoy, nghe nói hiện nay đã thề trung thành với Voldemort, từng có lời đồn có quan hệ yêu đương với Severus Snape, nhưng giữa hai người cũng không xuất hiện nhiều. Hiện nay đã học kế thừa gia nghiệp, không lâu đính hôn với tam tiểu thư gia tộc Black.

"Snape… Abraxas Malfoy… Lucius Malfoy…" Đầu óc lão Chúa tể Hắc ám chậm rãi nối lại, nhờ vào mạng lưới tin tức mạnh mẽ của Thánh Đồ, ông có thể biết một số giao dịch âm thầm giữa Snape và gia tộc Malfoy, khiến ông liên kết vài người lại, mà không như phù thủy nước Anh xem nhẹ Snape.

"Abraxas Malfoy… Abraxas Malfoy…" Cuối cùng Gellert nhìn vào tấm ảnh chụp Abraxas cười đa tình, giống như vì cái chết của hắn mới làm hai đứa nhỏ kia đùa nghịch đúng mực.

Cơ bản đã rõ, Gellert cũng bỏ qua. Giới phù thủy nước Anh thế nào cũng không liên quan tới ông, nói đến nói đi ông cũng chỉ tò mò mà thôi. Nhưng Gellert không nghĩ tới, sự oán hận của Thánh Đồ vài năm nay một khi bùng nổ là đáng sợ cỡ nào.

Vài ngày sau, Gellert theo thường lệ tỉnh lại giữa căn phòng ngủ trang trọn ở Nurmengard, bên giường đã có bữa sáng và tất cả đồ dùng, tương đối đặc biệt là trung tâm phòng đặt một cái hòm lớn, được đóng gói bằng một loại giấy xanh bạc, trên đó còn mang theo một cái nơ bướm màu hồng rất to.

Cũng may vài năm nay Gellert đã quen với hành vi động kinh của các Thánh Đồ, lần này thẩm mỹ có hơi khoa trương một chút thôi. (Thánh Đồ: nếu không phải Chúa tể coi trọng lão ong mật Dumbledore kia, chúng tôi cũng sẽ không như vậy, aaaaa, màu hồng thần mã)

"Diffindo." Lão Chúa tể Hắc ám ném ra một thần chú không đũa phép chuẩn xác, ruy băng cởi ra, giấy gói cũng bị cắt. Rồi Gellert làm ra một hành động mà ông chưa từng làm – ông trực tiếp đổ cà phê lên người. Giữa phòng, một người đẹp tóc bạch kim đang ngủ yên tường trong quan tài thủy tinh trong suốt, lão Chúa tể Hắc ám quen hắn, mấy ngày trước ông còn nhìn ảnh chụp của hắn cảm thán mà.

Abraxas Malfoy!!!

37. Quyển 1 - Chương 37: Trước Lễ Đính Hôn

Không nói tới lão Chúa tể Hắc ám rối rắm thế nào trong Nurmengard nữa, Lucius đen mặt về nhà – gia tộc ai bị người trộm mộ cũng không thể có sắc mặt tốt được, hơn nữa lại ngay trước khi y sắp đính hôn, Lucius không thể không suy đoán có phải quý tộc kia định làm y mất hết mặt mũi trước Voldemort hay không.

Nhớ tới lễ đính hôn, Lucius không thể không nghĩ tới vị hôn thê của mình, Narcissa không phải không tốt, ngược lại, nếu không gặp được Sev, Narcissa chính là lựa chọn tốt nhất của Lucius. Mái tóc bạch kim, mắt lam, gia thất không tồi… Lucius chắc chắn nếu ngược thời gian, mình sẽ yêu cô, tựa như "tương lai" mà Sev đã miêu tả vậy.

Đáng tiếc, vận mệnh như là một đứa trẻ con thích chơi đùa, Sev của y lại đi vào cuộc sống y đầu tiên, kết quả mang đi trái tim thuộc về Lucius.

Sai lầm ngẫu nhiên, Abraxas chết, mình vẫn đi theo Voldemort, mắt thấy cũng không thể không đón Narcissa, Lucius không có cách nào, y vốn muốn đẩy Sev ra rất xa, nhưng không nghĩ tới Sev của y lại tự trở về.

Chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc! Đương nhiên Lucius sẽ biết được thành công vĩ đại của "máu lai Slytherin", y mang theo dáng vẻ như không có việc gì, nhưng lại âm thầm hận đến chết!

Y làm nhiều như vậy, ngoài việc bảo vệ gia tộc, chỉ là mong đẩy Snape ra khỏi lực chú ý của Voldemort, hiện tại thì tốt rồi, bản thân cậu ấy lại chui vào trong.

Lucius có thể hiểu được ý định của Snape, làm cho y vừa tức giận lại đắc ý. Dù Sev của y có mục đích gì, cậu ấy luôn để ý tới mình nhưng Snape không thèm quan tâm mình cũng làm Lucius cảm thấy tức giận!

Y không chỉ một lần lấy gương hai mặt ra, nếu Sev của y đã đoán ra ý định cũng như biểu lộ thái độ của y, vậy Lucius sẽ không còn chần chừ liên hệ với Snape, nhưng càng để ý lại càng sợ hãi. Dù sao Lucius cũng tự quyết định, dựa vào hiểu biết về Snape, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không tốt, cũng vì vậy, Lucius bỏ lỡ cơ hội giải thích duy nhất với Snape trước lễ đính hôn, mà y cũng thật không ngờ Snape lại tham dự lễ đính hôn của mình!

Narcissa cũng không nói cho Lucius cô mời Snape, thậm chí vào lần Lucius kiểm tra đối chiếu danh sách khách mời cô cũng bỏ tên Snape ra. Cô biết mình làm vậy là không lý trí, đám hỏi giữa các quý tộc ít có tình cảm, nhưng cô thật sự thích Lucius, sẽ luôn nỗ lực vì mình, ít nhất, cô muốn biết tâm tư chân chính của người chồng tương lai. Mà mời Snape đến trong khi anh ấy hoàn toàn không biết sẽ là một cơ hội tốt nhất. Narcissa tin tưởng, dù xảy ra chuyện gì, Lucius tuyệt đối sẽ không trở mặt với mình trên lễ đính hôn – thể diện quý tộc là không thể ném đi, hơn nữa lại còn do Voldemort tự mình chủ trì.

Đến lúc đó giữa họ không có gì ngăn cản, dù có gì đi nữa thì Narcissa cũng chắc chắn có thể xóa bỏ ý tưởng của tên máu lai kia, đồng thời nghĩ cách kéo Lucius về với mình. Giới phù thủy chưa từng có sự kiện ly hôn, mà lần hôn nhân này dù Narcissa có đồng ý hay không thì Black luôn đáp ứng.

Vì Lucius còn chưa trưởng thành nên lễ đính hôn sẽ tổ chức trước khi kỳ nghỉ Giáng sinh chấm dứt, dù sao tuy Lucius đã kế thừa vị trí gia chủ nhưng phần lớn khách y mời đều là học sinh trong trường. hơn nữa lễ đính hôn này là do Voldemort chủ trì, càng có nhiều rắn lớn rắn nhỏ đứng thành hàng.

Hôm nay, biệt thự Malfoy trang trí vô cùng trang trọng, Lucius làm chủ nhân đứng ở cửa đón khách, trên mặt Orion Black đắc chí mãn nguyện cười, chạy lại giữa các khách mời.

Đám hỏi gia tộc Malfoy và gia tộc Black… bắt đầu.

— Tôi là đường ranh giới Lucius tổ chức đính hôn —

Lúc Snape tiến vào là đại diện cho giáo sư Slughorn, Slytherin gian xảo này hợp lý vặn lời mời của Narcissa, "Nếu mời con đại diện thầy, thầy sẽ không đi, đúng lúc còn chưa hoàn thành một độc dược." Đây là lý do bên ngoài của Slughorn, thật ra hai bên đều rõ ràng, Slughorn sợ lắc lư giữa hai đầu. Có điều tuy hai bên trắng đen không có cảm tình gì với hành vi này, nhưng ngại Slughorn có tác dụng trong chiến tranh, hai bên trắng đen đều ăn ý không quá ép buộc, dù sao, ai cũng không muốn cho mình thêm một kẻ thù, nhất là kẻ thù này có thể trở thành chiến hữu với mình.

Người tiếp đãi Snape là gia chủ Black, lý do rất đơn giản, Voldemort rất có cảm tình với nhóc con máu lai lấy được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc, vừa lúc cũng nhân cơ hội hôm nay tuyên bố với giới quý tộc ngài coi trọng Snape. Voldemort hiểu được cảm nhận làm máu lai Slytherin, một khi có người cho cậu ta cơ hội đi về phía trước, tuyệt đối cậu ta sẽ cảm động rơi nước mắt.

Không thể không nói, Voldemort nắm đúng tâm trạng Snape, nếu không phải Snape đến từ "tương lai", thì ngày nay có thể rất không yên lòng. Những ai biết cũng cố gắng về sau không trêu chọc máu lai Slytherin này, ai bảo người ta có tài năng, bỏ qua gia chủ chi thứ Prince đứng một bên, đúng là sỉ nhục máu trong đó!

"A, Severus, sư phụ của cháu thế nào rồi?" Orion ra vẻ quen thuộc.

"Thầy khỏe lắm ạ." Snape ngay ngắn cúi đầu, Orion cũng nghĩ vì Slughorn ngừa học đồ làm ông ta mất mặt mà cố ý dạy.

"Vậy thì, tự nhiên đi nhé." Orion nhanh chóng rời khỏi, ông ta chỉ cần cho Lord thấy thái độ là được.

Snape đứng một mình ở góc vườn hoa, hôm nay vườn hoa biệt thự Malfoy được trang trí, mấy bàn ăn rất dài, không ngừng có gia tinh bưng theo trà và đồ ăn, rượu đặt lên, ở giữa đặt một cái bàn, rõ ràng là cho đôi tân nhân thề nguyện. Tư duy Snape có chút mơ hồ, lần trước ký ức ở biệt thự Malfoy như còn rõ ràng trước mắt, hiện tại cảnh còn người mất.

Đương nhiên, vẻ mặt ung dung vốn có của Snape không lộ ra cảm xúc gì, chỉ cho người khác cho rằng anh đang nghiêm túc.

"Đàn… đàn anh S…Snape…" Một giọng nói sợ hãi vang lên cạnh Snape.

Snape quay đầu, thấy Regulus Black đứng cạnh mình, đang giả vờ bình tĩnh.

"Có lẽ cậu chủ nhỏ Black nên làm đầu óc nhồi đầy cỏ lác của mình tỉnh táo lại, tôi tên Snape, không phải là S…Snape." Được rồi, nhát gan, yếu đuối… lại là một Black, Snape lập tức tìm được chỗ giải tỏa. "Chẳng lẽ cậu chủ nhỏ Black cũng không biết việc gọi tên đối phương một cách chính xác là lễ nghi cơ bản của quý tộc sao, hay là gia chủ tương lai Black tôn quý chướng mắt tôi là máu lai hèn mọn."

Regulus chưa từng gặp qua tư thế này, cho tới giờ đứa nhỏ vẫn rất chân thành xấu hổ đỏ bừng mặt, trong lòng hận mình chưa từng xuất hiện.

Thật ra lý do Regulus xuất hiện rất đơn giản, Narcissa nhờ và bản thân cậu tò mò.

Là đứa con trai út không được coi trọng, Regulus chưa từng nhận được sự chú ý. Cha mẹ vĩnh viễn chú ý tới anh trai. "Sirius đã biết sử dụng thần chú", "Sirius biết cưỡi chổi", "Sirius bắt đầu học lễ nghi"… dù vợ chồng Black có mục đích gì, con thứ hai nhà Black trở nên nhát gan yếu đuối vả lại không đủ trình độ kế thừa là sự thật. Nếu không phải Sirius phản nghịch, có lẽ Regulus cũng sẽ là một "cậu chủ nhỏ Black không tài năng gì" khi còn sống.

Nhưng Merlin lại đột ngột sửa kịch bản, Sirius trực tiếp phản nghịch bị đuổi khỏi gia tộc Black, Regulus gần như là bị ép buộc ra mặt. Kết quả tạo thành hiện trạng, một người thừa kế hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn. Vợ chồng Black vô số lần thất vọng cảm thán kích thích lòng tự trọng của Regulus, vì một lần quá căng thẳng thực hiện kém, từ đó tuần hoàn ác tính, thế nên nếu không phải Mũ Phân Loại phân cậu tới Slytherin, vợ chồng Black thậm chí cho rằng cậu phải vào Hufflepuff!

Có đôi khi Regulus cũng hoài nghi, nếu không phải anh trai mình quá mức phản nghịch, ba mẹ sao lại chú ý tới mình chứ?

Bởi vậy, Regulus có một loại cảm giác chiến hữu quỷ dị với Snape luôn đả kích Sirius trầm trọng, điều này cũng khiến cậu là một số ít người trong gia tộc Black có cảm tình với Snape.

Narcissa thì không nói, nhưng Bella và Andromeda cũng ngứa mắt Snape, người trước vì huyết thống Snape, người sau vì lời đồn của Snape và em chồng tương lai của cô. Trước lễ đính hôn hôm nay, Regulus được Narcisssa nhờ quấn chặt bên Snape, cô không hy vọng lễ đính hôn mình có sự cố nào, về phương diện khác, có lẽ cô muốn một người giúp quan sát phản ứng của Snape, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Cho nên, khi Lucius mặc lễ phục đi ra đã thấy em trai vợ tương lai đứng cạnh Sev "của y", căng thẳng không biết nói gì rồi giả vờ không kiên nhẫn, Lucius quen thuộc vẻ mặt kia thế nào, thật giống như mỗi lần mình lôi kéo cậu bắt cậu làm chuyện gì cậu không muốn vậy, khác với Regulus, dù biểu hiện Snape có không kiên nhẫn bao nhiêu thì cuối cùng anh sẽ thỏa hiệp với Lucius.

Lucius tham lam nhìn vẻ mặt sinh động của Snape, người sau hiển nhiên chú ý tới có người đang nhìn mình, liếc qua, hai người đều ngẩn ra. Rất nhanh Snape phản ứng, khẩu hình nói "Chúc mừng".

Trong lòng Lucius tràn đầy chua sót, y mở to mắt nhìn đối tượng mình yêu bằng toàn bộ linh hồn quay đầu nhìn người đàn ông khác, hoặc là cậu bé khác? Không thèm quan tâm hắn là ai, giờ phút này Lucius chỉ muốn làm thịt người thừa kế Black thôi.

"Lucius, lễ đính hôn bắt đầu." Giọng Orion kéo y về hiện thực. Ông ta theo tầm mắt của Lucius thấy được Snape, "A, Cissy cố ý mời Severus tới, thầy giáo của cậu ta cũng không hợp tham dự nơi như này." Dù có lòng hay không, Orion đều muốn đẩy Narcissa lên trước.

Lucius cảm thấy cho tới giờ mình chưa từng hận ai như vậy! Narcissa, vị hôn thê y sắp sửa ký kết khế ước, cứ thế tàn nhẫn đưa sự thật ra trước mặt y và Sev của y, không cho tránh né.

Lucius cố gắng bình tĩnh, đầu tiên y chỉnh lý một chút dây xích hình rắn quấn quanh cổ tay trái của mình, lại nắm chặt gậy rắn trong tay, y là một Malfoy!

38. Quyển 1 - Chương 38: Lễ Đính Hôn

"Lord." Orion đưa con gái nhà mình đến trước bàn, Lucius và Voldemort đã chờ ở đó, Orion hơi hơi cúi đầu trước Voldemort, vỗ vỗ tay con gái mình, giờ phút này, ông chính là cha của một cô bé.

Hiển nhiên Voldemort rất hài lòng về thái độ của Orion, hôm nay hầu hết các quý tộc đều tới đây, chứng minh quyền lực của Voldermort tại giới phù thủy rất cao.

"Hôm nay chúng ta tới đây, để chứng kiến một đôi hôn thê ký kết khế ước hôn nhân." Voldemort nhẹ nhàng nói, Narcissa xấu hổ cúi đầu, Lucius mím chặt môi, cách đó không xa đôi mắt đen Snape trống rỗng. "Lucius Malfoy và Narcissa Black." Voldemort tiếp tục, "Hãy cầm đũa phép lên."

Narcissa giơ đũa phép cô lên trước, tay trái Lucius móng bấm sâu vào da thịt, Sev của y đang nhìn, nhìn y ký kết khế ước hôn nhân với người khác, nghĩ thôi cũng đã khiến linh hồn Lucius đau đớn.

"Lucius…" Narcissa khẽ nói, gương mặt đỏ ửng lại hơi nhợt nhạt, cô không ngờ máu lai kia lại có ảnh hưởng lớn tới Lucius như vậy!

Lucius hơi hơi giơ lên gậy rắn, cảm giác có cái gì đó đang đi xa khỏi y.

"Tôi, Lucius Malfoy chào đón Narcissa Black làm nữ chủ nhân gia tộc Black." Lời thề của Lucius ngắn một cách khó tin, dưới sự chứng kiến của Merlin, căn bản không thể nào nói dối, mà "nữ chủ nhân gia tộc Malfoy" đã là tất cả mà Lucius có thể hứa hẹn.

"Tôi, Narcissa Black, bằng lòng gả cho Lucius Malfoy, hứa chăm sóc anh, quan tâm anh, giữ gìn tôn nghiêm của anh." Narcissa vẫn nói lời thề của mình ra, cô đã suy nghĩ cẩn thận, lời hứa của Lucius bây giờ không quan trọng, quan trọng là… về sau.

Quả nhiên, mắt Lucius lóe lóe, là một Slytherin thông minh, đáng tiếc… cô vĩnh viễn không phải là Sev.

Voldemort như không hề cảm thấy được hai vị hôn thê đã âm thầm đấu đá, có lẽ hắn cũng không chú ý tới, hắn quan tâm hơn cả là "Malfoy" đón "Black".

"Vậy, lấy danh nghĩa Merlin, khế ước thành lập." Voldemort vung cây đũa phép gỗ tử sam, sợi bạc đại diện cho khế ước bắt đầu hiện lên trên cổ tay Lucius và Narcissa.

Lại là khế ước bạn đời cực kỳ bình thường, Narcissa có chút thất vọng, nhưng nghĩ tới khế ước sắp đạt thành, trong lòng vẫn vui vẻ không ngừng.

Bên kia linh hồn Lucius như bị lôi kéo, xung đột giữa "Lucius" và "Malfoy" gần như đập tan y. Theo bản năng y nhìn về phía Snape.

Từ khi Lucius bắt đầu thề Snape vẫn trầm mặc, so với kiếp trước nghe tin Lily kết hôn nỗi đau đớn truyền tới tận sâu trong linh hồn. Anh không thể gắng xoay nhẫn, nhưng rất lạ, thường ngày chiếc nhẫn có thể trấn an anh lại rất im lặng, "Lucius… Lucius…" Snape yên lặng gọi trong lòng, đây là lần cuối cùng, anh nói

với mình, dưới thần chú xem nhẹ, hoa văn đã lâu không thay đổi bắt đầu nở rộ, thời gian dài không được trấn an làm Snape cảm thấy vô cùng khó chịu, anh nhịn không được khẽ kêu đau một tiếng.

Nhưng tiếng kêu đau ngay cả Regulus ngay bên cạnh cũng không nghe thấy lại như tiếng sấm nện bên tai Lucius, gần như là đồng thời, "Lucius" áp đảo "Malfoy", cũng lấy được quyền lực chiếm lĩnh.

Voldemort như đột nhiên bị tấn công, hộc ra một ngụm máu tươi. Cùng lúc đó, hoa văn trên tay Narcissa bắt đầu biến mất cực nhanh, ở nơi mọi người không thấy rõ, dây xích hình rắn trên tay Lucius che lấp hoa văn bên dưới đã bắt đầu nở rộ, tốc độ hệt như Snape.

Narcissa mặt trắng bệch, Orion cũng sốt ruột, nhưng Voldemort không nói gì, ông cũng không dám tự tiện đi lên.

Sắc mặt Lucius chậm rãi trở nên hồng hào, đau đớn xé rách linh hồn trở thành sự an ủi hiền hòa; nhẫn của Snape đột nhiên trở nên thông suốt, cảm giác quen thuộc cuồn cuộn truyền vào lòng Snape, thoáng chốc, Snape như nghe thấy được Lucius đang ngân nga gọi tên mình — Sev.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh. Biệt thự Malfoy chìm vào yên tĩnh…

Đây là… khế ước thất bại? A, râu của Merlin! Giờ phút này, các quý tộc trong lòng đều kêu Merlin, rồi bắt đầu tính toán nguyên nhân khế ước thất bại.

Pháp lực người khế ước không đủ… các quý tộc liếc Voldemort một cái, người nào lại không biết dòng dõi và pháp lực của người này chứ; người thề giả dối, a, lời thề của gia chủ Malfoy đã giản lược đến mức không thể giản lược hơn, căn bản không có vấn đề, trừ khi… mọi người ở đây đương nhiên có thể nghe được lời thề dũng cảm của Narcissa, mà hiện tại khế ước thất bại như đang châm chọc gia tộc Black dụng tâm kín đáo. Nhất thời, có mấy người phản ứng mau nhìn Orion, muốn nuốt gia tộc Malfoy vào chứ gì độc thực đó!

Orion sắc mặt xanh mét, ông hiểu con gái, nên ông suy đoán đầu tiên, Lucius có vấn đề, nghĩ lại lời nói có chút quỷ dị của Abraxas trước khi chết, Orion hận không thể đánh tan xác – gia chủ Malfoy cả đời trên đầu ông ta mà ngay cả sau khi chết cũng không để ông ta an bình, chắc chắn hắn đã làm gì đó!

Không thể không nói, ở mức độ nào đó Orion… đoán rất đúng.

"Lord, xin ngài tha thứ sai lầm của tôi, cậu chủ nhỏ Malfoy còn chưa trưởng thành, Abraxas vốn nói với tôi, Malfoy có hạn chế với người thừa kế của mình, trước khi trưởng thành không thể ký kết khế ước hôn nhân." Orion nhanh chóng phản ứng, ông tiến lên một bước, thỉnh tội trước Voldemort.

Lucius mới kịp nhận ra, ngay sau đó liền quỳ xuống, "Lord, xin tha thứ sai lầm của tôi!"

Còn chưa rõ cái gì, bên trong vườn hoa đã quỳ xuống một tảng lớn, nếu gia chủ Black đã tìm bậc thang để xuống, ai mù mà đi chọc ông ta.

Trong lòng Voldemort biết rõ, vấn đề ở trên Lucius, hắn nhớ tới dấu hiệu hắc ám thất bại, ngược lại nghi ngờ có phải gia tộc Malfoy thật sự có khế ước hạn chế bảo vệ trước khi trưởng thành hay không. Hắn cưỡng chế phản phệ vì khế ước thất bại – lần này khác lần trước, ký kết thất bại và chứng kiến thất bại hoàn toàn không giống nhau. Cái trước là ký kết không thành công thì thôi, còn cái sau thì phải bị trừng phạt vì thất bại.

"Lord, mời ngài vào phòng khách nghỉ ngơi trước." Đầu óc Lucius chưa bao giờ rõ ràng như vậy, gia tộc Black xem ra đã đắc tội rồi, hiện tại y chỉ phải nhờ vào Voldemort coi trọng. Lucius đánh cuộc Voldemort không thể mặc kệ gia tộc Black chỉ lớn mạnh, hắn cần gia tộc Malfoy kiềm chế.

Quả nhiên, Voldemort lóe qua tia hài lòng, "Nếu là sơ sót, Orion."

"Vâng, thưa Lord."

"Khi Lucius trưởng thành, ta sẽ ban cho các ngươi vinh quang." Voldemort nói vậy, chính là đang nhắc gia tộc Black, đồng thời ám chỉ cho qua chuyện này.

Lucius nhanh chóng tìm gia tinh, khẽ sai bảo vài câu rồi mời khách mời vào trong nhà, bắt đầu dạ hội.

Các quý tộc khôn khéo không đề cập tới đính hôn vừa rồi, dường như họ chỉ là đang tham gia một dạ hội bình thường, thậm chí có tiểu thư can đảm không để ý gia tộc Black bắt đầu nhìn trộm Lucius, trước khi vị hoàng tử lập gia đình bỏ qua Narcissa.

Rốt cuộc, lễ đính hôn đầu voi đuôi chuột này qua loa kết thúc, khi người gia tộc Black rời đi cũng xanh mặt, dù bên ngoài tất cả mọi người không nói gì, nhưng sau lưng tuyệt đối gia tộc Black sẽ tiếp nối gia tộc Prince, trở thành trò cười lớn nhất giới quý tộc. Nghĩ mà xem, khế ước hôn nhân giữa quý tộc chính là khế ước bạn đời bình thường nhất còn chưa tính, khế ước bạn đời còn thất bại nữa!

Tất thối Merlin vài năm không giặt! Khế ước hôn nhân thất bại đã mấy trăm năm nay không xuất hiện tại giới phù thủy rồi, lần này gia tộc Black thật đúng là nổi bật.

"Khóc, khóc, khóc! Chỉ biết khóc! Khi không lại sửa lời thề làm gì!" Rốt cuộc Orion bùng nổ khi về nhà trong tiếng khóc của Narcissa.

"Được rồi, căn bản không liên quan tới Cissy!" Walburga cũng không hiền lành gì, "Trước đó Cissy đã hỏi em về lời thề, em tra rồi, không có vấn đề."

Orion lạnh lùng, "Abraxas Malfoy." Ông ta gần như nghiến răng nghiến lợi nói, "Đừng để tôi biết anh làm gì."

So sánh với gia tộc Black lạnh lẽo, tâm trạng Lucius hiển nhiên tốt hơn nhiều.

Tuy gia tộc Malfoy ít nhiều cũng sẽ bị liên lụy bởi khế ước thất bại, nhưng lời thề quy củ lại khiến cho rất nhiều quý tộc không biết sự thật đứng cạnh y cho rằng y bị Narcissa "liên lụy". Lucius gian xảo cũng biết thời biết thế, ra vẻ trung thành với Voldemort sắp xếp.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Lucius mới gỡ dây xích hình rắn ở cổ tay trái ra, dây xích tay là sản phẩm luyện kim truyền thừa của gia chủ Malfoy, từ khi Lucius xác định thần chú xem nhẹ của mình không giấu diếm được Dumbledore thì đã lấy dây xích tay này ra.

Hoa văn khế ước đã lâu không nhìn làm Lucius há hốc miệng, nụ hoa tường vi vốn đang nửa mở lại gần như nở rộ hoàn toàn. Lucius cau mày nhớ lại tình cảnh mình ký kết khế ước với Sev, dường như rất dễ dàng.

Lucius suy nghĩ nhìn hoa văn trên cổ tay, cha mình rốt cuộc đã làm khế ước gì? Có lẽ mình phải chăm lật thư viện gia tộc Malfoy thôi, hoặc đi xem bức ảnh của cha? Tuy rằng từ khi Abraxas chết bức họa của người trống không một cách kỳ lạ, hơn nữa thi thể cũng biến mất.

Lucius mỏi mệt day trán, cảm thấy mọi chuyện liên tiếp xảy ra làm y sắp phát điên. Nhìn quà tặng đính hôn chất cao như núi, Lucius đành phải an ủi mình, coi lễ Giáng sinh lần hai là được. trong quá trình gia tinh khuân vác, một cái hộp màu xanh đậm rớt ra. Lucius nhặt lên, ma xui quỷ khiến mở ra.

Không có thư, không có đề bút, trống trơn không giống là quà tặng đính hôn. Trên thực tế nó cũng không phải, Lucius nhìn gương hai mặt quen thuộc nằm trong hộp cười khổ. Y cầm lên, nghĩ lại chủ nhân mấy ngày trước cũng đặt nó trên tay thế này.

Thật lâu sau, Lucius đặt gương hai mặt mình đã bài mòn vào hộp, tìm một tấm da dê viết rồi cho vào trong gói lại.

Cho nên, khi Snape trở lại Đường Bàn Xoay đã thấy một con cú xa lạ đang bay quanh nhà anh, nhưng vì hệ thống phòng ngự mà không thể đi vào. Snape không biết tại sao lại cầm lấy quà mà con cú gửi.

Vào trong nhà, Snape chỉ cảm thấy thật mệt mỏi. Anh lười biếng mở hộp ra, bên trong một cái gương hai mặt quen thuộc, vừa nhìn đã thấy là thường xuyên được cầm trên tay, như đang nhắc nhở mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Snape nhìn mặt gương im lặng kia, như nhìn một dược liệu quý hiếm. Thật lâu sau, anh mới cầm gương lên, một tấm da dê rơi xuống, trên đó viết một dòng chữ quen thuộc, "Take care of yourself."

39. Quyển 1 - Chương 39: Tiếp Diễn Sau Đính Hôn

Tin tức gia tộc Malfoy và gia tộc Black đính hôn thất bại nhanh chóng truyền ra giới phù thủy, tuy mọi người bên ngoài không nói gì nhưng âm thầm thì tin tức bay đầy trời đó.

Lucius nhân cơ hội giảm giao tiếp và dạ hội gia tộc Malfoy, lấy lý do là "thân thể khó chịu", đương nhiên các quý tộc đều cho rằng Malfoy nhỏ đang công khai cho thấy mình bất mãn; trong âm thầm, Lucius vùi đầu vào thư viện gia tộc, y nhớ rõ lần trước khi cùng ký kết khế ước với Sev thì cha mình đã cầm một quyển sách thật dày, trên đó như có in gia huy Malfoy. Hoa văn trên tay y rất quỷ dị, lần này thế nào y cũng phải tìm cho ra rốt cuộc đây là cái gì mới được!

Trừ cái đó ra, thi thể Abraxas đột nhiên biến mất cũng làm Lucius sứt đầu mẻ trán, tuy y cảm thấy cha mình có thể vẫn chưa chết nhưng bức họa trống cộng thêm cái tên màu xám trên thảm gia tộc hoàn toàn không thể giải thích được. Cũng chính vì vậy, thi thể Abraxas biến mất cũng không khiến Lucius khủng hoảng đến mức đứng ngồi không yên, ai biết có phải cha mình đã chuẩn bị gì không. Không phải Lucius không quan tâm cha mình, nhưng hiện tại gia tộc Malfoy đang ở một vị trí rất nguy hiểm, làm gia chủ Malfoy càng nên suy nghĩ cho ích lợi gia tộc!

Khác với Lucius âm thầm được lợi, Snape ngày qua ngày ở Đường Bàn Xoay bình tĩnh mà phong phú.

Cùng lúc, sự thật Lucius và Narcissa chưa đính hôn làm Snape nhẹ nhàng thở ra hơn nhiều, cũng có nghĩa cho "vận mệnh" không phải là bất biến. Nếu không phải Lucius đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió thì chắc chắn Snape sẽ liên hệ trực tiếp với anh ta. Nói đến liên hệ, Snape không khống chế được nghĩ tới gương hai mặt Lucius gửi tới – hoa văn mặt sau đã bị mài mòn chứng tỏ chủ nhân nó thường xuyên cầm trên tay, mà tấm da dê kia dường như cũng nói ra rất nhiều tâm tư mà Lucius không thể nào nói ra miệng từ sau cái ôm năm thứ tư kia.

Có lẽ Snape rất trì độn trên phương diện tình cảm nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ xem nhẹ thay đổi tâm trạng của mình. Chỉ cần Lucius còn không có ấn ký của ai thì anh có thể mặc mình âm thầm muốn Lucius chú ý. Đôi khi Snape cũng nghĩ, có phải kiếp trước mình thật sự thiếu gia tộc Malfoy rất nhiều nên kiếp này phải dùng cả đời mình để bồi thường hay không? Nghĩ đến Abraxas kiếp này, nghĩ đến Lucius, rồi nghĩ tới Dra quỳ thẳng trước khu mộ, Snape cắn cắn môi, anh đã từng lấy linh hồn để thề, vĩnh viễn không phản bội Lucius, bảo vệ anh ta, giúp đỡ anh ta. Nếu đây là gợi ý mà Merlin ban cho, để anh trả hết nợ của mình, Snape cũng không hối hận.

Phản ứng hoàn toàn khác biệt của Lucius và Snape thật ra do sự lệch lạc về kiến thức ở phương diện nào đó, đấy cũng là lý do vì sao mà khế ước thất bại Lucius trực tiếp vào thư viện mà Snape thì hoàn toàn không biết – anh cũng chỉ cho rằng gia tộc Malfoy có khế ước bảo vệ mà thôi.

Làm gián điệp hai mang giữa hai phe trắng đen kiếp trước, cho đến chết vẫn độc thân, Snape chưa từng tiếp xúc tới khế ước hôn nhân, càng miễn bàn là đi tìm hiểu sâu, so với khế ước hôn nhân, Snape hiểu về lời thề Bất Khả Bội hơn.

Cũng vì "không biết", làm Snape mất cơ hội biết sự thật đầu tiên, cũng là cơ hội thật sự cho tương lai của anh và Lucius.

— Tôi là đường ranh giới Snape và Lucius hoàn toàn phản ứng khác nhau —

Không nói tới phản ứng của hai người Snape và Lucius, mỗi người gia tộc Black đều u ám.

Orion và Walburga không cần nói, khế ước hôn nhân mấy trăm năm qua giới phù thủy chưa từng thất bại lại thất bại! Riêng điều đó thôi cũng đã vô cùng nhục nhã, mà gia tộc Black lại là người câm ăn hoàng liên – có khổ cũng không nói nên lời!

Nhất là Orion, sau khi trở về ông ta đã bỏ ký ức về Abraxas chết ngày đó vào Chậu Tưởng Ký, kéo phu nhân nhà mình quan sát đi quan sát lại. Trực giác quý tộc cho Orion biết chỉ sợ Abraxas đã làm gì đó trước khi qua đời, đề phòng đám hỏi giữa Lucius và nhà mình. Nhưng nhìn ký ức vài lần, ngoài việc Abraxas luôn nhấn mạnh với Lucius "gia tộc là trên hết" thì không có cái nào đáng ngờ! Hơn nữa dù nhấn mạnh gia tộc là trên hết, cũng không có vấn đề nào cả – nhìn lời thề của Lucius trên lễ đính hôn thì biết, thằng bé nghe theo lời Abraxas cực kỳ quán triệt. Ngay từ đầu Orion cũng biết rõ mục đích Lucius cầu thân nhà mình, là

gia chủ Black, đương nhiên ông yêu thương con mình, có điều trước lợi ích gia tộc thì con cái gì cũng sang bên cạnh hết!

Trên thực tế, không phải ông không biết tâm tư của Cissy, vừa thỏa mãn lợi ích gia tộc lại thỏa mãn nguyện vọng của con gái cũng không gì là không tốt, nhưng hiện tại vấn đề lại xảy ra trên lời "bằng lòng" của Narcissa. Nếu không phải Narcissa tự tiện thay đổi lời thề hôn ước – đương nhiên Orion tin khi thề ước con gái mình cực kỳ thật lòng nhưng các quý tộc chỉ thấy kết quả cuối cùng.

Khế ước hôn nhân thất bại… nhân chứng thì pháp lực mạnh mẽ, dòng máu tinh thuần… gia chủ Malfoy thì quy củ… tiểu thư gia tộc Black lại đi tắt… vậy thì, khế ước hôn nhân thất bại, rốt cuộc là vì ai thì đến kẻ ngu cũng biết.

Nhưng vài người mơ hồ đoán ra sự thật hoặc cảm thấy thì không cần phải nói, như Voldemort chẳng hạn, rõ ràng là đương sự, nên cuối cùng gia tộc Black cũng chỉ có thể sờ mũi nhận xui xẻo, cố nuốt xuống cục tức này.

Nhưng vấn đề là sau khi Lucius trưởng thành thì tiệc cưới kia sẽ phải làm gì? Đương nhiên Orion biết lý do mình đưa ra là giả, nếu ở lễ kết hôn chính thức mà khế ước hôn nhân lại thất bại nữa thì mặt mũi gia tộc Black sẽ chẳng còn gì… Dựa vào ấn tượng lễ đính hôn, mọi người chỉ biết nói nhóc con nhà Malfoy bất hạnh thế nào mà không ai nghĩ gia tộc Black mới thực sự vô tội.

Orion và Walburga quyết định tạm thời nhẫn nhịn, nhưng cũng không có nghĩa là những người khác ở gia tộc Black cũng vậy.

Bella luôn luôn chống lại người nhà lại cố chấp âm thầm hận Lucius gần chết, nhưng ngại vì mình là Lucius cùng thề trung thành với Lord vĩ đại mà không làm gì được, kết quả chuyển hết nỗi tức giận này sang Snape.

Ngày đó Bella chuẩn bị đi thăm Narcissa, an ủi đứa em gái đáng thương của mình một chút, nhưng không ngờ lại nghe được một tin tức kinh người: em rể tương lai của cô, quý tộc máu trong kiêu ngạo, người thừa kế gia tộc Malfoy, lại yêu một máu lai Slytherin! Dù máu lai này có được thiên phú độc dược thì sao? Máu lai vẫn là máu lai, mà Lord vĩ đại từng nói, "máu trong là trên hết"!

Em gái xuất thân gia tộc máu trong lâu đời nhà mình lại bị một máu lai đánh bại, nỗi tức giận của Bella về Lucius có chỗ giải tỏa. Severus Snape, Bella chớp mắt, dường như tiểu thư Prince có chút quan hệ học hành với hắn!

Bellatrix Black, một rắn độc Slytherin tiêu chuẩn, hơn nữa lại là thế gia pháp thuật hắc ám, trên thực tế, khi không đề cập tới Voldemort, Bella rất có đầu óc, cô luôn là một Slytherin đủ tư cách. Mà một Slytherin đủ tư cách biết lợi dụng tất cả điều kiện một cách hợp lý, đứng phía sau, một mũi tên trúng đích.

Ngay khi Orion chuẩn bị nhẫn nhịn, Bella chuẩn bị trả thù thì Narcissa lại bình tĩnh chưa từng có.

Thật ra sau trận khóc lớn ngày đó cô cũng giải tỏa tất cả cảm xúc ra rồi. Tổng hợp cảm nhận từ Lucius, và Snape mà Regulus miêu tả cho mình, Narcissa đã sớm ý thức được giữa Lucius và Snape chỉ sợ cũng không chỉ vui đùa như mọi người vẫn tưởng. Snape thì không rõ nhưng Lucius thật sự đã chìm xuống sâu rồi.

Narcissa nhắm mắt lại, rồi mở ra, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, dù là vậy thì sao? Điều mọi người mong đợi chỉ là "Malfoy" kết hợp với "Black", chỉ thế thôi, Lucius và cô, cũng chưa kết thúc!

Trò đùa giới phù thủy nước Anh rơi vào tai nước Đức, căn cứ vào suy nghĩ "nước Anh là địa bàn của Dumbledore, Dumbledore bắt chúng ta không tốt thì chúng ta cũng khiến Dumbledore không tốt", bất cứ điều gì có thể làm chúa tể họ cảm thấy nước Anh hỗn loạn, Dumbledore không tốt họ cũng không ngại chia sẻ với chúa tể mình. Hơn nữa tin tức mới này liên quan tới một vị "khách mới" ở cùng phòng ngủ với chúa tể họ lại càng như đúng rồi.

Từ khi Abraxas được "đưa" vào Nurmengard, Gellert đúng là đã đau đầu suy nghĩ.

Dựa theo hiệp nghị, bây giờ Gellert không thể rời khỏi Nurmengard, mà mệnh lệnh đưa Abraxas rời đi của Gellert lại bị Thánh Đồ ngoảnh mặt làm ngơ. Nghe nói nhóm Thánh Đồ cao cấp đã thống nhất, tuy Abraxas đã qua đời nhưng quan tài thủy tinh không che dấu đi vẻ xinh đẹp bên ngoài, lúc này nếu đã mất công "trộm" hắn từ gia tộc Malfoy ra, ít nhất cũng phải thay đổi thẩm mỹ quỷ dị của chúa tể hẵng hay.

Thánh Đồ suy nghĩ một biện pháp ngốc nhất – ngược lại, họ cũng không tin, sau khi chúa tể họ quen với diện mạo của ABraxas vẫn còn đi thích một lão già râu bạc điên khùng kia!

Mới đầu không quen sau rồi Gellert cũng chỉ có thể chấp nhận "ý tốt" của Thánh Đồ, ông cũng biết gia tộc Malfoy không dễ vào, vào một lần là căn bản không ai nghĩ sẽ có kẻ lớn gan đi trộm mộ gia tộc Malfoy, nếu lần này đi tiếp, chỉ sợ cũng không "còn" tốt như vậy.

Dù sao mình là Chúa tể Hắc ám, đặt quan tài trong phòng cũng không phải là khó coi, Gellert nghĩ không trách nhiệm, cuối cùng ông dựng thẳng quan tài thủy tinh gần tường.

Không thể không nói, Abraxas Malfoy được gọi là người đàn ông đẹp trai nhất giới phù thủy nước Anh không phải là không có lý do. Quan tài thủy tinh trong suốt, Abraxas như chỉ nhắm hai mắt lại, yên tĩnh "đứng" đó. Gellert không quen với "vật trang trí" mới lạ này vài ngày, rồi dần dần có thói quen "nói chuyện" với Abraxas qua quan tài thủy tinh.

Đầu tiên ông nói về chuyện nước Anh, rồi nói cái nhìn của ông về Snape, nói suy đoán về mục đích của Lucius, sau đó ông bắt đầu nói về Thánh Đồ, liên miên cằn nhằn câu chuyện của mình và Dumbledore… những chuyện đã từng ghi dấu ấn trong lòng Gellert cứ thế từng cái được "chia sẻ".

Có ai đã từng nói, ký ức sở dĩ không phai màu, vì nó chỉ ở trong trí nhớ. Mà một khi được chia sẻ, cũng sẽ mất đi sự thần bí của nó.

Hiện tại Gellert chính là như vậy, thay đổi một thời gian, một địa điểm, thậm chí là một hoàn cảnh, chuyện mà cả đời Gellert cũng không thể nói ra cứ thế được kể toàn bộ.

Chờ Thánh Đồ truyền tin tức gia tộc Malfoy đính hôn thất bại vào Nurmengard, Gellert đã thành lập được "tình bạn" quỷ dị với Abraxas, trong quá trình chú ý gia tộc Malfoy, Gellert dường như có thể thấy bước chân của người đàn ông đang ngủ say trong quan tài thủy tinh kia.

"Abraxas, cậu đang làm gì?" Để Thánh Đồ báo tin lui khỏi, Gellert theo thói quen đi tới trước mặt Abraxas nói chuyện, ông suy nghĩ nhìn người đẹp trai trong quan tài thủy tinh. "A, rồi tôi sẽ đoán ra, cậu đừng hòng giấu được tôi." Ông đắc ý tới gần.

Do dự thật lâu, Gellert vẫn đặt tay lên tấm kính quan tài trên gương mặt Abraxas, ông muốn làm vậy đã lâu rồi, Gellert hiếm khi cảm thấy mình đang mạo phạm.

"A?" Ngay khi Gellert đặt tay mình lên, ông nhận ra tấm thủy tinh dưới tay loáng thoáng có chút dao động pháp lực. Gellert phức tạp nhìn gương mặt đẹp trai yên bình của Abraxas, có lẽ "người bạn" của ông thật sự chỉ đang ngủ say thôi. Vậy thì, vì sao?

40. Quyển 1 - Chương 40: Thay Đổi Mới Nhất

Kỳ nghỉ Giáng sinh cứ thế kết thúc, một đám rắn nhỏ Slytherin mang tâm trạng khác nhau trở về trường, tuy Bella đã tốt nghiệp, nhưng trước khai giảng vẫn kéo Regulus lại dặn mấy câu, gần đây Andromeda thấy đầu không thấy đuôi, ở trường học có thể chăm sóc Narcissa cũng chỉ có em trai út tính cách hơi yếu đuối này mà thôi.

Về bản thân Bella, dường như cô cũng bắt đầu có hứng thú với độc dược – có thể nhìn ra từ việc dạo này cô bắt đầu đi thăm tiểu thư Prince. Ngược lại Mina Prince lại cực kỳ bất ngờ, sau khi mình không lấy được chứng chỉ nhà bào chế thuốc cấp A, địa vị chi thứ Prince lại lùi một bậc trong Tử thần Thực tử, hiện tại kết bạn với đại tiểu thư gia tộc Black ở tầng cao quý tộc, không thể nghi ngờ là cơ hội tăng lên địa vị cho chi thứ Prince.

Không cần cha dặn, Mina Prince bắt đầu tích cực giải đáp với những thắc mắc của Bella. Thậm chí trước khi nhập học lần này, tiểu thư Prince có ý tỏ vẻ với Bella chắc chắn mình sẽ chăm sóc tiểu thư Narcissa ở trường thật tốt.

Bella trên mặt cực kỳ vui vẻ, xoay mặt lại xem thường tiểu thư Prince tự cho là đúng. Khi nào thì em gái nhà mình lại cần một người thừa kế chi thứ năm thứ năm đến bảo vệ chứ, mà người thừa kế chi thứ này lại vừa bị một máu lai làm mất thể diện nữa. Nhưng do kế hoạch kia yêu cầu, Bella vẫn giữ hình tượng chị gái

tốt lo lắng cho em gái nhà mình, cô hơi mang vẻ có lỗi cho thấy mình rất lo cho Narcissa, nhưng lại không thể trực tiếp yêu cầu Narcissa liên hệ với cô mỗi ngày được.

Quả nhiên, Bella vừa nói tới đây, tiểu thư Prince lập tức tỏ vẻ mình chắc chắn sẽ viết thư kể cuộc sống ở trường của tiểu thư Narcissa cho Bella "lo lắng em gái", Bella thể hiện cảm kích, thành công.

Ngoài Bella, Hogwarts cũng có một người hận Snape nghiến răng nghiến lợi. Người này chính là Sirius Black bị tước đoạt dòng họ.

Tuy Sirius bị đuổi khỏi gia tộc Black, nhưng cũng không có nghĩa cậu hoàn toàn không quan tâm người trong nhà.

Quả nhật, Sirius bất mãn Orion và Walburga. Trong mắt cậu, cha và mẹ chỉ biết lấy "vinh quang gia tộc Black" mà cố gắng, trời biết mặc lễ phục, mang mặt nạ dự dạ hội thì có cái gì "vinh quang" đáng nói, so sáng thì, Sirius thích James không cần kiêng nể gì hơn.

Vừa mới bị đuổi khỏi gia tộc Sirius sợ hãi, dù cậu có phản nghịch thế nào thì cũng chưa từng muốn rời khỏi gia tộc Black, giáo dục người thừa kế nhiều năm tuy khiến cậu phiền chán nhưng cũng không có nghĩa Sirius không coi mình là người thừa kế, đó cũng là vì sao khi cậu biết Regulus thay thế cậu trở thành người thừa kế lại căm tức như vậy.

Nhưng, thế giới này đôi khi lại vậy, có một số việc xảy ra thì không thể nào quay lại.

Sirius bị xóa tên là sự thật, nên sau nỗi đau ngắn ngủi cậu cũng kiên định tới bên kia – đừng nói với cậu cái gì chính nghĩa và tà ác, cậu chỉ đứng ở mặt đối lập với gia tộc Black thôi.

Quan hệ giữa Sirius và vợ chồng Black không tốt là sự thật, nhưng cậu và Bella, Andromeda, Narcissa, và có thể tính Regulus trước kia, quan hệ giữa họ không tồi, mà trong đó, Narcissa và Sirius thân nhất.

Bella là chị cả, cũng mạnh nhất trong nhà, Sirius rất sợ cô, nhưng Bella lại coi trọng người nhà khác với Walburga hướng nội làm Sirius chấp nhận chị cả của mình; Andromeda không thích nói chuyện, nhưng cũng khinh thường máu trong y như Sirius, đôi khi Sirius cảm thấy, nếu Andromeda không có tính tình yếu đuối thì chỉ sợ cũng bị đuổi khỏi gia tộc sớm hay muộn thôi; mà Narcissa, cô không chói mắt như lửa giống Bella, cũng không quá mức nhu nhược như Andromeda, Narcissa có thể tưởng tượng là chị gái tốt nhất của Sirius, hiền lành, xinh đẹp, còn có chủ kiến.

Khi biết Narcissa sắp đính hôn với Lucius, Sirius còn chưa rời khỏi nhà Black, Sirius vô cùng khó chịu cái tên Slytherin giả dối Lucius kia lấy được chị gái mình. Nhưng lúc Sirius thấy Narcissa đỏ bừng mặt thì cậu lại yên lặng không phản bác, nếu do Narcissa tự nguyện, cậu không quan tâm con công bạch kim kia được lợi.

Rồi xem đi, cậu nghe thấy gì? Con gái nhà Black có ý gây rối, cậu chủ Malfoy nhỏ đáng thương đính hôn thất bại!

Narcissa có ý gây rối Lucius? Quả thực Sirius muốn giết người, đương nhiên cậu biết chuyện hai nhà Black và Malfoy đính hôn, nhưng ai có thể ngờ được khế ước hôn nhân lại thất bại, mà người chủ trì lễ đính hôn còn là người mà cha mình tôn sùng nhất: Voldemort.

Luôn cho rằng Voldemort là người xấu nhưng Sirius lại không nghi ngờ Voldemort đã làm gì đó. Đã từng là người thừa kế thế gia máu trong Sirius cực rõ, người làm chứng khế ước hôn nhân cần phải chịu trách nhiệm cái gì, thấy thế nào thì vị đại nhân kia cũng sẽ không liều mạng lãng phí pháp lực mình mà đi phá hoại lễ đính hôn đâu, mà đám hỏi giữa chị gái nhà mình với gia tộc Malfoy vị đại nhân kia cực kỳ hài lòng, vì Orion vẫn luôn nhắc tới trước khi đuổi Sirius ra khỏi nhà mà.

Vậy thì? Chắc chắn Lucius có vấn đề! Cái não ít dùng kể từ khi vào Gryffindor của Sirius lại ra được kết luận chính xác, nhưng, vì sao chứ?

Sirius không hiểu được, lúc này, một con cú xa lạ đưa tới một bức thư. Sirius lười biếng lấy xuống, con cú mổ tay cậu một cái rồi bay đi.

Cậu lơ đễnh mở thư, một dòng chữ mực xanh đậm đập vào mắt, Sirius dần dần lạnh lùng, chờ khi xem xong cậu đã thực sự tức giận.

"Snivellus dơ bẩn chết tiệt!" Sirius nghiến răng nghiến lợi, cầm ấy bút vội vàng viết vài chữ mặt sau tấm da dê rồi đi tới lều cú.

Nhìn con cú của trường vỗ cánh biến mất trong bầu trời, Sirius trong lòng mặc niệm: để em xem xem em có thể làm cho chị cái gì… chị Bella.

— Tôi là đường ranh giới Sirius và Bella lên kế hoạch —

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ Snape quay lại trường, suy đoán về nguyên nhân lễ đính hôn của gia tộc Malfoy thất bại không hề ảnh hưởng tới anh. Snape càng thường xuyên chạy tới hầm, không ai biết máu lai Slytherin vừa lấy được chứng chỉ nhà bào chế thuốc cấp A đã muốn xuất sư.

Trên lễ đính hôn của Lucius anh gặp được Voldemort, tuy hiện tại Voldemort còn chưa phải là gương mặt rắn kiếp trước anh nhìn thấy, nhưng ngũ quan quá bẹp của Voldemort đã chứng minh hắn bắt đầu tách linh hồn rồi.

Một khi tách linh hồn thì không thể dừng lại, Snape nhớ rõ lời của Dumbledore kiếp trước nói với mình. Mà khi Chúa tể Hắc ám bắt đầu phân tách linh hồn, tính tình táo bạo, thủ đoạn tàn nhẫn… kết cục thất bại như kiếp trước là chắc chắn rồi.

Voldemort làm nhân chứng xuất hiện trên lễ đính hôn của Lucius cũng nói lên tên khốn làm bậy tùy hứng kia chỉ sợ đã ở bên Chúa tể Hắc ám, Snape nắm chắc, Lucius biết hướng đi "tương lai" nhất định sẽ không thật tình đứng bên Chúa tể Hắc ám, nhưng anh không thừa nhận cũng không được, khi mà chú Abraxas đột ngột mất đi, vào bên Chúa tể Hắc ám là con đường tốt nhất để giữ gìn gia tộc.

"Lucius chết tiệt, tên khốn chết tiệt." Snape nghiến răng nguyền rủa trong lúc điều chế độc dược. Anh phải nhanh hơn, không ai rõ hơn anh về tác dụng của một bậc thầy độc dược khi có chiến tranh cả, Slughorn chỉ biết trốn chạy, mà trước đó, anh phải chấm dứt quan hệ học đồ với Slughorn. Tính nhẫn nại của Voldemort không nhiều, anh không thể vì khế ước học đồ xảy ra sự cố mà liên lụy tới Lucius được.

Quyển sách mà Abraxas sử dụng lần trước trong mật thất kia đã được tìm thấy, dường như là quá dễ tìm, không lâu sau Lucius đã nhìn thấy nó trên một giá sách, đừng hỏi Lucius vì sao y lại nhìn cái giá đó, nếu là gia chủ Malfoy mà không phân biệt được cây tường vi và gia huy nhà mình thì Lucius có thể trực tiếp đi gặp Merlin được rồi.

Mở ra quyển sách rất dày đó, Abraxas không nói sai, quyển sách giới thiệu về lịch sử gia tộc Malfoy.

Khác với quyển gia quy thật dày kia thì quyển sách này lại như một câu chuyện, ghi chép cực kỳ cụ thể về lai lịch, lịch sử gia tộc Malfoy, thậm chí còn viết rõ đời nào đời nào gia tộc Malfoy đã từng thông hôn với sinh vật pháp thuật gì.

Lucius vừa thấy, cũng không ít, từ Veela viễn cổ, đến rồng khổng lồ, rồi người cá, gia tộc Malfoy pha trộn không ít dòng máu sinh vật pháp thuật, rồi cuối cùng bình ổn lại. Lucius nhướng mày, mái tóc bạch kim, bản tính vơ vét của cải và vẻ ngoài xinh đẹp dường như cũng được giải thích rõ.

Pha trộn dòng máu sinh vật pháp thuật khác nhau khiến pháp lực gia tộc Malfoy siêu việt, dòng máu tinh thuần, nhưng đồng thời cũng mang đến ít tai họa ngầm. Đầu tiên là ở lĩnh vực con nối dòng, dường như gia tộc Malfoy đều là cha truyền con nối, đám hỏi kém cỏi nhất cũng phải là máu trong, nếu không rất khó mang thai.

Rồi dòng máu pha trộn làm linh hồn không ổn định, điều này không có nghĩa là linh hồn Lucius bị tổn hại gì, chỉ là dưới sự tổng hợp rất nhiều dòng máu khác nhau, linh hồn Lucius không ổn định bằng phù thủy bình thường mà thôi.

Hiểu được cái giá phải trả, nên các đời Malfoy đều cố gắng giải quyết vấn đề này. Cuối cùng họ tìm ra được hai biện pháp – huyết thống thức tỉnh và khế ước hôn nhân.

41. Quyển 1 - Chương 41: Thay Đổi Gần Đây

Huyết thống thức tỉnh thì không cần nói, so với linh hồn con người của phù thủy thì linh hồn của sinh vật pháp thuật mạnh hơn nhiều. Một khi người gia tộc Malfoy thức tỉnh bất cứ huyết thống nào sẽ giải quyết vấn đề linh hồn một cách hoàn mỹ, mà do các huyết thống xung đột lẫn nhau, nên chỉ cần một huyết thống thức tỉnh là có thể làm linh hồn mạnh lên rồi.

Nhưng sức mạnh huyết thống dần dần bị pha loãng kể từ khi sinh vật pháp thuật chậm rãi rời khỏi giới phù thủy, từ cận đại tới nay đã còn rất ít người có thể thành công thức tỉnh huyết thống.

Vì thế, tổ tiên gia tộc Malfoy lại đưa ra phương pháp thứ hai – khế ước hôn nhân.

Nếu như nói huyết thống thức tỉnh linh hồn sẽ thăng hoa thì khế ước hôn nhân giống như vá lại. Linh hồn không ổn định, dù là khế ước bạn đời bình thường nhất cũng có thể khiến linh hồn các Malfoy ổn định lại, nhưng một khi như vậy thì khế ước hôn nhân được ký kết sẽ làm tỷ lệ thức tỉnh huyết thống bằng không. Đương nhiên không phải không có ngoại lệ, nếu là linh hồn bạn đời cao nhất mà đối phương lại là sinh vật pháp thuật hắc ám hoặc là người thức tỉnh huyết mạch, thì dưới sự kích thích của linh hồn bạn đời sức mạnh như nhau, các Malfoy cũng sẽ kích ứng một huyết thống, do đó hoàn thành tiến hóa.

Đó cũng là vì sao gia tộc mMalfoy đều kết hôn rất sớm, hơn nữa đối tượng họ lựa chọn cũng là máu trong từ xưa – chỉ khi kí kết khế ước hôn nhân trên linh hồn mới có thể làm linh hồn các Malfoy được ổn định, nếu không sau khi các Malfoy trưởng thành linh hồn không ổn định sẽ dẫn đến không kiểm soát được pháp lực.

Từ góc độ nào đó mà nói, lý do Orion thuận miệng nói ra cũng không hẳn là tin đồn vô văn cứ, nếu không phải Lucius xác nhận thư viện gia tộc sẽ không mở ra cho người ngoài thì y còn nghĩ cha mình đã từng cùng gia chủ Black xem qua quyển sách này kìa.

Ngoài đoạn lịch sử Lucius cảm thấy hứng thú này ra thì ở trang cuối cùng của quyển sách còn ghi thêm một thần chú, nghe nói là do tổ tiên gia tộc Malfoy đặc biệt sáng tạo để thí nghiệm trình độ linh hồn xứng đôi giữa con cháu mình và đối tượng nhận định. Không thể không nói tổ tiên gia tộc Malfoy rất mạnh, họ cực kỳ nhọc lòng để có thể làm cho con cháu nhà mình tìm được người bạn đời thích hợp nhất.

Lucius nhìn kỹ thần chú trên đó, quả nhiên gần như giống hệt thần chú ký kết mà Abraxas đã làm cho họ trong mật thất. Nói cách khác mình và Sev đã ký kết khế ước hôn nhân rồi sao? Lucius nghĩ tới đây, trong lòng hết sức kích động, chỉ cần nghĩ đến Sev là của y, trên người Sev có ấn ký của y, có khế ước của y thôi Lucius đã có thể cảm nhận được cảm giác thỏa mãn đến từ linh hồn mình, thật giống như y đã được ban cho một món quà tốt nhất vậy.

Lucius bình tĩnh lại, tiếp tục nhìn xuống dưới, trên trang sách hơi ố vàng, dây tường vi – cũng gần giống hoa văn trên cổ tay y. Quả thực Lucius xấu hổ muốn chết, y ngu đến mức nào mới cho rằng hoa văn trên cổ tay y căn bản là gia huy biến dị chứ! Nhìn kỹ lại, vẫn không giống lắm, như hoa tường vi trên sách đã nở rộ, mà cổ tay mình chỉ là hé mở. Hơn nữa quan trọng nhất là Lucius không biết khi nào thì hoa văn của y sẽ thay đổi và vì sao lại thế.

Lucius khép sách lại, nếu không phải cha mình đột ngột qua đời, rồi một loạt chuyện xảy ra sau đó thì cũng không đợi đến bây giờ mình mới đi đọc quyển sách này. Nhưng chỉ một khế ước hôn nhân cũng chỉ có thể giải thích được vì sao mình và gia tộc Black đính hôn thất bại, cũng không hiểu được tại sao ngay cả dấu hiệu hắc ám của Voldemort cũng thất bại. Đương nhiên Lucius không thích dấu hiệu hắc ám, biết "tương lai" từ Snape sao y có thể thích dấu hiệu nô lệ này chứ?

Nhưng để Chúa tể Hắc ám tin tưởng thì bắt buộc phải làm vậy, tuy Orion tìm cho mình lý do, nhưng kể cả mình trưởng thành có lý do nào tốt đi nữa cũng không thể thuyết phục Chúa tể Hắc ám tiếp tục tin tưởng. Lucius nghĩ vậy, thở dài, mình quá trẻ, nếu thêm vài năm nữa, đừng nói là Chúa tể Hắc ám, kể cả Chúa tể Hắc ám và Dumbledore cùng hợp lại thì muốn động vào gia tộc Malfoy cũng phải cân nhắc thực lực của mình.

Lucius vừa nghĩ vừa để lại quyển sách kia lên giá, ngay lúc y đặt lên thì một tờ giấy kẹp ở trang cuối cùng rơi ra. Vì tò mò, Lucius không trực tiếp nhét về mà cầm lên nhìn nhìn. Kết quả vừa thấy, sắc mặt Lucius

đã thay đổi.

Thoạt nhìn tấm da dê đã có một vài năm rồi, như là niên biểu gia tộc Malfoy, bên trái là tên, giữa là màu mắt, rồi cuối cùng ký tên người ghi chép. Lucius nhìn lướt qua, màu xanh lục và lam chiếm đa số, đương nhiên cũng có vài màu đỏ. Nhưng một dòng gần đây, viết tên Lucius, duy nhất có màu bạc, rồi ký tên là "Abraxas".

Lúc này nếu không biết kế hoạch của cha mình thì không thể nào tin nổi, mặt Lucius lúc đỏ lúc trắng. Đỏ là cảm thấy cha mình đã có dự kiến, hơn nữa chỉ sợ đã sớm nhận ra cảm tình của mình; trắng là vì Lucius đột nhiên nghĩ tới nếu Abraxas đã sớm tự dẫn dắt họ ký kết khế ước thì cũng chứng minh rằng Abraxas căn bản coi Sev là bạn đời của mình, vậy lời trước khi lâm chung của người… chẳng lẽ mình hiểu sai rồi?

Mặt Lucius trắng bệch, vậy mình hiểu sai thì mọi chuyện chẳng phải là trò đùa ư! Mình lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, gây áp lực rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Trong nháy mắt, Lucius cảm thấy vô cùng oan ức, ngay cả Abraxas cũng lên kế hoạch "thiết kế" thi thể rời đi hoàn hảo, Lucius oán niệm đủ kiểu. (Abraxas: con trai à, thật sự không phải cha lên kế hoạch mà… Thánh Đồ: *cười âm hiểm* lão ong mật thần mã, biến đi!)

Dù sao cũng làm gia chủ mấy tháng, Lucius nhanh chóng tỉnh táo lại, chẳng qua dù có hiểu sai hay không thì hiện nay gia tộc Malfoy đã lựa chọn lập trường rồi, y cũng chỉ có thể tiếp tục.

Đi tiếp con đường này, chỉ là thay đổi nho nhỏ một chút phương hướng thôi thì cũng không là vấn đề.

Trừ cái đó ra, màu bạc có ý nghĩa gì nhỉ? Lucius nhanh chóng nghĩ tới vấn đề mới. Y rời khỏi thư viện, quyết định một tháng sau cũng phải vùi đầu ở trong, nếu không hoàn toàn biết gì thì về sau sẽ làm y có vấn đề lớn hơn nữa.

— Tôi là đường ranh giới Lucius đã bắt đầu hiểu được —

Gần đây Dumbledore vừa buồn vừa vui, bắt đầu từ kỳ nghỉ Giáng sinh Dumbledore luôn băn khoăn giữa đám tin tức tốt và tin tức xấu.

Sirius hoàn toàn bị đuổi khỏi gia tộc Black… tin tức tốt; gia tộc Malfoy và gia tộc Black kết thân… tin tức xấu; lễ đính hôn thất bại… tin tức tốt; lão Potter và phu nhân bị bệnh… tin tức xấu… Tóm lại, lễ Giáng sinh này Dumbledore buồn vui lẫn lộn, mà Voldemort lại khuếch trương thêm một bước nữa hoàn toàn làm cụ chú ý vào nước Anh, thế nên chuyện vị kia ở nước Đức bị cụ quên sạch.

Dù sao, một vị người yêu cũ ngày xưa gần đất xa trời (vậy lão Dum ông là gì), không có pháp lực (lầm to), cô độc (Thánh Đồ: coi chúng tôi là không khí à *giận*), Dumbledore vô cùng yên tâm, nhất là mình vừa mới đi xem ông ấy, thuận tiện kiểm tra lại một ít phòng vệ.

Tin tức tốt lớn nhất mà Dumbledore có được không phải là lễ đính hôn hai nhà Malfoy và Black thất bại, mà là Snape lấy được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc.

Không ai hiểu hơn Dumbledore về năng lực của một bậc thầy độc dược, đó cũng là lý do vì sao cụ phải nghĩ tất cả mọi cách giữ lại Slughorn không tình nguyện. Không phải cụ không biết Slytherin gian xảo này rất giỏi lấy lòng hai bên, nhưng chỉ ngại không có ai, cụ cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Không ngờ, đầu tư lúc trước nhận được một bất ngờ lớn, Snape dần đứng lên với tốc độ làm người ta nghẹn họng, dường như sau khi trở thành học đồ của giáo sư Slughorn, cậu ta được Merlin ban ân vậy, thiên phú độc dược mà Snape tỏ ra còn làm người ta phải sợ hãi, Dumbledore chưa từng may mắn khi có chính sách mượn sức Snape như lúc này.

Nhưng bây giờ còn không đủ, phù thủy trắng ngồi một mình trong phòng làm việc.

Hiện tại Snape có thể chỉ có một ít cảm tình với bên này, nhưng bên kia lại hấp dẫn cậu ta hơn nhiều. Quyền lực, tiền tài, địa vị, vinh quang… chỉ cần Snape gật đầu, Dumbledore tin bên kia sẽ cung cấp còn nhiều hơn.

Thời gian không đợi một ai, cụ phải nhanh chóng nghĩ cách đảm bảo có thể làm máu lai Slytherin ưu tú kia chân thành đi bên mình, tốt nhất vẻ ngoài thì tỏ ra nghe lời bên kia.

Nên làm thế nào đây? Dumbledore vuốt râu, miệng không ngừng nhai kẹo. Đầu tiên mình phải để cậu ta nhận rõ bộ mặt thật của Tử thần Thực tử, tốt nhất để cậu ta nghĩ Tử thần Thực tử không có năng lực, chỉ biết làm bậy. Dumbledore hiểu Slytherin, nếu nói họ âm hiểm giả dối, họ chỉ coi như lời khen ngợi, nhưng nếu nói họ không có quy củ, chỉ biết làm bậy thì sẽ bị họ nhận xét là "không thể giao tiếp".

Nghĩ vậy, Dumbledore lập tức nhớ tới một người, nghĩ lại hoa văn thoáng qua trên cổ tay người kia, Dumbledore cười rất nhẹ, Merlin cũng đang giúp cụ, không thể nào cụ không thắng được.

Vài ngày sau, giới phù thủy nước Anh xuất hiện một lời đồn – sở dĩ lễ đính hôn hai nhà Malfoy và Black thất bại căn bản không phải do khế ước gia tộc Malfoy, mà là Lucius Malfoy đã sớm có đối tượng khế ước hôn nhân rồi. Cùng lúc đó, trong Slytherin, tin tức nhỏ về Snape cũng nhanh chóng truyền bá — máu lai Slytherin, giẫm đạp thể diện của gia tộc Prince, nhà bào chế thuốc cấp A mới, học đồ giáo sư Slughorn, người đảm bảo của cậu ta không phải là Dumbledore, mà là Malfoy, Lucius Malfoy!

42. Quyển 1 - Chương 42: Nhớ Lại

"Orion, nghe nói gần đây có một tin đồn rất thú vị." Tin đồn trong giới phù thủy nước Anh đương nhiên không thể gạt được Voldemort, nhất là kiểu lời đồn này không hề che giấu nữa.

"Lord, xin người hạ chỉ thị." Kẻ bề trên đều sẽ kiêng kị để cấp dưới họ tự đoán ý tứ bản thân mình.

"Ta nghe nói Lucius sớm đã có khế ước hôn nhân?" Voldemort rất hài lòng với thái độ của Orion.

"Lord." Orion âm thầm nghiến răng, "Bầy tôi cũng không biết, trước khi chết Abraxas cũng không công khai Lucius đã đính hôn với vị tiểu thư nhà nào, đây chỉ là tin đồn, Lord, ngài nhất định phải tin tưởng…"

Đại khái Voldemort biết vị gia chủ Black này nghĩ đến người nào, mà chứng kiến khế ước hôn nhân làm hại mình, điều này căn bản là không thể, "Gia tộc Black vẫn luôn có được sự tin tưởng của ta." Voldemort cắt ngang ông ta, kỳ thật trong thâm tâm hắn cũng không tin lời đồn này, dù sao dấu hiệu hắc ám của hắn cũng thất bại.

"Lord, bầy tôi xin tra rõ Abraxas." Orion biểu đạt cảm kích rồi nghiến răng nghiến lợi đề nghị, "Dù trước khi Abraxas chết bầy tôi có mặt tại đó nhưng bầy tôi cảm thấy còn một số điểm đáng ngờ, xin ngài cho phép bầy tôi tiến hành điều tra sâu hơn về thời gian đó của Abraxas."

Orion nói xong liền lùi lại, cúi thấp đầu chờ Voldemort quyết định.

Hiện tại thế lực giữa hai nhà Black và Malfoy là ngang nhau, gia tộc Black còn thoáng áp chế gia tộc Malfoy một đầu, nếu Narcissa và Lucius thành công đính hôn thì ông ta sẽ không nói gì, nhưng bây giờ… hừ, đừng trách ông ta độc ác, ông ta cũng không tin Abraxas có thể xóa bỏ sạch sẽ dấu vết!

"Orion, ta hy vọng ông không có lòng tư." Voldemort nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, Orion vừa nói như thế, có lẽ trước khi chết thật sự Abraxas đã làm gì đó lên Lucius, người đàn anh cho tới giờ đều là con vàng cháu bạc, vĩnh viễn sẽ không cúi thấp cái đầu kiêu ngạo mà thề trung thành với hắn, bằng không anh sẽ không… khụ khụ, nghĩ xa, Voldemort tỉnh táo lại.

"My lord, còn chưa rõ thân phận bậc thầy độc dược sau lưng gia tộc Malfoy kia, gần đây, số lượng độc dược gia tộc Malfoy sản xuất cũng giảm xuống…" Nói tới đây là đủ rồi.

"A?" Voldemort có hứng thú, hắn không tiếc khi tốn sức lung lạc gia tộc Malfoy một là vì địa vị của nó trong giới phù thủy nước Anh, mà chính là bậc thầy độc dược sau lưng nó kìa. Hắn biết ý của Orion, hiện tại ông ta và Lucius cùng làm việc cho hắn, không thể nào lén lút điều tra khi chưa hỏi ý hắn được. Nhưng cũng chẳng có gì tổn thất với hắn đúng không? Có lẽ còn có thể có được nhiều manh mối hơn về bậc thầy độc dược kia thì sao, ít nhất cũng có thể biết rõ trên người Lucius có gì, năng lực làm việc của Orion vẫn đáng tín nhiệm.

"Ta đồng ý, Orion," Voldemort gật đầu nhưng vẫn bổ sung thêm một câu, "Đừng quá phận." Hắn tin đến giới hạn là được rồi.

Orion cảm kích, ông ta biết Voldemort làm vậy cũng đã là gián tiếp thừa nhận địa vị gia tộc Black ở trên gia tộc Malfoy rồi. Nghĩ mà xem, ngài tin tưởng họ lại muốn điều tra gia tộc Malfoy. "Lord, còn Severus Snape…" Orion hơi do dự, lord nhà mình đã nói với mình vài lần phải quan sát tên nhóc máu lai kia, chứng minh ngài rất coi trọng nó, nhưng lời đồn giờ đây đã liên hệ nó với gia tộc Malfoy rồi, không biết lord có khó chịu với cái này không nữa.

"Ừ?" Voldemort nguy hiểm nhướn mày, hắn không để ý bầy tôi của mình có ý gì, nhưng giấu diếm mà không báo thì không được.

Orion quyết định, "Lord, trong Slytherin có tin đồn, người đảm bảo cho Snape là học đồ Slughorn không phải là Dumbledore, mà là… Lucius Malfoy."

"Vào cùng lúc truyền ra hai lời đồn bất lợi với gia tộc Malfoy, Orion, ông nghĩ sao?" Voldemort che giấu kinh ngạc.

"Việc này… lord, bầy tôi không biết." Orion làm theo bổn phận kẻ dưới.

"Haha, có người không thích chúng ta quá nhàn nhã," Voldemort lơ đễnh, nhưng mà, "Orion, tìm cơ hội thử Snape, xem học đồ Slughorn rốt cuộc là bên kia hay bên này?"

"Dạ, lord." Orion lạnh nhạt, trong lòng lại hưng phấn, tuy Bella không nói gì nhưng theo tính tình của con gái, sao Orion lại không biết Bella nghĩ gì chứ,có lord đồng ý thì dù sau này xảy ra chuyện gì cũng dễ ăn nói hơn.

"Chú ý đúng mực." Khi Orion sắp lùi ra ngoài, Voldemort bổ sung một câu, tuy rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, nhưng dù người đảm bảo cho Snape là Dumbledore, Voldemort cũng tin tưởng sẽ làm cậu ta nghiêng sang bên mình. Chỉ có Slytherin mới hiểu Slytherin không phải sao? Bên hắn có tất cả mà Snape muốn.

— Tôi là đường ranh giới mà chú V muốn thăm dò giáo sư —

Giới phù thủy nước Anh có vẻ bình tĩnh, một đám xung đột nhỏ bắt đầu bủng nổ nổi lên, so sánh mà nói, nhóm phù thủy nước Đức nhàn rỗi đến mức sắp dùng đũa phép chọc ruồi rồi.

Người hoàn toàn không tán gẫu sẽ trở nên lắm chuyện và thích xem trò vui, thay đổi bên nước Anh cuối cùng cũng như báo thường ngày, mỗi ngày đều xuất hiện đúng giờ trong "phòng giam" của Gellert ở Nurmengard, để làm "tình cảm" giữa chúa tể của họ và Abraxas sâu sắc hơn, Thánh Đồ săn sóc thậm chí còn đưa tới tin tức có liên quan đến gia tộc Malfoy, còn có người biết cách ếm pháp thuật lên tiêu đề bài báo, khiến chữ "Maloy" lóe ra tia sáng bạch kim.

Lúc đầu từ giật mình, kinh ngạc, càng về sau Gellert càng bất đắc dĩ rồi cũng thành thói quen, quá trình này chỉ mất có hai tuần (vậy xem ra, Thánh Đồ không hổ là kế thừa từ Gellert, đúng không? Đúng không!) càng về sau, thậm chí Gellert cũng có thói quen "nói chuyện về gia tộc Malfoy" với Abraxas rồi.

Từ ngày Gellert phát hiện trong quan tài thủy tinh có thoáng dao động pháp lực, ông hoàn toàn coi Abraxas là một "người". Tuy không biết Abraxas có kế hoạch gì nhưng tin tức "đột tử vì dịch bệnh long giang mai" nghe vẻ là giả rồi. Thấy thế nào thì vị gia chủ trước đó của gia tộc Malfoy này cũng không có ý định chết đi – chuyện này thì có thể biết được từ phản ứng của Lucius và nhóc con tên là Snape kia.

Nói cách khác, Abraxas căn bản không nghĩ mình sẽ chết. Nhưng rất nhanh Gellert liền phủ định suy đoán này, nếu cậu ta căn bản không nghĩ đến cái chết của mình thì thủy tinh quan nên giải thích như thế nào, dao động pháp lực cũng chỉ có thể nói ra Abraxas đã sớm chuẩn bị với tình trạng này của mình. Một người không ngờ mình chết lại sớm chuẩn bị đường lui cho cái chết của mình? Kết luận này đang là chuẩn xác nhất, nhưng căn bản không hợp lý.

"Abraxas, cậu làm gì vậy?" Lão Chúa tể Hắc ám theo thói quen dùng tay sờ sờ mặt ngoài quan tài thủy tinh, dù ông biết phù thủy trong đó có thể sẽ tỉnh lại vào một ngày nào đó, nhưng Gellert vẫn không thể nào phòng bị nổi. Có lẽ là vì cô độc quá lâu, có lẽ vì khi Abraxas tới Gellert thật sự cho rằng cậu đã chết, rồi khi biết phù thủy bên trong chắc sẽ chưa tới gặp Merlin thì Gellert đã "chia sẻ" rất nhiều bí mật với Abraxas rồi, nhiều đến mức… thậm chí hơn cả Dumbledore.

Có một số chuyện không thể nói với Dumbledore, lo lắng sẽ không được cảm thông; quá khứ yêu hận tình thù với Dumbledore cũng không thể nào nói được với Thánh Đồ; và suy nghĩ của mình với Thánh Đồ và hoài niệm với Dumbledore sau khi đi vào Nurmengard, ông đều "chia sẻ" với Abraxas.

Ngay từ đầu là vì không hề cảnh giác, sau lại không thể thay đổi được. Dù sao gia chủ trước đó của Malfoy đã "chết", cùng lắm thì giam cậu cả đời, lão Chúa tể Hắc ám nghĩ một cách không có trách nhiệm, không hề nhận ra "giam cậu cả đời" có ý nghĩa nào khác.

Hiện tại, hứng thú của Gellert lại tăng thêm, mỗi khi nhận được tin tức về gia tộc Malfoy, ông sẽ nói ra phán đoán của mình trước mặt Abraxas, nhìn Abraxas "im lặng" đứng đó, Gellert có một loại cảm giác thành tựu quỷ dị.

"Abra, chắc chắn cậu không thể ngờ, thậm chí có lời đồn nói Lucius đã có khế ước hôn nhân, cũng chẳng biết tên nào đầu óc không tỉnh táo, tuy Voldemort không thành công nhưng hắn ta lại không thể nào phân biệt được Lucius có khế ước hôn nhân hay sao, cứ thế ngu ngốc chạy tới nhận phản phệ? Chậc chậc, phù thủy nước Anh các cậu lại có người tin, thật sự không có đầu óc." Hôm nay, Gellert lại cùng Abraxas phân tích chuyện gia tộc Malfoy, đầu tiên ông phê phán trình độ người đặt ra lời đồn không đủ chuyên nghiệp, sau đó một từ làm ông hứng thú.

"Khế ước học đồ?" Gellert sờ sờ cằm, "Xem ra giới phù thủy nước Anh các cậu cũng không hẳn là ngốc, còn biết được cái khế ước lâu đời như vậy, thảo nào tên nhóc Sn…" Ông muốn nói "Thảo nào tên nhóc Snape kia lại nhận được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc", dù sao trên tin tình báo không nói khi nào Snape trở thành học đồ. Tên "Dumbledore" đập vào mắt ông, "Người đảm bảo không phải là… Dumbledore?" Gellert lầm bầm.

Gellert hiểu Dumbledore, người thanh niên tóc nâu đỏ kia học rộng biết nhiều, lịch sự, tính tình hơi quá cố chấp cộng thêm cái tinh thần trọng nghĩa kỳ quái. Năm đó khi họ gặp nhau, hai thiên tài đối đầu họ đều vô cùng hưng phấn, rồi thương lượng muốn cùng dựng lên sự nghiệp lớn.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, đầu tiên em gái Dumbledore xảy ra chuyện, ngay sau đó cha cậu bị phán vào Azkaban vì trả thù Muggle, sau nữa là Ariana trong trận… sự cố kia. Mắt Gellert tối lại, cho tới giờ, ông đã không còn muốn đi tra xem rốt cuộc năm đó ai đã phát thần chú ra, chuyện đã xảy ra không thể nào thay đổi được nữa.

Nhưng từ khi đó Al của ông đã bắt đầu thay đổi, cậu ấy bắt đầu bảo vệ Muggle, bắt đầu trở thành "phù thủy trắng vĩ đại nhất", giữa hai người cũng càng ngày càng xa nhau vì suy nghĩ khác biệt, Gellert kiêu ngạo nên ông không cúi đầu, Dumbledore cũng kiêu ngạo, cậu ấy xoay người chỉ muốn chứng minh Gellert là sai. Cứ thế hai người càng lúc càng xa, nhưng không hề làm giảm đi hình tượng Dumbledore trong lòng Gellert, trên thực tế, dù Dumbledore không đến thăm ông, Gellert cũng hiểu Al của ông quá thiện lương và mềm lòng.

"Abra, cậu không cần lo lắng, chỉ cần Al còn ở Hogwarts, Snape sẽ không sao." Gellert đi đến trước quan tài thủy tinh, mỉm cười nói với Abraxas, ông cong cong mày, "Al thích trẻ con nhất, lúc trước cậu nên để Lucius trực tiếp ở Hogwarts, như vậy cũng không cần cố gắng sắp xếp giữa các quý tộc, có điều Abra cậu dạy dỗ rất tốt, Lucius là một người thừa kế đủ tư cách, giả như thời gian…" Đề tài của Gellert ngày càng rộng, cuối cùng lại nói liên miên cằn nhằn, theo "người bạn" duy nhất của ông.

Có ai đã từng nói, từ "bạn" chính là một người đứng cạnh một ngời khác, không có tình cảm, chỉ là đứng cạnh mà thôi.

43. Quyển 1 - Chương 43: Xuất Sư

Lucius và Snape cũng có nghe thấy lời đồn trong giới phù thủy nước Anh.

Lucius âm thầm mắng "cáo già" rồi không tỏ vẻ gì, y biết mình càng nói càng sai, lấy bất biến ứng vạn biến là được rồi. Dù sao y đã là thỉnh giả, giờ cũng có thể rảnh tay, vừa lúc tìm hiểu rõ ràng về hoa văn trên cổ tay. Còn Sev, Lucius suy nghĩ một chút rồi cũng bình tĩnh lại, thấy thế nào thì hiện tại Voldemort cũng

không định công khai trở mặt với Dumbledore, tin chắc dù phù thủy trắng phòng bị Slytherin thế nào cũng không mặc một phù thủy nhỏ bị hại trong Hogwarts đâu.

Vì suy đoán cơ bản này Lucius cũng thả lỏng bên Sev, việc cấp bách bây giờ chính là thừa dịp biết rõ về hoa văn, hay thật sự là khế ước hôn nhân, Lucius âm thầm quyết định, mình phải nghĩ cách làm thế nào để khế ước hôn nhân này hoàn thành. Còn đâu thì giao cho Abraxas là được, Lucius nghĩ không trách nhiệm, hiện tại y bắt đầu tin tưởng cha mình đã sắp xếp hết rồi, nói không chừng ở nơi nào đó còn cất giữ lực lượng bảo vệ gia tộc Malfoy ấy chứ.

Về phần Snape, lời đồn trong Slytherin anh cũng biết, hơn nữa nhờ vào việc hỏi thăm tin tức, cũng nghe được tin Lucius có hôn ước rồi.

Phán đoán giống với lão Chúa tể Hắc ám, Snape cười nhạt. Là người gần gũi nhất với Lucius từ năm thứ năm, Snape tuyệt đối có quyền lên tiếng, Lucius cực kỳ "sạch sẽ", nhưng không biết tương lai thì sao… Mắt Snape tối lại, anh nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ của mình, bây giờ chưa phải lúc nghĩ tới điều này.

Còn chuyện học đồ, hừ, Dumbledore lão điên kia vẫn không nhịn được ra tay. Tuy Snape đã sớm đoán trước điều này nhưng khi thật sự xảy ra Snape vẫn cảm thấy thất vọng tràn trề.

Hóa ra anh vẫn còn hy vọng với lão ong mật kia sao? Dù kiếp trước cụ ta lợi dụng hoàn toàn cả linh hồn mình à. Cả đời này mình lại là một phù thủy nhỏ không hề có chỗ dựa mà, là một phù thủy nhỏ còn đang đến trường… Chỉ là vì tương lai mình có thể có tác dụng trong chiến tranh thôi sao? Dumbledore cụ làm vậy khác gì với Chúa tể Hắc ám dự bị Tử thần Thực tử chứ?

Snape cảm thấy càng ngày càng tức giận, nhất thời, dù phù thủy trắng hay Chúa tể Hắc ám cũng làm anh ghê tởm! Nghĩ lại Potter kiếp trước, bắt đầu từ năm nhất đã có "kế hoạch bồi dưỡng", trong lòng Snape thậm chí còn đồng tình với tên Potter mắt xanh kia.

Nghĩ đến Potter mắt xanh lại nghĩ đến tên Potter cỏ ngô, gần đây Nhóm Đạo tặc quả thật rất ít khi lượn lờ trước mặt mình, nhưng cũng không giảm đi sự chán ghét của Snape với họ.

Thở sâu, hạ quyết tâm Snape tiếp tục chuẩn bị thí nghiệm xuất sư, nếu Dumbledore đã kéo Lucius đi ra, vậy anh tuyệt đối sẽ không trở thành nhược điểm của Lucius. Chỉ cần anh xuất sư, khế ước đảm bảo cũng tự mất hiệu lực. Nếu phù thủy trắng đưa mình lên bàn cờ, anh cũng chỉ có thể cố gắng tăng giá trị cho mình, ít ra sẽ không giao phong giữa hai bên đen trắng như quân tốt thí kiếp trước. Anh và Lucius đều cần có thời gian, chiến tranh cũng không phải chỉ một hai người là có thể hoãn lại.

— Tôi là đường ranh giới Snape chuẩn bị xuất sư —

Cái gì là tiêu chuẩn của một bậc thầy lĩnh vực chứ? Đầu tiên anh phải được những người trong lĩnh vực này tán thành, rồi anh còn phải tự kiến thụ.

Hai yêu cầu này đặt trên lĩnh vực độc dược, chính là đạt được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc trở lên, rồi phát minh ra một loại độc dược cấp ba trở lên.

Độc dược học phát triển cho tới hôm nay đã gần như rập khuôn như luyện kim, độc dược thế gia xuống dốc, bậc thầy độc dược coi trọng…, mà giới phù thủy không hề coi trọng nghiên cứu khoa học, tạo thành hiện trạng ở giới phù thủy nước Anh, đừng nói là phát minh, ngay cả thay đổi cũng cực kỳ khó khăn. Nên chưa tới hai tháng sau Snape được Slughorn dẫn tới Hiệp hội Nhà bào chế thuốc lần thứ hai xin xuất sư, gần như tất cả mọi người đều kinh ngạc, rồi có vài Nhà bào chế thuốc bí mật cũng thay đổi cái nhìn với Slughorn, thái độ cũng càng thêm tôn trọng — có thể dạy dỗ một vị bậc thầy độc dược sắp ra lò trong vài năm ngắn ngủi, về sau danh vọng của Slughorn sẽ tăng cao một bậc trong lĩnh vực độc dược.

Hôm nay Slughorn cực kỳ vui, hồi mới Snape tìm ông nói muốn xin xuất sư ông còn tưởng học đồ mình đùa, quả thật Snape lấy được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc, Slughorn cũng rất mong có thể nhanh chóng giải trừ khế ước học đồ với Snape. Nhưng Slughorn là một Slytherin, Slytherin cũng không giũ bỏ trách nhiệm thuộc về mình, bởi vậy ông cũng sẽ không tìm cách vứt bỏ Snape.

Không ngờ, thật không ngờ, sau khi Slughorn hòa ái nói ra đề nghị của mình, học đồ ông lại bình tĩnh đưa cho Slughorn một bình dược màu xanh nhạt.

Theo thói quen, Slughorn đeo găng tay rồng, cầm độc dược cẩn thận kiểm tra, lại còn đùa với học đồ của mình. Nhưng một câu của Snape lại khiến ông suýt nữa đánh rơi bình độc dược này, "Đây là dược trị liệu di chứng của Crucio."

"Merlin ơi!" Giáo sư Slughorn kêu lên, đương nhiên ông rất hiểu về Lời nguyền Hành hạ, sự thương tổn do thần chú này tạo ra với linh hồn cơ bản là không thể chữa được, đó cũng là lý do vì sao mà Lời nguyền Hành hạ lại là một trong ba lời nguyền không thể tha thứ. Hiện tại học đồ của ông lại nói mình có thể điều chế ra dược chữa trị sự thương tổn với linh hồn của thần chú này, giống như ở xã hội loài người đột nhiên có một người nói cho bạn biết nham chứng có thể chữa được vậy.

Với sự hiểu biết về Snape, Slughorn trực tiếp bỏ qua giai đoạn nghi ngờ, bắt đầu tính toán chuyện này mang cho ông những lợi ích nào.

Danh vọng thì không cần nói, học đồ mình chỉ cần vài năm đã trở thành bậc thầy độc dược, thanh danh Slughorn ông chắc chắn sẽ như diều gặp gió; không chỉ vậy, là tác phẩm để Snape xuất sư, nghiêm khắc mà nói, bình độc dược này được làm trong lúc cậu ta là học đồ, nói cách khác ông có quyền đặt tên và một nửa quyền tiêu thụ. Nghĩ đến danh vọng như nước lùa vào, và mạng lưới tiêu thụ rộng khắp của gia tộc Malfoy, Slughorn chưa từng hài lòng vì đã thành lập khế ước học đồ như lúc này.

Đó cũng là vì sao Snape đang đứng cạnh Slughorn vẻ mặt đắc ý, nghĩ đến mình vừa mang độc dược tên là "Horace cân bằng" nộp lên mọi người chung quanh hâm mộ lại ghen tị, Slughorn cảm thấy vô cùng hớn hở.

Sau khi nhận được chứng chỉ cấp A nhà bào chế thuốc Severus Snape lại làm Hogwarts chấn động một lần nữa, a, có lẽ không chỉ là Hogwarts mà toàn bộ giới phù thủy nước Anh đều giật mình. Chỉ một năm, dù Slughorn có là thầy giỏi đi nữa thì cũng chứng tỏ được thiên phú của Snape rất kinh người. Trong nhất thời, đông đảo động vật nhỏ trong trường đều được gia đình cảnh cáo, người như thế chỉ có thể mượn sức và kết giao, không được gây thù hằn.

Ngược lại là Lucius, lúc biết được tin tức này đã là sau khi ở trong phòng huấn luyện gia tộc Malfoy ba ngày rồi, thời điểm đi ra pháp lực tiêu hao sạch sẽ, mái tóc bạch kim mượt mà thì bết dính vào nhau. Lucius không thèm để ý, y ngồi trong phòng tắm vuốt đồ đằng trước ngực, cảm thấy mất thể diện, như là y không kết thúc trách nhiệm của y vậy.

Đương nhiên Lucius biết mục đích Sev của y nóng lòng xuất sư, làm y vừa cảm thấy ngọt ngào vì được bảo vệ, nhưng cũng có tức giận vì không quan tâm tới Snape. Thậm chí y còn âm thầm tự trách, vô năng! Là sự bất lực của y làm Sev của y không thể không lộ diện ra bên ngoài, mà hiện tại y không thể làm gì.

Lucius cắn răng, lưỡng lự đi vào Bộ Pháp thuật, y chèo kéo quan hệ, mấy ngày nay đứng ở trong Cục Thần bí, tra màu sắc hoa văn đến tận đây, Lucius đã hạ quyết tâm lần này nhất định phải tra đến cùng.

Ngoài việc Snape như không thèm để ý và Lucius không có động tĩnh gì, Hogwarts cũng không bền chắc, ít nhất cũng có một đám người hận nghiến răng nghiến lợi vì Snape xuất sư.

Đứng mũi chịu sào là Prince tiểu thư, nhìn vào điệu đi theo Bella, và dáng vẻ người hầu của Narcissa sau khai giảng, Slytherin cũng hiểu được đó là thái độ của gia tộc Prince đối với gia tộc Black – nếu không có Voldemort thì chuyện này đã gần như là dựa dẫm.

Slytherin vừa cười nhạt với hành động của gia tộc Prince khi không cần tôn nghiêm của thế gia từ xưa, vừa nâng cao đãi ngộ của Prince tiểu thư, không nhìn mặt tăng thì cũng phải nhìn mặt Phật, gia tộc Black đang ở thế mạnh, không thể trêu vào.

Prince tiểu thư cũng có đắc ý, đi theo sau Narcissa mang theo dáng vẻ cáo mượn oai hùm. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, tin tức Snape xuất sư truyền đến Prince tiểu thư ngắt ngay lập tức. Một người dâng tận miệng làm học đồ người ta không thèm nhận, một người thì được chủ động tiếp nhận; lúc trước thì còn có thể nói Slughorn có mắt không tròng, lòng tham không đáy, nhưng giờ xem đi, gia tộc Prince càng giống hòn đá kê chân hơn. Nghĩ đến châm chọc sau lưng dạo gần đây, Prince tiểu thư cực kỳ giận dữ.

May mà cô ta có lý trí, biết mình không thể trả thù một cách trực tiếp, vì thế cô ta liền viết thư cho Bella, tuy chỉ quen sơ một thời gian, vị đại tiểu thư gia tộc Black đã gây được ấn tượng mạnh mẽ và thân thiết với tâm lý tiểu thư Prince.

Không tới mấy ngày nữa, tiểu thư Prince nhận được một bức thư trả lời rất dày, rồi còn có một cái hộp. Prince tiểu thư xem xong thư, đột nhiên mỉm cười lạnh lẽo, cô ta mở hộp, bên trong là một bình dược màu lam có vẻ rất được.

"Severus Snape, mày cái đồ máu lai ti tiện!" Tiểu thư Prince sắc mặt dữ tợn, động tác lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Cùng lúc, trong tòa tháp Gryffindor, Sirius đang gỡ bức thư mà chị cả cậu gửi tới. "Kế hoạch bắt đầu." Sirius nheo mắt lại, Cissy, người làm chị đau lòng em tuyệt đối sẽ không buông tha.

44. Quyển 1 - Chương 44: Âm Mưu – 1

"Severus Snape, gặp nhau ở phòng độc dược sau bữa tối, nếu mày muốn biết quan hệ giữa mày và gia tộc Prince thì đi một mình." Snape xiết chặt tấm da dê trong tay, từ khi anh xuất sư trở về Slytherin hầu như không có ai gây rắc rối cho anh, cái kiểu phát hiện ra tờ giấy trong ký túc xá của mình vào sáng sớm như thế này là không thể tưởng tượng nổi.

Prince… Prince… Snape mặc niệm, ai lại biết quan hệ giữa mình và gia tộc Prince chứ? Thần kinh anh căng lại, đương nhiên anh biết lời đồn của gia chủ, biết rõ rằng dựa vào năng lực của mình mở ra biệt thự Prince không phải chuyện khó gì. Nhưng mà, Snape xiết tấm da dê, hiện nay mình không định lộ ra mối quan hệ này. Là một quân cờ, tăng giá trị là chuyện tốt, nhưng khi gia tăng quá nhiều thì sẽ phản tác dụng.

Dù là kẻ nào thì mình cũng phải đi gặp! Snape quyết định, nhưng vì không biết thân phận người tới, anh vẫn chuẩn bị tốt thì hơn.

Nếu Lucius ở đây, Snape không nhịn được nghĩ vậy, lại nhìn sang gương hai mặt đã từng thuộc về Lucius kia, take care of yourself, gương hai mặt kia như đang nói. Do dự nhiều lần, Snape vẫn đặt gương hai mặt vào trong áo chùng.

Đây chỉ là biện pháp phòng ngừa, anh liều mạng nói với mình, bỏ qua cái cảm giác an toàn mà gương hai mặt đem tới.

"Giáo sư Slughorn, cảm ơn ngài trong thời gian qua." Snape cung kính nói với Slughorn trong hầm, hôm nay là ngày dạy cuối cùng, sau buổi trưa thư của Hiệp Hội nhà bào chế thuốc đột nhiên gửi tới – họ đồng ý lời đề xuất của Snape, cũng mờ Snape đại biểu giới phù thủy nước Anh vào nghỉ hè tham gia giao lưu nhà bào chế thuốc mỗi năm một lần.

"Severus, trò rất giỏi." Slughorn nói thật lòng, dù mục đích ban đầu là gì, một năm sau là bây giờ, ông thật tình chúc mừng vị học trò này.

"Về khế ước học đồ…" Snape cũng không phải không cảm ơn Slughron, có điều tâm tư của anh hiện tại chỉ đặt lên vấn đề khế ước đạt thành.

Sắc mặt Slughorn hơi đổi, cười nói, "A, khế ước đã đạt thành, trò cũng không cần lo cho ngài Malfoy nhỏ nữa."

Snape cố gắng cứng mặt, "Ngài nghĩ nhiều rồi."

"A, Severus, trò quá nghiêm túc." Slughorn như không thèm để ý, "Chứng chỉ của Hiệp hội Nhà bào chế thuốc có hiệu lực pháp thuật, hoa văn khế ước chúng ta sẽ khác nhau, yên tâm đi, một khi khế ước thành công, hoa văn trên người đảm bảo cũng sẽ biến mất. Mà nói mới nhớ, thầy cũng chưa biết hoa văn trên người cậu chủ nhỏ Malfoy rốt cuộc là gì đâu."

"Ách," Snape cảm thấy mặt mình đỏ bừng, trong đầu anh xuất hiện tình cảnh trên tàu ngày hôm đó – Lucius cởi trần, trên ngực trắng, có hai điểm đỏ nhỏ… đương nhiên, còn cả con dơi đại biểu cho anh nữa. Không đúng, không đúng, Snape cảm thấy trong lòng hơi là lạ, Bế quan Bí thuật bắt đầu vận chuyển.

Ngay trước khi anh khởi động Bế quan Bí thuật, Snape nghe thấy giọng đạo sư mình vang lên, tiếng nói vốn khéo đưa đẩy lại như truyền từ một nơi xa xôi, "Imperio."

Đi ra khỏi hầm, Snape cảm thấy mình hơi kỳ lạ, rõ ràng anh đã lê kế hoạch hết rồi, vì sao lại cảm thấy… đã quên thứ gì đó nhỉ?

Ở phía sau, Slughorn "ộc" mà phun ra một búng máu, vì phá vỡ khế ước bảo hộ của đạo sư với học đồ mà làm pháp lực ông bị phản phệ. Ông vội vàng lấy một bình độc dược uống, lâu sau pháp lực cơ thể mới chậm rãi bình ổn.

Trên gương mặt mập mạp Slughorn đỏ lên một cách lạ thường, nếu không phải khế ước học đồ đã cơ bản hoàn thành, chỉ một phản phệ này thôi đã đủ làm ông trở thành Squib. Ông nhìn căn hầm trống rỗng, trong tay nắm chặt một tấm da dê nhỏ, trên đó có một hàng chữ quen thuộc gần đây, "Vị đại nhân kia nhờ ngài hỗ trợ, chỉ cần một Lời nguyền Độc đoán nho nhỏ…" Mặt trái chính là gia huy Black.

— Tôi là đường ranh giới Snape bị tính kế đủ loại —

"Severus Snape." Một giọng nữ quen thuộc vang lên phía sau Snape, anh cảnh giác quay đầu lại, điểm sáng trên đỉnh đũa phép chỉ có thể thắp sáng một phạm vi không lớn.

Phòng học độc dược sau bữa tối vốn âm u, mà người hẹn lại còn cố tình không châm đèn, từ cẩn thận, Snape cũng chỉ lấy đũa phép đọc "Lumos".

"Tiểu thư Prince, ngài mời tôi đến đây thần bí thế này không phải chỉ là đến gặp tôi đó chứ." Snape nhướn mày, vẻ mặt cực kỳ giống Lucius.

"Mày giấu sâu thật đó!" Prince tiểu thư đi ra từ bóng tối, tiến vào phạm vi thắp sáng của Snape, vốn không phải quá sáng gương mặt của cô ta hơi lờ mờ, nhìn không chính xác, "Ai có thể ngờ một máu lai ti tiện đến từ giới Muggle lại có thiên phú mạnh về độc dược như thế chứ?" Prince tiểu thư hiếm khi không khoe khoang.

Có chút mùi kỳ lạ, từ lúc Prince tiểu thư đi vào, cái mũi mẫn cảm của bậc thầy độc dược ngửi thấy một mùi kỳ lạ, dù xen lẫn vào trong hỗn hợp các mùi độc dược ở phòng học độc dược lâu năm vẫn xúc tác lên dây thần kinh anh.

"Tiểu thư Prince, rốt cuộc ngài muốn nói gì?" Snape nhíu mày, rồi hơi lùi sau một bước, tuy mũi anh không thể lập tức phân tích ra đó là mùi gì, nhưng trực giác xuất sắc đã cho anh phán đoán.

Prince tiểu thư như không để ý tới động tác của Snape, thậm chí cô ta còn không nghe thấy lời của Snape, "Nếu họ biết thiên phú độc dược của mày căn bản là từ gia tộc Prince, nếu những người khinh thường chúng ta biết mày chỉ là trộm sức mạnh huyết mạch của chúng ta thì sao nhỉ? Họ sẽ còn khinh thường chúng tao sao? Gia tộc Prince mới là mạnh nhất!" Nói tới cuối câu, vẻ mặt Mina Prince dữ tợn, nhìn Snape gần như muốn cắn nát.

Snape giật giật khóe miệng, đây là cái logic gì hả! Mình mang theo dòng máu Prince? Dù là kiếp trước hay kiếp này, Snape cũng không định dính dáng tới dòng họ Prince. "Prince tiểu thư trong đầu chắc toàn là nhân sâm rồi, máu lai ti tiện như tôi sao lại có quan hệ với Prince máu trong lâu đời chứ!" Anh không khống chế giọng nói có chút khinh miệt, ác ý nói ra. Làm vậy là vì mình không thoải mái, còn mặt khác, Snape nhớ rõ vị tiểu thư Prince này cũng không phải là người có lòng tốt, chọc giận cô ta là biện pháp nhanh nhất biết được mục đích.

"Mày đồ máu lai không có tư cách khinh thường Prince!" Ngoài dự đoán của Snape, Mina Prince không hề tức giận, nhưng giọng nói càng lạnh lẽo, "Thiên phú của mày là do dòng máu Prince ban cho, mày không có tư cách kế thừa!" Nói đến sau, Snape gần như nghe được tiếng cô ta không cam lòng nghiến răng.

"Tôi nghĩ chuyện này chẳng liên quan gì với vị tiểu thư người thừa kế chi thứ Prince cô cả." Snape mảy may không dao động, "Dù sao, hiện tại tôi là nhà bào chế thuốc cấp A, mà ngài, cũng chỉ là một "máu trong Prince" ngay cả cấp B cũng gian nan mới có được."

"Mày làm sao dám! Mày làm sao dám! Mày cái tên trộm ti bỉ!" Prince tiểu thư rốt cuộc bị chọc giận, cô ta vọt tới trước mặt Snape trước khi anh kịp phản ứng, tóm lấy cổ tay anh, "Nếu được Prince ban cho, mày nhất định phải cống hiến sức lực cho Prince."

"Chỉ dựa vào hành vi không hề quý tộc của tiểu thư Prince ngài?" Snape bỏ ta Mina Prince ra, trên tay tiểu thư Prince như đeo một cái găng tay, trên đó có đầy chất lỏng kỳ dị, làm cổ tay phải của anh dinh dính, cực kỳ khó chịu, "Không nói tới tôi chẳng có quan hệ gì với gia tộc Prince, kể cả có đi nữa, thế gia máu trong lâu đời lại cần máu lai ti tiện tôi đây làm gì hả?"

Tay tiểu thư Prince bị vứt ra, trên mặt lại mang vẻ kẻ bề trên, "Chú Orion tra ra mi có quan hệ với gia tộc tao, nhưng mà chỉ dựa vào dòng máu đê tiện của mày, a, còn cả người mẹ đắm chìm của mày nữa…" Giọng nói Prince ngập tràn vui vẻ, "Đừng hòng gia tộc tao thừa nhận mày!" Nghĩ tới cái máu lai ti tiện này đã dẫm lên đầu chi thứ Prince, Mina Prince đã không nhịn được cắn răng, chẳng qua là máu lai kế thừa huyết thống gia chủ, nếu không phải vì huyết thống, hừ!

Khi Prince tiểu thư nhắc tới mẹ mình mắt Snape chợt lóe, vẻ mặt càng nghiêm túc, "Vậy thì tiểu thư Prince tôn quý có đề nghị nào sao?" Giọng anh cố gắng đè thấp lại càng có vẻ nhẹ như tơ, càng lạnh lẽo trong phòng độc dược tối tăm.

"Thề trung thành với chúng tao, gia tộc Prince cho mày cơ hội này." Prince tiểu thư như bố thí, gia chủ thì sao, chỉ cần có thể mở ra biệt thự, cô ta chính là gia chủ Prince tương lai.

Snape châm chọc nở nụ cười, "Tôi đây thật đúng nên mang ơn, vì… lòng từ bi của tiểu thư Prince." Anh đi lên trước vài bước, trong mũi ngửi thấy rõ mùi kỳ lạ, "A," Snape cười khẽ, "Chẳng lẽ không ai nói cho tiểu thư Prince vĩ đại độc dược này tên là "Dược mê hoặc", phải tiến vào cơ thể phù thủy mới có thể phát huy tác dụng sao? Lừa gạt khứu giác của một bậc thầy độc dược, để tôi nhắc nhở ngài, cái khối cầu trên cổ ngài có công năng suy nghĩ đó!"

Vẻ mặt Mina Prince không thay đổi, "Tôi có thể hiểu rằng ngài đang từ chối?"

Có âm mưu, Snape lại đề cao cảnh giác, anh lùi lại, hôm nay tiểu thư Prince phản ứng không ở trong phạm vi dự tính của anh. "Nếu ngài nghĩ vậy, thì đúng thế." Snape còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ còn chưa đến lúc lộ diện bản thân anh.

"Severus Snape, mày là một máu lai thông minh, nhưng là… không chỉ mình mày mới thay đổi được." Mina Prince có vẻ rất đắc ý, Snape cảm thấy tinh thần có chút không tập trung, dường như khi nhìn thấy tiểu thư Prince sẽ có cái gì đó luôn ảnh hưởng tới phán đoán của mình. "Cô…" Snape đột nhiên cảm thấy tầm mắt hơi mơ hồ, cảm giác choáng váng đến từ trong linh hồn, rất quen thuộc.

"Mày phát hiện ra bí mật của Sirius, hôm nay mày theo dõi hắn." Mina Prince nói đầy đủ, Merlin biết cô ta đã phải nhẫn nhịn bao lâu chỉ vì câu này.

Snape vẫn hơi hoảng hốt, tiểu thư Prince muốn thêm chút gì đó nhưng cô ta không thể để mặc cảnh cáo của Bella. Trước khi rời khỏi phòng độc dược tiểu thư Prince vui sướng khi người gặp họa nhìn Snape vẫn hoảng hốt ở giữa phòng độc dược, chỉ cần kế hoạch hôm nay thành công, cô ta nheo mắt lại, bậc thầy độc dược lord có thể dựa vào chỉ có thể là gia tộc Prince, kể cả máu lai thiên phú cực cao này… cũng không được.

45. Quyển 1 - Chương 45: Âm Mưu – 2

Sirius đứng cạnh Rừng Cấm, chân chó đang quẹt đi quẹt lại trên mặt đất, ngay cạnh cậu, một con chuột bé nhỏ đứng lên bằng hai chân sau, đôi mắt nhỏ ngập nước lom lom nhìn thẳng về cửa lớn lâu đài.

Một áng mây bay qua che khuất ánh trăng sáng ngời đêm nay, nhất thời nơi họ đứng có chút âm u, sao James còn chưa tới chứ? Sirius có chút không yên lòng, trong đầu nghĩ tới bức thư Bella viết cho mình, Bella nói tên Snivellus chết tiệt kia sẽ đến, nó thật sự đến à?

Đám mây lại bay đi, ánh trăng sáng ngời lại chiếu sáng trên mảnh đất trống giữa Rừng Cấm. Một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời, hôm nay là ngày rằm.

"Chít chít —!" Sirius thấy Peter biến thành con chuột nhỏ đang khó dằn cào cào chân mình, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng của con người. Sirius hiểu Peter đang nghĩ gì, chắc Remus đã bắt đầu rồi, nhưng James còn chưa đi ra theo ước hẹn, cũng không biết đột nhiên hiệu trưởng Dumbledore tìm James là vì chuyện gì nữa.

Con chó lớn sủa hai tiếng, ý bảo Peter chờ thêm một lát, ngoài James, Sirius còn nghĩ khác, nếu có thể, cậu muốn dạy dỗ Snape một lần.

Kết hợp với tin tức "đơn lẻ" từ Slytherin và Bella, hiện tại Sirius đã nhận định giữa Snape và vị hôn phu của Narcissa có câu chuyện nào đó không thể nói, mà cái này chính là thủ phạm làm đính hôn lần này của Cissy bị thất bại.

Lucius Malfoy cách Sirius quá xa, hơn nữa nể mặt anh ta là anh rể tương lai của cậu (tuy cậu đã bị xóa tên) Sirius cũng không định làm gì anh ta, nhưng Snape, nhớ tới "thù mới hận cũ" giữa họ, nếu nó biến thành người sói…

Sirius thừa nhận, mới đầu cậu sợ hãi, là bạn tốt vài năm với Lupin, đương nhiên cậu biết Lupin ghét thân phận người sói của cậu ấy bao nhiêu, nhất là giữa Lupin và Snape cũng chẳng có mối quan hệ thù hằn nào. Nếu Lupin biết mình dẫn Snape tới, ôi, Merlin ơi… Đây mới là nguyên nhân mà Sirius vẫn chậm chạp không ra tay.

Nhưng một khi suy nghĩ đó xuất hiện cũng không dễ bị bỏ qua. Sirius xuất thân từ gia tộc Black coi trọng dòng máu, trên thực tế, ở phương diện huyết thống, gia tộc Malfoy cũng không coi trọng quá, tuy nguyên nhân họ suy xét và góc độ hoàn toàn khác nhau. Đã từng là người thừa kế quý tộc, Sirius biết một khi tên Snivellus chết tiệt kia biến thành người sói máu lai Slytherin, vậy tất cả của nó ở Slytherin hiện nay sẽ biến mất sạch sẽ, có thể đoán được chính là, dù tương lai nó có thể trở thành bậc thầy độc dược đi nữa, giới quý tộc phù thủy cũng không cho nó nhiều cơ hội. Mà danh tiếng cũng như vinh quang thì cũng đừng mong đợi, người sói, là ngoại tộc không phải sao?

Cho nên mấu chốt của vấn đề liền biến thành làm sao để xóa sạch sẽ liên can sau khi thành công, vì thế Sirius nghĩ đau cả đầu, không phải cậu chưa từng nghĩ tìm người giúp đỡ, nhưng nhìn James một lòng một dạ theo đuổi Lily, và Peter nhát gan không dám nói lời nào, một tiếng động nhỏ thôi cũng run rẩy, Sirius thở dài, không phải không thừa nhận ở phương diện âm mưu quỷ kế Gryffindor hoàn toàn không có! Chẳng qua, đó cũng chính là lý do mình thích nơi này, lúc nào Sirius cũng không quên nhấn mạnh tính chính xác khi mình lựa chọn Gryffindor, thật giống như… sợ mình sẽ đổi ý vậy.

Có lời nói dối sau khi lặp lại một ngàn lần cũng trở thành chân lý, nói thí dụ, như càng về sau Sirius đã quên đi kế hoạch từng có của mình, hoàn toàn hưởng thụ quãng thời gian thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, thì Bella gửi thư tới.

Sau khi bị đuổi khỏi nhà đó là phong thư đầu tiên được người thân gửi tới, trong lòng Sirius không phải không rối rắm, hơn nữa đối tượng lại là chị cả mà mình cũng không thân thiết, nhưng sau khi đọc xong Sirius hoàn toàn không nghĩ vậy nữa – trong thư, chị cả vốn luôn kiên cường tỏa sáng lại bày tỏ oan ức. Bella thông minh im bặt không đề cập tới phiền toái mà Sirius mang tới cho họ, chỉ như một chị gái bình thường kể khổ với em trai, kể ra Cissy đã đau lòng và gian nan của gia tộc Black, ám chỉ sự khó chịu với một Slytherin máu lai tóc đen.

Gần như ngay lập tức, suy nghĩ trước kia lại hiện lên, thậm chí Sirius còn cảm thấy mình hạ quyết định này quá muộn, nếu sớm một chút…

Gia tộc Black là ràng buộc huyết thống của cậu, cậu vĩnh viễn cũng không thể nào quang minh chính đại như Gryffindor chân chính.

Con chuột nhỏ lại cào cào chân trước của cậu, a, đúng thế, cậu biết họ đợi đã lâu rồi, Sirius lắc đầu, nhìn xem, một hai người chưa ai đến cả.

"Gâu gâu." Sirius buông tha sủa vài tiếng, ý bảo hiện tại Peter có thể đi trước đè lên chốt cây Liễu Roi, còn James, trên tay cậu ấy có bản đồ Đạo tặc, chờ khi cậu ấy và hiệu trưởng Dumbledore nói xong thì cậu ấy sẽ xuất hiện thôi.

Peter đi lên, hình thể bé nhỏ linh hoạt né tránh cây Liễu Roi, một chân đè lên chốt, cây Liễu Roi vừa nãy còn hung hăng quật mạnh giờ lại như một bức ảnh phù thủy bị kẹt, ngừng ngay lập tấp, đại cẩu Sirius chạy đến mảnh đất trống được chiếu sáng, trong nháy mắt cậu vào cây Liễu Roi thì quay đầu một chút, nếu cậu không nhìn lầm thì có một mảnh áo chùng thuộc về Slytherin đang lộ ra bên cạnh lùm cây.

Trên mặt đại cẩu Sirius lộ ra nụ cười âm hiểm của con người, Bella thân mến, chị đã làm được điều chị nên làm, vậy chắc chắn em sẽ hoàn thành nguyện vọng của em.

— Tôi là đường ranh giới kế hoạch bắt đầu —

"Orion, rốt cuộc anh đang lo lắng gì vậy?" Walburga nhìn chồng mình, từ sau bữa tối ông cứ nôn nóng đi đi lại lại trong phòng làm việc, đừng tưởng rằng bà không chú ý tới sách trên tay ông chưa lật qua trang nào.

"A, chị gái thân mến à, không có gì." Orion dừng bước, nhìn vợ mình đang lo lắng, trên mặt nở nụ cười chân thành.

"Thôi đi, Orion, anh đừng hòng gạt tôi, từ nhỏ đã thế rồi." Walburga không từ bỏ.

Chồng mình, một thời gian thấy làm lén lút. Một người phụ nữ thông minh biết khi nào thì giữ im lặng, khi nào thì hỏi kỹ càng.

"Được rồi, được rồi." Nhìn bà một hồi, rốt cuộc Orion xác định vợ mình nghiêm túc, ông đi tới cạnh Walburga ghế dựa ngồi xuống, "Còn nhớ máu lai Slytherin kia không?"

"Severus Snape." Walburga có chút nghiến răng nghiến lợi, ngay cả chuyện Bella cũng tìm hiểu được sao bà không chú ý chứ.

"Nó là người gia tộc Prince." Orion bổ sung.

"Nhưng không phải… Ý anh là…" Walburga giật mình lắp bắp.

"Chị gái thân mến, tôi nghĩ chị hẳn nhớ tên Eileen Prince chứ." Orion gọi một ly rượu đỏ, "Cô ta là người thừa kế của gia tộc Prince, nhưng sau khi tốt nghiệp lại biến mất. Đương nhiên, ngoài chi thứ Prince cũng không để ý rốt cuộc cô ta đã đi đâu, cho đến khi lord chú ý tới gia tộc Prince."

Walburga cố gắng nhớ lại, cũng chỉ có thể nghĩ tới một bóng dáng màu đen im lặng trong góc phòng. "Lord còn chưa từ bỏ?" Bà biết Lord vẫn luôn muốn có được sức mạnh chân chính từ gia tộc Prince, mở ra biệt thự gia chủ tuyệt đối là bước quan trọng nhất.

Orion cười châm chọc, "Nếu không phải đám phế vật chi thứ Prince kia," Ông thở hổn hển nói tiếp, "Sau khi chi thứ Prince thất bại Lord bắt đầu tìm hiểu xem bên ngoài gia chủ Prince có lưu lại huyết mạch bên ngoài hay không."

"Ý của anh là, máu lai kia?" Walburga đã hiểu.

"Đúng vậy, chị gái của tôi." Orion uống cạn ly rượu, "Sau khi tốt nghiệp không biết vì sao mà Eileen Prince lại rời khỏi gia tộc Prince, rồi ẩn cư ở giới Muggle. Vài năm sau gả cho Tobias Snape, anh ta…"

"A, Merlin của tôi ơi!" Walburga kêu lên, một tiểu thư quý tộc thế gia máu trong lâu đời lại theo trái tim mình chọn một Muggle đê tiện, "Vậy giờ thì sao? Lord không triệu kiến vị Prince kia?"

"Eileen Prince đã chết." Một lúc sao, Orion mới mở miệng, giọng nói kỳ lạ.

"Chết?" Walburga vô cùng giật mình, cơ thể phù thủy khỏe mạnh hơn Muggle, càng miễn bàn Eillen xuất thân từ gia chủ Prince, không phải nghi ngờ về thực lực độc dược.

"Đúng vậy, chết, sau khi bị Muggle kia đánh đập không được "chữa bệnh" kiểu Muggle, chết." Trên mặt Orion tràn đầy châm chọc.

"Merlin ơi!" Walburga mặt cũng trắng, chuyện này thì có thể giải thích thế nào, vị Eileen Prince tự buông tha mạng sống của mình. Slytherin coi trọng người nhà, nên cực kỳ khó chịu với Eileen không chỉ từ bỏ trách nhiệm của Prince lại còn mặc cái chết của mình, "Còn Snape thì sao?"

"Đúng vậy, Severus Snape, người có huyết thống gần với gia chủ Prince nhất mà chúng ta có thể tìm thấy." Orion buồn bực nói, nếu một máu lai kế thừa gia tộc Prince, vậy thể diện quý tộc kia sẽ mất sạch. Còn phải đến biệt thự Prince mở cờ, Merlin ơi! Đây không phải thừa nhận máu trong họ còn kém hơn máu lai người ta sao?

Vẻ mặt Walburga nghiêm túc, "Lord đã biết rồi?" Bà mơ hồ biết tính toán của Bella, nhưng bà không muốn quản, dù sao nếu lập trường của nó không phải gia tộc Black, bà chắc chắn sẽ tự dạy dỗ tên máu lai kia. Nhưng hiện tại lại khác, nếu Lord… Walburga không muốn nghĩ nữa, chỉ chờ đợi đáp án của chồng mình.

"Lord rất hứng thú với máu lai Prince này, đương nhiên ngài ấy cũng nghe nói tới thiên phú độc dược của Snape…"

"Chúng ta đây…"

Orion vỗ vỗ tay bà, ý bảo bà đừng cắt ngang, "Lord cần biết lập trường của nó."

"Một máu lai đê tiện có gì lập trường chứ, có thể có cơ hội phục vụ cho Lord là quang vinh cực hạn của nó rồi." Trong mắt Walburga ngập đầy cuồng nhiệt.

"Đúng vậy, nhưng Lord cần biết Dumbledore có ý gì." Orion nheo mắt lại, "Thời gian trước chị đã nghe tới lời đồn người đảm bảo rồi chứ? Từ Dumbledore biến thành Lucius, hừ, phương diện này còn không biết là ai nói gì."

"Còn Bella…" Walburga vẫn lo lắng.

"A, chị gái à, chị đừng lo." Orion gian xảo cười, "Lord tự thay đổi bình độc dược kia, hiện tại phải nhìn Dumbledore rồi."

"Orion…"

"Qua hôm nay chúng ta sẽ biết." Orion thả lỏng dựa vào ghế, "Hogwarts có chuyện gì có thể giấu diếm vị hiệu trưởng vĩ đại kia chứ."

46. Quyển 1 - Chương 46: Âm Mưu – 3

Snape mở to mắt nhìn Sirius biến thành chó lớn đi theo một con chuột vào cây Liễu Roi, anh hơi do dự, như mình không muốn làm chuyện này, tuy cơ thể anh lại có ý thức bắt đầu đi về nơi kia. Anh cứ thế xuất hiện nổi bật trên mảnh đất trống bên ngoài lâu đài, kỳ lạ là không có một người trực đêm nào phát hiện ra.

Bối rối theo sau Sirius, mơ hồ anh cảm thấy có gì không đúng lắm, nhưng "đi theo Sirius" lại như một sự mê hoặc nào đó. Snape nắm chặt đũa phép trong tay, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường phía sau cây Liễu Roi gập ghềnh khó đi, rất nhiều lúc cần Snape phải khom lưng xuống hoặc nâng chân lên, rất nhanh, một cái cửa xuất hiện trước mặt.

"Đẩy nó ra, Sirius ngay ở bên trong, không phải mày muốn đi theo Sirius sao?" Bên trong đầu như có người nào đang nói.

Snape đẩy mạnh ra, người trong phòng hoảng sợ – Remus Lupin đang ở giữa phòng, hai chân cậu bị dây xích sắt trói lại, hai tay còn đang cào cào. Bị giật mình, Lupin như vượt qua giới hạn, Snape mở to mắt nhìn bóng dáng con người của Lupin hơi hơi run rẩy, rồi biến lớn, sau đó, "Gào—!" Người sói biến thân.

Người sói gào lên như một chậu nước lạnh, lập tức dội thẳng vào lòng Snape, anh như là gạt mạnh ra một tấm màn mỏng ngăn mình với thế giới này.

Slughorn – Mina Prince – Sirius… Một chuỗi dài xuất hiện trong lòng Snape, nói đến đó, Snape hoàn toàn không thể tưởng tượng Slughorn lại vi phạm khế ước hạ lời nguyền lên mình, lúc trước Lucius nói thế nào? Đạo sư phải đảm bảo an toàn của học đồ trong khế ước học đồ. Nhưng hiện tại không phải lúc nghĩ cái này, anh nhanh chóng ném ra một "Sutpefy", ném ra rồi nói, anh nhớ rõ vừa rồi hai tay người sói này cũng không bị trói buộc.

Thần chú Snape trúng đích, nhưng người sói chỉ dừng một chút, không chỉ dừng một chút, tay nó trực tiếp chộp lấy xiềng xích dưới chân, "lách cách" hai tiếng, dây bị đứt, người sói tự do.

"Sectumsempra, Impedimenta, Protego!…" Snape liên tiếp ném thần chú, người sói bắt đầu chảy máu không ngừng, dù lấy thể chất mạnh mẽ của người sói, khi bị thương bởi pháp thuật hắc ám cũng sẽ không phải trò đùa.

"Gâu gâu…" Sirius biến thành chó lớn khi thấy Lupin bị tấn công lập tức cắn về phía Snape.

"Chó đần!" Snape tức giận bừng bừng, đũa phép vung, ném một Impedimenta ra ngoài, Sirius đại cẩu né dựa vào trực giác, "rẹt rẹt" răng nanh sắc nhọn trực tiếp xé rách một nửa áo chùng phù thủy của Snape, gương hai mặt rơi ra, "Lucius…" Snape không bắt kịp, theo bản năng kêu lên.

"Stupefy!" Snape nghiến răng nghiến lợi ném thần chú ra, răng của Sirius vừa nãy không chỉ xé rách áo chùng phù thủy của anh mà cào một đường lên cánh tay anh.

Máu phù thủy kích thích người sói, nó không để ý mình bị thương xông tới Snape, Snape cũng không còn sức tập trung lên Sirius, mà nhìn người sói rõ ràng muốn xé Snape thành mảnh nhỏ, Sirius cũng chỉ có thể thay đổi áp chế người sói. Đúng là cậu định dạy dỗ Snivellus một trận nhưng cậu vẫn không thể để Snivellus chết ở đây được, nhất là bị Lupin cắn chết nữa.

Peter biến thành chuột lạnh run, vốn thân hình bé nhỏ hiện tại hận không thể co lại thành hạt cát. Snape nhìn đại cẩu Sirius một cái, uy hiếp người sói lớn hơn, nhất là… trong nháy mắt người sói tới gần, Snape ngửi được mùi của Dược tăng cường và Dược cuồng bạo.

Chết tiệt! Nghĩ đến kiếp trước trước khi sử dụng Bả Sói phải uống Dược dịu đi và thuốc ngủ cực mạnh, Snape hiểu được, quân cờ mình đây đã bị lôi lên bàn cờ rồi.

Ở nơi không ai chú ý, gương hai mặt nằm úp xuống hơi phát ra ánh sáng.

— Tôi là đường ranh giới gương hai mặt yên lặng nằm úp —

Gần đây Lucius cảm thấy không ổn, dường như có chuyện nào đó đã xảy ra. Mà y cũng không tìm hiểu được gì nhiều ở Cục thần bí, hiện nay cũng chỉ có thể đoạn được màu sắc khác nhau mang ý nghĩa cho cấp bậc khế ước khác nhau. Nhưng Lucius lại hiểu thêm được về khế ước gia tộc Malfoy này.

Hoa văn gia tộc Malfoy này nói là một khế ước hôn nhân thì không bằng nói à một khế ước "giám thị".

Mọi người đều biết, khế ước hôn nhân tự động phân chia khế ước bạn đời, bạn đời cảm giác, bạn đời định mệnh và bạn đời linh hồn, dựa vào sự kết hợp linh hồn. Trong đó, khế ước bạn đời là thông thường nhất; bạn đời cảm giác thì cần hai bên có thể có cảm giác giống nhau ở một phương diện nào đó; bạn đời định mệnh thì ít hơn, để có thể ký kết khế ước bậc này thì linh hồn hai bên phải có mối quan hệ chặt chẽ nhân quả; còn bạn đời linh hồn, trên cơ bản rất khó ký kết khế ước hôn nhân cao nhất này.

Trước khi chính thức ký kết khế ước hôn nhân, không ai biết có thể ký kết dạng khế ước nào, mà dựa vào tính chất đặc biệt của gia tộc Malfoy thì các Malfoy nghĩ ra một ý kiến tuyệt vời, chính là khế ước chỉ có ở gia tộc Malfoy.

Nói khế ước này là khế ước "giám thị", vì ngay từ đầu khế ước này có thể "giám thị" cấp bậc khế ước hôn nhân của hai người, mà khi khế ước thành lập cũng chính là lúc hoa văn nở rộ, chính thức đại biểu cho khế ước hôn nhân được ký kết. Có thể nói, hoa văn chỉ là bắt đầu, nhưng một khi khế ước hôn nhân bắt đầu, thì các khế ước hôn nhân khác không được phép ký kết.

Đừng nghĩ rằng một khi khế ước này được ký kết đã có nghĩa là ký kết hôn nhân, nó chỉ là một sự bắt đầu, "giám thị" mức liên tiếp giữa linh hồn hai bên, khi thỏa mãn điều kiện nào đó thì toàn bộ khế ước mới có thể thực hiện.

Vì thế lúc Dumbledore nhìn thấy hoa văn của y đã cho rằng y "đính hôn" rồi, mà dựa vào trạng huống đặc biệt của gia tộc Malfoy, người ngoài căn bản không biết nổi sự thật, trên thực tế, Dumbledore biết được khế ước hôn nhân gia tộc Malfoy là hoa văn đặc biệt này đã là hiểu biết rộng rồi.

Nghĩ đến phân loại khế ước hôn nhân, còn cả ghi chép nhà mình, trái tim Lucius nhảy lên, màu đỏ là ít nhất, màu lam và xanh lục xuất hiện nhiều nhất, căn cứ vào huyết thống gia tộc Malfoy, bạn đời cảm giác và bạn đời định mệnh cũng có thể ổn định linh hồn họ, so sánh mà nói, khế ước bạn đời kém rất nhiều.

Mà màu bạc, Lucius có một phỏng đoán lớn mật, giữa y và Sev, rất có thể là linh hồn bạn đời mà không có trong mấy câu ghi chép kia. Một khi y và Sev trở thành bạn đời linh hồn, Lucius kích động run cả tay, ngăn cản sự kết hợp của một đôi bạn đời linh hồn sẽ bị Merlin nguyền rủa, như vậy xem ra, thái độ cha mình cũng có thể giải thích được.

Chính vì vậy, Lucius nhìn nhìn dây tường vi đang leo trên cổ tay mình, vùi đầu vào Cục Thần bí, không thể hoàn toàn ký kết khế ước nên không thể hình thành khế ước hôn nhân, y phải tìm cách để khế ước ký kết thành công mau chóng mới được.

Cục Thần bí thật đúng là nơi thần bí nhất toàn bộ Bộ Pháp thuật, dù Lucius tốn nhiều thời gian trong này y vẫn không tìm được nhiều nội dung về linh hồn bạn đời, gần đây nhất một đôi linh hồn bạn đời xuất hiện là vào 400 năm trước, ký kết khi một bên 17 tuổi, một bên 16 tuổi. Tuy sau đó Bộ Pháp thuật đã phái người đi tìm hiểu quá trình ký kết của họ, nhưng không may, lúc họ được Merlin chúc phúc thì Merlin cũng giấu kỹ bí mật này xuống. Chi tiết ký kết khế ước bị cấm nói ra miệng, mấy trăm năm qua giới phù thủy chỉ có thể đoán mò.

Đương nhiên, đoán thì đoán, đó còn không phải là thật, làm Lucius đau cả đầu, tin tức tin cậy lại không hề có gì.

Ngoài điều này, chuyện Lucius phiền lòng còn rất nhiều. Đầu tiên chính là thái độ của lord trong khoảng thời gian này.

Là một gia chủ quý tộc máu trong, đương nhiên Lucius nghe được hai lời đồn về y. Trước mặt người khác y giả bộ không quan tâm nhưng sau lưng Lucius lại nghiến răng nghiến lợi. Giống với Snape, đầu tiên y cũng đoán đó chỉ là lão ong mật không chịu nổi cô đơn mà ra tay, mục đích chính là lộ ra quan hệ giữa Snape và gia tộc Malfoy.

Kỳ thật Lucius cũng biết, đến lúc này quan hệ giữa Snape và gia tộc Malfoy đã không thể giấu được nữa, nếu không phải y vừa phát hiện ra chuyện về hoa văn, Lucius chắc sẽ mau chóng gặp Snape, cùng thương lượng ra kế hoạch. Nhưng hiện tại Lucius lại không thể nói cho Snape phát hiện của y, dựa vào hiểu biết của y về Snape, chỉ sợ y chưa nói xong Sev của y đã chạy rồi ấy chứ.

Dù suy xét từ góc độ nào thì hoàn thành khế ước hôn nhân vẫn chưa xong kia của họ đều phải lộ quan hệ của họ ra là lựa chọn tốt nhất, đặc biệt là nếu y làm vậy, họ sẽ không chỉ không bị chèn ép, còn có thể dựa vào bước này mà làm một bảo đảm có giá trị cho hai bên.

Mấu chốt của vấn đề là, Lucius không biết làm thế nào để thúc đẩy khế ước cả. Giống như y không biết làm sao cây tường vi thay đổi, y cũng không biết hoa văn này rốt cuộc phải "giám thị" đến mức nào mới có thể hoàn thành ký kết.

Nên hiện tại Lucius cũng chỉ có thể ở trước mặt người khác, nhất là trước mặt Lord và Orion giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, rồi cố gắng nghĩ cách. Dù sao Sev đã xuất sư, chỉ cần Slughorn gọi y tới chứng kiến giải trừ khế ước học đồ, vậy hoa văn con dơi trên người Lucius cũng sẽ biến mất, đến lúc đó chuyện gia tộc Malfoy đã từng là nhân chứng sẽ hoàn toàn biến mất.

Còn việc Slughorn có thể thông báo bí mật với mình hay không thì, Lucius cực tự tin, y biết lão hải cẩu thành tinh này không hề muốn trung thành với Voldemort. Mà Snape chính là cách duy nhất giúp ông ta gỡ khỏi rắc rối, sẽ không bị ông ta vứt bỏ.

Lucius lại không ngờ được hứng thú của Voldemort với Snape đã không chỉ là một bậc thầy độc dược, giá trị bổ trợ của gia tộc Prince hiển nhiên càng cần cậu ấy xác minh lập trường. Mà Slughorn không phải không bỏ qua, mà chỉ đang nhìn xem bảng giá này có đủ hay không thôi. Hiển nhiên, Slytherin gian xảo này quyết tâm muốn rời khỏi Tử thần Thực tử đã vượt qua khỏi tưởng tượng của Lucius.

Vì thế, dưới một lời nhờ vả nho nhỏ "thoát khỏi Voldemort" từ gia chủ Black, Slughorn vẫn ra tay, mặc dù ông ta sẽ bị phản phệ từ pháp thuật khế ước học đồ, dù Snape là người nối nghiệp ông ta coi trọng nhất đi nữa.

Slughorn rất ích kỷ, mệnh lệnh càng đơn giản thì linh hồn bị thương càng ít, mà ông ta cũng bị phản phệ càng nhỏ. Cho nên ông ta chỉ ếm một mệnh lệnh "thả lỏng cảnh giác".

Slughorn hiểu học đồ của mình hơn các Slytherin khác, có lẽ ông không biết gia chủ Black muốn làm gì nhưng ông biết, chỉ cần học đồ ông giống như ngày thường thì họ sẽ không có cơ hội nào, nên ông cũng chỉ đành làm vậy. Nhìn từ góc độ đó, Slughorn đúng là một Slytherin tiêu chuẩn, chỉ với một cái giá nhỏ nhoi

lại nhận được kết quả có lợi nhất với mình. Voldemort nói chuyện luôn giữ lời, tuy Slughorn cảm thấy rất có lỗi với học đồ của mình, xấu hổ với Lucius nhưng Slytherin vĩnh viễn chỉ biết có mình.

Tính sai chuyện này làm Lucius tới tối mới nhận ra hoa văn trước ngực mình có một màu đỏ không bình thường.

Vốn khế ước học đồ của Snape đã cơ bản đạt thành, trong khoảng thời gian này hoa văn con dơi trên ngực Lucius cũng nhạt dần. Trong lòng Lucius còn hơi thất vọng, y không thích đồ đằng đại diện cho Sev của y lại biến mất khỏi người mình.

Nhưng hôm nay, khi bước vào phòng tắm, Lucius chú ý con dơi vốn đã là màu xám lại hiện lên màu đỏ kỳ lạ.

Sev bị tấn công, lại còn do Slughorn!

Phản ứng đầu tiên của Lucius là cầm gậy rắn của y vọt trực tiếp tới Hogwarts, nhưng y lại do dự trước khi ra cửa. Y hiểu Snape, nhưng mà chuyện mà ngay cả bản thân cậu ấy cũng không giải quyết được chỉ sợ ngay cả mình xuất hiện cũng chỉ là điều thừa. Hơn nữa, Lucius sờ gậy rắn, mọi chuyện rất kỳ lạ, gặp chuyện may chính là Sev, hay chỉ là thăm dò gia tộc Malfoy.

Đi, hay là không đi? Lucius lưỡng lự, Sev của y gặp nguy hiểm, đương nhiên y phải xuất hiện, nhưng mà y xuất hiện cũng có nghĩa gia tộc Malfoy lộ ra bên ngoài, y còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

"Sev, Sev" Lucius đi tới đi lui trong phòng khác, mỗi khi không hạ quyết tâm, đồ đằng con dơi trước ngực trái y đỏ tươi như máu, lạnh rồi nóng.

Sắc trời dần dần biến đen, Lucius vẫn cứ xoay quanh trong phòng khách, y không thắp một ngọn nến nào, cả người chìm trong bóng tối. Đột nhiên, một ít ánh sáng le lói trong phòng khách tối tăm cực kỳ nổi bật, Lucius bước nhanh qua, gương hai mặt của Sev đang sáng lên.

"Sev, Sev!" Lucius không cố gì nữa ném gậy rắn ra ngoài, hai tay cầm chặt gương, trong đầu chỉ có một câu, "Sev của y đang gọi y".

Lucius hiểu Snape, không tới lúc nguy hiểm nhất cậu ấy sẽ không chủ động liên hệ với mình, a, không, phải nói là mặc dù đến thời điểm nguy hiểm nhất cậu ấy cũng sẽ không làm. Dựa vào "tương lai" Snape miêu tả cho y, Lucius đã sớm phát hiện ra Sev của y sẽ hy sinh vì người cậu ấy để ý, tuy kiếp trước là vì một Máu Bùn!

Gương hai mặt liên kết, nhưng trong gương lại đen sì, Lucius nhanh chóng bình tĩnh lại, nghe thấy tiếng ồn ào đã có thể phân biệt được là tiếng động vật tru lên, thần chú của Sev, cả tiếng chó sủa. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt Lucius thay đổi, đó là… người sói.

Gia tộc Malfoy ở trong ban giám đốc trường học, nói cách khác chuyện Lupin là người sói căn bản không gạt được Lucius mới trở thành giám đốc trường.

Trong nháy mắt, lo lắng của Lucius về Snape hoàn toàn áp đảo băn khoăn về gia tộc Malfoy.

"Sev, chờ tôi!" Lucius gào một câu với gương hai mặt, cầm gậy rắn rời khỏi biệt thự Malfoy, y nhớ rõ trên báo cáo của Dumbledore đã viết, Remus Lupin sẽ "an toàn" vượt qua đêm trăng tròn ở Lều Hét.

47. Quyển 1 - Chương 47: Âm Mưu – 4

"Phù phù…" Snape không ngừng thở dốc, tay cầm đũa phép hơi run rẩy, cơ bắp trên đùi cũng co rút, dù pháp lực trong cơ thể anh có mạnh cỡ nào thì cơ thể này của anh vẫn là năm thứ năm, cơ thể chưa trải qua chiến tranh, chiến đấu cao độ đã bắt đầu xuất hiện trạng thái mệt mỏi.

Không ai hiểu rõ độc sói hơn Snape, anh biết rõ không chỉ phải tránh người sói tấn công, càng không thể bị người sói cắn. Vì mục tiêu này mà cơ thể Snape không thể không thừa nhận áp lực gấp đôi.

Snape liều mạng thở, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người sói đầy máu, trong chiến đấu vừa nãy, người sói cũng không được lợi gì.

"Phù phù…" Tiếng thở hổn hển khác đến từ Sirius, đây vẫn là lần đầu tiên cậu phát hiện ra Snivellus mà cậu vẫn ngứa mắt có pháp lực mạnh như vậy, xét thấy biểu hiện lạ thường của Lupin tối nay, Sirius sáng suốt giữ hình thái hóa thú. Cậu biết rõ, là phù thủy cậu không có pháp lực mạnh như Snape, cũng không biết nhiều thần chú như vậy, huống chi người sói không phân biệt được bạn thù.

Ở trạng thái hóa thú, tuy cậu không nói được, cũng không ném được thần chú, nhưng với thân hình linh hoạt của động vật và lực chú ý bị phân tán của người sói đều có thể đảm bảo an toàn cho cậu.

Trên thực tế, trong quá trình chiến đấu, Sirius căn bản là chạy hai đầu, vừa không để người sói thực sự cắn nát Snape, cũng không thể để Snivellus kia giết Remus Lupin.

Cứ vậy, ba người hỗn chiến đến tận giờ. Snape mất sức, Sirius mỏi mệt, người sói thì mê muội.

Vết thương do pháp thuật hắc ám tạo thành không thể tự khép lại, nên trên người người sói tất cả các vết thương đều không ngừng chảy máu. Dù người sói vì phản ứng nhanh nhẹn và Sirius phối hợp né tránh chỗ yếu hại, nhưng vô số vết thương chồng chất đã bắt đầu có tác dụng. Mất máu nhiều làm nó mê muội không thấy rõ lắm, nhưng mũi nó vẫn nhớ kỹ mùi của kẻ thù, chính là mùi này làm nó bị thương.

Thật ra người sói cũng không biết vì sao hôm nay nó lại cảm thấy trạng thái của mình rất tốt, phản ứng nhanh nhẹn hơn bình thường, sức mạnh cũng nhiều hơn, quan trọng nhất là, tuy nó đã bắt đầu choáng váng vì mất máu, nhưng đầu óc nó vẫn rõ ràng, cơ thể nó vẫn có thể chấp hành mệnh lệnh của đại não – tuy không thể so với lúc nó không bị sao nhưng vậy cũng đủ rồi. Người sói biết rõ, kẻ thù của mình đã mất sức nhiều, với tố chất cơ thể nó vẫn chịu được.

"Gào gào gào…" Người sói thét dài, Snape thở dốc bị nghẹn, anh cắn chặt môi mình, một đợt tấn công mới lại tới. Sirius cũng run người, không còn cách nào, tất cả mọi người giờ đã vào thế cân bằng, mà trước khi thể lực của một bên bị hao thì trận đấu này không thể nào chấm dứt.

Chiến đấu lần này không được bao lâu, đầu tiên Sirius không chống đỡ nổi nữa, cậu không giống Lupin, trước khi biến thành người sói uống Dược tăng cường và Dược cuồng bạo, cũng không giống Snape, tinh thông thần chú, pháp lực mạnh, là một phù thủy hóa thú, cậu đã hết sức rồi.

Sirius rời khỏi vòng chiến, áp lực Snape tăng lên – người sói vốn coi anh là kẻ thù, vừa rồi còn bị Sirius làm phiền, hiện tại thật sự là một chọi một.

Sirius mất sức nằm úp sấp trên sàn nhà, có chút hối hận, cũng hơi thoải mái. Cậu không muốn Snape chết, nhưng mọi tế bào trong người cậu đang không ngừng kêu gào: cùng lắm cũng chỉ là một máu lai ti tiện, chết thì chết. Còn trừng phạt của Lupin, Sirius tin hiệu trưởng Dumbledore sẽ không tiếc một cái Obliviate đâu.

Snape và người sói đã sắp kết thúc chiến đấu, rất rõ ràng, tuy hai người đều mất sức nhưng rõ ràng với ưu thế sức mạnh cơ thể thì người sói vẫn hơn Snape chỉ là một cơ thể nhỏ năm thứ năm. Tay Snape nắm đũa phép đã run rẩy đến mức không nắm nổi, người sói từng bước ép sát làm anh đi tới cửa căn lều.

Cuối cùng, chỉ phút cuối cùng này, Snape bình tĩnh nhìn người sói tới gần, trong lòng không ngừng tính toán khoảng cách giữa mình và người sói, chỉ cần họ đủ gần, chỉ cần một thần chú, người sói sẽ ngã xuống, mình cũng an toàn. Snape biết mình đã sắp cạn sức, nhưng người sói cũng là tám lạng nửa cân.

"Stup…" Snape vẫn lựa chọn thần chú hôn mê, đương nhiên anh rất muốn giết Lupin, nhưng không thể, đại não bình tĩnh nói cho anh biết bây giờ anh còn không thể trở mặt với Dumbledore, họ không thể vĩnh viễn đi theo Chúa tể Hắc ám, bởi vậy tuyệt đối không thể đắc tội với phù thủy trắng!

"Xì xì…" Có lẽ vì người sói tới làm rung, trên trần căn lều đột nhiên rơi xuống một đám gạch vỡ, nện trên tay Snape đang cầm đũa phép, người sau vốn đang cố gắng chống đỡ, đũa phép lại hoàn toàn rời tay. Snape tuyệt vọng nhìn cái miệng hôi tanh đầy nước miếng của người sói đang mở rộng.

"Impedimenta!" phía sau người sói vang lên tiếng của Potter, Snape lướt qua vai người sói thấy Potter đang đứng ở một cánh cửa đi khác đi tới cây Liễu Roi, một tay cầm đũa phép, tay kia thì cầm áo tàng hình.

Pháp lực non nớt năm thứ năm chỉ có thể khiến người sói hơi bị kiềm hãm, nhưng rất nhanh, mùi của kẻ thù làm nó tạm dừng một chút rồi lập tức đánh sang hướng vốn có.

"Sev!"

"Gào gào gào…"

Snape nhắm mắt lại, nhưng anh lại nhận ra trọng tâm của mình bị lệch, một sức mạnh đổ ập từ bên trái anh. Snape đã mất sức lảo đảo hướng sang một bên, cái miệng rộng của người sói đang cắn chặt lưng một người trong ánh mắt hoảng sợ của Snape, từ ánh trăng chiếu bên ngoài cửa sổ, mái tóc bạch kim phản xạ một luồng sáng nhẹ nhàng.

"Không!" Vẫn là Snape phản ứng đầu tiên, anh đột nhiên như có sức, trực tiếp đứng lên, cứ thế đánh tới. Potter phía sau như bị tiếng gào này làm bừng tỉnh, bắt đầu luống cuống lấy ra vài bình độc dược đổ lên trên người sói, đồng thời không ngừng lặp lại "Stupefy".

Người sói đi tới bước này đã là cực hạn, huống chi nó vừa mới cắn người, nên dưới sự tấn công của Potter nhanh chóng gục xuống.

Potter thật cẩn thận giơ đũa phép tới gần, rót cho người sói một chai thuốc ngủ cực mạnh mà Dược dịu đi, cậu cũng không biết vì sao hiệu trưởng Dumbledore lại muốn mình cho Lupin uống hết hai bình này.

"Lucius, Lucius…" Snape tới gần Lucius nằm trên mặt đất, anh vừa thấy cửa bên cạnh mình không biết đã mở ra khi nào, xem ra Lucius đã xông vào từ bên kia Lều Hét. Lucius nằm úp trên sàn nhà, miệng vết thương dữ tợn sau lưng không ngừng chảy máu.

"Merlin ơi! Anh ta bị người sói cắn!" Potter lại đây xác nhận tình huống của Lucius, trên mặt vừa hoảng sợ vừa vui vẻ, dưới ánh trăng sáng người có vẻ cực kỳ vặn vẹo.

"Cút!" Snape dùng sức lực lớn nhất của mình gào lên với Potter!

Áo tàng hình, thuốc ngủ cực mạnh, Dược dịu đi… Snape còn không rõ gì chứ? Cái nợ mạng sống giữa phù thủy, Dumbledore lên kế hoạch thật hoàn hảo! Potter hơi ngượng ngùng sờ sờ mũi, hiếm khi im lặng, là quý tộc giới phù thủy, cậu biết hậu quả khi bị người sói cắn, hơn nữa người sau lại còn là gia chủ.

"Lucius… Lucius…" Tay Snape run lên, sao anh lại biết được lần gặp đầu tiên của họ sau lễ đính hôn của Lucius lại là thế này chứ!

Lều Hét, Lều Hét… Snape không ngừng lặp lại trong lòng, kiếp trước anh chết ở đây nhưng cũng không được giải thoát, kiếp này anh ôm mục đích chuộc tội tới đây, mà anh đã từng lấy linh hồn thề rằng phải bảo vệ đối tượng hiện tại đang không biết sống chết thế nào.

"Haha, haha…" Snape khẽ cười thảm, có phải Merlin vĩnh viễn khiến anh phát hiện đâu mới là thứ quan trọng nhất của mình rồi mới cướp anh ấy đi không, hơn nữa vĩnh viễn đều là do bản thân anh, làm anh không được giải thoát.

Mọi người anh quan tâm, để ý, cuối cùng cũng sẽ chết vì anh, nghĩ đến kiếp trước là Lily, kiếp này là Lucius, Snape phỉ nhổ bản thân anh, điều anh muốn, chẳng sợ là xa hay gần cũng sẽ bị bánh xe vận mệnh áp bức. Anh còn làm gì được? Anh còn muốn gì đây? Bản thân anh ngay cái chết cũng không có ai muốn, sao lại có thể nhận được hạnh phúc dù là rất nhỏ trên thế gian này?

"Sev…" Tiếng nói mỏng manh của Lucius vang lên.

Snape nhanh chóng tỉnh táo, "Lucius, anh sao rồi?"

"Không sao." Lucius gian nan ngồi dậy, dựa vào tường, một tay kéo Snape, "Xin lỗi, tôi tới chậm."

Snape nhìn người sói nằm trên mặt đất, Potter cảnh giác đứng bên cạnh, dáng vẻ bảo vệ.

"Sev, tôi không sao." Lucius cầm tay Snape, thật tốt, y nắm được rồi. Vết thương sau lưng như bị đốt cháy, Lucius biết rõ đó là vì độc sói đang đi vào cơ thể y.

"Nói gì với tôi đi." Y thử dời lực chú ý của Snape, dù Sev của y muốn làm gì, hiện tại cũng chưa đến lúc thích hợp, về sau, hừ, y sẽ làm tất cả đám tính kế gia tộc Malfoy thất bại, mặc dù… y sẽ biến thành người sói.

Snape cầm chặt lấy tay Lucius, lần đầu tiên có người bằng lòng dùng tính mạng của mình bảo vệ anh, khi còn bé bị Tobias đánh, mẹ chỉ đứng một bên khóc lóc; sau khi đi học bị Nhóm Đạo tặc đánh lén, Lily cũng

chỉ chỉ trích bằng "ngôn từ chính nghĩa"; rồi khi gia nhập Tử thần Thực tử, trở thành gián điệp hai mang… mọi người mình gặp, chưa từng có ai thật sự nghĩ đến anh, Severus Snape, cũng sẽ có lúc mệt mỏi, cũng sẽ hy vọng nghỉ ngơi, cũng sẽ… muốn được người khác ủng hộ và bảo vệ.

Nhưng anh nhận được gì, Gryffindor chỉ trích, Dumbledore lợi dụng, phe chính nghĩa không hiểu… đúng, ngay bản thân anh cũng không để ý, tự nói với mình một khi Slytherin lựa chọn sẽ không hối hận.

Nhưng nhóm rắn nhỏ của anh thì sao? Bạn tốt của anh thì sao? Lucius thì sao? Trên góc độ nào đó, họ đều trả giá vì lựa chọn của anh. Không được anh giúp đỡ, có lẽ Chúa tể Hắc ám vẫn sẽ rơi đài, nhưng không nhanh tới vậy, nhanh đến nỗi không có cả thời gian để nhóm Slytherin chuẩn bị đường lui cho mình.

Snape nhắm mắt lại, nhìn nhìn Potter vẻ mặt đề phòng phía trước, lại nhìn nhìn Lucius đang kéo tay mình.

Chính nghĩa gì, vận mệnh gì, Merlin gì! Snape âm thầm quyết định, hai kiếp mình cảm nhận được bảo vệ, Snape tuyệt đối sẽ không để y trốn khỏi bàn tay mình.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Potter, dưới ánh mắt lạnh lẽo của Sirius, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lucius, Snape cúi đầu, đặt môi mình lên đôi môi lạnh băng không chút máu của Lucius, nụ hôn không mang theo cảm xúc.

Tôi hiến mình cho anh, Snape nhắm mắt lại, nói trong lòng.

Đầu tiên Lucius kinh ngạc, ngay sau đó một luồng hạnh phúc như sông cuộn biển gầm trào dâng từ linh hồn y, nhất thời miệng vết thương sau lưng cũng không còn đau đớn.

Lucius biết mình bị người sói cắn, y biết mình sẽ biến thành người sói, dù sao trong tương lai Sev miêu tả cho y, Bả Sói cũng chỉ là áp chế hành động của người sói đêm trăng tròn. Nhưng kỳ lạ làm sao, y không hối hận.

Y biết mình lấy thân phận người sói trở thành gia chủ gia tộc Malfoy sẽ làm gia tộc Malfoy trở thành trò cười trong giới quý tộc, y cũng biết trở thành người sói sau này y không thể có người thừa kế, vì gia tộc Malfoy sẽ không dễ dàng tha thứ người thừa kế bị pha lẫn dòng máu người sói đê tiện kia.

Nhưng y không hối hận, chỉ cần Sev sống sót, kéo tay y, nhìn y như vậy, y không để ý. Dù sao còn cha mà, Lucius nghĩ trong lòng, y nhớ tới gia quy mà cha đã lặp lại cho y. Điều thứ nhất gia quy Malfoy: vĩnh viễn coi trọng người nhà.

Lucius đột nhiên hiểu ra, trước khi chết cha mình rõ ràng đã đưa gợi ý, người muốn Lucius làm việc theo ý y, nhưng khi đó Lucius chỉ nghĩ tới gia tộc. Y hơi hổ thẹn, nhưng cũng may, quay một vòng, họ vẫn ở cạnh nhau.

Người này, chỉ có người này, dù thế nào mình cũng không từ bỏ được. Gia tộc Malfoy, cũng có người lo lắng, y chỉ cần làm người sói của Sev là được rồi.

Nghĩ vậy, Lucius giãy dụa đứng lên, kéo bàn tay Snape đeo nhẫn, dưới thần chú xem nhẹ y không nhìn thấy nhưng y vẫn nhớ rõ vị trí của nó. Ngón áp út tay trái, y tự tay đeo lên.

"I swear." Lucius tiều tụy hôn lên nhẫn, tôi thề bằng toàn bộ Lucius Malfoy.

Hoa văn trên cổ tay Lucius và Snape đột nhiên xuất hiện, dây tường vi màu bạc như được tiếp sức sống vô hạn, bắt đầu sinh trưởng, hoa tường vi cũng bắt đầu nở rộ xinh đẹp. Một sợi dây màu bạc nối chúng cùng một chỗ.

"Khế ước đạt thành." Một tiếng nói nhẹ nhàng đồng thời vang lên bên tai Lucius và Snape, tóc Lucius đột nhiên dài ra, màu mắt hoàn toàn biến bạc, miệng vết thương lớn sau lưng ngược lại chảy ra chất lỏng màu xanh lục.

Lucius đau đến mức nằm trên mặt đất, cơ thể không ngừng run rẩy. Màu bạc trở nên càng ngày càng nhiều, chậm rãi hợp thành một cái kén lớn, bao trọn Lucius và Snape vào.

Potter há to miệng mở to mắt nhìn, "Này, người anh em, làm sao bây giờ?" Cậu ngây ngốc hỏi Sirius duy nhất đã tỉnh lại, bạn nói Peter ư, từ lúc ngã xuống đã ngất rồi.

"Phóng tín hiệu đi, gọi hiệu trưởng Dumbledore tới." Sirius giải trừ hình thái hóa thú, đang ngồi trên mặt đất khôi phục thể lực. Nghĩ đến mọi chuyện mình vừa nhìn thấy, Lucius, Snape… mắt cậu tối lại, vì sao cậu lại cảm thấy bất cứ ai xen vào họ đều mang tội lỗi?

48. Quyển 2 - Chương 48: Thi Thố

Gây ra tiếng động lớn như vậy, Dumbledore không biết là không thể, trên thực tế, khi nhận được tín hiệu, hiệu trưởng Dumbledore đã dẫn bà Pomfrey đi tới.

"Merlin ơi!" Vừa đi vào bà Pomfrey đã sợ ngây người vì mùi máu tươi nồng đậm, vốn Lều Hét vì Lupin mà vài năm nay đã có vẻ rách nát, hiện tại cộng thêm loạt hỗn chiến cùng Snape và Sirius, càng lạnh lẽo hơn. Không ít máu của phù thủy và người sói đông lại trên sàn nhà, phản ánh tình hình chiến đấu kịch liệt như thế nào.

"Albus Dumbledore!" Bà Pomfrey khi thấy Sirius uể oải và người sói mê man tức giận bùng nổ mức cao nhất! Sao bà lại không biết được ý khi Dumbledore gọi tới buổi tối chứ, nhưng chuyện trước mắt hiển nhiên quá mức rồi.

Dumbledore cũng bị cảnh tượng hơn mức tưởng tượng này làm choáng váng – Sirius uể oải và người sói bị thương là có thể đoán trước, nhưng mà… cái kén màu bạc kia là gì? Snape đâu?

"Hiệu… hiệu trưởng Dumbledore…" Potter hơi lắp bắp, cậu còn nhớ rõ hiệu trưởng cố ý bảo cậu chăm sóc tốt cho Lupin, đêm nay hiệu trưởng tìm cậu nói cho cậu cụ biết họ tự học hóa thú, Potter cực kỳ kinh ngạc. Ngoài dự đoán hiệu trưởng Dumbledore cũng không quở trách họ, ngược lại tán dương vì họ có tinh thần cố gắng vì giúp đỡ bạn học.

Potter cực kỳ hài lòng, đây mới là phù thủy trắng vĩ đại nhất xuất thân từ Gryffindor, nên, khi hiệu trưởng Dumbledore nhờ cậu thay cụ đưa thuốc ngủ cực mạnh và Dược dịu đi cho Lupin Potter đồng ý không do dự.

Ra khỏi lâu đài, Potter bất đắc dĩ phát hiện vì nói chuyện với hiệu trưởng Dumbledore, cậu đã lỡ hẹn với Sirius và Peter, rơi vào đường cùng, cậu chỉ có thể tự mình đi vào con đường dưới cây Liễu Roi.

Xuất phát từ cẩn thận, Potter cũng không biến hình, mà cũng mặc áo tàng hình.

Mới vừa thấy Lupin biến thành người sói không ngoan ngoãn như thường ngày làm Potter giật mình, mà cũng vì sửng sốt, từ góc độ của cậu cũng vừa lúc có thể thấy gương mặt Snape dưới ánh trăng.

Cứu, hay không cứu đây? Potter do dự, nhưng lập tức cũng nhớ tới lời của Dumbledore, hiệu trưởng muốn để cậu giúp người khác nhiều hơn, mà nếu Snivellus thiếu ơn cứu mạng của cậu… Đầu óc Potter linh hoạt, từ nhỏ sống ở gia đình quý tộc ít ra cậu cũng biết cái gì gọi là "biết thời biết thế", cái gì gọi là "lợi ích lớn nhất".

Đáng tiếc, Potter cũng không ngăn cản hành vi của người sói, sự phát triển sau đó hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát.

"Trò Potter, không sao." Dumbledore chỉ cho rằng cậu đang lo cho Lupin, bởi vậy cụ tiến lên một bước, kiểm tra trạng thái người sói, dù Dumbledore rất tò mò cái kén bạc trong căn lều.

"Tránh ra, Albus!" Bà Pomfrey trực tiếp đẩy Dumbledore ra, bà mặc kệ đó có phải là phù thủy trắng vĩ đại nhất hay không. Bàn tay giơ ra giữa không trung của Dumbledore có vẻ ngượng ngùng, cụ nở nụ cười, cái kính nửa vầng trăng phản xạ ánh trăng sáng trắng.

"Trò không sao chứ, đứa nhỏ của thầy." Dumbledore hòa ái nói.

"A, không sao ạ, hiệu trưởng Dumbledore." Potter giật mình, "Con xin lỗi, con không hoàn thành việc thầy nhờ."

"A, không sao đâu, trò đã hết sức mình rồi đứa nhỏ của thầy." Dumbledore cười hiền lành, "Hiện tại, có lẽ trò bằng lòng tới phòng làm việc của thầy, giải thích xem nơi này đã xảy ra chuyện gì." Rồi cụ nhìn sang Sirius, "Cả Sirius nữa."

"Albus, chỉ sợ tôi không thể cắt ngang đề nghị của cụ." Bà Pomfrey đột nhiên chen vào, giọng nói đầy lạnh lùng, "Lupin mất máu quá nhiều, vết thương trên người rõ ràng là do pháp thuật hắc ám tạo thành, tôi cần pháp thuật trắng của cụ giúp cứu trò ấy; còn Sirius…" Bà Pomfrey dừng một chút, "Sirius mất sức, hiện tại trò ấy cần một cái giường trong bệnh thất, chứ không phải văn phòng của cụ!"

"Poppy… Poppy… Tôi biết rồi…" Dumbledore bị giọng điệu của bà Pomfrey làm cứng người, vội vàng dàn xếp, "Vậy thì… trò Potter…"

"Hiệu trưởng Dumbledore, chỉ sợ ngài còn phải xử lý cái kia." Potter chỉ tay, đúng là cái kén Dumbledore cảm thấy ứng thú nhất, "Malfoy và Snape ở bên trong."

"Merlin ơi!" Bà Pomfrey không dám tin nhìn kén bạc một cái, ngay sau đó sắc mặt bà thay đổi, nhìn chằm chằm Dumbledore đang cười hiền lành, "Albus Dumbledore!" bà gần như không thể kiểm soát được thanh âm của mình, "Cụ cho là cụ đang làm gì!"

Dumbledore cũng chợt kinh ngạc, cụ nhìn sắc mặt bà Pomfrey, cười khổ nói, "Tôi thật sự không biết." Nói xong, cụ thử đến gần cái kén. Không thành vấn đề, Dumbledore định vươn tay chạm vào, nhưng tay cụ cách mấy cm lại không thể chạm vào, như có thứ gì vô hình ngăn cụ lại.

Dumbledore thở dài thật sâu, lần này gây chuyện to rồi, nếu chỉ một Snape thì thôi, hiện tại gia chủ Malfoy cũng ở đây, nếu không xử lý tốt, không đến giữa trưa ngày mai, "Gia chủ Malfoy bị người sói tấn công ở Hogsmeade" sẽ trở thành tiêu đề lớn trên Nhật báo Tiên tri, đến lúc đó không chỉ không thể giấu được thân phận của Lupin, mà danh vọng bản thân cụ cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Nghĩ lại mà xem, cụ để một người sói hàng thật giá thật vào trường.

Trong vài giây, Dumbledore đã quyết định, "Poppy, thông báo Minerva và Horace, xét thấy trò Lupin và trò Snape thuộc Gryffindor và Slytherin."

Trong lúc chờ đợi, Dumbledore vung đũa phép, cầm máu cho người sói với bà Pomfrey, Potter thì tới cạnh Sirius, giúp người anh em điều chỉnh một tư thế thoải mái.

"Albus… A, Merlin ơi!" Tới trước là Minerva, vị chủ nhiệm Gryffindor chuyên nghiệp này đều giảm thời gian ngủ mỗi đêm trăng tròn chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Quả nhiên, sau khi Albus đưa tin bà trực tiếp chạy tới.

"Rốt cuộc… người sói!" Slughorn tới ngay sau, áo chùng phù thủy trên người mặc dù có hơi hỗn độn nhưng không phải không sạch sẽ rõ ràng có thể nhìn ra ông xuất hiện cũng không vội vàng. Dumbledore chú ý tới chi tiết đó, ý tứ nhìn Slughorn một cái.

"Thu hồi đũa phép của thầy, Horace." Giáo sư McGonagall giữ chặt chủ nhiệm Slytherin chuẩn bị ếm lời nguyền, "Đó là Remus Lupin."

"Lupin? Remus Lupin?" Slughorn không khống chế được cảm xúc, "Huynh Trưởng Gryffindor lại là một người sói! Hơn nữa mọi người đều biết! Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Nghe xong lời của Slughorn, giáo sư McGonagall như bị bỏng mặt, nếu không phải lần này Gryffindor đáng thất vọng… haizzz, ngoan ngoãn nhất lại là một người sói. Có điều, bí mật này không nên công khai, nghĩ vậy, giáo sư McGonagall nhìn về phía Dumbledore.

"Horace, tôi nghĩ hiện tại đây không phải vấn đề chính." Đương nhiên Dumbledore biết ý của giáo sư McGonagall, nhưng cụ cũng không còn lựa chọn nào khác, "Tôi nghĩ một học trò của thầy đang ở đàng kia."

Slughorn và McGonagall nhìn theo tay Dumbledore, chỉ có một cái kén cao bằng một người.

"Albus… Ý cụ là…" Slughorn suy đoán, tuy ông chỉ phụ trách một phần nhỏ, nhưng người tác dụng là chắc chắn.

"Severus Snape." Dumbledore như không chú ý tới trường hợp hiện tại rất lạ thường, vẫn mang dáng vẻ bình thường, "Học đồ của thầy."

Slughorn im lặng, cảnh tượng trước mắt đã nói cho Slytherin mẫn cảm này rất nhiều tin tức, Slytherin chưa bao giờ không có âm mưu quỷ kế. Nhưng ông cũng hiểu, có một số việc càng biết rõ thì chết lại càng mau. "Albus, cụ giải thích xem vì sao Severus lại ở trong cái kén kia?" Slughorn rõ ràng tránh nặng tìm nhẹ.

"Thật ra… không chỉ là trò Snape." Dumbledore xấu hổ sờ sờ mũi mình.

"Merlin ơi! Hay bên trong còn một học trò nữa?" McGonagall kêu lên, trong đầu bà đã nghĩ tới học trò có quan hệ tốt với Snape.

Đột nhiên Slughorn có dự cảm xấu, quan hệ tốt với Snape, theo hiểu biết của ông, hình như chỉ có một.

"Cậu Malfoy nghe nói cũng ở bên trong," Dumbledore vẫn nói ra, cụ nhìn vẻ mặt giật mình của Slughorn và McGonagall bất đắc dĩ vuốt tay, "Tôi cũng không biết vì sao, nhưng tôi thử qua, tôi không thể tới gần nó, cũng không có cách mở nó ra."

Hai chủ nhiệm im lặng, họ biết pháp lực Dumbledore rất mạnh, nếu cụ cũng không có cách nào… Hiển nhiên Slughorn nghĩ sâu hơn, nếu để vị đại nhân kia biết cậu Malfoy cũng ở trong… Slughorn không nhịn được rùng mình một cái, nghe nói cậu Malfoy là con rể gia tộc Black.

"Albus, ý của cụ là?" Vẫn là McGonagall hỏi trước, ở Hội Phượng Hoàng bà biết gia tộc Malfoy ở bên Voldemort, hiện tại bầy tôi của đối phương chính là "người đắc lực nhất" có thể bị giam ở trong một cái kén. Dù McGonagall không hiểu sinh hoạt của quý tộc, bà cũng biết là một gia chủ không thể nào không xuất hiện công khai một thời gian dài, nói cách khác, chuyện này không giấu được lâu.

"Minerva, vài tiếng nữa trời sẽ sáng, tôi cần cô giúp Poppy đưa trò Potter và Sirius cùng về bệnh thất, tôi và Horace trông ở đây, chờ hừng đông rồi đưa trò Lupin qua." Dumbledore ôn hòa nói, cách của cụ không ai có thể phàn nàn.

Vì thế bà Pomfrey hung hăng trừng Dumbledore một cái, rồi đi theo McGonagall rời khỏi. Rất nhanh trong Lều Hét chỉ còn lại Dumbledore và Slughorn.

"Horace, tôi cần thầy giúp tôi một việc." Dumbledore thành khẩn nói.

"Albus, cụ cần tôi làm gì?" Slughorn cũng không giả vờ, tình huống hiện tại đã vượt qua tưởng tượng của ông.

"Nói cho bên kia gần đây trò Malfoy cần đến Hogwarts vài ngày, trò ấy còn vài thủ tục cần làm để tốt nghiệp." Đương nhiên Dumbledore biết lấy cớ này chỉ là tạm thời, nhưng hiện tại tình huống không rõ, cụ không thể mặc kệ Malfoy và Snape đi về bên kia trước khi cụ không biết được chuyện gì đã xảy ra.

"Albus, cụ có thể cho tôi cái gì?" Slughorn nhìn thoáng qua, đây là làm rõ trước mặt mình?

"Tôi nghĩ, thầy bằng lòng về hưu sau khi năm học này chấm dứt?" Dumbledore thử thăm dò, cụ vốn không muốn cho Slughorn rời khỏi bây giờ, nhưng thay đổi này tới quá nhanh, mà cụ phải nắm thế chủ động.

"Tôi rất thích tự nghiên cứu độc dược." Slughorn gật đầu coi như đồng ý, nhưng trong lòng không hề vui vẻ, ông xoay người đi ra ngoài, trước khi đi ra, Slughorn vẫn không nhịn được hỏi, "Albus, dựa vào cái gì cụ làm cho họ tin?"

"Họ sẽ không xuất hiện ở Hogwarts, vì tôi là hiệu trưởng!" Nói đến đây, khí thế Dumbledore đột nhiên sắc bén, Slughorn thoáng nhìn thấy Voldemort.

Slughorn cũng rời khỏi, chỉ còn lại người sói hôn mê trên sàn, cái kén đứng yên, và một mình Dumbledore.

"Malfoy, Snape…" Dumbledore lẩm bẩm, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Ở một góc tối tăm trong Lều Hét, một nhúm màu xám gần như trộn lẫn trong đám bụi, theo hô hấp của chủ nhân, thân hình bé nhỏ run lên.

49. Quyển 2 - Chương 49: Phản Ứng

Không nói tới Slughorn giải thích với Voldemort và Orion thế nào, ngày hôm sau Nurmengard đã nhận được thông báo về chuyện này.

Nếu nói Thánh Đồ không có cách nào tham gia vào chuyện xảy ra ở Hogwarts, nhưng là "cảnh quan" nổi tiếng ở Hogsmeade, Lều Hét cũng không phải nơi giữ bí mật tốt gì. Càng miễn bàn lần này, chúa tể họ căn bản không thể tìm được lý do biện hộ nào cho lão ong mật Dumbledore kia.

Trước kia họ nói gì chúa tể họ cũng không nghe, hiện tại cuối cùng người cũng bằng lòng quan tâm tới thế giới bên ngoài. Còn không tính chuyện lần này trực tiếp đẩy sự chú ý của chúa tể họ lên mức cao nhất – gia tộc Malfoy bị kéo xuống nước. Cậu chủ Malfoy đang ở đâu cũng không phải chỉ do Dumbledore qua loa mà xong chuyện được, nước Anh toàn những phù thủy không rõ sự thực, kể cả Voldemort họ cũng không tin, nếu không phải Hogwarts là địa bàn của phù thủy trắng, nói không chừng Voldemort đã sớm mang người vào rồi.

Đứng ở góc độ này, Thánh Đồ cực kỳ ngứa mắt Dumbledore, ông nói ông không theo đuổi danh lợi quyền lực thì ngoan ngoãn làm hiệu trưởng của ông không tốt sao, cần gì mỗi ngày đi đi lại lại, không tới Wizengamot họp thì tới lời mời của bộ trưởng Bộ Pháp thuật, kém xa cả hiệu trưởng Durmstrang, ít ra sau khi trở thành hiệu trưởng người ta vẫn luôn ở trong trường học.

Nhưng ông có theo đuổi danh lợi và quyền lực, ông cứ đứng ra đi, tuy nói ngoại hình và kiến thức có hơi vặn vẹo nhưng khuôn mặt kia không giống phù thủy nhiệt huyết là được rồi. Thế mà Dumbledore lại không chọn hai con đường này, treo dê bán thịt chó, mà giới phù thủy nước Anh lại không ai dị nghị.

Quý tộc phù thủy nước Đức mỗi khi nghĩ đến lại bĩu môi, chúa tể họ có thể mạnh hơn Dumbledore nhiều, ít ra Thánh Đồ khống chế nước Đức là hiển nhiên không phải sao? Mọi người giữ chức vụ, chuyện lông gà vỏ tỏi là không thể tránh được nhng tổng thể cũng không gây ra chuyện lớn nào.

Trước kia chúa tể họ không tin tưởng thì thôi, giờ Dumbledore đập ngay vào họng, Thánh Đồ kích động! Nghe nói khi tin tức tới mọi người đều vui mừng, cuối cùng vẫn tìm một người am hiểu văn thơ đến viết báo cáo, cố gắng làm cho phập phồng, đưa chuyện "vốn có" cho chúa tể tôn kính của họ.

Đó cũng là lý do vì sao mà sắc mặt Gellert lại vặn vẹo cực kỳ khi nhận được "bản đặc biệt" sáng nay, bạn không thể yêu cầu một quý tộc báo cáo thật chi tiết trước Chúa tể Hắc ám, giấy thì đẹp đẽ kiểu cách, xịt đầy nước hoa, sử dụng chất mực tốt nhất, tấm da dê ngập tràn chữ rồng bay phượng múa của quý tộc được. Nhất là trên trang nhất còn dùng tiêu đề màu hồng "Nhật báo Nurmengard", hình nền là ánh trăng sáng lóe…

Gellert đen mặt nhìn một bản thật dày ở đầu giường, đứng dậy, dùng bữa sáng, thu thập mọi thứ như bình thường rồi ngồi đối diện Abraxas, ông mới có thói quen đọc sách đối diện hắn, như vậy mỗi lần ông ngẩng đầu đều có thể thấy bạn ông đang ở "cạnh" ông.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, thậm chí Gellert có chút chờ mong, Thánh Đồ chỉ gây chuyện khi có tin tức liên quan tới gia tộc Malfoy, mà "tâm sự" tin tức gia tộc Malfoy với Abra là chuyện mà Gellert thích nhất.

"Abra, xem ra lại có tin tức về nhà cậu rồi, hay là cậu chủ nhỏ Malfoy lại đính hôn với ai chăng?" Gellert mỉm cười hỏi, từ khi "thành lập tình bạn" quỷ dị với Abraxas luôn khiến Chúa tể Hắc ám trước đó luôn bao che khuyết điểm coi Lucius là con cháu mình.

"Abra này, tôi nói với cậu, sao cậu không thể tin Al nhiều hơn, đương nhiên Voldemort không đáng để tin rồi, chắc chắn tình trạng của cậu bây giờ có liên quan tới hắn. Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, nhưng một mình cũng không được, thi thoảng để Al giúp có gì không tốt chứ, Al thiện lương nhất, cậu ấy…" Gellert im bặt, ông nghẹn họng nhìn trừng trừng một hàng chữ kiểu cách trau chuốt viết lên "sự thật".

Trăng tròn – người sói – bậc thầy độc dược tương lai lượn đêm – gia chủ Malfoy đột nhiên xuất hiện… cuối cùng người tới là bà Pomfrey, McGonagall và Slughorn. Thánh Đồ miêu tả có hơi khoa trương mơ hồ, nhưng Gellert ông là ai! Từ lúc còn là thanh niên đã là thiên tài về thần chú, di truyền dòng máu tinh linh của gia tộc Grindelwald càng khiến ông trở thành bậc thầy luyện kim kỳ bí. Một người như vậy, luôn có thể

chọn lọc tin tức, loại đi tin ngụy biện. Từ những dòng chữ của Thánh Đồ, Gellert ông tự tìm ra sự thật – Dumbledore lợi dụng Snape đưa cậu chủ nhỏ Malfoy đi vào.

Gellert không biết Huynh Trưởng Gryffindor là một người sói, nhưng cũng không ngăn ông hiểu kế hoạch của Dumbledore. Đừng nói cho ông rằng một bậc thầy độc dược tương lai lại dễ dàng đi mạo hiểm, vả lại không nói tới chuyện này, ngay như việc Lucius đột nhiên xuất hiện đã thấy kỳ lạ rồi.

Nghĩ vậy, tay Gellert đang cầm tấm da dê hơi run rẩy, áp suất chung quanh ông bắt đầu gia tăng, cốc cà phê "choang" một cái vỡ tan.

"Al… Al… Al…" Gellert khẽ gọi ba tiếng "Al", người thanh niên tóc nâu đỏ, cười hiền lành trong trí nhớ kia chậm rãi trở nên nhạt nhòa, có phải nhiều năm như vậy ông vẫn còn chưa đủ hiểu Al của ông không.

Năm đó sau khi họ tách nhau ra, Al của ông đã gặp chuyện gì, quen ai, học gì Gellert ông không hề biết, khi đó Gellert chỉ muốn tôn trọng riêng tư của Al, giờ nghĩ lại, có phải khi đó trong lòng ông đã sợ – sợ Al của ông sẽ không còn giống cậu ấy nữa.

Năm tháng là một con sông vô tình, nó tập trung mọi thứ trong quá khứ rồi trôi đi, nhạt nhòa dần. Như là lần đầu tiên đứng đối diện Albus Dumbledore, ông bắt đầu nhìn kỹ Al hoàn toàn khác biệt với trí nhớ.

Al hiền lành, Al ngây thơ, Al sẽ chỉ tranh chấp với mình trên lĩnh vực học thuật, Al thích giúp kẻ yếu, Al… Gellert không ngốc, chỉ là ông không muốn nghĩ thôi.

Áp suất quanh Gellert không ổn định, dao động theo cảm xúc của ông, "choang choang" vài cái cốc thủy tinh vỡ lên tiếng trả lời, sách lật phần phật. Đối diện với ông, Abraxas "im lặng" "đứng" đó.

Thật lâu sau, Gellert mới mở to mắt, vành mắt ông hơi đỏ, "Khiến cậu phải chê cười rồi, Abra, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra về cậu chủ nhỏ Malfoy, Al… Al sẽ không hại một đứa trẻ."

Rồi như sợ hãi mình nghĩ nhiều ông lập tức xoay người sang chỗ khác, "Điều tra, hành tung cụ thể của Lucius Malfoy." Giọng nói của Gellert lần đầu tiên thể hiện sự uy nghiêm từ sau khi vào Nurmengard.

Nhận được mệnh lệnh Thánh Đồ kích động run người, chúa tể họ rốt cuộc đã thức tỉnh lại rồi.

"Ý chí của ngài là hướng đi của chúng tôi, chúa tể."

— Tôi là đường ranh giới Gellert giận tím mặt —

Snape như lại trở về cái ôm của mẹ.

Lúc ấy tiếng kêu đau đớn của Lucius thu hút toàn bộ lực chú ý của anh, nên Snape không hề nghĩ là khế ước, chỉ luống cuống đứng cạnh Lucius, anh không rõ Lucius bị làm sao, cũng không thể nào giúp.

Luồng sáng bạc thình lình xuất hiện cũng bao bọc lấy anh, trong đó như có sức mạnh an ủi linh hồn con người, nên sau khi mỏi mệt cả thể xác và tinh thần Snape nhanh chóng ngủ say. Nhưng trước khi nhắm mắt lại anh vươn tay, nắm chặt Lucius, dù xảy ra cái gì anh cũng không buông tay nữa.

Sau khi tỉnh lại lần hai Snape đã cảm thấy tốt hơn nhiều, tuy mỗi chỗ trên người đều đau đớn không có sức, nhưng tinh thần cũng đã tốt hơn. Tay anh vẫn nắm lấy Lucius, y đã không run nữa, lúc này chỉ yên lặng nằm bên cạnh anh. Mái tóc bạch kim vốn dài ngang lưng đã dài hơn nhiều, gương mặt cũng trở nên góc cạnh hơn, nhưng Snape cũng không rõ sự thay đổi này là vừa xảy ra hay là trong mấy tháng gần đây, dù sao anh chưa gặp được Lucius một thời gian rồi.

Lúc này Snape mới có sức quan tâm tới tình trạng của họ, đập vào mắt là luồng sáng màu bạc, anh không biết mình đang ở đâu, cũng không biết họ vào bằng cách nào, chỉ là Snape cảm thấy hiện tại "an toàn". Nhất là bàn tay Lucius đang không ngừng truyền cảm giác ấm áp quen thuộc tới anh.

Snape cúi đầu, nhìn nhẫn trên ngón áp út trái, giống với cảm giác chiếc nhẫn đã từng cho anh. Nhìn nhìn hai tay giao nhau của anh và Lucius, hai hoa văn màu bạc lóe sáng, trên đám hoa văn lằng nhằng nở ra một đóa hoa tường vi rất to, giống y đúc với chiếc nhẫn trên tay.

Nghĩ tới Lucius đã nói đây là "Khóa Cảng gia tộc Malfoy" mà chú Abraxas cho anh, dựa vào hiểu biết hai đời về gia tộc Malfoy, Snape sao không biết được cái nhẫn này chỉ sợ là gia huy gia tộc Malfoy. Thật đáng

tiếc, kiếp trước rất ít khi Lucius trưng bày cái gì trước mặt Snape, mà bản thân Snape cũng không có khái niệm về quần áo trang sức, nên anh hoàn toàn không có ấn tượng về gia huy Malfoy.

Nhưng tới giờ, Snape nhìn nhẫn trên tay mình, lại nhìn nhìn hoa văn tương tự trên cổ tay, nghĩa là mình đã có "dấu hiệu" của gia tộc Malfoy sao? Trong lòng anh hơi phức tạp, nhưng nghĩ tới nụ hôn ấy, nghĩ tới lời thề của Lucius, Snape chưa bao giờ kiên định như lúc này.

Hiện tại anh không muốn gì hết, nếu Lucius đã lựa chọn, vậy anh sẽ không để y hối hận, Slytherin không bao giờ buông tha thứ mà họ nên có được.

50. Quyển 2 - Chương 50: Lời Mời

Ba ngày, tròn ba ngày, trong Lều Hét không hề thay đổi, có vẻ rất yên bình.

Nhưng sự yên bình ấy hiển nhiên chỉ có trong Lều Hét, xác thực mà nói trong cái kén màu bạc, dù phù thủy trắng đã nhờ Slughorn lấy một lý do ổn đinh thì bên Voldemort, tròn ba ngày không có tin tức gì đã hoàn toàn làm giới phù thủy nước Anh hỗn loạn.

Các Tử thần Thực tử mới gia nhập bắt đầu đoán xem có phải gia chủ Malfoy đã được lord giao nhiệm vụ hay không, mà các quý tộc mang nhãn hiệu lâu đời lại lo lắng có phải lord hay Dumbledore bắt đầu mở màn với quý tộc họ, cũng không có ít kẻ cơ hội suy xét có nên đục nước béo cò, tranh giành ích lợi về cho gia tộc mình.

Trong hoàn cảnh đó, chỉ có vài người biết sự thật đứng ngồi không yên.

Với Voldemort, hắn cũng không biết cụ thể quá trình thực thi, đương nhiên là một vị lãnh tụ, hắn cũng không cần biết chi tiết đến thế, hắn chỉ cho Orion một lọ độc dược đã thay đổi, sau đó chờ kết quả là được. Voldemort muốn thấy rõ lập trường của máu lai Slytherin này, nhất là… khi không biết người đảm bảo của đối phương là địch hay ta.

Orion thì càng không thể làm gì, đương nhiên ông biết "kế hoạch nho nhỏ" của con gái lớn, cũng không để ý khi người thừa kế cũ "bị đuổi khỏi gia tộc" cũng tham dự, nhưng Lucius xuất hiện quá bất ngờ, mà hiện tại lại càng khó tin.

Orion hiểu gia tộc Malfoy hơn các quý tộc khác, dù sao, gia tộc Black luôn nhằm vào vị trí của gia tộc Malfoy không phải ngày một ngày hai. Gia tộc Malfoy lấy lợi ích làm trọng, lấy gia tộc làm điều kiện đầu tiên, mà nếu Lucius đã biểu lộ lập trường, thì "thị sát Hogwarts" theo lời Slughorn căn bản là không thể, càng miễn bàn là đi ba ngày liền, không hề có tin tức nào.

Điều này không khỏi khiến Orion nghĩ miên man, có phải trong đó có gì sai lệch không chỉ tiếc, phù thủy trắng làm việc ở Hogwarts nhiều năm không phải là không khí, cho tới giờ, tin tức mà gia chủ Black có thể lấy được chỉ là "Lucius chưa bao giờ xuất hiện ở Hogwarts" mà thôi, còn thì chẳng biết gì khác.

Còn buồn bực hơn cả gia chủ Black phải nói tới Dumbledore, là hiệu trưởng Hogwarts, có thể nói Hogwarts không có bí mật nào cả. Mỗi một bức ảnh, một bộ khôi giáp, thậm chí là một góc tường, một cái gương và một hồn ma vô ý nào đó… Hogwarts sẽ luôn có cách "truyền tin" cho người quản lý nó.

Cũng chính vì vậy, Dumbledore "giám sát" được dao động pháp thuật trong phòng làm việc của Slughorn, cũng biết "câu chuyện" giữa trò Prince và Snape. Dumbledore không muốn biết rốt cuộc họ đã làm gì, nhưng khi cụ được "thông báo" Snape đi theo Sirius ra ngoài, đầu óc Dumbledore nhanh chóng vận chuyển.

Gần như không kịp suy nghĩ, ông thay đổi độc dược chuẩn bị cho Lupin thường ngày, đồng thời gọi Potter vào phòng làm việc của mình. Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, Dumbledore bảo đảm Potter đã lỡ hẹn, sao cụ có thể không biết các sư tử nhỏ này luôn yên lặng giúp bạn học của mình chứ?!

Sinh mệnh, linh hồn và thời gian là ba bí mật lớn nhất của giới phù thủy, nếu một phù thủy nợ ân cứu mạng của một phù thủy khác. Merlin ơi! Sinh mệnh luôn công bằng.

Lỡ hẹn, gặp nhau bất ngờ, người sói nổi giận, sư tử nhỏ có lòng… Dumbledore đã lên toàn bộ kịch bản, nhưng cụ không ngờ rằng ngay khi cụ chuẩn bị đi "nghiệm thu" thì mọi chuyện lại chệch ra khỏi quỹ đạo chỉ vì một người – Lucius Malfoy, đã từng là học trò năm sáu của Hogwarts, giờ là gia chủ Malfoy – xuất hiện.

Không phải Dumbledore chưa từng nghĩ mượn sức gia tộc Malfoy, ít nhất cũng không thể nghiêng về bên kia, đã có một thời gian Dumbledore cho rằng mình sắp thành công rồi, đáng tiếc Abraxas lại chết quá sớm! Dù là nguyên nhân gì mà Lucius chọn Tom thì kết quả bây giờ đã là gia tộc Malfoy trung thành với bên kia. Như phản ứng dây chuyền, một đám quý tộc còn lại đang quan sát cũng thay đổi lập trường, khiến Dumbledore phải đau đầu suốt một thời gian dài.

Sau vài lần chạy nhanh, phong trào "thề trung thành" cũng được ngăn lại, nhưng thế lực giới phù thủy nước Anh lại càng phân biệt. Dumbledore hiểu học trò thông minh này của mình, Tom sẽ không kiên nhẫn được bao lâu, một khi vào thế giằng co, chiến tranh sẽ không thể nào tránh được.

Đó cũng là lý do vì sao Dumbledore gần như mặc kệ Voldemort tính kế Snape, cụ cần thí nghiệm xem lực lượng mà bên kia có thể điều động tới, và cả… giúp một vị bậc thầy độc dược tương lai xác định lập trường. Một khi Snape có liên hệ với lãnh tụ Hội Phượng Hoàng tương lai, thì dù tương lai thằng bé có ở bên kia… hừ, Tom vĩnh viễn sẽ không hiểu được, yếu tố đầu tiên để giành thắng lợi chính là phòng ngừa chu đáo.

Nhưng giờ, phù thủy trắng nhìn cái kén màu bạc đang "đứng" yên lặng trong Lều Hét, sốt ruột gần như muốn bứt râu.

Căn cứ vào miêu tả của James và Sirius, người cứu Snape khỏi người sói là Lucius, nói cách khác thứ mình tốn công sức lại để người khác cướp công. Qua đợt này, cộng thêm gia tộc Malfoy mới là người đảm bảo cho Snape, chỉ sợ bậc thầy độc dược tương lai sẽ nghiêng về gia tộc Malfoy. Xét thấy lập trường hiện tại của gia tộc Malfoy, Dumbledore lại bỏ thêm vài viên kẹo vào trong miệng.

Làm gì đây? Ba ngày sau, khi Dumbledore vẫn đứng ở cửa Lều Hét mà không thể nào tiến tới gần, rốt cuộc cụ nhận ra mọi chuyện đã nằm ngoài tầm kiểm soát.

Một vị gia chủ quý tộc lâu đời, một vị gia chủ còn chưa có người thừa kế, một cánh tay đắc lực của Voldemort, sau khi tuyên bố "đi thị sát Hogwarts" cứ thế biến mất không một tăm hơi. Điều này không chỉ là vấn đề che giấu Voldemort nữa rồi, một khi Dumbledore không thể đưa cho họ một giải thích vừa lòng, chỉ sợ chiến tranh sẽ bùng nổ trước, dù sao lý do cũng có sẵn.

Nghĩ đến đây, Dumbledore xanh mặt nhìn cái kén màu bạc không có tiếng động gì một cái, có lẽ cụ nên gặp học trò của mình rồi, dù Tom có muốn chiến tranh hay không.

— Tôi là đường ranh giới vol nhận được lời mời —

"Orion," Voldemort xoay cái thứ cầm trong tay, chán ghét nhìn màu sắc vàng đỏ của nó, "Ông thấy thế nào?"

"My lord," Orion cung kính trả lời, "Bầy tôi cho rằng chúng ta nên đi, Dumbledore mời chúng ta chỉ sợ là vì Lucius."

"Lucius đi "thị sát" Hogwarts," Khi nói tới Hogwarts, Voldemort bĩu môi, không cho là đúng.

Orin cúi đầu thấp hơn, ông biết chủ nhân ông nói tới các quý tộc đang rục rịch. Một lũ ngu xuẩn! Orion nói trong lòng, lord đã công khai tỏ rõ vị trí của Lucius, những kẻ đó còn muốn đâm đầu vào, thật sự không biết chết là gì đây mà. "Họ đều đang đoán có phải ngài đã giao nhiệm vụ vinh quang nào cho Lucius không." Orion trả lời khéo léo.

"A?" Sao Voldemort lại không biết suy nghĩ của bọn bầy tôi chứ, hắn không vui vì có kẻ dám khiêu khích với quyền uy của hắn, nhưng hiện tại đang cố gắng làm việc, hắn cũng không định trở mặt với một đám người chỉ vì Lucius. "Vậy xem ra ta không thể không đi rồi, dù sao Lucius làm việc cho ta mà không phải sao?" Từ cuối của Voldemort gần như tiếng "xì xì", một con rắn lớn màu bạc bò tới.

"My lord," Orion chảy mồ hôi, ông vội vàng giải thích, "Bella…"

"Orion," Voldemort cười như không cười nhìn ông, "Ông có biết vì sao Lucius lại xuất hiện ở Hogwarts kông?"

“Không, Merlin làm chứng, bầy tôi cũng không biết” Orion trả lời rất cẩn thận.

[Voldy, cậu đang nói chuyện với tôi hả?]

[Không có gì, Nagini, tới cạnh ta.]

Tiếng xà ngữ xì xì làm Orion lạnh xương sống, rồi con rắn lớn màu bạc từ từ bò qua ông, đuôi rắn còn gõ một cái lên đùi ông.

“Lord.” Orion “bịch” một tiếng quỳ xuống, ông dùng đầu gối lướt về trước mấy bước, hôn vạt áo choàng Voldemort, “Xin ngài hãy tin lòng trung thành của gia tộc Black, huống chi Lucius là vị hôn phu của Cissy.”

Một hồi lâu, trong phòng không ai nói chuyện.

[Voldy à, sao người đó không nói nữa, muốn tôi ăn ông ta sao?]

[Không, Nagini, đứng im đừng nhúc nhích.]

[Bữa tối thêm hai dê con nha!]

[Không được!]

[Hai thôi mà, Voldy hẹp hòi!]

Orion cứng người nhìn con rắn lớn giao tiếp với chủ nhân nó rồi cuộn vòng trên đất, như có vẻ rất đau đớn. Lord là Xà Khẩu, con rắn màu bạc kia nghe nói đã đi theo ngài rất lâu rồi, nhưng mà… Orion căng thẳng, lord đang cảnh cáo mình sao, gần đây quả thật gia tộc Black hơi quá trớn.

Nghĩ vậy, Orion vội vàng cúi người xuống, “Lord, xin cho bầy tôi bù lại khuyết điểm, cùng ngài đi theo lời mời, bầy tôi sẽ đảm bảo sự an toàn của ngài bằng cả tính mạng!”

Voldemort đã nghe quen lời thể hiện lòng trung thành này, trong lòng đã bắt đầu không kiên nhẫn, đúng là hắn định cảnh cáo gia tộc Black, nói cho họ biết lần này hắn ngầm cho qua cũng không có nghĩa gì. Mà Orion vô cùng biết chừng mực, hắn cũng rất vừa lòng.

Có điều, xem ra sự xuất hiện của Nagini mang tới bất ngờ lớn? Nghĩ lại kế hoạch vĩ đại của mình, Voldemort đột nhiên có ý khác.

“Orion, điều ông vừa nói là thật chứ?” Voldemort nhẹ nhàng hỏi.

“Merlin trên cao! Bắt đầu từ ngày ngài quyết định mở rộng máu trong, gia tộc Black chính là cây kiếm sắc bén của ngài!” Nhớ tới ước nguyện ban đầu, Orion mặt mày hồng hào! Cho tới giờ ông đều có một giấc mơ mở rộng gia tộc Black, nhưng sau khi gặp Abraxas giấc mơ của ông hoàn toàn tan biến.

Đẹp trai khôi ngô, pháp lực tinh thuần, gia thế cao quý… Abraxas áp chế mình ở khắp mọi nơi, mà Orion không thể thay đổi. Ngay lúc ông đang muốn từ bỏ, chủ nhân của ông như Merlin tái thế, noi theo dòng máu Slytherin cao quý nhất, pháp lực cường đại, và quyết tâm khôi phục địa vị máu trong, Orion cảm thấy đây là cơ hội mà Merlin cho gia tộc Black. Nên ông không hề do dự dâng cả gia tộc, lúc này đây, nhất định ông phải giành trước Abraxas!

“Vậy thì, Orion, ông không phiền nếu lập một lời thề?” Voldemort âm thầm thông qua dấu hiệu hắc ám làm giảm phòng bị của Orion.

“Merlin trên cao, lấy dòng máu gia tộc Black thề rằng, chỉ cần gia tộc Black còn tồn tại, sẽ đặt sinh mạng của lord lên đầu tiên.” Orion Black gần như là gào lên, trong đầu ông tràn ngập thành tựu vì đã để Abraxas phía sau mình.

“Tốt lắm! Orion, lòng trung thành sẽ được Chúa tể Hắc ám ban vinh quang!” Voldemort lấy ra một cái nhẫn đá màu đen từ trong tủ, “Đây là đồ vật của gia tộc Slytherin, hiện tại ta giao cho ông bảo quản, hy vọng ông sẽ không làm Chúa tể Hắc ám thất vọng.”

“Yes, my lord.” Orion kích động tới mức run rẩy cả môi, hai tay ông cầm lấy nhẫn, “Lord, bên Dumbledore.”

“Ngày mai ta sẽ về, Orion, Chúa tể Hắc ám cho ông cơ hội này.” Voldemort vừa lòng nhìn biểu hiện của Orion, nghe nói gia tộc Black rất cực đoan, khi đã lựa chọn sẽ đi đến hết con đường.

51. Quyển 2 - Chương 51: Tỉnh Lại

"Tom, trò đến rồi." Như thường ngày, Dumbledore đứng ở cửa lâu đài Hogwarts, sau cụ, giáo sư McGonagall cảnh giác xiết chặt đũa phép dưới tay áo.

"Tôi không tên là Tom." Theo sau là gia chủ Black, khi nghe giáo sư biến hình học đã từng dạy mình gọi mình là "Tom", mắt Voldemort chợt lóe, hắn chán ghét cái tên Muggle vô dụng kia.

"A, con trai à, tên của mỗi một phù thủy đều được Merlin ban ân." Dumbledore mỉm cười nói, như là đang đối mặt với một học trò của mình.

Chúa tể Hắc ám gần như muốn chửi bậy, ai là con của ông?! Sau khi Dumbledore được nhấc lên vị trí "phù thủy trắng vĩ đại nhất" càng thích nói những lời tốt đẹp, có vẻ rất cao thâm.

"Dumbledore, ông mời tôi tới Hogwarts không phải để nghe ông nói cái này chứ." Voldemort nhấn mạnh từ "mời", "Hay là ông đã hiểu thật ra tôi đủ tiêu chuẩn là một giáo sư." Giọng điệu hắn tràn ngập châm chọc, đến nay vẫn còn bất bình vì Dumbledore từ chối lời xin của hắn.

"A, Tom, giáo sư Smith dạy rất được, bọn nhỏ đều rất thích lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của thầy ấy," Dumbledore như không biết ý chỉ của Voldemort vậy, "Hôm nay mời trò tới là vì có một việc có thể cần sự giúp đỡ của trò."

"Sao tôi lại không biết phù thủy trắng vĩ đại nhất lại có chuyện cần nhờ người khác?" Voldemort nhíu mày, giáo sư McGonagall và Orion đều im lặng không lên tiếng.

"Tom, trò nên biết rằng, con người không phải là vạn năng." Khi nói tới đây, giọng nói của Dumbledore rất chân thành.

Voldemort hừ mũi một tiếng coi như trả lời, chẳng qua hai người cũng biết kịch hát hôm nay không phải ở đây. Rất nhanh, Dumbledore liền dẫn Voldemort và Orion tới Lều Hét.

"Dumbledore, đây là thứ ông bảo tôi xem?" Voldemort nhìn cái kén trong phòng, "Tôi nghĩ ông nên nói cho tôi biết Lucius ở đâu thì hơn?"

"Vì một số tình huống ngoài dự đoán, cậu chủ nhỏ Malfoy đang ở đây." Dumbledore nói thật, có một số thứ không cần phải nói dối.

"Orion." Voldemort nhíu mày, người trong nhà biết chuyện nhà mình, tuy hắn đọc nhiều sách vở, nhưng hắn không biết nhiều về chuyện riêng tư quý tộc giới phù thủy.

Sau khi được gọi tên gia chủ Black tự giác đi lên trước kiểm tra, dòng máu quý tộc được di truyền mẫn cảm nhận ra khác lạ…

Thừa dịp Orion kiểm tra, Dumbledore cũng giải thích, "Cậu chủ nhỏ Malfoy đã ở đây từ ba ngày trước, thầy không có biện pháp."

Voldemort từ chối cho ý kiến gật đầu, hắn hoàn toàn không để ý tới giải thích của Dumbledore.

"Lord." Orion thử tới gần, nhưng ông không thể nào chạm tới, rồi ông giơ đũa phép lên sử dụng vài thần chú dò xét, đũa phép cho ra tia sáng trắng, hoàn toàn phá hỏng suy đoán của ông.

"Tom, thầy đã thử, căn bản không thể chạm vào, trò xem…" Dumbledore cũng thất vọng vì Orion không thể làm gì được, nhưng lập tức ông chú ý tới một cái nhẫn trên ngón tay gia chủ Black, hình dạng kia, cảm giác kia, sao lại giống tới vậy…

Dumbledore vừa định mở miệng hỏi, giáo sư McGonagall đã cắt ngang cụ, "Albus…" cụ nhìn theo, cái kén màu bạc vốn yên lặng bắt đầu bong từng lớp, tỏa ra luồng sáng trắng chung quanh, làm Lều Hét vốn âm u phủ thêm một lớp hơi bạc.

Bốn vị phù thủy nâng cao cảnh giác, cái kén chậm rãi mỏng hơn, lớp ngoài bóc ra lập tức biến mất trong không khí, cuối cùng, một người đàn ông có mái tóc bạch kim dài xuất hiện trước mắt họ, mái tóc bạch kim chạm tới mắt cá chân y, mắt còn đang nhắm chặt, gương mặt góc cạnh hơn, nhưng vẫn không làm giảm sự

khôi ngô của y, trước người y, một thiếu niên gầy yếu hơn, mặc đồng phục Slytherin được một bàn tay y ôm chặt, thiếu niên tóc đen dày, không nhìn rõ mặt, nhưng có thể cảm giác được họ đang ngủ say.

Hình ảnh kỳ lạ này khiến cả hai phe trắng đen cùng giữ im lặng, dù họ đã xác định được thân phận của hai người – Lucius Malfoy và Severus Snape.

— Tôi là đường ranh giới rốt cuộc Lucius cũng xuất hiện —

Chỉ trong chốc lát, Lucius mở mắt ra đầu tiên, màu mắt và áp suất mạnh mẽ khác hẳn thường ngày làm bốn người ở đây đều phải giật mình.

"Ngài Voldemort, hiệu trưởng Dumbledore." Trước mặt Dumbledore, Lucius cũng không xưng hô "lord", bắt đầu từ giây phút y tỉnh lại, y đã có suy nghĩ mới, chẳng qua việc cần thiết nhất lúc này là phải rời khỏi đây. "Làm phiền, nhưng tôi cần đưa bạn đời của tôi chỉnh trang một chút."

Lời nói ngắn gọn của Lucius dậy lên làn sóng lớn, Orion xanh mặt, Dumbledore lại cảm thấy mừng thầm, McGonagall nhìn Snape khẽ lắc đầu, chỉ có Voldemort chú ý tới sự thay đổi của bản thân Lucius.

"Cậu chủ nhỏ Malfoy chắc không phiền tới phòng làm việc của tôi trong chốc lát chứ? Xét thấy Severus đã vô cớ trốn học ba ngày rồi." Dumbledore lấy một viên kẹo không biết từ đâu ra.

"Được." Lucius nhìn Snape còn chưa tỉnh lại trong lòng mình, cũng biết hai bên đều cần lời giải thích, mà mình cũng phải mượn cơ hội này công khai một vài điều.

Orion tiến lên một bước, muốn nói gì đó nhưng bị một ánh mắt của Voldemort lại lùi về, "Lucius, chúng ta sẽ ở phòng hiệu trưởng." Hắn biết Lucius là một người thông minh, y làm vậy sẽ có lý của y. Hiện tại Lucius không còn như trước kia, áp suất mạnh mẽ vừa nãy cho thấy y bắt đầu có tư cách lớn hơn. Slytherin vĩnh viễn tôn trọng thực lực.

Lucius dừng bước một chút, hơi hơi cung kính khom người với Voldemort rồi ôm Snape rời khỏi.

Một tiếng sau, Voldemort và gia chủ Black ngồi ở bên phòng hiệu trưởng, giáo sư McGonagall bị Dumbledore điều trở về, hiện tại Lucius đã xuất hiện, Voldemort không thể trực tiếp trở mặt với mình, McGonagall cũng không cần thiết có mặt nữa.

"Người vừa ở bên cạnh Lucius, là học đồ của Slughorn đúng không?" Trong lúc chờ đợi, Voldemort như không để ý hỏi.

"Đúng vậy, đứa bé ấy là học đồ độc dược không tồi." Dumbledore vẫn cười meo meo, ngạc nhiên mới đầu dần dần ổn định, cụ cần tính toán lại giá trị gia tộc Malfoy một lần nữa.

"Học đồ xảy ra chuyện lớn như vậy, là đạo sư Slughorn ở đâu?" Voldemort hỏi tiếp.

"A, sức khỏe Horace không tốt, ngày hôm qua thầy ấy đã từ chức, tuy còn chưa hết năm, nhưng sức khỏe thầy ấy không chờ nổi nữa." Dumbledore trợn tròn mắt nói dối, nghĩ cũng biết, Dumbledore không giấu nổi, chắc chắn Slughorn muốn nhanh chóng rời đi.

"Hừ." Voldemort biết, chỉ sợ Slughorn đã sớm chạy trốn, chẳng qua, ép buộc kẻ nhát gan không tận tâm này cũng không có ý nghĩa, suy xét tới Snape quan trọng hơn.

"Tom…" Dumbledore nheo mắt lại, đang chuẩn bị nói gì thì Lucius đi vào. Mái tóc chấm mắt cá chân hơi hơi bay, tuy trong phòng hiệu trưởng không có gió nhưng áp suất quanh thân vẫn tỏa ra ngoài, biểu hiện sự thật chủ nhân của nó pháp lực rất mạnh và sự khống chế còn chưa được thuần thục.

"Sev còn chưa tỉnh lại," Lucius không ngồi, nói về Snape trước, "Tôi sẽ đưa cậu ấy đi."

"A, cậu chủ nhỏ Malfoy, bây giờ Severus còn là học trò Hogwarts, tôi nghĩ cậu cũng không có quyền lợi này." Hiển nhiên Dumbledore không ngờ Lucius vừa tới đã nói vậy Snape chính là một quân cờ rất quan trọng trong kế hoạch tương lai của cụ, cụ không thể thả thằng bé nhanh như vậy, ít ra… ít ra cũng phải để cụ biết Snape nghĩ gì đã chứ.

Voldemort và Orion ngồi một bên, rõ ràng Lucius đang tính toán trở mặt với Dumbledore, là một quý tộc, trực tiếp biểu đạt tâm tình mình như vậy hoặc là quan hệ rất thân, hoặc là y đã không cần phải chu toàn nữa.

"Hiệu trưởng Dumbledore," Lucius ngân giọng, nụ cười thường ngày lại biến mất, "Tôi nghĩ tôi có quyền lợi làm chủ cho bạn đời của tôi, xét thấy bạn đời của tôi đã bị làm hại ở Hogwarts, tôi có thể sẽ kiện lên tòa."

Dumbledore hơi cứng mặt, cụ không ngờ Lucius không nể mặt cụ như vậy, phía sau Orion không nhịn nổi, hiện tại toàn bộ giới phù thủy nước Anh đều biết Narcissa và Lucius có hôn ước, dù đính hôn thất bại nhưng Narcissa đã trở thành nữ chủ nhân gia tộc Malfoy rồi.

Sự thật mà mọi người đều đồng ý, Lucius lại xác định "bạn đời" những hai ba lần, đã đặt Narcissa ở đâu? Đặt gia tộc Black vào chỗ nào?

"Lucius, chắc cậu nhớ lầm rồi! "Bạn đời" của cậu giờ vẫn còn đang chờ ở gia tộc Black kìa." Trong giọng nói Orion ngập tràn cảnh cáo.

"Ngài Black, tôi đã ký kết khế ước hôn nhân, "bạn đời" của tôi mà ngài nói còn đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ Slytherin của cậu ấy."

"Không thể nào!" Orion gần như không giữ nổi bình tĩnh, "Nhân chứng đâu? Thệ ước đâu?"

Lucius nghĩ gì đó, trong đôi mắt chợt hiền hòa, "Sev là bạn đời linh hồn của tôi, khế ước của chúng tôi đã được Merlin chứng kiến." Nói xong, y giơ cổ tay trái mình lên, bông hoa tường vi màu bạc trên đó phản xạ ra ánh sáng quyến rũ.

Ba người ở đây đều là phù thủy mạnh kiến thức rộng, cũng chỉ mang thái độ nửa tin nửa ngờ với khế ước bạn đời linh hồn mấy trăm năm qua chưa từng xuất hiện, nhưng hoa văn trên cổ tay Lucius không phải là giả. Dumbledore liếc một cái đã nhận ra đó là hoa văn mình thấy trên cổ tay Lucius trước đó, nhưng hoa văn khi đó không hoàn toàn như bây giờ, sáng như bây giờ.

"Bạn đời linh hồn đã không xuất hiện mấy trăm năm nay rồi, không ai có thể chứng minh lời cậu." Orion tức đến khó thở, nếu Narcissa bị từ hôn, Merlin ơi, thanh danh gia tộc Black hoàn toàn bị quét rác!

"Orion, chia rẽ một đôi bạn đời linh hồn sẽ bị Merlin nguyền rủa." Dumbledore mỉm cười nói, trong lòng lại ảo não vì mình lỡ cơ hội, nếu sớm biết quan hệ giữa họ… Lucius thật không hổ là một Malfoy, y thành công lừa tất cả mọi người.

"Lucius," Voldemort rốt cuộc mở miệng, đương nhiên hắn biết về bạn đời linh hồn, hơn nữa vì ít có tin tức về bạn đời linh hồn nên hắn cũng chỉ biết đó là "khế ước hôn nhân cao nhất" mà thôi. Khác với Orion, Voldemort để ý tới lợi ích mà Lucius và Snape là bạn đời hơn, cũng giống như lúc trước đồng ý gia tộc Malfoy và gia tộc Black liên hôn vậy. Nếu một đôi bạn đời linh hồn cho mình lợi ích lớn hơn thì Voldemort sẽ áp chế gia tộc Black, "Chứng minh lời của cậu."

Lucius vẫn biểu hiện sự tôn kính của mình với Voldemort, dù y không hề gọi "lord". Y mặc áp suất của mình, mái tóc bạch kim như có sức sống bay bay quanh y, mắt y cũng biến thành màu bạc hoàn toàn.

Pháp lực mạnh mẽ đột ngột tràn ngập toàn bộ phòng hiệu trưởng, có lẽ pháp lực này còn kém Voldemort hay Dumbledore, nhưng đã tương đương với Orion rồi, trong khi đó Lucius còn chưa trưởng thành.

"Merlin ơi, huyết thống thức tỉnh!" Orion ngơ ngác nói, ông như một nhà nông thất bại, tỉ mỉ trồng một cái cây, đến lúc hái quả lại bị người ta lượm mất.

Dumbledore và Voldemort nghe thấy lời của gia chủ Black, trên lĩnh vực này họ cũng không thể sánh bằng Orion đã được giáo dục quý tộc một cách chính thức.

Con ngươi Dumbledore co lại, "A, con trai của ta, chúc mừng cậu. Cậu thức tỉnh?"

"Veela viễn cổ." Lucius kiêu ngạo nói, pháp lực Veela viễn cổ trong dòng máu y đã thức tỉnh khi bạn đời linh hồn của y gặp nguy hiểm, cũng chính vì vậy, Lucius may mắn không bị biến thành người sói, độc sói cũng chỉ là con kiến trước mặt sức mạnh thức tỉnh huyết thống mà thôi.

"Là Veela viễn cổ, Veela viễn cổ..." Orion than vắn thở dài, là quý tộc máu trong từ xưa, có hiểu biết về vài liên hôn giữa phù thủy và sinh vật pháp thuật, Veela viễn cổ sinh vì người yêu, chết vì người yêu, một khi đã lựa chọn bạn đời, thì sẽ duy trì cả đời. Hơn nữa, pháp lực của Veela viễn cổ cũng cực kỳ mạnh, vì có thể có sức mạnh bảo vệ bạn đời của mình, Veela viễn cổ từ bỏ tăng trưởng cơ thể, mà tinh tu pháp lực.

Biểu hiện của Lucius nói lên sự thật y thức tỉnh huyết mạch Veela viễn cổ, mà một sinh vật pháp thuật ký kết khế ước hôn nhân không phải chuyện Orion có thể xen vào.

"Vậy thì, hiển nhiên chúng ta nên chúc mừng rồi, dù là vì huyết thống cậu thức tỉnh, hay là vì khế ước hôn nhân." Voldemort nhanh chóng suy nghĩ về phần lợi ích mình có được, xét thấy Snape có dòng máu Prince, và sự thật là bạn đời linh hồn của Lucius, chỉ cần giữ vững lập trường của gia tộc Malfoy thì bậc thầy độc dược tương lai sẽ là bên hắn.

Hiển nhiên Dumbledore cũng nghĩ tới, dù là tương lai hay là hiện tại, cụ cũng mất đi cơ hội. "Cậu chủ nhỏ Malfoy, nếu vậy cậu có quyền đưa bạn đời cậu đi," con ngươi Dumbledore xoay tròn, "Nhưng giờ Severus vẫn chưa tỉnh lại, có lẽ cậu cần giúp đỡ?" Giọng nói cụ ngập tràn lo lắng, dường như thật sự để ý an nguy của Snape vậy.

"Cái này không cần làm phiền ngài, hiệu trưởng Dumbledore." Lucius nửa kiêu ngạo nửa lo lắng nói, "Huyết thống của Sev cũng thức tỉnh, hiện tại cậu ấy chỉ cần thời gian."

Câu nói thứ hai của Lucius lại khiến ba người ở đây kinh ngạc, khi nào thì thức tỉnh huyết thống lại rẻ mạt đến thế, Dumbledore càng cảm thấy tiếc nuối, mặt Orion đã đen gần bằng đáy nồi, chỉ có Voldemort vẫn giữ dáng điệu quý tộc, đối với hắn, chỉ cần Lucius vẫn đứng bên hắn đã là tin tốt rồi.

"Lucius, có lẽ cậu bằng lòng ngồi xuống chậm rãi nói." Voldemort vung tay lên, dòng máu Slytherin để lâu đài nghe theo một số mệnh lệnh đơn giản của hắn, một cái ghế dựa mang theo thẩm mỹ quý tộc xuất hiện cạnh Lucius.

Lucius hơi hơi cúi đầu, miệng nhếch 15 độ, Sev, em yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt tất cả.

52. Quyển 2 - Chương 52: Đàm Phán

Không khí trong phòng hiệu trưởng hơi nặng nề, sau khi Lucius ngồi xuống suốt một thời gian không ai nói chuyện, Orion là vì thất thần, Dumbledore là không biết mở miệng thế nào. Cuối cùng vẫn do Voldemort nói, "Lucius, sao cậu lại xuất hiện ở Hogsmeade?"

Câu hỏi này của Voldemort hiển nhiên thu hút mọi người, nếu kết quả đã không thể thay đổi thì biết rõ quá trình nhận ra lợi ích là cách làm chung của cả hai bên.

Lucius cũng không giấu diếm, trên thực tế khi thay quần áo Lucius đã nghĩ kỹ càng, trước khi Sev thức tỉnh y phải bù lại khuyết điểm của mình cho tốt, nhất là trong tay y hiện nay không phải không có quân bài nào. Được hai bên thừa nhận là bước đầu tiên, mà được tin tưởng là bước thứ hai.

Bởi vậy, khi Lucius trả lời gần như không giấu diếm, Slytherin hiểu nếu muốn được tin tưởng, thì phải trả giá trước đã.

"Tôi là người đảm bảo cho Sev." Câu đầu tiên của Lucius đã khiến vài người hoảng sợ, dù Dumbledore biết gia tộc Malfoy là đảm bảo, nhưng không thể ngờ là do bản thân Lucius thực hiện.

"Đảm bảo khế ước học đồ cần pháp lực mạnh hoặc dòng máu để thề, tôi lấy dòng máu của mình đảm bảo." Lucius nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng Orion lại dậy sóng, không ai hiểu hơn ông về việc gia tộc Malfoy coi trọng dòng máu như thế nào, đồng thời Orion cũng không hiểu, vì sao Abraxas lại đồng ý cho Lucius thực hiện?

"Đêm hôm đó, hoa văn trên người tôi xuất hiện cảnh cáo, chứng minh đạo sư đã phản lại khế ước." Lucius cố gắng khống chế giọng điệu mình, Horace Slughorn, làm hại một Malfoy, ông ta sẽ phải trả giá, "Thông qua gương hai mặt, tôi biết nơi Sev đang ở, hơn nữa nghe được tiếng người sói tru."

"Merlin ơi, người sói!" Orion thét lên hoảng sợ, gia tộc Black có vài học trò đang đến trường, ngày đó rời khỏi Lều Hét chỉ có Potter nhỏ, Sirius và Lupin, người sói là ai không cần nói cũng biết.

Dù Voldemort cũng khó tin nhìn Dumbledore, tuy hắn tôn sùn máu trong, nhưng hiện nay còn chưa định "tẩy trừ" Hogwarts, Voldemort rất có cảm tình đối với gia đình lần đầu tiên không coi hắn là quái vật này, cảm thấy dù thế nào thì việc hiệu trưởng cho một người sói vào trường là rất kỳ lạ.

Mặc Voldemort nhìn từ trên xuống dưới, Dumbledore cũng đỏ bừng mặt, cụ không nghĩ Lucius sẽ trực tiếp nói toạc ra vấn đề, càng không ngờ gia chủ Malfoy sẽ tạo ra tình thế "không chết không ngừng" thế này.

Lucius không để ý phản ứng của ba người, tiếp tục kể lại, "Khi vừa tới Lều Hét tôi đã thấy người sói sắp cắn đứt cổ bạn đời tôi." Dù nhớ lại Lucius vẫn có thể cảm nhận được làn sóng sợ hãi kinh khủng ấy, "Tôi đẩy cậu ấy ra, người sói cắn tôi…"

"Merlin ơi!" Hôm nay số lần gọi Merlin của Orion đã là tổng vài ngày của ông.

"Nhưng thật đáng tiếc, ngay lúc đó huyết thống tôi thức tỉnh, độc sói của một con sói non không đủ để rửa tội cho huyết thống Veela viễn cổ." Nói xong câu cuối, trong giọng nói Lucius ngập tràn châm chọc, nếu không phải Sev là bạn đời linh hồn của y, nếu không phải là vì bảo vệ Sev, nếu không phải là trường hợp đặc biệt của gia tộc Malfoy… chỉ cần khác một chút thôi thì hiện tại y đã là Lucius Malfoy người sói rồi.

Tuy là vì Sev, Lucius cũng không ngại trở thành người sói, thậm chí Lucius tin, dù y thật sự trở thành người sói đi nữa thì Sev của y cũng sẽ cố gắng làm Dược giải độc sói, nhưng cũng không có nghĩa là Lucius sẽ mặc kệ không làm khó Dumbledore, dù tất cả mọi chuyện không phải chỉ Dumbledore đưa đẩy, Lucius hiểu được giờ mình chỉ có thể giải quyết được một điều.

"A, con trai của ta, thật đúng là Merlin ban ân!" Dumbledore cười gượng, cụ có thể nói gì, tóc của mình đã bị người khác nắm trong tay rồi.

Voldemort nhận được một tin tức tốt từ trong lời kể lại của Lucius, dù có tâm hay vô tình, Lucius không hề nhắc tới người khác, dù là Slughorn. Điểm tập trung chỉ có tại người sói, nói cách khác, mục tiêu của Lucius là Dumbledore.

Nghĩ ra Voldemort càng khen ngợi Lucius, dù mới rồi y không gọi mình là "lord" nhưng từ biểu hiện của y, gia tộc Malfoy vẫn đứng bên mình.

"Cũng không hẳn, nếu không phải Merlin ban ân, chỉ sợ hiện tại tôi chỉ có thể đứng ở khu mộ gia tộc Malfoy mà than khóc cho bạn đời tôi, hiệu, trưởng, Dumbledore!" Lucius nhấn mạnh hai chữ "hiệu trưởng".

Mắt Dumbledore nhanh chóng chuyển động, "A, cậu chủ nhỏ Malfoy, có lẽ cậu muốn uống ít nước đường, thuật lại mọi chuyện chắc sẽ làm cậu thấy khát…" Dumbledore ngắt lời, trong đầu suy nghĩ đối sách.

Lucius cũng có kiên nhẫn, thậm chí y ung dung chỉnh trang áo choàng mình, mái tóc bạch kim dài vẫn hơi bay bay phía sau y.

"Hiệu trưởng Dumbledore, hy vọng ngài có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, Hogwarts là cái nôi của phù thủy, đưa một người sói vào là cực kỳ nguy hiểm." Voldemort cũng đổ thêm dầu, Orion phía sau hắn cũng muốn nói nhưng bị hắn ngăn lại, hiện tại hắn không cần bất kỳ ai gây rối thêm nữa.

"A, Tom, trò nghĩ xem, Lupin rất đáng thương, blablabla…" Dumbledore bắt đầu tỉ mỉ kể lại nỗi xót xa vì Lupin bị biến thành người sói.

Lucius và Voldemort cũng không thúc giục cụ, họ đều hiểu được Dumbledore đang nghĩ cách, nhưng đàm phán thế nào đi nữa một bên có được lợi thế, một bên thì đang cò kè mặc cả.

Rốt cuộc Dumbledore nói xong, câu cuối cùng mới là trọng điểm, "Cậu chủ nhỏ Malfoy có lẽ nên cảm ơn Lupin, nếu không có trò ấy chỉ sợ…" Cụ còn chưa nói hết nhưng người chỗ này đều hiểu.

Vô sỉ… đây là tiếng lòng của những người đang ở đây, Dumbledore luôn am hiểu cách bỏ qua trừ khi không tai nạn chết người thì không nên ảnh hưởng tới "bọn nhỏ vui đùa".

Lucius lập tức ý thức được mình sẽ không chiếm được lợi ích gì nhiều với Dumbledore vị cáo già cấp bậc cao này, thừa dịp Voldemort cũng ở đây, y cần phải đưa điều kiện của mình ra.

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản, thứ nhất đuổi học Lupin; thứ hai James Potter, Sirius và Lupin phải công khai xin lỗi bạn đời tôi; thứ ba ngay lập tức đưa bằng tốt nghiệp cho bạn đời tôi, Sev tốt nghiệp; cuối cùng tôi cần phải đưa thêm một trợ lý hiệu trưởng, xét thấy… a, "phù thủy trắng" vĩ đại của chúng ta thiếu biện pháp?"

Yêu cầu của Lucius rất triệt để, đến cuối cùng gần như công khai thả người bên cạnh Dumbledore, ý cười trên mặt Voldemort rất sâu, quyết định về sau tin tưởng gia tộc Malfoy nhiều hơn một chút. Rốt cuộc Dumbledore cũng không cười nữa, nếu cụ thật sự đồng ý tất cả thì sẽ là một cú đánh vào uy vọng của cụ và Hội Phượng Hoàng tương lai.

"Cậu chủ nhỏ Malfoy, dường như cậu có chút tự đắc? Nghĩ lại Lupin đáng thương đi, mỗi tháng trò ấy đều phải chịu nỗi đau không phải của mình, còn cả Sirius và Potter, nếu không có họ thì Severus không thể chống đỡ tới lúc cậu đến, hơn nữa huyết thống của cậu cũng tỉnh lại, tóm lại coi như là bình an vô sự, chỉ là trò đùa nhỏ giữa trẻ con thôi, tôi có thể trừ Gryffindor 200 điểm làm răn đe." Mang tiêu ra đánh, Dumbledore định bỏ qua chuyện này, về yêu cầu cuối cùng, cụ không đề cập qua.

Lucius đã sớm chuẩn bị tâm lý, "Tôi mặc kệ Lupin có đáng thương hay không, nhưng cậu ta gần như lấy mạng bạn đời tôi là sự thật, làm hại một Malfoy, cậu ta phải trả giá, đây là giới hạn của tôi."

"A, cậu chủ nhỏ Malfoy, cậu và Severus là ký kết khế ước hôn nhân, cũng chưa được Bộ Pháp thuật xác minh, như vậy xem ra Severus vẫn chưa phải là một Malfoy." Dumbledore tóm được lỗ hổng trong lời nói của y.

Lucius chợt nở nụ cười, một Veela viễn cổ ngập tràn sức hấp dẫn, dù mạnh như Voldemort và Dumbledore cũng phải ngơ ngẩn một lát, chẳng qua khác với sự thu hút ở cấp bậc thấp hơn của Veela hiện đại, năng lực của Lucius còn khiến linh hồn của đối phương tán thành lời y, "Xem ra hiệu trưởng Dumbledore không biết, một đôi bạn đời linh hồn sau khi ký kết khế ước thì khế ước của họ sẽ tự xuất hiện ở Cục Thần bí của Bộ Pháp thuật, để tôi giới thiệu lại với ngài một lần nữa, tên đầy đủ của bạn đời tôi là "Severus Snape Prince Malfoy"."

"Prince?" Râu Dumbledore run lên, mắt Orion lóe lóe, Voldemort vẫn mang dáng vẻ quý tộc.

"Đúng vậy, Sev thức tỉnh huyết thống tinh linh hắc ám, căn cứ vào ghi chép của gia tộc Malfoy, huyết thống này ở giới phù thủy chỉ có ở gia tộc Prince, trên thực tế, ngay khi chúng tôi trở thành bạn đời linh hồn thì tôi đã biết tên đầy đủ của Sev." Lucius còn chưa nói câu tiếp theo, tên phù thủy có sức mạnh, chúng nó khắc sâu trong linh hồn phù thủy. Chẳng qua xét thấy ở đây có một vị cực kỳ ghét tên của mình, Lucius lý trí không nói ra.

"A, thật sự là… thật sự là…" Dumbledore hiếm khi thấy bí từ, nghĩ lại mà xem, cụ như một người ôm Kim Sơn đi tìm Kim Sơn vậy, lại uể oải hơn là khi cụ phát hiện mình đang ôm Kim Sơn thì Kim Sơn này đã ở trong ngực người khác.

"Hiệu trưởng, làm hại một Malfoy, không ai không phải trả giá." Lucius nhấn mạnh lần hai, ánh mắt như vô tình liếc qua Orion.

"Dumbledore," Voldemort chen vào, "Nếu ông kiên trì giữ lại người sói kia, tôi nghĩ tôi không để ý viết một bức thư cho Winzengamot đâu." Voldemort muốn nhìn xem Lucius có thể làm tới trình độ nào.

Thật lâu sau, Dumbledore không nói gì, "Có thể đuổi học Lupin, James và Sirius cũng có thể xin lỗi, nhưng Severus không thể tốt nghiệp như thế chứ?" Cụ không thể để Snape dễ đi như vậy, nếu hiện tại để thằng bé đi không phải là hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Hội Phượng Hoàng hay sao? Tránh nặng tìm nhẹ, Dumbledore vẫn không đề cập tới yêu cầu cuối cùng.

"Tôi nhất quyết phải để bạn đời tôi rời đi, xét thấy tôi cũng không tin ngài có thể đảm bảo an toàn cho cậu ấy." Lucius khăng khăng, "Trừ khi ngài đồng ý có thêm một trợ lý."

Im lặng, lại im lặng, Dumbledore lần thứ hai phủ định phán đoán về gia chủ Malfoy trẻ tuổi này, khi y đề xuất ra điều thứ tư kia, Dumbledore chỉ cho rằng y đang trả thù, nhưng hiện tại xem ra thì cái cuối cùng mới là mục đích chủ yếu của y.

Khác với Dumbledore, Voldemort quả thực cực kỳ vừa lòng, che dấu mục đích của mình tầng tầng lớp lớp, dời tầm mắt đối phương, một phát đánh trúng, Slytherin tiêu chuẩn.

Tâm tư Orion phức tạp hơn nhiều, Lucius lớn lên vượt qua dự đoán của ông, hiện tại lại có thêm thực lực không tầm thường, Orion như là vừa vào kho báu lại không lấy được gì vậy.

Dumbledore mỏi mệt gỡ kính xuống, nhéo nhéo mũi, Lucius cũng đang uy hiếp cụ, dù là Malfoy hay là Prince, Dumbledore cũng không thể mặc kệ Snape rời đi như vậy, "A, già rồi còn không được tập trung như trước nữa." Dumbledore đeo kính lên, hợp thời thể hiện ra sự mỏi mệt của một ông cụ, "Nếu cậu chủ nhỏ Malfoy đề nghị như một giáo đổng, vậy chỉ cần ban giám đốc thông qua…" Dumbledore còn chưa nói hết, đây đã là nhượng bộ cực hạn của cụ, dù sao, trong ban giám đốc gần như đều là quý tộc Slytherin máu trong.

"Vậy thì tôi không cần Sev phải rời đi ngay nữa." Lucius dừng lại.

"Xem ra cũng không cần tôi ở đây." Voldemort rất hài lòng với những gì mình thấy hôm nay, "Cám ơn lời mời của ngài, Dumbledore, có lẽ Lucius không để ý đưa tôi một đoạn?"

"A, Tom, đương nhiên không thành vấn đề, mấy ngày nay có lẽ Lucius cần ở lại Hogwarts rồi? Xét thấy Severus tạm thời không tiện đi lại." Dumbledore nhanh chóng đi ra khỏi thất bại ban nãy, cụ là phù thủy trắng vĩ đại nhất, rồi cụ sẽ tìm được cách.

"Là vinh hạnh của tôi." Lucius lịch sự cúi đầu, đi theo Voldemort ra ngoài, sau lưng Dumbledore mỏi mệt uống hết cốc nước đường.

"Ngài Voldemort, xin mời." Lucius đi sau Voldemort một chút, Orion cách họ một khoảng.

"Lucius, khi cậu cử hành hôn lễ, Chúa tể Hắc ám sẽ cho mi vinh quang chứng kiến." Những lời này của Voldemort tương đương với thừa nhận hôn nhân giữa Malfoy và Snape.

"Yes, my lord." Lucius nhẹ giọng nói, "Chỉ sợ còn cần ngài giúp Sev."

"A? Không phải bạn đời nhỏ bé của mi đang thức tỉnh huyết thống sao?" Nếu có cơ hội đương nhiên Voldemort sẽ không bỏ qua.

"Đúng vậy, nhưng có thể cậu ấy còn cần một ít trợ giúp." Lucius cũng chỉ đoán mò, liên hệ giữa bạn đời linh hồn khiến y có thể cảm nhận được Sev khác với y.

Voldemort gật đầu, đột nhiên mở miệng hỏi, "Lucius, nếu Dumbledore lao thẳng tới Snape ở lại Hogwarts."

"Lord, ngài quên rồi, vượt qua cuộc thi O.W.Ls năm năm là có thể tốt nghiệp." Đương nhiên Lucius sẽ không để Sev của y ở lại đây lâu dài, việc này không nên trì hoãn, y hiểu được chân lý chậm sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Voldemort như thở dài nhìn Lucius rời đi, trong lòng bắt đầu phòng bị gia chủ trẻ tuổi này – từ huyết thống thức tỉnh, gia thế tốt đẹp, tâm tư kín đáo, lại mạnh vì gạo bạo vì tiền. Có điều, Chúa tể Hắc ám cũng không ngại khiêu chiến, nhưng… nên cân bằng vẫn phải cân bằng. "Orion," hắn nói với gia chủ Black mặt xám mày tro, "Hủy bỏ liên hôn giữa Lucius và Narcissa, để bồi thường, Chúa tể Hắc ám sẽ tự dạy người thừa kế của ông. Chờ năm học này chấm dứt, mang Regulus đến biệt thự Voldemort, Chúa tể Hắc ám sẽ ban cho thằng bé vinh quang."

Bị Lucius và Malfoy đả kích, Orion vừa nghe lời Voldemort nói liền ngập tràn sức sống, "Yes, my lord." Cissy quan trọng, nhưng Regulus còn quan trọng hơn.

53. Quyển 2 - Chương 53: Giải Thích

"Sev, Sev, tỉnh lại đi…" Snape đang ngủ không kiên nhẫn nhíu mày, ai đây, không biết làm phiền người khác nghỉ ngơi là rất không đạo đức à? Lại còn học theo Lucius, Lucius gọi anh như vậy, cả đời cũng chỉ có Lucius được gọi thế thôi.

"Sev, Sev…" Giọng nói kia vẫn không ngừng lại, hơn nữa càng lúc càng lớn, Snape quyết định mở to mắt, tuy cảm giác linh hồn và cơ thể anh không phù hợp lắm.

"Lu…" Trước khi mở mắt anh gọi Lucius, thuận tiện nắm tay mình, rõ ràng Snape nhớ rõ lần trước tỉnh lại Lucius ngay ở cạnh bên anh, anh đã thề vĩnh viễn không buông tay y ra. Nhưng xem anh cảm nhận được gì, Snape nắm phải không khí.

Có vấn đề! Gần như chỉ trong chớp mắt, Snape tỉnh tảo khỏi trạng thái giấc ngủ, anh cố gắng giữ hít thở, giữ vẻ mặt mình không thay đổi, khi không biết bên ngoài là gì, lấy bất biến ứng vạn biến mới là tốt nhất.

"Sev, tôi biết em tỉnh rồi, yên tâm đi." Snape nghe thấy như là Lucius nói, không đúng, không phải Lucius đã biến thành người sói sao? Nghĩ vậy, Snape lại kéo cao cảnh giác của mình.

Ngay khi anh trái lo phải nghĩ, một thứ mềm mại ấm áp nhẹ nhàng dừng trên môi anh, "Tỉnh lại đi, công chúa của tôi."

"Lucius Malfoy, đầu óc anh có phải chỉ có hoa khổng tước màu vàng rác rưởi hay không, lại không buông tha cả người bệnh nữa!" Mặt Snape đỏ bừng, anh lập tức mở mắt, không cần xác nhận, cái tên không biết kiềm chế ngay cả người "mê man" cũng không buông tha chỉ có Lucius.

"A, Sev thân mến của tôi, em đối xử với bạn đời của mình như vậy sao?" Lucius nhăn mặt nhăn mày, ai nhìn cũng không đành lòng khiến y đau lòng.

Snape cũng không phải ngoại lệ, chẳng qua cảm xúc quay quanh lòng anh chỉ một cái liền tan biến. Cõi lòng anh lập tức bị mọi chuyện trong Lều Hét chiếm đầy, "Lucius, cởi quần áo, ngay."

Lucius sửng sốt một chút, bất an thông qua linh hồn khiến y hiểu Sev của y chỉ sợ không nghe lọt chữ nào vừa nãy, có điều, với Veela viễn cổ mà nói, lấy lòng bạn đời là bản năng của họ, huống hồ lại là lời nói "đầy hương diễm" như vậy, Lucius không thể từ chối.

"A, Sev thân mến của tôi, không phải đi quá nhanh rồi, trước đó chúng ta chỉ có hôn thôi. Merlin ơi, đó gần như không được coi là một nụ hôn, chỉ là chạm môi…" Lucius vừa lải nhải vừa cởi áo choàng của mình, mái tóc dài bạch kim được anh vén ra đằng trước, để lộ sau lưng bóng loáng không có vết thương.

Snape run rẩy chạm tay vào, trong trí nhớ cái mồm hôi tanh của người sói đã cắn ở đây, anh tận mắt nhìn thấy, hiện tại không có dấu sẹo nào có phải chứng minh độc sói đã cải tạo cơ thể Lucius hay không, quả nhiên Lucius đã biến thành người sói vì mình sao?

Bàn tay thường xuyên xử lý độc dược của bậc thầy độc dược tương lai đang lướt qua làn da trần của Lucius, ngón tay chưa hoàn toàn kéo dài của thiếu niên còn mềm mại, Lucius cảm thấy như có người đang cầm lông chim nhẹ nhàng xẹt qua lòng y vậy, cảm giác ngưa ngứa không được thoải mái này khiến cả người Lucius đều nóng lên.

Bạn đời y đang lo lắng cho y, bạn đời y đang chạm vào y, chỉ cần nghĩ vậy, mắt Lucius đã hoàn toàn biến bạc.

"Lucius…" Giọng nói hơi trầm thấp của Snape vang lên, "Anh yên tâm, tôi đã từng thề với cả linh hồn mình, dù anh biến thành người sói cũng không sao cả, tin tôi, tôi sẽ điều chế được Dược giải độc sói!"

"A, Sev thân mến của tôi, chỉ sợ em không có quyền thề bằng linh hồn mình nữa." Lời của Snape khiến Lucius không suy nghĩ "kiều diễm" nữa, y cần thu phục bạn đời của y trước đã, còn những cái khác, hừ, y có thời gian mà không phải sao?

Lucius xoay người, cứ thế để trần thân trên đối diến với Snape, đồ đằng con dơi trên ngực trái giờ đã mờ đến mức gần như không nhìn rõ, cũng khiến hai điểm trước ngực cực kỳ nổi bật.

Vành tai Snape lặng lẽ đỏ lên, anh nhớ mình đã làm gì ở Lều Hét, nghĩ đến mình chủ động… Snape cắn mạnh môi dưới, đều do Lucius!

Đối với Veela viễn cổ mà nói, không gì quan trọng bằng bạn đời của y, nên phô diễn trước mặt Sev của y khiến Lucius rất hưng phấn, giống như công tìm bạn giao phối, chúng sẽ bày ra mặt xinh đẹp nhất của chúng vậy. "Nếu em còn nhớ chuyện gì ở Lều Hét thì em nên nhận ra, Sev." Lucius bảo Snape nhìn cổ tay

mình, hoa văn trên đó đã rạng rỡ phát sáng, "Chúng ta đã ký kết khế ước, em là bạn đời linh hồn của tôi, Sev."

Dù Snape không hiểu nhiều về giới phù thủy, anh cũng đã nghe về "bạn đời linh hồn", thư viện Hogwarts rất toàn diện, mà là một giáo sư độc dược gần như không hề có sinh hoạt cá nhân kiếp trước mà nói, phần lớn thời gian Snape đều dành cho đọc sách.

Nghĩ đến bạn đời linh hồn đã nghĩ đến hoa văn trên tay anh, còn cả Abraxas đã chứng kiến khế ước ký kết, Snape mơ hồ cảm thấy mình bị tính kế, "Lucius, giải thích." Anh nói hung tợn nhằm che giấu sự mất tự nhiên của mình.

"A, Sev thân mến của tôi, tôi biết em rất vui, chẳng lẽ em không trao cho tôi một nụ hôn ngọt ngào trước sao?" Lucius ngân dài, linh hồn không nói dối, Sev của y vừa nãy rõ ràng rất vui.

"Lucius!" Snape thẹn quá thành giận, là lần đầu tiên đối mặt với khế ước hôn nhân cả hai kiếp, anh không biết làm gì, nhất là nghĩ tới người nọ giờ đang là "chồng" của anh, Snape đã cảm thấy vô cùng không được tự nhiên. Có điều, Snape hiểu được tình thế giờ của họ đã rất ác liệt, ít nhất thái độ vui đùa của Lucius như hiện tại là không được. tự nhiên thấy Snape đã tự cho anh là thụ *phụt máu*

"A, Sev, thả lỏng, tin tôi, mọi chuyện đều ổn." Sao Lucius lại không biết Snape lo gì chứ, trên thực tế Lucius đã làm gia chủ mấy tháng càng hiểu thế cục hiện tại hơn Snape, mặc dù Snape đã làm gián điệp hai mang nhưng cùng lắm cũng chỉ là bậc thầy độc dược phía sau màn chiến, càng miễn bàn "tương lai" vẫn khác với những gì mà anh biết. "Tôi cũng không thích ý của cha, nhưng khế ước này chỉ là của riêng gia tộc Malfoy. A, Sev, em không phiền nếu tôi ngồi chứ." Lucius chỉ chỉ cái giường duy nhất.

Lúc này Snape mới chú ý tới mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, anh vừa thầm giật mình giờ mới phát hiện ra, cũng ngạc nhiên vì mình lại thả lỏng cảnh giác bên người Lucius như vậy. "Chẳng lẽ gia chủ Malfoy vĩ đại, đã từng là Huynh Trưởng Slytherin không có năng lực biến ra một cái ghế sao? Lại còn phải chia sẻ "chiếc giường đơn" với đàn em đáng thương của anh ta chứ?" Snape nhấn mạnh "chiếc giường đơn".

Đáng tiếc, Snape đánh giá thấp độ dày của da mặt Lucius, sau khi huyết thống thức tỉnh, khi đối diện với bạn đời của mình, Lucius chắc chắn phải gặp voi đòi tiên! Con ngươi Lucius sáng lên, nhấc chăn chui lên giường, tiếp xúc với Lucius đang ở trần, Snape vội vàng cúi đầu, cứng người vì một nguồn nhiệt khác tới gần mình.

Lucius dựa vào đầu giường, cũng không làm chuyện gì quá đáng, dù sao còn cần phải nói chuyện chính, mà y cũng không nóng lòng. "Gia tộc Malfoy đã từng kết hôn với sinh vật pháp thuật, trong đó có cả Veela viễn cổ, cự long, người cá linh tinh, nên dòng máu gia tộc Malfoy càng tinh thuần, pháp lực càng mạnh mẽ, cũng có thể hoàn thành huyết thống thức tỉnh." Lucius nói ngắn gọn, "Khế ước hôn nhân chia làm bạn đời khế ước, bạn đời cảm giác, bạn đời định mệnh và bạn đời linh hồn, tôi nghĩ tôi không cần giải thích về sự khác nhau giữa chúng chứ?"

Snape gật đầu, Lucius không tới gần khiến anh thả lỏng hơn, ngoài dự đoán của Snape, anh cũng không bài xích Lucius ở cạnh, thậm chí anh còn thoáng thất vọng.

"Nói về bạn đời linh hồn, Sev, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận, giữa chúng ta có liên kết." Lucius thưởng thức mái tóc của mình, đôi mắt nhìn chằm chằm vào con ngươi đen bóng của bạn đời.

Snape bị nhìn hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn nghe lời nhắm hai mắt lại, dần dần anh cảm thấy như có giọng nói gì đó đang truyền tới từ linh hồn, "Sev…" Là giọng của Lucius, Snape giật mình, anh mở to mắt, thấy Lucius đang nhìn, "Đây không phải là lần đầu tiên em nghe thấy giọng của tôi?" Lucius đoán.

Snape nhớ tới cảnh tượng nghe được giọng nói đó lần trước, sắc mặt không khỏi trắng bệch, Lucius là bạn đời linh hồn của anh, vậy còn gia tộc Black?

"Bạn đời linh hồn đã là khế ước hôn nhân cao nhất được Merlin chúc phúc, nói cách khác, bất cứ hành vi nào muốn chia rẽ một đôi bạn đời linh hồn sẽ bị Merlin nguyền rủa. Sev, không ai có thể tách chúng tar a." Lucius nói đến đây, gần như đắc ý.

"Nhưng còn gia tộc Black?" Snape vẫn hỏi.

Lucius hơi buồn bực, “Sev, em nên tin tôi, hơn nữa em phải chú ý tới bạn đời của em chứ không phải chú Orion!” Nhìn sắc mặt không tốt của Snape, Lucius sáng suốt tiếp tục, “Khế ước kia là do tổ tiên Malfoy nghiên cứu để “giám sát” mức thích hợp của một đôi bạn đời. Cha đã liên kết chúng ta lại khi mà chúng ta không đồng ý, trên thực tế, bắt đầu từ Giáng sinh ấy, chúng ta đã đính hôn, mà tới mấy ngày hôm trước chúng ta mới hoàn thành toàn bộ khế ước.”

“Chú Abraxas thật biết nhìn xa trông rộng,” Snape tức giận nói, “Sao chú ấy có thể dễ dàng định hôn ước cho anh như thế?”

“Nói tới đây, Sev.” Lucius điều chỉnh tư thế mình một chút, “Tôi nghi ngờ cha căn bản là chưa chết!”

54. Quyển 2 - Chương 54: Lucius Giải Thích

“Lucius, nghĩa là sao?” Snape đã sớm có tâm lý, anh không hề tin một gia chủ Malfoy sau khi đã chuẩn bị lại chết một cách không minh bạch như thế.

“Ngày đó tôi về nhà, Orion cũng ở đó, cha nói cho tôi biết người bị dịch bệnh long giang mai, hơn nữa đã phát tác, trước khi chết người truyền vị trí gia chủ cho tôi, mà còn nhờ Orion chăm sóc tôi.” Nói tới đây, Lucius một tấc lại muốn một thước kéo tay Snape, “Em phải tha thứ cho tôi, Sev thân mến của tôi, tôi hiểu lầm lời của cha trước khi mất, bởi vậy tôi luôn nghĩ cách rời xa em, vì cái “tương lai” có thể xảy ra mà em đã nói.”

Snape không rõ vì sao Lucius lại giải thích, nhưng anh cảm nhận được sự cầu xin và thấp thỏm của Lucius truyền tới từ linh hồn, trái tim anh mềm nhũn, gật đầu theo bản năng, Lucius vui sướng nở nụ cười, tay không buông ra, ở góc độ Snape không nhìn thấy, Lucius cười gian xảo. *ôm má* dễ thương hết sức mà *phụng phịu*

“Rồi tôi gặp vài chuyện kỳ lạ,” Khi Snape chuẩn bị rút tay mình ra Lucius lại hợp thời thu hút anh, “Dấu hiệu của Voldemort không có hiệu quả với tôi, hơn nữa…”

“Anh nói cái gì? Lucius, đầu óc anh bị quỷ ăn rồi hả? Chẳng lẽ anh không biết đó là một khế ước nô lệ sao? Rốt cuộc anh có biết điều đó có nghĩa là gì không hả! Nỗi nhục nhã không thể nào mà xóa đi được! Anh bị Dược dung mạo phá hủy đầu óc rồi phải không!” Snape nghiến răng nghiến lợi, nếu Lucius thật sự bị ấn dấu hiệu, vậy mọi chuyện anh làm còn ý nghĩa gì nữa! Nhất thời, Snape cảm thấy mình như một trò đùa.

“Sev, Sev, em hãy nghe tôi nói, dấu hiệu Voldemort thất bại,” Lucius vội vàng an ủi, tuy Sev quan tâm làm y mừng rỡ như điên nhưng hiểu tính tình của Snape y cũng biết nếu không giải thích cho tốt về sau đừng hòng được tha thứ, “Lúc ấy chúng ta cũng không biết nguyên nhân, may là Voldemort không tức giận. Cũng chính vì vậy, sau khi khế ước hôn nhân với gia tộc Black thất bại, tôi mới thấy không ổn.” Lúc nói tới “khế ước với gia tộc Black”, Lucius hơi chột dạ, sau khi trở thành bạn đời linh hồn với Sev y mới biết được tình huống đó nguy hiểm ra sao.

Ngược lại Snape không nhận ra Lucius xấu hổ, đầu óc anh nhanh chóng tính toán lợi thế mà mọi chuyện mang lại cho họ, từ khi họ tỉnh lại thái độ của Lucius và vị trí của mình đã chứng minh rất nhiều điều, ít nhất giá trị của Lucius đã nặng hơn.

“Sev em hiểu bạn đời linh hồn như thế nào?” Lucius đột nhiên chuyển đề tài.

“Khế ước hôn nhân cao nhất.” Snape nhìn thấy Lucius thay đổi thái độ, cũng hiểu được những lời sau đây của Lucius rất quan trọng.

“Cái gọi là bạn đời linh hồn, cũng không chỉ đơn giản là khế ước hôn nhân.” Lucius nhéo nhéo tay Snape, “Giới phù thủy ghi lại rất ít về bạn đời linh hồn, mấy trăm năm trước mới có một đôi, hơn nữa họ cũng không để lại bất kỳ tư liệu có ích nào. Sev, em thử xem, em có thể cảm nhận được bao nhiêu?”

Snape cảm thấy pháp lực trong cơ thể mình đang di chuyển, ngoài ra còn cảm giác thân thiết với Lucius, thì không còn gì cả, hơn nữa, ngay từ đầu Snape đã cảm thấy, linh hồn và cơ thể mình có chút vấn đề, không phối hợp một cách hoàn hảo.

Lucius nhìn phản ứng của Snape, cũng hiểu được vấn đề ở chỗ nào, cũng có nghĩa là y không thể không giải thích lại từ đầu, "Sev, em cho rằng vì sao bạn đời linh hồn lại ít như vậy?" không đợi Snape trả lời, Lucius đã nói tiếp, "Gần như không ai biết, mỗi người thật ra đều có bạn đời linh hồn của mình."

"Tôi nghĩ đầu óc gia chủ Malfoy vẫn đang tỉnh táo, để tôi nhắc nhở anh, anh vừa mới nói, mấy trăm năm trước mới có một đôi." Snape nhíu mày.

"Sev, Merlin đều ưu ái mỗi một phù thủy, mỗi người đều có bạn đời linh hồn của mình, bắt đầu từ lúc sinh ra, nhưng mà điều kiện để ký kết bạn đời linh hồn là cực kỳ hà khắc, nói đơn giản thì chỉ có hai yêu cầu, một cái là hai bên đều phải dưới tuổi thành niên, mà một cái là linh hồn hai bên đều chỉ thuộc về nhau." Lucius nhìn Snape suy nghĩ, tiếp tục giải thích, "Nói về dưới tuổi thành niên, có nghĩa là hạn định thời gian ký kết khế ước giữa hai bên, nhưng điều kiện sau lại bao hàm hai nghĩa, ngoài việc hai bên yêu nhau và là của nhau, còn phải cần giữ linh hồn của nhau tuyệt đối "thuần khiết"."

"Ý anh là không có tội lỗi?" Snape nghĩ đến kiếp trước anh đã tuyệt vọng gào lên với Dumbledore, "thuần khiết"? Vật này cũng có trong linh hồn của anh?

Lucius liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của bạn đời, "Không, Sev à, thuần khiết này ý chỉ linh hồn hoàn toàn thuộc về mình, khế ước của phù thủy rất đa dạng, phần lớn đều cần phải lấy một phần nhỏ linh hồn của em ra để trói buộc, như vậy mới có thể cam đoan được tính hiệu quả của khế ước."

Đã là chủ nhiệm Slytherin kiếp trước nghiên cứu rất nhiều về pháp thuật hắc ám, đương nhiên Snape có nghiên cứu nhiều về linh hồn, anh cũng biết về khế ước.

"Tôi nghĩ em cũng không biết, sau khi khế ước đạt thành, tuy linh hồn của em vẫn là của em nhưng trên đó cũng sẽ để lại ấn ký của người khác."

Snape hiểu, anh không tự chủ nghĩ tới cái Lời thề Bất Khả Bội bị thất bại giữa mình và Abraxas kia, và phản ứng quỷ dị của Abraxas sau đó nữa.

"Sev, tôi may mắn biết bao nhiêu, vì người đảm bảo khế ước cho em là tôi." Lucius nghĩ vậy đã không nhịn được ôm chặt Snape vào lòng, đầu óc Snape còn đang suy nghĩ theo Lucius kể chợt cứng lại, anh có thể cảm nhận được làn da trần của Lucius và cơ thể anh đang dính lại cách một lớp áo choàng.

"Em sẽ không biết tôi cảm thấy mình may mắn thế nào đâu, Sev của tôi." Lucius bị thu hút bởi người bạn đời có vẻ ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực mình khiến y quên mất lời mình muốn nói, bản năng của Chúa tể Veela viễn cổ khiến y càng nói càng tới gần lỗ tai Snape, cuối cùng ngậm vành tai đã đỏ lựng kia vào miệng.

Snape còn chưa tỉnh táo lại bởi Lucius ôm mình nằm trên giường, đã cảm thấy vành tai mình đi vào một nơi ướt át lành lạnh, thỉnh thoảng còn bị cắn nhẹ. "Phù" Snape cảm thấy toàn cơ thể mình đều đang nóng lên, lỗ tai anh bắt đầu trở nên hơi ngứa, muốn vươn tay đẩy Lucius ra lại bị sự ấm áp truyền tới từ linh hồn mềm hóa.

Không đúng, ấm áp, Snape lập tức né ra, cảm giác này rất quen thuộc, giống hệt cảm giác chiếc nhẫn kia cho anh! Nghĩ đến chiếc nhẫn đã nghĩ tới bong hoa tường vi, còn tới khế ước của họ, Snape nhéo mạnh hông Lucius, "Lucius, buông tôi ra, tôi nghĩ anh chưa quên anh còn phải giải thích khế ước kia rõ ràng cho tôi!"

Lucius đang đắm chìm trong cảm giác thỏa mãn vì được ôm Snape, nhưng bên eo đau nhéo kéo y về hiện thực, Lucius không tình nguyện buông ra vành tai đã bóng loáng trong suốt, trong lòng cũng biết không thể ôm chặt Sev nữa.

"Bạn đời linh hồn sẽ thu hút nhau, nhưng sự thu hút này cũng không phải là tuyệt đối, giống như em sẽ có cảm tình hay không có cảm tình với một người khác vậy," Tuy bắt đầu giải thích nhưng Lucius vẫn đặt một tay lên hông Snape, "Tôi rất may mắn, sau khi tôi bắt đầu có cảm tình với em đã ký kết khế ước. Khế ước bạn đời linh hồn không giống như khế ước hôn nhân khác, trên thực tế nó đã bắt đầu khi linh hồn chúng ta có ấn ký của đối phương."

"Lucius," Snape ngắt lời, tuy Lucius khoát tay bên hông anh làm anh hơi cứng người, nhưng không phải không thừa nhận, càng dựa vào gần Lucius, linh hồn anh càng cảm thấy thoải mái, "Ý anh là đây là một

khế ước hôn nhân tự động bắt đầu không cần chủ nhân đồng ý sao? Khác với các khế ước khác đều cần hai bên tự nguyện."

"Không, Sev của tôi, em đừng cho rằng khế ước bạn đời linh hồn là một khế ước hôn nhân đơn giản chứ? Sở dĩ nó cần hai bên dưới tuổi thành niên là vì còn một nguyên nhân nữa, đó là trước khi thành niên thì linh hồn và pháp lực của phù thủy còn chưa ổn định, mà sở dĩ bạn đời linh hồn có thể đạt thành khế ước có nghĩa là linh hồn hai bên tương thông, điều này cũng khiến cho tới bây giờ khế ước hai bên cứ mỗi khi bắt đầu là linh hồn dung hợp. Nói cách khác, Sev, chỉ cần pháp lực tôi chưa hết thì em vĩnh viễn cũng không hết, chúng ta sẽ có chung pháp lực."

"Merlin ơi!" Sắc mặt Snape thay đổi, có chung pháp lực nghĩa là gì chỉ cần nghĩ thôi anh cũng biết đây là một lợi thế lớn cỡ nào, càng miễn bàn cho dù là Lucius hay bản thân, cả hai đều là phù thủy mạnh, mà tương lai trong chiến tranh họ chắc chắn sẽ còn mạnh hơn.

Không đợi Snape nói ra nỗi lo của mình, Lucius đã tiếp tục, "Vì khế ước bạn đời linh hồn rất khắc nghiệt, nó cũng có một tác dụng phụ, từ lúc ký kết cho đến khi thành công hay thất bại thì bất kỳ khế ước nào cũng sẽ không được Merlin thừa nhận. Cho nên, dù là Voldemort hay gia tộc Black, không có khế ước nào có thể thành công."

"Anh vừa nhắc tới thất bại?" Snape nhanh chóng bắt lấy trọng điểm.

"Đúng vậy, Sev thân ái, khế ước bạn đời linh hồn cũng sẽ không ép phù thủy lựa chọn, mà trên thực tế sự lựa chọn của phù thủy rất phức tạp." Nói đến câu sau, Lucius hơi xấu hổ. Snape cũng "hừ" một tiếng nhưng không chịu nổi Lucius mặt dày xán tới. Slytherin tóc đen hiển nhiên không thể nào có da mặt dày bằng gia tộc Malfoy tương đương tường thành Hogwarts rồi, đương nhiên, có lẽ vì Snape còn chưa biết anh đã trở thành một Malfoy chăng?

"Mà nếu giữa hai bên có bên nào chủ động từ bỏ đối phương thì dung hợp linh hồn sẽ dừng lại, khế ước bạn đời linh hồn cũng sẽ thất bại." Lucius bổ sung.

Abraxas chủ trì khế ước kỳ lạ, hoa văn "giám sát" của gia tộc Malfoy, liên hệ kỳ diệu giữa anh và Lucius… sao Snape còn không hiểu nữa, "Tôi nghĩ, tổ tiên Malfoy vĩ đại hiển nhiên hiểu được cái gọi là phòng ngừa chu đáo, chú Abraxas cũng là một Malfoy tiêu chuẩn, tuy tôi cũng không biết cái gì gọi là dụ dỗ!"

"A, Sev thân mến của tôi, em phải thừa nhận thứ đó đã giúp chúng ta hoàn thành khế ước." Giọng điệu ngân nga đã lâu không lên sân khấu, Lucius kéo tay Snape trực tiếp ấn lên ngực mình, "Sev thân ái nhất của tôi, em nên tin tấm chân tình của tôi chứ

"

Snape như bị bỏng rụt tay lại, "Lucius, hãy sử dụng chỉ số thông minh đáng thương của anh mà nghĩ, đây là trường học, dừng, phát, tình, ngay!" Nếu mặt anh không đỏ như vậy thì sẽ rất có sức thuyết phục.

"Sev, nơi này là phòng ngủ của em." Lucius nhướng mày, "Bắt đầu từ lúc ở Lều Hét, tôi đã thuộc về em rồi."

"Anh… Ý anh là…" Snape lắp bắp, anh nhớ tới câu "I swear" kia của Lucius.

"I swear," Lucius nhìn thẳng vào Snape, anh lại cầm bàn tay Snape đeo nhẫn, thành kính hôn lên, "Thề bằng toàn bộ Lucius Malfoy."

Một hồi lâu, trong phòng không ai nói chuyện, rốt cuộc, Snape mở miệng, giọng anh hơi khàn khàn, "Còn gì nữa, Lucius."

"Cưng à, huyết thống tôi thức tỉnh, mà em cũng vậy."

55. Quyển 2 - Chương 55: Thương Lượng

"Veela viễn cổ, cự long hay là người cá?" Snape cười như không cười nhìn Lucius, "A, căn bản không cần phải đoán nhỉ? Nhìn mái tóc dài bạch kim và hormone tràn ngập của gia chủ Malfoy mà xem, quý ngài Lucius Malfoy Veela viễn cổ." Kỳ thật Snape không muốn nói vậy, nhưng anh vừa nghĩ tới huyết thống

Lucius thức tỉnh là Veela đồ chơi của quý tộc mà anh biết trước kia, anh đã cảm thấy cả người không thoải mái.

"A, Sev của tôi, sao tôi lại là sinh vật còn thấp hơn cả chim đời này chứ?" Lucius chán ghét bĩu môi, "Veela viễn cổ pháp lực rất mạnh, hơn nữa họ cực kỳ trung thành với bạn đời, có thể cùng sống cùng chết. Vì thế, Sev à, lần sau em đừng không quý trọng sinh mạng của mình, lúc đó chắc chắn tôi sẽ đi cùng em tới địa ngục." Dù Lucius đang cười nhưng Snape có thể cảm nhận được sự nghiêm túc trong giọng nói y.

Nghĩ vậy Snape chột dạ, anh biết bản thân mình không quan tâm tới tính mạng, "Vậy độc sói thì sao?" Snape nói sang chuyện khác.

"Huyết thống tôi thức tỉnh, độc sói cũng bị bài xích, dù sao thì trên bản chất chúng đều thay đổi toàn diện thể chất phù thủy."

Bạn đời linh hồn, huyết thống thức tỉnh, Snape nghiền ngẫm tin tức Lucius cung cấp, thình lình nghe được một câu hỏi, "Sev, mẹ em tên là gì?"

"Eileen, Eileen Prince." Snape thuận miệng trả lời, sau đó nhận ra mình lỡ miệng.

"Hóa ra Sev của tôi mang dòng máu Prince, thảo nào từ nhỏ đã là bậc thầy độc dược." Lucius không thoải mái lắm, cảm giác bị bạn đời giấu diếm cũng không tốt đẹp gì.

"Lucius, không phải tôi muốn giấu, tôi chỉ là…" Snape muốn giải thích nhưng anh "chỉ là" nhiều lần cũng không "chỉ là" ra. Muốn anh phải nói sao, nói mình ghét gia tộc Prince, nói mình khi đó không muốn cho Abraxas biết con bài ẩn của mình, nói đến nói đi, ai cũng không ngờ anh và Lucius sẽ đi tới ngày hôm nay.

"Thôi," Lucius mềm lòng, chỉ cần bạn đời y đặt y trong lòng thì y cũng không quan tâm gì nữa. "Se…" Giọng nói Lucius đột nhiên ngăn lại, Snape đặt môi mình lên, chủ động hôn.

Lucius phản ứng ngay lập tức, y ôm chầm lấy bạn đời của mình, đầu lưỡi linh hoạt tách môi đối phương, tiến quân thần tốc.

Sao Snape có thể là đối thủ của Lucius, thậm chí gia tộc Malfoy còn truyền dạy kỹ xảo tán tỉnh. Chưa tới một lúc đã bị Lucius chiếm đóng, xâm chiếm mọi tinh thần.

"Phù phù," Một nụ hôn khiến Lucius vừa lòng mà Snape thì ảo não chấm dứt, Snape vùi mặt thật sâu vào chăn, Veela chết tiệt vạn năm động dục! Snape gào thét trong lòng.

"Đó mới là hôn, Sev thân mến của tôi." Lucius đắc ý nhìn phản ứng ngô nghê của bạn đời, chứng minh sự thuần khiết của Sev.

"Tôi không muốn kế thừa gia tộc Prince," Snape ổn định hơi thở, nhưng anh vẫn không nhìn Lucius, "Tôi không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của mẹ, nếu tôi không mang họ Prince, tôi sẽ không muốn liên quan tới Prince. Càng miễn bàn giờ còn chi thứ Prince, tôi cũng không muốn dính líu tới họ."

Lucius bỏ đi tâm tình trêu chọc, hành động vừa nãy của bạn đời đã đánh tan mọi sự khó chịu của Lucius. Y có thể hiểu được tâm trạng của Sev, nhưng hiện tại họ không thể không làm vậy. "Sev, từ khi tỉnh lại em không nhận ra cái gì sao? Về linh hồn và cơ thể em đó."

Nói đến chuyện chính, Snape cũng nghiêm túc lại, rốt cuộc anh nhìn thẳng vào Lucius, tuy mặt anh vẫn còn ửng hồng là lạ. "Pháp lực tôi càng trở nên linh hoạt, nhưng quả thật linh hồn và thể xác không hợp."

"Bạn đời linh hồn để chúng ta dung hợp linh hồn của nhau," Lucius lo lắng nhìn Sev của y, "Huyết thống tôi thức tỉnh, cũng kích ứng huyết thống em thức tỉnh, huyết mạch tinh linh hắc ám của gia tộc Prince đã bắt đầu thức tỉnh rồi."

"Lucius, anh không sao chứ?" Snape lập tức cũng phản ứng.

"Huyết thống tôi còn không ổn định lắm, qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn, nhưng Sev à, vấn đề của em còn nghiêm trọng hơn một chút, vì em là máu lai, nên chỉ sợ trước khi huyết thống em thức tỉnh sẽ loại bỏ dòng máu Muggle trong người em trước."

Snape không hề băn khoăn vì loại bỏ dòng máu của Tobias Snape trên người anh, nhưng là một bậc thầy độc dược, anh biết sự nguy hiểm khi loại bỏ dòng máu. Hơn nữa bây giờ anh là bạn đời linh hồn của Lucius, một khi anh gặp chuyện không may… Snape nhanh chóng quyết định. "Lucius, gia tộc Prince có thể giúp em." Đây không phải là nghi vấn, nếu Lucius nói ra sẽ có lý của y.

"Sev, mỗi một gia tộc quý tộc có thể thức tỉnh huyết thống đều có bí quyết của mình, điều kiện tiên quyết là em tự khám phá ra, hoặc là, kế thừa gia tộc Prince."

"Lucius," Snape tiếp lời, "Chắc bên kia và Dumbledore đã biết chuyện chúng ta là bạn đời linh hồn rồi chứ." Từ lượt kể không nhanh không chậm của Lucius trong phòng ngủ, Snape đã đoán được đại khái.

"Mặc kệ họ có biết về chi tiết bạn đời linh hồn hay không thì, chỉ cần với thân phận gia chủ của anh và thân phận bậc thầy độc dược của tôi đã đủ trở thành mục tiêu tranh giành của hai bên, mà huyết thống còn thức tỉnh nữa." Snape nhíu mày, giá trị của họ dường như quá lớn, kẻ mạnh lại thích quân cờ có giá trị, nhưng quá mức sẽ khiến kẻ mạnh nghi kỵ.

"Không phải lo về chuyện này, Sev, sau khi chúng ta trở thành bạn đời linh hồn, Voldemort vĩnh viễn không thể ấn dấu hiệu kia cho chúng ta, khế ước có tác dụng với linh hồn, mà linh hồn của chúng ta chỉ thuộc về nhau." Lucius giải thích.

"Còn bên Dumbledore…" Snape nhìn Lucius, dựa vào hiểu biết của anh về tên khốn gian xảo này, chỉ cần có quân bài ẩn thì y sẽ phát triển ưu thế đến mức tối đa.

"Đuổi học Lupin; Sirius, Potter công khai xin lỗi; a, năm học sau sẽ có trợ lý hiệu trưởng nữa." Lucius chớp mắt mấy cái với Snape, "Cưng à, em cũng không biết em quan trọng biết bao nhiêu, chỉ vì không muốn để tôi mang em đi mà phù thủy trắng tình nguyện nhận một trợ lý hiệu trưởng, kể cả thông qua ban giám đốc đi nữa."

Snape không nói gì mà nhìn Lucius đang mang dáng vẻ "khen tôi đi", tay không tự giác vuốt mái tóc dài bạch kim của y.

Sao anh không biết vì sao Lucius lại đề xuất điều kiện này chứ. Nhìn tình thế hiện tại, họ hoàn toàn có thể lựa chọn làm trung lập, đắc tội với phù thủy trắng không phải là hành động sáng suốt, "Lucius, tôi có thể chăm sóc cho bản thân." Cuối cùng, Snape mất tự nhiên bổ sung.

Lucius như một con mèo lớn được vuốt ve, lười biếng duỗi người, "Xin cho phép tôi gọi tên ngài: Severus Snape Prince Malfoy."

Tay Snape dừng lại, anh phải mất rất nhiều sức mới không để mình giật tóc Lucius, "Vì sao tôi lại mang họ anh!"

Cằm Lucius như nâng cao lên trời, "Đó chính là chỉ thị của Merlin, ngài Malfoy ạ!"

— Tôi là đường ranh giới giáo sư bị thay họ —

Vài ngày sau, Lucius rời khỏi Hogwarts, Snape cũng lên lớp lại, ngoài giáo sư độc dược kiêm chủ nhiệm Slytherin đột nhiên từ chức ra thì hầu như không có gì thay đổi.

Chỉ là bắt đầu trong Slytherin có lời đồn vị đại nhân kia rất xem trọng thiên tài độc dược mới nổi, mà chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra, hai hoàng tử nhỏ Gryffindor – James Potter và Sirius lại xin lỗi Snape công khai vào bữa sáng ở lễ đường, vì "họ đùa quá trớn".

Nghe nói lúc ấy ngoài Dumbledore vẻ mặt vui mừng, ngay cả chủ nhiệm Gryffindor, giáo sư McGonagall công bằng nhất cũng ngạc nhiên đến lệch mũ, càng miễn bàn một đám động vật nhỏ Hogwarts, nghe nói Ravenclaw hỏa tốc thành lập đề tài mới, nghiên cứu xem độc dược kiểu gì mới có thể khiến con người ta thay đổi tính tình chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Ngược lại Snape từ chối cho ý kiến, dù sao Lucius chỉ nói đó là "điều kiện trao đổi", Snape chỉ gật đầu rồi đi chuẩn bị cho cuộc thi O.W.Ls, trong chuyện nào đó anh phải học tin tưởng Lucius, khi mà y đã là bạn đời của mình.

Potter đè Sirius vẻ mặt tối tăm, dù ra sao, lần này họ đã quá đáng, Potter không hề ngờ rằng Lupin lại bị đuổi học! Cậu nhìn ra, tuy Lupin có vẻ rất bình tĩnh chấp nhận cách xử lý của trường, nhưng khi Sirius nhắc tới thì cậu ấy không trả lời. Nghĩ đến mình viết thư gửi về nhà, kết quả lại bị cha và mẹ đồng thời cảnh cáo, lần đầu tiên Potter nhận ra, có một số việc cậu vĩnh viễn không thể quan tâm được.

Chẳng qua cũng không phải là không có chuyện tốt, ít ra thái độ của Lily với James cũng tốt hơn một ít, chuyện hôm đó không thể nào bị công bố, chỉ vì một sai lầm ngẫu nhiên mà Potter đã để lại trong lòng Lily một ấn tượng "dũng cảm thừa nhận sai lầm của mình".

Còn Lupin, nói với bên ngoài là sức khỏe người thân cậu không tốt nên tạm nghỉ học, vì thế không ít bạn học Gryffindor đều đưa lời chúc, chỉ có Peter, sợ hãi rụt rè đi cuối, lặng lẽ nhét một cái hộp nhỏ vào tầng sâu nhất. Sau khi tiễn bạn học Lupin như kiệt sức, cậu nằm duỗi người trên giường, giật mình nhìn trần nhà, nếu ngay từ đầu đã không có hy vọng thì sẽ không đau đớn như thế này chăng? Cậu không biết đáp án.

Cậu ép mình đứng lên thu dọn đồ đạc, James tặng một cái gương hai mặt, Sirius… cậu không muốn nhìn quà của Sirius; cuối cùng thấy được một cái hòm nhỏ màu đen, trên có ghi "Peter Pettigrew". Lupin tò mò mở ra, bên trong là một Sickles và vô số Knuts.

Lupin khẽ rơi nước mắt, cậu biết gia đình Peter không giàu có gì, nhưng cũng chỉ có Peter mới thật lòng nghĩ tới nhu cầu của cậu. Nghĩ tới Snape, nghĩ tới Peter, trong lòng Lupin bối rối, không phải mình đã bỏ lỡ quá nhiều rồi chứ?

Chuyện bên Gryffindor không hề ảnh hưởng tới sinh hoạt của Snape, là một máu lai Slytherin mới nổi được vị đại nhân kia coi trọng, địa vị của Snape yên lặng thay đổi trong Slytherin, gia tộc Black và các quý tộc nhỏ khác cũng được cảnh cáo.

Đó cũng là những gì mà Snape và Lucius đã thương lượng, trước khi anh có thể rời khỏi Hogwarts thì họ không thể làm gì nhiều, một khi anh thành công rời đi, kế hoạch mới có thể bắt đầu rồi.

56. Quyển 2 - Chương 56: Năm Thứ Năm Chấm Dứt

Rất nhanh nghỉ hè đã tới, khi mà các học sinh năm thứ năm đều đang bận rộn với cuộc thi O.W.Ls, Dumbledore cũng không có thời gian "nói chuyện riêng" với Snape; Snape cũng có thể nghĩ Dumbledore muốn nói chuyện với mình một lần, nhưng anh tỏ vẻ rất bận. Dù sao gộp cả anh và Lucius thì giá trị quá lớn, kể cả Dumbledore không kéo được họ thì cũng sẽ không mạo hiểm đẩy họ sang bên kia.

Lucius cố ý, khi mà để lộ hoa văn cổ tay trái của mình thì y cũng để lộ cả cánh tay trái ra ngoài, Snape tin lấy tính cách của Dumbledore, chắc chắn cụ sẽ chú ý tới trên đó không có dấu vết gì. Nếu nói Dumbledore không biết sự tồn tại của dấu hiệu hắc ám và Tử thần Thực tử thì quả thực là một trò đùa! Có lẽ Snape là quân bài gián điệp hữu dụng nhất của Dumbledore, nhưng anh cũng không phải là duy nhất.

Nhóm Đạo tặc bốn người, a, không, hiện tại phải là Nhóm Đạo tặc hai người, sau khi Lupin rời đi, Peter càng yên lặng, trong bốn người vốn Lupin chăm sóc Peter nhiều hơn, giờ Lupin đi mất, Peter cũng cách James và Sirius càng xa.

James là vì không thèm để ý, tuy Lupin đi khiến cậu đau lòng một thời gian nhưng thái độ Lily dịu đi cũng khiến cậu nhanh chóng quên mất mọi thứ, huống chi trong lòng James còn một bí mật không thể nói ra – khi tận mắt nhìn thấy Lupin trong lốt người sói có sức mạnh ăn tươi nuốt sống một phù thủy nhỏ, sư tử nhỏ luôn dũng cảm cũng bị hoảng sợ.

Còn về Sirius, cậu ước gì Peter cách xa hơn, James không chú ý nhưng cậu biết, đêm đó Peter luôn đi theo cậu! Dù sau đó Peter có ở lại hay không, có biết hay không thì cậu ta luôn là một sự nhắc nhở lớn với cậu – nhắc nhở sai lầm của mình, nhắc mình gây họa, nhắc mình lại bị thất bại bởi Snivellus.

Với tình trạng đó, thành tích của họ hiển nhiên không được tốt lắm, James và Sirius chỉ miễn cưỡng cho qua, Peter thì trực tiếp nổ vạc trong lúc thi độc dược.

Chẳng qua những chuyện này không liên quan gì tới Snape cả, hiện tại nhiệm vụ của anh chính là giả vờ bận rộn tiếp tục thi thố, vì tránh Dumbledore có thể tìm tới, hầu như ngày nào anh cũng vùi mình trong thư viện. Đương nhiên là Snape cũng muốn tìm được tư liệu về huyết thống thức tỉnh trước khi mình tiến vào gia tộc Prince, khổ nỗi giới phù thủy rất hiếm khi thức tỉnh huyết thống, mà xác suất xảy ra chủ yếu lại ở trong đám quý tộc máu trong lâu đời. Cuối cùng Snape chỉ có thể từ bỏ, chuẩn bị nghỉ hè thì đi tra thư viện gia tộc Malfoy thử vận may.

Nếu Lucius dám nói anh là một "Malfoy", vậy thì anh cũng nên sử dụng quyền lợi đúng không?

"Tu—!" Tàu tốc hành Hogwarts phát ra tiếng còi kéo dài, rồi cũng tới nhà ga chín ba phần tư, Snape lại chỉnh lý đồ đạc của mình lần cuối, đi ra khỏi to axe cuối cùng.

Đứng trên sân ga, Snape chợt mê man, từ nay mình sẽ không còn sống ở Hogwarts nữa, dựa theo thương lượng với Lucius thì anh vẫn còn đang cân nhắc sau này sẽ sống ở biệt thự Malfoy hay ở Đường Bàn Xoay đây.

Nghĩ đến trước khi rời trường Dumbledore nhắc tới sang năm có thể sẽ có một trợ lý hiệu trưởng, và ám chỉ nhất định sẽ nói chuyện với mình một lần vào năm sau, có gì khó khăn thì cứ nói thẳng, Snape hiếm khi có tâm trạng đùa dai, cũng không thể trách anh, ai mà thấy Dumbledore mang dáng vẻ gà mẹ cũng cảm thấy không được tự nhiên. Nghĩ tới khai giảng năm sau Dumbledore sẽ phải đối diện với đơn xin nghỉ học của mình, tức giận vì bị gọi là "Malfoy" của Snape cũng coi như giảm được một chút.

"Bạn… bạn học Snape, cậu còn chưa đi sao?" Giọng nói của Lily vang lên bên tai Snape.

Snape phức tạp nhìn cô bé đã từng đỏ mặt nói câu "mình thích cậu" vào năm thứ tư, trong lòng nghĩ chắc đây là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Lily cũng không nói gì, sau một năm học hành căng thẳng, cô đã sớm quên sự gượng gạo từ lúc năm học bắt đầu, tuy cô không nhớ mình đã trở mặt với thanh mai trúc mã thế nào, nhưng quan hệ của hai người đã sớm được cô nhận thức rõ chỉ là người qua đường.

Nhìn bóng lưng Lily ung dung rời đi, Snape nuốt câu "bảo trọng" vừa định nói xuống, dù họ đã có quá khứ như thế nào, hiện tại cũng đã đường ai nấy đi, anh có một con công ngu ngốc tính tình kiêu ngạo yêu quý, Lily cũng sẽ có cuộc sống của mình. Còn sau này cô sẽ lựa chọn ai, Snape cảm thấy không liên quan tới mình, Slytherin coi trọng gia đình, dũng cảm gánh vác trách nhiệm, còn ngoài ra, anh chỉ có thể nói xin lỗi, rắn dầu gì cũng là động vật máu lạnh.

Nghĩ vậy, Snape giải thoát hé môi, rời khỏi Hogwarts còn có một bầu trời rộng lớn đang chờ anh. Snape xoay nhẫn trên tay, "Portus". Anh còn nhớ rõ, cái nhẫn này được đeo lên là vì "Khóa Cảng Malfoy", dựa vào quan hệ hiện tại của họ, Snape không cần băn khoăn nhiều nữa.

— Tôi là đường ranh giới rốt cuộc năm thứ năm đã kết thúc —

"A, Sev thân mến của tôi, em cứ đứng đây sẽ khiến tôi hiểu làm là em đang nhớ tôi, hay là… em không đợi nổi nữa, cưng à." Từ cuối biến mất khi môi hai người chạm vào nhau, từ ngày đó Lucius và Snape nói rõ ràng với nhau, Lucius bắt đầu động chạm với bạn đời của y.

"Chết tiệt tôi chỉ biết, một Veela ngu ngốc cả đầu óc toàn rác lại để điểm rơi của Khóa Cảng ở đây!" Snape giãy dụa đứng lên khỏi giường. Đúng, bạn không nhìn lầm đâu, là trên giường gia chủ Malfoy ấy! Xem ra các đời Malfoy đều "mưu tính sâu xa", ngay cả điểm rơi của Khóa Cảng cũng được suy nghĩ cực kỳ "chu đáo".

Lucius còn đang mặc cảm, Snape đẩy y ra, "Để tôi nhắc nhở đàn anh Malfoy vĩ đại, điểm rơi của Khóa Cảng này là ở, trên, giường, gia, chủ!" Snape nhắc Lucius về an toàn, phòng ngủ của một gia chủ lại có một con đường có thể tự tiện ra vào không thể nghi ngờ là cực kỳ nguy hiểm, nhưng vừa nghĩ tới hành động của Lucius, Snape thẹn quá thành giận.

"A, đương nhiên là phải trên giường tôi rồi." Lucius không thèm để ý khoát tay, "Bạn đời linh hồn của tôi không đợi tôi ở trên giường thì phải đợi ở đâu chứ?" Câu nói tiếp theo của y cực kỳ ái muội, ngón tay thon dài cũng chỉ vào môi mình.

Snape cố gắng nghiêm mặt, coi như anh đã biết, trên thế giới này có một sinh vật gọi là được voi đòi tiên không có giới hạn, mà tốt nhất anh không nên để ý làm gì.

"Lucius, tôi đã mang đồ đạc tới, dẫn tôi tới phòng tôi, chốc lát tôi có việc muốn nói với anh." Snape xoay người, đồng phục màu xanh thẫm vẽ trong không khí một đường cong xinh đẹp.

"Bichi," Lucius búng tay một cái, "Đưa cậu ấy tới phòng dành cho khách." Rồi anh không đợi gia tinh nói gì đã nói tiếp, "Sev, trong phòng có quần áo, tôi nghĩ em nên tắm trước đã, Merlin ơi! Tàu tốc hành Hogwarts có bao nhiêu người đây? Hơn nữa em còn khăng khăng không tới toa xe Malfoy.."

Nhưng rất nhanh, lời dặn dò của y đã bị lời lảm nhảm của gia tinh tự cho là nói nhỏ cắt ngang, "Chủ nhân Lucius lại để nữ chủ nhân ở phòng cho khách, a, Bichi là một gia tinh ngoan, Bichi không nên nói chủ nhân Lucius như vậy, nhưng sao nữ chủ nhân có thể ở phòng dành cho khách chứ…"

"Phì," Lucius vẫn không nhịn được cười trong khi sắc mặt Snape ngày càng đen, "Bichi, im ngay!" Nhìn xong bạn đời bí bách Lucius mở miệng, y còn không muốn mất một gia tinh, "A, Sev thân mến của tôi, em biết đấy, gia tinh là của nhà Malfoy." Ý của Lucius rất dễ hiểu, là một "Malfoy", đây hẳn là chỉ Snape.

Snape hung hăng trừng Lucius một cái, anh không thèm so đo với một gia tinh, huống chi lát nữa quả thật anh có chuyện quan trọng nói với Lucius.

"Nữ chủ nhân…" Bichi co người lại một chút trong ánh mắt của Snape.

"Snape." Anh lạnh lùng nói, dù Lucius nói hiện tại mình mang họ "Malfoy" nhưng cũng đừng để khắp các gia tinh trong biệt thự đuổi theo anh gọi anh là "nữ chủ nhân" gì đó chứ!

"Nữ chủ nhân bảo tôi phải gọi người là chủ nhân Snape, Bichi là một gia tinh ngoan, Bichi sẽ nghe lời của nữ…á, chủ nhân Snape." Snape đen mặt cùng gia tinh động kinh này đi vào phòng dành cho khách anh đã từng ở, quả nhiên, một loạt áo choàng màu đen được đặt trong phòng. Snape nhận mệnh thở dài, bắt đầu tắm rửa, cả đời này đi theo Lucius bị bắt nuôi thói quen tắm rửa quả thật cũng khiến anh thấy khó chịu.

Đến khi anh mặc cái áo choàng có màu sắc, hình thức tương đối vừa lòng Snape lại nhận ra không đúng, cả áo choàng đều là màu đen, nhưng eo nó lại hơi chật,cổ tay còn thêu hoa văn chìm giống với gia huy Malfoy. Nhưng hiện tại thay ra thì không ổn, hành lý của mình còn ở trong phòng Lucius, quần áo vừa cởi ra cũng bị gia tinh chăm chỉ lấy đi rồi.

Snape mất tự nhiên đi ra, vừa đi đã nhận thấy lớp vải mỏng đang dán lên người anh, như là tầng da thứ hai vậy.

Lucius nhìn bạn đời tóc đen của mình mặc áo choàng được đặt may, y đã sớm biết Sev của y là một viên ngọc chưa được mài giũa, nhưng sau khi ăn mặc đơn giản lại khiến Lucius đui mù vì hiệu quả của nó.

Vải dệt mềm mại ôm theo dáng người chủ nhân, tay chân có vẻ cũng không quá gầy còn mang theo nét ngây ngô của thiếu niên, eo được chiết lại trực tiếp mô tả đường cong kiên cường, còn cả một loạt khuy màu bạc từ đầu tới chân.

Lucius biết thói quen mặc quần áo của bạn đời, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên y phát hiện phong cách bảo thủ ấy lại khiến người ta có cảm giác cấm dục tuyệt đẹp, chỉ nghĩ thôi cũng đã muốn đè cậu ấy lên đất rồi xé rách quần áo rồi.

"A, Sev của tôi, em thật đẹp." Hoàn toàn không thèm suy nghĩ, Lucius trực tiếp nói lời ca ngợi.

"Lucius! Quản lý đầu óc anh, nó dùng để suy nghĩ chứ không phải để chứa rác!" Lỗ tai đã đỏ lại càng đỏ hơn, "bịch" Snape trực tiếp ném một quyển bút ký lên bàn, "Nhìn cái này đi, chỉ mong đầu óc Veela của anh còn có một chút trí lực!" Snape âm thầm quyết định về sau sẽ không mặc quần áo do Lucius chuẩn bị cho anh nữa.

Đồng thời, Lucius cũng âm thầm quyết định về sau sẽ không cho Sev của y mặc quần áo như vậy, nhưng mà nếu ở trong phòng ngủ… Lucius nhìn gương mặt đen sì của bạn đời, sáng suốt chú ý tới quyển bút ký trên bàn. "Gì vậy?" Y hỏi không để ý lắm.

"Thời gian trước tôi tìm tư liệu về huyết thống thức tỉnh trong thư viện ở Hogwarts đã tìm thấy một quyển sách khá có ích, đây là những gì tôi ghi chép lại." Nói đến chuyện chính, Snape cũng thu cảm xúc.

"Tôi không biết Sev em còn ghi lại những người mượn sách đó." Lucius nhìn một đoạn trong bút ký rồi trêu ghẹo.

"Dùng đầu của anh đi, Lucius," Snape khoanh tay, mím chặt môi, "Quyển sách kia có tên là "Bí quyết pháp thuật hắc ám cao cấp", người mượn nó chỉ có ba người, Gellert Grindelwald, Albus Dumbledore, và cả Tom Riddle."

57. Quyển 2 - Chương 57: Lập Kế Hoạch

Do được Abraxas dạy dỗ, Lucius lập tức hiểu được Tom Riddle là ai, nhưng ngay sau đó y giật mình bởi những người mượn đọc cuốn sách này. "Một Chúa tể Hắc ám quá khứ, một phù thủy trắng, và một Chúa tể Hắc ám hiện tại..." Rồi vẻ mặt Lucius dần dần kỳ lạ.

Snape có vẻ hiểu được bạn đời linh hồn anh đang nghĩ gì, liên tưởng đến hình ảnh có thể xuất hiện trong đầu Lucius, Snape hiếm khi " " một chút, "Lucius, động não đi, Dumbledore đã hơn 100 tuổi."

"A, Sev thân mến của tôi, em biết giới phù thủy rất thần kỳ mà, nhất là phù thủy mạnh." Lucius không bất ngờ khi bạn đời sẽ đoán được suy nghĩ của mình, là ai nhìn danh sách này cũng sẽ nghĩ kỳ quái đúng không? Cũng không biết ba người này rốt cuộc có quan hệ thế nào, người yêu? Vừa yêu vừa hận? Hay là... cha con thất lạc nhiều năm...

Ngay khi đầu óc Lucius đang bay bổng nơi nào, Snape rốt cuộc không chịu nổi nữa, anh đánh "chát" vào tay Lucius, Snape thật sự rất khó giữ bình tĩnh và hờ hững khi đối diện với Lucius, "Lucius, anh cần chú ý tới nội dung bút ký!"

"Được, được." Lucius cũng không giận, hoàn toàn ngược lại, y vui sướng vì Sev của y "làm càn" trước mặt y. Lucius nhanh chóng bị thu hút bởi nội dung trên đó, đầu tiên là khiếp sợ, rồi trào phúng, cuối cùng là trầm trọng.

Snape đã sớm đoán được phản ứng của Lucius, trên thực tế, khi anh vì tò mò mà tìm kiếm người đọc quyển "Bí quyết pháp thuật hắc ám cao cấp", phản ứng của anh cũng không khác Lucius lắm, thậm chí còn hiểu ra chuyện vẫn còn dang dứt không thông của kiếp trước, đồng thời Snape càng tin tưởng bảo vệ Lucius và gia tộc Malfoy hơn.

"Bichi, lấy hai ly cà phê tới." Nghĩ Lucius cần thời gian để đọc, Snape trực tiếp gọi gia tinh đến.

Rất nhanh, gia tinh đưa hai ly cà phê lên, Snape vừa uống cà phê, vừa chỉnh lý vấn đề cần thảo luận với Lucius. Cho tới khi anh uống hết ly cà phê Lucius cũng đã đọc xong, sắc mặt y nặng nề, không liên tưởng đến dáng vẻ bất cần đời vừa nãy.

"Sev," Lucius vừa mở miệng Snape đã đưa cà phê tới ý bảo cầm lấy. Lucius không động đậy, y trực tiếp uống cà phê trên tay Snape, rồi tiếp tục, "Sev, tôi nghĩ chúng ta cần một không gian yên tĩnh."

Snape gật đầu, cầm quyển bút ký đi theo Lucius vào mật thất nhà Malfoy, lại một lần nữa ở đây, Snape nhớ tới lúc ký kết khế ước với Lucius, mặt anh hơi đỏ, Lucius nhìn thấy, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, nhưng nghĩ tới nội dung họ sắp thảo luận, y đè mạnh suy nghĩ ướt át đó xuống.

"Sev," Lucius gõ gõ gậy rắn, ý bảo bạn đời ngồi lên ghế cạnh y, "Em cảm thấy người kia chế tác Trường Sinh Linh Giá?"

"Đúng vậy," Snape cũng không nhiều lời, trực tiếp nói ra suy đoán của mình, "Kiếp trước tôi đã có vài suy đoán, lát nữa anh theo tôi đi xem ký ức, mấy ngày nay tôi đã sắp xếp một chút, nhưng có thể sẽ còn lỗ hổng." Snape quyết định trực tiếp cho Lucius nhìn ký ức từ khi Kẻ Được Chọn Potter nhập học, không thể không nói, sau khi xác định quan hệ ban đời linh hồn giữa hai bên, Snape đã không còn mất tự nhiên nhiều nữa, nói thế nào nhỉ, ngay cả Merlin cũng cam đoan quyền tương ứng của mình với Lucius, lại càng không nói tới Lucius thức tỉnh huyết thống. Được đảm bảo từ hai phía, Snape bắt đầu tin có lẽ trên thế giới này

thật sự có một thứ đã thuộc về mình ngay từ khi sinh ra, mà đối với xà vương mà nói, đã thuộc về mình thì không thể để y trốn được.

Lucius cũng hiểu được ý ngầm của Snape, quả thực Lucius cảm động rơi nước mắt! Y rất muốn hiểu về bạn đời của mình, nếu cứ để tự bản thân đi tìm hiểu, thì chỉ sợ khi còn sống Lucius cũng không trông mong được gì. Y lại cảm ơn Abraxas trong lòng lần nữa, mặc dù… người không chịu trách nhiệm mà giả chết rời khỏi gia tộc Malfoy!

Mật thất gia tộc Malfoy cung cấp có thể nói là đến tận răng, các gia chủ đã từng chút bổ sung công dụng của nó trong mấy trăm năm, rất nhanh, Lucius đã lấy được một cái Chậu Tưởng Ký tinh xảo từ trên một cái giá.

Snape nhìn thành chậu đều được khắc hoa văn tường vi uốn lượn, giật giật khóe miệng, không nói gì thêm, được rồi, hiện tại anh là một "Malfoy", Malfoy chết tiệt!

"Sev." Lucius nói

Snape gật đầu, đũa phép điểm nhẹ, sợi chỉ bạc được kéo ra từ thái dương Snape, để nhanh vào Chậu Tưởng Ký. "Đi." Snape kéo Lucius đi vào

"A, Sev thân mến, tóc của em… chậc chậc… tôi khẳng định sẽ không để em như thế." Sau khi đứng vững, Lucius mặc Snape giãy dụa trực tiếp ôm người vào lòng, còn mang theo cái danh "giúp Sev đứng vững". Xúc cảm mềm mại của áo choàng khiến Lucius âm thầm quyết định sau này nhất định phải may thêm mấy bộ… mặc trong phòng.

Đương nhiên Snape không bằng lòng, chỉ là câu nói đầu tiên của Lucius khiến anh dừng giãy dụa, "Huyết thống em còn chưa thức tỉnh hoàn toàn, dù sao cũng là ở không gian mà Chậu Tưởng Ký tạo ra." Nhưng cảm giác được Lucius ôm nhìn "bản thân" thật sự rất lạ, nhất là người sau còn đang không ngừng than vãn về mái tóc, quần áo, sắc mặt,… "của mình".

Ngay khi Snape không nhịn được muốn bảo Lucius ngậm miệng, đột nhiên anh thấy lỗ tai mình hơi ướt ướt, rồi một giọng nói vang lên, "Tôi sẽ không để em như vậy" lại nhấn mạnh "chỉ cần tôi còn sống." Snape mềm lòng, anh nhớ tới buổi tối ở Lều Hét kia, cả đời này thật sự không giống, anh có thể tin đúng không?

Năm nhất Hòn đá Phù thủy, năm hai phòng chứa, năm ba Giám ngục, năm tư Chiếc Cốc Lửa, năm năm Bế quan Bí thuật, năm sáu mệnh lệnh của Dumbledore, cuối cùng, Snape tử vong…

Họ phải đi tổng cộng năm lần mới xem xong ký ức của Snape, khi nhìn tới thời điểm cuối cùng, Snape cảm thấy may mắn vì Lucius ngay ở phía sau – nhớ lại quá khứ đau khổ như là một ác mộng, thậm chí anh còn có thể cảm nhận lại nỗi bất đắc dĩ và tuyệt vọng khi đó. Nhưng độ ấm cơ thể và cánh tay bên hông lại không ngừng nhắc nhở anh mọi thứ đã khác, lúc này, anh không còn một mình nữa.

Sau khi kết thúc, Lucius buông Snape ra, rồi ngồi lên hai ghế, Snape không khỏi cảm thấy mất mát, lần đầu tiên phơi bày bản thân cho người khác, Snape thấp thỏm, anh không biết Lucius sẽ có ý kiến gì. Dù Snape đã từng thẳng thắn với Lucius một lần, cũng được Lucius tha thứ, nhưng hòa giải và nhìn thấy là hai chuyện khác nhau.

Hai người im lặng một lúc, ngay khi Snape bắt đầu lo sợ thì Lucius mở miệng. Veela viễn cổ tóc dài bạch kim vuốt cằm, vô cùng hứng thú nói, "A, Sev, tôi phải nói Draco thật sự là một cái tên không tồi, về sau con của chúng ta sẽ tên là Draco."

Mặt Snape lập tức đỏ bừng, anh phải sớm biết đừng trông mong gì một tên Veela ngu ngốc đầu óc toàn phế liệu màu vàng suy nghĩ một cách nghiêm túc mới đúng! "Tôi phải nhắc anh, tôi là một bậc thầy độc dược, tôi sẽ không uống độc, dược, sinh, con đâu. Hay là," Snape nhướn mày, mang theo khí thế tuổi trẻ, "Gia chủ Malfoy bằng lòng tự thí nghiệm, tôi cam đoan sẽ làm ra khẩu vị khiến anh vừa lòng."

Lucius cười gượng, quyết định không nói cho bạn đời y biết rằng là sinh vật pháp thuật kể cả đực hay cái đều có thể mang thai, mà phù thủy thức tỉnh huyết thống không khác gì với sinh vật pháp thuật cả.

"Quay lại chủ đề," Lucius nghiêm túc, "Sev à em nghi ngờ người kia chế tác Trường Sinh Linh Giá, chính là vì Kẻ Được Chọn nào đó ấy gặp phải sự cố hàng năm sao?" nói tới đây, Lucius nghĩ đến Draco còn không

bằng một Muggle trong trí nhớ của Sev, đúng là con của mình, vậy thì chắc chắn Narcissa giáo dục có vấn đề!

"Sau khi tôi chết, thấy Potter nhất định phải giết con rắn của Voldemort, hơn nữa lời nói của Dumbledore về linh hồn Potter và Voldemort rất có vấn đề, cũng không thể giải thích chỉ dựa vào một thần chú thất bại được. Mà dựa vào những gì tôi nhìn thấy," Snape nói tới đây hít sâu một hơi, "Chắc chắn Voldemort đã tách linh hồn."

"Merlin ơi!" Tuy khi đọc xong quyển bút ký kia Lucius đã chuẩn bị tâm lý, nhưng bằng chứng có được nhờ trí nhớ của Snape vẫn khiến y phải hoảng sợ, "Mỗi một phù thủy nhỏ lớn lên ở giới phù thủy đều biết được tầm quan trọng của linh hồn đầy đủ với một người. Nếu nói huyết thống là cái khóa sức mạnh, vậy linh hồn chính là thìa khóa để mở ra nó, sao lại có người tách linh hồn mình ra làm vật thí nghiệm chứ?" Lucius không thể hiểu nổi.

Snape lại hiểu, "Hừ, "trùng hợp làm sao" Voldemort không phải phù thủy lớn lên ở giới pháp thuật." Nói tới cuối câu, Snape nhịn không được mở to hai mắt, anh nghĩ tới một khả năng, nếu là vậy thì… anh nhìn về phía Lucius.

Điều mà Snape có thể nghĩ ra, sao Lucius – đã nhận được giáo dục quý tộc anh lừa tôi gạt từ nhỏ – không thể nghĩ tới chứ, "Sev, dù là nguyên nhân gì, hiện tại đã vậy, chúng ta nên nghĩ cách nào ứng phó thì hơn." Merlin rất công bằng, gieo gió rồi sẽ phải gặt bão, họ chỉ cần nghĩ tới bản thân là được rồi.

Snape đè nén ý tưởng của mình xuống, anh liếm liếm đôi môi khô, "Căn cứ vào quyển bút ký, Trường Sinh Linh Giá có thể làm người ta sống lại, kiếp trước, Voldemort luôn đắc ý vì "hắn tiến xa hơn người khác trên con đường trường sinh"."

"Voldemort, Voldemort… không phải là "thoát khỏi tử vong" sao?" Biết các ngôn ngữ nước khác Lucius gõ ngón tay lên thành ghế, "Xem ra hắn không chỉ làm một cái." Y không nhịn được run rẩy, "Merlin ơi! Hắn coi linh hồn là gì? Muốn cắt thì cắt, nếu trường sinh dễ dàng như vậy, nói không chừng bốn người sáng lập còn sống tới giờ ấy." Ý của Lucius rát rõ, ngay cả tổ tông mi còn không làm được thì một máu lai mới chỉ lăn lộn bấy lâu đã mơ tưởng thành công, không biết hắn là nghé mới sinh không sợ cọp, hay là không biết trời cao đất dày là gì nữa.

"Căn cứ vào biểu hiện của Kẻ Được Chọn Potter, con rắn kia hẳn là một Trường Sinh Linh Giá." Snape phân tích dựa vào ký ức, "Bản thân Kẻ Được Chọn cũng là một cái, cộng thêm chủ hồn bám lên người Quirrel, ba sao? Ừm, ba là một con số tương đối ổn định…"

"Ôi, không, Sev thân mến của tôi," Lucius ngân dài, "Chỉ sợ em đã coi thường dã tâm của người kia rồi, con số ba này hiển nhiên không đại diện cho sự theo đuổi cực hạn của hắn, chỉ sợ sẽ là… bảy…"

"Merlin ơi!" sắc mặt Snape thay đổi, rồi cười khổ, "Một kẻ có 1/7 linh hồn, cũng đáng để tôi trung thành sao?" giọng anh đầy châm chọc.

"Ôi, Sev thân mến của tôi," Lucius vươn tay kéo Snape, "Mọi thứ đã không còn giống trước nữa, bạn đời của tôi."

Cảm nhận độ ấm thuộc về một người khác trong tay mình, khóe miệng Snape nhếch lên trên 15 độ, "Vậy bốn cái còn lại là gì?"

"Cái này phải nhờ em, Sev." Lucius thấy vẻ mặt của bạn đời, chậm rãi yên lòng, với Veela viễn cổ, bạn đời uể oải có nghĩa là họ vô năng. "Trong trí nhớ của em có thứ gì vô giá và có ý nghĩa với người kia không." Nhìn Snape không hiểu rõ ý mình, Lucius bổ sung, "Ôi, Sev, em không hiểu về quý tộc đúng không? Chúng tôi luôn thích sưu tầm những đồ vật có tính lịch sử, đó là thân phận, cũng là thường thức." Nõi xong trên mặt Lucius tràn ngập kiêu ngạo của quý tộc máu trong lâu đời.

Con công ngu ngốc! Snape thầm mắng, nhưng vẫn cố gắng nhớ lại, "Vào hôn lễ của anh, Voldemort tặng quà tân hôn, vào hôn lễ của vợ chồng Lestrange cũng tặng nữa…"

Lucius có vẻ hơi xấu hổ nhưng thấy Snape không để ý y cũng thông minh không đề cập tới, "Vậy mới có năm, hai cái còn lại nữa?"

"Nhẫn!" Snape chợt nhớ lại cái nhẫn Dumbledore đeo trên bàn tay cháy đen, "Một cái nhẫn màu đen rất xấu."

"Như thế nào?" Lucius vội vàng hỏi, là quý tộc y rất mẫn cảm về vật phẩm trang sức.

Snape cũng không nói, trực tiếp đưa ký ức về nhẫn của mình vào trong Chậu Tưởng Ký, sau khi đi ra Lucius nhăn chặt mày, "Sev, hình như tôi đã thấy cái nhẫn này ở đâu đó, có lẽ là ở trong sách cổ nào đó ở nhà Malfoy chăng, tôi phải tới thư viện một chuyến tìm hiểu mới biết được. Còn cái cuối cùng…"

"Cái cuối cùng thì không biết," Snape buông tay, anh nhận ra một cách sâu sắc mình chưa bao giờ được Dumbledore tin tưởng một cách thật tình. Cũng đúng thôi, chỉ một quân cờ, không cần biết nhiều làm gì.

"Nhưng có một việc, Sev à," Lucius nhìn bạn đời mình thật sâu, "Bây giờ đã không còn giống trước, ai cũng không thể cam đoan những Trường Sinh Linh Giá vẫn là mấy cái trong trí nhớ của em."

Snape hiểu được ý của Lucius, hẳn Voldemort vẫn chế tác Trường Sinh Linh Giá, số lượng vẫn có thể là ngần ấy, nhưng cụ thể là vật chứa nào, rất có thể sẽ thay đổi.

"Cũng không sao, Sev," Lucius an ủi, "Chúng ta cứ đứng vững vị trí của mình, chuẩn bị sẵn sàng trước, ít nhất hiện tại chúng ta cũng đã chuẩn bị rồi không phải sao?"

Snape nhanh chóng hiểu ý Lucius, "Ý anh là… trung lập?" Sau khi tỉnh lại anh đã mơ hồ cảm thấy điều này từ hành động của Lucius.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, nhờ vào khế ước, chúng ta không thể nào bị ấn dấu hiệu Tử thần Thực tử kia, mà chuyện này cũng chỉ có chúng ta và bản thân Voldemort biết, tôi nghĩ thuyết phục hắn tin một "gia tộc Malfoy" giả trung lập sẽ có ích hơn một gia tộc Malfoy trung thành cũng không hẳn là khó. Hơn nữa, chúng ta còn có con bài chưa lật."

"Anh nói tới huyết thống thức tỉnh?"

"Không, Sev thân mến, con bài chưa lật của chúng ta là em!" Lucius nói, "Tất cả mọi người chỉ biết em rất có thiên phú về độc dược, còn những thứ khác mới là con bài chưa lật của chúng ta. Sev, tôi biết, em cũng có thành tựu về pháp thuật hắc ám."

Snape nhếch môi, được bạn đời khẳng định khiến anh cảm thấy ấm áp tận trong linh hồn.

"Vì thế, có thể phải khiến em giả vờ không biết gì ngoài độc dược, như vậy mới…" Lucius còn chưa nói xong đã bị Snape ngắt lời.

"Lucius, anh cho rằng đầu tôi nhồi đầy cỏ lác như Gryffindor sao? Đương nhiên tôi biết cái gì gọi là "giấu tài", cái gì gọi là "một phát trúng đích". Đừng quên, tôi đã từng là chủ nhiệm Slytherin." Snape nhếch mép.

"A, đương nhiên rồi, bạn đời thân mến của tôi," Lucius bị Snape thu hút ngứa ngáy trong lòng, "Nhưng mà, thứ nên cầm trong tay chúng ta sẽ không cho nó rời đi, thí dụ như… gia tộc Prince."

"Nếu cần thiết." Snape im lặng một lúc lâu mới đáp ứng, giờ dù cho họ trở thành thế lực trung lập, hay là anh thức tỉnh huyết thống, thì bắt buộc phải kế thừa gia tộc Prince. Hơn nữa họ chỉ cần đợi đến lúc Chúa tể Hắc ám bị thất bại lần đầu tiên… hừ, dù Voldemort có thể quật khởi lần nữa hay không, chỉ cần họ có thời gian, họ cũng có thể chống lại Chúa tể Hắc ám tới cùng. Nói đến nói đi, thực lực vẫn là quan trọng nhất.

"Còn chú Abraxas…" Snape nhớ tới Lucius đã nói thi thể Abraxas biến mất một cách thần bí.

"Mặc kệ người!" Lucius vung gậy rắn, "Không chừng người đã được tình nhân người mang đi rồi." Y căm giận nói, hoàn toàn không biết về sau những lời này lại trở thành sự thật.

58. Quyển 2 - Chương 58: Hội Nghị Ban Giám Đốc

Trong một tháng, đã xảy ra hai sự kiện không lớn không nhỏ ở hàng ngũ Tử thần Thực tử, một là không hiểu sao gia tộc Malfoy không còn được tín nhiệm, một là cậu chủ nhỏ Black mới xuất hiện.

Hai sự kiện này đều khiến quý tộc cảm thấy quỷ dị.

Gia chủ Malfoy – gia tộc vốn được Voldemort dựa vào để kiềm chế gia tộc Black – sau khi đính hôn thất bại dù không được trọng dụng nhưng cũng không thực sự rời khỏi Tử thần Thực tử. Chẳng qua trước kia lord luôn tỏ ra khen ngợi Lucius mà giờ lại tạm thời rời xa khiến một đám quý tộc lớn nhỏ giới phù thủy không hiểu gì. Theo kinh nghiệm quá khứ, mọi người suy đoán khá nhiều, nhưng nhìn gia tộc Black yên ắng thì các quý tộc cũng có nhận thức chung – không thể trêu vào gia tộc Malfoy.

Ngược lại chính là cậu chủ nhỏ Black được cất nhắc, là phù thủy nhỏ vị thành niên duy nhất trong Tử thần Thực tử, có thể thấy được lord rất tin tưởng gia tộc Black, cũng khiến Orion kiêu ngạo trong một thời gian rất dài. Càng miễn bàn sau khi tin tức lord tự mình chỉ đạo cậu chủ nhỏ Black hai tháng truyền ra từ biệt thự Voldemort, không ít quý tộc có đầu óc đã bắt đầu cân nhắc nhà mình có phù thủy nhỏ độ tuổi tương ứng để liên hôn hay không.

Chẳng qua tất cả mọi người đều xem nhẹ hôn nhân của Narcissa Black, tuy không biết rốt cuộc lord muốn làm gì, việc không thể trêu chọc gia tộc Black và gia tộc Malfoy đã được mọi người thừa nhận.

Trong thời kỳ mẫn cảm cực hạn này, mỗi hành động của hai gia tộc Black và Malfoy đều được chú ý, đó cũng là vì sao mà khi gia chủ trẻ tuổi Malfoy đột nhiên kêu gọi mời tham dự hội nghị ban giám đốc Hogwarts sau một tháng yên lặng, mọi người lại tích cực hưởng ứng tới thế.

Voldemort và Dumbledore có ý kiến khác nhau đã càng ngày càng thể hiện ra ngoài, dù quý tộc máu trong bên nào cũng bắt đầu có lập trường, là gia đình quý tộc từ xưa, họ có nhiều quyền lực đồng thời cũng không thể nào dao động giữa hai bên.

Ban giám đốc trường Hogwarts tổng cộng có 13 quý tộc máu trong, gia tộc Malfoy và Black đều có tên trong danh sách, nhưng căn bản ban giám đốc trường chỉ mang cái danh, hàng năm cũng không thể làm điều gì với Hogwarts, nhưng quyền lợi này, chỉ có thể nói Hogwarts đều là một tồn tại siêu nhiên trong lòng phù thủy nước Anh – không ra tay với Hogwarts là quy củ bất thành văn trong giới quý tộc.

Từ ngàn năm trước chiến tranh rời xa, và cuộc sống bình tĩnh của phù thủy nước Anh mấy năm qua, ban giám đốc Hogwarts đã rất lâu không có hội nghị, lần này Lucius mở hội nghị sở dĩ thu hút mọi người là vì người mở ra là gia chủ Malfoy, cũng còn vì giám đốc mới của trường lên sân khấu – lần đầu tiên vị trí của gia tộc Slytherin được bổ sung trong ngàn năm nay, tất nhiên vẫn là đối thủ của hiệu trưởng Hogwarts, ngài Voldemort.

"Hoan nghênh." Là người triệu tập, Lucius đến sớm nhất, y dẫn từng người – dù đã thuộc hay vẫn chưa thuộc bên nào – tới chỗ ngồi của mình, hôm nay đều là các gia chủ có quyền lực, cũng có thể nhận ra tầm quan trọng của hội nghị lần này.

Cuối cùng, Voldemort đại diện cho Slytherin tiến vào phòng họp.

"Lord." Vài gia chủ đã trung thành với Voldemort đứng dậy cúi đầu, không hề kiêng nể cái nhìn của người khác. Chỉ cần nghĩ tới người thừa kế duy nhất của Slytherin lại một lần nữa trở về Slytherin khởi đầu Hogwarts, vài gia chủ quý tộc tốt nghiệp từ Slytherin đã cảm thấy trái tim mình rung động, cũng khiến giọng của họ càng thêm cung kính.

"Ngài Voldemort." Trong tình huống ấy, xưng hô khác biệt của Lucius lại khiến người ta phải liếc mắt nhìn, nhất là khi thấy Voldemort không hề không vui, tất cả mọi người đều âm thầm gạch một dấu to dưới tên Lucius.

Trên thực tế, hôm nay Lucius khiến họ phải rung động rất lớn. Tại giới phù thủy, nói đến nói đi cái đầu tiên vẫn là thực lực. Có lẽ Lucius là một người thừa kế xuất sắc, nhưng người thừa kế cũng chỉ là người thừa kế thôi, cái chết đột ngột của Abraxas không phải không khiến họ suy nghĩ.

Đáng tiếc, Lucius phản ứng quá nhanh, khi họ còn do dự, y đã thông minh đi theo Voldemort cùng gia tộc Black, do đó khiến gia tộc Malfoy đứng ở một vị trí không thể động chạm vào. Các quý tộc đều hận phản ứng nhanh chóng của cậu chủ nhỏ Malfoy này, cũng không phải không cười trên nỗi đau của người khác.

Cậu Lucius có năng lực bảo vệ gia tộc Malfoy tới đâu? Không phải cũng bị gia tộc Black áp chế một đầu sao? "Gia tộc Malfoy cũng không phải kẻ dưới", những lời này đã truyền lưu ở giới phù thủy nước Anh mấy

trăm năm nay, xem ra cũng đến lúc phải kết thúc.

Nhưng không ngờ, chỉ trong một năm ngắn ngủi, Lucius Malfoy – chỉ nhận được sáu năm giáo dục ở Hogwarts – khi xuất hiện trước mắt họ lần thứ hai đã có sức mạnh khổng lồ. Ở đây đều là gia chủ quý tộc có cái nhìn, thay đổi rõ ràng ở Lucius, nhất là áp suất thoáng hiện ra bên ngoài đã chứng minh cho một phù thủy mạnh, lo lắng tới tuổi tác của Lucius, phần lớn gia chủ quý tộc cũng chỉ có thể bằng mặt mà không bằng lòng thừa nhận gia tộc Malfoy có lẽ còn phải huy hoàng hơn trăm năm nữa.

Dù Malfoy đã dùng cách gì, thực lực mạnh vẫn là cái nhất, còn được vị đại nhân kia kính trọng vài phần, không thấy cậu chủ Malfoy không gọi "lord" mà hắn cũng không tức giận hả? Rất nhanh, một vài gia chủ quý tộc còn đắn đo lập trường bắt đầu tính toán có nên chào hỏi với cậu chủ nhỏ Malfoy sau khi hội nghị này kết thúc hay không.

"Cuối cùng, tôi xin mời vị khách đặc biệt cho hội nghị hôm nay, hiệu trưởng Dumbledore." Lucius mở miệng sau khi mọi người ngồi vào chỗ, hôm nay, Voldemort được sắp xếp ở vị trí đầu của dãy bàn dài, Lucius ngồi ở cái ghế đầu tiên phía tay trái Voldemort, không biết là cố ý hay vô tình, các quý tộc bên Voldemort đều ngồi bên trái, bên Hội Phượng Hoàng đều ngồi bên phải, còn đắn đo cũng phân biệt rõ ràng. Chẳng qua mâu thuẫn bây giờ còn chưa bộc lộ ra ngoài, hai bên ngoài cười trong không cười chào hỏi nhau, còn suy nghĩ gì thì mọi người cũng biết rồi.

Cửa bị đẩy ra, một ông cụ râu bạc mặc áo chùng phù thủy màu tím lấp lóe sao mạnh mẽ đi tới, phần lớn các quý tộc đều nhíu mày, phần nhỏ lộ ra sắc mặt vui mừng.

"A, Lucius, cảm ơn lời mời của cậu." Dumbledore đi tới, tự nhiên ngồi ở đầu dưới dãy bàn, vừa thấy còn tưởng rằng cụ đang đàm phán với Voldemort, "Tôi rất vui khi mà có thể gặp lại… bọn nhỏ đáng yêu ngày ấy sau khi tốt nghiệp." Nói xong, Dumbledore còn lấy ngón tay lau khóe mắt mình.

"Hừ." Voldemort ngồi phía trên hừ lạnh một tiếng, hắn không hề nhung nhớ vị giáo sư biến hình này chút nào, gần đây, Voldemort càng ngày càng không khống chế được mình, hắn đã sắp không kiên nhẫn nổi nữa.

Quý tộc hai bên không hẹn mà im lặng, "quyết đấu" giữa hai nhân vật boss không phải là chuyện mà họ có thể tham gia vào.

"A, hiệu trưởng Dumbledore, đã làm phiền ngài phải rút thời gian tới tham gia hội nghị ban giám đốc trong khi bận rộn rồi." Vẫn là Lucius mở miệng, giọng y không lớn, mang đậm chất quý tộc, "Chúng ta cũng chỉ vì quản lý Hogwarts thôi, ngài nói đúng không?"

Chung quanh đã hiểu được nhân vật chính ngày hôm nay chỉ sợ sẽ là vị gia chủ Malfoy mới nhậm chức này rồi, phần lớn mọi người đều chú ý tới Lucius, chỉ có vài gia chủ bên Dumbledore vẫn nhìn chằm chằm vào Voldemort.

Dumbledore cười càng hiền hòa hơn, còn trong đó có bao nhiêu chân thành thì không ai biết cả, nhưng giao dịch chính là giao dịch, lời nói của Lucius cũng đã ám chỉ cụ tuân thủ ước định, nghĩ lại bậc thầy độc dược đã là bạn đời của Lucius, Dumbledore cũng không còn muốn chạm vào, dù sao cụ đã sắp xếp xong rồi. "Đúng vậy, tuổi tôi thật là hơi lớn, cậu chủ nhỏ Malfoy mấy ngày trước đã đề nghị, tôi cảm thấy cũng đã đến lúc từ chức hiệu trưởng rồi."

Lời vừa nói ra, các quý tộc phản ứng khác nhau, kẻ gấp gáp đã kêu lên, "Hiệu trưởng Dumbledore, ngài là phù thủy trắng vĩ đại nhất, ngài không làm hiệu trưởng thì còn ai có thể đảm nhận chức vị này?"

"Cáo già." Voldemort và Lucius vẫn im lặng, cảm thấy khâm phục. Hiện tại tình thế giới phù thủy nói ra rất đơn giản, như là cán cân hai bên, chưa chuẩn bị sẵn sàng thì hai bên chỉ có thể cố gắng lấy thêm lợi ích. Dumbledore lùi để tiến không thể không nói là một chiêu cực đẹp, lát nữa nói tới trợ lý hiệu trưởng, sẽ có thể mượn tay họ nhấn mạnh thế lực của Hội Phượng Hoàng, càng miễn bàn tới có Voldemort ở đây cụ đã thành công bảo vệ vị trí hiệu trưởng thế nào.

Nhưng kể cả Voldemort hay Lucius, cũng không thể nào phá được mưu kế của Dumbledore.

Với Voldemort, hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, Slytherin biết ẩn nhẫn, dù hắn hận không thể giết chết Dumbledore ngay, nhưng tình thế còn chưa lộ rõ mà đã ra tay thì cực kỳ bất lợi; Lucius thì đơn giản hơn,

nếu y đã lựa chọn trung lập thì phải tận lực đảm bảo thực lực hai bên tương đương nhau, cho tới giờ trung lập không phải là mình có thể lựa chọn, mà là kết quả giằng co giữa hai bên.

"Hiệu trưởng Dumbledore, ban giám đốc vẫn rất hài lòng với công tác của ngài." Người nói vẫn là Lucius, dù hôm nay có Voldemort là người phát ngôn hay là người kêu gọi hội nghị, Lucius cũng có quyền nói vậy. Y vừa nói xong, người hai bên đều ngạc nhiên nhìn y, chỉ khác là một bên tưởng Lucius thay đổi, bên kia thì nghĩ có phải do Voldemort bày mưu đặt kế hay không.

"Nhưng là phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này, tôi nghĩ ngài sẽ có lúc không sâu sát được, bởi vậy cần phải có thêm một trợ lý hiệu trưởng." Lucius ngân nga, gậy rắn trong tay theo lời y mà vẽ lên đường cong uyển chuyển.

Im lặng, im lặng một cách kỳ lạ, nhìn Voldemort còn chưa biến sắc, người trì độn tới mức nào cũng hiểu được góc khuất chỗ này – chắc đã sớm có kết luận chung rồi. Không ai không biết nhìn sắc mặt tới nỗi phản đối, chẳng qua mục đích của Dumbledore cũng đạt được rồi, vài gia chủ thế gia Gryffindor sắc mặt đều vô cùng khó coi, rồi sau đó thảo luận chọn trợ lý hiệu trưởng thế nào.

Vài quý tộc từ thế gia Slytherin kiên trì trợ lý hiệu trưởng phải do quý tộc đảm nhận, bên kia thì trực tiếp đề nghị do phó hiệu trưởng kiêm nhiệm, mà phó hiệu trưởng là giáo sư McGonagall xuất thân từ Gryffindor, kể cả gia chủ thế lực Tử thần Thực tử cũng cười nhạt với hành động cho có này.

"A, bọn nhỏ." Dumbledore uống một ngụm nước đường lớn, cũng không biết cụ gọi gia tinh khi nào, "Tôi biết mọi người đều muốn tốt cho Hogwarts, không bằng chúng ta đăng một mục quảng cáo trên Nhật báo Tiên tri thử xem, công khai tuyển dụng, ban giám đốc và tôi sẽ đồng thời thẩm tra, thế nào?"

Dumbledore vừa nói "bọn nhỏ" rất nhiều gia tộc bên Hội Phượng Hoàng cũng nghẹn lại một chút, quả thật, dựa vào địa vị và tuổi tác của Dumbledore thì gọi "bọn nhỏ" không đáng trách gì. Nhưng ở đây đều đã là người đứng đầu một gia tộc, bị người ta gọi vậy thật đúng là… không quen.

"Đề nghị của hiệu trưởng Dumbledore cực kỳ tốt." Ngạc nhiên hơn, lần đầu tiên Voldemort mở miệng, giọng hắn trầm thấp, mềm nhẹ, mang theo một sự mê hoặc khó hiểu.

Boss hai bên cũng đã lên tiếng, những người khác không có ý kiến gì.

Lucius vẫn mang theo nụ cười quý tộc tiễn mỗi người ra ngoài, qua hôm nay, mọi quý tộc sẽ biết gia tộc Malfoy vẫn được Voldemort coi trọng, a, chỉ sợ không chỉ Voldemort, mà cả Dumbledore.

Cách một cái bàn, Voldemort nhìn đôi mắt màu lam phía sau cái kính nửa vầng trăng của Dumbledore, để tôi xem cụ muốn làm gì?

59. Quyển 2 - Chương 59: Thứ Lập Trường Mang Lại

Cụ thể hội nghị ngày đó đã nhanh chóng được truyền bá khắp giới quý tộc phù thủy nước Anh, vấn đề lập trường của gia tộc Malfoy lại trở nên mơ hồ. Khác biệt là, khi Abraxas còn sống mọi người còn biết gia tộc Malfoy đang quan sát, mà Lucius… phần lớn gia chủ lắc đầu, nhìn thái độ không rõ ràng của Voldemort và Dumbledore, họ cũng chỉ có thể cắn môi suy đoán lén lút mà thôi.

Suy đoán của giới phù thủy nước Anh được các Thánh Đồ trách nhiệm thông báo mỗi ngày, từ lần trước bị "Al trong cảm nhận" kích thích Gellert cũng yên lặng một thời gian chẳng qua ông vẫn kiên trì đọc "Nhật báo Nurmengard" mỗi ngày, là một con sư tử kiêu ngạo, đối mặt với hiện thực và chấp nhận nó là tố chất cơ bản cần có.

Đợi tới khi Gellert nhìn thấy sóng gió gia tộc Malfoy, từ lúc "thất thố" trước mặt Abraxas giờ là lần đầu tiên ông nói với hắn, "Abra, thật sự cậu đã tìm một người thừa kế vô cùng giỏi, nhìn tốc độ chuyển hướng của cậu chủ nhỏ Malfoy mà xem, a, tôi cũng không tin cậu không nói gì với thằng bé."

Gellert đặt "Nhật báo Nurmengard" qua một bên, trên đó có đăng một bức ảnh toàn thân gia chủ đương nhiệm Malfoy theo thói quen của Thánh Đồ. Trong ảnh, Lucius tóc dài bạch kim cười rất lãng tử, có tám phần tương tự với Abra trước mặt, chẳng qua nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra, gương mặt Lucius góc cạnh hơn Abra.

"Abra, chừng nào cậu mới tỉnh lại?" Gellert đặt tay mình lên mặt quan tài thủy tinh, dao động nhẹ nhàng chưa bao giờ dừng lại.

Dumbledore không để ý sự an toàn của học trò đã khiến Gellert bị shock nặng, ông không khỏi không chấp nhận được – nghĩ lại mà xem, nếu "Al" mà trong trái tim trong mắt ông vẫn luôn nhớ căn bản không tồn tại, thì sẽ châm chọc biết bao nhiêu? Đũa phép Định mệnh, thanh danh, địa vị, thậm chí cả tự do mà ông tự tay bỏ đi là cho ai?

Nhưng Chúa tể Hắc ám thật đúng là Chúa tể Hắc ám, sau một thời gian yên ắng Gellert nhanh chóng hạ quyết định, ông tính toán rời khỏi Nurmengard một thời gian, ông phải tận mắt nhìn "Al" của ông, đó cũng là vì sao ông từ chối việc Thánh Đồ định đăng ảnh Dumbledore, trừ bản thân ông, Gellert không hy vọng nhờ ai làm chuyện này cả.

Ngoài ra thì tình trạng hiện tại của Abra cũng là một trong những nguyên nhân mà Gellert tính toán tới nước Anh.

Trong khoảng thời gian này Gellert cẩn thận nghiên cứu tình trạng của Abra, không nói tới lúc trước vì sao hắn lại biết mình sẽ bị tính kế lại còn chưa chuẩn bị gì đã bị như vậy là một mệnh đề hoàn toàn mâu thuẫn, pháp lực di chuyển trong quan tài thủy tinh cũng đủ chứng minh sự thực Abra còn chưa chết.

Nhưng bọn phù thủy nước Anh kia cũng không phải là đồ ngu, Lucius lại càng không, có thể khiến cho tất cả mọi người đều xác nhận mình đã chết, chắc chắn Abra đã làm gì đó. Bởi suy đoán này, pháp lực trong quan tài thủy tinh không phải là của bản thân Abra, vì một khi có pháp lực của hắn di chuyển thì chỉ sợ không giấu nổi bên Lucius – thảm treo tường gia tộc quý tộc cũng không phải là đồ bỏ đi, từ khi sinh ra nó chưa hề sai lầm.

Vậy thì quan tài thủy tinh của Abra là để làm gì?

Thủy tinh là vật liệu hiếm có kết cấu vô cùng ổn định ở giới phù thủy, dù là phù thủy mạnh, khi biến hình thủy tinh cũng cực kỳ khó khăn, vì thế giới phù thủy đã quen đặt đồ quan trọng trong hộp thủy tinh. Từ đó, Abraxas lựa chọn quan tài thủy tinh để giữ xác mình không hề đáng trách, có người biết cũng chỉ than một câu nhà giàu mà thôi.

Nhưng dựa vào hiểu biết về Abra của Gellert, chuyện vô dụng như thế Abra sẽ khinh thường thực hiện, Gellert cũng đã từng nghe gia huấn của gia tộc Malfoy, gia tộc là trên hết đã khắc sâu vào huyết mạch quý tộc. Như vậy xem ra, quan tài thủy tinh, nhất là quan tài thủy tinh trong suốt là một sơ hở cực lớn.

Thủy tinh trong suốt, nghe nói có thể hấp thụ tà khí, tinh lọc toàn thân. Gellert nghiên cứu rất sâu về luyện kim hiểu được sự khác biệt của thủy tinh trong suốt, nhưng luyện kim thuật đã sớm thất truyền, những gì ghi chép lại trong sách cổ cũng chỉ là ở ngoài lề, Gellert cũng không thể cam đoan điều này là chắc chắn.

Nhìn vào hiệu quả, thủy tinh trong suốt hiển nhiên đang chậm rãi hấp thụ một sức mạnh nào đó, mà sức mạnh này rất có thể chính là nguyên nhân dẫn tới Abra "an nghỉ".

Nếu ngay cả mình cũng không biết, Gellert nheo mắt lại, vậy làm sao Abra lại biết được?

Đáp án rất đơn giản, thư viện gia tộc Malfoy.

Các quý tộc luôn có bí mật của mình, chuyện này là đương nhiên, nhưng Chúa tể Hắc ám hiển nhiên không cần quan tâm đến đạo lý. "Abra, vừa lúc tôi có thể tới thư viện nhà cậu xem, có lẽ sẽ có ích cho cậu. Haha, tôi rất mong tới ngày cậu "tỉnh lại"."

Nói xong, Gellert lại cầm lấy "Nhật báo Nurmengard", ông cần một thân phận.

"Chúa tể."

"Dựa vào quảng cáo này, sắp xếp cho ta một thân phận của quý tộc nhỏ nước Anh, trường học thì cho Beauxbatons nước Pháp là được rồi."

"Dạ."

Không nói hai lời, Thánh Đồ nhận được mệnh lệnh trực tiếp độn thổ.

"Abra, chờ tôi trở lại." Ngay cả Gellert cũng không biết, khi ông nói câu này thì vẻ mặt lại tự nhiên như chuyện phải làm vậy.

Có một số thứ, không phải là tình yêu, mà chỉ là thói quen.

— Tôi là đường ranh giới rốt cuộc Gellert cũng đi ra —

"Lord." Khi biệt thự Voldemort chỉ còn Orion và Lucius, Veela viễn cổ vừa mới thức tỉnh cúi cái đầu luôn ngẩng cao của mình, quỳ xuống hôn vạt áo chùng Voldemort.

"Lucius, Chúa tể Hắc ám ban cho mi vinh quang và tín nhiệm." Voldemort rất hài lòng vì Lucius cung kính, làm hắn cảm thấy hắn không hề sai khi bị Lucius thuyết phục.

Đúng vậy, Lucius thuyết phục hắn.

Mới ban đầu, Voldemort cần gia tộc Malfoy lớn nhất giới quý tộc nước Anh tỏ thái độ, để thu phục phần lớn máu trong. Dù không thực hiện được khi Abraxas còn sống nhưng hắn lại làm được khi Lucius thay thế.

Để cân bằng, đương nhiên cũng vì Lucius có năng lực, Voldemort thật sự muốn ấn dấu hiệu cho y. Đáng tiếc lại xảy ra sự cố, nghĩ vậy, Voldemort lại càng hài lòng vì Lucius thẳng thắn – còn về bạn đời linh hồn, sở dĩ tư liệu ít là vì Merlin không cho họ lộ ra bên ngoài, nhưng họ có thể giấu ở bên trong.

Mấy ngày trước Lucius tìm hắn, ám chỉ mình không thể ký kết khế ước khác vì bạn đời linh hồn, cũng giải thích cho việc tại sao đính hôn thất bại và ấn dấu hiệu hắc ám cho y không thành công.

Voldemort không để ý khi không thể ấn dấu hiệu cho Lucius, hắn nhìn rất rõ, gia chủ trẻ tuổi này là một kẻ thông minh hiếm có, bạn đời kia của y lại càng là một hậu phương am hiểu độc dược. Một khi khai chiến, dù là gia tộc Malfoy hay bạn đời thì đều sẽ trở thành nhược điểm của y, đến lúc đó hắn chỉ cần giữ bạn đời Lucius ở trong biệt thự Voldemort thì không sợ Lucius sẽ phản bội. Dù gì thì Veela viễn cổ tuyệt đối trung thành và bảo vệ bạn đời hơn cả khế ước mà.

Đó cũng là lý do vì sao Voldemort lại đồng ý với đề nghị của Lucius – một Malfoy giả trung lập càng có ích lợi hơn với hắn.

Đồng thời, Lucius có thể mượn thêm càng nhiều "cỏ trang trí". Tuy Voldemort không thích những kẻ này, nhưng có thể đảm bảo họ không chạy tới bên Dumbledore đã là một chuyện tốt rồi.

Còn về phương diện khác, Lucius đứng "trung lập" cũng có thể giúp hắn giám sát Tử thần Thực tử bên ngoài, nếu có người có ý khác, hừ, hắn sẽ cho chúng chứng kiến thủ đoạn của Chúa tể Hắc ám.

Quả nhiên, Lucius lợi dụng thân phận mới của y một cách hoàn hảo, bên cạnh Dumbledore phải có trợ lý, dù người này là ai đều ở cạnh Dumbledore không rời một bước, vì vậy ít nhất người này không thể thuộc Hội Phượng Hoàng hay Tử thần Thực tử, mà chỉ cần có y bên ngoài thì chẳng phải có cơ hội thuyết phục rồi sao.

Có ai đã từng nói, phản bội ngay từ khi bắt đầu, chính là xem bạn có đáng giá hay không.

Mà thái độ của Lucius cũng khiến Voldemort hài lòng, chẳng qua để cảnh cáo Voldemort vẫn cất nhắc Orion, như vậy vừa tỏ sự tín nhiệm của mình với gia tộc Black, cũng có thể nhắc nhở Lucius biết thân phận mình.

Có thể nói, Voldemort lên kế hoạch rấtchu đáo, chỉ cần… hắn và Orion còn sống.

"Lord, bầy tôi xin ngài giúp đỡ." Dù không rõ ý của Voldemort Lucius cũng đoán được bảy tám phần, nhưng y cũng không định theo đuổi tới cùng, chỉ cần giữ vỏ ngoài "trung lập" là được rồi. Y nhớ Sev đã từng nói, phán án sau chiến chỉ cần bạn không có dấu hiệu hắc ám thì không có gì có thể lên án được.

"Là về Snape đúng không." Voldemort ôn hòa, đối mặt với bầy tôi trung thành, chìa khóa tương lai cho mình, còn cả một bậc thầy độc dược sắp rơi vào tay, tâm trạng hắn rất tốt.

"Đúng vậy, thưa lord, Sev còn chưa hoàn toàn thức tỉnh huyết thống, bầy tôi cần phải tiến vào biệt thự Prince." Kỳ thật không qua Voldemort thì Lucius cũng có biện pháp để bạn đời nhà mình kế thừa gia tộc Prince, Lucius cũng không nghi ngờ năng lực độc dược của Snape.

Chẳng qua, bầy tôi có nhược điểm thì càng dễ tin, hiển nhiên Lucius biết rất rõ điều này.

"Ta nhớ Snape đã được chứng chỉ độc dược cấp A rồi..." Voldemort nhìn chằm chằm Lucius, cả ba người ở đây đều biết Snape có dòng máu gia tộc Prince, nhưng có phải do Lucius chủ động nói ra hay không lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Lord," Lucius cảm nhận được tầm mắt của Voldemort, y khẽ cắn môi, rút một chiếc nhẫn khỏi ngón tay mình, "Đây là nhẫn gia chủ Prince, khi mẹ Sev rời khỏi nhà thì gia chủ Prince đã đưa nó cho bà ấy, Sev là người thừa kế trực hệ của gia tộc Prince." Nhẫn trong tay Lucius, rõ ràng là cái mà Snape đã làm thành Khóa Cảng.

Hiển nhiên tâm trạng của Voldemort cực kỳ tốt, hắn không thèm để ý khoát tay, hiện tại nhẫn của gia tộc Prince đang ở trong tay Lucius đã nói lên một chuyện, dù cho Chúa tể Hắc ám không định tìm bạn đời không có nghĩa là hắn không hiểu vấn đề này. "Nếu là nhẫn bạn đời đưa cho mi thì mi cất là được rồi."

"Cảm ơn ngài," Lucius cảm kích, "Ngoài cái này thì mở ra biệt thự Prince còn cần ba bình độc dược trên cấp A, bầy tôi muốn xin ngài trợ giúp bầy tôi."

"Orion," Voldemort trực tiếp nói, hắn vẫn có thể tìm ra được cách điều chế nhưng để có thể thuận tiện thăm dò Snape nhìn xem bậc thầy độc dược tương lai này có năng lực thế nào, "Tìm ba độc dược trên cấp A, nếu thiếu nguyên liệu thì trực tiếp nói với ông ta." Nửa câu sau là nói với Lucius.

"Lord, bầy tôi và Sev vô cùng cảm kích." Lucius nịnh bợ, y biết mình càng biểu hiện tham lam với mấy thứ vẻ ngoài này thì Voldemort lại càng yên tâm về y.

Quả nhiên, "Lucius, tới khi Snape chuẩn bị mở biệt thự Prince, Chúa tể Hắc ám sẽ tới chứng kiến." Thậm chí Voldemort còn nở một nụ cười.

"Yes, my lord." Lucius và Orion đồng thời cúi đầu.

Đến lúc này, Lucius cũng thực hiện được một nửa kế hoạch, y sẽ không bước sai, chỉ cần nghĩ y bước sai thì có lẽ sẽ khiến Sev của y hệt như một cái xác không hồn trong "ký ức" cậu ấy, Lucius tuyệt đối sẽ không sai lầm!

60. Quyển 2 - Chương 60: Biệt Thự Prince

Cùng lúc đó, Snape cũng bận rộn hẳn, ngoài việc mất tự nhiên đưa chiếc nhẫn Khóa Cảng cho Lucius, anh cũng đang hoàn thiện phòng ngự căn nhà ở Đường Bàn Xoay kia một lần nữa.

Sau khi thảo luận cùng Lucius, họ cơ bản đã xác định được phương châm một ở ngoài sáng một ở trong tối âm thầm phát triển lực lượng. Dù trên thực tế Lucius thuộc dạng bảo gì nghe nấy, khúm núm với Voldemort thì bên ngoài không thể nào mang theo cái mũ Tử thần Thực tử lên đầu được; còn Snape, thì cứ làm bậc thầy độc dược của anh và không nghiên cứu thêm gì khác là tốt rồi.

Để cẩn thận, sau khi Snape và Lucius thảo luận cũng đã bổ sung thêm vô số thần chú phòng ngự lấy từ thư viện Malfoy cho phòng ngự ở Đường Bàn Xoay. Tất nhiên là biệt thự Malfoy rất an toàn, bình thường sẽ không bị chiếm lĩnh. Nhưng, thỏ khôn có ba hang, chuẩn bị luôn tốt hơn, nhất là khi đã biết được tương lai sẽ thay đổi không thể nào dự đoán được.

Ngoài những cái này thì huyết thống thức tỉnh cũng là một vấn đề lớn.

Đối với Snape mà nói thì làm độc dược do Voldemort mang tới cũng không phải việc khó, nhưng Voldemort lại đề xuất tự mình chứng kiến khiến anh căng thẳng thần kinh. Nếu như nói hiện tại giới phù thủy người mà Snape không thể đấu lại được ngoài Voldemort, thì còn có Dumbledore.

Tuy dựa vào khế ước giữa anh và Lucius, chỉ cần họ hoàn thành huyết thống thức tỉnh hai bên và linh hồn dung hợp thì chống lại phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám còn được. Nhưng họ cần thời gian, mà thời gian lại là thứ mà hai bên hoàn toàn không thể cho họ.

Chẳng qua, Snape xoay nhẫn trên tay, hiện tại anh không chỉ có một mình, anh tin đã lừa được Voldemort, dù sao kiếp trước anh cũng đã từng lừa Voldemort đến lúc chết, hiện tại chỉ là thay một nhân vật mà thôi.

Sau hai tuần, Lucius dẫn Snape đi vào nơi nghe nói là biệt thự Prince, Voldemort và Orion đã đứng chờ ở đó.

Trong mắt họ, nơi nghe nói là biệt thự Prince này chỉ là một khu đất trống trải, ngoài mấy tảng đá có dấu hiệu trong bụi cỏ có vẻ kỳ dị, nhưng dựa vào thăm dò từ nhiều phía, nơi này chắc chắn là biệt thự Prince.

"Lord." Lucius nắm vạt áo chùng Voldemort nhẹ hôn lên, Snape phía sau y lại căng thẳng thần kinh.

"Ngài Voldemort." Snape vận chuyển Bế quan Bí thuật tới cực hạn, trong đôi mắt đen huyền trống rỗng, hiện lên trên gương mặt thiếu niên cứng nhắc vô cảm. Voldemort liếc anh một cái, chỉ nhớ được vẻ ngoài tóc đen mắt đen thì chú ý tới một cái mũi to bất thường.

Dựa vào kinh nghiệm quần áo lần trước, hôm nay Lucius cố ý lựa chọn cho Sev nhà mình một bộ áo choàng rộng thùng thình, để tiện cho hành động của cậu, cổ tay áo và vạt áo hơi hơi co lại vào trong, đương nhiên, gia huy Malfoy in chìm trên cổ tay áo và cúc áo in "LM" là điều cần thiết.

Snape không hề biết, Lucius sẽ cố gắng nắm lấy mọi cơ hội tuyên bố quyền sở hữu anh của y, nhất là trước mặt Orion Black.

"Bắt đầu đi." Voldemort cũng không phàn nàn, tính tình của các bậc thầy độc dược luôn cổ quái, mà Snape lại có quá khứ tương tự hắn, Voldemort cảm thấy hắn có thể hiểu được tâm trạng phòng bị quá độ của Snape.

Snape cũng chỉ gật đầu, tay trái anh nhẹ nhàng vung lên, cánh tay phải có thêm một vết cắt, Orion phía sau co lại con ngươi, thần chú không đũa phép không tiếng động chuẩn xác, mà nhìn hiệu quả thần chú, Orion thở ra nhẹ nhàng hơn, xem ra máu lai này không có thành tựu gì lắm trên lĩnh vực pháp thuật hắc ám thì phải.

"Sev," Lucius như không phát hiện bạn đời mình chảy máu, Merlin biết bản năng Veela của y đang kêu gào trừng phạt bản thân mình, vì y không thể làm gì mà mặc kệ bạn đời bị thương ngay trước mặt, "Độc dược của em." Y lấy ra ba bình độc dược chuẩn bị từ trong cái hòm mang theo – đó cũng là chuyện hai người đã thảo luận, Snape giả một bậc thầy độc dược "say mê nghiên cứu", "hẳn là" không hề biết về việc mang theo hòm để chuẩn bị trong chiến đấu.

"Cám ơn anh, đàn anh Malfoy." Snape không hề thay đổi sắc mặt, anh bình tĩnh nhỏ máu mình và ba bình độc dược kia lên tảng đá nguyệt quang hoa kia, gương mặt Lucius hơi ảm đạm.

Voldemort rất hài lòng, là vì Snape chỉ nhiệt tình với độc dược, hay cả quan hệ giữa hắn và Lucius.

"Đàn anh Malfoy" chứ không phải "Lucius", hoặc là xưng hô thân thiết hơn nào đó. Điều này cũng chứng minh khi Lucius nhờ mình giúp đỡ, Snape thức tỉnh huyết thống ảnh hưởng rất lớn tới khế ước bạn đời của họ, khiến cho liên hệ giữa họ gần như chỉ bằng với khế ước bạn đời bình thường.

Chẳng qua Voldemort sẽ không nói cho Orion biết, trên thực tế, Voldemort sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức Lucius nói cho hắn biết về bạn đời linh hồn, càng ít người biết hắn càng có thể để lại một con đường lui cho mình.

Snape nhỏ một giọt độc dược cuối cùng lên đá, hoa văn trên đó như có sức sống, độc dược cấp ba tách huyết mạch tinh linh hắc ám kế thừa từ gia tộc Prince của Snape, được nguyệt quang hoa dưới trận pháp phân biệt, như đẩy ra một làn sương mù, một tòa biệt thự đột ngột mọc lên từ lòng đất, từ bức tường bên ngoài, vườn dược, đường mòn, cửa lớn… lặng yên trải ra dưới chân đoàn người Snape, ngay sau đó, một con gia tinh có lông tai trắng "bụp" một cái xuất hiện trước mặt Snape. Nó mặc một cái khăn trải bàn rất cũ, nhưng có vẻ rất sạch sẽ.

"Valar chào đón cậu chủ nhỏ." Nó cúi đầu, cái mũi thật dài gần như chạm vào chân.

"Mở cửa." Giọng Snape không nghe ra có cảm xúc nào, chỉ có Lucius cảm nhận được cảm xúc kích động của bạn đời trong nháy mắt đó từ linh hồn.

"Lord, xin mời." Lucius khẽ đưa qua cảm xúc trấn an qua linh hồn, vừa nói với Voldemort.

"Orion, chờ ở đây." Voldemort bất ngờ để gia chủ Black lại.

"Yes, my lord." Orion không cam lòng nhìn cửa lớn biệt thự Prince, một gia tộc máu trong lâu đời, nhất là thế gia độc dược, nói không chừng bên trong cất giấu bao nhiêu tài sản, hiện tại thì tốt rồi, chỉ lợi cho gia tộc Malfoy.

Nghĩ vậy, Orion nhịn không được trừng Lucius một cái, nếu không phải y thì hiện tại Cissy đã được gả rồi, sao còn như bây giờ, không ai tới hỏi thăm thế này.

Tuy Lucius không biết vì sao Orion lại không vừa mắt mình, nhưng y cũng không để ý, cần gì phải suy nghĩ nhiều về một gia chủ đi theo kẻ điên chắc chắn sẽ diệt vong chứ.

"Valar," Nhờ cuộc sống trong biệt thự Malfoy, Snape không hề phân vân khi sai gia tinh nhà mình, "Chủ nhân ngươi đi rồi?"

Voldemort phía sau hơi nhíu mày, lại biết thêm về việc Snape không hiểu gì về gia tộc, nhìn câu này thì dù là gia tinh, cũng có thể uyển chuyển hơn mà.

Quả nhiên, nhắc tới đề tài này, Valar bắt đầu điên cuồng đập đầu lên đất, còn gào khóc toáng lên, "Valar là gia tinh hư, Valar vô dụng, Valar không thể ngăn ông chủ…"

"Dừng lại, ta ra lệnh ngươi dừng lại!" Snape không thể không cao giọng ra lệnh, tuy gia tinh chưa nói hết, nhưng Voldemort và Lucius đều nghe rõ.

"Vậy trong biệt thự ngoài ông chủ ngươi thì còn ai khác?" Lucius xen vào.

"A, nữ chủ nhân!" Đôi mắt vốn đã bằng một nửa gương mặt của Valar lại mở ra lớn hơn, "Cậu chủ mang nữ chủ nhân về, a, Valar, Valar thật sự quá hạnh phúc!"

Mặt Lucius nhăn lại, giờ anh đã biết cảm giác của Snape khi bị gọi là "nữ chủ nhân" rồi. Snape cau mày, nhưng Lucius thề y cảm thấy từ trong linh hồn có một nỗi vui sướng vì ai đó gặp họa. Thậm chí ngay cả Voldemort cũng hơi nhếch môi lên, Lucius là nữ chủ nhân của gia chủ Prince, ừm, thấy thế nào cũng buồn cười.

"Nữ chủ nhân hỏi Valar, Valar phải nghiêm túc trả lời." Gia tinh ngoan ngoãn đứng im, "Không ạ, ngoài ông chủ thì chỉ có cậu chủ nhỏ và nữ chủ nhân trở về hôm nay thôi." Gia tinh sẽ không lừa gạt chủ nhân, hiển nhiên cũng không lừa Lucius đã trở thành bạn đời với Snape.

"Valar, đi tầng hầm lấy ba bình độc dược tốt nhất ở gia tộc Prince ra." Snape mở miệng sai bảo.

"Cậu chủ nhỏ," Gia tinh nhăn mày đứng tại chỗ, dường như đang mất thể diện vì không hoàn thành được nhiệm vụ chủ nhân giao cho, "Ông chủ đã mang hết độc dược đi rồi."

Lời của gia tinh khiến Voldemort suy nghĩ, mang đi? Hay lão Prince còn chưa chết? Liếc qua, Lucius gật đầu, "Ông chủ ngươi đi đâu?"

"Ông chủ đi tới một nơi Valar không đến được. Valar là gia tinh tồi, Valar không thể ở cùng ông chủ."

Nhắc tới lão Prince, cảm xúc gia tinh bắt đầu không khống chế được.

"Không được trừng phạt bản thân ngươi!" Lucius cũng nhíu mày, "Bức ảnh của ông chủ ngươi đâu?"

"Valar, Valar không thấy bức ảnh của ông chủ."

"Lord, xem ra lão Prince…"

"Đàn anh Malfoy!" Snape ngắt lời y, trong giọng nói rõ ràng là không vui.

Lucius hơi xấu hổ, Voldemort cũng thấy bầu không khí không hài hòa giữa hai người.

"Ngài Voldemort, tôi nợ ngài lần này." Snape quay sang Voldemort, tỏ ra là một thiến niên cảnh giác lại quật cường.

Voldemort cũng không nhiều lời, chỉ cần Lucius còn trung thành với hắn, chỉ cần Snape vẫn là bạn đời của Lucius, Voldemort không thèm để ý Snape có trung thành hay không.

"Lucius, mi có được lời hứa của ta." Voldemort chỉ cần Lucius cảm kích là được rồi.

"Yes, my lord." Lucius cung kính cúi đầu, tự mình tiễn Voldemort ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, "Merlin ơi!" Lucius lướt vào như gió, ôm Snape vào lòng.

"Lucius," Snape đen mặt, "Có lẽ anh còn nhớ người kia mới vừa đi thôi! Cất hết hormone anh phát ra đi!"

"A, Sev thân mến của tôi," Lucius ngân nga, cọ cọ đầu mình vào hõm vai Snape, "Em diễn quá đạt, tôi còn tưởng rằng em không cần tôi nữa."

"Nếu đầu óc ngài Malfoy không bị quỷ khổng lồ dẫm lên, thì anh ta cần phải biết chúng ta là bạn đời linh hồn." Snape có thể nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của Lucius, anh muốn hỏi một chút nhưng lập tức bị Lucius dời đề tài.

"Xem ra lão Prince đã qua đời, vậy chỉ có thể tìm kiếm vấn đề huyết thống thức tỉnh của em ở thư viện gia tộc Prince thôi."

"Lucius, bình tĩnh." Snape mở miệng.

Lucius nghe lời cầm nhẫn trên tay đưa cho Snape.

"Valar," Snape đưa nhẫn cho gia tinh, "Mang chúng ta tới mật thất."

"A, là nhẫn người thừa kế, Valar, Valar thật sự quá hạnh phúc, hóa ra cậu chủ nhỏ không chỉ là đời sau của gia tộc Prince, mà còn là người thừa kế gia chủ. Valar, Valar vinh hạnh phục vụ cho ngài!" Khi kích động, giọng của gia tinh sẽ lên một quãng tám.

Rất nhanh, Valar đưa họ tới hầm, phòng thí nghiệm độc dược chuyên nghiệp mà gia tộc Malfoy mới xây dựng kia không thể nào so sánh được

Snape hiếm khi không trực tiếp chạy tới nhìn dược liệu, mà lại lấy ra một cái bình độc dược nhỏ mà xanh lục, rót vào một cái ly.

Lucius yên lặng nhìn Snape làm mọi việc, "Mẹ có ghi lại." Snape mất tự nhiên giải thích.

"Sev thân mến của tôi, em không cần giải thích." Lucius không ngừng cố gắng, "Chỉ cần một nụ hôn là đủ rồi."

Snape quyết đoán quay người, căn bản là điều thừa mà.

Gần như là đồng thời, một bức ảnh trên tường nhẹ nhàng mở ra, "A, là ai đã trở lại? Eileen sao?" Một giọng nói già nua vang lên.

Dù Lucius chưa thấy lão Prince cũng biết được trong đó hoặc là bức ảnh lão Prince, hoặc chính là bản thân ông ấy.

"Chào mừng đã tới mật thất gia tộc Prince." Snape hơi ác ý nói, dựa vào mẹ miêu tả thì trong đó cũng không chỉ đơn giản là bức ảnh.

Lucius từ chối cho ý kiến ung dung đi vào, một vật thể trong suốt màu trắng đục xuyên qua y, Lucius run lên, như bị bỏ vào trong nước đá vậy.

Y đứng lại, ngạc nhiên phát hiện không có bức ảnh nào trong mật thất, chỉ là 7, 8 hồn ma, dựa vào ánh mắt thì Lucius biết đây đều là gia chủ gần đây của Prince

"Xin chào, người thừa kế gia tộc Malfoy." Một hồn ma màu trắng đục nhất mở miệng, mang theo giai điệu kỳ dị, "Bạn đời của gia chủ Prince đương nhiệm."

"Thật vui vì được gặp ngài." Lucius nhanh chóng suy nghĩ, nhiều linh hồn tập trung như vậy, rốt cuộc gia tộc Prince đã có chuyện gì?

61. Quyển 2 - Chương 61: Hồn Ma Gia Tộc Prince

Bên này Lucius còn đang không ngừng đoán, bên kia hồn ma lao ra đầu tiên đã đứng trước mặt Snape rồi.

"Nhẫn của Eileen, con là…" Linh hồn lão Prince dừng lại, nhìn người tới mang đặc trưng tóc đen mắt đen.

"Severus Snape." Snape vẫn bình tĩnh cúi đầu theo kiểu cách quý tộc, từ trong nhật ký của mẹ, Snape biết ông cụ đáng kính này rất yêu thương mẹ, nhưng áp lực của người thừa kế gia chủ Prince thật sự là quá lớn, nên mẹ mới ra đi vì phản đối liên hôn.

Nếu nói thu hoạch lớn nhất của Snape khi sửa chữa phòng ngự cho Đường Bàn Xoay kia là gì, thì đó là một quyển nhật ký của Eileen.

Nếu không sửa chữa lại trận pháp nhà mà ếm thêm một thần chú bảo vệ, Snape cũng không phát hiện Eileen còn giấu một cái hộp nhỏ sau lưng Tobias.

Vì sao lại giấu, mà khi nào Eileen giấu thì Snape không biết, kiếp trước anh cũng chưa từng nhìn thấy cái hộp này, cũng chắc chắn Đường Bàn Xoay không có nó. Vì thế khi Snape phát hiện ra nó thì tâm trạng hơi phức tạp, đồng thời, nó cũng chứng minh không gian này không phải là nơi anh từng sống; còn cả người mẹ anh chưa từng gặp, bây giờ lại có thể có được "di sản" của mẹ khiến anh cảm thấy cảm xúc mình quá hỗn loạn.

Mang hộp về nhà Malfoy, Snape và Lucius đồng thời chỉnh lý đồ vật bên trong. Phần lớn là bản thảo, nhật ký và ghi chép, Lucius hiểu nên rời khỏi, bạn đời của y cần một không gian riêng tư.

Snape nhận ra rất nhiều ý tưởng kỳ diệu từ trong bản thảo và ghi chép thực nghiệm của Eileen, vậy mới nói Prince thật đúng là Prince sao? Dù trong trí nhớ Snape chưa từng thấy Eileen điều chế độc dược, nhưng theo ghi chép thì Eileen tuyệt đối là bậc thầy độc dược tiêu chuẩn.

Ngoài mấy chuyện này, Snape lấy được tin tức về biệt thự Prince. Là người thừa kế gia chủ Prince, Eileen rất có tình cảm với nó, bà không chỉ ghi chép tỉ mỉ cách mở ra biệt thự, còn nhắc tới mật thất gia tộc Prince và một "bí mật lớn" ở trong đó. Tuy Eileen không ghi cụ thể nhưng cũng đủ cho Snape đoán được một ít.

Bí mật lớn nhất của một gia tộc máu trong lâu đời có thể là gì? Huyết thống, kế thừa, gia tộc. Suy đoán này lại càng được khẳng định khi vừa vào gia tộc Prince lại không tìm được bức ảnh nào cả.

Vì thế Snape cố hết sức dụ dỗ gia tinh nói ra lời mà anh muốn Voldemort nghe, khiến đối phương cho rằng gia tộc Prince hiện chỉ có cái vỏ bên ngoài. Thuận tiện, cũng dựa theo yêu cầu của Lucius mà tỏ ra xa cách, Slytherin có khoảng cách sẽ khiến người ta yên tâm hơn so với bạn đời linh hồn đồng sinh cộng tử.

Quả nhiên, mật thất nhà Prince có chứa "bí mật lớn", cứ nhìn vào hồn ma nhà Prince là biết.

Hogwarts cũng có hồn ma thường trú, kiếp trước sau khi tử vong Snape cũng biến thành hồn ma lướt chung quanh một thời gian, vì vậy anh cũng không xa lạ gì với họ. Nói tóm lại, nguyên nhân hình thành hồn ma có hai loại, một là sợ hãi tử vong, trước khi chết họ tách một phần nhỏ linh hồn mình cất vào trong một nơi có từ trường mạnh, ví như Hogwarts, như vậy sau khi tử vong thì một phần nhỏ linh hồn ấy được bổ sung trở thành hồn ma, và hồn ma vĩnh viễn không thể rời đi; một loại khác là vì đã ký kết khế ước bảo vệ sinh mệnh với một vật phẩm pháp thuật nào đó, nhưng trước khi thành công thì lại đột ngột tử vong. Căn cứ vào khế ước, họ có thể lựa chọn làm hồn ma nhưng đồng thời hồn ma không thể rời khỏi vật phẩm pháp thuật tương quan với họ.

Đó cũng là lý do vì sao sau khi tử vong trở thành hồn ma Snape lại nghĩ ngay mình bị người khác cho vào bẫy, anh chưa từng sợ hãi tử vong, lại càng chưa ký kết khế ước nào, nhưng kỳ dị làm sao, anh trở thành hồn ma. Càng kỳ dị hơn là, hồn ma của anh không bị hạn chế bởi Hogwarts, hoàn toàn có thể tự do rời đi.

Vấn đề mà lúc trước Snape không tài nào hiểu được dường như đã được giải đáp vào lúc tiến vào mật thất biệt thự Prince hôm nay, không thấy ngoài hồn ma chào đón anh thì còn có vài hồn ma khác sao? Gia tộc Prince là thế gia Slytherin, các gia chủ đều là bậc thầy độc dược xuất sắc, mà là một bậc thầy độc dược, cẩn thận và lý trí là hai trụ cột căn bản nhất. Bởi vậy sợ hãi tử vong gì đó, căn bản là không cần phải suy nghĩ.

"Severus Snape Prince." Vẫn là hồn ma vừa chào hỏi Lucius mở miệng, sau khi ông nói, hồn ma lão Prince cung kính đứng phía sau, hiển nhiên thể hiện ông là người đứng đầu. "Mẹ của con là Eileen, Eileen Prince?"

"Đúng vậy, ngài…" Snape đứng cạnh Lucius, bạn đời ở bên càng khiến đầu óc anh tỉnh táo.

"Gọi ông là ông Kul đi, đây đều là trưởng bối của con, ông là gia chủ thứ 23 của gia tộc Prince, kia là gia chủ thứ 24 Ced Prince, thứ 25 Hol Prince, thứ 26 Will Prince, người cuối cùng là ông ngoại con, gia chủ gần nhất của Prince."

Theo lời ông giới thiệu Snape lần lượt cúi đầu, các hồn ma cũng chào lại, rồi ông ngoại Snape sốt ruột hỏi trước, "Severus, a, con không phiền nếu ông gọi con vậy chứ?" Sau khi được Snape gật đầu ông nói tiếp, "Mẹ con vẫn khỏe chứ?"

"Mẹ đã qua đời từ lâu rồi ạ." Snape bình tĩnh nói.

"A, Eileen, Eileen của cha." Hồn ma lão Prince khẽ than, kỳ thật khi hỏi ông đã mơ hồ biết câu trả lời

"Severus, con mở ra biệt thự, vậy con chính là gia chủ Prince thứ 28 được chúng ta thừa nhận, từ nay về sau toàn bộ tài sản Prince sẽ do con kế thừa, hiện tại, nhỏ một giọt máu lên trên tấm thảm gia tộc đi."

"Dạ, thưa ông Kul." Snape và Lucius liếc nhau, muốn có được thứ họ muốn thì bắt buộc phải kế thừa, vì thế anh lập tức đi tới một bức tường treo thảm gia tộc, nhỏ máu mình bên cạnh gia huy Prince.

Tên Eileen Snape màu xám đột nhiên sáng lên, một sợi chỉ bạc vươn ra từ dưới tên rồi vòng quanh tên đầy đủ của linh hồn Snape – Severus Snape Prince Malfoy. Tên bên cạnh Eileen trống rỗng, bên cạnh tên Snape lại có một sợi chỉ bạc, rồi trên thảm treo xuất hiện tên Lucius Malfoy, chỉ là tên này lược giản hơn các tên Prince khác, vừa thấy là thuộc về bạn đời.

Các hồn ma không hề giật mình với kết quả này, họ vốn là linh hồn nên cực kỳ nhạy cảm với vấn đề linh hồn này, vì thế trước đó Kul đã gọi Lucius là "bạn đời gia chủ Prince".

"Vậy thì, Severus, Lucius, ông biết các con còn một số nghi vấn, Edwen, giao cho ông." Kul dứt khoát gọi lão Prince tới, rồi đi theo vài vị gia chủ khác đi vào phòng bên cạnh.

"Severus, Lucius." Sau khi nhìn Snape một lúc, đôi mắt lão Prince cũng dịu dàng, ông dẫn họ qua một bên, "Dù thế nào đi nữa thì con giờ cũng đã là gia chủ Prince, đồ của Eileen, rồi cũng được kế thừa."

"Ông ngoại." Vì chua xót trong giọng nói của ông cụ và áy náy trong nhật ký của mẹ, Snape ngoan ngoãn cúi đầu.

"Tốt, tốt." Dù là hồn ma, cũng có thể cảm nhận được lão Prince đang vui vẻ, ông quay sang Lucius thì thay đổi sắc mặt, "Lucius Malfoy, nếu cậu làm chuyện gì có lỗi với Severus, vậy thì, gia tộc Prince không dễ chọc, đừng tưởng rằng gia tộc giờ chỉ có một mình Severus."

"Dạ, ông ngoại, con sẽ chăm sóc bạn đời linh hồn của con thật tốt." Lucius cũng cất đi dáng vẻ quý tộc, cúi đầu ngoan ngoãn như con cháu trong nhà, y biết, bạn đời của mình thiếu thốn tình cảm và quan tâm đến mức nào, mà có lẽ gia tộc Prince có thể cho Sev một ít tình cảm từ người nhà chăng.

"Lucius…" Snape đỏ mặt, không biết là xưng hô "ông ngoại" của Lucius hay là lão Prince bảo vệ không hề che dấu nữa, Lucius hiểu Snape, vì thiếu thốn cả tình thân, tình bạn, tình yêu nên dù có một chút Snape sẽ cực kỳ quý trọng.

"Bạn đời linh hồn!" Hiển nhiên lão Prince rất ngạc nhiên, là hồn ma họ cũng hiểu thêm về bạn đời linh hồn, chẳng qua lại vui ngay lập tức, cháu ngoại mình tìm được bạn đời linh hồn đã nói lên Lucius sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội. Mà gia tộc Malfoy và Prince gắn bó chặt chẽ như vậy, lão Prince đã từng là một vị gia chủ, khi không hy sinh ích lợi con cháu mình cố gắng lấy lợi ích về cho gia tộc đã là bản năng.

"Dạ, con là bạn đời linh hồn của Sev, trên thực tế, đó cũng là nguyên nhân vì sao chúng con lại sốt ruột kế thừa gia tộc Prince như vậy." Lucius thay Snape nói, Sev của y không biết cách ứng phó những trường hợp thế này. "Vì con thức tỉnh huyết thống, nên huyết thống của Sev cũng thức tỉnh…" Lucius còn chưa nói xong đã thấy lão Prince hoảng sợ, hồn ma đang cực kỳ lịch sự mang phong cách Slytherin đột nhiên như Gryffindor, gần như bổ nhào về phía Snape, hoàn toàn không để ý cơ thể anh sẽ run lên vì tay ông xuyên qua người vậy.

"Merlin ơi! Huyết thống thức tỉnh, là huyết thống thức tỉnh!" Hồn ma lão Prince kích động đến phát run, "Kul, Kul, mau lên, Severus thức tỉnh huyết thống!" ông mặc kệ dáng vẻ quý tộc mà kêu lên.

Ngay lập tức, vài hồn ma mới còn ở phòng cạnh xúm lại vây quanh Snape, không ngừng quan sát, nhanh chóng nói ra từng suy luận, lại bị người khác hoặc bản thân phủ định. Mà tất cả đều là nhân vật cấp bậc thầy ở lĩnh vực nào đó, luôn nghiện nghiên cứu, hiện tại họ đều đang ở trong trạng thái nghiên cứu, Snape cứng người, cảm thấy mình như một dược liệu bị người ta quan sát 360 độ vậy.

"A, thưa các ngài Prince," Lucius cũng bỏ lễ phép xuyên qua một hồn ma, dẫn bạn đời mình ra, "Có lẽ ngài bằng lòng giải thích, ừm... với trạng thái kỳ dị của ngài như vậy." Có lẽ hành động của đối phương đã dẫm lên dây thần kinh "bảo vệ bạn đời" của Veela này nên trong lời nói của Lucius đã gần như là thăm dò trực tiếp.

Lão Prince liếc Kul một cái, người sau bình tĩnh lại rồi mới chậm rãi mở miệng, "Gia tộc Prince có huyết thống tinh linh hắc ám, cũng vì đó mà chúng ta có thiên phú về độc dược. Những độc dược trên cấp ba đều tiếp xúc với linh hồn phù thủy mà tinh linh hắc ám lại khá am hiểu về phương diện linh hồn." Theo lời giải thích của ông, Snape đồng ý gật đầu, tuy anh không hiểu về tinh linh hắc ám nhưng vẫn biết về độc dược trên cấp ba.

"Huyết thống tinh linh hắc ám cho chúng ta năm giác quan nhạy cảm hơn phù thủy bình thường, đồng thời nó cũng khiến linh hồn chúng ta không giống người thường." Kul dừng lại một chút, rõ ràng hơi do dự, lão Prince lập tức tiếp một câu, "Lucius và Severus ký kết khế ước bạn đời linh hồn."

"Bạn đời linh hồn?" Kul ngạc nhiên một chút, nhưng thả lỏng hơn nhiều, "Linh hồn chúng ta mạnh hơn phù thủy thường, sau khi tử vong bức ảnh không chịu nổi sức mạnh từ linh hồn chúng ta mang lại, nên chỉ có thể dựa vào trận pháp gian mật thất này. Nhưng theo thời gian trôi qua, sức mạnh linh hồn rồi sẽ tiêu tán, đến lúc đó chúng ta cũng không tồn tại nữa."

Lucius âm thầm cứng lưỡi, liên tưởng đến di chứng huyết thống sinh vật pháp thuật trong thư viện Malfoy, "Vậy các tổ tiên Prince không có cách giải quyết sao?" Đối với câu nói cuối cùng về linh hồn của Kul, Lucius tỏ vẻ không có gì, là bạn đời linh hồn, linh hồn Sev và mình rồi sẽ dung hợp với nhau, y căn bản không cần lo lắng.

"Tại sao lại không?" Kul nặng nề thở dài, "Nhưng điều kiện quá khó khăn, cuối cùng, tổ tiên cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian linh hồn tồn tại mà thôi."

"Con có thể làm gì ạ?" Snape đột ngột mở miệng, nghĩ tới biểu hiện trước đó của họ, Snape không phiền giúp người thân của mình.

"Sev..." Lucius hơi nóng nảy, trên thực tế y cũng bắt đầu hối hận, làm gì cần phải tiến vào biệt thự Prince, mấy ngàn năm gia tộc Prince cũng không tìm được cách thì bạn đời nhà mình làm sao có thể, mà hơn nữa Sev có thể phải trả giá. Nếu muốn có thì phải trả giá, trao đổi bình đẳng là nguyên tắc được giới phù thủy công nhận.

"Chỉ cần con hoàn thành huyết thống thức tỉnh." Kul nhìn Lucius, âm thầm gật đầu, Severus là gia chủ Prince, đương nhiên ông sẽ không làm hại thằng bé. Dù sao thì kế thừa gia tộc quan trọng hơn.

"Chỉ là thức tỉnh huyết thống?" Snape nhíu mày, chuyện đơn giản đến vậy vì sao mấy ngàn năm lại không ai làm được.

"Severus, huyết thống tinh linh hắc ám cho chúng ta thiên phú dị bẩm trên độc dược và pháp thuật hắc ám, nhưng cũng khiến thức tỉnh huyết thống trở nên cực kỳ khó khăn." Thấy cháu ngoại mình nghi vấn, lão Prince ra mặt giải thích.

"Hiện tại chắc con vẫn chưa hoàn thành đúng không?" Kul nói tiếp, họ quan sát vừa nãy không chỉ là vì nghiện nghiên cứu, "Cơ thể con đang bài xích dòng máu Muggle, nếu thao tác không đúng thì có thể cơ thể con sẽ không chịu nổi sức mạnh linh hồn." Kul cũng không nói kết quả sau cùng, nhưng Lucius và Snape đã hiểu.

"Huyết thống thức tỉnh cần những gì ạ, con đi chuẩn bị." Lucius phản ứng nhanh chóng, bàn tay nắm gậy rắn đã nổi gân xanh, thật vất vả mới cùng Snape đi tới bước này, dù là bản thân Merlin cũng đừng hòng làm y buông tay.

"Thả lỏng, Lucius." Snape cảm nhận được sự bất an trong linh hồn bạn đời, hiếm khi anh đặt tay lên tay Lucius, "Tổ tiên Prince nói vậy là đã có chuẩn bị rồi." Lucius lo quá sẽ bị rối, Snape biết thế gia độc dược sẽ mạnh tới mức nào.

"Đúng vậy." Kul khen ngợi liếc qua Severus, luôn giữ tỉnh táo, dù liên quan tới tính mạng của mình, ngoài việc mang một nửa dòng máu Muggle ra thì Snape gần như là hoàn hảo. "Prince đã chuẩn bị độc dược thuần hóa huyết mạch, Severus uống hết là được rồi, sau đó ở trong phòng này hoàn thành thức tỉnh huyết thống. Đồng thời, pháp lực mạnh do thức tỉnh huyết thống mang lại sẽ làm biệt thự Prince bị tổn hại. Còn cái khác," Kul nghĩ nghĩ, trực tiếp nói ra, bạn đời Severus không dễ đối phó, so với việc làm họ nghi ngờ lẫn nhau thì không bằng thẳng thắn ngay từ đầu. "Sau khi một người hoàn toàn thức tỉnh tinh linh hắc ám sẽ mở ra truyền tống trận thông tinh linh, dựa vào sức mạnh huyết thống chúng ta sẽ rời đi, ở bên kia có thể nghĩ cách giữ lại linh hồn của mình, đây là cách mà Prince nghĩ ra."

"Các ông đều rời khỏi?" Lucius nhíu mày, dù là vì nguyên nhân nào thì Sev cũng đã tiếp nhận gia tộc Prince, cậu ấy cần một "người" có kinh nghiệm ở lại giúp cậu ấy quen thuộc và quản lý toàn bộ gia tộc Prince.

"Kul à, tôi là hồn ma cuối cùng, thời gian tồn tại cũng dài nhất, tôi ở lại trước." Lão Prince chủ động tiên phong, dù là dựa vào sự thật khách quan hay là mong muốn bản thân thì ông ở lại là kết quả tốt nhất.

"Bao lâu thì truyền tống trận có thể mở ra một lần?" Snape quan tâm tới vấn đề sinh tồn của ông ngoại.

"Một khi con trở thành tinh linh hắc ám thì con sẽ biết, đó là tộc đàn của con." Kul cũng không còn cách nào.

"Vậy thì ba ngày này sẽ chuẩn bị thức tỉnh huyết thống." Snape bỏ qua Lucius, trực tiếp ra quyết định.

"Chúng ta không thể ra ngoài, có chuyện gì thì trực tiếp tới tìm là được." Kul dặn dò lần cuối.

"Mọi độc dược đều ở một phòng khác," Lão Prince chỉ vào một căn phòng nhỏ, "Biệt thự luôn không để độc dược. Severus, cứ hoàn thành thức tỉnh huyết thống trước đã, những thứ khác thì nói sau." Giống với Snape, lão Prince cũng quan tâm tới sức khỏe cháu ngoại mình.

"A, vấn đề này thì ngài hoàn toàn không cần lo lắng." Lucius ngân giọng, "Xin lỗi vì chúng con không tiếp được, con còn có một số vấn đề cần "tâm sự" với bạn đời của mình!"

62. Quyển 2 - Chương 62: Huyết Thống Thuần Hóa

Lucius trực tiếp cùng Snape ở biệt thự Prince, trong lúc đó y tới biệt thự Voldemort một chuyến, chỉ nói Snape đang tra tìm tư liệu về thức tỉnh huyết thống trong biệt thự, mà còn biểu đạt sự cảm kích và kính nể của bạn đời y với Chúa tể Hắc ám.

Voldemort cũng không nói gì về lời nói của Lucius, dù sao hắn cũng biết trong lòng về biểu hiện của Snape ngày đó. Chẳng qua, với một bậc thầy độc dược thì chỉ cần Snape không theo bên Dumbledore là được rồi, như vậy Lucius trung thành sẽ trở thành điểm ràng buộc vững chắc nhất giữa hắn và Snape.

Cũng chính vì thế, ngược lại Voldemort cho Lucius "lời khuyên", Lucius cũng vui vẻ bỏ qua. Đồng thời, Snape thức tỉnh huyết thống càng quan trọng với Lucius, về mặt khác, trong khoảng thời gian này chỉ sợ Voldemort và Dumbledore lại đánh cờ về chuyện chọn trợ lý hiệu trưởng. Trên vấn đề nhạy cảm này, Lucius đã hoàn thành một người dẫn chương trình, buông tay đúng lúc mới có thể khiến hai bên vừa lòng biểu hiện của y.

Sự thật chứng minh hành động của Lucius là vô cùng sáng suốt, trong một tháng ngắn ngủi hiếm khi Hogwarts vẫn náo nhiệt như thường vào kỳ nghỉ hè.

Vô số gia chủ quý tộc đi đi vào vào trong đó, mang theo đủ loại kiểu dáng chọn người. Phần lớn bọn họ không đến từ Slytherin thì đến từ Gryffindor, rất ít người tốt nghiệp từ Ravenclaw, còn Hufflepuff, đừng đùa chứ, vị trí nguy hiểm mẫn cảm vậy lửng nhỏ đã chạy xa rồi.

Cuối cùng Dumbledore thật sự không còn cách nào, vì phù thủy tới rất nhiều, chỉ có thể quyết định lấy một ngày tiến hành cuộc thi công khai.

Biện pháp không tồi, nhưng bên Voldemort căn bản không đồng ý, Dumbledore cụ cử hành cuộc thì chẳng phải trực tiếp đưa người mình lên à? Vì thế vô số quý tộc phản đối, cuối cùng Dumbledore cũng không có biện pháp, trợ lý hiệu trưởng này vốn là kết quả thỏa hiệp với bên Voldemort, tuy biết trợ lý hiệu trưởng chỉ mang cái danh nhưng ai cũng không chịu buông tha vị trí này.

Bàn đi bàn lại vẫn không thống nhất được, mà còn nửa tháng nữa sẽ khai giảng, một quý tộc nhỏ đề nghị một khả năng mới cho cả hai bên – Bộ Pháp thuật.

Nói tới Bộ Pháp thuật nước Anh, tuyệt đối là xui xẻo nhất trong giới pháp thuật. Họ không quản được quý tộc thì thôi, ai bảo quý tộc là giai tầng nộp thuế chủ yếu chứ. Nên chuyện Voldemort thống lĩnh phần lớn các quý tộc lớn Bộ Pháp thuật cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, tóm lại mọi người vẫn làm theo quy củ.

Muốn chính sách, có thể, các quý tộc sau lưng sẽ thúc đẩy các hạng mục dự luật, nhưng giao dịch sau lưng sẽ không biểu đạt ra bên ngoài.

Nhưng với phù thủy trắng thì khác, Bộ Pháp thuật nước Anh chính là người câm ăn hoàng liên, có khổ cũng không nói nên lời!

Là chính phủ giới pháp thuật nước Anh, trên lý luận Bộ Pháp thuật phải được các phù thủy tin tưởng và nể trọng nhất. Nhưng hiện giờ, các quý tộc có Voldemort, phù thủy bình dân có Dumbledore, làm bộ trưởng Bộ Pháp thuật nước Anh mỗi khi tham gia các hội nghị quốc tế đều mang vẻ mặt đau khổ – bất cứ ai bị Bộ Pháp thuật nước Đức âm thầm chen nhau đổi tiền mặt, bị Bộ Pháp thuật nước Mỹ khinh bỉ, bị Bộ Pháp thuật nước Pháp bỏ qua cũng sẽ không vui nổi.

Nhưng mà hai bên không có biện pháp, kết quả Bộ Pháp thuật nước Anh như vò đã mẻ lại sứt, các ông muốn gì cũng được, chỉ cần nể mặt tôi là tốt rồi. Cứ tiếp tục như vậy, ba bên cũng hòa hợp, còn việc bộ trưởng Bộ Pháp thuật nghĩ gì thì không cần biết cũng được.

Nghĩ được biện pháp này là một quý tộc nhỏ Slytherin kiểu mới, khi Thánh Đồ nước Đức phát động chiến tranh họ đã di cư từ nước Pháp đến nước Anh, nhờ vào việc người nước Pháp luôn mang phong cách lãng mạn, quý tộc nhỏ tên là Kape không có dã tâm gì, gia đình cũng chỉ dạy dỗ con mình theo truyền thống gia tộc – Beauxbatons.

Xem nhẹ một tên nhóc con đó là một chuyện tất nhiên, nhưng lần này Berry Kape, gia chủ Kape đời này lại chủ động đưa ra đề nghị – giao cho Bộ Pháp thuật tiến hành cuộc thi công khai, mà còn tuyển ra 10 phù thủy đồng thời giám sát với Bộ Pháp thuật.

Đề nghị này quả thực không thể nào tốt hơn, không chỉ cân bằng sức mạnh hai bên lại càng đưa Bộ Pháp thuật ra làm tiền đề. Ngay ngày hôm sau, chuyện gia tộc Kape vài năm gần đây đã bị hai bên trắng đen tra rõ không còn một mảnh.

Vốn em trai gia chủ Kape gần đây mới từ chức giáo sư ở Beauxbatons, định tới nước Anh nương tựa anh trai mình, kết quả đúng lúc kịp thời gian Hogwarts chọn trợ lý hiệu trưởng, Berry Kape liền có suy nghĩ. Trải qua điều tra nhiều lần, cũng chỉ có thể biết được Berry Kape không quan tâm nhiều chuyện, lần này không phải liên quan tới em trai thì ông ta cũng không tích cực như vậy.

Sau khi điều tra, hai bên trắng đen đều đồng ý đề nghị này, mà em trai Berry cũng được đưa vào tầm mắt hai bên.

— Tôi là đường ranh giới Leo Kape chuẩn bị cuộc thi —

Lucius không thèm để ý việc tranh đoạt bên ngoài, lúc này y đang lo lắng chờ trong không gian chung ở mật thất, bạn đời của y được đưa vào căn phòng nhỏ kia đã ba ngày. Ba ngày trước, Snape uống độc dược thuần huyết, rồi được yêu cầu đi vào trong một căn phòng riêng.

Ba ngày đó, không phải Lucius chưa từng nghĩ vọt vào, vì thi thoảng y có thể cảm giác được bạn đời mình đang đau đớn. Nhưng mỗi lúc này, linh hồn y đều nhận được chỉ thị từ Snape: chờ đợi, bình tĩnh. Để đạt được yêu cầu của bạn đời, Lucius đưa tất cả sự vụ trong gia tộc Malfoy vào mật thất Prince, dù gì cũng là mật thất, ở đây cũng chỉ có hồn ma không đi khỏi được, Lucius phải tìm cho mình một số chuyện để không làm mình phát điên lên.

Ba ngày sau, cửa mở ra, Lucius thấy bạn đời mình hơi lảo đảo đi ra.

"Sev." Lucius lao tới như một trận gió, văn kiện trên bàn bị y đánh rơi mà không hề quay đầu lại.

"Lucius." Snape nhìn bạn đời mình, trên mặt mang theo may mắn, rồi trước mắt tối sầm, thả lỏng ngã vào trong lòng bạn đời.

Lucius sợ tới mức ba hồn mất bảy phách, gậy rắn trong tay nhẹ vung, từng thần chú kiểm tra đi vào, các tia sáng khiến mặt Sev của y càng thêm tái nhợt.

Là do mất máu quá nhiều và mỏi mệt, Lucius cho ra kết luận, y không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tuy có khó chịu với việc bạn đời mình hoàn thành thuần hóa huyết thống vì gia tộc Prince, nhưng lý trí Lucius nói cho y biết Snape tuyệt đối được an toàn ở trong gia tộc Prince.

Nghĩ vậy là bước đi để hoàn thành thức tỉnh huyết thống, Lucius cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Ngày hôm sau, khi Snape tỉnh lại đã thấy mình được ôm chặt vào lòng một người, trước tiên Snape xác định người này là Lucius, mũi bậc thầy độc dược có thể nhận ra mùi hoa ánh trăng trên người Lucius.

"Sev, lần sau em không thể bỏ tôi lại." Gần như là đồng thời, Lucius mở miệng, biểu hiện y chưa từng ngủ.

"Lucius, anh biết đây là bắt buộc." Đương nhiên Snape biết bạn đời mình đang quan tâm, nhưng anh thật sự không biết cách ứng xử với người muốn tốt cho anh.

Lucius cũng hiểu được nên y chỉ nắm thật chặt bàn tay đặt cạnh hông Snape.

Hai người dựa vào nhau không suy nghĩ gì, trong nhất thời, tâm linh hai bên đều bình tĩnh lại, linh hồn truyền đến sự hòa hợp quyến luyến khiến họ muốn vĩnh viễn như vậy cho tới thời gian cuối cùng.

"Sev, em không biết em quan trọng với tôi đến mức nào đâu, em..." Lucius vốn biết cách biểu đạt tình cảm của mình, khi linh hồn giao hòa lời tâm tình của y cứ thế được nói ra.

Lucius nói Snape rất quan trọng với y, nói áp lực của gia tộc đối với y, nói tình cảm của y với Snape, gần như mọi thứ trong cuộc sống y đều nói một cách chân thành với bạn đời linh hồn của y, giống như đang cầu nguyện vậy.

Snape vẫn lẳng lặng nghe, anh chưa từng thấy yên bình như thế này, giống như trên thế giới vẫn có một chỗ dựa cho anh, để anh cảm thấy bình an. Mà theo lời kể của Lucius, những thương tổn, vứt bỏ, hiểu lầm trong lòng Snape dường như đang được hòa tan một cách chậm rãi.

Có lẽ, mọi thứ mình đã trải qua chính là để gặp được Lucius ở đây. Snape đột nhiên nghĩ vậy, anh ngẩng đầu nhìn Lucius vẫn đang nói, lần đầu tiên cảm thấy chuộc tội mà anh tự nhận có lẽ là cứu chuộc cả hai bên.

"Luci," Snape đột nhiên mở miệng, dùng giọng điệu thân mật mà ngay cả Lucius cũng chưa từng nghĩ tới, "Tôi đã hứa sẽ ở cạnh anh, sẽ không phản bội anh, tôi biết giữ lời."

Snape vừa dứt lời đã bị Lucius hôn lên.

Merlin biết khi Snape cam đoan như vậy Lucius đã kích động thế nào, trái tim bất an trong thời gian này của y cũng rốt cuộc rơi xuống, có lẽ Sev của y bây giờ còn chưa thể đặt y ở đầu tiên nhưng Sev của y cũng đã hiểu được, đối với Lucius mà nói, đáng sợ nhất không phải là gia tộc Malfoy biến mất, mà chính là Snape của y rời đi.

Liên hệ trên tình cảm gắn hai người với nhau, nhưng một nụ hôn thuần khiết đang được một nửa thì thay đổi. Lucius cẩn thận miêu tả làn môi của Snape, khiến đôi môi mỏng manh nhiễm màu sắc tình dục.

Có người nói môi mỏng là kẻ bạc tình, thật ra chỉ vì người môi mỏng càng lạnh lùng, nhưng một khi gặp gỡ đúng người, nhiệt lượng mà họ bùng phát ra thì không ai có thể so sánh được.

Vì lần toàn tâm tương giao này, Snape nhanh chóng bị nụ hôn của Lucius mê hoặc, mùi hương của Veela viễn cổ phát ra khi động tình với người yêu hoàn toàn mê hoặc mọi cảm quan của Snape, khi anh hoàn toàn không ý thức được thì tay Lucius đã mở ra khuy áo mang tên Lucius trên áo anh.

Của ta, của ta… bản năng Lucius kêu gào, y nhìn bạn đời mình hơi gầy yếu trong ngực lại càng trắng nhợt trong màu đen của áo ngủ, làm nổi bật hàng khuy "LM" màu bạc khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Môi Lucius trực tiếp đi xuống, trong linh hồn ngập tràn sùng kính với bạn đời mình, đây chính là tín ngưỡng cả đời này của Lucius y.

Vì huyết thống thuần hóa mà màu mắt càng thêm đen huyền của Snape đã hoàn toàn mơ hồ, thậm chí còn mông lung hơi nước, anh bị một tay Lucius ôm chặt vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể đối phương rất cao nhưng Snape lại cảm thấy an tâm ngoài ý muốn, như ở trong ngực người này anh sẽ an toàn vậy.

Dọc theo cái cổ tái nhợt, "cảnh sắc" mà bình thường bị bậc thầy độc dược khóa lại trong áo chùng phù thủy màu đen khiến Lucius gần như luyến tiếc ngẩng đầu, y lưu luyến ôm bạn đời vào ngực, cố gắng không chạm vào hai viên nhỏ đập vào mắt kia. Cái tốt nhất luôn ở cuối cùng, Lucius vẫn cực kỳ có kiên nhẫn.

"Luci…" Snape ngây ngốc gọi tên khiến Lucius đánh nát toàn bộ lý trí, một tay y đẩy ra chiếc áo ngủ đã rơi một nửa của Snape, một bên đặt môi mình hôn lên điểm nho nhỏ nổi lên kia.

"Chủ nhân, đã đến giờ… A! Valar là gia tinh tồi, Valar lại thấy nữ chủ nhân ở trên giường chủ nhân! A! Valar đã phá hỏng chuyện tốt của chủ nhân!"

"S.H.I.T!" Lucius bỏ qua mác quý tộc chửi ầm lên, gần như trong nháy mắt gia tinh xuất hiện y đã nắm một cái chăn lên, che kín bạn đời mình.

"Câm miệng, rời đi ngay!" Quả thực Lucius đã tức giận bùng nổ rồi, Sev của y vừa rồi ngoan ngoãn nằm trong ngực y, mặc y làm, suýt nữa thôi, chỉ suýt nữa thôi!

"Sh—!" Lucius cắn răng, Snape trong chăn nhéo mạnh cánh tay y, Snape vừa nhớ ra, hôm nay là ngày anh chuẩn bị tiếp thu huyết thống thức tỉnh, Valar đã nhắc nhở đúng giờ theo yêu cầu ngày hôm qua của anh. Veela ngu ngốc đầu óc toàn rác vàng! Snape hung hăng bùng nổ trong lòng, xem nhẹ nhịp đập rộn ràng của trái tim mình.

63. Quyển 2 - Chương 63: Trợ Lý Hiệu Trưởng

"Sev, em hãy nghe tôi nói, Se…" Lời của Lucius ngưng lại khi tiến vào mật thất nhà Prince.

"Ông ngoại." Sev cúi đầu, không nghĩ rằng dưới cổ áo xuất hiện một dấu màu đỏ nho nhỏ.

Sắc mặt lão Prince trở nên kỳ quái, biết cháu ngoại nhà mình ở cạnh Lucius là một chuyện, thấy tận mắt "chứng cớ" lại là chuyện khác, huống chi thấy thế nào thì cháu ngoại mình cũng không ở mặt trên.

"Sev," Vì vài ngày này quan hệ đột nhiên thân thiết hẳn, trong tình huống Lucius kháng nghị không hiệu quả lão Prince mạnh mẽ gọi tên xưng hô "độc nhất vô nhị" của y, "Tuổi trẻ là chuyện tốt nhưng cần phải tiết chế." Lão Prince ám chỉ họ vẫn chưa hoàn thành thức tỉnh huyết thống.

"Ông ngoại." Lucius không nghe thấy câu nói phía trước của lão Prince, chỉ dựa theo lễ nghi cúi đầu. "Se…" Y đứng dậy kéo tay bạn đời nhà mình, hôm nay y thề không phải mình cố ý, đều do không khí rất hài hòa mà Sev của y rất có lực hấp dẫn.

"Chát." Snape vẻ mặt không tốt trực tiếp đánh lên tay Lucius, anh hiểu ý tứ vừa rồi của lão Prince.

"Sev…" Lucius ai oán, từ khi họ bắt đầu đính ước vẫn không có thời gian ở riêng, sau khi nghỉ hè kết thúc lại càng phải đi lại giữa hai bên trắng đen, để trước khi chiến tranh bùng nổ tích lũy nhiều hơn cho gia tộc Malfoy. Thật vất vả mới thấy trăng sáng tỏ, vấn đề thức tỉnh huyết thống của bạn đời nhà mình cũng đã giải quyết, thật vất vả nhộn nhạo một chút lại đi tới kết cục như vậy, không thể không khiến y cảm thấy ấm ức.

Không thể không nói, diện mạo đẹp đẽ của gia tộc Malfoy là tác dụng không thể thay thế, động tác ai oán không thích hợp với con trai lại được Lucius thực hiện có vẻ đáng yêu của thiếu niên, không hề ảnh hưởng tới sự hấp dẫn nam tính của y.

"Vợ chồng son thôi mà, phải sống thật hạnh phúc." Lão Prince mang vẻ bậc cha chú, "Nhưng Lucius à, Sev đang ở thời kỳ quan trọng để thức tỉnh huyết thống, còn nhiều thời gian mà!"

Khi vừa nghe Lucius đã âm thầm cảm kích lão Prince hỗ trợ, nhưng nghe thấy vế sau lại không thấy ổn, không phải đang khó chịu vì mình áp đảo Sev à? Bảo y đáp lại thế nào đây?

Không được, gia tộc Malfoy tuyệt đối không phải người dưới, đây chính là gia huấn, Lucius ra mồ hôi lạnh, lần thứ hai xác nhận những gia chủ đã thành hồn ma này cũng không phải dễ gạt.

Lão Prince hơi tiếc nuối nhìn Lucius thông minh không trả lời, nhìn nhìn cháu ngoại mình vẻ mặt xấu hổ và giận dữ cũng chỉ có thể thở dài trong lòng, thôi, con cháu đều có phúc của chúng.

Sau khi nghĩ thông lão Prince cũng không để ý, "Sev, con chuẩn bị xong rồi?" Nói đến chuyện chính, thái độ lão Prince rất trịnh trọng.

"Dạ, ông ngoại." Snape cũng bình ổn cảm xúc trả lời.

Lucius trực tiếp kéo tay Snape, mười ngón giao nhau, lúc này Snape không bỏ ra, anh biết Lucius đang thực hiện lời hứa của mình – y sẽ không để anh một mình nữa.

"Ông ngoại, con sẽ ở cùng Sev." Lucius nói như đinh đóng cột.

"Vớ vẩn!" Lão Prince thổi râu trừng mắt, "Sev thức tỉnh huyết thống thì cậu xem cái gì? Huống chi thức tỉnh huyết thống sẽ xảy ra chuyện gì chúng ta còn không biết, nếu chẳng may…"

"Không có chẳng may!" Lucius trực tiếp cắt ngang lời lão Prince, dù ông quan tâm nhưng Lucius cũng không muốn nghe, "Khi con thức tỉnh huyết thống Sev cũng ở cạnh con, chúng con là bạn đời linh hồn, sẽ không có vấn đề gì."

Snape lúc mới đầu không nói gì, trên thực tế, sau khi hứa hẹn với Lucius ngày hôm nay, anh đã cảm thấy nên mở lòng ra với Lucius, dù Lucius không phải gia ch thủ đoạnủ khéo léo như trong trí nhớ, nhưng không thể phủ nhận, Lucius rất có năng lực, kiếp trước là vì bảo vệ gia tộc Malfoy, đời này lại muốn bảo vệ… anh.

"Ông ngoại, chúng con sẽ chăm sóc bản thân." Đây là câu nói duy nhất của Snape, lại là một câu có sức nặng, hiện tại Snape không chỉ là gia chủ Prince còn là điểm dựa duy nhất để các hồn ma không bị biến mất.

"Được rồi được rồi, thật sự là có lòng tốt lại cho thành lòng lang dạ thú." Lão Prince than thở, "Nhanh đi thôi, càng sớm hoàn thành thức tỉnh huyết thống thì càng tốt cho hai đứa, nếu không đoán sai thì tuy linh hồn hai đứa đã ký kết khế ước nhưng vì huyết thống nên linh hồn vẫn có trở ngại nho nhỏ đúng không? Còn một lần chứng kiến nữa, Merlin ơi, nếu có thể cử hành hôn lễ của một đôi bạn đời linh hồn tại biệt thự Prince thì…" Tư duy lão Prince đang bay xa.

"Ông ngoại, gia tộc Malfoy đã chuẩn bị xong mọi thứ!" Lucius nhấn "gia tộc Malfoy" rất mạnh, kết quả y và Sev thương lượng là vì bảo tồn thực lực, coi gia tộc Prince là con bài chưa lật, còn phương diện khác thì Lucius cũng có suy nghĩ riêng, y muốn "cưới" người vào mà không phải sao?

"Nhưng mà…" Lão Prince còn muốn nói gì nữa, Lucius trực tiếp lôi Snape đi, trong khoảng thời gian này gia tộc Prince không khóa lại, chắc Lucius còn quen thuộc gia tộc Prince hơn cả bản thân Snape ấy chứ.

"Sev, tin tôi đi, cũng tin vào em nữa." Khi dừng lại tại nơi đã chuẩn bị, Lucius ôm chặt Snape, "Giờ thì, nhắm mắt lại, điều động pháp lực kêu gọi sức mạnh trong dòng máu em." Nói xong, Lucius hôn lên trán Snape, trong đôi mắt màu bạc chỉ có một mình Snape.

Snape cảm thấy mặt bốc hơi, thân mật như vậy càng khiến anh không biết làm sao, nhưng đồng thời, cảm giác được người cưng chiều quý trọng lại khiến anh ấm áp tận linh hồn.

Anh nhắm mắt lại, dễ dàng tìm được sức mạnh ẩn giấu kia.

Khác với quá khứ, sức mạnh hiện tại này chạy trong cơ thể Snape không bị hạn chế, dần dần Snape cảm thấy linh hồn ấm áp dào dạt rồi không biết gì nữa.

Lucius lại hâm mộ cẩn thận nhìn kết quả thức tỉnh huyết thống có tác dụng trên người bạn đời mình, y nên biết sớm, là bậc thầy trên lĩnh vực linh hồn, tinh linh hắc ám sao lại khiến kẻ thức tỉnh huyết thống của mình gặp nguy hiểm và đau đớn chứ, nghĩ lại mình chịu đựng nỗi đau tận xương trong cái kén, lòng Lucius không cân bằng. Nhưng nghĩ đến bạn đời nhà mình, tập tính ưu tiên cho bạn đời của Veela viễn cổ bùng nổ.

Lucius không biết, ở xã hội Muggle, biểu hiện của y sẽ có một cái tên vang dội – thê nô.

— Tôi là đường ranh giới rốt cuộc giáo sư đã bắt đầu thức tỉnh huyết thống —

Biệt thự Prince bình tĩnh và ấm áp không bị cuốn theo bầu không khí của giới phù thủy nước Anh, vì tị hiềm, Voldemort và Dumbledore đều không tham dự cuộc thi cử hành ngày mai ở Bộ Pháp thuật, ngược lại để bộ trưởng Bộ Pháp thuật ra mặt, rồi "thuận tiện" đi theo vài nhân viên mới của Bộ Pháp thuật – không có cách nào, phù thủy tới dự thi rất nhiều.

Còn mười phù thủy giám sát kia, Merlin ơi, tổ chức Wizengamot cũng không hợp lý hơn nó, nếu Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng có thể bắt tay giảng hòa thì giới phù thủy có thể phồn vinh hưng thịnh rồi.

Trải qua một cuộc thi, còn cả một cuộc khảo thí tạm thời, rốt cuộc chỉ còn lại ba người thông qua, một là ngài Wales tốt nghiệp từ Gryffindor, gia tộc nhiều thế hệ là Ravenclaw, một là ngài Fone thế gia Slytherin, cuối cùng chính là ngài Kape đến từ nước Pháp. Đừng nghĩ ngài Kape không có gia thế dựa dẫm nhưng mà anh ta chính là một người có thành tích tốt nhất.

Khiến các vị bậc thầy ra đề nhịn không được thấy cái mình thích là thèm, anh ta nói mình cũng có một thầy giáo đang học tập luyện kim học. Vì thế các vị bậc thầy nhận ra, là một trong những "ngành học cao cấp" ở giới phù thủy, học đồ luyện kim cần yêu cầu cơ bản là phải đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên thâm.

Dù có vài quý tộc nhỏ hơi ngạc nhiên cũng muốn hỏi thầy giáo của anh ta là ai, nhưng bị mọi người trừng nên thôi – người nào không biết vài thế kỷ tới nay, bậc thầy luyện kim còn hiếm thấy hơn cả bậc thầy độc dược, đắc tội một lão quái vật như vậy thì có chỗ tốt nào chứ.

Cứ thế, ba người được đề cử đi vào vòng phỏng vấn cuối cùng khi mà Dumbledore hoàn toàn chưa tiếp xúc qua.

Nếu nói thi viết là do mười phù thủy giám sát, Bộ Pháp thuật chỉ ra mặt thì phỏng vấn còn đơn giản hơn, chỉ cần đối mặt với hai người, một phỏng vấn một giám sát. Chỉ cần cậu không để ý thân phận của họ – phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám là được.

Lần đầu tiên chứng kiến cường cường liên thủ, sắc mặt ba vị đều hơi quái dị, đương nhiên Dumbledore không ngừng ăn đồ ngọt và Voldemort khóe miệng nhếch lên thì cũng làm họ không thoải mái.

Không còn cách nào, ba người nhìn nhau, ý cạnh tranh giảm đi một chút, mang theo vài phần cách mạng.

Ngài Wales đi vào trước, chỉ chốc lát sau anh ta hơi lảo đảo đi ra, mặt lúc đỏ lúc trắng, Chúa tể Hắc ám thật đáng sợ, hiệu trưởng Dumbledore thật mạnh.

Người thứ hai đi vào là ngài Fone, với xuất thân Slytherin anh ta đi ra không chật vật như Wales, nhưng theo cử chỉ cứng ngắc kia của anh ta cũng chứng minh anh ta không tốt lắm. Dumbledore thật sự rất mạnh, cả lord cũng chịu đựng được.

Ngay khi hai người đảo điên vì chủ nhân của mình, ngài Kape mang theo tự tin đi vào phòng hiệu trưởng.

"Xin chào, hiệu trưởng Dumbledore, ngài Voldemort." Leo Kape đi vào đã thấy Dumbledore ngồi sau bàn hiệu trưởng, trước mặt có một đống giấy gói kẹo, mà Chúa tể Hắc ám đang nổi như cồn ở giới phù thủy mang vẻ kiên nhẫn.

"Gel…" Dumbledore vừa nhìn vẻ ngoài của anh ta đã giật mình kêu lên – tóc vàng mắt lam, Leo Kape có tám phần giống với Gellert, nếu không phải nụ cười ngại ngùng có trên gương mặt anh ta thì Dumbledore gần như cho rằng cụ đang thấy Gellert tuổi còn trẻ.

Cử chỉ của Dumbledore không tránh thoát được ánh mắt của Voldemort, tuy không hiểu vì sao cậu Kape này lại khiến cảm xúc Dumbledore dao động, nhưng chỉ cần giữ gã bên người là sẽ hiểu được thôi.

“Hiệu trưởng Dumbledore, tôi thấy cậu Kape không tồi đâu, nếu cậu Wales và cậu Fone đều thiếu một chút thì không bằng mời cậu Kape đi?”

Hiếm thấy Dumbledore không phản bác, cũng không nở nụ cười, chấp nhận thái độ Voldemort thế này!

Cứ thế, trợ lý hiệu trưởng Hogwarts bắt đầu một cách rầm rộ nhưng lại chấm dứt ngoài dự đoán, Leo Kape thắng!

64. Quyển 2 - Chương 64: Huyết Thống Thức Tỉnh

“Leo… Leo Kape?” Lucius nghiền ngẫm nhìn tư liệu trong tay, từ khi y xác nhận tình trạng bạn đời mình, Lucius thoải mái hơn hẳn. Giống như mấy ngày trước, y hoàn toàn dời địa điểm làm việc của mình vào mật thất nhà Prince, cam đoan có thể nhìn thấy bạn đời mình đầu tiên sau khi mở mắt.

Các hồn ma nhà Prince thấy biểu hiện của Lucius cũng hoàn toàn yên tâm, họ không muốn biến mất là một chuyện, nhưng truyền thừa gia tộc Prince quan trọng hơn, bây giờ có thể vẹn toàn cả hai, họ cũng buông việc trong tay, bắt đầu chỉnh lý sản nghiệp gia tộc Prince, cũng thông qua tay Lucius bắt đầu chỉnh hợp – trước khi họ rời đi, mọi thứ phải được chuẩn bị sẵn sàng.

Hai ngày sau, bên Snape có phản ứng, như là tỉnh lại từ trong mơ, Snape mở to mắt, thế giới không giống trong mắt anh.

“Sev…” Lucius chiếm được vị trí tốt nhất, trực tiếp ôm người vào lòng, “Cảm thấy thế nào?”

Snape phát hiện năm giác quan của mình nhạy bén hơn, ví dụ như vừa rồi anh đã nhận ra sự khẩn trương và… huyền diệu từ trong giọng nói của Lucius?

“Luci, tôi không sao.” Vì xác nhận, Snape cố ý sử dụng tên gọi thân mật kia, anh có thể cảm nhận được tai mình đã đỏ lên, chết tiệt, mẫn cảm này là song hướng.

“A, tôi chỉ quá lo lắng cho em, Sev thân mến của tôi.” Lucius ngân nga.

Quả nhiên, sự huyền diệu trong lời nói của Lucius càng đậm, lần này Snape đã phân biệt được rõ ràng.

“Cháu ngoại à, cháu thế nào?” Lúc này, Snape mới chú ý lão Prince phía sau Lucius, trong ngôn ngữ ngoài quan tâm và không cam lòng. Snape hiểu được Lucius đang “huyền diệu” cho ai xem. Đồ Veela ngốc, Snape oán hận nói trong lòng, nhưng không thể phủ nhận, một cảm giác được quan tâm bởi người nhà không ngừng dâng lên.

“Ông ngoại, con khỏe lắm.” Snape né ra khỏi ngực Lucius, cung kính cúi đầu, “Ông Kul, con đã biết mở trận truyền tống thế nào rồi, còn cần chỉnh lý một số thứ trong trí nhớ tinh linh hắc ám truyền thừa, thời gian mở ra cụ thể thì chỉ sợ là vài ngày sau nữa.”

“A, Severus, không sao cả, mấy ông già chúng ta đã đợi nhiều năm như vậy rồi, không chỉ mấy ngày nay thôi đâu.” Kul cũng hào phóng.

“Sev…” Lucius còn chưa nói xong đã bị bạn đời nhà mình ngắt lời, “Ông ngoại, ngài tới đây một chút, con có một số việc muốn nói với ngài.” Lucius ai oán nhìn Sev nhà mình cùng lão Prince đi sang bên cạnh, lúc rời đi, ông cụ còn khiêu khích nhìn y một cái.

“Hừ,” Lucius khinh thường, buổi tối mình vẫn có thể ở cạnh Sev, nghĩ đến cảnh nhìn thấy ngày đó, Lucius nheo mắt lại, sau khi thức tỉnh huyết thống vẻ ngoài Sev của y không thay đổi nhiều lắm nhỉ.

Chẳng qua kết luận này của Lucius đã bị phủ định hoàn toàn vào lúc đi vào phòng gia chủ buổi tối.

Lúc Lucius tiến vào Snape mới đi ra khỏi phòng tắm, sương mù bốc hơi vẫn chưa tản hết đi, dựa vào địa vị “nữ chủ nhân” của Lucius, phòng ngủ gia chủ Prince cũng không đề phòng y, nên y không hề chướng ngại nhìn thấy bạn đời nhà mình chỉ quấn một cái khăn quanh hông.

Merlin ơi! Lucius biết phán đoán của mình vào buổi chiều là hoàn toàn sai lầm, hóa ra mái tóc đen bạn đời nhà mình có vẻ hơi nhiều dầu vì điều chế độc dược thời gian dài giờ lại nhẹ nhàng mượt mà, cũng nhờ sự chăm chút biểu hiện bên ngoài của gia tộc Malfoy, Lucius trực tiếp đoán được đó không phải là vì sử dụng

độc dược, mà là do thức tỉnh huyết thống mang lại. Sev của y hiện tại mái tóc đen ngang vai rũ xuống, mềm mượt, nhẹ nhàng, dường như không chịu nổi cả bọt nước.

Con ngươi màu đen thường ngày đã khiến Lucius hâm mộ không thôi giờ có sức sống hơn, nhìn kỹ còn có thể nhận ra làn da Sev của y trở nên mịn màng, gần như không thấy lỗ chân lông.

Merlin ơi! Lucius kêu gào trong lòng lần thứ hai, nhìn giọt nước nhẹ nhàng trượt khỏi mái tóc, lướt qua làn da mềm mịn, lướt qua hai điểm đỏ bừng trước ngực, lướt qua cái eo càng thêm tinh tế sau khi thức tỉnh huyết thống, rơi vào trong khăn.

"Ực ực", Lucius nuốt nước miếng không có phong thái quý tộc, Merlin ơi! Quá lãng phí, giọt nước đó không nên cứ thế chảy xuống, chúng nên được liếm đi, dùng lưỡi y môi y, từng chút từng chút, đi theo làn da nhẵn nhụi, đi theo hai điểm quyến rũ kia…

"Lucius Malfoy, không ai nói với anh lúc tiến vào phải được chủ nhân đồng ý sao?" Snape tức giận bởi tầm mắt gần như vuốt ve của Lucius.

"A, Sev thân mến, em không thể ngăn cản một Malfoy bị đảo điên bởi vẻ đẹp bạn đời hợp pháp của anh ta chứ." Lucius nói như mộng ảo, y vừa chú ý tới, theo cảm xúc bạn đời y kích động, lỗ tai vốn mẫn cảm, trắng nõn không chỉ nhuộm đỏ, hơn nữa cái điểm nho nhỏ kia còn hơi hơi run rẩy theo cảm xúc chủ nhân nó.

Thật đáng yêu, mắt Lucius tối lại, nếu y có thể ngậm chúng vào miệng thì…

Là bạn tốt duy nhất của Lucius vài chục năm, là bạn đời linh hồn thức tỉnh huyết thống cả đời này, sao Snape lại không biết y đang nghĩ gì chứ. "Lucius, tôi nhớ rõ chúng ta chỉ hoàn thành khế ước, anh đã tìm được bạn đời "hợp pháp" của anh, nơi này không có đâu." Sau khi hoàn thành thức tỉnh huyết thống, cái chắn ngang giữa linh hồn họ đã biến mất, lúc này Snape mới hiểu rõ những gì Lucius đã giảng giải cho anh về bạn đời linh hồn.

Hiển nhiên, họ còn cần một lễ chứng kiến.

"A, Sev, em thật lạnh lùng." Lucius nói xong, cũng đứng dậy, bạn đời y vừa mới hoàn thành huyết thống thức tỉnh, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, mà cứ tiếp tục ở trong này thì… Merlin ơi! Y cũng không phải là thánh nhân, nhất là dòng máu Veela của y từ mới đầu đã rầm rộ kêu gào phải biến bạn đời trước mặt chính thức trở thành của mình.

Snape hơi ngạc nhiên vì lời của Lucius, chẳng qua sự săn sóc đến từ linh hồn bạn đời anh cũng hiểu ra, cơ thể mỏi mệt sau khi thức tỉnh huyết thống cũng cảm thấy hơi chao đảo.

Cửa đóng lại sau lưng Lucius, bây giờ còn chưa đến lúc, y nói với mình. Qua một thời gian nữa, Sev sẽ là món quà tốt nhất của y.

— Tôi là đường ranh giới vất vả lắm Lucius mới làm thân sĩ —

Trong khi Lucius vắng họp, liên hôn giữa hai gia tộc Black và Lestrange thuận lợi tiến hành, đó cũng là ý của Voldemort, liên hôn giữa Malfoy và Black chắc chắn đã bị hủy, vậy không bằng trong lúc Lucius có lý do vắng mặt nhanh chóng kết hợp Bella và Rudolph thôi.

Trên hôn lễ của họ, Voldemort không chỉ tự mình đảm nhận nhân chứng, còn đưa một cái Cúp Vàng phong cách cổ xưa làm quà hôn lễ cho vợ chồng Lestrange mới cưới.

Bella và Rudolph kích động gần như tới mức mọi người quỳ xuống dưới chân Voldemort cũng không thể biểu đạt hết nỗi kích động khi họ được coi trọng với Voldemort được.

Sau khi người thừa kế nhà mình được Voldemort tự mình dạy dỗ Orion lại nổi bật, dù sao thì hành động của Voldemort trực tiếp biểu đạt sự coi trọng của hắn với gia tộc Black, nhất thời, các quý tộc lớn nhỏ tham gia hôn lễ vội vàng khen tặng, không ai nhắc tới gia tộc Malfoy.

Narcissa tái nhợt đi một mình trong vườn hoa, dù trên mặt trang điểm bởi đồ mới nhất đi nữa cũng không thể che dấu sự tiều tụy của cô. Cô vốn không muốn ra ngoài, nhưng hôm nay là hôn lễ của Bella cô phải tham dự. Nhưng xem đi cô nghe được gì, tiểu thư gia tộc Black không biết tự lượng sức mình, vị hôn thê bị gia tộc Malfoy vứt bỏ…

Narcissa cười khổ, họ cũng không nói sai không phải sao?

Nếu đính hôn thất bại còn có thể khiến Narcissa an ủi mình chỉ là ảo giác, thì trong khoảng thời gian này người trong nhà tránh đề cập hôn nhân giữa cô và Lucius cũng có thể nói ra vấn đề. Mà Voldemort coi trọng Regulus và hôn lễ Bella dường như cũng đang cho cô một dấu hiệu – người ủng hộ lớn nhất cho cuộc hôn nhân giữa cô và Lucius cũng thay đổi ý kiến.

Narcissa không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng giữa cô và Lucius đã là chuyện không thể. Nghĩ đến những gì mình phải đối mặt sau khi khai giảng, móng tay Narcissa đâm chặt vào lòng bàn tay.

"Cissy, hóa ra em ở đây." Andromeda cũng không phải thật sự chạy tới tìm em gái mình, nhưng sau khi Bella xuất giá sẽ tới lượt mình, nghĩ tới những thanh niên tài giỏi mà mẹ coi trọng, Andromeda đã ghét bỏ bĩu môi. Những kẻ dối trá, nào có thú vị bằng người mà mình đã gặp mặt lần đó chứ.

Andromeda nhớ tới cậu con trai tóc xám mình gặp lúc lén đi ra ngoài, dường như tên là Tonks thì phải, anh ta thật đúng là thú vị.

"Chị à," Narcissa gọi một câu, cô cũng không quen thuộc người chị họ này bằng Bella, "Em chỉ tới đây hít thở không khí thôi."

"A, Cissy, em nói cũng đúng, không khí trong kia rất là loạn!" Andromeda như tìm được tri âm, bắt đầu nói không ngừng việc mình rất ghét mẹ giới thiệu đối tượng kết hôn, rồi một câu vô ý khiến Narcissa cứng lại, "Cissy à, mẹ nói hai ngày nữa cũng phải giúp em xem…"

"Chị…" Dù đã biết kết quả này, Narcissa vẫn cảm thấy mình có thứ gì đó bị đoạt đi, "Mẹ nói gì ạ?"

Andromeda như vừa kịp phản ứng, đôi mắt cô ngập tràn xin lỗi, "A, Cissy, không phải chị cố ý nhắc tới đâu, mẹ đã giúp em xem đối tượng đính hôn, hình như có vài nhà là nước Đức."

Mẹ đã giúp em xem đối tượng, đã bắt đầu rồi… Trong đầu Narcissa không ngừng lặp lại mấy câu đó.

"Cissy, em không sao chứ?" Giọng lo lắng của Andromeda.

"Chị à, em không sao." Narcissa nhắm mắt lại, bóng dáng bạch kim cao quý trong trí nhớ đang dần đi xa, cô là Narcissa Black, dù cô không chiếm được Lucius, vậy thì không ai có thể có được anh!

65. Quyển 2 - Chương 65: Khai Giảng Năm Thứ Sáu

"Xin chào, bọn nhỏ!" Mặc áo choàng phù thủy màu tím có gắn sao Dumbledore đứng trong lễ đường Hogwarts, bây giờ là thời gian bữa tối, vừa mới kết thúc nghỉ hè các động vật nhỏ trở lại Hogwarts từ mọi nơi, sau khi xem một lần "phân loại" mới không thể không nói chuyện, hiện tại mỗi người đều đói bụng chờ hiệu trưởng hoàn thành lời tuyên bố. Dựa theo kinh nghiệm bình thường thì lúc này sẽ không quá dài.

Nhưng hôm nay họ tính sai, vì giữa hiệu trưởng và giáo sư McGonagall có thêm một người nữa, trên thực tế, mỗi một động vật nhỏ lúc tiến vào đều cẩn thận chú ý một chút.

Mắt lam, tóc vàng, Merlin ơi! Không thể trách có một số nữ sinh nhỏ đỏ mặt, thật sự là chất lượng giáo sư Hogwarts quá kém, nghĩ tới chùm râu của cụ Dumbledore, chiều cao của giáo sư Flitwick, cái bụng bia của giáo sư Slughorn, ừm… còn cả giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mỗi năm đổi một lần không nhớ nổi mặt nữa chứ… Thật sự, một người bình thường, diện mạo đàng hoàng, ăn mặc khéo léo như vậy đúng là không nhiều lắm.

"Lại một năm học mới, thầy thấy các trò đều rất vui nhưng cũng cần phải tuyên bố một vài chuyện đáng tiếc." Dumbledore vẫn mỉm cười, chẳng qua những người quen cụ sẽ biết tâm trạng cụ không tốt lắm, "Bạn học Remus Lupin Gryffindor vì lý do cá nhân mà không thể không rời khỏi trường, a, còn cả bạn học Snape Slytherin nữa." Thật ra hai học sinh rời khỏi trường cũng không đáng để Dumbledore nói vào bữa tiệc khai giảng, nhưng Lupin là một Huynh Trưởng Gryffindor được coi trọng, Snape lại là một bậc thầy độc dược nổi danh, hai người cứ thế rời đi nhất định sẽ dẫn tới không ít nghi vấn, nên Dumbledore nói công khai cũng là điều dễ hiểu.

Lupin rời đi năm trước thì không sao, nhưng còn Snape… trong đôi mắt của Dumbledore ngưng tụ lốc xoáy, cụ còn nhớ trước khai giảng, con ưng vàng nhà Malfoy kiêu ngạo bay vào phòng làm việc của cụ, khiêu khích nhìn Fawkes một cái rồi bay đi

Vì Kape tương tự với Gellert, Dumbledore sửa lại kế hoạch "hư cấu" mình đã định ra, ngược lại để Kape đi theo mình cả ngày, là một trợ lý thực sự.

"A, Leo," Sự thật chứng minh Dumbledore cũng không phải vạn năng, ít nhất khi nhìn Kape cụ không thể gọi "con trai của tôi". "Giúp tôi đọc thư nhà Malfoy đi." Một trong những việc của trợ lý chính là giúp hiệu trưởng xử lý một số thư tín, a, đương nhiên phải được bản thân hiệu trưởng đồng ý.

"Vâng, hiệu trưởng Dumbledore." Là học sinh tốt nghiệp từ Beauxbatons, hành động của Leo Kape lại giống người nước Đức hơn, nghiêm túc cẩn thận, không thích nói chuyện.

"Hiệu trưởng, gia chủ Malfoy thông báo tới ngài, từ hôm nay bạn đời của y đã tốt nghiệp." Leo xem nhanh rồi tổng kết.

"Bịch". Dumbledore đập rung cả khung ảnh trên bàn, cụ đi đi lại lại trong phòng, miệng nói, "A, thật sự là đáng tiếc… A, thật đúng là… Leo, anh có thể giúp tôi đi tìm Minerva chứ?"

"Đương nhiên rồi, thưa hiệu trưởng Dumbledore." Leo gật đầu, buông thư rồi ra khỏi.

"Lucius Malfoy!" Xác nhận Leo đã rời đi, trong mắt Dumbledore ngập tràn tức giận, mình trả giá nhiều như vậy không phải là hy vọng có thể làm dịu quan hệ với Snape sao? Hiện tại thì tốt rồi, Snape được Lucius trực tiếp tuyên bố "tốt nghiệp", sao cụ có thể đi tiếp xúc với thằng bé, không tiếp xúc sao cụ giải thích được, không giải thích về ấn tượng của Snape với Hội Phượng Hoàng không phải sẽ vĩnh viễn không được chứ?

Dumbledore hít sâu vài cái mới không để mình phát hỏa ngay tại đương trường, hiện tại nơi này không chỉ có một mình cụ mà còn có một trợ lý, trước khi làm rõ lập trường của Leo cụ không thể để lộ nhược điểm của mình ra được.

Nhìn khung ảnh trống, sau khi tức giận qua đi Dumbledore lại đánh giá thế lực hai bên, kỳ nghỉ này không phải cụ không thấy được thay đổi của Lucius, tuy Snape không tới trường nhưng vì Snape, gia tộc Malfoy đã đắc tội với gia tộc Black, và đang tham khảo thái độ của Lucius chống lại Tom. Có lẽ… gia tộc Malfoy cũng không kiên định bên kia nữa?

Đến lúc đi hỏi gián điệp của cụ rồi, Dumbledore nghĩ, ngón tay vuốt khung ảnh trống. "Hiệu trưởng Dumbledore, tôi và giáo sư McGonagall đã tới." Tay cụ dừng lại, nhìn về phía cửa không hiểu: Gel, thật là cậu sao?

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore chấm dứt nhớ lại —

"Ngoài ra thì chúng ta hoan nghênh hai vị giáo sư mới đã đến." Dumbledore làm tiếp nghĩa vụ hiệu trưởng của cụ, "Vị này chính là giáo sư Cese giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nay." Một giáo sư còn trẻ ngồi ở cuối cùng đứng dậy cúi đầu, phía dưới vỗ tay thưa thớt, ai mà không biết mỗi năm đều thay một vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám chứ, "Và giáo sư Fresh dạy độc dược học." Một ông già gầy còm ở cạnh giáo sư Cese đứng lên. Giọng cụ Dumbledore lại tiếp tục, "Giáo sư Fresh năm nay tạm thời làm chủ nhiệm Slytherin, giáo sư Slughorn đã xin nghỉ dài hạn, a,… bọn nhỏ các trò cũng biết, thầy ấy đã bồi dưỡng ra một bậc thầy độc dược, Hiệp hội Nhà bào chế thuốc càng cần thầy ấy hơn."

Các động vật nhỏ vẫn vui vẻ, vì người chúng cảm thấy hứng thú nhất vẫn còn chưa được giới thiệu, còn các Slytherin tương đối thất vọng, tuy họ không quá vừa lòng với giáo sư Slughorn nhưng một ông già gầy còm như vậy làm chủ nhiệm… Merlin ơi! Cụ phái ông ta đến để khảo nghiệm thẩm mỹ quý tộc à?

"Vì ban giám đốc quan tâm tới mọi người nên hôm nay chúng ta có thêm một chức vị, trợ lý hiệu trưởng, chính là ngài Leo Kape bên cạnh thầy."

Người được kêu là trợ lý hiệu trưởng đứng dậy, lễ tiết xuất thân quý tộc khiến Slytherin và một số ít Ravenclaw hai mắt sáng ngời, "Rất vui khi được cùng mọi người trải qua một năm học tuyệt vời." Giọng anh ta khá nhẹ, mang theo giai điệu không hiểu nào đó.

"Rào rào" Phía dưới vỗ tay nhiệt liệt chưa từng có, nghĩ mà xem, có lẽ ngài trợ lý này đứng một mình thì thật sự không phải là đẹp trai, nhưng đứng cạnh hiệu trưởng Dumbledore thì phải là một trời một vực đó!

"Ngài Kape là trợ lý của thầy, văn phòng của thầy ấy cũng ở ngay cạnh văn phòng hiệu trưởng, nếu các trò có việc gì mà không tìm thấy thầy thì có thể trực tiếp đi tìm thầy ấy." Dumbledore vẫn mỉm cười, hoàn toàn không quan tâm gương mặt suy ngẫm của các động vật nhỏ phía dưới nghe lời cụ nói. "Được rồi, đã nói nhiều, tất cả mọi người đều đói bụng, vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Dumbledore vung tay lên, trong chén đĩa bắt đầu xuất hiện các loại đồ ăn, các động vật nhỏ tốp năm tốp ba quây lại vừa nói chuyện phiếm vừa ăn tối, không ít người còn trộm ngắm trợ lý hiệu trưởng.

"Kịch", ở nơi không ai chú ý Narcissa đánh gãy móng tay của mình, cô biết rõ quan hệ giữa Snape và Lucius hơn mọi người trong Slytherin, máu lai kia lại rời khỏi, thế mà nó dám rời khỏi!

Đừng nói với cô "lý do cá nhân" gì cả, Narcissa biết rõ quý tộc, hơn nữa Snape lại là một máu lai Slytherin không có thế lực, phía sau căn bản không có lý do rời khỏi Hogwarts, trừ khi… trừ khi nó đã trung thành một gia tộc nào đó.

Nhưng một bậc thầy độc dược gia nhập liên minh là một chuyện rất lớn trong giới quý tộc, mà gia tộc Black cũng không nhận được bất cứ thiệp mời nào từ phương diện này thì có thể thấy được Snape cũng không trung thành với nhà ai, vậy nơi duy nhất nó có thể đi tới… là biệt thự Malfoy, Lucius.

"Tiểu thư Narcissa, cô khỏe chứ?" Như là phát hiện ra cái gì, Mina Prince khẽ hỏi, nghỉ hè này, tiểu thư Bella lập gia đình, theo lý thì liên hệ giữa mình và gia tộc Black phải lạnh dần nhưng sau khi thương lượng với cha, Mina quyết định ôm chặt đùi Narcissa, tiếp tục đi theo phía sau gia tộc Black, dù sao thì vị đại nhân kia thiên vị gia tộc Black đã là chuyện rõ mười mươi.

"Không có gì." Narcissa nhỏ giọng trả lời, rũ mắt xuống, không phải cô không đoán được suy nghĩ của Mina chẳng qua cô không quan tâm. Từ vài câu nơi Orion cô đã biết người thừa kế gia chủ Prince đã xuất hiện, như vậy dù người thừa kế kia vô dụng đến bao nhiêu thì chi thứ Prince cũng chỉ có thể đứng nhìn, không cần nói vì gia chủ chi thứ Prince muốn cứu vãn danh dự mà tuyên dương khắp nơi tiêu chuẩn mở ra biệt thự gia chủ Prince nữa.

Đương nhiên ý tưởng của gia chủ chi thứ Prince là tốt, bạn xem tiêu chuẩn khó khăn đến vậy chúng tôi không làm được thì cũng có thể tha thứ mà, đáng tiếc, Narcissa hơi hơi cười lạnh, lại xuất hiện một người thành công kế thừa gia chủ, danh dự của chi thứ Prince tuyệt đối sẽ bị lung lay một lần nữa trong giới quý tộc. Mà lúc này, chỉ sợ họ khó đứng lên.

Một là gia chủ quý tộc máu trong lâu đời, một là chi thứ Prince nhiều lần phá hỏng danh dự, tên ngốc cũng biết nên lựa chọn bên nào!

Mina… Prince sao, tôi chờ kết cục của cô.

Có đôi khi con người lại kỳ quái như vậy, khi họ ở nghịch cảnh, gặp người đáng thương hơn họ họ lại cảm thấy tốt hơn nhiều, còn đào rỗng tâm tư đi nhục nhã những kẻ đáng thương hơn họ.

Cissy… cách Narcissa không xa, Regulus nhìn chị gái của mình, thở dài trong lòng.

Ở biệt thự Voldemort hiển nhiên cậu được phép biết nhiều chuyện hơn, Snape kế thừa biệt thự Prince chính là một trong số đó. Nhưng tin tức này khi được báo cho Voldemort, ngoài dự đoán của cậu, Voldemort cũng không trực tiếp phái người tới mượn sức như thường lệ mà chỉ một câu "đã biết" đơn giản rồi bỏ qua.

Đi theo Voldemort học tập Regulus biết thực lực của vị đại nhân kia hơn tất cả mọi người, nghĩ lại mình có thể được đại nhân tự mình chỉ đạo, hơn nữa đại nhân còn hứa hẹn sau khi mình tốt nghiệp sẽ ấn dấu hiệu đại diện cho vinh dự kia, Regulus đã cảm thấy tốc độ máu chảy nhanh hơn, trái tim đập "bang bang" liên hồi.

Cũng vì vậy, thái độ Voldemort đối xử với Snape cũng khiến Regulus ghi vào lòng.

Nhìn chị gái khẽ cúi đầu, sao Regulus lại không biết cô nghĩ gì chứ? Thôi, tìm thời gian nhắc cô đừng tìm Snape gây chuyện, thái độ vị đại nhân kia không rõ ràng, họ không có thực lực đấu với một gia chủ độc dược thế gia đâu!

Còn Lucius… Regulus không phải không thừa nhận, mình ghen tị y, cũng là người thừa kế nhưng cậu không theo kịp Lucius. Tình huống hiện tại rõ ràng là gia tộc Malfoy bội ước nhưng nghĩ tới thái độ không thèm để ý của vị đại nhân kia… Regulus lại thầm thở dài, họ không đến lượt không phải sao?

66. Quyển 2 - Chương 66: Lần Thứ Hai Rung Chuyển

Không có Snape Slytherin vẫn như trước, ngoài việc chủ nhiệm hiếm khi gặp mặt, lớp độc dược và Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám rối tinh rối mù thì không có điểm mới nào khác.

Gryffindor và Slytherin vẫn là kẻ thù, nhìn thấy mặt nhau một hai lời không hợp rồi nhắm đũa phép, nhưng khi Nhóm Đạo tặc giải tán, sức chiến đấu của Gryffindor cũng không còn mạnh mẽ, hai bên cùng lắm cũng chỉ ném mấy thần chú ác ý nho nhỏ, ngáng chân gì đó mà thôi, còn quy mô lớn "dùng binh khí đánh nhau" như mấy năm trước thì không xảy ra nữa.

Ngoài trợ lý hiệu trưởng mới tới thì Hogwarts gần như có thể nói là yên bình, nhưng dù vẻ ngoài trong trường học tương đối yên bình nhưng cũng không khiến trợ lý mới tới này cảm thấy bình tĩnh.

Gellert không thể ngờ được mình lại nhìn thấy một ngôi trường như vậy!

Hogwarts nước Anh, cùng Beauxbatons nước Pháp và Durmstrang nước Đức được gọi là ba ngôi trường tốt nhất giới phù thủy, trong đó Hogwarts lấy lịch sử lâu đời và thanh danh của bốn nhà sáng lập mà giữ vững, Durmstrang nổi danh vì pháp thuật hắc ám, dù sao thì nó là ngôi trường duy nhất công khai dạy pháp thuật hắc ám, mà Beauxbatons thì hiền hòa hơn, nghe nói từ khi thành lập trường tới nay Beauxbatons chưa có sự cố pháp thuật nào, hiển nhiên, Beauxbatons luôn nghĩ mọi cách để đảm bảo an toàn cho các phù thủy nhỏ.

Gellert cũng không sống và học tập ở Hogwarts nhưng ông biết tình cảm của Dumbledore với Hogwarts, ông còn nhớ một trong những nguyên nhân Dumbledore từ chối làm bộ trưởng Bộ Pháp thuật nước Anh sau khi "đánh bại" ông chính là cậu ấy "bằng lòng cống hiến cả đời cho Hogwarts".

Là một học sinh vì thực nghiệm luyện kim làm nổ Durmstrang rồi bị đuổi học, Gellert rất khó hiểu với tình cảm của Dumbledore với trường học, nhưng cũng không phải không hiểu sự trân trọng của Dumbledore với ngôi trường.

Nhưng xem ông thấy gì? Xung đột, mâu thuẫn, khinh bỉ, chèn ép… mà toàn bộ nguyên nhân đều do mày là Gryffindor còn tao là Slytherin?

Merlin ơi, dù mình lãnh đạo Thánh Đồ tiến lên một "thời kỳ hắc ám" nhưng không hại Durmstrang đã là một quy luật thành văn. Thế mà Hogwarts hiện tại, xin cho phép ông nói vậy, cái tên Voldemort còn chưa gây chiến, nhưng kỳ thị và chèn ép trong trường đã trở thành thói quen, cho tới khi lần đầu tiên Gellert đi theo Dumbledore tới bệnh thất xử lý "trò đùa nhỏ" giữa các học sinh (theo Dumbledore nói), ông giật mình nhìn một học trò Slytherin năm nhất cần phải mọc lại xương tứ chi, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không quý tộc trước người khác.

Khiến ông không chịu được có thể chính là lời nói tiếp theo của Dumbledore, "Con trai à, trò xem trò cũng không bị sao, các sư tử nhỏ Gryffindor chỉ là quá mức lỗ mãng, thầy nhất định sẽ phạt cấm túc chúng, trò không cần phải nói cho gia đình."

Mang theo cái mác trợ lý trên thực tế là Chúa tể Hắc ám đời trước ngài Kape cứ thế đứng một bên, nhìn Dumbledore mang tiêu ra thổi để con rắn nhỏ năm nhất kia từ bỏ quyền lợi mình nên có, lại nhìn sang bà Pomfrey bên cạnh và giáo sư McGonagall vẻ mặt không gợn sóng, Gellert đột nhiên nhận ra đây không phải là lần đầu tiên, căn bản là đã quen rồi!

Gellert vốn đã cực ngạc nhiên vì vẻ ngoài già cả của Dumbledore, được rồi, ông cảm thấy bề ngoài vẫn có thể lấy lý do "Al tăng tính thuyết phục" để giải thích, nhưng hiện tại, ông cụ có râu mỉm cười thật sự khiến ông không nhìn rõ được, đây mới thật là thanh niên tóc nâu thiện lương, trái tim tốt đẹp trong trí nhớ sao? Thật sự là thanh niên đã nói với ông rằng "Xin lỗi, tôi chỉ vì hòa bình giới phù thủy" sao? Thật sự là Albus sau khi "giam" ông lại cũng không dám tới gặp mặt một lần sao?

Gellert như là lần đầu tiên quen biết, khi mình làm nổ nửa trường học rồi bị đuổi, mà Hogwarts hiện tại còn chiến trường hơn cả chiến trường. Làm trợ lý hiệu trưởng, ông tận mắt thấy một đôi bạn tốt, chỉ vì trong lễ phân loại một được phân tới Gryffindor, một được phân tới Slytherin mà vài ngày sau trở mặt, chị em họ cũng có quan hệ huyết thống sau khi bị tách ra bị ép hận thù đối phương. Thậm chí có một lần đi ngang qua một phòng học Gellert đã nghe thấy tiếng khóc của cô bé làm chị, cô bé không muốn tấn công em trai nhưng không tấn công sẽ bị cả nhà bài xích, mà em trai cô bé thì rất cảm thông cho chị mình, vì bên kia cậu bé cũng vậy.

Chuyện như vậy, đến cuối cùng Gellert không biết nên đi trách ai? Bọn nhỏ? Không, chúng vẫn còn là trẻ con, có thể hiểu được gì chứ? Các giáo sư, a, đừng nói nở nụ cười, các giáo sư chỉ có thể xem như khoanh tay đứng nhìn; cuối cùng, Albus Dumbledore, hiệu trưởng Hogwarts, ông cụ râu bạc điên điên khùng khùng.

Gellert cứ thế mang tên Kape mỗi ngày đi theo Dumbledore, ông bắt đầu chậm rãi nhận ra tác dụng của thời gian – quá khứ vĩnh viễn sẽ không trở lại. Ông biết khung ảnh trên bàn Dumbledore, trên thực tế có thể nói đối phương cố ý đang thăm dò phản ứng của ông, Gellert tự mình cảm nhận được dục vọng khống chế của Dumbledore còn đáng sợ hơn cả mình, ít ra ông cũng là chúa tể hoàn toàn xứng đáng của Thánh Đồ, sẽ không để ý chuyện linh tinh như ai liên hôn với ai.

Đúng vậy, mình còn không có một bức ảnh để nhìn. Nhưng khi Gellert biết khung ảnh kia trống rỗng thì cảm thán, giữa ông và Al đã kết thúc ở quá khứ, nhưng ông vẫn giam mình ở đó, cho rằng Al của ông vẫn ở, kỳ thật ông không biết, Al của ông đã sớm rời đi, trở thành Albus Dumbledore hiện tại.

Nghĩ vậy, Gellert thở dài, xem ra Abra phán đoán đúng, mà mục đích chạy tới đây của mình cũng coi như đạt được rồi. Năm học này chấm dứt thì rời đi, Gellert không hề nghĩ tới vấn đề nếu như mình đi ngay giữa năm học ai sẽ tới nhận ca, vấn đề "nhỏ" như vậy không cần Chúa tể Hắc ám trước đó suy nghĩ, mà ở góc độ Dumbledore không chú ý Gellert nhìn cụ, coi như mình than thở mình thất tình vậy.

Nhưng nghĩ lại mình đã từng cố chấp với Bảo bối Tử thần, còn hơn cả Dumbledore cố chấp về "hòa bình giới phù thủy", Gellert đặc biệt muốn thở dài, Albus, cậu có biết hay không, dù cố chấp với cái gì, khi mà quá cố chấp sẽ trở thành ma chướng, cuối cùng giam mình vào trong, không ra được mà cũng không cầu được.

— Tôi là đường ranh giới rốt cuộc Gellert suy nghĩ cẩn thận —

Đối lập với Hogwarts yên bình như mấy năm trước, giới phù thủy bắt đầu rung động, nguyên nhân rất đơn giản, Voldemort mở rộng thế lực của hắn.

Khác với con đường vài năm trước, lần này Voldemort bắt đầu tranh giành nhân tài khắp chốn – độc dược, luyện kim, cổ ngữ,… chỉ cần bạn có tài thì đều sẽ được "mời", gia chủ Black tự kiêm hướng dẫn viên du lịch đưa tới biệt thự Voldemort một vòng.

Sau khi đi ra biệt thự kia các phù thủy chỉ có ba kết cục – trở thành Tử thần Thực tử, gia nhập vào gia tộc Malfoy, hoặc là biến mất.

Đúng vậy, biến mất, phù thủy nhạy bén đã phát hiện gần đây không ít người đột nhiên biến mất, có lẽ một hai nhà thì còn có thể nói là họ đi nơi khác, nhưng hơn mười hai mươi nhà biến mất thì không thể giải thích được. Mà họ lại biến mất đến mức khá "sạch sẽ", khiến không ít phù thủy Hội Phượng Hoàng trong Thần Sáng đập bàn tức giận những con rắn độc Slytherin gian xảo, rõ ràng là chúng làm nhưng lại không có chứng cớ.

Phong ba nổi lên, những nơi yên bình dần ít đi.

Hogwarts được coi là một nơi, dựa vào địa vị đặc biệt của nó trong tâm trí phù thủy nước Anh thì nó khá là "sạch sẽ", chẳng qua Dumbledore đã gây ra tác dụng gì trong đó thì tất cả mọi người không để mắt đến; rồi tới St Mungo, với địa vị trung lập vốn có của nó chỉ cần phù thủy tiến vào làm việc ở St Mungo thì sẽ không bị "gọi về"; nơi cuối cùng thì kỳ lạ hơn, là gia tộc Malfoy.

Tin tức liên hôn giữa Malfoy và Black thời gian trước vẫn còn văng vẳng bên tai, mà Lucius được Voldemort coi trọng cũng chỉ mới như ngày hôm qua, nhưng qua một đêm, lập trường vốn có của gia tộc Malfoy lại mơ hồ.

Phù thủy lần đầu tiên từ chối Voldemort gọi về ôm may mắn tìm nơi nương tựa gia tộc Malfoy, rồi thành công không bị "gọi về" lần nữa thì toàn bộ giới phù thủy ồ lên. Lucius Malfoy, một gia chủ trẻ tuổi gấp gáp phải tiếp nhận gia tộc, trước đó còn cố gắng để giữ gìn gia tộc, hiện tại đã có tư cách ngang vai Chúa tể Hắc ám bảo trì trung lập! Hơn nữa khiến người ta phải nghẹn họng chính là, y thành công!

Nhất thời, giới phù thủy lại rung chuyển lần hai, vô số phù thủy trung lập mang tâm tư khác nhau như tìm được tổ chức, chặt chẽ đoàn kết vây quanh Malfoy là thế lực thứ ba.

Một số quý tộc nhỏ đã tuyên bố trung thành với Voldemort không phải không đa nghi, nhưng là kẻ chứng kiến người đầu tiên ngang bướng bị Voldemort dùng thủ đoạn trấn áp thì họ hiểu, vị đại nhân kia chỉ dễ dàng tha thứ trong giới hạn nhất định, mà phản bội thì không nằm trong giới hạn này.

Cứ như vậy, trước một tháng lễ Giáng sinh, rung chuyển thứ hai của giới phù thủy cơ bản là ngừng lại, thế lực Hội Phượng Hoàng do phù thủy trắng cầm đầu, thế lực Tử thần Thực tử do Chúa tể Hắc ám cầm đầu, và thế lực thứ ba do người Malfoy cầm đầu hình thành. Trong đó, hai thế lực trước đều tương đối nghiêm mật, tương đối có tổ chức, mà thế lực thứ ba thì khá rời rạc, nói khó nghe thì là kém cỏi nhất.

Ngay lúc các gia tộc chuẩn bị đón người thừa kế nhà mình để giáo dục về "thế lực mới nhất của giới phù thủy" thì tin tức truyền ra từ gia tộc Malfoy lại khiến giới phù thủy bùng nổ – Lucius Malfoy sẽ cử hành hôn lễ vào Giáng sinh, mà người kết hôn với y, là gia chủ Prince, máu lai Slytherin gần như bị mọi người quên mất – Severus Snape Prince.

67. Quyển 2 - Chương 67: Kỳ Nghỉ Trước Giáng Sinh

Vì hôn lễ này của gia tộc Malfoy quá kỳ lạ, ngoài những kẻ ở thế lực thứ ba vui vẻ đồng ý thì Hội Phượng Hoàng và Tử thần Thực tử đều đang quan sát, quan sát thái độ của phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám.

Rất nhanh, Voldemort tỏ thái độ trước, biểu hiện của hắn như Lucius là một đứa cháu yêu thương, "Hôn nhân của Lucius là việc lớn, ta sẽ tự mình làm nhân chứng tham dự."

Quyết định của Voldemort lại khiến giới phù thủy giật mình, phần lớn quý tộc vẫn nhớ rõ "sự cố" trên lễ đính hôn của Lucius lần trước, căn cứ vào lời của gia tộc Black, khi đó Lucius còn chưa trưởng thành, chẳng lẽ hiện tại thì có thể sao, nếu họ không nhớ lầm thì tới tháng 11 Lucius mới trưởng thành mà?

Không có ai tin Chúa tể Hắc ám sẽ tự làm xấu mặt mình, vì ngay khi Voldemort công khai tỏ vẻ ủng hộ thì phù thủy trắng cũng mỉm cười tỏ vẻ "rất vui" khi được mời, mà còn "chắc chắn sẽ tham dự".

Đại BOSS hai bên đã lên tiếng, những người phía dưới cũng không suy nghĩ gì, gia tinh gia tộc Malfoy vội vàng bận rộn, thậm chí vì không đủ người còn điều động không ít từ gia tộc Prince. Sau khi hiểu rõ hôn lễ này tổ chức vì chủ nhân Lucius và chủ nhân nhà mình thì gia tinh Prince cũng nhiệt tình mười phần.

Người duy nhất ai oán chính là lão Prince, dù Snape đã mở ra trận truyền tống tới khu rừng tinh linh, giải quyết vấn đề linh hồn cũng không phải một sớm một chiều, lão Prince là hồn ma tự nguyện ở lại, vẫn không thể rời đi mật thất gia tộc Prince, như vậy ông cụ cũng hơi khó chịu. Chẳng qua sau khi Lucius và ông "bàn luận" hiện trạng chi thứ Prince, lão Prince lạnh lùng tỏ vẻ mình hoàn toàn không để ý Lucius tuyên dương địa vị gia chủ Prince Snape công khai, đỡ phải có một số "con sâu không biết tự lượng sức mình thấy chủ nhân mất sẽ giả vờ mình cũng có thể trở thành một con rắn".

Được lão Prince cam đoan, khi Lucius đưa thiệp mời cũng không nương tay, "Gia tộc Malfoy và gia tộc Princence hoan nghênh ngài tới làm khách" rõ nét in trên thiệp, ngoài việc xả giận cho bạn đời thì y cũng muốn giới phù thủy biết, Sev và y là ngang hàng, hơn nữa họ kết hợp cũng có nghĩa hai gia tộc kết hợp, thế lực thứ ba phải có thực lực mới được mọi người thừa nhận, chỉ được hai bên trắng đen thừa nhận cũng chỉ mang cái danh thôi.

Ngay lúc toàn bộ giới phù thủy luống cuống bởi hôn lễ quan trọng giữa hai gia tộc Malfoy và Prince này thì các quý tộc cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn chăm chú phản ứng của hai nhà – gia tộc Black và chi thứ Prince.

Hiện tại gia tộc Black cũng không bối rối như các quý tộc tưởng tượng, đã sớm biết Lucius và Snape là bạn đời linh hồn, mà còn đi cùng Snape kế thừa gia tộc Prince, tuy Orion bị yêu cầu giữ bí mật nhưng thái độ gia chủ trực tiếp quyết định vận mệnh các thành viên trong gia đình.

Một thời gian dài Orion không đề cập tới hôn sự của Narcissa, cũng trong một lần vô ý mà tỏ vẻ "tới lúc tìm một người chồng cho Cissy rồi" với Walburga, những người khác chỉ biết liên hôn với gia tộc Malfoy đã trôi qua.

Chẳng qua may mắn là, Andromeda, Narcissa và Regulus không có ở nhà, Bella đã xuất giá nên Walburga hiểu chồng mình chỉ nhíu mày, rồi thay đổi đề tài tiếp tục nói chuyện.

Bởi vậy, khi tin tức này tới tai gia tộc Black, vợ chồng Black chỉ dừng một chút rồi tiếp tục làm việc. Còn Bella, tuy cô ta thương em gái nhưng cô ta cũng không ngu, thái độ chủ nhân đã rõ như ban ngày, là bề tôi trung thành dù có ý kiến Bella cũng không dám công khai cãi lời.

So sánh với gia tộc Black thì chi thứ Prince khổ sở hơn nhiều.

Mà nói ra thì gia chủ chi thứ Prince cũng xui xẻo, từ nhỏ sinh ra ở chi thứ ông ta đã có một nguyện vọng to lớn – kế thừa Prince. Đáng tiếc, nguyện vọng này hoàn toàn tan biến sau khi ông ta lớn lên, vì thiên phú, gia chủ chi thứ Prince gần như không có thiên phú gì trên lĩnh vực độc dược cả.

Thiên phú thứ sờ không được nhìn không thấy, có lẽ gia chủ chi thứ Prince có thể điều chế ra độc dược cấp hai phẩm chất tốt nhất, thậm chí là một phần nhỏ độc dược cấp ba, nhưng độc dược của ông ta cũng chỉ dừng lại ở đó, độc dược cao cấp thì ông không thể với tới dù dùng hết toàn lực, khi đó ông ta mới nhận ra được tầm quan trọng của "thiên phú".

Ngay khi ông ta chuẩn bị ngoan ngoãn về sau làm gia chủ chi thứ thì người thừa kế Prince lại bỏ nhà đi! Merlin ơi! Gia chủ chi thứ Prince gần như vâng theo chỉ thị Merlin, nhanh chóng cưới vợ, sinh con, định chờ con hiểu chuyện một chút sẽ đưa tới nhà chủ để bồi dưỡng.

Nhưng đáng tiếc, ngay khi Mina Prince sắp ba tuổi, lão Prince đột nhiên khóa lại toàn bộ biệt thự, gia tộc Prince chính thức rời khỏi giới phù thủy.

Quả như sét đánh ngang tai, gia chủ chi thứ Prince tinh thần sa sút một thời gian, cuối cùng một quyển sách trong tay Mina Prince đã làm ông bừng sức sống, Mina bé nhỏ cầm một quyển sách chỉ vì chơi đùa, kết quả khi gia chủ chi thứ Prince thấy được nội dung bên trong đã làm trái tim ông nhảy dựng. Dòng máu Prince – ba bình độc dược trên cấp A thì có thể tiến vào biệt thự Prince.

Từ nay về sau, gia chủ chi thứ Prince cưng chiều công chúa nhỏ nhà mình lên trời, trong mắt ông ta, công chúa nhỏ nhà mình từ nhỏ đã muốn kế thừa gia tộc Prince, không thấy con bé sinh ra vì mục đích này, rồi lại hiểu biết vì mục đích này hay sao?

Nhận ra thiên phú độc dược của mình, gia chủ chi thứ Prince khẽ cắn môi vận dụng mấy bình độc dược cao cấp mà chủ nhà Prince cho bọn họ, để Mina được Slughorn nhận làm học đồ chỉ đạo, ai biết được hao bao nhiêu tâm tư lại chỉ có một câu "thiên phú của tiểu thư Prince quá kém".

Thiên phú? Lại là thiên phú? Gia chủ chi thứ Prince gần như nghiến răng.

Cuối cùng Merlin cũng buông hy vọng, Voldemort xuất hiện không khác gì một cọng rơm cuối cùng, không hề do dự trung thành, gia chủ chi thứ Prince bỏ qua gia huấn "vĩnh viễn trung lập" của gia tộc Prince, hứa hẹn bất cứ lúc nào cũng sẽ đứng ở bên Voldemort.

Kết quả thì sao… Cuộc thi Nhà bào chế thuốc của Mina thất bại, thấy không thể kế thừa gia tộc, gia chủ chi thứ Prince may mà vò đã mẻ lại sứt, tự cho mình là gia chủ Prince bắt đầu tuyên bố phương pháp mở ra biệt thự Prince ở các trường hợp công khai để mọi người hiểu được không phải ông ta không làm được, mà là yêu cầu mở ra biệt thự Prince rất hà khắc. Ông ta biết những quý tộc lâu đời chướng mắt ông ta, nhưng không sao, chủ nhà Prince đã không còn ai, họ "Prince" ở giới phù thủy chỉ có mình họ.

Nhưng dù là vậy thì rất nhanh chuyện này cũng bị đánh vỡ, cái tên máu lai Slytherin đã nhiều lần khiến Mina mất mặt ở trường học lại mang dòng máu chủ nhà Prince, trong nháy mắt biết tin, gia chủ chi thứ Prince ngập tràn oán hận, nếu đó là sức mạnh của thiên phú thì ông ta không để ý phá hủy nó hoàn toàn.

Đó cũng là lý do vì sao mà gia chủ chi thứ Prince mặc kệ Mina tiếp xúc với gia tộc Black, thậm chí ông ta còn cho Mina một cái lệnh – đưa Snape về gia tộc Prince.

Nhưng người định không bằng trời định, gia chủ chi thứ Prince không thể nào ngờ đứa con gái mà ông ta luôn coi trọng đã làm gì, mà cũng vì điều này đã chắc chắn vận mệnh bi thảm của chi thứ Prince trong tương lai.

Giới phù thủy lan truyền, các động vật nhỏ Hogwarts cũng nhận được sự thay đổi mới kỳ lạ này từ gia đình. Kỳ lạ, mọi động vật nhỏ không hẹn mà giữ im lặng với người nhà Black và tiểu thư Prince. Dù chuyện này có nội tình gì thì thể diện vài người này vẫn phải giữ, ai cũng không muốn đi xúc rủi ro này ở sau lưng, cũng chỉ có một tiểu thư không có mắt, còn tự xưng là "bạn chân thành nhà Black" nhận được thư nhà ở trong phòng sinh hoạt chung, rồi, giọng cô ta khiến nửa phòng sinh hoạt chung đều có thể nghe thấy, "Tiểu thư Narcissa, không tốt rồi, vị hôn phu của cô đã kết hôn cùng người khác!"

Yên lặng, yên lặng chưa từng có, vào giờ phút này Andromeda đã phát huy cái gì gọi là đã lớn cần phải lớn hơn, chỉ thấy cô cũng không kiêng nể gì lễ nghi quý tộc mà lớn tiếng nói, "Tiểu thư Prince, cô biết nói đùa nhỉ, em gái tôi còn chưa đính hôn thì đào đâu ra vị hôn phu?" Giọng cô còn lớn hơn cả Mina, "Cissy, tiểu thư Prince vừa nói với chị là cô ta không thoải mái, em nhanh chóng dẫn cô ta về phòng ngủ đi." Nói xong, Andromeda còn đẩy Mina về phía Narcissa, dù thế nào thì chuyện Narcissa và Lucius đính hôn thất bại là sự thật, hiện tại truyền tin kết hôn cô cũng chỉ có thể lựa chọn bảo vệ em gái mình, mặc dù… gần như tất cả mọi người ở đây đều đã chứng kiến lễ đính hôn thất bại kia.

Mina cũng không phải quá ngốc, vừa mới cô ta rất giật mình, nhất là cái tên "Prince" sau tên Snape làm cô hoảng sợ, hiện tại nhìn sắc mặt khó coi của Narcissa, chính cô ta cũng biết mình phạm một sai lầm lớn cỡ nào.

"Tiểu… Tiểu thư Narcissa…" Trong lúc đi cùng Narcissa rời khỏi phòng sinh hoạt chung, Mina ngập ngừng nói, "Ừm… Tôi xin lỗi."

"Tiểu thư Prince, cô xin lỗi tôi vì cái gì?" Narcissa rất khách sáo, đôi mắt lại lạnh băng.

Mina co người một chút, rồi như nhớ tới cái gì vội vàng nói, "Tiểu thư Narcissa, người kết hôn với Huynh Trưởng Malfoy là Snape đó! Là cái tên máu lai ti tiện kia đó!"

Trong lúc cấp bách cô ta cũng kêu lên cái xưng hô lén lút dành cho Lucius ra, các tiểu thư quý tộc trẻ tuổi không ai chưa từng có ảo tưởng với Lucius. Ta tự hỏi Huynh Trưởng Malfoy thì có gì gọi là lén lút? Không phải là thế sao? =.=

Narcissa cũng không chú ý lắm, cô ôm cánh tay tiểu thư Prince, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt, "Cô nói gì, Lucius muốn kết hôn với ai?"

"Snape, Snape… ừm… Prince…" Nói đến từ sau Mina như cũng không cảm nhận được đau đớn từ cánh tay, "Prince", mọi thứ cô ta tha thiết mơ ước, vì sao tên máu lai kia luôn dễ dàng có được, hơn nữa cô ta lại chỉ có thể trộm ảo tưởng Huynh Trưởng Malfoy.

"Snape… Prince… sao?" Narcissa buông lỏng tay, giọng nhẹ lại, cô nhớ tới thái độ ba mình, nhớ tới tầm quan trọng của gia tộc Prince với vị đại nhân kia, không cần suy nghĩ quá nhiều, Narcissa đã biết mình không còn hy vọng, mà vị đại nhân kia coi trọng Regulus và hôn lễ Bella thế nào – cũng chẳng qua chỉ là bồi thường cho gia tộc Black thôi, buồn cười làm sao, rõ ràng là bồi thường cho mình, mà vì sao người nhận được lại không phải là bản thân.

"Haha." Narcissa che mặt mình cười thảm, cô đã từng muốn trốn tránh, nhưng tránh thế nào đây? Không ai đứng bên cô, Narcissa không ngu, dù Lucius làm gì thì hiện tại mọi người thừa nhận và tiếp nhận cũng chỉ là hôn nhân giữa anh và Snape, còn mình… căn bản không có sức ngăn cản. Vào giờ phút này, Narcissa hâm mộ Snape tới cực điểm, máu lai thì sao, không có gia thế thì sao, người khác không biết nhưng mình biết, khi Lucius yêu Snape thì nó căn bản chỉ là một máu lai Slytherin bị người ta khinh thường, ngoài thành tích không tệ lắm thì không có gì hết.

Cũng vì Lucius yêu nó, học đồ, bậc thầy độc dược, kế thừa gia tộc… Narcissa chưa từng nghĩ qua, một người có thể làm ngần ấy cho một người khác, mà Snape lại có được. Khiến cô càng hâm mộ là, Lucius thật lòng

yêu nó, không có thế lực, không có thực lực, chỉ là nó.

Giờ phút này, Narcissa đột nhiên bỏ qua không cam tâm, cô chỉ muốn một đáp án từ Lucius, một đáp án do Lucius tự mình nói ra.

68. Quyển 2 - Chương 68: Kape Tới Chơi

Rất nhanh, Hogwarts đến Giáng sinh, mấy ngày nay các rắn nhỏ Slytherin rất không yên ổn.

Không nói tới sắc mặt gia tộc Black và tiểu thư Prince, nói cho cùng thì các rắn nhỏ vị thành niên vẫn kém hơn các rắn trưởng thành, lại càng hiếm người mặt dày như Lucius trời sinh, kết quả là, bên cạnh chị em Black gần nay gần như không có người nào.

Tàu tốc hành Hogwarts vừa đến, các rắn nhỏ Slytherin khẩn cấp như bay về nhà. Rồi được dạy dỗ về "tình thế mới của giới phù thủy", rất nhiều rắn nhỏ nhận ra, chỉ một học kỳ ngắn ngủi giới phù thủy đã thay đổi tận trời. Kết quả tạo thành chính là Lucius được một số lớn người ủng hộ, mà Snape cũng bị các tiểu thư quý tộc ghen ghét nghiến răng nghiến lợi, thậm chí có người đã lên kế hoạch làm khó anh trong cùng ngày hôn lễ, không thể ngăn cản hôn lễ, nhưng vẫn có thể xả giận.

Ngay khi gia tộc Malfoy bận rộn chuẩn bị hôn lễ thì một vị khách bất ngờ xuất hiện, do cẩn thận Lucius trực tiếp tiếp đãi ở biệt thự Malfoy, còn Snape bị y lừa tới gia tộc Prince.

"Xin chào, ngài Kape." Lucius đưa ra lễ nghi hoàn mỹ nhất của mình, "Còn chưa kịp chúc mừng ngài đã trở thành trợ lý hiệu trưởng Hogwarts."

"A, cậu chủ Malfoy, thật vui khi được gặp cậu." Gellert vẫn mang lốt Kape tràn ngập hứng thú đánh giá Lucius đối diện, không ngừng so sánh với Abra. A, tóc dài hơn Abra một chút, gương mặt vẫn kiên định hơn Abra một ít, làn da… ừm… có thể là Abra hơn, còn mắt… Abra nhắm mắt mà, đáng tiếc thật.

Ánh mắt khen ngợi sùng bái Lucius đã từng thấy rất nhiều, thậm chí còn hiện lên cả hình trái tim, nhưng vẻ mặt "xuyên qua mình nhìn người khác" của ngài Kape này là sao? Lucius lại phát tán tư duy, mình đã từng thấy ánh mắt này của Sev, nhưng sau khi thẳng thắn với mình thì y cũng hiểu được Sev đang nhớ "bản thân mình" kiếp trước.

Có Sev làm ví dụ, Lucius cũng xem kỹ hơn – "tương lai" Sev miêu tả khác quá xa với hiện tại, nhưng không chừng "ngài Kape" này cũng tới từ nơi nào đó.

"Ngài Kape, hôm nay ngài tới là có chuyện gì?" Nghĩ vậy, Lucius cảnh giác mười phần.

Vì hiểu lầm, ngược lại Gellert càng khen ngợi Lucius, luôn luôn bảo trì cảnh giác, một thói quen rất tốt, quả nhiên Abra biết cách nuôi dạy con trai. "A, cậu chủ Malfoy, tôi chỉ mang theo lời chúc mừng của hiệu trưởng Dumbledore, cụ ấy muốn hỏi xem cậu có yêu cầu gì cần cụ ấy hỗ trợ hay không." Gellert trợn tròn mắt nói dối, đúng là Dumbledore đã bảo ông hỏi giúp, nhưng Dumbledore chỉ nói là "viết thư gửi hỏi một chút" mà thôi.

"A, cảm ơn ý tốt của hiệu trưởng Dumbledore, tôi và Sev không cần gì cả." Lucius không hiểu ý của đối phương, Dumbledore, a, xong rồi, nhìn người trước mắt thì biết, anh ta đang che dấu ý đồ khác.

Nói xong, hai bên im lặng, theo lý thì Gellert đã đứng dậy chào tạm biệt, nhưng ông không phản ứng, mà Lucius làm chủ nhân chắc chắn không nói được câu đuổi người, nhất thời hai bên đành phải im lặng uống trà.

Rốt cuộc, khi mà Lucius không kiên nhẫn nổi nữa thì Gellert lại mở miệng, "Khi ở nước Pháp tôi có nghe nói cha ngài là một người tuấn mỹ vô song, tôi có thể xem ảnh của ông ấy hay không?"

Đến đây, Lucius thầm nghĩ, có phải Dumbledore đang nghi ngờ cái chết của cha mình hay không, nhưng không thể nào, chỉ có mỗi mình và Sev biết Abraxas biến mất… Lucius không có thời gian nghĩ nhiều, việc cấp bách là ứng phó trước đã. "Cha tôi chỉ để lại một bức ảnh nhỏ, được cố định tại phòng làm việc của gia chủ, chỉ sợ không tiện để ngài vào rồi." Lý do của Lucius vô cùng hoàn hảo, các quý tộc cũng biết, phòng

làm việc của gia chủ chỉ có người được tin tưởng mới có thể đi vào, người tự tiện xông vào thì không khác gì tuyên chiến với gia tộc này cả.

Dựa theo địa vị của Leo Kape, mọi chuyện nên kết thúc nhưng người đang ngồi lại là Chúa tể Hắc ám đời trước Gellert Grindelwald, vị chúa tể Thánh Đồ này khi điên cuồng cũng không thèm đặt Merlin vào mắt không hề đè nén quyết định của mình. Ngay cả bản thân ông cũng không biết, ông hoàn toàn không cẩn thận giữ thân phận trước mặt Lucius. "Vậy thì, xin ngài dẫn đường."

Một câu đơn giản này lại khiến Lucius cứng người, Lucius nhìn kỹ Leo Kape, cái người nghe nói đến từ Beauxbatons nước Pháp này đang có vẻ không hề gì.

Không đúng, đây tuyệt đối không phải là một người con thứ không có quyền kế thừa gia tộc, Lucius nhanh chóng cho ra kết luận, gậy rắn trong tay vươn ra, thân hình nhanh chóng lùi về sau, sau lưng y chính là lò sưởi, mấy ngày nay để cho tiện y chỉ nối lò sưởi với biệt thự Prince, thật sự không được… Lucius cắn răng, y không thể mạo hiểm lộ ra Sev được, dù tạm thời bỏ qua gia tộc Malfoy, y có thể tới gia tộc Prince trốn trước.

"Bụp bụp" thế mà Gellert vẫn có tâm trạng vỗ tay, nhìn vị trí của Lucius, tiến mà công, lui mà thủ, còn biết cái gì quan trọng nhất, cái gì có thể bỏ qua mà nhanh chóng quyết đoán, trong lòng Gellert chợt có một cảm giác tự hào quỷ dị, tự hào cái gì nhỉ? Abra của ông quả nhiên là tốt nhất! (vì thế, Chúa tể Hắc ám đại nhân đến nay ngài vẫn chưa cảm thấy có gì không đúng sao? Thánh Đồ: nghĩ tới lão ong mật thì có thể tha thứ).

"Ngài Kape…" Giọng ngân dài của Lucius vang lên, sức mạnh Veela viễn cổ được kế thừa dần ổn định khi y trưởng thành lên, hiện tại tuy còn hơi non nớt nhưng vẫn tỏa áp suất về phía Gellert, "Rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

Gellert giật mình vì sức mạnh của Lucius vượt qua tưởng tượng, căn cứ vào tư liệu thì Lucius không thể nào có sức mạnh như vậy được.

"Cậu chủ Malfoy, sử dụng độc dược và thần chú bị cấm thì hậu quả sẽ mất nhiều hơn được." Gellert không nhận ra, giọng điệu của ông căn bản chỉ là người lớn đang dạy dỗ cho con cháu mình.

"Tôi nghĩ chuyện nhà Malfoy còn chưa đến lượt "con thứ" nhà Kape như ngài để ý, ngài thấy có đúng không?" Lucius hơi nâng cằm, tăng thêm tên gia tộc và thân phận đối phương.

"Haha." Luôn sử dụng ưu thế của mình, luôn nhắc nhở lập trường của mình và đối phương, lần đầu tiên Gellert có hứng thú dạy dỗ một người nối nghiệp. Nhưng vẫn phải xác định một chuyện, "Nếu như nói tôi biết cha cậu ở…"

Gellert còn chưa nói xong đã bị Lucius lớn tiếng cắt ngang, "Mọi người đều biết, cha tôi đang an nghỉ ở khu mộ gia tộc Malfoy, ngài muốn đi làm phiền sự an bình của một người chết sao?" Lucius không hề rơi vào thế yếu, trong lòng đã bắt đầu tính toán phải dùng quan hệ nào để ép gia tộc Kape giao cha mình ra, nghĩ nghĩ, trong mắt Lucius xẹt lên một tia độc ác.

Biểu hiện của Lucius được Gellert nhìn rõ, tốt lắm, ác độc với người khác, cũng ác độc với chính mình, hơn nữa biết nặng biết nhẹ. Là một tài nguyên không tồi, trước khi Abra tỉnh lại mình nên giúp đỡ nhìn xem thì tốt hơn. Nghĩ là làm, các Chúa tể Hắc ám dường như cũng tương đối bốc đồng, cho tới giờ họ chỉ cần thích là được rồi.

Gellert lấy ra một bình dược từ trong hòm thuốc bên mình, bôi loạn lên mặt, chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên có gương mặt tương tự tám phần nhưng tuổi lớn hơn xuất hiện trước mặt Lucius. Khí chất, dáng vẻ của người nọ hiển nhiên cao hơn người trước nhiều. "Một lần nữa giới thiệu," Giọng người nọ trở nên sang sảng, có lực, "Ta là Gellert Grindelwald, đến từ nước Đức."

A? Lucius chớp mắt, lại chớp mắt, "Ngài…" Y muốn nói không phải ngài thất bại sao? Không phải ngài bị giam sao? Không phải ngài đang ở nước Đức uống dược cấm pháp thuật mà sống thê thảm sao? Nhưng phù thủy trung niên đẹp trai trước mặt rõ ràng được sống an nhàn sung sướng, mạnh mẽ, vừa thấy đã là kẻ bề trên là sao vậy?

Hay Dumbledore và Gellert là tình nhân cũ, năm đó để lại ân tình?

Không thể không nói, Lucius đoán được một nửa sự thật, chẳng qua nửa còn lại y không thể nào đoán nổi.

"Không mời ta ngồi xuống trước sao?" Gellert khôi phục gương mặt của mình, cảm thấy cực kỳ thoải mái, nhìn nhìn Lucius đang ngơ ngẩn, nghĩ thầm Abra còn chưa làm đủ, năng lực ứng biến của Lucius vẫn cần phải dạy dỗ thêm.

"A, mời ngài ngồi." Lucius như tỉnh táo lại, búng tay một cái gọi gia tinh tới, "Valar, dâng trà cho vị khách quý này."

"Bụp." Một gia tinh rất già xuất hiện, "Valar phục vụ vì chủ nhân Lucius."

"Cậu chủ Malfoy, đừng căng thẳng quá." Gellert chỉ một ngón tay, Valar bị hóa đá tại chỗ, ông cười như không cười mà liếc gia tinh một cái, "Khi nào thì gia chủ Malfoy cũng cần một gia tinh Prince phục vụ vậy?"

Bị người trước mặt vạch trần, Lucius không hề xấu hổ, ngược lại y ung dung đối diện với Gellert, đối phương chỉ hóa đá cũng không coi là cảnh cáo, hơn nữa dựa vào biểu hiện của Gellert từ khi tiến vào, Lucius cũng có một suy đoán lớn mật.

"Bác Gellert." Lucius hơi mất tự nhiên, chẳng qua nghĩ tới suy đoán quan hệ giữa ông ta và cha mình cũng bình thường lại, "Cha cháu khỏe chứ?"

Lucius vừa gọi "bác Gellert", Gellert cũng hơi xấu hổ, dù sao cũng chưa từng có ai gọi ông như vậy, nhưng nghĩ tới Abra trong phòng ngủ của mình, Gellert lại cảm thấy cực kỳ hài lòng với xưng hô này, mà Lucius nhìn phản ứng của Gellert càng thêm chắc chắn.

"Tình huống của Abra hơi phức tạp, đó cũng là lý do vì sao ta tới tìm cháu." "Ở chung" với Abraxas chỉ trong thời gian ngắn ngủi Gellert không hề cảm thấy gọi nickname của người ta trước mặt con trai là chuyện cực kỳ thân thiết.

Nhắc tới cha, Lucius cũng nghiêm túc, "Khi cha đi chỉ để lại bốn chữ "quan tài thủy tinh", mà sao cha lại không đi cùng ngài tới, cháu sẽ không cười người, mẹ đã qua đời lâu rồi." Có lẽ vì biết Abra đang ở đâu, hiếm khi Lucius nói đùa.

"Abra còn chưa tỉnh lại, hơn nữa, chuyện này có quan hệ gì với mẹ cháu?" Trên tình cảm có thể nói là trắng tinh Chúa tể Hắc ám đời trước ngây ngốc hỏi.

"Mặc dù hơi muộn, nhưng cháu cần phải nói một câu chúc mừng, xin ngài chăm sóc cha cháu." Lucius chỉ cho rằng hiện tại cha mình còn chưa nói rõ với Gellert, trong lòng cảm thấy cha nhà mình không đúng, còn phương diện khác thì tỏ vẻ bội phục vì cha mình có thể tóm được Chúa tể Hắc ám đời trước.

Lời nói trắng ra như vậy hiển nhiên Gellert hiểu, ông im lặng một lúc mới mở miệng hỏi, "Cậu chủ Malfoy, ngài cảm thấy ta với cha ngài là quan hệ như thế nào?"

"A, ngài đừng lo lắng, dù hiện tại cha không thừa nhận ngài cũng sẽ không phản bội ngài, mỗi khi đối xử với một tình nhân cha luôn toàn tâm toàn ý." Lucius cảm thấy con trai như mình thật không dễ làm, còn phải hỗ trợ an ủi tình nhân của cha nữa.

Mặt Gellert lập tức đỏ lên, "Cậu chủ Malfoy, Abra chỉ là bạn ta, bạn thân, thời gian không còn sớm, ta còn có việc, không thể rời khỏi Dumbledore quá lâu. Cháu chuẩn bị hôn lễ cho tốt đi." Nói xong, Gellert đứng dậy bước đi.

Lucius chu đáo tiễn ông ra khỏi biệt thự Malfoy, nhìn bóng dáng hơi chật vật của Gellert, Lucius nở nụ cười sâu xa, như thế mà là bạn? Bạn thân? Chậc chậc, hay là sức quyến rũ của cha giảm rồi? Lucius càng phát tán tư duy hoàn toàn bỏ qua lời nói của Gellert, "Abra còn chưa tỉnh lại."

69. Quyển 2 - Chương 69: Tiệc Cưới

Lại một lần nữa tập trung tại biệt thự Malfoy tham gia hôn lễ của gia chủ Malfoy, không ít quý tộc đều cảm thán vô cùng.

Khác với lần trước chỉ có Tử thần Thực tử và một số ít thế lực trung lập tham dự, lúc này đây biệt thự Malfoy gần như tập trung toàn bộ người có quyền ở giới phù thủy nước Anh, từ các quý tộc bên Chúa tể Hắc ám, Hội Phượng Hoàng bên phù thủy trắng, cũng có rất nhiều thế lực trung lập, và cả đám người Hiệp hội Nhà bào chế thuốc nghe phong phanh về gia tộc Prince mà tới.

Tình huống này khiến không ít quý tộc cảm thấy hơi ê ẩm, đối lập với mấy năm trước khi Abraxas còn quản lý gia tộc Malfoy, họ cũng chỉ có thể cảm thán một câu "Malfoy thật đúng là Malfoy".

Ngoài việc rất nhiều người tới, quan hệ phức tạp hôm nay những vị khách còn thể hiện ra hai cực – hoặc là họ mang theo người thừa kế của mình, hoặc là mang theo một vị tiểu thư cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa nếu cẩn thận quan sát đều có thể phát hiện các tiểu thư này đều ăn mặc gần như tương tự – tóc đen mắt đen trang phục đen.

Hiện tại các quý tộc nhớ tới sóng gió nổi lên duy nhất của Lucius, tuy các quý tộc Slytherin vẫn không cho là đúng, nhưng không thể nào làm chuyện quấy rối ngay trong hôn lễ được.

Vì mọi người đều biết nguyên nhân, hôm nay Orion vốn không định dẫn Narcissa đi. Regulus được Voldemort dẫn theo tham dự, con gái lớn nhà mình mang họ "Lestrange". Cũng may ông còn có một Andromeda, hiện tại vợ chồng Black ước gì tất cả mọi người sớm quên đi "câu chuyện" giữa Narcissa và Lucius, cũng không hy vọng họ ở cùng nhau.

Nhưng không ngờ, Narcissa cố chấp trực tiếp tìm Orion yêu cầu phải tham dự, vốn Walburga cũng ủng hộ chồng, nhưng không biết sau khi nói gì với Narcissa lại đứng ở bên Narcissa.

Con gái cộng cả vợ, Orion cũng chỉ có thể sờ mũi chấp nhận, điều này cũng khiến ông đã chuẩn bị tốt tâm lý cần phải bình tĩnh dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

"Hoan nghênh ngài, ngài Black, tiểu thư Narcissa." Khi họ xuất hiện ở cửa lớn, Orion cảm thấy tay mình bị Narcissa bấm tay quá chặt, nhưng Orion hoàn toàn không có tâm tư thấy đau, ông chỉ căng thẳng để phòng ngừa sự cố.

"Lucius, chúc mừng." Orion mở miệng trước, Lucius đối diện cười, "Cám ơn ngài, hoan nghênh ngài tới, xin lỗi tôi không tiếp đón được." Làm chủ nhân, không phải ai cũng cần Lucius tự mình giao tiếp, gia chủ Black tuyệt đối là một vị.

"Cissy…" Orion nhìn con gái nhà mình chăm chú nhìn bóng dáng Lucius, hơi đau lòng gọi. Không phải Orion không yêu thương đứa con gái này nhưng ông cần kế thừa gia tộc Black hơn.

"Ba à, con không sao." Narcissa giơ khóe miệng coi như trả lời, hôm nay Narcissa không thể nghi ngờ là cực kỳ nổi bật, lễ phục màu ánh lam càng làm nổi làn da trắng nõn mềm mại, mái tóc vàng thả dài lướt trên người lóe sáng trong ánh nến, vì nguyên nhân đã nói ở trên, trong một đám lễ phục màu đen thì Narcissa hoàn toàn xứng đáng trở thành hoàng hậu đêm nay.

Đáng tiếc, các tầm mắt nóng bỏng của quý tộc khi thấy đó là Narcissa Black thì đều nhanh chóng lui quân, đùa à, không nói tới gia tộc Black không nên trêu chọc, chỉ dựa vào biểu hiện của Narcissa cũng đã là người tới không có ý tốt rồi.

Ngoài Narcissa nổi bật, một cô gái "nổi bật" khác thật đúng là mất hết thể diện, lúc đầu Mina Prince và cha cô tiến vào đã nhận vô số ánh mắt cười nhạo âm thầm và công khai – cũng là do một thời gian rất dài chi thứ Prince đều luôn tự coi mình là chủ nhà Prince, giờ gia chủ đã có, còn không biết chi thứ sẽ bị trừng phạt gì kìa?

Cũng mặc lễ phục màu đen, di truyền huyết thống gia tộc Prince Mina tóc đen cũng bị các tiểu thư quý tộc khinh thường, thậm chí có mấy người tính tình không tốt đều trực tiếp nói cho cô rằng "đừng hoang tưởng" vân vân. Mina mất một lúc lâu mới hiểu được ý của các cô, nhưng cô không hề tức giận mà càng ghen ghét Snape, cũng là tóc đen, tuy hai mắt mình không phải màu đen nhưng cũng không kém không phải sao? Nói không chừng… mọi thứ này vốn đã là của mình, dù là gia tộc Prince hay là cả… Huynh Trưởng Malfoy.

Căn bản không ai để ý tới tâm tư Mina, cô gái nhỏ vẫn bị gia chủ chi thứ Prince cưng chiều đến mức ngu ngơ, cô ta thật sự cho rằng chủ nhà chỉ còn một gia chủ, hoàn toàn không đủ gây sóng gió? Mina vĩnh viễn

không hiểu, một gia chủ quý tộc máu trong lâu đời có ý nghĩa thế nào, sản nghiệp, liên hôn rắc rối… và cả, bí mật sâu nhất từ huyết mạch.

Ngoài Orion, người Lucius tự mình ra mặt tiếp đón chỉ có hai người – Voldemort và Dumbledore.

Hôm nay Dumbledore hiển nhiên đã được ăn diện "tỉ mỉ", từ vẻ mặt xanh xao của trợ lý đi theo cũng có thể đủ tưởng tượng được lực sát thương của cụ, nhưng mà, khi Lucius thực sự nhìn thấy Dumbledore y mới nhận ra sức tưởng tượng của mình quá mức nghèo nàn.

Albus Dumbledore ông cụ râu bạc lại mặc một áo chùng phù thủy màu đỏ thẫm, trên đó còn dùng chỉ màu vàng thêu một con phượng hoàng!

"Hiệu trưởng Dumbledore, hoan nghênh." Mặt Lucius chỉ cứng lại một chút đã được "ngài Kape" vẻ mặt còn cứng hơn chữa khỏi, thấy tình nhân cha mình cũng bị kích thích, Lucius cảm giác cân bằng một cách kỳ lạ.

"A, cậu chủ Malfoy." Dumbledore vẫn mỉm cười, không hề để ý vì sự xuất hiện của mình đã khiến phần lớn người ở đây lặng ngắt như tờ, "Gần đây tôi mới đọc một quyển sách phương Đông, trên đó có nói người phương Đông luôn lấy màu đỏ là màu vui vẻ, vì tham dự hôn lễ của cậu, tôi đặc biệt đặt một chiếc áo choàng." Nói đến đây Dumbledore khẽ cười rồi nháy mắt mấy cái, "A, chắc chắn cậu sẽ thích con phượng hoàng ở trên, tôi đã dựa vào Fawkes mà thêu lên…"

"Hiệu trưởng Dumbledore, hôm nay chắc chắn cậu Malfoy sẽ rất bận, chúng ta vẫn nên vào trước thôi." Gellert quyết đoán cắt ngang Dumbledore nói, hôm nay là ngày quan trọng của Lucius, dù thế nào cũng không thể gây phức tạp, coi như là vì… ưm… vì để Abra yên lòng "ngủ".

Lucius cảm kích nhìn qua, trong lòng nghĩ quả nhiên là cha, vừa ra tay đã bất phàm, Chúa tể Hắc ám đời trước đúng là biết cách thay đổi hơn Chúa tể Hắc ám hiện tại nhiều.

Có đi có lại, trước khi Dumbledore rời đi Lucius cũng mời, "Hiệu trưởng Dumbledore, có lẽ ngài sẽ bằng lòng để ngài Kape rời đi một lát, hôm nay người hơi nhiều, tôi muốn nhờ ngài ấy giúp đỡ."

Dumbledore ngạc nhiên nhìn trợ lý mình một cái, sao cụ lại không biết giữa Lucius và Leo có quan hệ tốt như vậy nhỉ, nhưng có thể để Lucius thân với bên mình thì tốt hơn, ngay khi Dumbledore chuẩn bị mở miệng thì một giọng nam khác vang lên, "Ta nghĩ ngài Kape sẽ rất vui lòng." Voldemort dẫn Regulus đến.

Nếu nói cách ăn diện của Dumbledore khiến người ta không thể nhìn thẳng thì khi so sánh với cách ăn mặc khéo léo của Voldemort lại là thảm họa, ngay cả thành viên Hội Phượng Hoàng trung thành nhất cũng không thể không thừa nhận, sở thích của hiệu trưởng Dumbledore người bình thường không thể tiếp thu được, trong đó bao gồm cả Gellert mang mác trợ lý. NJhìn tầm mắt chung quanh, Chúa tể Hắc ám đời trước cảm thấy mặt mình đang phát sốt, dường như mọi người đang chỉ trích ông, sao ông lại coi trọng một ông cụ kỳ quái như vậy.

Nghĩ tới Abra đang ở trong phòng ngủ "ngoan ngoãn" đợi mình trở về, Gellert lại nhắc nhở lần thứ vạn lẻ linh một rằng trước kia mình đã nổi điên thế nào. Đồng thời, suy nghĩ rời khỏi sau khi lễ Giáng sinh kết thúc càng thêm kiên định, trở về nước Đức! Chúa tể Hắc ám đời trước oán niệm trong lòng, ông muốn gặp Abra, ông muốn rửa mắt!

Vì Voldemort và Dumbledore quá mức đối lập khiến hội trường im lặng một lát, rồi Voldemort cười như không cười, Dumbledore cười ngây ngô, Gellert hơi hơi cười khổ, Lucius bất đắc dĩ thì âm thanh lại trở nên náo nhiệt, chẳng qua nếu bạn nghe cẩn thận thì có thể phát hiện, vấn đề họ thảo luận căn bản là râu ông nọ cắm cằm bà kia.

"Ngài Voldemort, cậu chủ nhỏ Black, hoan nghênh." Lucius tiến lên một bước, trong lúc đi lên nhẹ nhàng kéo vạt áo Gellert một chút. Người sau bí mật gật đầu. (nói này, Chúa tể Hắc ám ông không nhận ra sao? Hiện tại ông đã trực tiếp tiến vào hình thức gia trưởng rồi đó!)

"Lucius, chúc mừng!" Voldemort không nói nhiều, Regulus phía sau thì đôi mắt hơi phức tạp.

Nếu nói người Regulus tôn kính nhất là ai thì chắc chắn đó là Lord, nhưng nếu nói Regulus hâm mộ ai nhất, thì đó nhất định là Lucius.

Người thừa kế được coi trọng nhất, gia chủ xuất sắc nhất, bầy tôi được lord nhà mình coi trọng nhất… Trên người Lucius có khát vọng và mong đợi của Regulus trong quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Chỉ tiếc, nhìn chị gái mình phía xa, trong lòng Regulus rất mâu thuẫn, đáng lẽ cậu phải ghét Lucius, vì y thương tổn người nhà mình, càng dẫm mặt mũi gia tộc Black xuống chân. Nhưng thái độ của Lord có nghĩa ngài còn cần Lucius, còn cần gia tộc Malfoy, làm Regulus muốn dâng mọi thứ của mình cho lord cảm thấy bối rối.

"Prince đâu?" Voldemort nhìn chung quanh, liếc một cái đã nhìn ra suy nghĩ của đám quý tộc này, nhưng nghĩ tới "bạn đời linh hồn" trong truyền thuyết và Snape "thờ ơ" với Lucius lần trước, Voldemort hiếm khi có ý muốn đùa, không biết lát nữa thì họ sẽ có vẻ mặt gì đây.

"Sev còn ở biệt thự Prince," Lucius lộ ra vẻ mặt cười khổ, "Sau buổi trưa cậu ấy thấy được một cách điều chế…" Ánh mắt Voldemort nhìn y mang theo đồng tình, chỉ nhận độc dược mà không nhận bạn đời, Lucius thật sự là vất vả.

Nghĩ vậy, Voldemort lại đồng tình, ở nơi không ai chú ý bí mật tỏ vẻ với Lucius rằng "thời gian nghỉ kết hôn" có thể dài ra thêm một chút.

Lucius nở nụ cười chân thành trước mặt Voldemort, cũng đúng mà? Vốn chỉ là vì Voldemort coi trọng bạn đời linh hồn, giờ còn có cả phúc lợi nữa, thật tốt!

Snape đang điều chế độc dược? Đương nhiên là Lucius đang trợn tròn mắt nói dối rồi, trên thực tế Snape đang ở trong biệt thự Malfoy, hờn dỗi với lễ phục của mình.

Merlin biết, từ một lần thử mặc quần áo do Lucius đặc biệt chuẩn bị cho anh Snape đã quyết định không bao giờ mặc quần áo như thế nữa, nhưng nhìn cái lễ phục hiện tại đi, vải đen không biết chất liệu nào đang phản xạ ánh sáng, ôm phần lớn người, trên khuy áo màu ánh bạc có khắc gia huy đan chéo dây tường vi, trong đó loáng thoáng có chữ "LM". Cổ tay áo và cổ áo dùng chỉ bạc thêu thùa, cổ áo còn dùng chỉ ẩn thêu hoa nguyệt quang gia huy Prince.

"Chủ nhân Snape, chủ nhân Lucius bảo Tyty tới hỏi ngài, ngài đã chuẩn bị xong chưa ạ?" Một gia tinh xuất hiện trước mặt Snape.

Snape nhìn nhìn nhẫn trên tay mình, từ khi anh và Lucius đạt thành khế ước thì chiếc nhẫn hình hoa tường vi này có thể tháo ra, nhưng là vì thói quen, Snape vẫn luôn đeo nó. Hôm nay Lucius tháo nó xuống, cũng đưa chiếc nhẫn gia chủ Prince lại cho mình.

"Tôi muốn để Sev tự đeo cho tôi." Snape còn nhớ khi Lucius nói tới đây, trong đôi mắt ánh lên sự chờ mong khó hiểu.

Đây không phải là vì con công trắng chết tiệt, Snape cắn răng, cầm quần áo, anh giơ nhẫn nhìn hồi lâu cuối cùng vẫn đặt nó lên ngực mình.

Mở cửa, Snape đi theo con đường đã cùng thương lượng với Lucius, quả nhiên, vải may gần như là làn da thứ hai dán lên da tay anh, lúc hành động thậm chí có thể cảm nhận được gió đang nghịch ngợm trong khoảng trống, làn da vốn mẫn cảm của bậc thầy độc dược lại càng trở nên mẫn cảm vì huyết thống thức tỉnh.

Không bao giờ mặc nữa! Snape lại thề với Merlin trong lòng! Anh thấy tiếng ầm ĩ náo nhiệt từ phía xa lại sờ sờ chiếc nhẫn nơi ngực.

"I swear." Anh nhớ nụ hôn của Lucius ở trong Lều Hét bẩn thỉu ngày ấy. Đúng vậy, anh phải kết hôn, cùng bạn đời đã định của anh.

70. Quyển 2 - Chương 70: Hôn Lễ

Tương tự với lễ đính hôn lần trước, gia tộc Malfoy tổ chức hội trường ở vườn hoa, hai bên dùng cây tường vi và hoa nguyệt quang trang trí, tượng trưng cho sự kết hợp của hai gia tộc. Là nhân chứng, Voldemort đứng ở giữa hội trường, dòng máu Slytherin cao quý không nhìn sót điều gì.

Dù là như vậy, Lucius vẫn có sự tỏa sáng của riêng mình, hôm nay mặc áo choàng trắng Lucius như ánh mặt trời chói mắt.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiếp đón, Lucius nhanh chóng trở lại phòng ngủ, thay lễ phục mình đã chuẩn bị. Vì phối hợp với lễ phục màu đen của bạn đời nhà mình, Lucius cố ý lựa chọn màu trắng. Giờ phút này, lễ phục màu trắng cùng chất liệu may khiến Lucius càng thêm ung dung.

Sau khi thức tỉnh huyết thống mái tóc bạch kim dài gần như chạm đất, lại còn hơi bay bay, người cẩn thận sẽ nhận ra đó là một chuyện kỳ quái, vì trong vườn hoa hiện tại không có chút gió nào! Vải dệt ôm lấy cơ thể gần trưởng thành của Lucius, loáng thoáng có cơ bắp cho thấy chủ nhân cũng không tinh tế và yếu đuối như trong tưởng tượng.

Cùng với diện mạo tinh xảo như các Malfoy khác, Veela viễn cổ khiến Lucius càng có góc cạnh, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì tới vẻ đẹp tổng thể của y, ngược lại càng khiến y thêm phong lưu phóng khoáng.

Giờ phút này, y đang đứng trên lễ đài, ngón tay không kiên nhẫn sờ gậy rắn, ở vị trí trái tim y, chiếc nhẫn thuộc về gia tộc Malfoy đang yên lặng nằm đó, vừa nghĩ tới lát nữa y sẽ tuyên bố quyền sở hữu bạn đời nhà mình trước mặt mọi người giới phù thủy, dòng máu Veela của Lucius đang kêu gào quyền lợi và nghĩa vụ của y.

Chờ một lát, Lucius nói với mình, Slytherin luôn biết, cái cuối cùng mới là tốt nhất.

Lần thứ hai đứng ở cùng một vị trí trong biệt thự Malfoy, tâm trạng Snape hoàn toàn khác trước. Nếu nói lần đó anh chỉ làm khán giả đơn thuần thì lúc này anh lại là người tham dự. Trên thực tế, trong nháy mắt anh xuất hiện tại cửa, ánh mắt khác nhau từ vô số phù thủy đã dừng lại trên người anh.

Snape nghiêm mặt, điên cuồng vận chuyển Bế quan Bí thuật, kiếp trước đã làm hiệu trưởng Hogwarts đương nhiên anh biết mùi vị bị mọi người quan sát, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay anh chưa từng trải qua – khi thuộc về một người.

Cái gì mới là thuộc về một người? Snape vừa đi về phía trước vừa suy nghĩ.

Bắt đầu từ kiếp trước, khi sinh ra, anh từng là của cha và mẹ, đáng tiếc Tobias tàn bạo và mẹ yếu đuối cuối cùng phá hủy mọi thứ; lúc đi học anh thuộc về Slytherin, nhưng vì quá mức coi trọng tình bạn với Lily nên Snape cũng không thật sự đặt Slytherin vào lòng, thậm chí ở chỗ sâu nhất trong lòng anh còn có một suy nghĩ nho nhỏ – nếu anh không phải là một Slytherin thì có phải anh cũng không đường ai nấy bước với Lily?

Sở dĩ là nếu, bởi vì nó không thể nào xảy ra.

Đương nhiên Snape biết mình là một Slytherin, trong sinh mệnh sau này của anh, Slytherin như được khắc vào trong máu thịt, anh thực hiện mỗi một quy tắc Slytherin, quản lý nó, bảo vệ nó, cho đến khi chấm dứt sinh mệnh…

Anh thuộc về Slytherin sao? Không, anh không thuộc về Slytherin, vì ở kiếp trước anh không hoàn thành trách nhiệm bảo vệ nó, nhớ tới tiêu điều và nhục nhã của Slytherin kiếp trước, Snape cảm thấy mình không có tư cách nói mình "thuộc về" Slytherin.

Rồi sau đó? Tử thần Thực tử, Chúa tể Hắc ám, Hội Phượng Hoàng… A, trong mắt họ vĩnh viễn không nhìn thấy Snape, bậc thầy độc dược, bầy tôi có ích, gián điệp hai mang… đó mới là tên của anh. Snape như đứng giữa cơn gió mơ hồ, chưa từng có ai chấp nhận anh, cũng chưa thuộc về ai cả.

Nhưng đời này, mọi thứ không còn giống nữa, Snape ngẩng đầu, nhìn Lucius đang chăm chú nhìn anh, trên thực tế anh có thể cảm nhận được, ngay từ lúc anh xuất hiện thì ánh mắt đó cùng với mọi người khác đều tập trung lên người anh.

Chăm chú, cố chấp… Snape chưa từng nghĩ cũng sẽ có người dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Lúc mới đầu, mình chỉ là một máu lai không có gì, người này lại vô lại, ép mình đi vào thế giới của y, yêu cầu anh cho phép, ép anh chấp nhận, một ngày, rồi một tháng, rốt cuộc vào lúc anh cũng không biết đã đánh dấu hiệu của mình lên thế giới y. Có lẽ đây là sức hấp dẫn giữa bạn đời linh hồn? Snape mê man

trong nháy mắt, nhưng anh lập tức tỉnh táo lại, dù là vì sao, cuối cùng Lucius lựa chọn anh, mà nó mới là quan trọng!

Hai năm, chỉ hai năm ngắn ngủi, Snape chứng kiến Lucius trưởng thành, cũng chứng kiến tình cảm của Lucius với anh.

Nhớ tới cái ôm ban đầu của họ, nhớ tới bóng người bảo vệ bên hồ Đen, nhớ tới đồ đằng con dơi vì bảo vệ anh, còn cả… nụ hôn không chứa tạp chất gì kia nữa, thật ra Snape cũng không mong muốn gì nhiều, anh chỉ muốn một người thật sự nhìn thấy mình, không phải là ai, mà chỉ là anh – Severus.

Mọi người cũng không biết tâm tư của Lucius và Snape, chẳng qua so với Lucius tuấn tú khôi ngô, gia chủ Prince mặc áo chùng đen xuất hiện trước mắt họ làm người ta phải thốt lên.

Cũng là tóc đen, mắt đen, áo chùng màu đen, hành động của Snape lại thu hút hết hắc ám trên người mình, phát ra sự chói sáng chỉ thuộc về bóng tối. Máu tóc ngang vai dịu ngoan lướt bên mặt anh, làn da hơi nhợt nhạt lại hiện lên ánh sáng hiền hòa, cái mũi hơi lớn, phía dưới là làn môi mỏng.

Rõ ràng không phải là đẹp trai nhưng tổng thể lại có một sức hút trí mạng, mà đôi mắt kia của anh giống như hắc diệu thạch tốt nhất, chỉ cần bạn xem qua thì sẽ phát hiện mình đang chìm trong vào một lốc xoáy màu đen, không thể tự kiềm chế.

Nhìn xuống dưới, Merlin ơi! Áo choàng trung thực bao trọn dáng người chủ nhân, mang theo sự ngây ngô chỉ có của thiếu niên. Không ít lá gan trộm nuốt nước miếng, nhìn hàng cúc áo màu bạc từ đầu tới cuối, các quý tộc coi trọng chi tiết nhỏ cũng chú ý tới hoa văn và chữ "LM" trên đó.

Điều này làm họ ngạc nhiên vì Lucius coi trọng Snape nhưng cũng suy nghĩ xấu xa, nếu là mình, cởi bỏ hàng loạt cúc áo thuộc về Lucius Malfoy này… Phần lớn đều nhanh chóng ngừng lại, chẳng qua cũng không phải không có tên không sợ chết, dù sao thì Snape "không hiểu gì cả" ngoài độc dược, không phải sao?

"Hôm nay chúng ta đứng đây để chứng kiến hôn lễ giữa Lucius Malfoy và Severus Snape Prince." Giọng của Voldemort khiến Snape căng người theo bản năng, nhưng anh nhanh chóng thả lỏng, đây không phải là kiếp tước, mà hiện tại Voldemort tạm thời không thể uy hiếp được anh. "Có người nào không đồng ý với sự kết hợp của họ hay không?"

Những lời này vừa nói, vườn hoa lặng ngắt như tờ, phần lớn đều nhìn sàn biệt thự hoặc nhìn trời, nghĩ thầm rằng quả nhiên biệt thự Malfoy khác biệt, sàn nhà/ sao trời không hề giống bình thường.

Narcissa nắm chặt tay, cố gắng khống chế vẻ mặt mình, cô biết rất nhiều ánh mắt sẽ bí mật nhìn mình, mình không thể làm gia tộc Black mất mặt được. Merlin biết Narcissa rất muốn làm gì đó, nhưng không được, lý trí cô nói cho cô biết cô không thể làm gì cả.

Voldemort vừa lòng nhìn phản ứng của mọi người, thật ra hắn cố ý, hắn cần thử nghiệm lòng trung thành của gia tộc Black một chút. "Vậy thì, hai người được phép kết hợp."

Lucius đều mắt điếc tai ngơ với tất cả những gì vừa xảy ra, trên thực tế, bắt đầu từ lúc bạn đời y đối diện với y, Lucius đã hoàn toàn bị bản năng Veela viễn cổ khống chế.

Xông lên đi – xé nát cậu ấy – chiếm hữu cậu ấy – cậu ấy là của mi! Huyết thống Veela trong cơ thể Lucius không ngừng kêu gào, y bị bạn đời nhà mình mê hoặc, hàng cúc áo có khắc tên mình đóng chặt lớp quần áo mỏng manh ấy trên người bạn đời, y gần như có thể miêu tả ra được thân thể hơi non nớt của bạn đời y phía dưới lớp vải đen. Nhiệt độ cơ thể Snape thấp hơn người bình thường, nhưng không sao, y sẽ khiến họ không cần phải băn khoăn vấn đề này nữa.

Lời của Voldemort kéo lý trí y lại, chỉ nghĩ tới có người sẽ cướp đi bạn đời y, Lucius đã không thở nổi, chẳng qua cũng may tất cả mọi người đều thức thời, nếu không gia chủ Malfoy đã mưu sát trước mắt bao nhiêu người rồi.

"Tôi, Lucius Malfoy, thề bằng cả linh hồn, dâng toàn bộ những gì mà tôi có được, xin Severus Snape Prince bằng lòng, bằng lòng tôi bảo vệ cậu ấy, đi cùng cậu ấy cho tới khi Merlin gọi về." Không cần suy nghĩ, Lucius thành kính nói ra lời thề của mình, không để ý những gương mặt vặn vẹo của các quý tộc khi nghe lời thề này.

Merlin ơi! Lucius điên rồi sao? Đây là phản ứng đầu tiên của mọi quý tộc. Mọi người đều biết, tác dụng của khế ước và mức độ thành công đều dựa vào sức mạnh của nhân chứng và độ chân thành của lời thề, hiện tại Lucius mời Voldemort chứng kiến, lại nói ra lời thề không còn đường lui cho mình, từ đó có thể thấy được y rất coi trọng Snape. Trong đó, sắc mặt Narcissa đã trắng bệch, nếu lúc đầu cô còn không cam lòng thì hiện tại đã hoàn toàn u ám. Lucius thề bằng linh hồn của mình, Lucius không để ý thân phận gia chủ Malfoy mà thề bằng toàn bộ bản thân, quyết tâm đó mình vĩnh viễn không thể nào có được.

Phản ứng của các quý tộc không hề ảnh hưởng tới Snape, anh lấy đũa phép của mình ra, giọng nói nhẹ nhàng vang lên, lần đầu tiên giới phù thủy biết được, gia chủ Prince còn có được một giọng nói mê hồn.

"Tôi, Severus Snape Prince, thề bằng toàn bộ linh hồn tôi, dâng toàn bộ những gì mà tôi có được, từ nay đi cùng Lucius Malfoy, thực hiện lời thề của tôi cho đến khi Merlin gọi về." Lời thề của Snape không dài, chỉ có Lucius biết phía sau lời thề của cậu là lời cậu nói ở Lều Hét ngày đó – Tôi hiến mình cho anh.

Nghĩ vậy, mắt Lucius tối lại, qua hôm nay, y liếm liếm môi, chính là hôm nay.

"Như vậy, khế ước thành lập." Voldemort vung đũa phép, tia sáng vươn ra từ gậy rắn của Lucius và đũa phép Snape càng ngày càng sáng, rốt cuộc hình thành một hoa văn đầy đủ trên cổ tay bọn họ, khiến mọi quý tộc nghẹn họng nhìn trân trối – lời thề nghiêm khắc kia của Lucius lại thành công!

Không đợi họ kịp phản ứng, ở trên không trung phía trên lễ đài xuất hiện một chùm sáng bạc, chùm sáng trên đó xuất hiện tên Lucius và Severus, rồi một giọng nói uy nghiêm lặp lại: khế ước thành công.

Trong nháy mắt, một cảm giác ấm áp dào dạt tràn ngập toàn thân các vị khách tới chứng kiến hôn lễ trong hoa viên, các quý tộc vừa ngạc nhiên vì pháp lực mình sôi trào, vừa nhanh chóng suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Cho đến khi một lão phù thủy đến từ Hiệp hội Nhà bào chế thuốc run rẩy nói, "Merlin ơi, Merlin vạn năng! Là chúc phúc! Là Merlin chúc phúc!"

Lời nói của lão phù thủy như sóng thần làm chấn động toàn trường, những phù thủy biết "Merlin chúc phúc" đều thay đổi sắc mặt, hai tay Orion cũng run rẩy.

"Ba à, làm sao vậy?" Narcissa khôi phục tinh thần khỏi cảm giác ấm áp, thấy phản ứng của Orion, quan tâm hỏi.

Orion phức tạp nhìn cô, "Họ là bạn đời linh hồn."

Narcissa ngơ ngẩn, bạn đời linh hồn… bạn đời linh hồn trong truyền thuyết… Không phải ngay từ đầu cô cũng không có cơ hội nào?

Người có kiến thức không chỉ là Orion, rất nhanh, tin tức Lucius và Snape là bạn đời linh hồn truyền khắp toàn bộ vườn hoa, tiếng nghị luận của mọi người càng lúc càng lớn, những kẻ có tâm tư câu dẫn Lucius hoặc vừa có ý đồ với Snape đều trắng bệch – mọi người tận mắt thấy chuyện vừa rồi, chia rẽ một đôi bạn đời linh hồn phải trực tiếp đi vào Azkaban, còn bị Merlin nguyền rủa… Nhớ tới cảm giác ấm áp dạt dào lúc nãy, tất cả mọi người không nghi ngờ nếu đó là nguyền rủa thì sẽ như thế nào.

"Sev, em là của tôi." Trên lễ đài, chỉ có Lucius và Snape hoàn toàn không chịu ảnh hưởng. Lucius đeo chiếc nhẫn mang nhiệt độ cơ thể mình lên tay Snape, rồi chờ mong nhìn anh. Snape cắn môi, lấy nhẫn ra khỏi lồng ngực mình, trong đêm tối, hai vành tai của tinh linh đỏ bừng, "Cho anh." Anh khô khốc nói, thô lỗ đeo lên.

"A, Sev thân mến của tôi, em thật thô lỗ." Lucius ngoài miệng oán giận, trên mặt thì hoàn toàn vui mừng. Y vừa tuyên bố quyền sở hữu trước mặt mọi người, "Em cẩn thận một chút, không phải cái gì cũng cứng nhắc như vậy." Lucius có điều ám chỉ.

Voldemort vừa bị xem nhẹ nhịn không được bĩu môi, đây là quý tộc, nhìn thoáng qua còn không quá hiểu Snape, Voldemort chợt tràn ngập đồng tình với máu lai giống xuất thân của mình – điều kiện là hắn không biết Snape đã hoàn thành thuần hóa huyết thống.

Gellert đứng xa nhìn mọi thứ, trong lòng nghĩ tới Abra, Abra của ông chắc đã sớm tính toán đến ngày này. Nghĩ vậy, Gellert rất muốn Abra tỉnh lại, nhưng trước đó, ông còn biết được Abra của ông đã làm gì.

71. Quyển 2 - Chương 71: Phân Đoạn

Sự thật gia chủ Malfoy và gia chủ Prince là bạn đời linh hồn làm mọi người phải giật mình, trên thực tế, đối với quý tộc mà nói, muốn tiêu hóa tin tức này chỉ sợ còn cần một đoạn thời gian – đồ ngốc cũng biết được, liên hôn đơn thuần giữa gia tộc khác hẳn với khế ước hôn nhân cao cấp nhất, càng miễn bàn tới lợi ích mà bạn đời linh hồn trong truyền thuyết mang lại cho họ.

Cứ như vậy, kế hoạch sớm đặt ra lại hoàn toàn mất ý nghĩa, hơn nữa, liên hôn cấp bậc này giữa hai gia chủ có nghĩa là hai gia tộc gần như dung hợp, điều kiện là họ chỉ có một người thừa kế.

Có mấy quý tộc nhỏ cũng có ý, câu dẫn Lucius hoặc Snape là không thể, ý nguyện của Merlin thì không ai dám khiêu khích, vậy cho làm con thừa tự cũng là một cách không phải sao?

Nếu quý tộc nhỏ cũng có thể nghĩ được cách này thì gia chủ chi thứ Prince lại càng nghĩ ra, trong khi ông ta còn chưa biết con gái nhà mình đã đắc tội nặng với họ, hiện tại gia chủ chi thứ Prince đang vui mừng chờ đợi chốc lát sau khi kết thúc tiệc tùng, vào cái ngày đáng ăn mừng trong cuộc sống này thì tin chắc khi đề xuất tương lai cho làm con thừa tự gia chủ Malfoy cũng sẽ không làm mất mặt mũi đâu.

Còn mong muốn của bản thân Snape thì ông ta không cần biết, dù sao thì trong cảm nhận một số quý tộc, Snape chỉ là một máu lai may mắn đến nghịch thiên, ngoài độc dược thì không còn sở trường nào khác. Nếu không có khế ước bạn đời linh hồn với Lucius thì không ai liếc anh một cái. Dù Lucius đã đưa ra lời thề như vậy trước mặt mọi người thì các quý tộc vẫn coi Snape phụ thuộc Lucius, nghĩ vậy, tương lai gia tộc Prince sẽ do gia tộc Malfoy ra mặt cũng được hợp lý hóa.

Có thể nói, sau vài cái sai sót ngẫu nhiên, chi tiết bản thân của Snape cũng bị giấu rất kín, chỉ có vài người biết được, Lucius, Abraxas, a, có thể có cả Gellert. Chúa tể Hắc ám đời trước chú ý tới Snape sớm nhất tuy không biết tình huống cụ thể nhưng ông cũng có một số phán đoán cơ bản, nhìn dáng vẻ khăng khăng của Lucius, Chúa tể Hắc ám đời trước không tin rằng Lucius sẽ coi trọng một tên chỉ biết độc dược thôi đâu! Dù người này là bạn đời linh hồn của y đi chăng nữa!

Không thể không nói, trong phương diện nhìn người thì không ai hiểu bằng Gellert, các Thánh Đồ thoải mái nhiều năm như vậy nhưng không ai phản bội chính là một ví dụ thực tế.

"Lucius, chúc mừng!" Nghi thức vừa chấm dứt, Dumbledore đã mỉm cười tiến tới, "Nghe nói Severus kế thừa gia tộc Prince?"

Nhìn cảnh còn tùy tâm trạng, hiện tại Lucius nhìn ai cũng vui vẻ, như y nhìn thấy Dumbledore bây giờ, màu kia thật đỏ, nhìn thật là vui. Malfoy nhỏ hoàn toàn quên vừa nãy mình đã khinh bỉ cách ăn mặc của Dumbledore thế nào, "A, đúng thế, mẹ Sev là một Prince, vừa lúc gia tộc Malfoy có cách điều chế, Sev liền thử không ngờ lại thành công." Lucius cũng mang tiêu ra thổi, hiện tại y biểu hiện là trung lập, Dumbledore có thể làm gì?

"A, Severus thằng bé!" Trên mặt Dumbledore tràn đầy vui mừng, Lucius nghẹn một chút, cụ cũng không phải ông của Sev, vẻ mặt vui mừng kia là thế nào? "Giữa chúng tôi vẫn luôn có hiểu lầm, vẫn chưa có thời gian giải thích với cậu ấy, hôm nay cậu xem…" Dumbledore còn chưa nói xong, Lucius cũng đã nhìn thấy James Potter và Sirius theo tầm mắt của Dumbledore.

Hôm nay James và Sirius đều mặt lễ phục chính thức, có vẻ quy củ hơn bình thường. Là người thừa kế và khách của gia tộc Potter, James và Sirius được phép tiến vào.

Sau khi Lupin bị đuổi học, và Snape "biến mất", James và Sirius cũng trưởng thành không ít, tối thiểu cũng không xông vào Snape ngay khi vừa nhìn thấy, hơn nữa, Snape hiện tại đối lập với Snivellus trong trí nhớ, họ thật sự không nói nên lời.

James thì tốt hơn một chút, vốn cậu không thích Snape chủ yếu là vì Lily, giờ Lily hoàn toàn không chú ý tới Snape, Snape cũng rời khỏi trường nên James cũng lạnh nhạt hơn nhiều.

Tương phản với James, trong nháy mắt nhìn thấy Snape, sự mất tự nhiên trong lòng của Sirius lên tới đỉnh điểm.

Vừa đi vào, Sirius cũng quay người nhìn quanh – dựa vào cái gì Regulus từ nhỏ chỉ biết đi theo sau mình giờ lại mang dáng vẻ người thừa kế đi theo Voldemort? Khi Sirius rời khỏi nhà gia tộc Black đã trung thành với Voldemort, đương nhiên Sirius biết câu chuyện của vị đại nhân này, thậm chí trong tâm tư, Sirius cũng không chán ghét hắn, chẳng qua vì cha mẹ nói quá nhiều nên mới phản nghịch theo thói quen thôi.

Rồi sau khi rời nhà, mọi thứ lại khác hẳn.

Trước kia cậu không thích tham gia tiệc tùng, hiện tại căn bản là không cho phép cậu đi vào, không có dòng họ khó đi được nửa bước trong thế giới Slytherin. Lần đầu tiên Sirius hiểu được ánh mắt tiếc nuối của phu nhân Potter, Dorea Black khi nhìn cậu, khác với phu nhân Potter, dù bỏ dòng họ Black nhưng bà vẫn có được một họ Potter, mà bản thân cậu thì không có gì cả.

Từ đó về sau, những thứ mà trước kia Sirius không để ý bắt đầu được cậu coi trọng, như địa vị, như đãi ngộ, như ánh mắt… Giống lần này, cậu chỉ có thể tham gia với tư cách "khách của gia tộc Potter", mà em trai cậu chướng mắt lại là "người thừa kế gia tộc Black".

Địa vị Regulus thay đổi tuy Sirius không thoải mái, nhưng dù gì nó cũng là em trai cậu, nhưng thân phận Snape lại khiến cậu nghẹn trong họng.

Gia chủ Prince, bạn đời linh hồn gia chủ Malfoy… dù danh hiệu nào thì Sirius không thể với tới. Hơn nữa sau khi nhìn thấy Snape, sự khó chịu này lại lan rộng đến mức cậu không thể khống chế được.

Nhìn Snivellus mà xem, tóc nó, mắt nó, môi nó, y phục của nó… hừ, trêu hoa ghẹo nguyệt, lấy sắc thị người! Sirius hoàn toàn không phát hiện suy nghĩ của mình giống như ông chồng phát hiện vợ mình đi ngoại tình vậy.

Sirius thích Snape? Đừng đùa, nói là thích thì chi bằng nói là không cam lòng. Thật giống như một vị hoàng tử xui xẻo đối mặt với một tên ăn xin, chắc chắn anh ta sẽ làm mọi cách nhục mạ tên ăn xin kia mới cân bằng tâm lý.

"Hey, người anh em à, cậu ổn chứ?" James nhìn ánh mắt hơi ngơ ngác của Sirius, hơi lo lắng hỏi. Từ khi Lupin rời đi, Sirius trở nên trầm mặc, lần này cậu thật sự không nhịn được nên mới lôi Sirius tới.

"Không có gì." Sirius không yên lòng nói, mắt nhìn sang cha mình, bên cạnh Orion, Narcissa đang yên lặng đứng đó, không biết nghĩ gì.

"James, mình tới kia nhìn một cái." Do quan tâm, Sirius nhìn bên kia không có ai, nói với James một câu rồi đi. "Sirius, hiệu trưởng Dumbledore bảo chúng ta…" James bất đắc dĩ buông tay.

Lucius thấy màn này, mà hai người kia khiến Lucius nhớ lại sự khủng hoảng khi thấy bạn đời của mình sắp chết vì sói. Sắc mặt y lập tức lạnh lùng, "Hiệu trưởng Dumbledore, tôi cho rằng hôm nay là hôn lễ của tôi."

"A, cậu chủ Malfoy, cậu cũng không thể quá nghiêm khắc, chúng vẫn là trẻ con, hơn nữa chúng cũng biết sai rồi." Dumbledore hoàn toàn không để ý Lucius tức giận, cụ đoán chắc Lucius sẽ không trở mặt với cụ ngay tại đây.

Đáng tiếc lần này Dumbledore tính sai, thảo luận vấn đề an toàn về bạn đời của một Veela viễn cổ vừa mới xác định quyền sở hữu thì không khác gì cướp đoạt kho báu từ miệng rồng cả. "Albus Dumbledore, xin cụ rời đi, hơn nữa, dẫn theo Potter và Sirius." Lucius không cười nữa, đôi mắt màu bạc phản xạ tia sáng lạnh như băng.

"Cậu chủ Malfoy." Dumbledore cứng người, cụ không ngờ Lucius lại không nể mặt cụ như vậy.

"A, cậu chủ Malfoy, hóa ra cậu ở đây, tôi tới tìm hiệu trưởng Dumbledore, tôi thấy gia chủ chi thứ Prince đang tìm cậu đó, cậu nhanh đi qua đi." Gellert đột nhiên xuất hiện, trên thực tế, từ lúc Dumbledore xuất hiện Gellert đã theo lại đây.

Không sót một chữ, ông nghe rõ lời Dumbledore nói, trong lòng hoàn toàn thất vọng với người mình đã từng yêu.

Sự kiện ở Lều Hét ấy, Thánh Đồ đã tra ra được bảy tám phần, lúc ở Hogwarts mình cũng từng điều tra, có thể nói, Lucius không phế người sói kia đã là lùi một bước lớn, nhưng Dumbledore vẫn cảm thấy không đủ…

được voi đòi tiên sao?

Nghĩ vậy, ánh mắt Gellert cũng lạnh lùng, lần này ông đã đạt được mục đích tới nước Anh, hiện tại ông cũng không có tâm tư vui đùa với Dumbledore, so sánh mà nói thì dù tương lai quan hệ giữa ông và Abra có thế nào thì làm hại người thừa kế ông coi trọng thì Dumbledore quả thực không thể tha thứ!

"Giáo sư Dumbledore, tôi chỉ sợ tôi phải nói với ngài một ít chuyện tư." Gellert cười lạnh trong lòng, vẻ mặt ngài Kape cũng hơi hốt hoảng, "Nước Pháp bên kia có một số việc tôi cần đi xử lý, sang năm có thể không làm được trợ lý của ngài nữa, mong ngài tha lỗi."

Dumbledore đang hỗn loạn vì Lucius từ chối, đột nhiên nghe tới một tin tức tốt gần như là đồng ý theo bản năng, "Được rồi, anh yên tâm đi." Tuy Kape không vấn đề gì, nhưng để lại một người không phải bên mình ở cạnh luôn khiến Dumbledore cảm thấy cực kỳ không thoải mái, hơn nữa bây giờ là do Kape chủ động tạm biệt, lần này thay thế, Hội Phượng Hoàng… Nghĩ vậy, Dumbledore vội vàng bổ sung, "Nhưng trước ngài cứ giữ bí mật đã, ngài biết đấy, chuyện trong trường dạo gần đây hơi nhiều, tôi cần xử lý từng chuyện một."

"Cảm ơn ngài đã hiểu." Gellert cúi đầu, trong đôi mắt lại bi ai, ngay cả rời đi mà cậu cũng không buông tha sao? Albus… à không, là Dumbledore.

Khi Lucius đi căn bản không để ý tới tiến triển sau đó, trong mắt y, bắt đầu từ lúc Gellert ra tay thì Dumbledore và James, Sirius không còn là vấn đề của y nữa.

"Xin chào, ngài Prince, ngài tìm tôi có việc?" Lucius bị gia chủ chi thứ Prince ngăn cản, bên cạnh là Mina Prince đang ngượng ngùng.

"Ngài Malfoy, tôi nghĩ xin ngài giúp tôi đưa s… a, không, là ngài Prince." Gia chủ chi thứ Prince nói cực kỳ mất tự nhiên.

Lucius nhìn ông ta một cái, lại nhìn nhìn Mina Prince đang xấu hổ bên cạnh, dù có ngu ngốc tới mức nào y cũng không cho rằng vị tiểu thư này mơ ước Sev nhà mình. Nghĩ đến tác dụng của vị tiểu thư này trong chuỗi âm mưu trước đó, Lucius đã thấy ghê tởm như ăn phải ruồi bọ. "Chỉ sợ gần đây Sev sẽ khá bận, có lẽ ngài bằng lòng tới thăm lần sau." Nói xong, Lucius còn khách sáo gật đầu, hôm nay là ngày quan trọng của y, y không muốn chỉ vì chuyện này mà phá hỏng tâm trạng mình.

"Ngài Ma…" Gia chủ chi thứ Prince còn muốn tiếp tục tranh thủ lại liếc thấy vẻ mặt của con gái nhà mình. Đồ ngu! Lần đầu tiên gia chủ chi thứ Prince âm thầm mắng con gái mình không biết phân biệt thời gian và trường hợp, còn không nhận rõ hiện thực. "Chúc mừng!" Ông thay đổi lời nói, hôm nay không thích hợp để tiếp tục, nên dẫn con gái về nhà dạy dỗ thì tốt hơn.

Lucius nghiền ngẫm sờ cằm mình, gia chủ chi thứ Prince này là một kẻ thông minh hiếm thấy, chỉ tiếc… hừ, những kẻ đắc tội với Sev lần trước, dù sớm hay muộn y sẽ không bỏ qua!

Bên này Lucius bị gia chủ chi thứ Prince ngăn lại, bên kia Sirius đi tìm Narcissa lại nghe thấy đoạn đối thoại giữa Narcissa và Snape, hóa ra Narcissa chưa tìm được Lucius đã đụng phải Snape.

"Lần này mày rốt cuộc có thể như ý rồi chứ? Prince Malfoy, dòng họ tôn quý xiết bao, chẳng qua cũng chỉ bị đàn ông đè mà thôi!" Narcissa biết, mỗi một điều trong giáo dục thục nữ từ nhỏ đều nói cho cô biết lời cô đang nói là sai, nhưng cô không thể khống chế được hành vi của mình. Dựa vào cái gì, tên máu lai này dựa vào cái gì?

Snape lại không để ý, tuy Narcissa nói bị đè làm anh không thoải mái lắm, nhưng trong lòng anh, cẩn thận tính ra là anh nợ Narcissa, bởi vậy anh cũng không định nói tiếp, dù là nguyên nhân nào thì Lucius hiện tại đã là của mình, anh không cần phải nghĩ tới chuyện khác!

Narcissa thấy Snape không thèm để ý, nhưng chính vì vậy lại khiến cô không cam lòng, "Mày chẳng qua chỉ dựa vào bạn đời linh hồn, nếu không thì Lucius sẽ không liếc mày dù chỉ một cái! Mày cái đồ máu lai ti tiện!"

"Hình như tiểu thư Narcissa có chút ý kiến với bạn đời của tôi?" Lucius chạy tới vừa lúc nghe thấy câu cuối cùng, "Để tôi nhắc cô, đối tượng trong lời cô nói tên là Severus Prince Malfoy, là bạn đời của tôi." Y nhấn mạnh vào từ "bạn đời".

"Lu…Lucius…" Như không ngờ Lucius sẽ xuất hiện, trên mặt Narcissa hiện lên sự ngượng ngùng và bối rối, cô cúi đầu không nói lời nào.

Lucius tự nhiên đặt tay bên hông Snape, thuận tiện trộm hôn mặt anh, "Cưng à, em ở bên này lâu rồi, bên kia vẫn có khách đang chờ em đó."

"Lucius!" Snape đỏ mặt, anh trừng người sau một cái rồi xoay người rời khỏi. Lucius vừa nhìn bóng dáng khí thế của bạn đời nhà mình vừa kêu rên trong lòng, Sev sẽ không lên giường mình vào buổi tối đó chứ?

"Lucius, vì sao?" Chờ Snape đi khuất, Narcissa mới lấy can đảm hỏi.

"Đừng hỏi vì sao, tiểu thư Narcissa, vì một chuyện trước kia, cộng thêm chuyện vừa nãy, tôi hy vọng lần này là lần cuối cùng." Lucius vẫn nhìn nơi bạn đời rời đi, không để ý trả lời.

"Em không tốt sao? Hay là… chỉ vì nó là bạn đời linh hồn của anh?" Narcissa không nhịn được nức nở, cô không rõ, cô thật sự không rõ, rốt cuộc cô không sánh bằng Snape ở chỗ nào?

"Sev đầu tiên là Sev của tôi, rồi mới là bạn đời linh hồn của tôi." Cuối cùng Lucius nhìn Narcissa, nếu nói y vốn còn áy náy với cô, khi nghe được lời cô nói với Sev thì hoàn toàn không còn nữa, đối với Veela viễn cổ mà nói thì bạn đời chính là vảy ngược của họ.

"Oaoa." Lucius rời đi rốt cuộc khiến Narcissa đang cố tỏ ra kiêu ngạo sụp đổ, trong cái góc tương đối hẻo lánh này, Narcissa gào khóc.

"Cissy…" Sirius đi ra từ bên cạnh, cậu hận Snape, nhưng cậu quan tâm chị gái nhà mình hơn.

"Sirius, em…" Đầu tiên Narcissa giật mình, nhưng cô lập tức hiểu nguyên nhân cậu xuất hiện, vì người thân quan tâm nên cô được an ủi trong lúc yếu ớt nhất.

"Malfoy không phải người tốt, cách xa y một chút." Cho tới giờ Sirius cũng không biết cách an ủi.

Narcissa lại nở nụ cười, "Sirius, chị không sao, còn em, khỏe chứ?"

"Cissy, em không sao." Sirius nở một nụ cười.

"Có chuyện gì thì cứ tìm chị, em biết liên hệ với chị thế nào mà." Trong chốc lát, Narcissa đã điều chỉnh được tâm trạng, cô kéo em trai, chỉnh trang rồi chuẩn bị tới cạnh Orion.

Đêm nay nhanh chóng chấm dứt trong không khí tốt đẹp, mỗi người đều có vẻ hài lòng, tin rằng ngày mai, tin tức gia chủ Prince và gia chủ Malfoy là bạn đời linh hồn sẽ truyền khắp giới phù thủy.

72. Quyển 2 - Chương 72: Đêm Tân Hôn

Chờ tiễn một vị khách cuối cùng, Lucius mất hình tượng ngồi phịch lên salon.

"Sev à, mệt chết đi được." Y nửa giả nửa thật oán giận, cố gắng cắn môi mình đỏ bừng.

Snape nhìn đôi môi hồng nhuận của Lucius, chợt có suy nghĩ xấu. "Tôi đi tắm trước." Anh mất thăng bằng nói ra rồi vội vàng rời khỏi.

Lucius nhìn bóng dáng chạy trối chết của Snape, xấu xa nhếch môi, "Sev à, hôm nay em tắm trong phòng ngủ." Nhìn thân hình bạn đời mình dừng một chút, rồi đi bằng tốc độ nhanh hơn vừa nãy.

"Tách" Lucius búng ngón tay, một gia tinh Malfoy xuất hiện, "Cậu chủ gọi Tyty, Tyty rất vui phục vụ cho người!"

"Đóng kết nối lò sưởi Malfoy, mọi gia tinh đều phải ở phòng bếp đợi lệnh, không được đi nơi đâu." Lucius trực tiếp hạ lệnh, "Hơn nữa, một khi phát hiện không phải gia tinh Malfoy thì lập tức buộc tới phòng bếp, chờ ta ngày mai xử lý."

"Tyty hiểu, vậy gia tinh chủ nhân Snape thì sao ạ?"

"Tương tự, chỉ cần không phải là gia tộc Malfoy." Lucius nhớ tới Valar đã già kia, một búng máu nảy lên, hôm nay là đêm tân hôn của y, đừng hòng để lại sơ sẩy nào.

Xác nhận gia tinh trung thực chấp hành mệnh lệnh của mình, Lucius lập tức đứng lên, bỏ tư thế không quý tộc vọt vào phòng ngủ, lúc trước chọn bộ quần áo kia là có mục đích, tuyệt đối không thể lãng phí!

Bên này Lucius đang ra lệnh cho gia tinh để đảm bảo mình có một đêm tân hôn không có sự cố nào, bên kia thì Snape đang buồn bực với một loạt cúc áo.

Snape không phải không mặc quần áo có nhiều cúc, trên thực tế, ở kiếp trước rất nhiều quần áo của anh đều có kiểu dáng này, từ đầu tới chân đều cài khuy khiến anh cảm thấy an toàn. Nhưng bộ quần áo hôm nay lại khác, một đám cúc áo lúc đóng vào rất dễ nhưng khi mở ra… Snape mở đầy nước, phòng tắm bắt đầu có vẻ lờ mờ vì hơi nước, nhưng cúc áo lại không cởi ra được.

"Bạn đời thân mến của tôi, em có gì cần giúp không?" Giọng ngân nga của Lucius vang lên ở cửa.

Vành tai Snape đỏ lựng, giờ còn không biết mình bị tính kế thì không thể nào nói nổi, nhưng anh cũng không thể không thay quần áo được. "Vào đi!" Snape cắn răng, nếu Lucius dám…

"Đương nhiên, Sev thân mến của tôi." Lucius vô cùng thức thời, có lẽ là rất thức thời, tóm lại, xuyên qua sương mù Lucius khiến Snape cứng người, anh ta… anh ta… anh ta đã cởi hết, trên người chỉ quấn một cái khăn quanh hông mà thôi.

Thấy vẻ mặt Snape, Lucius vô tội mở to mắt, "A, Sev thân mến của tôi, không phải em muốn tắm sao? Em cũng không thể bắt tôi mặc quần áo tắm đó chứ?"

"Lucius Malfoy!" Snape cảm thấy mình chưa gặp ai vô sỉ hơn Lucius, nhưng anh lại lấy người này.

"Cưng à, đừng giận mà, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta đó." Lucius thoải mái đi ra phía trước, không nói tới tính cách yêu huyền diệu trời sinh của gia tộc Malfoy, là Veela viễn cổ, bất cứ hành vi nào có thể thu hút bạn đời thì họ đều làm.

"Làm điều anh nên làm!" Snape không có cách nào, cuối cùng chỉ có thể nói ra câu này. Lucius càng ngày càng gần, Snape không kìm lòng nổi nhắm chặt hai mắt.

Nhắm mắt lại, các giác quan khác của Snape trở nên mẫn cảm hơn, ví dụ như một nguồn nhiệt cao hơn cơ thể anh đang tới gần, như tiếng hít thở của một người khác, như… "Lucius, anh đang làm gì đó?"

Snape mở mắt, Lucius nửa thân trần đang ôm anh vào lòng, vành tai trắng nõn của tinh linh truyền tới cảm giác mềm mại. Một cánh tay thon dài của Lucius chặn ở hông anh, cố định anh, tay kia thì đang cởi cúc áo, cánh tay trắng đối lập với áo chùng màu đen trong phòng tắm đầy sương mù.

"A, Sev, cúc áo này có pháp lực, chỉ tôi có thể cởi ra." Rốt cuộc được đền bù mong muốn Lucius yêu thích mà dùng môi mình lưỡi mình đùa bỡn vành tai mẫn cảm của bạn đời, từ điểm nhọn tới trong vành tai, không buông tha. Merlin biết, y nhìn Sev của y mặc lễ phục này lượn lờ trước mặt y cả tối là gian nan cỡ nào.

"Lucius, đáng ghét!" Lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của bộ tộc tinh linh, là tinh linh hắc ám ngoài lỗ tai thì Snape cũng mẫn cảm với linh hồn. Lucius làm bạn đời linh hồn của anh, khi động tình không khác gì cùng đánh trúng hai tử huyệt lớn của Snape, cũng trực tiếp làm anh nhanh chóng mê muội, có lẽ vì trong phòng tắm hơi nước quá nồng?!

Lucius không quan tâm nhiều như vậy, trên thực tế Snape mắng y cái gì thì y cũng tự động phiên dịch thành lời tâm tình. Vừa đùa bỡn lỗ tai Sev nhà mình vừa dùng tay cởi bỏ từng cúc áo viết tên mình, trong lòng Lucius có cảm giác thật thỏa mãn.

Còn chưa được, còn chưa được, Lucius cố gắng đè nén suy nghĩ trực tiếp chiếm hữu Sev, vì giảm bớt khát khao làm y phát điên, Lucius buông tha dùng tay cởi các cúc còn lại, mà sử dụng môi và lưỡi mình.

Miệng lưỡi linh hoạt cởi hết đám cúc còn lại, sau khi một chiếc cúc cuối cùng được cởi ra, cả chiếc áo chùng như có sức sống mà tự rơi xuống, nhanh đến mức Snape không kịp bắt lấy.

"Nhóc con bạch kim chết tiệt!" Snape quát khẽ, không cẩn thận kêu lên xưng hô chỉ có trong lòng mình ra.

"A, Sev thân mến, tại sao em có thể hiểu lầm tôi như vậy, tôi cảm thấy em cần phải kiểm tra lại một chút, tôi cũng không phải là "nhóc con"." Nói xong, Lucius ưỡn phần dưới khăn mặt về phía trước ám chỉ. Snape

cứng lại, làn da bị huyết thống tinh linh cải tạo gần như có thể miêu tả hình dạng kia, Merlin ơi! Thật đúng là không hề "nhóc con".

"Vậy thì, Sev thân mến của tôi, chúng ta cùng tắm đi." Người yêu nhà mình gần như lộ ra trọn vẹn, vẻ mặt không hề phòng vệ, nếu Lucius có thể kiên nhẫn nữa thì y sẽ không phải là một thằng đàn ông bình thường.

Một tay ném khăn xuống, Lucius kéo Snape vào phòng tắm, nước vừa vặn không tới bên hông, phía dưới không thấy rõ lắm. "Sev…" Giọng Lucius biến mất trong nụ hôn, khác với thường ngày, cảm giác quét qua toàn bộ ngõ ngách miệng Snape, hôm nay Lucius có tính công kích mạnh hơn, y không tha miệng lưỡi Snape, một lần lại một lần miêu tả làn môi mỏng manh ấy.

Snape cảm thấy Lucius đang nhóm lửa trên người mình, gần như muốn đun sôi hết nước trong bồn tắm, dưới nước, một thứ cứng rắn đụng vào đùi Snape, bị đâm làm chân Snape rơi run, không đứng thẳng được.

Dưới tình huống như thế, có thể hiểu được Lucius nhẹ nhàng để Snape dựa vào người mình.

Với tư thế hôn sâu này, tay kia của Lucius đi xuống, trực tiếp cầm vật dưới nước của Snape.

"Ưm…" Snape bị kích thích chảy nước mắt, mà Lucius lại dùng miệng nuốt hết rên rỉ của anh.

"Sev, tôi nói rồi, không phải cái gì cũng có thể "cứng nhắc", em hiểu chứ?"

"Tên đáng ghét nhà anh!" Snape tức giận mắng, không hề có tính uy hiếp.

Lucius cũng không để ý tới anh, hôn lên lỗ tai Snape một chút rồi thuận thế đi xuống, lưu luyến trên cổ người yêu.

Merlin ơi! Cảm ơn huyết thống thức tỉnh! Cảm ơn tinh linh hắc ám! Lucius như đang cúng bái, sau khi thức tỉnh huyết thống làn da Sev càng thăm mịn màng và mẫn cảm, khiến môi Lucius không muốn rời đi.

Xuống chút nữa, hạt đậu nhỏ mà Lucius lần trước chỉ vội vàng thăm hỏi giờ đã đứng lên vì kích thích vừa rồi, kiêu ngạo triển lãm sự tồn tại của nó.

Không hề do dự, Lucius trực tiếp ngậm nó vào, nơi cực kỳ mẫn cảm của Snape được một nơi ấm áp an ủi, cũng có một đồ vật mềm mềm thường thường vuốt ve nó, dưới nước, tay Lucius cũng không nhàn rỗi, y tỉ mỉ chăm sóc cẩn thận từ gốc đến ngọn hạ thể của Snape, cuối cùng càng lưu luyến hai quả cầu nho nhỏ phía dưới.

"Luci…" Snape bị kích thích gấp bội này kích thích không chịu nổi, nhờ cuộc sống khổ hạnh kiếp trước người đàn ông độc thân nào đã được "thử nghiệm" thế này, cũng hoàn toàn không thủ ***, càng miễn bàn chỉ có vài lần mộng xuân khiến Snape xấu hổ nên trực tiếp bỏ qua.

Nhưng mà, từ kiếp trước tới kiếp này, Snape cũng chưa từng nhấm nháp qua khoái cảm ngập đầu như vậy, anh không biết nên làm thế nào, nhưng anh biết anh có thể dựa vào Lucius.

Lucius càng khó nhịn hơn Snape, y không nhẫn nại được kéo tay Snape qua, đặt lên dục vọng mình đã sớm không trụ nổi, "Cưng à, sờ nó, như tôi vậy, sờ nó."

Snape như ma xui quỷ khiến vuốt ve hạ thể Lucius, nghe tiếng hít thở đè nén của Lucius bên tai, kỳ lạ thay, Snape cũng cảm thấy sung sướng.

Trong lúc Snape kích thích Lucius, Lucius cũng không buông tha trấn an dục vọng và hai hạt đậu nhỏ không chịu cô đơn của Snape. Rất nhanh, Snape liền bắn ra, Lucius hôn hôn khóe môi anh, dục vọng của mình thì vẫn cứng.

Đã cao trào một lần mắt Snape hơi mông lung, toàn thân anh đều đang cảm thấy thỏa mãn lười biếng, nên Lucius thừa dịp anh không chú ý mượn nước bỏ vào một ngón tay.

"Lucius!" Snape gào lên, tỉnh táo một chút, nhưng cảm giác thỏa mãn này còn tồn tại, khiến anh không muốn động đậy.

"Cưng à, sao em có thể như vậy, em thoải mái rồi, nhưng tôi còn chưa mà." Lucius ấm ức, mới vừa rồi còn là "Luci", giờ đã là "Lucius", đây không phải là qua sông đoạn kiều sao?

Lucius vừa nói vừa không nhẹ không nặng dùng ngón tay kia thăm dò cơ thể bạn đời, sự ấm áp bên trong khiến đôi mắt Lucius biến thành màu xanh lục.

Rất nhanh, do nước ấm trợ giúp, ngón tay thứ hai thuận lợi đi vào, mặt Snape đỏ bừng, không biết là vì hơi nước hay là gì khác. Trong lúc này, Lucius luôn kéo đông kéo tây để Snape chú ý tới động tác khác của mình.

Sao Snape không biết Lucius đang quan tâm mình, dù sao đã thế, anh nhớ tới lời thề của mình vào buổi tối hôm nay, đỏ mặt, Snape chủ động đặt tay mình lên dục vọng còn chưa phát tiết của Lucius.

Lucius giật mình, ánh mắt nhìn Snape gần như khiến Snape cho rằng mình làm sai. "Luci… Ưm…"

Lucius gần như hung ác gặm cắn môi bạn đời nhà mình, của tôi, của tôi… Snape chủ động rốt cuộc khiến Lucius không khống chế được bản năng Veela của mình nữa, chiếm hữu bạn đời của mình, hiện tại trong đầu Lucius chỉ còn suy nghĩ này.

"Aha." Lucius trực tiếp đi vào, trước đó đã làm rất nhiều chuẩn bị, ở dưới nước cũng coi như thuận lợi, nhưng Snape vẫn không nhịn được nhíu mày, trong cơ thể có một thứ không thuộc về mình khiến anh nhảy dựng, nhét tràn đầy.

Không đợi Snape kịp phản ứng, Lucius như một con báo đen săn mồi, vừa ra khỏi cơ thể Snape, không đợi Snape thích ứng cảm giác căng kỳ lạ này, Lucius một cái tiến vào chọt trúng một điểm.

"Aaaaa!" Snape nhịn không được kêu to lên, thắt lưng của anh, căng lên lại mềm nhũn xuống, dục vọng phía trước lập tức đứng lên. Dù đang chìm trong bản năng, Lucius cũng biết phải làm bạn đời mình sung sướng, Lucius cười rất đắc ý, y rút toàn bộ dục vọng của mình ra, lại đi vào chọc đúng điểm kia, Snape bị kích thích không ngừng này làm cả người run rẩy, trước mắt chói lên, dục vọng phía trước như không chịu cô đơn, run lên làm mắt Lucius xanh biếc.

"Nói đi, em là của tôi!" Bị bản năng chúa tể Veela yêu cầu bạn đời trung thành.

"Là của anh, đều là của anh!" Bị va chạm tới ngơ ngẩn Snape nức nở khóc nói, Lucius như trao quyền mà hiền lành cạy mở môi Snape, một tay cũng âu yếm dục vọng phía trước của bạn đời nhà mình theo tần suất va chạm.

Gần như mỗi chỗ đều được chăm sóc, Snape chìm vào trong khoái cảm, anh cảm thấy linh hồn mình như đang ngâm trong nước ấm, có một cảm giác thỏa mãn và vui vẻ không nói nên lời.

"Nói cho tôi biết, em yêu tôi!" Trong giọng nói Lucius ngập tràn dụ dỗ, ngực trái trắng nõn vì vận động kịch liệt mà mơ hồ xuất hiện một con dơi đỏ.

Snape liếc thấy đồ đằng kia, lý trí bị đánh bay giờ được gọi về, nhưng anh hoàn toàn không dừng dục vọng lại. Snape đưa môi mình qua, anh chỉ đơn thuần muốn hôn lên đồ đằng tồn tại vì bảo vệ anh một chút.

Nhưng hành động này lại không khác gì khiêu khích trong mắt Lucius, "Chết tiệt em!" Bị kích thích Lucius tăng nhanh tốc độ, rất nhanh Snape cũng chỉ có thể thở dốc, khoái cảm quá mạnh khiến anh không kêu được tiếng.

Rốt cuộc, Lucius đến điểm tới hạn, một thứ có nhiệt độ cao hơn cơ thể y ngập tràn thân thể anh, từng dòng từng dòng không ngừng nghỉ phun thẳng vào điểm kia trong cơ thể Snape.

"Luci!" giọng Snape không khống chế được, dục vọng anh lại bùng nổ, cả người chìm xuống.

Lucius ảo não ôm người vào lòng, khôi phục thần trí khiến y tức giận vì mình không khống chế được, nhưng nghĩ Sev dung túng mình, Lucius lại cảm thấy thực vừa lòng.

"Nói cho tôi biết," Lucius dùng giọng nói khác hoàn toàn vừa nãy nói với bạn đời y, "Em yêu tôi."

Snape bất giác nhìn Lucius, đôi mắt màu bạc kia chỉ có một mình anh, như bị mê hoặc, "Tôi yêu anh." Giọng anh khàn khàn mang theo tình cảm.

"Tôi cũng yêu em." Lucius thành kính hôn lên trán bạn đời nhà mình, cảm thấy không có gì viên mãn hơn điều này.

73. Quyển 2 - Chương 73: Ngày Đầu Tiên Sau Hôn Lễ

Snape tỉnh dậy vì cổ mình bị làm phiền.

"Lucius đứng lên." Chưa mở to mắt, hương hoa nguyệt quang chỉ có trên người Lucius đã chứng minh thân phận y. Giọng Snape hơi khàn khàn vì mệt nhọc cả đêm, lúc nói chuyện anh còn không mở mắt.

"Sev, Sev…" Lucius lưu luyến làn da mịn màng của bạn đời, một bên kêu.

Rất nhanh, khi Snape không giãy dụa Lucius lại đưa mình vào.

"Ưm, tên đáng ghét." Snape căn bản không mở mắt, chỉ tức giận kêu lên một tiếng.

Lucius hoàn toàn không để ý, Veela vừa mới khai trai căn bản không khống chế được dục vọng của mình, y biết đêm qua mình đã quá mức, nhưng như là rắn, thật vất vả mới nuốt được toàn bộ con mồi, trước khi tiêu hóa sạch sẽ thì không hề cam lòng.

Snape bị động đong đưa với tiết tấu của Lucius, "Luci…" Cuối cùng anh khàn khàn gọi, Lucius ôm chặt bạn đời mình, điên cuồng muốn ôm anh vào lòng mình cả đời.

"Đi ra ngoài…" Cứ tiếp tục thế này thì Snape cũng phải tỉnh táo một chút, mà cảm nhận đầu tiên của anh chính là Lucius vẫn còn ở trong cơ thể mình, chưa rời ra.

Như là ở trong Chậu Tưởng Ký, trước mắt Snape thoáng hiện lên mỗi một cảnh vào đêm qua.

Trong phòng tắm, Lucius trần nửa thân trên, mái tóc màu bạc… và, hình như là… Dừng! Snape ép cắt ngang suy nghĩ của mình, thể chất mẫn cảm của tinh linh làm anh ngạc nhiên phát hiện thứ trong cơ thể mình lại đang cứng lên.

"Lucius!" Snape rốt cuộc thẹn quá thành giận, anh dùng tay đẩy lồng ngực trắng của người chồng mới cưới nhà mình.

"A, Sev, em thật là…" Lucius còn muốn trêu thêm vài câu.

"Câm miệng, anh cái đồ con công ngu ngốc vạn năm động dục!" Snape căn bản không cho y cơ hội nói.

Lucius cũng biết mình không được lợi ích gì nữa, y lưu luyến đi ra, an ủi sau này sẽ có cơ hội.

Snape đỏ bừng mặt cảm nhận Lucius rời khỏi anh lúc tỉnh táo, nơi mẫn cảm vì sử dụng quá mức vào đêm qua không tự giác co lại, "Phù", khi Lucius rời đi, hai bên đều nhẹ nhàng thở ra. Snape không dám nhìn mắt Lucius chỉ có thể nhìn lồng ngực y.

Vừa nhìn đã khiến Snape nhớ đến một việc, anh đưa tay, dùng ngón tay tỉ mỉ sờ trên ngực trái Lucius.

"Sev…" Mắt Lucius tối lại, dùng tay mình đè tay Snape, "Em muốn gì?" Ý ám chỉ trong lời nói của y vô cùng rõ ràng.

"Lucius, ngày hôm qua tôi nhớ rõ ở chỗ này của anh có đồ đằng mà?" Dựa vào quan hệ giữa anh và Slughorn thì khế ước học đồ đã bị ngưng hẳn, là người đảm bảo khế ước cũng phải ngưng lại mới đúng, nhưng rõ ràng ngày hôm qua anh đã nhìn thấy con dơi kia bên ngực trái Lucius mà, tuy màu sắc không đỏ rực như ban đầu.

Lucius không vui lắm, nhưng biết bạn đời quan tâm tới an toàn của mình. "Em và Slughorn là do ông ta làm trái khế ước, tuy sau đó khế ước học đồ giữa hai người bị bỏ dở, nhưng làm người đảm bảo, tôi không hoàn thành tốt chức trách bảo vệ em, hơn nữa chúng ta là bạn đời linh hồn, khế ước bản thân chúng ta đã ký sẽ có hiệu lực cao hơn khế ước bình thường…"

"Có ảnh hưởng tới anh không?" Snape nhíu mày.

"Không." Thừa dịp Snape không chú ý, Lucius lặng lẽ sờ mó, "Nhưng khi cảm xúc kích động sẽ thoáng hiện ra, giờ thì em không phải không nhìn được." Lucius nói đến đây, kéo chăn ra, thoải mái cho Snape nhìn.

"Tôi đã thấy!" Snape nâng giọng, trong lòng phỉ nhổ không ngừng về Veela chỉ biết động dục này.

“A, Sev, em thật sự là rất đáng yêu.” Lucius không nhịn được cười nhẹ, Sev của y, sao da mặt lại mỏng như thế?

“Cút!” Mặt Snape đen sì, anh lấy chăn bọc kín người, rồi giơ chân đá.

“Sev!” Giọng không tin được của Lucius, xem ra có một số thứ không cần phải nói là hiểu. Lucius Malfoy, người chồng mới cưới của Severus Snape Prince, cứ thế bị đá xuống giường vào buổi sáng ngày đầu tiên sau hôn lễ.

— Tôi là đường ranh giới Lucius bị đạp xuống giường —

“Sev… Tôi sai rồi…” Lucius như người chồng bị vứt bỏ, điềm đạm dính bên cạnh Snape, thật ra nguyên nhân chỉ là vì Snape không chịu đút cơm cho y.

Quả thực Snape không có cách nào với Lucius, hiển nhiên sau khi họ kết hôn, trình độ da mặt dày của Lucius lại nâng lên một tầm cao mới, ai không biết còn tưởng rằng anh đã làm gì Lucius kìa.

“Lucius, rốt cuộc anh muốn gì?” Snape bất đắc dĩ.

“Gọi tôi “Luci”, tôi biết, đêm qua khi Sev gọi tôi là “Luci” rất dễ nghe.” Lucius được một tấc lại muốn tiến lên một thước.

“Anh…” Vì Lucius lại nhắc tới đêm qua mà Snape xấu hổ buồn bực, anh vừa định châm chọc Lucius hai câu lại bị một con cú đột nhiên bay vào cắt ngang.

Lucius lấy thư từ chân con cú, mở ra, trong đó là một bức thư.

“Sao vậy?” Thần kinh gián điệp hai mang của Snape bị rung động, chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh đã đưa ra năm sáu suy đoán và nghĩ cách họ trả lời, hoặc là từ Voldemort, hoặc là từ bên Dumbledore.

Lucius không biết suy nghĩ của Snape trong vài giây đó, từ khi hoàn thành toàn bộ nghi thức với bạn đời thì Lucius không cần nghĩ cũng hiểu Snape.

“Thư thăm viếng của gia chủ chi thứ Prince.” Lucius nhìn Snape khó hiểu.

“Mina Prince?” Snape cũng nghi hoặc.

Lucius nghĩ lại lúc mình bị gia chủ chi thứ Prince ngăn lại sau hôn lễ, nghĩ nghĩ vẫn nói, “Thư thăm viếng là gửi tới biệt thự Malfoy, nhưng muốn tới gặp em, dù họ muốn làm gì chỉ sợ em phải hỏi ý kiến ông ngoại em rồi.” Lucius suy nghĩ rất đơn giản, bây giờ bạn đời mình là gia chủ Prince, dù hiện tại cậu ấy mang họ “Malfoy” nhưng khi đứng một mình mọi người cũng coi cậu ấy là đại diện cho gia tộc Prince, vậy thì, hành vi thời gian trước của chi thứ Prince phải bị xử lý, mà Sev nhà mình tuyệt đối cần lão Prince giúp đỡ trên phương diện này.

Snape không hề suy nghĩ sâu xa như vậy, trong thảo luận với Lucius thì sự vụ quý tộc không phải do anh quản lý, “Được, lát nữa chúng ta tới gia tộc Prince.”

“Sev, em cần phải chuẩn bị sẵn sàng, chỉ sợ gia chủ chi thứ Prince không có ý tốt.”

“Ai không có ý tốt?” Một giọng nói Snape chưa từng nghe thấy lại vang lên từ trong lò sưởi, một phù thủy trung niên tóc vàng mắt lam đi ra, Snape cảm thấy Lucius căng người lại, sau khi thấy người tới lại thả lỏng. Vì cẩn thận, đũa phép Snape trượt vào tay phải, bên ngoài thì bình tĩnh thật ra luôn chuẩn bị ném một thần chú Expelliamurs rồi kéo Lucius rời đi.

Phản ứng của Snape không thoát khỏi mắt Chúa tể Hắc ám đời trước, dù Snape có quá khứ kiếp trước nhưng vẫn không qua được mặt Chúa tể Hắc ám này, tích lũy theo thời gian không chỉ là có thêm thời gian, sống hai lần 30 tuổi thì hoàn toàn khác biệt với sống tới 60 tuổi.

Gellert nghiền ngẫm nhìn dáng vẻ ngoài thả lỏng trong cảnh giác của Snape, âm thầm khen ngợi mắt nhìn của Abra, gia chủ Malfoy có được bạn đời như vậy thật đúng là hổ mọc thêm cánh.

“Bác Gellert, cháu nhớ cháu đã khóa biệt thự Malfoy rồi mà?” Lucius nhướn mày, giọng điệu từ hoài nghi sang ai oán. Gia tinh sẽ không vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, Gellert xuất hiện trong này đã nói rằng gia tộc Malfoy còn có cửa ngầm.

Vốn Lucius hơi căm tức, dù ai biết mức độ an toàn của biệt thự vẫn không đủ thì đều sẽ không vui, nhưng lập tức y nghĩ tới cha mình "mất tích", còn quan hệ giữa họ, Lucius ai oán cho rằng đây chắc chắn là cha mình đã để lại một cửa ngầm cho tình nhân ở lại yêu đương vụng trộm rồi.

Sau khi đã "nói rõ" với Lucius lần trước, Gellert mẫn cảm hơn nhiều, cũng khiến ông lập tức hiểu được điều ám chỉ của Lucius. Tuy ông không phải được "Abra chỉ điểm" hơn nữa dựa vào cửa ngầm Thánh Đồ để lại lần trước, nhưng những lời "Ta và Abra không phải người yêu" lại nghẹn ở họng không nói ra được, kỳ dị là, Gellert không để ý dùng lý do này mà kéo Abra ở lại bên cạnh mình thật lâu, nhất là khi mà ông đã mất đi cả Al.

"Lucius." Sau khi thức tỉnh huyết thống Snape cảm nhận rõ họ không có địch ý, làm anh hơi hoang mang, đối phương chính là Gellert, Gellert gin đó! Vậy xưng hô "bác Gellert" là chuyện gì vậy? Mà sao lời này giống như việc gia đình!

"Không giới thiệu một chút sao?" Gellert suy nghĩ cẩn thận, mình cũng ung dung tới, ông ngồi xuống đối diện Lucius và Snape, tự nhiên như ở nhà mình.

"Không phải ngài đã gặp qua sao?" Lucius nhìn lại Gellert, hoàn toàn không sợ hãi khi thấy Chúa tể Hắc ám, tuy tiếp xúc không nhiều lắm nhưng Lucius có thể cảm nhận được sự quan trọng của cha mình với Chúa tể Hắc ám này, nói như vậy ông ta sẽ không làm hại mình, làm hại gia tộc Malfoy. Điều thứ nhất gia quy Malfoy, mọi chuyện phải ưu tiên cho người nhà.

"Sev, đây là bác Gellert." Quay đầu nhìn bạn đời nhà mình, Lucius lại mang vẻ mặt chân chó.

Chúa tể Hắc ám dày dặn kinh nghiệm cũng không nhịn được giật khóe miệng, Lucius không coi ông là gì khiến ông có một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, gia tộc Grindelwald hiện chỉ có mình ông, bản thân Gellert lại vẫn luôn độc thân vì đơn phương Dumbledore, ở cái tuổi bây giờ, đừng nói người thừa kế, ngay cả đứa cháu cũng không có, thân phận của Lucius làm ông có một cảm giác thỏa mãn của bậc cha mẹ.

"…Bác… Gellert…" Snape im lặng một lúc, rõ ràng anh không suy nghĩ rộng và có thần kinh dẻo dai kiên cường như Lucius.

"Bác Gellert, hôm nay bác tới không phải vì xem bạn đời cháu chứ, vào ngày thứ hai tân hôn đó!" Lucius giữ chặt tay Snape, nhấn mạnh phần cuối, liên hệ giữa bạn đời linh hồn cho y biết bạn đời mình vừa nãy đang khẩn trương. Bởi vậy, y sẽ không cho Chúa tể Hắc ám đời trước đã làm bạn đời mình áp lực một sắc mặt dễ nhìn được.

"A, cậu chủ Malfoy, đương nhiên, cậu Snape nữa, ta tới đây là muốn hai người bằng lòng, ta muốn tiến vào thư viện Malfoy." Gellert cũng không để ý, Chúa tể Hắc ám luôn rất bất công, cứ là người ông coi trọng thì thế nào cũng tốt.

"Bác Gellert, cháu có thể hỏi bác nguyên nhân không ạ?" Lucius hỏi trọng điểm, tay y vẫn cầm tay Snape, nhưng sắc mặt đã trở nên đứng đắn.

"Ừm, trên thực tế, là vì Abra." Gellert hơi ngượng ngùng, tuy ông muốn trực tiếp đi vào theo kế hoạch nhưng vì cảm nhận của Lucius và quan hệ bị hiểu lầm với Abra, Chúa tể Hắc ám quá khứ có hơi khó xử khi ngồi cạnh "con trai Abra".

"Cha làm sao vậy ạ?" Nói tới Abraxas, Lucius cũng căng thẳng lên, y cũng đoán tình trạng cha mình không tốt khi mà Abraxas cũng không tham dự hôn lễ của y và Sev. Trong quá trình Snape vẫn im lặng theo dõi, nhưng tay phải anh vẫn không buông đũa phép ra.

"Abra còn chưa tỉnh lại." Câu nói đầu tiên của Gellert khiến Lucius phải giật mình, "Ta không biết vì sao, rõ ràng bên ngoài quan tài thủy tinh có phản ứng pháp lực nhưng Abra vẫn không tỉnh lại." Gellert tỉ mỉ nói tình trạng của Abra, đương nhiên là vì ông có thể cần Lucius giúp đỡ, mà còn vì… danh hiệu bậc thầy độc dược của Snape không phải là không khí.

Lucius trầm ngâm, cha mình căn bản là "đang ngủ", hoàn toàn ngoài dự đoán của y, y còn tưởng rằng Abraxas không khỏe, hiện tại xem ra, Lucius cũng thay đổi cái nhìn về Chúa tể Hắc ám đời trước – với tình trạng hiện tại của cha, nói là chết cũng không khoa trương, cứ nghiêm túc nhấn mạnh người "còn không tỉnh lại", rồi tới tìm gia tộc Malfoy giúp đỡ, rốt cuộc cha mình đã làm gì với Chúa tể Hắc ám đời trước đây?

"Lucius!" Snape phát hiện ra bạn đời nhà mình lại bắt đầu suy nghĩ miên man, anh hơi bất đắc dĩ mở miệng, Lucius không được tốt lắm, trong phạm vi được nhận định "an toàn" thì y dễ dàng ngây ngẩn.

"A, cháu xin lỗi, bác Gellert." Hít thở vài cái, Lucius đã không muốn hỏi sâu thêm nữa, dù sao biểu hiện của Gellert hiện tại đã thuyết minh rằng ông nhìn trúng cha nhà mình, huống hồ Abraxas "ngủ" lâu như vậy ở nơi ông ta cũng không có vấn đề gì, y cũng không nên hỏi nhiều, Lucius không trách nhiệm nghĩ.

"Xin ngài cứ tự nhiên." Thật ra Lucius cũng chỉ khách sáo, Merlin biết chuyện mà Chúa tể Hắc ám muốn làm thì luôn có thể làm được, biết thời biết thế thì nên nể mặt ông ta.

"Tân hôn vui vẻ." Gellert cũng thích điều này ở Lucius, thức thời, biết tiến lùi, ông cũng không khách sáo.

Lucius búng tay một cái, "Tyty, đưa ngài ấy vào thư viện."

Gellert gật đầu, đi theo gia tinh rời khỏi

Tay Snape nắm đũa phép thả lỏng một chút, "Lucius, chuyện gì vậy?"

"Sev à," Lucius đột nhiên ôm lấy Snape, đầu vùi vào hõm vai đối phương, giọng nói tràn ngập ai oán, "Cha ở chỗ ông ta."

Snape cứng người, lúc này không thể không nói nhân phẩm Abraxas thật sự là quá kém, đến nỗi ngay cả Snape cũng nghĩ rằng có phải gia chủ Malfoy đã "làm gì" Chúa tể Hắc ám đời trước hay không. Còn về Abraxas "chết mà sống lại" thì ngay từ đầu Snape cũng không tin chú sẽ không ngừa cho mình biện pháp dự phòng.

"Vậy anh gọi ông ta…" Rất nhanh, Snape kịp phản ứng, nhưng phát hiện này lại càng làm anh cứng người.

"Đúng vậy…" Lucius cũng hơi buồn bực, "Nói không chừng lúc này, chúng ta sẽ có thêm một người mẹ kế, a, không, một người cha dượng."

Snape cảm thấy đây mới là khảo nghiệm mà Merlin đưa cho mình, Chúa tể Hắc ám còn chưa tính, giờ ngay cả Chúa tể Hắc ám đời trước cũng chặn ngang một bước, Snape nhớ rõ, kiếp trước Gellert căn bản không rời khỏi Nurmengard!

"Chuyện của tôi… phải nói sao?" Ngay sau đó Snape nghĩ tới nguyên nhân đối phương tới, hiển nhiên, cái chết quỷ dị của Abraxas có thể dẫn tới bí mật lớn nhất của mình.

Lucius ngồi thẳng, khi gặp phải vấn đề không thể không nói Lucius suy nghĩ toàn diện hơn Snape, mặc dù nước xa không cứu được lửa gần.

Thật lâu sau, Lucius mở miệng, "Nhìn tình huống đi," y giữ chặt tay Snape, "Cả đời này em là của tôi, muốn động vào em, trừ khi tôi chết!"

74. Quyển 2 - Chương 74: Tính Toán Của Chi Thứ Prince

"Mina, con đã chuẩn bị tốt chưa." Gia chủ chi thứ Prince khẩn trương xác định lại thời gian, ưng vàng gia tộc Malfoy vừa đưa tới thư trả lời, mời họ tới uống trà trưa ở biệt thự Malfoy. Tuy không biết vì sao Malfoy lại đồng ý họ nhanh tới thế nhưng có thể rèn sắt khi còn nóng thì luôn tốt hơn không phải sao?

"Dạ rồi, ba." Mina Prince lại thay đổi dây cột tóc, hôm nay cô đặc biệt buộc mái tóc đen của mình lên, thực rõ ràng, cô muốn ánh mắt đầu tiên của gia chủ Malfoy sẽ là mái tóc của mình. Tuy rằng ngày đó gia chủ chi thứ Prince đã nói với cô sau khi trở về, nhưng trước mặt Mina Prince đã bị chiều hư thì đều là những đề tài tương lai sau khi cô thành công mà thôi. Còn bạn đời linh hồn, hừ, gia chủ chi thứ Prince cũng chỉ biết đó là "khế ước hôn nhân cao cấp nhất", càng miễn bàn tới cô nhóc con không biết trời cao đất dày, đó chính là chuyện nội bộ mà chi thứ vĩnh viễn không thể so sánh với chủ nhà, là lo lắng của một gia tộc.

"Mina, hôm nay nhìn thấy cậu Prince…" Lúc trên đường, gia chủ chi thứ Prince bắt đầu nhắc lần thứ vạn lẻ linh một đề tài mấy ngày nay, vẻ ngoài Mina gật đầu nhưng tâm tư đã sớm bay tới Lucius, trong ngày hôn lễ ấy, hình bóng của Huynh Trưởng Malfoy đã khắc sâu vào lòng cô bé, cô không phải không biết tính toán

của cha nhưng trong mắt cô, cho làm con thừa tự một gia chủ Prince còn không bằng trực tiếp sinh ra một đứa nhỏ có dòng máu Malfoy và Prince, như vậy xem ra, có ai còn thích hợp hơn cô chứ?

Không thể không nói, hai người kia cảm thấy bản thân quá mức tốt đẹp, mà họ thì không biết gì về chuyện độc dược sinh tử này không phải là bí mật gì với các quý tộc tầng lớp cao cả.

"Chủ nhân mời ngài Prince và tiểu thư Prince đi vào." Một gia tinh quấn khăn sạch sẽ đứng ở cửa, khi gặp được hai cha con thì dẫn họ vào phòng khách nhỏ.

Đi vào, cha con Prince bị chấn động bởi sự xa xỉ của gia tộc Malfoy, nhất là những trang sức trên tường trong phòng khách nhỏ, gia chủ chi thứ Prince thở dồn dập, đây chính là cả một viên hỏa diệu tinh khắc ra đó! Tinh thạch này ở tận sâu trong tầng nham thạch núi lửa, không chỉ khó lấy được, mà là đã hoàn toàn không còn đầu ra loại đá này vào một trăm năm trước rồi. Hiện tại trên thị trường, một phần ba móng tay của hỏa diệu tinh này có thể bán được giá 1000 Galleons, vì dù là trong lĩnh vực luyện kim hay độc dược thì chỉ cần cho thêm vào một chút thì tính ổn định sẽ tăng cao.

Mà giờ thì, gia tộc Malfoy không chỉ có một viên lớn như vậy, hơn nữa y y y... thế mà y lại lấy nó làm đồ trang sức, nhất thời, gia chủ chi thứ Prince cảm xúc phức tạp. Sở dĩ ông biết đó là vì ở mật thất chi thứ có một cái vạc đã trộn thêm một ít hỏa diệu tinh vào khi ra ở riêng.

Gia tộc Malfoy và Snape Prince, không thể đắc tội bất kỳ ai, gia chủ chi thứ Prince đưa ra kết luận.

Khác với ông, Mina lại bị hoa mắt bởi phú quý, dù cô không biết giá trị của hỏa diệu tinh nhưng từ vẻ mặt của cha, cô biết đây tuyệt đối là đồ vô giá, mà đồ này lại như chỉ được đặt tùy ý trong gia tộc Malfoy. Mắt Mina chuyển chuyển, cô lại có thêm một lý do không phải sao?

Rất nhanh, Lucius đi ra, sau khi thương lượng với lão Prince, Snape nghe theo ý của họ không ra mặt, dù sao hiện tại Snape là gia chủ Prince, quyết định mà anh đưa ra đều sẽ được người ngoài coi là thái độ gia tộc Prince, mà tiếp xúc với hai cha con đến đây không rõ ý đồ là nguy hiểm.

"Xin chào, ngài Prince, a, và cả tiểu thư Prince." Gậy rắn trong tay Lucius vung một cái, sau một tiếng vang, gia tinh xuất hiện, dâng trà theo lệnh.

Cha con Prince căn bản có hai phản ứng với hành động của Lucius – gia chủ chi thứ Prince hiểu được Lucius đang cảnh cáo, nơi này là gia tộc Malfoy, Snape Prince bây giờ còn có thân phận là một Malfoy, điều này cũng khiến lòng ông bồn chồn, nhưng nghĩ tới gia tộc Malfoy và gia tộc Prince đều cần có người thừa kế cũng bình thường trở lại; còn Mina, trong mắt cô càng thêm mê luyến, nghĩ đến mình có cơ hội sinh con cho Lucius, Mina đã cảm thấy người mình nóng lên, trong nháy mắt, lòng cô còn có một suy nghĩ – thắng Narcissa.

"Ngài Malfoy." Vài chén trà qua đi, gia chủ chi thứ Prince trịnh trọng mở miệng, "Hôm nay tôi tới đây là muốn thương lượng một chuyện quan trọng với cậu Snape Prince."

"Sev còn có việc, ông cứ nói với tôi." Lucius không để ý lắm.

Nhưng phản ứng của y cũng trong dự đoán của gia chủ chi thứ Prince, "Tôi nghĩ đến sự kết hợp giữa ngài và cậu Snape Prince có thể khiến gia tộc Prince không có người thừa kế sau khi cậu ấy được Merlin gọi về, bởi vậy tôi muốn đưa con của Mina..." Gia chủ chi thứ Prince chưa nói xong đã bị giọng nói ngọt ngào của con gái mình cắt ngang, "A, Huynh Trưởng Malfoy," Cô nói như mật, "Có lẽ một người thừa kế có huyết thống Prince sẽ khiến ngài càng hài lòng."

Nếu như nói khi gia chủ chi thứ Prince nói đã khiến Lucius kinh ngạc thì câu nói tiếp theo của Mina lại khiến Lucius tức giận. Thật vất vả y mới có thể ăn người ta, ngày hôm sau đêm tân hôn lại đã có người không nhịn được tới cửa làm phiền.

Chúa tể Hắc ám đời trước còn chưa tính, dù sao sớm hay muộn cũng là người trong nhà, hơn nữa cha không có nhà, y cũng coi là một nửa trưởng bối, nhưng gia chủ chi thứ Prince và tiểu thư Prince này làm sao vậy?

Đừng tưởng rằngy không biết hàm ý của gia chủ chi thứ Prince, là một gia chủ trung lập bên ngoài trên thực tế lại trung thành Voldemort, chỉ trong mấy tháng Lucius đã gặp qua rất nhiều quý tộc âm mưu quỷ

kế, nhưng người có chỉ số thông minh giống gia chủ chi thứ Prince này thì Lucius hoàn toàn chưa thấy bao giờ.

Còn Mina Prince, Lucius càng hết chỗ nói, không nói về việc cho tới bây giờ y không có ấn tượng gì với vị tiểu thư này, mà chỉ nhìn vào vẻ mặt khiếp sợ của cha cô sau khi cô ta nói xong đã biết đây hoàn toàn là ý của một mình cô ta rồi.

Một vị tiểu thư quý tộc, một người thừa kế dù là chi thứ cũng là một quý tộc, lại tự tiến cử mình sau khi bạn đời đối phương đã được công khai, nếu chuyện này truyền ra thì chỉ sợ chi thứ Prince chẳng còn thể diện gì. Tuy cuộc sống riêng tư của các quý tộc rất phức tạp nhưng cam chịu và tuyên dương lại khác hẳn nhau.

"Tôi nghĩ, chuyện giữa tôi và bạn đời còn không cần hai người ngoài quan tâm tới, nếu hai vị khách không được hoan nghênh không bị quỷ khổng lồ dẫm lên đầu thì họ nên biết người đối mặt với họ đã có bạn đời." Snape xanh mặt đi ra, lần đầu tiên không che dấu khí thế sắc bến trên người mình. Trên thực tế, từ khi Mina bắt đầu nói chuyện Snape cũng không nhịn nổi nữa, tuy anh không biết sinh vật pháp thuật có thể sinh con nhưng là bậc thầy độc dược, anh vẫn biết tới độc dược sinh con. Nói cách khác, chỉ cần Lucius chịu ở mặt dưới thì người thừa kế hoàn toàn không là vấn đề gì. Snape đương nhiên sẽ không uống độc dược sinh con, đó cũng là nguyên nhân vì sao mà tới giờ Snape cũng không có cái gọi là không cam lòng khi bị Lucius áp chế, trong mắt Snape, sớm hay muộn Lucius cũng phải khuất phục, nói như vậy, anh không để ý y kiêu ngạo vài ngày đâu.

Vì thế mới nói, căn bản giáo sư rất gian xảo, chẳng qua Lucius rất may mắn mà thôi.

"Sev, tôi cũng không đồng ý với họ, em biết tôi mà." Không để ý hai cha con Prince ở đây, Lucius lên tiếng giải thích, vì phúc lợi tân hôn của mình, Lucius cố gắng hết sức.

Bị bỏ qua một cách chói lọi như vậy đã chứng minh thái độ của Lucius và Snape với chuyện này, nhất là Snape, áp suất thoáng tản ra không thua với Lucius, mà Snape còn nhỏ hơn Lucius kìa!

"Cậu Prince," Không thể không nói, gia chủ chi thứ Prince thật sự là một kẻ thông minh, khi cảm thấy không đúng thì ông đã lùi bước, ngược lại biểu hiện rất khiêm nhường, "Ngài kế thừa gia tộc Prince đã yêu cầu phải có một người thừa kế, mà gia tộc Prince chỉ có thể cho người có huyết mạch Prince kế thừa." Ông còn đang khuyên bảo, cố gắng cuối cùng.

"Hừ! Nếu gia chủ "chi thứ" Prince tôn quý ngài có thể có chỉ số thông minh hơn Mandrake một chút thì nên biết, hiện tại gia chủ Prince là tôi, mà "chi thứ", khi nào thì có tư cách để ý tới chuyện chủ nhà?" Snape ác ý nhấn mạnh hai từ "chi thứ", vừa nãy lão Prince đã nói với họ, đối với chi thứ Prince mà nói thì cái giá bị chủ nhà vứt bỏ sẽ khó có thể tưởng tượng nổi, nhất là hiện tại gia chủ Prince anh đã thức tỉnh huyết thống Prince trong huyết quản. Đó cũng là lý do vì sao Snape lại có gan không che dấu trước mặt họ, Snape tin chắc họ sẽ không nói chuyện ngày hôm nay cho bất kỳ ai.

"Cậu Prince…" Dù nói với mình phải kiên nhẫn hơn nữa thì gia chủ chi thứ Prince vẫn lạnh mặt, dù hôm nay Snape ông nhìn thấy hoàn toàn không giống trước nhưng gia chủ chi thứ Prince cũng chỉ nghĩ là do Lucius, nghĩ tới chủ nhà Prince hiện tại chỉ có một cậu trai như vậy, hơn nữa 11 năm trước người này căn bản chỉ sống ở giới Muggle, người như vậy, chỉ cần không có gia chủ Malfoy thì nhất định sẽ đồng ý mình.

"Mày dựa vào cái gì? Chỉ là một máu lai đê tiện, chẳng lẽ mày còn vọng tưởng độc chiếm Huynh Trưởng Malfoy?" Không đợi gia chủ chi thứ Prince nói gì, Mina đã nổi bão, từ sau khi Snape đi vào Lucius đã đặt toàn bộ tâm tư lên người anh, Mina mẫn cảm chú ý chén trà của Snape cũng do Lucius tự mình rót. Tên máu lai đê tiện này, không phải chỉ may mắn thôi sao? Mina cô không thể kém nó, ngay cả ánh mắt cũng không cho, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì!

"Huynh Trưởng Malfoy?" Snape nhếch môi, "Chỉ sợ mắt tiểu thư Prince chỉ dùng để xả giận, quả cầu trên cổ cô ta chẳng lẽ không thể nói cho cô ta biết rằng nơi này không có ai là "Huynh Trưởng Malfoy" hay sao? Hay là ký ức "chính xác" của tiểu thư Prince nói rằng tất cả mọi người ở đây đã nhớ lầm, để tôi nhắc nhở cô, tiểu thư Prince tôn quý, "Huynh Trưởng Malfoy" của cô đã tốt nghiệp từ lâu rồi!" Snape châm chọc khiến sắc mặt hai cha con Prince trở nên đỏ đỏ đen đen, rõ ràng, nếu cứ tiếp tục cũng chỉ tự rước lấy nhục.

"Mina, chúng ta đi." Gia chủ chi thứ Prince hoàn toàn không giữ nổi phong độ của mình, hiển nhiên ông ta không có cái gọi là phong độ lễ nghi của các quý tộc dù xảy ra cái gì cũng phải duy trì, điều này cũng biểu hiện ông ta nông cạn.

"Tôi nghĩ, cái quả cầu chứa đủ thứ của gia chủ chi thứ Prince kia còn nhớ rõ hiệp nghị giữa chi thứ và chủ nhà, nhớ kỹ cái gì là ông không nên chạm vào!" Snape đứng lên, không hề thu lại áp suất của mình, áp suất luôn bị đè nén từ khi thức tỉnh huyết thống như được bùng nổ. Sắc mặt hai cha con Prince càng trắng, Mina hoảng sợ vì nhớ tới chuyện mình đã làm, gia chủ chi thứ Prince lại nhớ tới hiệp nghị họ đã ký với chủ nhà.

Lucius nhìn bóng dáng xám xịt của hai cha con Prince, vừa định mở miệng hỏi Sev nhà mình cái hiệp nghị kia là gì, thì cũng cảm thấy cơ thể bạn đời nhà mình căng thẳng, một giọng nói vang lên sau bọn họ, "Chậc chậc, tinh linh hắc ám? Cậu Malfoy, cậu thật sự rất may mắn."

75. Quyển 2 - Chương 75: Gellert Nghi Hoặc

"Bác Gellert," Lucius di chuyển người che trước nơi bạn đời mình dễ bị tấn công nhất, dù biết Chúa tể Hắc ám đời trước sẽ không làm hại họ nhưng bản năng của Veela viễn cổ sẽ phản ứng ngay lập tức khi Snape khẩn trương, "Bác thấy hết rồi?" Lucius mới không tin Chúa tể Hắc ám đời trước đi ra không có mục đích nào. Chỉ sợ hai người gia tộc Prince kia vừa mới vào không lâu thì Chúa tể Hắc ám đời trước đã tới rồi.

Gellert không nói gì, chỉ nghiền ngẫm nhìn Snape đang được Lucius bảo vệ phía sau, "Chậc chậc, bậc thầy độc dược, gia chủ Prince, tinh linh hắc ám hoàn toàn thức tỉnh… đám phù thủy đần nước Anh." Trong giọng nói của ông lại không có ý bị lừa gạt gì cả.

"Bác Gellert." Lucius hơi căng thẳng, Chúa tể Hắc ám, dù là ai thì Chúa tể Hắc ám cũng không nói đạo lý, chẳng may có câu nào không đúng thì ai có thể cam đoan Sev an toàn tuyệt đối được chứ, nhất là khi cha mình còn "không rõ" thế này.

Gellert như hoàn toàn không nghe thấy, "Severus," Từ lần đầu tiên nhìn thấy Snape ông đã gọi anh thân thiết khác hẳn với xưng hô "cậu chủ Malfoy" làm Lucius càng khẩn trương, tuy y biết mình không nên nghĩ như vậy nhưng Veela viễn cổ vừa mới xác định quyền sở hữu lại không hề an tâm hoàn toàn trên vấn đề này, "Cháu định mở ra trận truyền tống tới khu rừng tinh linh?"

Nếu như nói vừa nãy là đề phòng, hiện tại Lucius và Snape đều reo lên cảnh báo. Dù sao, nhìn ra huyết thống tinh linh của Snape còn có thể nói là Chúa tể Hắc ám đời trước kiến thức rộng rãi, nhưng ngay cả khu rừng tinh linh cũng biết thì không hề tầm thường. Snape điên cuồng vận chuyển Bế quan Bí thuật, sắc mặt hơi hồng hào vì được Lucius chăm sóc tốt giờ lại trắng bệch. Lucius càng xiết chặt gậy rắn, đỉnh gậy chúc xuống, có vẻ không khác gì với vừa nãy nhưng đó lại là một tư thế có thể phát thần chú một cách nhanh nhất. Nếu họ chống lại Chúa tể Hắc ám đời trước, Lucius không tin rằng dùng thần chú không đũa phép là có thể thành công.

"Bế quan Bí thuật?" Gellert cảm thấy thú vị, tài liệu mà Thánh Đồ cung cấp cho ông cũng không ghi lại điều này, "Theo ta được biết, Slughorn cũng không phải là người giữ bí mật gì." Khác với Abraxas, Gellert đã điều tra Snape, mà Thánh Đồ hiểu biết giới Muggle hơn hẳn đám người dưới của Abraxas.

Điều này cũng khiến họ phán đoán hoàn toàn khác biệt trên cùng một vấn đề, như bây giờ Gellert trực tiếp xác định phương diện này có nội tình.

"Bác Gellert, cháu nghĩ, cái này không liên quan tới ngài, ngài chỉ đưa ra yêu cầu đi vào thư viện Malfoy." Lucius đi lên trước nửa bước, nhấn mạnh hai bộ phận "đi vào" và "Malfoy", y đang mịt mờ nhắc nhở thân phận hiện tại của Gellert, Lucius sắp xếp giữa Voldemort và Dumbledore không phải là công cốc, đối với tình thế giới phù thủy nước Anh, thậm chí nước Đức và cả nước Pháp, Lucius đều đã đọc qua, đừng quên y còn một ưu thế lớn hơn nữa – y biết "tương lai". Tuy rằng "tương lai" này chắc chắn sẽ khác biệt vì rất nhiều chuyện đang thay đổi, nhưng không thể phủ nhận, nó cho y một phương hướng đại khái, mà một phương hướng chính xác về toàn cục sẽ cho Lucius một lợi ích không nhỏ.

"A." Gellert nhướn mày, tự nhiên mở hai tay ra trước mặt họ, cũng tự nhiên buông xuống. Ông không tới gần mà thần kinh hai đứa nhỏ này đã căng chặt, nhìn tên nhóc con Prince kia đi, chậc chậc, nếu ông dám lộ ra ý đồ tấn công dù bé tí như con kiến thì chỉ sợ sẽ có vô số độc dược và thần chú bị ném lại đây, "Làm sao cháu biết là không có vấn đề gì?"

Cách hỏi gần như vô lại của Gellert khiến Lucius chưa trả lời, y có thể nói thế nào? Lần đầu tiên Lucius cảm nhận được cảm giác của Snape trước mặt mình, quả thực chính là bất lực.

"Lucius," Snape mở miệng, anh đặt tay mình lên vai Lucius, "Thả lỏng." hành vi vừa nãy của Gellert khiến Snape thả lỏng hơn, nhìn Lucius trước mặt mình đang cố gắng sắp xếp với Chúa tể Hắc ám đời trước làm lòng anh cảm thấy ấm áp. Nhưng Lucius biết được, anh, Severus Snape Prince cho tới giờ cũng không phải là một người chỉ biết né sau lưng bạn đời.

Snape tiến lên, đứng cạnh Lucius, Lucius ăn ý điều chỉnh vị trí của mình, y biết ý của bạn đời, y cũng tôn trọng lựa chọn của cậu ấy

"Ngài Gellert", Snape từ bỏ xưng hô "bác" này, "Ngài muốn cái gì?"

Trong việc xử lý các loại sự vụ, Snape không bằng Lucius, nhưng khi một đối một với Chúa tể Hắc ám nhân vật cấp bậc cao thì Snape có kinh nghiệm hơn Lucius nhiều. Dù là Chúa tể Hắc ám hay là phù thủy trắng, ở cạnh họ gần như đã chiếm hai phần ba sinh mệnh của Snape.

Hiển nhiên Gellert không thích ứng được phương thức trực tiếp này của Snape, nhưng ông không thừa nhận cũng không được, cách này là hiệu quả nhất.

Bạn nói thăm dò? Đùa à, khi mà đối phương thực lực kém bạn không nhiều lắm hoặc có thể cao hơn cả bạn thì có lẽ anh còn muốn lời qua tiếng lại thăm dò, nhưng trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì thăm dò sẽ là con đường tìm chết nhanh nhất, không ai thích tự cho là thông minh, mọi việc đều thuận lợi tiến hành cả.

"A, cậu chủ Malfoy, cháu đừng khẩn trương như vậy, hai cháu bây giờ đang còn là tân hôn mà không phải sao?" Ngược lại Gellert rất hài lòng, bạn đời Lucius quả nhiên không phải là người bình thường, Abra lựa chọn một người như thế này thật đúng là đã tính toán trước, hơn nữa, nhìn dáng vẻ căng thẳng của Lucius, bỗng nhiên Gellert hơi chờ mong, có phải đàn ông Malfoy đều chung tình như vậy?

"Severus, cháu đã hoàn thành thức tỉnh huyết thống tinh linh, cháu cần phải biết." Gellert nói xong, bỏ ra áp suất.

Lucius trực tiếp chỉ thẳng gậy rắn vào Chúa tể Hắc ám đời trước, y không sợ xé rách quan hệ với ông ta, đây là gia tộc Malfoy, bên cạnh y chính là bạn đời.

"Không sao đâu Lucius." Sau khi thức tỉnh huyết thống Snape có một cảm giác không rõ ràng lắm đối với thay đổi của linh hồn phù thủy, mà nơi phát ra pháp lực hiển nhiên là sức mạnh linh hồn, "Trên người của ngài có hương vị của tinh linh tự nhiên." Thật lâu sau Snape mới nói.

"Thật đúng là tinh linh hắc ám chuyên môn trên lĩnh vực linh hồn." Gellert thu lại áp suất, "Hiện tại cháu nên yên tâm đi, cậu chủ Malfoy, gia tộc Prince hẳn có ghi lại quan hệ của gia tộc với Grindelwald."

Gia tộc Prince và thế gia Grindelwald có quan hệ? Lucius âm thầm nói, thế giới thật sự là quá nhỏ, "A, bác Gellert, xin ngài hiểu cho sự lo lắng của một Veela viễn cổ với bạn đời của mình, hơn nữa người này còn là bạn đời linh hồn của anh ta nữa." Lucius kéo kéo áo choàng của mình, như là không xảy ra chuyện gì mà ngân nga.

Đây là quý tộc, dù một giây trước anh ta còn đang quyết đấu sống chết với bạn, nhưng giây tiếp theo lại có thể uống trà nói chuyện phiếm với bạn, chỉ cần, giữa hai người có ích lợi chung.

Gellert buồn cười nhìn Lucius mang vẻ quý tộc đùa giỡn trước mặt ông, thậm chí ông còn nhận được "cảnh cáo", Snape là bạn đời linh hồn của một Veela, tốt nhất ông nên cách xa một chút.

"Lucius," Snape gần như là bất đắc dĩ, là bạn đời linh hồn, anh cảm nhận rõ được suy nghĩ của Lucius hơn Gellert, vừa rồi không khí giương cung bạt kiếm với Chúa tể Hắc ám đời trước đã bị hành động của Lucius làm biến mất, anh quay sang Chúa tể Hắc ám đời trước, vừa hỏi lại câu anh đã hỏi, "Ngài muốn gì?"

Lần này giữa hai bên thoải mái hơn nhiều, Gellert thay đổi tư thế, "Ta muốn biết, vì sao Abra lại sớm biết mình sẽ chết?"

Lucius và Snape nhìn nhau một cái, hai bên lập tức hiểu được ý nhau, Lucius khẽ lắc đầu, Snape lại không nhìn y.

"Làm sao ngài biết chú Abraxas biết mình sẽ chết?" Snape cứng giọng.

"Ta đã phát hiện lúc còn ở Nurmengard," Chúa tể Hắc ám đời trước chỉ chỉ sô pha ý bảo mình muốn ngồi xuống, Lucius lùi về sau, khẽ gọi một gia tinh, rất nhanh trên bàn có trà và điểm tâm tinh xảo, "Quan tài thủy tinh của Abra khá kỳ lạ, ngay từ đầu ta cũng cho rằng Abra đã chết, nhưng vô tình lại khiến ta thay đổi."

Đương nhiên Gellert sẽ không nói trước kia ông căn bản không biết tới Abra, "buộc" Aba tới tất cả đều do Thánh Đồ tự ý làm. "Khi ta đặt tay lên quan tài thủy tinh của Abra, thì trên đó có thoáng một ít dao động pháp lực…"

"Không thể nào!" Lucius chắc như đinh đóng cột, có dao động pháp lực có nghĩa là linh hồn cha mình vẫn còn sống, nhưng cái tên màu xám trên thảm gia tộc đã chứng minh dao động linh hồn của Abraxas đã dừng lại, thảm gia tộc sẽ không làm sai. Lucius nghĩ vậy, cũng nói thế, "Tên của cha ở thảm gia tộc vẫn có màu xám, trên thực tế, đêm qua cháu vừa xem qua." Nhắc tới đêm qua thì không thể không đề cập đến sự ướt át giữa y và Sev trong phòng tắm, Lucius lén lút đặt tay mình lên đùi Sev, không nhẹ không nặng nhéo vài cái, khiến Snape trừng mắt y.

"Cậu chủ Malfoy, có dao động pháp thuật cũng không có nghĩa là dao động của Abra." Gellert nheo mắt lại, ông không thích nghe Lucius nói tên Abra có màu xám, giống như ám chỉ Abra căn bản là đã chết chứ không phải đang ngủ vậy. "Hơn nữa thảm gia tộc cũng chỉ có thể chứng minh dao động linh hồn của Abra dừng lại, nếu cháu cẩn thận nghiên cứu thảm gia tộc thì sẽ biết, còn một trường hợp mà tên của người đó biến thành màu xám, chính là dao động linh hồn của người đó yên lặng. Yên lặng, chứ không phải biến mất."

"Kết cấu của thủy tinh trong suốt rất ổn định, nghe nói có thể hấp thu tà khí, tinh lọc toàn thân, nhưng tin tức này cũng không được chứng thực." Snape chen vào, vừa nãy anh cảm thấy Gellert không vui, điều này cũng khiến anh nhìn Chúa tể Hắc ám hơi phức tạp, có vẻ vị này là thật lòng.

Gellert vừa lòng gật đầu, "Chính là vậy, cậu chủ Malfoy, căn cứ vào lời của cháu, Abra đã cố ý bảo sử dụng thủy tinh trong suốt, như vậy cháu có thể nói cho ta biết, là gì khiến Abra biết mình sẽ chết, hoặc chính xác mà nói thì biết mình chết như thế nào?"

76. Quyển 2 - Chương 76: Giải Thích Nghi Hoặc

Vấn đề này đã hỏi đúng tới nỗi uy hiếp của Lucius và Snape, họ đều rất rõ, lý do Abraxas làm vậy chính là tương lai kia, dù Abraxas gặp phải chuyện gì chắc chắn chú đã có chuẩn bị, họ căn bản không thể giải thích được về quan tài thủy tinh.

Gellert nhìn kỹ phản ứng của họ, thật ra Gellert cũng chỉ muốn nhắc họ một chút, vì cả chuyện cũng có thể là do Abra làm sau lưng họ, nếu nói vậy ông sẽ không biết được tin tức có tác dụng nào ở nơi này. Nhưng hiện tại xem ra, dù ngay từ đầu không biết nhưng họ cũng biết được một ít.

"Bác Gellert," Lucius mở miệng, giọng điệu y vẫn mang vẻ quý tộc, trong đầu thì nhanh chóng nghĩ cách nói qua chuyện này, "Cha cháu…"

"Là vì cháu." Snape bất ngờ lên tiếng, anh hiểu những kẻ bề trên này hơn Lucius, Abraxas không phải thượng phương bảo kiếm, ép ông ta thì không ai được ích lợi gì. "Cháu đến từ tương lai."

Ngay cả Snape cũng không ngờ rằng mình sẽ bình tĩnh nói ra bí mật lớn nhất của mình trong một gian phòng khách như vậy, nhưng anh phải đánh cuộc một lần, giới phù thủy nước Anh có một Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng là đủ rồi, làm thế nào cũng không thể để Chúa tể Hắc ám đời trước cũng tiến vào vũng nước đục này được.

"Vậy thì, cháu là ai?" Gellert hưng trí bừng bừng, là người thừa kế một thế gia luyện kim Gellert cực kỳ hứng thú với lĩnh vực thời gian, đừng quên Xoay Thời Gian là một phát minh vĩ đại trên lịch sử luyện kim.

"Severus Snape, chủ nhiệm Slytherin, giáo sư độc dược Hogwarts." Đối với Gellert hiện tại, Snape không định nói quá nhiều, anh cần cẩn thận dò xét giới hạn của ông ta.

"Trong tương lai của cháu, Abra chết? Chết như thế nào?" Gellert biết suy nghĩ của Snape, khác với hành động của Lucius, Snape đang thăm dò cái giá cần phải trả, hành động này hiển nhiên khiến Chúa tể Hắc ám đời trước cực kỳ vừa lòng.

"Nguyên nhân chú Abraxas chết thì cháu cũng không biết, khi đó Lucius chưa nói với cháu." Snape trả lời.

"Cháu và Lucius không phải bạn đời?" Gellert bị thu hút.

"Cái này không liên quan tới ngài." Lucius hơi xấu hổ nói, nhớ tới chuyện của Narcissa vào hôn lễ.

"Lucius là đàn anh của cháu," Snape cảm thấy Lucius đang bất an, anh vỗ vỗ cánh tay Lucius, "Quan hệ của chúng cháu vẫn rất thân." Câu trả này này lại chứng thực suy đoán của Gellert.

"Dựa vào cái gì mà ta phải tin lời cháu?" Một hồi lâu, Gellert đột nhiên hỏi. Lucius bĩu môi, chẳng lẽ còn phải bắt Sev cho ông ta nhìn ký ức? Sắc mặt Snape trở nên kỳ lạ, anh đã sống ở Hogwarts một thời gian bằng hình dạng hồn ma, mà lũ hồn ma ở Hogwarts đều rất… bà tám. "Có lẽ ngài muốn cháu nói ra một ít chứng cứ?"

Sắc mặt kỳ lạ của Snape đều được Lucius và Gellert nhìn thấy, "Sev, nói ra đi, bác Gellert cần "chứng cớ"." Lucius biết bạn đời nhà mình sẽ không bắn tên không đích, có thể có cơ hội nhìn Chúa tể Hắc ám bị xấu hổ thì không tệ đâu, ai bảo ông ta cứ ép sát chứ.

Khác với Lucius bàng quan, Gellert cứng người, sắc mặt kỳ lạ kia của Snape khiến ông có dự cảm xấu, nếu trước đó ông không ý thức lời nói của mình còn không tính, nhưng hiện tại ông có suy nghĩ giữ lạiAbra, nếu cứ nhắc tới một ít "chuyện cũ năm xưa" trước mặt con trai cậu ấy thật sự là rất xấu hổ.

Nhưng lần này lại do Gellert mở đầu, hiện tại cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao. Gellert nhìn Snape một cái, định mất bò mới lo làm chuồng, "Trong tương lai của cháu, ta như thế nào?"

Gellert còn chưa nói xong, sắc mặt Snape lại càng kỳ quái, nếu Gellert không hỏi anh còn có thể nói đây là lời đồn, nhưng Gellert vừa hỏi anh cũng chỉ có thể nói thật, "Trong "tương lai" của cháu, ngài chết."

"A, là ai giết ta?" Gellert nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đề tài này coi như an toàn.

"Chúa tể… A, chính là Voldemort." Snape nói, Lucius cũng hứng thú, rõ ràng trong trí nhớ Snape lần trước họ cũng không nhìn thấy đoạn này.

"Voldemort? Hừ." Gellert hừ lạnh một tiếng, giống như phản ứng của Abra, tuy ông biết rõ những "tương lai" đó còn chưa xảy ra, hơn nữa cũng không thể xảy ra nhưng ông vẫn cảm thấy không thoải mái. "Một tên phù thủy từ bỏ dòng họ của mình cũng có tư cách này? Hắn giết ta như thế nào? Đánh lén, chặn giết?" Lấy thế lực của Gellert hiện tại thì Voldemort không thể nào giết ông một cách công khai. Bàn về huyết thống, gia tộc Grindelwald cũng là quý tộc máu trong lâu đời nước Đức, bản thân Gellert lại càng là máu trong tiêu chuẩn; bàn về cố gắng, Gellert cũng đã sớm có thành tựu cao hơn Voldemort, hơn nữa giữa họ còn có một chênh lệch không thể vượt qua – thời gian.

Pháp lực không giống như sức mạnh vật lý, đến một tuổi nó sẽ không gia tăng thêm nữa nhưng ứng dụng và khống chế pháp lực thì lại càng trở nên thuần thục, đó cũng là lý do vì sao trong các lĩnh vực bậc thầy đều là phù thủy tuổi tác lớn, tuổi không chỉ là thể hiện của kinh nghiệm.

Snape liếc Lucius một cái, anh không rõ phản ứng của Lucius, "Ông bị Voldemort Avada Kedavra trước mộ Dumbledore, vì bảo vệ phần mộ của Dumbledore."

Yên lặng, yên lặng một cách kỳ lạ… cho đến một tiếng "phì", Lucius lăn ra cười bò.

Gellert và Snape đồng thời nhìn y, mặc không đổi sắc, người trước là vì xấu hổ, người sau thì đang sử dụng Bế quan Bí thuật.

Lucius không hề thay đổi vì áp lực này, y cười đến mức không duy trì được hình tượng quý tộc, "Ưm… bác Gellert, cháu không biết sở thích của ngài lại… ưm… kỳ lạ như vậy…" Lucius nhớ tới cách ăn mặc của Dumbledore trong hôn lễ, lại nhìn nhìn người Chúa tể Hắc ám đời trước tuy đã trung niên nhưng vẫn có phong độ, vẫn ung dung, lại đặt họ cạnh vào nhau. "Phì", Lucius hoàn toàn không nhịn được.

Gellert nhìn Lucius, ánh mắt từ tức giận rồi tới bất đắc dĩ, rồi sau đó không có vẻ gì, chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn.

Lucius luôn thông minh, nên y hiểu được chỉ cần Chúa tể Hắc ám còn giữ cha nhà mình thì y vẫn an toàn.

Gellert hiểu rõ, cũng chính vì nhận thức đó lại càng khiến ông hài lòng về Lucius đồng thời cũng càng thêm buồn bực, ai cũng có thể nhìn ra không xứng nhưng sao lúc ấy mình cứ đâm đầu vào? Đối với tương lai Snape miêu tả đó, Gellert có thể đoán ra được nguyên nhân.

Nếu như mình không phải có lòng tham muốn biết tin tức giới phù thủy nước Anh thì mình sẽ không biết tới Snape, cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy Abra, chuyện sau này lại càng không xảy ra.

Từng ấy năm tới nay, Gellert chỉ nghĩ tới một mình Dumbledore, Thánh Đồ không phải không sốt ruột, cũng có không ít người muốn nói cho ông biết Dumbledore đã thay đổi. Nhưng Gellert không tin, người càng có thành tựu lớn thì càng cố chấp, ông giam mình ở Nurmengard, vây khốn Dumbledore, làm sao không phải là vây khốn cả ông nữa.

Nếu mọi chuyện không xảy ra thì mình vẫn ở Nurmengard cho đến khi chết đi, đợi Dumbledore qua đời, đợi cái đáp án mà cả đời cũng không nhận được. Nghĩ tới đây, Gellert gõ ngón tay lên cạnh sô pha, dựa theo logic, nhất định ông sẽ không cam lòng mà rời khỏi Nurmengard, ngay khi không có một chốn dung thân nào cho mình thì chắc chắn ông sẽ không sống nổi.

Ông, Gellert Grindelwald, Chúa tể Hắc ám thật sự của giới phù thủy nước Đức, lại tự mình lựa chọn cái chết.

Chỉ cần nghĩ đến đây, Gellert cực kỳ buồn bực, nghĩ tới mấy tháng làm trợ lý bên cạnh Dumbledore và cái áo choàng màu đỏ thêu phượng hoàng vàng cực kỳ nổi bật trên hôn lễ Lucius, Gellert cũng rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài ông không có quan hệ gì với cụ ta cả.

Chẳng qua… quá muộn rồi, ai bảo mình lại mang theo trạng thái đùa cợt muốn đùa giỡn Snape chứ.

Đúng vậy, thật ra Snape bắt đầu nói Abra chuẩn bị quan tài thủy tinh Gellert cũng đã tin tưởng. Tuy chưa từng giao tiếp với Abraxas nhưng trong khoảng thời gian này từng chút phát hiện suy nghĩ của Abra, sắp xếp của Abra… Gellert cảm thấy mình chưa từng hiểu ai như vậy, mà nghiêm khắc nói thì họ chưa từng nói qua với nhau câu nào!

Còn chứng cớ, hoàn toàn là Gellert đùa vui, nghĩ tới Snape vẫn chưa buông lỏng Bế quan Bí thuật, mà Lucius nhắm đũa phép vào mình Gellert cũng ấm ức lắm chứ, khi nào thì ông lại để ý cảm nhận của người khác như vậy? Nếu ở nước Đức thì ai dám làm thế với ông chứ!

Nhưng không ngờ, đào hầm lại tự chôn mình, nhìn Lucius không hề có hình tượng trên ghế salon, Gellert an ủi mình, dù thế nào đi nữa thì cảm giác phòng bị vừa nãy của họ xem như cũng đã biến mất rồi.

"Lucius!" Cuối cùng Snape không nhịn được, liếc Gellert một cái, vừa nãy anh cũng cảm nhận được cảm xúc của Chúa tể Hắc ám đời trước dao động, đó cũng là vì sao mà Snape rõ ràng không thích thảo luận lại nói thẳng ra. Bây giờ anh và Lucius là bạn đời, Abraxas chính là người nhà của anh, cho tới bây giờ thì Slytherin vẫn coi trọng người nhà của mình.

"A, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi!" Lucius cũng không định nếm thử, mức độ tha thứ của Chúa tể Hắc ám đối với y cũng trực tiếp phản ánh vị trí của cha trong mắt ông ta. Dù Gellert có thế lực ở nước Đức nhưng gia tộc Malfoy cũng không phải kẻ yếu, nếu Gellert muốn lấy cha mình làm tấm chắn, Lucius cười lạnh trong lòng, cũng phải xem gia tộc Malfoy có đồng ý hay không đã.

Vài người suy nghĩ khác nhau nhưng cũng may họ tương đối vừa lòng với kết quả.

Lucius là xác nhận tình trạng của cha, Snape là bài trừ Thánh Đồ chặn ngang một bước, mà Gellert lại hài lòng với sự thừa nhận của Lucius về ông và Abra, thăm dò cũng không phải là thăm dò trắng trợn không

phải sao?

Người với người một khi có lợi ích chung thì bước tiếp theo cũng dễ lo liệu hơn, rất nhanh, Gellert đã cùng Lucius thỏa thuận xong hiệp nghị ban đầu, Abraxas vẫn "ở" tại nước Đức, họ sẽ thông báo về tiến triển mới của Abra. Trước khi đi, Gellert trả cho Snape một Khóa Cảng, qua vài ngày ở cùng thì Gellert rất có cảm tình với bậc thầy có cùng thuộc tính, đưa một Khóa Cảng thông tới một căn phòng an toàn ở Nurmengard cũng là một sự khẳng định.

"Sev," Sau khi Gellert rời đi, Lucius ôm lấy Snape từ phía sáu, đặt đầu mình lên vai Snape, "Rốt cuộc ông ta cũng đi rồi, em có thể thả lỏng."

"Lucius…" Snape không động đậy, mấy ngày nay quả thật quá mệt mỏi, mỗi lần đối mặt với Gellert Snape đều vận chuyển Bế quan Bí thuật không ngừng nghỉ, dù Gellert nói dễ nghe thế nào thì không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì cả. Lúc này, nếu không phải bạn đời linh hồn sẽ nhận ra, họ căn bản không có khả năng lập hiệp nghị với Gellert.

"Nói rồi, khi không có ai thì gọi tôi là Luci." Lucius ôm người vào lòng, thông qua linh hồn an ủi cậu ấy.

Một cảm giác ấm áp truyền tới từ linh hồn, Snape mặc cho mình yếu đuối, anh nhắm mắt này, mình có thể dựa vào người này.

77. Quyển 2 - Chương 77: Hai Năm Sau

Đảo mắt hai năm trôi qua, cuộc sống của Snape và Lucius yên bình và hạnh phúc như họ đã từng hy vọng xa vời.

Vì Lucius giờ là lãnh tụ của thế lực trung lập nên rất nhiều lúc y phải xã giao ở bên ngoài, không chỉ là xã giao với phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám, mỗi ngày còn phải xã giao với đám phù thủy trung lập nhiều không đếm xuể.

Từ khi chuyện Lucius và Snape là bạn đời linh hồn được truyền ra, giới phù thủy đột nhiên xuất hiện một phong trào khảo chứng bạn đời linh hồn, mà càng khảo chứng thì mọi người càng phát hiện tư liệu về bạn đời linh hồn của giới phù thủy đã ít lại càng ít hơn.

Có thể nói, ngoài việc biết bạn đời linh hồn là khế ước hôn nhân cao cấp nhất lại được Merlin bảo vệ thì họ không biết gì khác, không phải ai cũng là Lucius có thể đi vào Cục Thần bí được.

Nhưng những người có lòng truyền bá một ít tin tức họ hiểu về bạn đời linh hồn, lấy linh hồn thề ước kết nối, pháp lực mạnh mẽ, một bên sẽ cắn nuốt linh hồn một bên… tóm lại cái gì cũng có.

Mọi người đều nửa tin nửa ngờ với lời đồn đó, nhưng pháp lực Lucius rất mạnh là sự thật chung. Trong hai năm này, có mấy lần phù thủy không có mắt đánh lén lại bị Lucius dễ dàng đuổi đi. Bởi vậy, điều này cũng bắt đầu được mọi người thừa nhận.

Ngay sau đó sẽ có người tò mò, có phải thật vậy là vì tìm được bạn đời linh hồn của mình nên Lucius mới trở nên mạnh như thế không, vô số phù thủy nghĩ mọi cách để hy vọng được đương sự giải thích.

Lucius cũng hào phóng, y chủ động tham gia một kỳ phỏng vấn trên Nhật báo Tiên tri, thản nhiên thừa nhận sự thật mình đã thức tỉnh huyết thống, khi mà phóng viên hâm mộ nhìn gia chủ trẻ tuổi khôi ngô này hỏi thời gian thức tỉnh huyết thống thì Lucius cười rất hiền lành, "Tôi thức tỉnh huyết thống là vì bảo vệ bạn đời của tôi, sau đó tôi chỉ biết, tôi rời khỏi Sev thì không sống nổi."

Cùng ngày Nhật báo Tiên tri lấy nụ cười của Lucius đó làm đầu đề, mà ngày đó số lượng Nhật báo Tiên tri bán ra vượt lên mức chưa từng có, nghe nói chỉ in thêm thôi đã phải in tới 11 giờ khuya, chủ biên tờ Nhật báo Tiên tri khi về nhà khóe miệng đều nhếch lên tận mang tai.

Bắt đầu từ ngày đó, thanh danh Lucius si tình được truyền rộng khắp, mà y cũng trở thành đối tượng ảo tưởng của vô số trai gái. Nghĩ mà xem, dựa vào thực lực mạnh mẽ của gia tộc Malfoy, gia chủ nó lại được Merlin sắp xếp bạn đời linh hồn, lại còn có lời tỏ tình say đắm của Lucius, nhất thời, thậm chí không ít

người bảo vệ "tình yêu giữa gia chủ Malfoy và gia chủ Prince" xuất hiện, khiến rất nhiều người đang chờ cười nhạo Lucius cưới một nam phù thủy máu lai đều mở rộng tầm mắt.

Thanh danh Lucius lập tức mở rộng thế lực trung lập – một gia chủ thức tỉnh huyết thống, một gia chủ thế gia độc dược, càng không nói liên hệ bền vững giữa hai người. Gia tộc Malfoy cũng không khách sáo, ngoài một số thế gia quý tộc đặc biệt muốn đục lỗ thì Lucius thu nhận tất cả, sau lần này, thế lực trung lập chính thức trở thành thế lực thứ ba của giới phù thủy được thành lập muộn nhất. Mà sức nặng của bản thân Lucius lại được tăng lên trong lòng Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng, đó cũng là nguyên nhân vì sao mà Lucius càng trở nên bận rộn.

Hai bên chuẩn bị cũng tương đối, mưa gió nổi lên, chiến tranh hết sức căng thẳng.

"Luci, gần đây anh thế nào?" Snape trở lại gia tộc Malfoy bằng lò sưởi đã thấy chồng mình đang ngồi trên salon trong phòng khách, gậy rắn để ở nơi vươn tay ra có thể lấy được, mắt khép hờ, cả người có vẻ lười biếng. Nhưng Snape biết, mỗi sáng cặp mắt màu bạc kia đều sẽ có một quầng thâm đen phía dưới, nếu không dựa vào Dược nâng cao tinh thần và Dược làm đẹp thì căn bản Lucius không thể sáng lạn xuất hiện trước mặt công chúng vào mỗi ngày được.

"A, Sev thân mến của tôi," Lucius căng thẳng ngay khi có người vào, nhưng khi cảm nhận được hơi thở của bạn đời thì lại thả lỏng, "Còn không phải là Dumbledore sao, thật sự là vô sỉ đến cực điểm…"

Snape đi tới cạnh Lucius, ngón tay xử lý dược liệu của bậc thầy độc dược nhẹ nhàng day hai bên thái dương Lucius, anh biết chồng mình rất vất vả nhưng anh không thể chia sẻ với y, đây không chỉ là vấn đề Snape có am hiểu hay không, mà anh là con bài ẩn lớn nhất của Lucius, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì anh không thể ra tay.

"Sh…" Lucius kêu đau vì bạn đời mát xa, mấy ngày nay thần kinh y đều căng lên, gần đây y đã cảm nhận rõ Voldemort không kiên nhẫn, cũng khiến y tạm dừng chỉnh hợp và tiếp nhận thế lực trung lập, vài năm nay mình phát triển quá nhanh, ai cũng không thể cam đoan Voldemort vẫn còn tin tưởng hiệp nghị giữa họ lúc trước.

"Bên Chúa tể Hắc ám thì sao?" Lucius nhắm mắt lại hưởng thụ bạn đời mát xa, vừa hỏi tiến triển bên Snape.

"Chắc đã phân tách lần thứ năm rồi." Snape vừa day thái dương Lucius vừa trả lời câu hỏi bạn đời. Năm đó quyển bút ký ghi lại từ thư viện kia đã giúp anh rất nhiều, nhất là sau khi giao tiếp với Gellert thì cũng nhận được không ít giúp đỡ trên phương diện này.

Gellert nghiêm túc cảnh cáo họ đừng dại dột nếm thử, Gellert và Lucius xuất thân từ thế gia máu trong đều biết rõ tầm quan trọng của linh hồn với một phù thủy, mà Snape sau khi sống lại càng sợ hãi lĩnh vực có liên quan tới linh hồn. Nhưng phần ghi chép này cho họ một lợi ích lớn nhất, đó là bí mật của Voldemort – bước đi phân tách linh hồn.

Trong ghi chép đương nhiên không viết rõ làm sao để phân tách một linh hồn, nhưng căn cứ vào lời kể chỉ có mặt tốt ở trong cộng thêm "tương lai" của Snape để kết luận, Lucius và Snape rốt cuộc suy luận ra quá trình Voldemort phân tách. Trước hết giết người rồi xé rách linh hồn của mình để vào trong một đồ vật.

Lucius và Snape hoảng sợ vì kết luận này, đồng thời có nhận thức mới về Voldemort, có thể sống mà chịu đựng nỗi đau khi xé rách linh hồn chỉ vì theo đuổi mục tiêu bản thân mình muốn, nhưng không chỉ lần một lần hai, người như vậy chỉ có thể tiêu diệt, một khi cho hắn cơ hội vùng lên thì Lucius và Snape sẽ đối mặt với nguy hiểm rất lớn.

Đúng là vì nhận thức này mà Lucius và Snape nhất trí quyết định không thay đổi chiến tranh có thể xảy ra trong "tương lai", họ không phải Dumbledore, không hy vọng vào Kẻ Được Chọn, Slytherin chỉ bảo vệ cái thuộc về mình. Nhất là, Lucius hoàn toàn có thể mượn cuộc chiến này để nâng cao vị trí gia tộc Malfoy. Còn Snape, kiếp trước những thứ nên còn vẫn còn, cả đời này anh chỉ cần bảo vệ Lucius là tốt rồi.

Ngoài suy luận ra quá trình Voldemort phân tách, Snape còn tìm được một độc dược có tác dụng phụ trợ trong quá trình này, dựa vào độc dược này, Snape phát động mạng lưới quan hệ của Prince, trọng điểm giám sát nơi xuất nhập dược liệu, cũng từ đó mà tính toán số lần Voldemort phân tách. Chuyện đến ngày

hôm nay, thời gian bùng nổ chiến tranh đã không còn xa nữa, nhưng Snape nhớ rõ, Voldemort sẽ bị nhóc con nhà Potter đánh bại, dù cả đời này Lily sẽ không cưới Potter thì Voldemort cũng rất có thể sẽ chết vào lúc phân tách lần thứ bảy, họ cần phải biết từng hành động của Voldemort.

Thật sự kế thừa Prince, Snape mới biết được đây là sức mạnh to lớn thế nào.

Từ dược liệu đến thành phẩm, và một số đồ vật liên quan, gia tộc Prince đều có, trong đó kinh doanh được nhất không phải thành phẩm mà lại là dược liệu! Khi lão Prince kiêu ngạo nói cho Snape, trên tám phần dược liệu đều trải qua tay chủ nhà Prince thì ngay cả Lucius cũng giật mình, trên tám phần, có nghĩa chỉ cần Prince không vui thì ngày mai Hẻm Xéo chẳng sợ chỉ một bình trị mụn cóc cũng tăng giá gấp bội, không bột đố gột nên hồ, không có dược liệu thì bậc thầy độc dược cỡ nào cũng không thể làm ra độc dược.

Càng kỳ diệu hơn là những cửa hàng kinh doanh dược liệu này bề ngoài không hề có quan hệ với gia tộc Prince, thậm chí có mấy nhà còn nổi danh là đối địch. Lucius tôn kính vị gia chủ Prince đã nghĩ ra ý kiến này, nhưng cũng nhịn không được hỏi có phải họ suy nghĩ quá nhiều hay không. Nhưng câu nói đầu tiên của lão Prince lại làm họ hiểu ra: độc dược giống như một thanh kiếm mà bất cứ người lãnh đạo nào đều muốn nắm chặt trong lòng bàn tay nếu không muốn làm đao giết người trong tay người khác thì phải làm người có thực lực.

Cũng vì quan hệ rộng lớn này mà Snape có thể đại khái suy đoán được tình huống Voldemort dùng dược, do đó nhận ra số lần cụ thể Voldemort phân tách.

Từ khi họ kết hôn tới nay đây là lần thứ ba Voldemort mua đồ dược này, thời gian cách mỗi lần càng ngày càng ngắn, thay đổi bề ngoài cũng càng lúc càng lớn. Lần trước Lucius nhìn thấy Voldemort thì mũi hắn đã bắt đầu thay đổi, cả người không còn ung dung đẹp trai như trước mà có vẻ lạnh lùng. Hơn nữa thái độ của hắn đối với Lucius cũng dần thay đổi, từ tin tưởng tới phòng bị, Lucius không hề nghi ngờ, nếu không phải lúc trước y thông minh nói "toàn bộ bí mật về bạn đời linh hồn" cho Voldemort thì chỉ sợ dấu hiệu hắc ám sẽ rơi tới đầu gia tộc Malfoy.

Đừng nghi ngờ, chỉ dựa vào tính tình thô bạo và thái độ càng nghiêm khắc đối với Tử thần Thực tử của Voldemort thì hắn thật sự có thể dẫn một đám người tấn công gia tộc Malfoy, điều này cũng khiến vài lần Lucius gặp Orion thì mâu thuẫn hai bên gần như thực chất hóa.

"Năm lần, lần thứ năm?" Lucius vẫn không mở mắt nhưng giọng điệu y không tin được, "Nói vậy, còn hai lần nữa?"

"Nếu "tương lai" vẫn như trước." Snape trả lời trực tiếp.

Lucius không nói gì nữa, y chìm vào sự yên bình bạn đời cho mình, Voldemort đã sắp không nhịn được nữa, lại một lần thăm dò của Voldemort với y vào hôm nay thì chỉ sợ phù thủy trắng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, giờ chỉ cần một lý do để cân bằng trách nhiệm chiến tranh mà thôi.

"Cộc cộc…" Lucius mở mắt ra, cầm lấy gậy rắn, Snape nửa xoay người, lộ điểm yếu cho Lucius đồng thời làm tốt cảnh giới.

"Không sao, là một con cú." Lucius thấy rõ đối tượng phát ra âm thanh, quay đầu trấn an bạn đời nhà mình.

Mặt Snape hơi đỏ, kết hôn hai năm, anh vẫn không quen Lucius trực tiếp biểu đạt tình cảm với mình.

"Sao vậy?" Có lẽ là vì nói sang chuyện khác, khi Lucius đọc thư thì Snape hỏi.

"Voldemort mời em cùng hắn đi tới lễ tốt nghiệp Hogwarts." Lucius đọc thư, vẻ mặt phức tạp.

"Bức thư này được gửi công khai." Ý của Snape rất rõ, bức thư này gửi qua đường cú chứng minh hai bên đen trắng rốt cuộc đặt anh ở bên ngoài.

"Sev, hãy cẩn thận." Lucius run môi, cuối cùng chỉ nói ra một câu như vậy, y kéo Sev của y vào lòng, chỉ cần họ còn thuộc về nhau.

78. Quyển 2 - Chương 78: Snape Thay Đổi

"Xin chào ngài, ngài Voldemort." Snape chạm mặt Voldemort, anh tỏ ra lễ nghi, hôm nay thân phận của anh là gia chủ Prince, khi mà thư mời Voldemort tự gửi cho anh đặc biệt đã ghi chú rõ "Gửi Severus Snape Prince."

Hai năm, lần thứ hai Snape và Voldemort đứng cạnh nhau đã khác hoàn toàn.

Khi đó Voldemort vẫn là một quý tộc tiêu chuẩn, mỗi hành động đều mang theo sự trang nhã của máu trong lâu đời, cùng sức mạnh của hắn, vẻ ngoài đẹp trai, không thể không nói, lúc đầu Tử thần Thực tử tìm nơi nương tựa bên Voldemort ngoài cái khẩu hiệu "máu trong là cao nhất" thì còn cả sự cuốn hút của kẻ bề trên nữa, cái vẻ ngoài tốt như vậy tuyệt đối có góp sức một phần. Khi đó Snape đứng cạnh hắn chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh lùng và nhỏ yếu.

Nhưng bây giờ Orion làm nhân chứng đã nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau ở ngoài biệt thự Prince vào hai năm trước, hôm nay lại không rõ lắm.

Áo choàng phù thủy được may đo khéo léo tôn lên chiều cao hoàn hảo của Snape, trên áo choàng hình thức đơn giản, khuy áo và ám văn cũng chứng minh sở thích không tầm thường của chủ nhân nó. Mái tóc đen ngang vai nhẹ nhàng rủ xuống hai bên má, dù làn da có hơi trắng nhợt nhưng đôi mắt vẫn có thể nói lên chất lượng cuộc sống.

Gia tộc Malfoy nuôi dưỡng người như vậy? Orion chua xót nghĩ, sau khi Bella nhà mình xuất giá thì tới hiện tại cũng chưa có một đứa con nào, năm trước Cissy cũng được gả cho một quý tộc nhỏ nước Đức, ngược lại Regulus trưởng thành hơn nhiều, nhưng vẻ hồng hào trên mặt gần đây lại biến mất sạch.

Coi đây là đối lập, nghĩ tới Lucius, là nghĩ tới Snape, Orion hơi buồn bực, dựa vào cái gì mà bên mình mệt chết mệt sống thi thoảng còn bị Lời nguyền Hành hạ, Lucius lại có thể vừa lấy được thanh danh từ đại chúng vừa là người lord tín nhiệm nhất?

Hơn nữa nhìn Snape bây giờ, Orion lại càng buồn bực, người thanh niên đứng cạnh lord nhà mình vẫn khiến người ta cảm thấy được sự tồn tại này, thật là máu lai Slytherin mà mấy năm trước tất cả mọi người đều chướng mắt sao?

Orion bối rối suy nghĩ, Snape cũng đang âm thầm quan sát tình trạng của Voldemort.

Vì kế hoạch lập ra với Lucius, hai năm nay Snape không chỉ không xuất hiện trước mặt công chúng mà cũng từ chối cả lời mời hai lần ba lượt của Hiệp hội Nhà bào chế thuốc. Trong vấn đề này, Lucius còn hơi áy náy, vì không tham gia những hội nghị và không phát biểu thành quả mình nghiên cứu thì không khác gì đẩy lùi thời gian bạn đời nhà mình được vinh danh cả.

Nhưng Snape hoàn toàn không để ý, kiếp trước những vinh dự có thể có thì anh gần như đã có, cả đời này anh chỉ để ý những gì mình đạt được. Bởi vậy ngoài việc đi theo lão Prince học tập xử lý sản nghiệp gia tộc Prince thế nào thì Snape gần như chưa giao tiếp với người khác.

Nói tới sản nghiệp gia tộc Prince, Snape vốn định trực tiếp giao cho Lucius quản lý, dù sao anh hoàn toàn không hứng thú với nó, nhưng Lucius lại vô cùng nghiêm túc từ chối, lý do của y rất đơn giản, "Chung quy gia tộc Prince cần một Prince kế thừa", Lucius nhìn rất rõ, một dòng họ quý tộc máu trong như vậy không thể nào biến mất được.

Snape còn nhớ mình ngạc nhiên nhìn y, lần đầu tiên nói rõ tâm tư mình sau khi kết hôn, "Luci, tôi cho rằng nếu cái óc nhồi đầy Dược làm đẹp của anh còn một chút lý trí thì nên biết, không ai có thể kê đơn thành công một bậc thầy độc dược cả, hơn nữa còn là độc dược mà bậc thầy độc dược ấy quen thuộc, nói thí dụ như độc, dược, sinh, con!"

Lucius cười sáng lạn, "A, Sev thân mến của tôi, thề với Merlin vạn năng là tôi sẽ không bắt em uống độc dược sinh con."

Đương nhiên Snape vẫn còn nghi ngờ, vì thái độ hoàn toàn rộng mở của Lucius, nhưng nghĩ lại anh cũng nghĩ thoáng hơn, anh biết gia tộc Malfoy coi trọng huyết mạch truyền thừa đến mức nào, có lẽ Lucius đã sớm "nhận mệnh" rồi.

Vì nghĩ vậy, hai năm nay Snape chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phản công, thậm chí khi anh không chú ý anh càng ngày càng thích được Lucius hầu hạ. Không thể không nói, Snape chống lại Lucius, tàn nhẫn có thừa nhưng không đủ gian xảo.

"Cậu Prince." Đôi môi mỏng chỉ gần như sợi chỉ của Voldemort mở ra, "Thật vui cậu có thể tới đúng hẹn, từ khi cậu kết hôn với Lucius thì hình như không còn thấy cậu nữa." Snape đang quan sát Voldemort, Voldemort cũng đang quan sát anh.

Không phải không thừa nhận, ánh mắt của Lucius vô cùng được, giống với Orion, Voldemort nhanh chóng chú ý Snape thay đổi, nhưng khác với Orion chính là, Voldemort còn có một suy nghĩ phức tạp khác về Snape.

Vì hắn nghĩ lại về quá khứ, ngay từ đầu Voldemort đã rất có cảm tình với Snape xuất thân tương tự mình, càng miễn bàn anh gần như đã hoàn thành giấc mơ Voldemort từng có – danh dự, thân phận, địa vị… chỉ thiếu một chút, Chúa tể Hắc ám không cần bạn đời, hắn cần cả toàn thế giới.

Cũng vì vậy mà tới giờ Voldemort đều không coi Snape là đối thủ, một người bị Malfoy đặt dưới thân sẽ không có uy hiếp gì với Chúa tể Hắc ám cả, huống chi, "Hôm nay tại sao Lucius không đi cùng cậu?" Voldemort lạnh lùng.

Đầu tiên Snape run một cái vì giọng nói tương tự với kiếp trước này, rồi lập tức sử dụng Bế quan Bí thuật, đồng thời mắt anh hơi cúi, có vẻ như cung kính, thật ra là che dấu đi dấu vết sử dụng Bế quan Bí thuật, cả đời này anh không tiếp xúc với Voldemort nhiều lắm, anh còn không chắc chắn có thể lừa gạt được.

Quả nhiên, động tác của Snape được Voldemort hiểu là cung kính, cũng khiến Chúa tể Hắc ám rất hài lòng, "Hôm say sao Lucius không đi cùng cậu?" Voldemort hiếm khi kiên nhẫn thế này.

Hỏi lại cùng một câu hỏi, tuyệt đối không bình thường, huống chi trong trí nhớ Snape, Chúa tể Hắc ám sẽ không bao giờ hỏi chuyện không có ý nghĩa. Hôm nay ngay từ đầu nhìn thấy anh thì Voldemort luôn hỏi quan hệ giữa anh và Lucius, liên tưởng đến khoảng thời gian này bạn đời nhà mình luôn oán giận ở nhà, Snape nhanh chóng làm trống suy nghĩ.

"Lucius còn có việc." Snape nghiêm mặt, giọng nói cứng rắn, giống như kiếp trước khi ở trước mặt Chúa tể Hắc ám nói về Lucius vậy, "Tôi nghĩ, chuyện của tôi cũng không cần sự đồng ý của một người khác, dù anh ta có là gia chủ Malfoy đi nữa."

Voldemort thực vừa lòng với phản ứng của Snape, tuy khi nghe câu trả lời này Orion không thể tin được nhìn Snape một cái. Không thể không nói sau khi Lucius trả lời phỏng vấn tờ Nhật báo Tiên tri, tạo nên hiệu quả dư luận rất lớn từ công chúng, dù Orion cáo già như vậy cũng luôn nghĩ "chuyện tình cảm thì không nên công khai".

"Cậu Prince, đối xử tử tế với bạn đời của cậu." Ngược lại Voldemort tâm trạng không tồi, một mặt phản ứng của Snape rất phù hợp với "vấn đề linh hồn giữa Lucius và Snape" khi Lucius nói với hắn, mặt khác, Voldemort nhận ra một khả năng nữa, điều này cũng khiến hắn dao động vì địa vị Snape. Hai năm nay Lucius thế lực to lớn, chắc chắn sẽ phái một gián điệp mà Dumbledore sẽ phòng bị tới Hogwarts, còn không bằng để Snape ở cạnh Lucius làm con cờ ẩn, chỉ cần… hắn có thể cung cấp đầy đủ ích lợi.

Nghĩ vậy, Voldemort càng hài lòng về lời mời hôm nay, "Đi thôi," hắn dẫn đầu ở phía trước, Orion nhanh chóng đi theo. Snape đứng im lặng rồi chờ ở cuối cùng, trong lòng lại bình tĩnh vì sử dụng Bế quan Bí thuật, dù thế nào đi nữa thì phía sau anh còn có Lucius, anh không cần phải sợ.

— Tôi là đường ranh giới giáo sư chuẩn bị làm gián điệp được Voldemort coi trọng —

"A, Tom, con trai của ta, và cả Severus, hoan nghênh." Như không có gì thay đổi, Dumbledore vẫn đeo cái kính nửa vầng trăng của mình, chòm râu tuyết trắng vẫn dài tới sàn nhà, hôm nay để ăn mừng lễ tốt nghiệp, cụ mặc một áo choàng phù thủy màu ánh tím, trên đó có thêu mấy con bạch kỳ mã.

Phía sau cụ giáo sư McGonagall vẫn đứng, quý bà nghiêm túc gần như không thay đổi trừ những nếp nhăn bên khóe mắt. Bên cạnh bà là một phù thủy nam mà Snape chưa từng gặp qua, tuy vậy nhưng sự ác liệt trên mặt gã lại làm người ta cảm thấy như đã từng quen biết.

"Hiệu trưởng Dumbledore, chỉ sợ ngài gọi sai rồi." Voldemort không khách sáo nói, vài năm nay tính tình hắn thay đổi không ít, hiện tại thấy Dumbledore hắn cũng không có tâm tư ứng phó như trước mà chỉ muốn ếm Avada Kedavra thôi.

"A, Severus, thật sự là đã lâu không gặp." Dumbledore hoàn toàn không chú ý Voldemort không khách sáo, lập tức chào hỏi Snape, tuy hôm nay Snape và Voldemort đồng thời đi tới khiến cụ hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ tới lá thư ngập tràn khó xử mà Lucius vừa gửi, Dumbledore cũng nhanh chóng tính toán tỷ lệ kéo Snape thông qua lễ tốt nghiệp này sẽ nhiều hơn.

Không thể không nói, Lucius tài tình bày ra một kết cục, lừa tất cả mọi người đi vào. Hiện tại giới phù thủy nước Anh đều biết, nhược điểm duy nhất của Lucius Malfoy y chính là bạn đời của y, bởi vậy cũng giấu Snape rất tốt, nhưng không ai biết, nhược điểm mà họ nghĩ lại hoàn toàn là một lá bài ẩn Lucius tin tưởng nhất.

"Hiệu trưởng Dumbledore." Đối diện Dumbledore, Snape khiến tất cả mọi người có thể cảm nhận được anh không thèm để ý, trên mặt nam phù thủy phía sau Dumbledore nhanh chóng tức giận, giáo sư McGonagall lại hơi xấu hổ, Voldemort thì hài lòng, mà Dumbledore… không ai biết lão phù thủy này suy nghĩ gì cả?

"A, Severus, giới thiệu với cậu, sau khi cậu tốt nghiệp thì ngôi trường đã thay đổi nhiều." Dumbledore khác thường bỏ qua Voldemort, chỉ nhiệt tình với Snape, mục đích của cụ rất rõ ràng, không phải thăm dò, mà là châm ngòi.

Đáng tiếc, biểu hiện của Snape lại khiến Voldemort cực kỳ vừa lòng, càng miễn bàn hắn vừa mới quyết định "sai" Snape làm thế lực thứ ba, nên Voldemort không thèm để ý sự nhiệt tình của Dumbledore, ngược lại, hắn suy nghĩ đứng nhìn một bên, để hắn xem Dumbledore muốn làm gì.

79. Quyển 2 - Chương 79: Lễ Tốt Nghiệp

"Chắc cậu đã quen giáo sư McGonagall rồi," Dumbledore mỉm cười kéo Snape, "Vị này chính là trợ lý hiệu trưởng, Alastor Moody, a, Severus, cậu cũng không biết đâu, sau khi có Alastor thì công tác của tôi trở nên thoải mái hơn nhiều. Với một ông cụ như tôi, có thể có thời gian nghỉ ngơi nhấm nháp kẹo hoặc phơi nắng chính là toàn bộ hy vọng xa vời của tôi."

Cáo già, Snape âm thầm mắng, nếu thật sự muốn nói vậy thì người mỗi tháng không có việc gì bỏ chạy tới Nurmengard "đi dạo" là ai? Người bảo từng nhóm thu mua phần lớn dược liệu thường dùng theo từng giai đoạn mấy năm gần đây là ai? Vị Chúa tể Trắng mấy ngày hôm trước còn ám chỉ "nên chọn tốt lập trường" trước mặt Lucius là ai?

Snape không dám lơi lỏng Bế quan Bí thuật, hôm nay bị kẹp giữa hai BOSS, Snape như trở về lúc làm gián điệp hai mang đời trước, nhưng khi đó anh chỉ có một mình, hiện tại sau anh không chỉ có gia tộc Prince còn có gia tộc Malfoy sử dụng một phần ba thế lực giới phù thủy nữa.

Tuy nhiên điều đó cũng không có nghĩa anh có thể lơi lỏng, trên thực tế Snape lại càng cẩn thận, anh đã không chỉ có một sinh mệnh, mà sinh mệnh của Lucius cũng cùng một nhịp thở với anh, cả đời này anh đã thề, tuyệt đối sẽ không để Lucius bị hại chỉ vì mình nữa.

"Xin chào, ngài Moody, giáo sư McGonagall." Snape xoay người cúi đầu, áo choàng phù thủy màu đen khiến ám văn lóe ra dưới ánh sáng mặt trời.

Moody nhíu mày, vốn gã cảm thấy bất mãn vì Snape không tôn trọng Dumbledore, hiện tại thấy lễ nghi đậm chất quý tộc của Snape lại càng mất hết hứng thú. Là lực lượng trung kiên của Hội Phượng Hoàng gã luôn không có cảm tình gì với quý tộc, nhất là loại Slytherin vừa thấy đã biết là xuất thân quý tộc như Snape này.

Nhưng Moody vẫn có cái nhìn đại cục, nói thí dụ như gã biết Snape là bạn đời của Lucius, mà lực lượng Lucius đại diện vẫn còn là trung lập.

"Hoan nghênh, ngài Prince." Moody là một trong số những người có đầu óc ở Hội Phượng Hoàng, đương nhiên có thể hiểu được thân phận Snape hôm nay.

"Sever… ưm… ngài Prince, hoan nghênh." Khác với Moody, giáo sư McGonagall biết sự kiện năm đó, tuy sau này Snape không có chuyện gì nhưng cũng không ai biết chuyện ngày đó đã mang đến tổn hại gì cho đứa bé này hay không, tuy nhiên giáo sư McGonagall hơi lắc đầu, rồi kiên định đứng phía sau Dumbledore, hiệu trưởng nói rất đúng, giới phù thủy sắp có chiến tranh.

"A, Tom, hy vọng trò không để ý ta xem nhẹ trò." Dumbledore như vừa mới chú ý tới, "Thật sự là lâu lắm không nhìn thấy Severus, thầy còn có mấy người tin tức tốt muốn nói với thằng bé, nếu không…"

"Không sao, chúng tôi đợi cậu ta ở đây." Voldemort trực tiếp ngắt lời, hiện tại hắn rất có hứng thú.

Nói thật Dumbledore cũng không muốn để hắn đi, "A, Severus, thật đúng là song hỷ lâm môn." Cụ vui sướng nói, "Hôm nay không chỉ là lễ tốt nghiệp của các bạn cậu, hơn nữa vài ngày sau cậu cũng được mời, bạn tốt của cậu, trò Lily Evans và trò James Potter sẽ đính hôn!"

Lily… vẫn muốn đính hôn với Potter? Dù không có mình tham dự, vậy thì Kẻ Được Chọn vẫn được sinh ra? "Vận mệnh" phần này không thay đổi? Trong nháy mắt, Snape suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẻ mặt sửng sốt của anh lại có đáp án khác nhau trong mắt người khác.

"A, con trai à, cả James và Sirius, từ khi… A, cậu biết đấy, họ cực kỳ áy náy, có nhiều lần họ nói với tôi nhất định phải trực tiếp xin lỗi cậu. Trên thực tế, hai năm trước tôi đã đề cập qua với ngài Malfoy, đáng tiếc…." Vẻ mặt vừa nãy của Snape khiến Dumbledore có đường sống lớn, Voldemort nghe thế cũng bất mãn với Snape, Lucius thì thôi, một Muggle… Cái này chỉ có thể khiến hắn nhớ tới người cha ruột vô dụng kia.

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi nghĩ tôi và họ cũng không có gì." Snape trả lời cứng ngắc, cũng khiến bầu không khí hơi lạnh lẽo.

"A, con trai của tôi, cậu phải biết khoan dung…" Dumbledore còn muốn nói gì đó, hiện tại cụ lại bắt đầu hối hận vì sao không nói chuyện riêng với Snape.

"Sau đó nhậm chức từ những người làm hại chúng ta?" Giọng Voldemort hơi sắc bén, trong nháy mắt, Snape và hắn vừa ra khỏi cô nhi viện trùng lên nhau, ngay cả Voldemort cũng không nhận ra, tâm trạng của hắn hiện tại rất khó khống chế, chuyện như vậy, nếu là hai năm trước dù Dumbledore trực tiếp vạch trần vết sẹo hắn cũng không thèm để ý, nhưng hiện tại, "Hiệu trưởng Dumbledore, hẳn lễ tốt nghiệp sắp bắt đầu rồi, cụ không cần tham dự sao?" Voldemort vừa đè nén cơn giận của mình, vừa khuyên mình phải biết nhẫn nại.

"A, đương nhiên rồi." Dumbledore nhìn ra đã không thể tiếp tục nữa, dẫn Voldemort vào lâu đài, giáo sư McGonagall đi theo sau Dumbledore, Moody được phái tới cạnh gia chủ Black. Đối với sắp xếp này, Orion chỉ hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì thêm, vì kế hoạch hôm nay của lord, ông ta nhịn.

— Tôi là đường ranh giới lễ tốt nghiệp bắt đầu —

Lại một lần nữa đứng ở lễ đường Hogwarts, Snape cũng không cảm khái vô vàn như trong tưởng tượng, trên thực tế, vì kiếp này thời gian anh ở trường học rất ít, đối với anh hiện tại mà nói, biệt thự Malfoy mới là gia đình thật sự, ngay cả biệt thự Prince cũng kém hơn một ít, bởi bạn đời anh ở đó.

Bốn dãy bàn quen thuộc, phía trước là thủ tịch trên bục là bàn giáo sư. Ngồi xuống ở vị trí khách quý dãy bàn Slytherin, Snape như một trong những người đứng xem yên lặng quan sát toàn bộ Hogwarts.

Khu vực Gryffindor Potter vẫn chói mắt như cũ, Lily bên cạnh có thêm nét quyến rũ của con gái, nhưng chó đần không hiểu sao lại lạnh lùng, dường như trong trí nhớ của mình dung lượng não của chó đần chỉ sợ là không có gì trừ "vô tâm vô phế".

"Tương lai" vẫn thay đổi, Lupin vắng mặt, Peter Pettigrew rời xa đều khiến Snape ghi tạc vào lòng, trở về phải thảo luận với Lucius, anh nghĩ vậy, hoàn toàn không phát hiện đánh giá của anh về Gryffindor đã rơi vào mắt người có tâm.

"Bọn nhỏ," Dumbledore đứng lên khỏi ghế hiệu trưởng, không sử dụng tăng giọng nói, giọng cụ vẫn truyền khắp lễ đường Hogwarts, "Lại là một năm tốt nghiệp, mỗi khi vào thời gian này thầy vô cùng sầu não, rốt cuộc lại có một đám nhỏ trưởng thành." trong giọng nói Dumbledore ngập tràn tình cảm, như là ông nội cảm thán nhìn cháu mình lớn lên vậy.

Đối với tình cảm này, Gryffindor phần lớn mang vẻ mặt cảm động, mà không ít Slytherin lại chán ghét.

"Từ hôm nay về sau, các trò đã trở thành người lớn, có vài người sẽ đi du lịch, có vài người sẽ trở thành bác sĩ, có vài người sẽ kế thừa gia nghiệp, còn vài người sẽ kết hôn…" Nói tới đây, ánh mắt tràn đầy ý cười của cụ Dumbledore nhìn sang phương hướng Gryffindor, Snape theo bản năng nhìn theo tầm mắt Dumbledore, Lily đỏ bừng mặt, tức giận mà nhéo gương mặt đang cười ngây ngô của Potter một chút.

Sắc mặt Voldemort hơi lạnh lùng, điều này càng làm hắn thêm kiên định không để Snape làm gián điệp bên Dumbledore, gần đây tính tình hắn không tốt, nhưng không có nghĩa hắn không có chỉ số thông minh, ít nhất Dumbledore đã làm được một chuyện, cụ ta thành công châm ngòi sự tin tưởng của Voldemort với Snape, ít ra là không nghĩ phái Snape tới bên người Voldemort nữa.

"Nhưng mà, thầy muốn các trò nhớ rõ, dù các trò lựa chọn con đường nào thì vĩnh viễn phải nhớ các trò đã từng là bạn học, nhớ rõ thời gian tươi đẹp của các trò khi còn ở trường, nhớ rõ quãng ngày các trò đã từng giúp đỡ nhau, đoàn kết hữu ái…" Dumbledore lại tiếp tục.

Snape nghe Dumbledore giảng giải. Trên mặt không hề thay đổi, cõi lòng đã trải qua ngạc nhiên, buồn cười đến xem thường toàn bộ quá trình.

Nghe một chút xem, "đã từng là bạn học"? Khi Slytherin và Gryffindor mâu thuẫn rõ ràng như vậy thì ai nghĩ đến là bạn học? "Thời gian tươi đẹp"? Thời gian hãm hại lẫn nhau? Và cả "giúp đỡ, đoàn kết hữu ái"? Slytherin và Gryffindor quần ẩu là "đoàn kết", trong bệnh thất khi dưỡng bệnh còn không quên ngáng chân nhau là "hữu ái" sao?

Snape bình tĩnh nhìn chuỗi cảm xúc "thương cảm – nhớ lại – phẫn hận" trên mặt các Gryffindor đối diện, đột nhiên hiểu được ý của Dumbledore: không phải cụ ta đang bù lại mâu thuẫn giữa các nhà, ngược lại, cụ ta đang cam đoan sau khi tốt nghiệp, khi các sư tử nhỏ nhắc tới rắn nhỏ vẫn có thể thù hận như trước.

Nghĩ thông suốt, ánh mắt Snape nhìn Dumbledore càng phức tạp, so sánh với Voldemort chỉ đơn thuần tới tham gia lễ tốt nghiệp thì thủ đoạn của phù thủy trắng cao hơn một chút.

"Vậy thì, cuối cùng, để chúng ta nâng cốc, chúc mừng các trò tốt nghiệp." Dumbledore gỡ cặp kính nửa vầng trắng của mình xuống nhẹ nhàng lau, "Hogwarts vĩnh viễn là gia đình của các trò."

Những lời cuối cùng này khiến mọi lập trường tạm thời biến mất, dù là Voldemort cũng có cảm xúc vì chúng, phù thủy nước Anh dường như trời sinh đã có một lòng trung thành đặc biệt với Hogwarts.

Chẳng qua, biến mất này nhanh chóng tan đi, vì tình cảm vĩnh viễn chỉ là nhất thời, mà hiện thực thì vĩnh viễn tồn tại.

"Phía dưới, chúng ta mời vị khách đặc biệt của chúng ta nói mấy câu." Hiệu trưởng Dumbledore ra cờ bất ngờ, kéo Voldemort xuống nước.

"Lord?" Orion hỏi khẽ, Snape mẫn cảm chú ý ánh mắt của hơn nửa rắn nhỏ trên bàn nhìn Voldemort đều vô cùng cuồng nhiệt.

"Không có gì, Orion." Voldemort nheo mắt lại, hắn vẫn chưa đứng dậy, nhưng phát ra áp suất của mình, áp suất cùng nguyên Slytherin hoàn toàn không bị Hogwarts bài xích.

"Ta, Voldemort Slytherin, hoan nghênh các ngươi gia nhập, các ngươi sẽ phát hiện, lựa chọn cực kỳ quan trọng với các ngươi." Lời Voldemort rất ngắn, giọng điệu hắn nhẹ nhàng, dường như không phải hắn đang ngồi ở dãy bàn Slytherin, mà là ngồi trên vương tọa của mình.

Voldemort nói xong, lễ đường yên tĩnh trong một lát, rồi, ánh mắt Slytherin nhìn Voldemort gần như muốn hòa tan hắn. Snape có thể hiểu được, trong bảy năm bị Dumbledore âm thầm ủng hộ Gryffindor chèn ép, nhất là vừa mới được nhắc nhở sự thực này trong lễ tốt nghiệp đã có người đứng ra vì họ, nếu không phải là vì quá khứ đặc biệt của mình, chắc chắn mình cũng là một trong số ánh mắt cuồng nhiệt này.

"A, bọn nhỏ, hưởng thụ bữa tiệc chia tay thôi." Vẫn là Dumbledore phản ứng nhanh, đương nhiên cụ biết đã không thể nào tránh khỏi chiến tranh, nhưng cụ cũng không nghĩ Tom sẽ trực tiếp nói ra lời khiêu khích như tuyên chiến này.

Cuối cùng vẫn là động vật nhỏ vừa mới tốt nghiệp, không có mấy người có thể nghĩ được ngay vừa nãy, hai BOSS thế lực giới phù thủy đã bắt đầu công khai giao đấu. Không ít động vật nhỏ bắt đầu có gan tán loạn

chung quanh, đã là ngày cuối cùng tốt nghiệp rồi, rất nhiều chuyện không nói không làm sẽ không còn kịp nữa.

"Snape, đã lâu không gặp." Snape được ngăn lại, nhìn Lily tóc đỏ mắt xanh, Snape nhớ tới đôi mắt màu bạc và mái tóc bạch kim dài của Lucius mặt dày mày dạn.

"Snive… Snape…" Đi theo Potter không tình nguyện nói.

"Ngài có chuyện gì? Cô Evans?" Snape vẫn bình tĩnh, bắt đầu từ giây phút anh sống lại, món nợ giữa anh và Lily đã kết thúc rồi.

"James, nhanh lên!" Lily có chút không kiên nhẫn, tuy cô cảm thấy người bạn đã từng chơi trong trí nhớ lại lạnh lùng khiến cô hơi đau lòng, nhưng Lily cho rằng chuyện cần làm thì phải làm – ví dụ như để vị hôn phu nhà mình xin lỗi.

Snape tuyệt đối không muốn nghe lời tiếp theo của họ, vì không có ý nghĩa nào với anh, nhưng hiện tại anh không thể đi, cũng chỉ có thể chịu đựng Potter làm phền.

"Đúng…" Ngay khi Potter không tình nguyện chuẩn bị mở miệng thì ở cách họ không xa đột nhiên bộc phát ra một giọng nói khàn khàn, "Rắn độc Slytherin chết tiệt bọn mày, đi chết hết đi!"

Rồi, tia sáng xanh chói mắt hiện lên, một nữ sinh mặc đồng phục Slytherin ngã trên mặt đất, vẻ mặt vui vẻ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

"Stupefy!" Hiện trường ồ lên, rồi Voldemort ra tay trước, đánh trúng người tấn công.

Một nữ sinh mặc đồng phục đỏ ngã xuống đất, Snape mắt sắc phát hiện trong mắt cô ta có một cái vương miện thủy tinh tinh xảo đang lòe lòe sáng lên.

80. Quyển 2 - Chương 80: Chiến Tranh Bùng Nổ

"Oa" lễ đường ồ lên, bất giác màu đỏ và màu xanh bạc chia làm hai đoàn thể theo bản năng, đây đã là thói quen họ hình thành trong bảy năm nay.

"Hiệu trưởng Dumbledore, Slytherin cần một lời giải thích." Trường hợp này, Voldemort ra tay đã là cực hạn, lúc này nói chuyện chính là Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin.

"A, bọn nhỏ, bình tĩnh." Lần đầu tiên Dumbledore không nở nụ cười, cụ vung đũa phép, một con phượng hoàng màu bạc bay ra, "Đi thông báo bà Pomfrey, chúng ta cần trợ giúp."

Giáo sư McGonagall cũng nhanh chóng phản ứng, "Huynh Trưởng mỗi nhà, Thủ Lĩnh Nam Sinh và Thủ Lĩnh Nữ sinh, dẫn bạn học các trò trở lại dãy bàn của nhà mình."

"Có lẽ chúng ta cần chờ một chút," Orion bất ngờ mở miệng, "Tôi cho rằng, Ravenclaw và Hufflepuff tự nhiên có thể trở về, nhưng chỉ sợ Gryffindor cần chờ một chút."

"Ngài Black, hôm nay ngài được mời đến, chỉ sợ ngài cũng không có quyền tham dự chuyện do trường học quản lý." Từ đầu đã chú ý gia chủ Black Moody tiến lên một bước, giọng nói không hề khách sáo.

"Con của tôi cũng học tại Hogwarts, một màn kia là tấn công toàn bộ Slytherin, là phụ huynh, chẳng lẽ tôi không có tư cách hỏi?" Orion hừ lạnh, "Tôi nhớ rõ trợ lý hiệu trưởng được quyết định do số phiếu của ban giám đốc, hình như lúc trước ngài Moody không trải qua quá trình này thì phải?"

"Ông…" Moody tức giận đỏ bừng mặt, thư lời Orion nói, sau khi Gellert rời đi, Dumbledore hoàn hảo tính thời gian, trực tiếp đưa Moody ở Hội Phượng Hoàng lướt qua ban giám đốc mà sắp xếp, lúc ấy Voldemort đang bận phân tách lần ba cũng không có tinh lực để ý, chuyện này về sau cũng từ bỏ. Hiện tại Orion nhắc lại cũng không có gì đáng trách, ai bảo họ không có sức thuyết phục chứ.

"Ngài Black, xin ngài hỗ trợ xác nhận tình trạng của học trò này." Dumbledore cắt ngang, Voldemort thì không động đậy mà cụ còn sợ Voldemort sẽ bỏ đá xuống giếng.

Voldemort gật đầu với Orion, gia chủ Black cẩn thận xác nhận tình trạng của nữ sinh Slytherin, nhất thời, vô số màu sắc thăm dò toát ra từ đỉnh đũa phép của Orion. "Cậu Prince, có lẽ cậu bằng lòng hỗ trợ." Voldemort đột nhiên mở miệng, dụ dỗ Snape.

Snape im lặng đi lên trước, trong mắt Lily bên cạnh ngập tràn khó tin, trên mặt Potter thì đã vặn vẹo vì phẫn nộ.

Rất nhanh, Orion thu lại đũa phép, "Cô Gryffindor này thật sự là rất thuần thục Lời nguyền Chết chóc," Giọng điệu ông ta tràn ngập trào phúng, "Không biết cô ta có thù hận lớn với Slytherin đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này! Lại giết bạn học của mình ngay trước mặt mọi người? Chậc chậc, Gryffindor thật sự là tốt đẹp."

Lời nói của Orion có hiệu quả y như Dumbledore đọc diễn văn vừa rồi, càng tuyệt chính là ông ta đứng ở bên chính nghĩa, miêu tả Slytherin là kẻ đáng thương bị người ta ức hiếp.

Snape im lặng đi tới cạnh nữ sinh năm bảy Slytherin kia, đôi môi mềm mại của cô gái 17 tuổi đang chậm rãi tái nhợt, khi tới gần Snape còn mơ hồ ngửi được mùi phấn hoa lan xà, không biết cô ta đã tiếp xúc với phấn hoa lan xà ở đâu, nếu tiếp xúc loại phấn hoa này sẽ sinh ra hiệu quả tương tự với Dược cuồng bạo.

"Cô ta đã chết." Snape đứng thẳng dậy lạnh lùng nói, anh thu lại phán đoán vừa rồi, Chúa tể Hắc ám hiện tại, tức là Chúa tể Hắc ám đã cắt lần thứ năm, hôm nay hắn tới là có chuẩn bị trước.

"Oa", các học sinh xung quanh lại ồ lên, ánh mắt Slytherin nhìn Gryffindor không hề tốt đẹp, phần lớn người trong Gryffindor đều không do dự trừng lại, nhưng cũng có vài người do dự, dù sao thì người vừa tấn công chính là Gryffindor, điều này không thể cãi được.

"Albus…" Bà Pomfrey thở hồng hộc chạy tới.

"Poppy, chúng tôi cần sự trợ giúp của bà." Dumbledore nghiêm túc hiếm thấy, cụ trực tiếp dẫn bà Pomfrey đến hiện trường, chỉ liếc mắt một cái, vị y tá có lòng tốt này đã phán đoán, "Merlin ơi! Là Lời nguyền Chết chóc! Là ai? Rốt cuộc là ai lại có lá gan lớn như vậy công khai giết bạn học của mình!" là thầy thuốc, bà Pomfrey chỉ coi trọng sinh mệnh.

Giọng tức giận của bà Pomfrey đã hạ kết luận cuối cùng cho toàn bộ sự cố, nhất thời, không khí trong lễ đường căng thẳng lên.

"Hiệu trưởng Dumbledore, Slytherin cần giải thích!" Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin đã tức giận rồi! Bình thường cậu âm thầm công khai che chở Slytherin bị Gryffindor ức hiếp thì thôi, hiện tại lại tiến hành mưu sát công khai ngay trước mắt cậu! Đây là khiêu khích toàn bộ Slytherin, hơn nữa lại còn trước mặt Voldemort, gia chủ Black và gia chủ Prince nữa, hoặc là khiêu khích với toàn bộ quý tộc Slytherin?

"Thầy sẽ cho các trò một giải thích hợp lý." Dumbledore cũng nghiêm túc, chuyện này xảy ra quá nhanh, đến nỗi cụ chỉ có thể ứng phó một cách bị động, qua loa lén lút là không thể, hiện tại cụ chỉ muốn biết hai chuyện, một là chuyện này không liên quan tới Voldemort, một là làm thế nào giảm ảnh hưởng của chuyện này đến mức nhỏ nhất.

"Minerva, để các Huynh Trưởng mỗi nhà đưa học sinh nhà mình tới phòng sinh hoạt chung, mời các giáo sư hỗ trợ tuần tra, sau đó," Cụ quay sang bên kia, "Tom, Severus, a, còn cả ngài Black, mời đến phòng hiệu trưởng."

"Hiệu trưởng Dumbledore, là Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin, con có quyền tham gia." Sau khi nói qua với Thủ Lĩnh Nữ Sinh, Thủ Lĩnh Nam Sinh trực tiếp đề xuất yêu cầu của mình. Dựa vào biểu hiện của cậu, Gryffindor cũng không cam lòng, "Hiệu trưởng Dumbledore, có lẽ Gryffindor muốn có đại biểu dự thính." Hai người liếc nhau, cảm thấy một tên là ỷ thế hiếp người, một tên là chẳng phân biệt được trắng đen, đều là khinh thường.

"Vậy thì, chúng ta đi trước, Poppy," Dumbledore gọi tên, "Phiền cô tìm trò Stoker, Minerva, cô và giáo sư Fresh lát nữa tới phòng làm việc của tôi."

— Tôi là đường ranh giới tất cả mọi người tới phòng hiệu trưởng —

"Poppy, trò Stoker thế nào?" Phải nói là không thể không bội phục trí nhớ Dumbledore, một cái tên xa xôi lại được cụ nhớ ra trong một thời gian ngắn, cụ còn nhớ rõ trò Stoker này là một Muggle, mấy ngày hôm trước cha mẹ cô đều qua đời, Dumbledore cũng rất coi trọng phát triển sau này của cô, dù sao thì cô đã không còn chỗ dựa bên Muggle, tìm Hội Phượng Hoàng nương tựa quả thực là tất nhiên.

Nhưng cụ không ngờ, trò Stoker nhìn bình thường hiền lành lại giống như độc dược không ổn định, không biết khi nào thì nổ.

"Albus, trò ấy không sao, chỉ bị thần chú hôn mê đánh trúng." Trên đường đi, bà Pomfrey đã biết được mọi chuyện xảy ra từ Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin, bà Pomfrey không muốn tham gia đúng sai giữa họ, với bà mà nói thì sinh mạng mới là quan trọng nhất.

"Hơn nữa, Albus, hình như tình thần trò Stoker dạo này không tốt lắm, có vẻ đã lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi thật tốt." Bà Pomfrey bổ sung.

Theo lời kể của bà Pomfrey, Snape nắm chặt tay trong tay áo, vận dụng Bế quan Bí thuật đến mức tối đa. Người khác không biết nhưng sao anh không biết chuyện này đều là biểu hiện khi bị Trường Sinh Linh Giá khống chế chứ. Nghĩ vậy, Snape âm thầm nhắc nhở mình không thể lộ ra dấu vết.

"A, Minerva, giáo sư Fresh, hai người tới rồi." Phía sau giáo sư McGonagall có một ông gầy teo, Snape biết, vị này chính là giáo sư độc dược đương nhiệm, chủ nhiệm của Slytherin.

"Albus, chuyện gì vậy?" Hôm nay vì Voldemort đến, giáo sư Fresh đặc biệt không xuất hiện, mèo già thành cáo, ông chỉ muốn tìm một chốn lý tưởng cũng không muốn làm nhân bánh quy.

"Một học trò Slytherin chết." Dumbledore lời ít mà ý nhiều.

"Merlin ơi!" Giáo sư Fresh không khống chế nhìn Voldemort một cái, vị đại nhân này ngay ở đương trường lại xảy ra chuyện này! Học kỳ này chấm dứt thì lập tức từ chức thôi, đây là suy nghĩ đầu tiên của Fresh. "Là ai? Vì nguyên nhân gì? Hiệu trưởng Dumbledore, ngài phải cho tôi một lời giải thích!" Nhưng dù là thật tình hay giả ý, Fresh thể hiện chức trách của một chủ nhiệm vô cùng hoàn mỹ.

"Khụ khụ." Dumbledore hơi xấu hổ, cụ không dễ dàng nói ra câu tiếp theo, giờ đang là thời kỳ mẫn cảm, một khi câu nói "một Gryffindor có ý định giết một Slytherin" từ miệng cụ truyền ra thì chỉ sợ trách nhiệm chiến tranh sẽ do cụ gánh lấy.

"Ưm…" Vừa lúc đó, được bà Pomfrey cố gắng, cô Stoker tỉnh.

"Trò Stoker, trò Stoker, trò cảm thấy thế nào?" Vừa thấy cô tỉnh, Dumbledore nhanh chóng tới bên cạnh, Thủ Lĩnh Nam Sinh Gryffindor cảnh giác nhìn đoàn người Voldemort, Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin trong mắt hận thù không che dấu.

"A, hiệu trưởng Dumbledore, con bị làm sao vậy ạ?" Mắt Stoker mơ hồ.

Trong mắt Dumbledore nhanh chóng hiện lên thứ gì đó, "A, trò Stoker, trò có nhớ gì không?" Cụ cố ý dùng cơ thể mình chặn tầm mắt của bên Slytherin.

"Con nhớ con tham gia lễ tốt nghiệp, sau đó ngài nói chuyện, nhưng sau nữa thì con không nhớ, hiệu trưởng Dumbledore, con đang ngủ sao ạ?"

"Quả thực quá buồn cười!" Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin nhịn không được chen vào, "Chẳng lẽ trò Stoker không nhớ rõ trò vừa mới giết Naltha trước mặt toàn trường sao!"

"Làm sao có thể?" Stoker trắng mặt, "Tôi không làm, tôi không làm, hiệu trưởng Dumbledore, con không biết một pháp thuật hắc ám nào, không phải chỉ có pháp thuật hắc ám mới có thể giết người sao ạ?!" Cô xin giúp đỡ nhìn hiệu trưởng cô tín nhiệm nhất.

"Hiệu trưởng Dumbledore, con xin sử dụng Chân Dược!" Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin bất chấp giá nào.

"A, con trai của ta, thầy có thể hiểu được lòng con đang đau, nhưng Bộ Pháp thuật có quy định nghiêm khắc về sử dụng Chân Dược, nó…"

"Bộ trưởng sẽ không để ý." Orion mở miệng, trên mặt là sự chắc chắn.

“Người nào không biết các ngươi là rắn chuột một ổ chứ!” Moody ở bên cạnh căm giận nói.

“Alastor.” Dumbledore nhanh chóng ngăn cản, tình thế bây giờ rất bất lợi với họ.

“Có lẽ, chúng ta phải mượn sức độc dược.” Voldemort vừa mở miệng, Orion và Thủ Lĩnh Nam Sinh liền cung kính lui xuống, Fresh cũng bước sau nửa bước, chỉ có Snape không nói lời nào.

“Như vậy, giáo sư Fresh, làm phiền thầy…” Dumbledore im lặng một lát, cũng hiểu được cần phải làm vậy.

“Không cần, cậu Prince, ta nghĩ cậu có thể giải quyết vấn đề này.” Một câu nói của Voldemort khiến người Hội Phượng Hoàng ở đây ý thức được đẩy Snape sang bên Voldemort.

“Chân Dược, chỉ cần ba giọt, nhưng dựa vào tình trạng tinh thần của cô Stoker thì chỉ cần một giọt.” Snape lấy ra một cái bình nhỏ từ hòm thuốc mang theo, trên bình có khắc chữ “SS”.

Bà Pomfrey cảm kích nhìn anh một cái, nếu anh không nói thì chắc chắn sẽ phải là ba giọt.

Chân Dược được trộn vào trong hồng trà, dược hiệu nhanh chóng phát huy.

“Tên của cô?” Orion và Moody ra mặt.

“Ruth Stoker.” Giọng cô gái trở nên cứng nhắc, ánh mắt không có tiêu cự.

“Thân phận của cô?”

“Học trò năm bảy Hogwarts.”

“Hôm nay cô có tới lễ đường?”

“Đúng vậy?”

“Cô đã làm gì?” Orion vừa hỏi, tất cả mọi người tập trung lên cô gái.

“Tôi… tôi dùng Lời nguyền Chết chóc.” Cô gái do dự trong nháy mắt nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Snape chú ý trong nháy mắt đó, mắt cô gái hiện lên một tia sáng đỏ.

“Cô học Lời nguyền Chết chóc từ chỗ nào?” Moody nóng nảy.

“Thư viện, Slytherin đều đáng chết, đám máu trong đáng chết!” Stoker bình tĩnh nói xong nội dung hoàn toàn không bình tĩnh đó.

“Vì sao?” Dumbledore mở miệng hỏi.

“Chính là những Slytherin, là chúng giết ba mẹ tôi, nên tôi muốn trả thù.” Stoker vẫn không thay đổi.

Phòng hiệu trưởng yên lặng, bên Gryffindor cảm thấy tuy Stoker làm quá mức nhưng có nguyên nhân, Thủ Lĩnh Nam Sinh Gryffindor không biết trời cao đất rộng đang nhìn Voldemort.

“Tôi nghĩ mọi chuyện đã rõ ràng, hiệu trưởng Dumbledore, ngài cần đưa ra quyết định với Slytherin!” Orion nghiêm khắc nói.

“A, ngài Black, ông hẳn nên hiền hòa hơn với đứa nhỏ này.” Dumbledore lại bắt đầu ba phải, nhưng hiển nhiên sự tình lần này quá lớn.

“Dumbledore, chúng tôi cho cụ ba ngày, ba ngày sau cụ phải cho Slytherin một câu trả lời.” Mục đích Voldemort đã đạt được.

Lấy khí thế mà thế lực Hội Phượng Hoàng hoàn toàn không ngờ, Voldemort dẫn Orion và Snape cùng với người Slytherin rời khỏi.

“Hiệu trưởng Dumbledore?” Moody tiến tới, hơi lo lắng nhìn học sinh Gryffindor vẫn còn ngơ ngác vì Chân Dược. “Bảo vệ cô bé.” Dumbledore im lặng thật lâu, nếu chiến tranh không thể tránh vậy thì không thể làm rét lạnh trái tim người dưới mình.

Ba ngày sau, Dumbledore giải thích cho mọi người là “Trò Stoker trúng lời nguyền, đã được chuyển đi nơi khác tĩnh dưỡng”. Thế lực Voldemort không chấp nhận, chiến tranh bùng nổ.

81. Quyển 2 - Chương 81: Tình Thế Ban Đầu

"Luci, thế nào?" Snape đứng trong phòng khách gia tộc Prince, cho đám Dược bổ máu cuối cùng vào lọ, đây đã là tháng thứ ba.

"A, Sev thân mến của tôi." Lucius dùng tay gõ gậy rắn, cũng không che dấu sự mỏi mệt trước mặt bạn đời mình, "Giờ còn tốt, hai bên chuẩn bị rất đầy đủ, trên cơ bản vẫn còn chú ý nhau."

"Ngày hôm qua tôi đã mở trận truyền tống đưa ông ngoại đi rồi." Snape nói tiếp, động tác trên tay không ngừng, sau khi chiến tranh bùng nổ, Snape lập tức đưa lão Prince vào trận truyền tống tới khu rừng tinh linh dù ông có phản đối. Tuy Snape rất tin vào mình và Lucius, nhưng cũng không loại trừ Chúa tể Hắc ám lại có "ý tưởng kỳ quái đột nhiên" nào đó.

Cái ngày nhìn thấy mọi chuyện ở Hogwarts Snape rất chấn động, kiếp trước có thể nói là anh tham gia toàn bộ hai lần chiến tranh, nhưng khi chiến tranh lần đầu tiên thì anh làm bậc thầy độc dược là chủ yếu, sau đó bị phái tới Hogwarts nơi an toàn duy nhất; cuộc chiến thứ hai lại chấp hành nhiệm vụ gián điệp, nói cách khác Snape cũng không có nhiều kinh nghiệm về tính sát thương quy mô lớn như Bella bọn họ.

Điều này cũng khiến Snape chắc chắn về bản thân Voldemort hơn là Chúa tể Hắc ám, nhưng đời này, Snape lại thật sự cảm nhận được khí chất kiêu hùng của Voldemort khi làm Chúa tể Hắc ám.

"Sev," Thấy người yêu nhà mình đóng gói xong độc dược, Lucius trực tiếp kéo người vào trong ngực, "Mệt chết tôi, em cũng không biết quả thực tên kia đã điên rồi, Bella bị phái đi "rửa sạch", trong vòng một ngày chạy bốn nhà, nghe nói khi họ trở về giày dưới chân ướt sũng máu. Hơn nữa nghe nói họ còn đặc biệt thích tra tấn những người đó… Merlin ơi, bên kia lại còn ca ngợi vào trình độ tàn nhẫn này nữa." Lucius dụi đầu vào vai bạn đời mình, cảm giác linh hồn mình chậm rãi được thả lỏng, giọng nói không thể tin được.

"Hừ, người nhà Black đều là kẻ điên." Snape được Lucius ôm vào trong ngực, cũng tự nhiên hơn, vài năm nay hành động thích ôm anh của Lucius bắt đầu có ích lợi, cá nhân anh đã coi như không thấy một ít hành động thân mật bởi Lucius.

"Sev…" Lucius vùi đầu vào, giọng nói hơi rầu rĩ, "Dumbledore lại mời tôi tham dự hội nghị Hội Phượng Hoàng, đây đã là bức thư thứ năm từ khi chiến tranh bùng nổ, bên kia cũng sắp đến cực hạn, dù sao thì Chúa tể Hắc ám điên cuồng là điều không ai ngờ được."

Bởi bạn đời nhà mình, Lucius đã sớm biết chiến tranh chắc chắn sẽ bùng nổ, nhưng y không ngờ tình trạng lại thảm thiết thế này. Ba tháng, chỉ ba tháng, phù thủy máu lai nước Anh chết một phần tư, phù thủy Muggle thì gần như bị tàn sát sạch sẽ, thậm chí ngay cả thế gia Gryffindor máu trong cũng có vài gia chủ ngã xuống, trong đó nổi danh nhất chính là vợ chồng Potter.

Một mặt, gia tộc Potter đúng là quý tộc máu trong, thế gia Gryffindor; mặt khác, là một quý tộc máu trong, thê tử gia chủ đầu tiên của gia tộc Potter đến từ gia tộc Black "vĩnh viễn thuần túy", người thừa kế tiếp theo lại lựa chọn một vị hôn thê thật sự là phù thủy Muggle cũng là một trong những nguyên nhân khiến gia tộc Potter tương đối nổi danh tại giới phù thủy.

Đáng tiếc, hai điều này dù cái nào cũng dẫm lên thần kinh Voldemort, vào tháng thứ nhất chiến tranh bùng nổ, làn sóng đầu tiên của các Tử thần Thực tử phe Voldemort đã quét sạch một đám thế lực quý tộc thế gia Gryffindor bên Hội Phượng Hoàng.

Voldemort biết rõ thế lực của mình phần lớn là quý tộc, việc ép một gia đình quý tộc máu trong đến tuyệt cảnh có thể làm cá chết lưới rách rốt cuộc đáng sợ đến thế nào. Vì thế ngay khi bắt đầu, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã giải quyết phần khó khăn nhất. Thậm chí nguyên nhân cũng có – một Gryffindor sát hại một tiểu thư quý tộc Slytherin, đây chẳng qua là Slytherin đang trả thù thôi.

Biện pháp Dumbledore xử lý trên lễ đường nói thật không khiến tất cả mọi người đều vừa lòng, nhưng không còn cách nào khác, chiến tranh đã bắt đầu, đối mặt với thế tới rào rạt của Voldemort tất cả mọi người phải dựa vào Dumbledore, vì lão phù thủy râu bạc kia kiên định nói cho họ biết: họ sẽ thắng.

"Anh quyết định đi sao?" Tay Snape nâng lên, do dự vẫn đặt sau lưng Lucius, bạn đời của anh thật vất vả.

Là thế lực trung lập ngay từ đầu chiến tranh Lucius đã gặp áp lực cực lớn, dưới cường quyền thì không có công lý đã được giới phù thủy phát huy rất nhanh, dù Lucius đã sớm "ăn ý" với hai bên trắng đen cũng chỉ có thể duy trì thế lực trung lập hiện có không bị lan tới, cứ lui lại rồi tập trung đã trở thành việc trong nhật trình.

"Tôi không thể không đi," Cảm giác Snape đang an ủi, Lucius thỏa mãn ôm chặt hơn, "Mấy tháng này Hội Phượng Hoàng bên kia tổn thất quá nặng, nhưng Voldemort lại như thế chẻ tre, tố chất chỉnh thể giữa Tử thần Thực tử và Hội Phượng Hoàng cách xa nhau, mà Dumbledore bên kia còn phải gánh vác Hogwarts…"

Lucius nói Snape cũng hiểu, Dumbledore bị Voldemort đánh trở tay không kịp, rồi lại bị kế hoạch nhổ các quý tộc có tác dụng nhất với mình, thanh danh phù thủy trắng khiến cụ không thể từ bỏ bảo vệ Hogwarts, điều này cũng hạn chế phạm vi hành động của cụ đi nhiều. Hiện tại quân cờ trên tay cụ đã không còn nhiều lắm, nên cụ mới phải ra tay với thế trung lập trước. Từ lúc quyết định làm trung lập, Snape và Lucius đã hiểu, cái gọi là thế lực trung lập trong mắt hai bên trắng đem cũng chỉ tạm thời là một cái ao nhỏ, sớm muộn gì cũng phải trở thành dự bị cho lực lượng của mình.

"Nói thật, nếu không biết vị kia phân tách linh hồn thì dựa vào tình thế của họ bây giờ, tôi còn phải cho rằng hai tháng nữa giới phù thủy sẽ bị Voldemort thống trị." Lucius nói tiếp. Y nói rất đúng, gặp Orion vài lần ở nơi Voldemort, mắt gia chủ Black gần như đã nâng lên tận trời, trong ngôn ngữ ngập tràn khinh thường bởi Lucius không được đánh giá. Lucius cũng biết, chia cắt thế gia Gryffindor thì không ít quý tộc Slytherin sẽ có được tài nguyên khổng lồ, mà tài nguyên này khiến họ có thể phát triển qua vài chục năm nữa.

"Phải cẩn thận, Luci," Snape chậm rãi nói, nhớ tới lần trước mình nhìn thấy Voldemort ở Hogwarts, "Hiện tại Chúa tể Hắc ám không còn giống như kẻ tôi đã cho anh nhìn, không chỉ có bề ngoài, dù phân tách linh hồn năm lần nhưng hiện tại hắn vẫn có lý trí."

Nói đến vấn đề này, Lucius đứng thẳng người, vẻ mặt cũng nghiêm túc, "Em xác định cái lần trước em thấy là Trường Sinh Linh Giá?"

Snape đầu tiên là trầm ngâm một chút rồi cẩn thận trả lời, "Tôi cũng không tận mắt thấy vương miện Ravenclaw, sau chiến sự tích của Potter tại Hogwarts được đề cập vô số lần, trong đó Neville dùng thanh kiếm Gryffindor giết Nagini, Potter hủy vương miện Ravenclaw được mọi người biết đến. Vương miện Ravenclaw được đặt ở Phòng Cần Thiết, tầng tám."

"Vậy sao em có thể xác định?" Lucius hỏi.

"Giống con bé Weasley trong trí nhớ của tôi, Gryffindor kia thường xuyên mất đi ký ức, hơn nữa phản ứng sau khi uống Chân Dược của cô ta rất kỳ lạ, trước sau hoàn toàn không thống nhất, dường như… câu trả lời phía sau không phải là của cô ta." Snape nói ra ý kiến của mình.

"Vậy em cảm thấy, Chúa tể Hắc ám biết sao?" Vấn đề này mới quan trọng, nếu Chúa tể Hắc ám biết Trường Sinh Linh Giá có thể cắn nuốt sinh mệnh của người khác rồi cuối cùng khống chế cơ thể thì hắn nhất định sẽ cảm thấy được chỗ thiếu hụt của Trường Sinh Linh Giá, mà một khi Chúa tể Hắc ám không phân tách linh hồn nữa thì ưu thế duy nhất của họ sẽ mất đi.

"Chúa tể Hắc ám sẽ không biết rõ ràng như vậy," Snape tỉ mỉ nghiên cứu ký ức ngày đó, "Dường như hắn phát hiện Trường Sinh Linh Giá có ảnh hưởng với người cầm nó, nhưng hắn không biết nhiều hơn, nếu đã biết thì hắn sẽ không để cho Gryffindor kia cầm nó đi. Hơn nữa Gellert đã nói, một khi linh hồn bị phân tách thì sẽ giống như bị nguyền rủa, không thể ngừng lại."

Lucius sờ cằm, trong khoảng thời gian này căng thẳng và bận rộn càng khiến đường cong gương mặt y trở nên góc cạnh, "Vậy chúng ta cứ làm theo kế hoạch chúng ta vạch ra?"

"Đúng, nhưng Luci à, anh càng phải cẩn thận, trong kế hoạch vốn có thì Chúa tể Hắc ám để vương miện Ravenclaw ở Hogwarts, nhưng phần này đã thay đổi, ai cũng không biết vị trí khác có thay đổi hay không…"

"Mà hiện tại chúng ta không có thời gian cũng không thể đi xác nhận." Lucius nói tiếp.

"Vì vậy chúng ta…" "Chủ nhân, ngài Black tới chơi." Lời của Snape bị Valar cắt ngang.

Black? Orion? Snape và Lucius liếc nhau, Lucius xoay người trực tiếp đi vào mật thất Prince, là bạn đời của Snape, y có quyền mở ra.

"Ngài Prince." Orion kiêu căng đứng trong phòng khách gia tộc Prince, gia tộc máu trong thì sao? Gia chủ thì thế nào? Qua một thời gian nữa đều sẽ tôn sùng người nhà Black. "Lord muốn gặp cậu."

"Nếu cái não nhồi đầy cỏ lác của gia chủ Black tôn quý còn có một ít chỉ số thông minh thì ông ta nên biết, hiện tại ông ta đang đứng trong phòng khách Prince." Snape mặt lạnh, trước mặt Orion anh không hề che dấu khí thế xà vương của mình, có lẽ Chúa tể Hắc ám sẽ nhận ra điều khác lạ của anh, nhưng Orion, hừ, ông ta chỉ biết cho rằng anh lạnh lùng và tự đại.

"Mày…" "Cái đồ máu lai ti tiện" bị Orion nuốt vào, bắt đầu chiến tranh, là người có địa vị cao nhất bên người Chúa tể Hắc ám, khi nào thì Orion bị người ta không nể mặt thế này. "Lord bảo hai giờ chiều mai cậu tới biệt thự Voldemort gặp ngài." Orion quyết định hoàn thành nhiệm vụ rồi lập tức rời đi, gần đây gia tộc Black có thêm không ít tiền thu.

"Tôi sẽ đến đúng giờ, hiện tại, Valar," Gia tinh xuất hiện, "Tiễn khách." Snape không khách sáo, ở bên ngoài thì dù là gia tộc Prince hay gia tộc Malfoy, Orion cũng không dám động vào anh.

"Hừ." Orion oán hận liếc Snape một cái rồi rời khỏi, ông ta còn phải làm chuyện khác mà lord đã sắp xếp.

"Sev?" Lucius đi ra khỏi mật thất, vừa lúc gặp bạn đời mình đang cau mày, "Nếu cảm thấy khó xử thì đừng đi, để tôi nghĩ cách." Veela viễn cổ luôn bảo vệ bạn đời trước tiên.

"Không phải," Snape nhìn Lucius suy nghĩ, "Trên người Orion có mùi của một linh hồn khác."

82. Quyển 2 - Chương 82: Điều Kiện Của Dumbledore

"Lord bảo anh đứng đây chờ một lát." Snape đúng hẹn xuất hiện ở biệt thự Voldemort vào ngày hôm sau, hiếm thấy, Regulus dẫn anh vào, từ khi chiến tranh bùng nổ, Regulus người Black duy nhất chưa tốt nghiệp Hogwarts đã rời trường học. Trên thực tế, ngoài Slytherin và một ít Gryffindor thì cơ bản các Ravenclaw và Hufflepuff vẫn sống trong trường, dù sao người người đều cho rằng dù Voldemort phát rồ đến thế nào cũng sẽ không trực tiếp tấn công Hogwarts.

Snape gật đầu, từ kiếp trước đến kiếp này, anh và Regulus cũng không thân, càng miễn bàn cho tới giờ anh không thích dòng họ Black, nên khi gặp Regulus anh cũng không có vẻ mặt hòa nhã gì.

Regulus thì lại khác, trong quá trình chờ đợi thì Regulus luôn trộm quan sát Snape.

Vì hôm nay gặp mặt, Lucius cố ý chọn một cái áo choàng không có gia huy Malfoy và tên viết tắt của mình, chỉ để Voldemort càng thêm ấn tượng quan hệ của họ cũng không thân mật. Vì thế Snape chỉ mặc một áo choàng đơn giản màu đen, trên tay đeo một chiếc nhẫn, chính là chiếc nhẫn có hoa tường vi – đó không chỉ là nhẫn tân hôn giữa anh và Lucius, mà còn là một Khóa Cảng một chiều, điểm rơi đổi thành Đường Bàn Xoay.

Regulus tỉ mỉ đánh giá Snape từ đầu tới chân, trong lòng cảm thán. Cậu biết rõ chị gái nhà mình đã từng tốn bao nhiêu công sức vì Lucius, dù sao khi đó ngoài Narcissa đi học ở Hogwarts thì còn mình nữa.

Hiện tại nhìn Snape, mỗi hành động cử chỉ đều mang theo dáng vẻ quý tộc không phải hình thành chỉ trong một sớm một chiều. Snape cũng không biết, tuy anh không thích kiểu cách quý tộc nhưng mỗi ngày ở cạnh Lucius mưa dầm thấm đất cộng thêm cả kiếp trước, dáng vẻ của Snape cũng chẳng khác biệt là mấy so với Regulus xuất thân từ máu trong rồi.

"Sn… ưm… đàn anh Prince," Regulus hơi sợ hãi lên tiếng, cậu được Orion đưa đến biệt thự Voldemort một thời gian ngắn, vài ngày nữa Voldemort sẽ tự mình ấn dấu hiệu cho cậu, "Huynh Trưởng Malfoy khỏe chứ ạ?"

Câu hỏi này có chút không đầu không đuôi, Snape nghiên cứu nhìn Regulus, "Tôi cho rằng, sức khỏe của chồng tôi còn chưa tới lượt một Black quan tâm, hay là, cậu chủ Black cảm thấy tôn quý như cậu ta giờ đã cần một gia chủ Prince báo cáo với cậu ta hay sao?"

Thân phận hiện tại của Snape là một bậc thầy độc dược, mà một bậc thầy độc dược có tính cách cổ quái là chuyện bình thường.

Regulus chưa từng bị ai châm chọc trực tiếp như vậy, lập tức sắc mặt hơi trắng bệch, cậu mới nhận ra câu hỏi của mình không ổn đến mức nào. Nhưng thật ra cậu chỉ muốn thân thiết hơn với vị đàn anh này, không chỉ vì Regulus có cảm tình với Snape, mà vì anh ấy là một trong số ít người được Lord khen ngợi.

"Đàn anh…" Reglus còn muốn nói tiếp nhưng một giọng nữ chanh chua đã vang lên, "Ôi chao, đây không phải là ngài Prince nổi tiếng lừng lẫy hay sao? Lord bảo cậu đi vào, đi theo tôi."

Snape và Regulus đồng thời quay đầu lại, người trước thì nhướn mày, cô gái tóc đen trước mắt, mặc lễ phục màu đỏ mận, gương mặt trang điểm tỉ mỉ không phải là người thừa kế chi thứ Prince đã vài năm không gặp – Mina Prince hay sao?

"Xin lỗi vì tôi không tiếp chuyện được." Snape đứng dậy cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, Regulus phản xạ cúi đầu lại, Snape khiến người ta cảm thấy không phải anh đi gặp Chúa tể Hắc ám mà chỉ giống như đi tiếp đón khách khứa ở phòng khách nhà mình mà thôi.

Hai thanh niên đẹp trai khôi ngô cúi đầu chào nhau theo lễ nghi quý tộc kích thích thần kinh Mina, cô ta không thể không bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay, "Ngài Prince, ngài không có tư cách kéo dài!" Trong mắt cô ta ngập đầy ghen ghét, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Mình luôn làm nhiều hơn tên máu lai này nhưng hiệu quả lại không bao giờ bằng nó!

Trong khoảng thời gian này cậu chủ Black luôn ở trong biệt thự Voldemort, nhìn mình như nhìn thấy không khí, dựa vào cái gì mà khi Snape xuất hiện cậu ấy lại chào hỏi trước chứ.

Mina đứng ở đây chỉ trong chốc lát, đồng thời cô ta hy vọng kéo dài chút thời gian khiến Lord chán ghét máu lai này, về phương diện khác, cô ta cũng muốn Snape mất mặt trước Regulus. Nhưng không ngờ… Snape chết tiệt, cô ta sẽ không thừa nhận nó là một Prince, hay cả là Malfoy!

"Cô Mina Prince," Snape nhấn mạnh hơn từ "Prince", vì gần trưởng thành mà giọng nói mềm nhẹ ngập tràn ác ý, "Ngài dựa vào cái gì mà ra lệnh cho một vị gia chủ, một người thừa kế tương lai? Chỉ dựa vào cái chỉ số như Mandrake? A, tôi thật không nên hạ thấp Mandrake, chúng có thể làm độc dược mà ngài, chỉ sợ dù là Merlin tái thế cũng không thể khiến ngài hiểu được sự quyến rũ của độc dược."

Từ lần trước chào tạm biệt chi thứ trong bầu không khí không vui, Snape cũng biết được sự khác nhau giữa chủ nhà và chi thứ từ lão Prince, "thiên phú" thật sự tồn tại, mà một khi chi thứ bị chủ nhà vứt bỏ hoàn toàn thì huyết thống tinh linh hắc ám trong huyết quản của chi thứ sẽ chậm rãi mất đi hiệu lực, cho đến khi biến mất sạch sẽ. Chi thứ đưa "Prince" trở thành một dòng họ phổ thông, mà mỗi người trong chi thứ đều mất đi cơ hội thức tỉnh huyết thống và có thiên phú độc dược cao nhất.

"Đi theo tôi, ngài Prince." Mina đè nén lửa giận của mình, mỗi lời của Snape vừa rồi đều châm lên thần kinh cô ta, nhưng cô ta cũng không ngốc, hiện tại mình ở thế yếu, cô ta sẽ có cách.

Cho tới bây giờ Mina Prince cũng không hiểu được, khi mà Snape không có thế lực nào ủng hộ, cô ta không thể làm gì anh, mà giờ phía sau Snape không chỉ có Lucius, lại loáng thoáng có cả Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng đồng thời bảo vệ, cô ta động được vào anh? Mới là lạ!

Snape đi theo sau Mina, nhanh chóng tính toán nguyên nhân Voldemort tìm mình, một trận gió thổi vào từ cửa sổ, cái mũi của bậc thầy độc dược ngửi được hương vị từ trên người tiểu thư Prince đi trước thổi qua, là phấn hoa lan xà.

— Tôi là đường ranh giới Lucius đi gặp Dumbledore —

Khác với Snape được mời tới biệt thự Voldemort, Lucius được mời tới một căn phòng ở quán Đầu Heo tại Hogsmeade.

"Gặp ngài Charles." Lucius cố ý sử dụng giọng điệu vừa nghe đã thuộc về quý tộc, mũ trùm lớn che đi mái tóc bạch kim mượt mà và diện mạo khác biệt của y, tình thế ngày càng chuyển biến xấu thì phù thủy dấu đầu lộ đuôi như vậy dần dần nhiều hơn.

"Phòng cuối cùng tầng hai." Ông chủ như không chú ý tới vị khách khác thường này, chỉ lau cốc thủy tinh. Lucius nhìn ông ta thật sâu vứt ra một Snickle, rồi xoay người lên tầng, nếu Sev không nói ông chủ này thật ra là em trai Dumbledore thì Lucius cũng sẽ cho rằng Dumbledore chọn địa điểm gặp mặt tại một quán bar luôn có "gió" như thế này là một truyện cười.

Phía sau Lucius, Aberforth vẻ mặt phức tạp cầm lấy Snickle trên bàn, cảm xúc khác biệt với quá khứ làm ông nhíu mày, sau khi cẩn thận sờ qua sắc mặt Aberforth lập tức thay đổi, rồi ông cẩn thận cầm lấy Snickle, sau đó lại tiếp tục quan sát cái cốc như không có gì xảy ra.

"Cách —!" Cửa mở ra, Lucius xiết chặt gậy rắn trong áo choàng.

"A, hoan nghênh, cậu chủ Malfoy." Dumbledore ngồi trong phòng như không có gì thay đổi, bên cạnh cụ là một phù thủy chỉ có một con mắt, "Alastor, làm phiền anh."

Lucius nhíu mày, nhìn người đàn ông mà Sev đã đề cập qua là trợ lý im lặng gật đầu rồi ra ngoài.

Dumbledore như biết Lucius đang nghĩ gì. "Alastor đã bị mù một con mắt khi giải cứu một phù thủy, chiến tranh mà!" Dumbledore ngừng một chút, giọng điệu cực kỳ thương cảm, "Là ngọn nguồn của mọi khổ cực."

Lucius đứng cạnh Dumbledore, "Đúng vậy, hiệu trưởng Dumbledore," Y không nói là phải hay không phải, đối với trận chiến này, dù là cá nhân hay bên ngoài thì y cũng không thể có thái độ.

Lucius khéo đưa đẩy không có lỗ hổng khiến Dumbledore hơi lo lắng, vẻ mặt cụ không thay đổi, "Cậu chủ Malfoy, hiện tại cậu cũng thấy tình thế giới phù thủy rồi đấy, Tom càng ngày càng điên cuồng, nếu thật sự không ngăn hắn lại thì sớm hay muộn hắn cũng ra tay với các cậu, đến lúc đó mới chuẩn bị ứng đối thì đã chậm rồi." Trong giọng nói Dumbledore đều ngập tràn "đều vì tốt cho cậu".

"A, hiệu trưởng Dumbledore, dựa vào cái gì ngài muốn tôi tin ngài, gần đây tuy ngài Voldemort làm rất nhiều chuyện nhưng hắn cũng không xúc phạm tới chúng tôi, mà ngài…" Lucius kéo dài âm cuối, "Ngài mới là người buông tha một kẻ hành hung công khai tại Hogwarts đó!"

Không thể không nói, cụ Dumbledore để lại nhược điểm quá lớn.

"A, cậu chủ Malfoy, hiện tại Stoker đã chìm vào hôn mê, đứa bé đáng thương này cũng không biết bị nguyền rủa gì nữa?"

Dumbledore hơi thương cảm, cụ nói cũng thực tình, không bao lâu rời khỏi Hogwarts thì Stoker hôn mê, không ai có thể tìm ra nguyên nhân. Bà Pomfrey chỉ có thể kết luận rằng sức sống của cô đang dần trôi, những thứ khác thì không biết, mà vào giờ phút này đưa cô tới St Mungo là không thể, có đôi khi Dumbledore cũng sẽ phiền lòng, nếu lúc trước giao cô ra… nhưng mà, không có nếu.

"Tình trạng của cô Stoker có liên quan gì tới chúng tôi?" Lucius nhếch môi, trong lòng lại đang suy nghĩ tỷ lệ thuyết phục Dumbledore đưa người cho y sẽ nhiều hơn, tuy họ có suy đoán về tình huống của Voldemort, nhưng nếu họ thật sự có được một Trường Sinh Linh Giá thì họ sẽ chắc chắn hơn. "Ngài nên xin lỗi ngài Voldemort mới đúng."

Lucius đẩy sang khiến Dumbledore hơi nôn nóng, nếu không phải vài sự kiện này xảy ra quá nhanh làm cụ không kịp chuẩn bị thì cụ sẽ không tìm tới Lucius, hiện tại vì đã là cá nằm trên thớt, cụ không thể chọn lựa, "A, cậu chủ Malfoy, có lẽ ngài bằng lòng làm cầu nối giữa tôi và Tom, giữa chúng tôi có hiểu lầm rất lớn mà!" Dumbledore mỉm cười.

"A, cái này thì không được rồi, tôi còn cần phải chăm sóc Sev, mà lại nói, ngài Voldemort bận rộn chỉ sợ không có thời gian tiếp đãi một gia chủ nho nhỏ là tôi đâu." Lucius nhếch môi lên nữa, muốn y làm gián điệp? Đùa gì vậy?

"A, cậu chủ Malfoy, chẳng lẽ cậu không nghĩ tí gì về hòa bình giới phù thủy sao?" Dumbledore đưa ra đòn sát thủ, "Kể cả là vì Severus?"

"Chuyện này có liên quan gì tới bạn đời của tôi?" Dây thần kinh thuộc về Veela viễn cổ của Lucius rung lên, y dự cảm câu tiếp theo không tốt đẹp gì.

"Severus có thể còn chưa nói với cậu," Dumbledore đồng tình, "Bạn tốt nhất của cậu ấy, cô Lily Evans đã đính hôn với cậu Potter, tôi nghĩ, hòa bình giới phù thủy cũng sẽ khiến hôn nhân họ hạnh phúc." Thảo luận với Slytherin về hòa bình giới phù thủy là vô nghĩa, nhưng thảo luận với một một Veela viễn cổ về mong muốn của bạn đời họ lại có thể, lý do Dumbledore có vẻ hơi vớ vẩn, nhưng nếu Snape thật sự nghĩ vậy, Lucius Veela viễn cổ luôn lấy mong ước của bạn đời làm đầu thì có thể sẽ thỏa mãn bạn đời của y. Nhất là cảnh tượng Dumbledore thấy ngày đó, cụ bằng lòng đánh cuộc một lần.

Nhìn Dumbledore có chòm râu hoa râm đang đồng tình nhìn mình, Lucius cảm thấy một búng máu nhảy lên nghẹn trong họng làm y sượng mặt

Lão ong mật nhà ông cả đời chưa lập gia đình giờ lại bưng mối tình đầu lấy vẻ mặt đồng tình nhìn tôi làm chi? Tôi có bạn đời, là bạn đời linh hồn, bạn đời tôi đặt tôi ở vị trí đầu tiên! Tôi có thể hiểu vẻ mặt của cụ, tôi đồng tình, nhưng vẻ mặt vất vả kia của cụ là chuyện gì? Lucius cũng không muốn cười nữa, lần đầu tiên, y bắt đầu suy nghĩ có phải y diễn kịch với Sev nhà mình quá đạt, sao mà một người hai người đều cảm thấy hôn nhân nhà họ không hạnh phúc, mệt bọn họ vẫn là bạn đời linh hồn trong truyền thuyết…

"A, cái này thì, thật đúng là Sev cũng không đề cập với tôi." Lucius cứng ngắc nói, thật ra y và Sev đều rõ ràng, nói là không đề cập tới, Lily Evans chẳng có liên quan gì tới cuộc sống của họ cả.

"Tôi nghĩ, Severus sẽ hy vọng "bạn tốt" của cậu ấy được hạnh phúc." Dumbledore nhấn mạnh vào từ "bạn tốt".

"Ưm… Tôi cũng nghĩ vậy." Lucius cứng ngắc lặp lại, trong đầu trải qua vô số suy nghĩ, "Tôi không thể cam đoan…"

"Không sao, tôi chỉ muốn mời cậu tới gặp vài người." Dumbledore biết mình không thể yêu cầu nhiều hơn, nhưng cụ tin trôi qua theo thời gian, Lucius chắc chắn sẽ đứng bên bọn họ.

"Nhưng mà, ngài hãy để tôi nhìn thành ý của ngài." Trên mặt Lucius hiện lên một nụ cười chua sót hợp lý, dường như cực kỳ không cam lòng khi làm ra quyết định này.

"Tôi có thể để cậu đưa cô Stoker qua St Mungo, cậu chủ Malfoy." Dumbledore ra dáng thương cảm, "Chúng tôi đã không còn cách nào khác."

"Đương nhiên rồi, hiệu trưởng Dumbledore, ngài có thể đưa cô ta tới gia tộc Malfoy." Lucius nhếch môi như thường lệ, gậy rắn vung lên vài cái trong không khí, "Vậy thì, hy vọng lần sau gặp lại."

Xoay người, mắt Lucius lạnh lùng, "anything" sao? Chỉ cần thắng lợi?

83. Quyển 2 - Chương 83: Bảng Giá Của Voldemort

"Lord, cậu Prince tới." Mina dẫn Snape tới trước một căn phòng, giọng nói có chứa sự cuồng nhiệt.

"Vào đi." Tiếng Voldemort hơi khàn khàn.

Snape theo Mina đi vào, vừa liếc mắt đã thấy Voldemort đứng cạnh giá sách. So với lần gặp mặt trước, sắc mặt Voldemort có vẻ trắng hơn, nhưng ngược lại khí thế tăng cao, cả người như một vị vua chinh chiến chuẩn bị nhận thành quả của mình, đương nhiên ở một góc độ nào đó mà nói thì cũng là như thế.

"Cậu Prince, cậu hơi chậm." Giọng Voldemort nhẹ nhàng, trong đó có chứa sự khó chịu, mấy tháng thuận lợi này khiến hắn bắt đầu mất kiên nhẫn bởi thế lực thứ ba do Lucius đại diện, trực tiếp biểu hiện ra thái độ với Snape.

"Ngài Voldemort, phòng khách của ngài rất đẹp." Snape cứng mặt, dùng ngôn ngữ quý tộc khách sáo nói.

"Cậu Prince trò chuyện rất vui với cậu chủ Black đó?" Mina đột nhiên xen vô.

"Mina!" Voldemort chỉ liếc Mina một cái, người sau sợ run theo bản năng cúi đầu, "Ta không thích người tự lên tiếng." Voldemort dễ dàng thấy được tính toán của Mina. Đồ ngu! Đắc tội với gia chủ chỉ vì muốn trút giận?

"Ngài Voldemort, tôi cho rằng hôm nay ngài tìm tôi vì việc rất quan trọng, vì thế tôi đã từ bỏ một cách điều chế mới." Snape vẫn bình tĩnh, thật giống như thái độ Voldemort thế nào cũng không liên quan tới anh, anh định vị đời này của mình rất rõ ràng – lạnh lùng, không có tình thú, không hiểu cách đối nhân xử thế mà chỉ là kẻ ngốc nghiên cứu độc dược.

"Làm sao mày dám nói chuyện như thế với Lord!" Bất ngờ, kẻ bùng nổ trước lại là Mina.

"Leave us!" Đôi môi mỏng của Voldemort lạnh lùng nói ra hai chữ, tuy biểu hiện của Snape đã chọc vào hắn, nhưng hắn cũng càng thêm hài lòng về đối phương: có năng lực, không dã tâm, ai mà chẳng muốn có cấp dưới như vậy. Về phần thái độ… dù sao phải làm gián điệp, không cần phải ở bên cạnh mình

"Yes, my lord." Mina không cam lòng cắn môi nhưng vẫn lui ra.

Snape chú ý tuy bây giờ là ban ngày nhưng cả gian phòng đều bị che bởi những bức rèm màu xanh thẫm dày, mọi ánh sáng được chiếu đều từ ngọn nến tỏa ra.

"Severus Snape…" Giọng Voldemort gần như xà ngữ, "Mi có biết vì sao ta gọi mi tới không?"

Không phải Malfoy, không phải Prince, Snape vận chuyển Bế quan Bí thuật, trong lòng không ngừng ám chỉ thân phận hiện tại của mình, mất thăng bằng mở miệng, "Tôi nghĩ, tôi không phải là ngài."

Thái độ Snape cũng coi như là đại nghịch bất đạo, [Nana, ra nào, nhìn vị khách mới của chúng ta.] Voldemort nói xà ngữ.

Nagini bò từ sau giá sách tới gần Snape, nhớ tới kiếp trước mình đã chết bởi nọc độc con rắn này, Snape cứng người. Theo bản năng anh dùng một tay che lên cái nhẫn được trùm trong áo choàng ở tay kia.

Hành động của Snape được Voldemort hiểu là đề phòng, hắn chỉ cần Snape khẩn trương, chỉ khi cảm xúc bị kích động thì con người ta mới không đề phòng nhất, hoàn cảnh cậu lừa tôi gạt ở cô nhi viện từ nhỏ khiến Voldemort vô cùng hiểu tính cách con người.

"Severus Snape, mi hận mẹ mi chứ?" Voldemort nhìn chằm chằm vào đôi mắt trống rỗng của Snape, đột nhiên mở miệng hỏi, "Oán hận lựa chọn của bà ta, oán hận bà ta yếu đuối, nếu không phải vậy thì bây giờ mi chính là một người thừa kế Prince máu trong chứ không phải là một máu lai bị Muggle đánh chửi và người người khinh thường. Thậm chí mi không cần kiêng nể Lucius mà làm người dưới."

Voldemort đang thăm dò anh, đây là suy đoán đầu tiên của Snape, anh không nghi ngờ vì sao Voldemort lại biết lai lịch của anh, điều này cũng không khó tìm hiểu, nhưng mục đích của Voldemort là gì? Hắn cần anh làm gì? Mình có thể làm gì cho hắn? Hít thở vài cái, trong đầu Snape xoay chuyển vô số các khả năng, cuối cùng, anh nhớ tới một số tình tiết "về câu chuyện cuộc đời không thể không nói của Chúa tể Hắc ám" sau khi mình chết vào kiếp trước.

"Tôi cho rằng, ngài là một vị quý tộc, chuyện giữa tôi và chồng tôi còn chưa tới lượt ngài hỏi." Tuy lời Snape cứng rắn nhưng giọng điệu đã mềm hơn, "Còn mẹ của tôi, đó là lựa chọn của bà ấy." Snape khống chế tâm trạng mình, cẩn thận hiện ra một ít oán hận rồi lại biến mất.

Voldemort không nhìn lầm vẻ mặt của Snape, thay đổi chỉ trong nháy mắt. "Severus Snape, mi sẽ không cảm thấy không cam lòng sao? Bị Lucius áp chế, vì sao chứ? Xuất thân của mi? Huyết thống của mi? Không không không, rõ ràng cái gì mi cũng mạnh hơn hắn không phải sao?" Giọng Voldemort gần như là dụ dỗ, phối hợp với ánh nến xung quanh khiến ý chí kiên định như Snape cũng hơi hoảng hốt, nhưng lập tức trên đầu lại tỉnh táo.

"Hướng dẫn linh hồn"? Snape cảnh giác hơn, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Sao anh lại không biết Voldemort còn có chiêu này chứ? Nói thật kiếp trước Voldemort cũng không dùng với anh, đó là vì Snape chưa đến mức khiến hắn vận dụng thủ đoạn này.

"Không, không, Lucius đối xử với tôi rất tốt, rất…" Snape có vẻ hơi nghi hoặc, hơi phân vân.

Trên mặt Voldemort nhanh chóng hiện lên sự khen ngợi, nhân tài ý chí kiên định có thể phục vụ hắn, chỉ cần hắn có thể chinh phục được cậu ta. "Lucius đối xử tốt với mi? Chẳng qua vì hắn biết mi là bạn đời linh hồn của hắn, mi biết không, hắn rời đi mi thì không sống nổi, nhưng mi thì khác, mi hoàn toàn có thể

lựa chọn người khác, Lucius là vì bản thân hắn mới giữ mi lại. Mi biết mà, phải không?" Voldemort ý bảo Nagini tới gần chút nữa, hai bên cùng tăng áp lực cho Snape.

"Tôi, a, không, không phải, Lucius… không phải…" Quả nhiên, mặt Snape hiện vẻ yếu ớt, không muốn tin tưởng, đau lòng, khuất nhục… Voldemort gần như thưởng thức nhìn thay đổi trên mặt Snape, hắn cực đoan hưởng thụ cảm giác phá hủy tâm lý người khác thế này.

"Ngài Voldemort, ngài muốn gì?" Snape nhanh chóng tỉnh táo lại, vẻ mặt lạnh hơn, anh vô lễ trực tiếp mở miệng, giọng nói sắc nhọn chưa từng có, giống như là… dáng vẻ nên có của một người bị vạch trần mà thẹn quá thành giận.

"Severus Snape, đi theo ta, Chúa tể Hắc ám sẽ ban cho mi vinh quang." Voldemort cũng không che đậy, hắn trực tiếp nêu ra.

"Chúa tể Hắc ám sẽ ban cho mi vinh quang", cả đời trước vận mệnh Snape bắt đầu từ những lời này, không ngờ đời này lại có thể nghe được lần hai. "Tôi cho rằng ngài biết rõ, tôi không thể bị ấn dấu hiệu." Snape mở miệng, tiếng nói bình tĩnh hơn.

"Ta không cần ấn dấu hiệu mi, Severus, ta biết mi rõ, Chúa tể Hắc ám không dễ dàng tha thứ kẻ phản bội!" Voldemort hơi nâng cằm, khí thế kẻ bề trên hiển lộ rõ ràng.

Snape im lặng, anh đang lo lắng kế hoạch của mình có thuận lợi hay không, thật lâu sau, "Như ngài mong muốn, Lord." Anh hơi hơi cúi đầu.

Tuy Voldemort càng muốn Snape quỳ xuống hôn vạt áo chùng hắn, nhưng hắn cũng biết, lấy thân phận một bậc thầy độc dược, Snape có thể làm vậy đã là cực hạn, hắn cũng không tính toán tiết lộ sự tồn tại của Snape với mọi người.

"Severus, bậc thầy độc dược tương lai của ta, mi sẽ phục vụ cho ta chứ?" Voldemort khàn khàn hỏi.

"A, vâng, my lord." Snape lại cảm nhận được sự dụ dỗ quen thuộc kia, anh cẩn thận mở ra một phần linh hồn mình, nói theo.

"Vậy thì, đứng ở bên cạnh Lucius, báo cáo với ta." Voldemort hạ lệnh, xoay người lấy ra một quyển nhật ký cũ kỹ từ trên giá, "Bảo quản thay ta thứ này, tin rằng gia tộc Prince sẽ không làm ta thất vọng."

Quyển nhật ký? Con ngươi Snape co lại, mặt thì cung kính, giống với năm đó, anh lại cúi đầu, "Yes, my lord."

Khi Snape rời đi, Mina đã không còn ở đó, chỉ có Regulus tại phòng khách.

"Đàn a… ưm… ngài Snape." Regulus nhớ tới đãi ngộ vừa nãy của mình, cẩn thận cúi đầu.

Snape không ngừng Bế quan Bí thuật, trên thực tế từ khi anh nhận được quyển nhật ký thì không dám ngừng. Thấy Regulus, anh cũng chỉ cúi đầu trả lễ qua loa, nhưng khi đi qua bên người Regulus, anh đột nhiên nhớ tới… kiếp trước có một Trường Sinh Linh Giá ở gia tộc Black.

"Nếu tôi là cậu thì sẽ đặc biệt cẩn thận, người thừa kế gia tộc Black cũng không phải là một kẻ có đầu óc như quỷ khổng lồ." Snape mở đầu bằng giọng điệu của Lucius, rồi sau nhớ tới giọng điệu của mình, có vẻ hơi kỳ lạ.

Regulus ngạc nhiên nhìn. Cậu liếc mắt một cái, người kia trực tiếp lướt qua, không hề quay đầu lại.

— Tôi là đường ranh giới Snape mang quyển nhật ký về nhà —

"Lucius, mau đến nhìn…" Snape trực tiếp thông qua lò sưởi Prince tới gia tộc Malfoy, anh nhớ rõ kiếp trước quyển nhật ký vẫn ngoan ngoãn nằm ở gia tộc Malfoy đợi Kẻ Được Chọn vào năm thứ hai, cả đời này vẫn đặt ở gia tộc Malfoy, có thể nói, Snape cũng không nghĩ "tương lai" thay đổi quá nhiều.

Sau khi gặp Dumbledore Lucius ngồi một mình ở phòng khách chờ đợi một cách là lạ, thấy bạn đời nhà mình về thì gương mặt cũng không nóng bỏng như thường ngày, nhất là khi nghe Snape nói từ "Lucius" thì vẻ mặt hơi đen.

Snape không hề chú ý Lucius "không bình thường", trên thực tế, anh chỉ chăm chú vào quyển nhật ký mà Voldemort đưa cho mình, "Lucius…"

"A, Sev thân mến của tôi, chẳng lẽ em gọi chồng của mình như vậy sao?" Lucius nhếch môi, nhớ tới cô gái vừa gặp được ở Hogsmeade, trong lòng dường như lại bùng lên một ngọn lửa.

"Lucius, anh có ý gì?" Snape dù trì độn cũng biết Lucius không được bình thường, nhớ tới lời nói của Voldemort hôm nay, anh cũng hơi trắng mặt, chẳng lẽ Voldemort lại nói đúng?

"A, Sev thân mến của tôi, nói vậy em và ngài Voldemort trò chuyện rất vui, a, còn cả cậu chủ Black kia nữa, sao tôi quên được chứ?" Lucius như giật mình nhận ra, "Thanh mai trúc mã của em sắp "kết hôn", em sẽ hy vọng cô ta hạnh phúc đúng không?"

"Cậu Prince và cậu chủ nhỏ Black đã lâu không gặp, hai bên đều vô cùng nhung nhớ", "Cậu Prince được lord gọi một mình, thật lâu không thấy đi ra"… Tiếng nói của Mina như lời nguyền ác độc, kích thích lòng bất an của Lucius bởi lời nói của Dumbledore.

Ba người thành hổ, mà Dumbledore và Mina đều chọn cùng một ngày…

84. Quyển 2 - Chương 84: Lời Hứa

Lucius biết giữa mình và Sev đều do mình chủ động, thậm chí mình còn có chỗ lợi "bạn tốt duy nhất từ kiếp trước" nhưng mà áp lực bên ngoài rất lớn khiến lòng bất an của Lucius tới giờ bị lôi ra. Sev chưa bao giờ nói thương y, nếu không phải mình ép cậu thì chỉ sợ cậu vĩnh viễn sẽ không nói, hơn nữa dục vọng độc chiếm của Veela viễn cổ với bạn đời nhà mình bùng nổ, đầu óc Lucius đang tràn ngập hình ảnh Sev của y ở cùng người khác, y đã nghĩ sẽ giết mỗi một kẻ tiếp xúc với bạn đời nhà mình.

"Lucius…" Hôm nay Snape bị Voldemort hướng dẫn linh hồn hai lần, lại bị bạn đời của mình nghi ngờ, tuy biết Lucius có gì đó là lạ nhưng anh vẫn nhịn không được chui vào sừng trâu. Kiếp trước mình có lỗi với y, cả đời này Lucius đều đối xử tốt với mình, mình vốn không nên hy vọng xa vời, nghĩ vậy, đôi mắt đen huyền trở nên trống rỗng, đó là hiệu quả mà Bế quan Bí thuật cũng không sánh nổi.

"Sev…" Lucius không khống chế được liếc sang, nhìn đôi mắt bạn đời của y, đôi mắt quan tâm y, đôi mắt sẽ e lệ khi y tới gần, sẽ khóc khi kích tình, đang trở nên trống rỗng, gần như là đồng thời, Lucius phát hiện mình phạm phải một sai lầm cực lớn.

"A, Sev của tôi." Không khỏi phân trần, Lucius trực tiếp ôm người vào lòng, cảm thấy bạn đời nhà mình cứng ngắc, Lucius cực kỳ ảo não.

"Tha thứ tôi, tha thứ tôi, Sev của tôi, tôi chỉ quá sợ hãi, a, tôi xin lỗi." Lucius vừa nói vừa dừng nụ hôn ngập tràn xin lỗi của mình lên tai, lên trán, lên mắt, lên mũi… cuối cùng dừng lại nơi cánh môi Snape.

Cảm nhận sự xin lỗi và bất an từ trong linh hồn, Snape bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, thôi, dù là sao đi nữa, mình không thể rời khỏi Lucius.

"Sev, tha thứ cho tôi." Lucius hôn lên đôi mắt nhắm lại của Snape, quả thật, tính cách không dễ dàng nói yêu của bạn đời khiến y thường xuyên không cảm thấy an toàn, nhưng y không phải không cảm nhận được sự quan tâm đến từ bạn đời nhà mình.

"Luci, anh đang sợ cái gì?" Có lẽ Lucius xin lỗi cho Snape thêm can đảm, có lẽ là Voldemort kích thích có tác dụng, Snape trực tiếp thảo luận vấn đề tình cảm của họ.

Lucius ôm chặt người vào ngực mình, giống như làm vậy y có thể cảm nhận được bạn đời thuộc về y, tuy điều y muốn làm nhất chính là trực tiếp vùi mình vào.

"Dumbledore… ám chỉ em nhớ mãi không quên Gryffindor kia rồi khi về tôi gặp Mina Prince, cô ta nói…" Lucius cẩn thận quan sát sắc mặt của bạn đời mình, "Cô ta nói em và cậu chủ Black và người kia nói chuyện rất vui…"

"Chẳng lẽ cái não của gia chủ Malfoy tôn quý không chứa đầu óc mà là vật bài tiết của quỷ khổng lồ? Hay đó chỉ là một thứ đồ trang trí, hoặc như gia chủ Malfoy cho rằng tôi, một máu lai ti tiện, lại có sức hút đến vậy, có thể… ưm…" Lời còn lại của Snape đều bị Lucius đẩy trở về trong miệng.

Một nụ hôn thật dài qua đi, Lucius làm làn môi mỏng của Snape nhiễm một tầng trong suốt. "A, Sev thân mến của tôi," Lucius dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đôi môi mình hôn đến mức bóng loáng, như bị mê hoặc mà mở miệng, "Em cũng biết tôi mà, tôi sẽ không tin."

Điều này cho thấy danh dự tốt đẹp của Lucius đã mang tới hiệu quả, cả đời này Lucius chưa bao giờ nói dối Snape, thật ra Snape cũng biết, anh chỉ hơi giận vì Lucius không tin mình. "Vậy thì, ngài Malfoy vĩ đại có thể nói cho đàn em hèn mọn của anh ta rốt cuộc tại sao anh ta lại nổi điên không?" Vì nụ hôn dài vừa nãy, giọng Snape hơi khàn khàn, lại biểu lộ ra một sự thu hút.

"Tôi chỉ bất an," Lucius cũng không biết mình lại nói ra những lời này. "Tôi sợ em không quan tâm tới tôi, tôi sợ em ở cạnh tôi chỉ vì tôi là bạn đời linh hồn của em." Lucius vừa nói xong đã hối hận, cho tới giờ Slytherin đều biết lợi dụng ưu thế của mình, với một Slytherin mà nói, thì dù nguyên nhân gì, chiếm được là tốt rồi, không cần phải đi tới tận cùng.

Snape không ngờ Lucius và mình lại cùng băn khoăn một chuyện, nhưng điều này cũng khiến anh thật sự hiểu được Lucius đặt mình ở trong lòng, Slytherin cũng không dễ dàng bộc lộ nhược điểm của mình ra ngoài.

"Lucius Malfoy, trước mặt Merlin tôi đã từng thề," Mắt Snape hiền hòa, người trước mặt này sẽ sống hay chết chỉ vì một câu nói của anh, cả đời có một người để ý mình như vậy đã là đủ rồi, "Tôi biết giữ lời."

"A, Sev, em biết, tôi không…" Lucius hiểu được, y biết mình quá tham lam, nhưng y ngây ngẩn cả người, vì Snape tới gần y, khẽ nói vài từ bên tai y, "I belong to you."

Đôi mắt màu bạc của Lucius mở to, cả người run rẩy vì kích động, đối với một Veela viễn cổ mà nói, tuyên ngôn thuộc về mình còn kích thích hơn gấp trăm lần câu "Tôi yêu anh", hiển nhiên Snape không dự đoán được, Merlin biết, anh chỉ không nói được ba câu kia mà thay đổi sang ý khác mà anh cho là gần nhất.

"Của tôi, là của tôi." Điên rồi, Lucius cảm thấy mình đã điên rồi, thế giới của y hoàn toàn bị giam cầm trong đôi mắt đối phương, cậu ấy muốn y sống thì y phải sống, muốn y chết y cũng không do dự dâng lên mạng sống của mình, chỉ cần người này còn ở đây, còn nhìn mình như vậy.

Lucius hung ác cắn xé môi Snape, không hề thương tiếc, y đang cố gắng đè nén bản năng của mình, Merlin biết chuyện y muốn làm nhất là trực tiếp muốn bạn đời của y.

"Ưm… Luci…" Snape bị nụ hôn không hề hiền lành này kích thích, cảm quan của người đàn ông bị lôi ra, anh không khách sáo hôn lại, khiến bạn đời nhà mình trực tiếp không kiểm soát được!

"Em ép tôi," Lucius cắn răng, mái tóc bạch kim không hề mượt mà như trước, y xé rách áo chùng của Snape, trực tiếp vùi mình vào.

"Lucius, đáng ghét!" Kích thích mạnh mẽ trực tiếp khiến Snape đỏ mặt, nhưng thói quen bị tiến vào và cả cơ thể tinh linh kiếp này khiến anh nhanh chóng thích ứng được Lucius xâm lấn.

"Sev của tôi, tôi yêu em, Sev của tôi, của tôi!" Lucius không kiêng nể va chạm trong cơ thể Snape, trước mắt y chỉ là một ngọn lửa đỏ rực, không đủ, còn chưa đủ, y phải để người này hoàn toàn thuộc về y, không chỉ đời này mà còn đời đời kiếp kiếp, cho đến khi linh hồn họ tiêu tán khỏi thế gian này.

"A ha, Luci, chậm một chút… Anh cái tên… Veela… ngu ngốc… chết tiệt… anh… A!" Snape bị một cú va chạm của Snape bắt được tử huyệt.

"A, Sev thân mến của tôi, như em mong muốn." Thậm chí Lucius còn có tâm tình để ý mái tóc của mình, y chậm rãi rút mình ra, rồi thật chậm rãi đi vào.

Snape cảm thấy mình sẽ chết, cơ thể tinh linh mẫn cảm có thể cảm nhận được phía sau có một thứ cực nóng không thuộc về mình đang tiến vào từng chút một, mỗi một lần đều chạm vào một điểm khiến cơ thể anh xôn xao, nhưng không đợi anh thoải mái, Lucius lại rời khỏi, rồi lại một lần tra tấn, vòng đi vòng lại…

“Luci, nhanh lên!” Rốt cuộc Snape không nhịn được nói, lỗ tai thường ngày bị mái tóc che khuất hiện ra, được miệng lưỡi Lucius cẩn thận an ủi.

“Ừm, Sev thân mến của tôi, em muốn gì?” Thật ra Lucius đã sắp tới cực hạn, nhưng… y đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Nhanh lên… tên đáng ghét!” Snape liếc mắt qua, kết quả Lucius lại lớn hơn trong cơ thể anh.

Lucius vẫn không đẩy tốc độ nhanh lên, chỉ duy trì tần suất tra tấn người. Snape bị tra tấn gần như khóc lên, anh trần như nhộng đối lập với Lucius vẫn quần áo chỉnh tề, mang đến một cảm giác mất thể diện khôn cùng và cả khoái cảm mạnh mẽ.

“Lucius, đồ chết dẫm nhà anh!” Snape rốt cuộc không chịu nổi, nước mắt bắt đầu chảy ra, dục vọng run rẩy cũng bị kích thích bởi kỹ xảo của Lucius, nhưng mỗi lần đều dừng lại mỗi khi anh sắp cao trào. Khoái cảm chồng chất khiến Snape gần như mất lý trí.

“Sev, Sev của tôi,” Lucius kiên nhẫn chảy từng giọt mồ hôi lên người bạn đời, sức mê hoặc của Veela viễn cổ khi động tình là thứ mà cả Tình Dược mạnh nhất cũng không so được, y ngậm hạt đậu nhỏ đã đứng thẳng của bạn đời nhà mình, hàm hồ nói, “Nói em là của tôi, em bằng lòng làm mọi chuyện vì tôi.”

Snape đã gần cực hạn, anh vô thức lặp lại, “Tôi là của anh, tôi bằng lòng làm mọi chuyện vì anh.”

“Ngoan!” Lucius dùng đầu lưỡi an ủi một bên khác như phần thưởng, “Kể cả cho tôi một đứa con chứ?”

“Đứa con?” Snape hơi tỉnh táo, nhưng động tác của Lucius dưới hạ thân hoàn toàn xét nát một tia tỉnh táo của anh, nhưng xuất phát từ thói quen, Snape cắn chặt môi mình, anh cũng không dễ dàng đồng ý.

“Sev, Sev…” Như không nhịn được nữa, Lucius tăng tốc độ, mỗi một lần đều khiến bạn đời mình cảm thấy ngập tràn khoái cảm.

Snape nức nở kêu, y đã gần như cực hạn rồi.

“Sev, đồng ý với tôi, sinh cho tôi một đứa con đi.” Lucius không ngăn Snape cảm nhận khoái cảm, lúc này, y không dừng va chạm, ngược lại ngày một mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng Snape không có một tia tỉnh táo nào, đối mặt với khoái cảm cả linh hồn và thể xác khiến anh không biết mình đang nói gì, “Tôi đồng ý, tôi đồng ý.”

“Cho tôi một đứa con?” Lucius hướng dẫn anh bên tai.

“Đúng vậy, đứa con, của anh, là của anh!” Snape căn bản không biết mình đang nói gì, anh đã bị Lucius tra tấn sắp phát điên rồi, anh chỉ biết mình thuộc về người này, bọn họ đồng sinh cộng tử.

Được cam đoan từ bạn đời linh hồn Veela viễn cổ rốt cuộc hài lòng, đưa bạn đời y lên cao trào

Trước khi Snape mất đi ý thức đã nghe được bạn đời mình nói, “Chúng ta sẽ có một đứa con, Sev thân mến của tôi.” Anh mơ mơ màng màng nghĩ, đúng vậy, tôi biết.

85. Quyển 2 - Chương 85: Đóng Gói Quyển Nhật Ký

“Sev, chào buổi sáng.” Đón ánh nắng hiền hòa, mái tóc bạch kim dài của Lucius bay tới bay lui trước mặt Snape, vì cả đêm qua điên cuồng mà trong phòng vẫn còn mùi vị dâm mỹ.

Snape nhịn không được đen mặt, từ sau khi họ kết hôn Lucius chưa bao giờ “không biết đủ” như vậy, nghĩ thế Snape nhớ tới nguyên nhân hôm qua Lucius khác thường, Dumbledore… Mina Prince, tôi nhớ rồi nhá! Nhưng quan trọng nhất là, “Cút! Con công ngu ngốc chỉ biết phát hormone nhà anh!”

“A, Sev thân mến của tôi, em không thể qua sông đoạn kiều như vậy!” Lucius ra vẻ ấm ức, dục vọng còn hơi cứng rắn phía dưới chăn nhẹ đụng vào bạn đời, trong mắt ngập tràn ám chỉ.

“Lucius Malfoy!” Snape không thể nhịn được nữa, anh vươn tay nhéo nơi đó của Lucius, Lucius chợt trắng mặt, “A, Sev, em nên cẩn thận…” câu nói tiếp theo của Snape bị nghẹn trở về khi mà khóe miệng của Snape càng ngày càng nhếch lên cao.

"A, sao?" Giọng nói bậc thầy độc dược cực kỳ nhẹ nhàng, "Có lẽ gia chủ Malfoy cần một ít độc dược giữ tỉnh táo, để trợ giúp kiểm soát tinh lực quá mức tràn đầy của anh ta, hử?"

Giọng mũi của bạn đời nhà mình khiến Lucius cảm thấy rất gợi cảm không gì sánh kịp, nhưng nghĩ tới tình trạng bạn đời nhà mình thì Lucius sáng suốt nói sang chuyện khác, "Dumbledore đồng ý giao ra Stoker."

"Ý anh là… vương miện?" Nói tới chuyện chính, Snape nhíu mày.

"Đúng vậy, điều kiện là tôi xếp vài người cho cụ ta." Lucius đùa bỡn ngón tay mảnh dẻ của Sev nhà mình.

Snape cũng không để ý, "Chúa tể Hắc ám bắt đầu nghi ngờ anh, hắn bảo tôi nằm vùng bên cạnh anh."

Sev nhà mình, nằm vùng bên y? Lucius chợt nhớ tới vẻ mặt ám chỉ kia của Dumbledore, nhất thời thấy nghẹn khuất, thật sự y lại giống như một thằng đàn ông hôn nhân không hạnh phúc sao?

Bối rối trên mặt Lucius hiển nhiên khiến Snape hiểu được, "Tôi phải nói rằng, Luci, Chúa tể Hắc ám thật sự tin tưởng." Anh chỉ tới chuyện mình bất hòa với Lucius, "Hơn nữa, làm "phần thưởng", hắn cho tôi một quyển nhật ký."

"Em nói tới quyển nhật ký?" Lucius giật mình, mấy ngày hôm trước y và Sev còn đang lo lắng vì cảm thấy "tương lai" có thể thay đổi, giờ trong tay họ có tận hai cái.

"Đúng vậy," Snape khẳng định, "Nói thế thì chúng ta đã có hai cái."

"Sev, đặt ở chỗ em không ổn, nhanh chóng đưa tới mật thất gia tộc Malfoy." Không thể không nói Lucius thật đúng là bạn đời linh hồn của Snape, suy nghĩ của Snape đã được Lucius hiểu chỉ trong nháy mắt.

"Trước đó, có lẽ gia chủ Malfoy bằng lòng nói cho bạn đời đáng thương của anh ta biết Dumbledore đã nói gì chứ?" Snape nheo mắt lại, anh cũng không quên ngày hôm qua Lucius nổi điên.

"Ưm… A, Sev thân mến, em biết đó…" Lucius cười gượng, thẳng thắn nói mình đã từng nghi ngờ bạn đời của mình ngay khi cậu tỉnh táo, Merlin ơi, thời gian gần đây y đừng hòng ở trên giường.

"Có lẽ, gia chủ Malfoy còn nhớ rõ bạn đời của anh ta là một bậc thầy độc dược, mà đối với một bậc thầy độc dược để biết "lời nói thật" thì cực kỳ dễ dàng." Snape trực tiếp uy hiếp, có lẽ thái độ Lucius ngày hôm qua cổ vũ anh, Snape chủ động hỏi thẳng.

"A, Sev…" Lucius ai oán nhìn bạn đời y, trong lòng lại đang nở hoa, rốt cuộc Sev nhà mình cũng bằng lòng chủ động thảo luận vấn đề tình cảm giữa họ rồi, đây quả thực là kỳ tích của Merlin! "Dumbledore nói cho tôi biết, Lily Evans sắp kết hôn, còn nói em không nói cho tôi biết."

Lily? Snape nhướn mày, hoảng hốt nhớ tới lần trước cùng Voldemort đi tới Hogwars hình như Dumbledore đã đề cập qua, Lily sắp đính hôn với Potter, rồi anh lại tập trung hết lên Voldemort và Stoker.

Lucius cẩn thận phân biệt vẻ mặt của bạn đời, xác định không có gì đặc biệt thì lặng lẽ thở ra, thật sự không phải y nghĩ nhiều, cái cô Lily Evans đã khiến Sev nhà mình phải trả giá bằng cả tính mạng kiếp trước kia thật sự là quá nguy hiểm!

"Cái này có liên quan gì tới chúng ta?" Thật lâu sau, Snape nói ra một câu gần như khiến Lucius hộc máu.

"Dumbledore nghĩ em với cô ta… ừm… tình cũ khó phai?" Lucius cũng cảm thấy không được tự nhiên. Tình cũ cái lông ý! Sev nhà mình từ năm thứ ba đã bắt đầu "ở chung" với mình rồi! "Sau đó, em bị tôi ép buộc?" Lucius cực kỳ buồn bực nói ra câu sau.

Snape giật mình, mình có vẻ dễ bị bắt nạt như vậy? Sao cả Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng đều cảm thấy mình… bị Lucius đè ép… Nhưng, thấy cái eo hơi hơi nhức mỏi, Snape nghiến răng nghiến lợi, "Mở mật thất Malfoy, chúng ta xử lý quyển nhật ký trước!"

— Tôi là đường ranh giới giáo sư và Lucius mang theo quyển nhật ký —

"Chào buổi sáng, Abra." Gellert chào hỏi Abraxas theo thói quen, từ khi trở về từ nước Anh, Gellert chính thức bỏ Dumbledore ra khỏi lòng mình, mà Abra thì lại đúng lúc đi vào. Có lẽ không phải như tình yêu tỉnh táo tích lũy như thời niên thiếu với Dumbledore, dù sao Gellert chỉ hiểu Abraxas thông qua tư liệu và Lucius, ông từng lúc quen với hắn, giữa họ không có "giao tiếp" gì về phương diện khác.

Nhưng, Chúa tể Hắc ám đời trước hiểu được, bản thân đã quen cuộc sống có Abra, mà trong thời gian ngắn ông không định thay đổi thói quen này.

"Chúa tể, thư từ nước Anh." Bryce De Boer, con trai của De Boer nước Đức, sau khi Gellert trở về nước Đức thì trở thành trợ lý của ông, gần như xử lý liên hệ giữa ông và Thánh Đồ.

"A, Abraxas, Lucius gửi thư tới." Gellert nhìn thấy, được đặt ở trên cùng chính là thư của Lucius.

Nói đến đây thì không thể không cảm thán Thánh Đồ thông minh, từ lần trước Gellert trở về, các Thánh Đồ mẫn cảm nhận ra chúa tể nhà mình thay đổi, tuy họ không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng xem ra cậu chủ nhỏ Malfoy đã làm gì đó. Khi mà chúa tể họ làm trợ lý hiệu trưởng thì chỉ tham dự hôn lễ Lucius là trường hợp công khai, mà sau đó Gellert rời khỏi Dumbledore. Bởi vậy, Thánh Đồ quyết đoán đặt tin tức về gia tộc Malfoy vào nơi bắt mắt nhất mỗi ngày, mà phản ứng của Gellert cũng khiến họ cảm thấy mình không làm sai.

Vì thế, trong tình huống mà Lucius hoàn toàn không biết gì, sản nghiệp của gia tộc Malfoy tại nước Đức náo nhiệt hơn nhiều, đùa à, người được chúa tể nhà mình coi trọng sao dám ngáng chân chứ?

"A, Abra, Lucius nói họ có được Trường Sinh Linh Giá của cậu bạn nhỏ kia?" Gellert nhìn thư Lucius, chậc chậc kỳ lạ.

Nghiên cứu linh hồn, trong một thời gian rất dài vẫn luôn là đầu đề chủ yếu giữa ông và Al... a, không đúng... là Dumbledore, nguyên nhân chính là vì Ariana chết. Bắt đầu từ bức ảnh, trong vài năm họ không dừng tìm kiếm ở phương diện này, rồi Trường Sinh Linh Giá liền nhảy vào mắt họ.

Trên đó nói rất hay, "Phân tách linh hồn đặt vào vật phẩm có thể được trường sinh", đáng tiếc, Gellert xuất thân từ thế gia máu trong liếc mắt một cái đã phát hiện lỗ hổng trong đó – sức mạnh tồn tại với huyết mạch phù thủy, chìa khóa mở ra nó chính là linh hồn phù thủy, một khi linh hồn bị hao tổn thì có thể trở thành Squib, mà hiện tại, căn bản của trường sinh lại là phân tách linh hồn, chẳng phải là câu chuyện cười cho thiên hạ hay sao.

Vì thế, ông và Dumbledore trực tiếp từ bỏ suy nghĩ này. Nhưng mà, không ngờ nhiều năm về sau lại thật sự có một phù thủy phát điên làm vậy. Nhất là, Gellert nghĩ đến ám chỉ của Lucius, cậu bạn nhỏ kia chỉ sợ vẫn được một số "người có tâm chỉ dẫn". Phù thủy trắng... hận Chúa tể Hắc ám như vậy sao?

"Abra, nếu không tôi bảo Lucius gửi Trường Sinh Linh Giá kia tới đây nhìn nhé?" Gellert nhìn Abraxas vẫn "im lặng" trong quan tài thủy tinh, đột nhiên mở miệng.

Vài năm nay Gellert gần như phát động toàn bộ lực lượng của mình để điều tra tình trạng của Abraxas, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, Gellert không thể không xin giúp đỡ vào thư viện Prince, không có cách nào, đối với lĩnh vực linh hồn hiển nhiên gia tộc Prince cũng có nghiên cứu.

Đáng tiếc, dù Gellert nghĩ ra cách nào thì Abra vẫn chưa tỉnh, dao động trong quan tài thủy tinh lại không hề ngừng, Gellert không dám mạo hiểm mở quan tài thủy tinh ra, vì Abra sắp xếp như vậy chứng minh quan tài thủy tinh cực kỳ quan trọng, trước khi làm rõ được luồng pháp lực kia là gì thì Gellert không thể để Abra mạo hiểm được.

Tuy nhiên không phải họ không biết gì, nhờ vào ghi chép tỉ mỉ từ gia tộc Prince, công hiệu "thanh lọc tà khí" của thủy tinh trong suốt được chứng thực. Tuy không biết phương pháp cụ thể là gì nhưng Gellert có thể khẳng định, trên người Abra có đồ vật nào đó có thể uy hiếp tính mạng của hắn, mà vì nó mà Abra bỏ mình vào quan tài thủy tinh, muốn mượn công hiệu của nó mà cho mình một cơ hội sống lại.

Ở giới phù thủy, cái có thể được gọi là "tà khí" chỉ có lời nguyền, vậy thì người thi lời nguyền và nội dung lời nguyền trở thành hai đầu đề khiến Gellert đau đầu, chỉ cần biết rõ hai điều đó thì bốc thuốc theo bệnh, Abra có thể "sống lại".

Đối với người thi lời nguyền, dù là Lucius hay là Gellert đều không hẹn mà cùng lựa chọn Voldemort, căn cứ vào thái độ và lập trường của cha mình lúc đó, Lucius không hề do dự đặt Voldemort vào vị trí hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng nội dung lời nguyền, họ không có đường xoay xở, bản thân Voldemort kiến thức rất nhiều, hơn nữa rõ ràng là họ không thể để Voldemort nói ra rốt cuộc hắn đã làm gì. Chuyện của Abra chìm vào bế tắc, tuy đã xác định thật sự cha mình đang ngủ say nên Lucius cũng thở ra một hơi.

"Abra, có lẽ chờ Trường Sinh Linh Giá của cậu bạn nhỏ kia tới thì ta sẽ có một số phát hiện mới." Gellert hỏa tốc gửi thư Lucius đòi quyển nhật ký, không có cảm giác nào tốt hơn việc chạy tới ngõ cụt đột nhiên lại nhận ra một con đường mới cả.

Quả nhiên, ý tưởng của Gellert đều khiến Lucius và Snape cảm thấy hứng thú, dựa vào mấy ngày nữa có thể Stoker sẽ mang một Trường Sinh Linh Giá khác vào biệt thự Malfoy, Lucius đóng gói quyển nhật ký cho Chúa tể Hắc ám trước. Tuy không giống với "tương lai" của Snape nhưng phòng ngự của Nurmengard cũng đáng tin, mà nơi đó lại còn có một Chúa tể Hắc ám đời trước hưng trí bừng bừng nữa.

86. Quyển 2 - Chương 86: Cái Giá Trao Đổi

Dumbledore giữ lời, vài ngày sau đã có ba người đưa Stoker đến gia tộc Malfoy.

Sau khi thương lượng với Snape, Lucius cảm thấy vẫn để Stoker ở biệt thự Malfoy trước, rồi nhìn ý tứ Voldemort sau, còn việc xếp ba người vào, hiện tại Lucius cần phải là người bên Voldemort. Hơn nữa dựa vào quan hệ "không tốt" của y và Sev, thì Snape cũng sẽ không biết chuyện y là thế lực bên Voldemort.

Vì thế, ngày hôm sau khi mấy người kia tới biệt thự Malfoy, Voldemort nhận được tin Snape báo cáo: Lucius dẫn mấy người xa lạ đi vào, trong đó có cô Stoker Gryffindor.

Voldemort nhìn tấm da dê trên tay, trên mặt cười lạnh lùng, "Để ta xem lòng trung thành của mi, Lucius."

Ngày hôm sau, con ưng vàng gia tộc Malfoy công khai bay vào biệt thự Voldemort, Lucius trực tiếp gửi thư.

Con ưng vàng của gia tộc Malfoy cực kỳ nổi danh ở giới phù thủy, nhất là vào thời điểm thế cục mẫn cảm như vậy, lãnh tụ thế lực thứ ba công khai gửi thư nổi bật sự kính trọng ngài Voldemort, không thể không khiến mọi người suy đoán, trong đó hiển nhiên không bao gồm Dumbledore.

Tuy Dumbledore cũng muốn Lucius xếp ba người vào nhưng trên thực tế cụ cũng đang thăm dò tâm tư của Lucius.

Thông qua sự sắp xếp của Lucius với mấy người này, Dumbledore cuối cùng sẽ nhận ra mức độ hiểu biết của Lucius về thế lực Tử thần Thực tử, sự nắm giữ của Lucius thậm chí còn có thể quan sát được Lucius và Voldemort có bí mật nhỏ nào đó mà cụ không rõ hay không. Dumbledore nhớ rất rõ, ngay từ đầu lập trường của Lucius chính là bên Voldemort, tuy tìm được bạn đời linh hồn rồi thức tỉnh huyết thống nhưng một bạn đời Veela viễn cổ không yêu mình thì căn bản không đáng để y phải bảo vệ.

Một khi thực lực bản thân Lucius không đủ mạnh thì cái gọi là thế lực thứ ba chỉ là trò đùa! Không thể không nói, ở một mức độ nào đó Dumbledore cũng biết được thế cục. Chỉ là, Lucius còn gian xảo hơn cụ nhiều, nếu như ban đầu Lucius chỉ muốn Voldemort thả lỏng cảnh giác hơn về việc y và Sev nhà mình là bạn đời linh hồn thì có thể lừa gạt cả phù thủy trắng chính là một bất ngờ.

Khiến Dumbledore vừa vui vừa buồn, Lucius lại thật sự công khai gửi thư, vậy thì lấy Stoker làm lợi thế sắp xếp vài người cũng do Voldemort. Khiến Dumbledore vui là Lucius có vẻ không đi theo Voldemort, thất vọng là mình không còn nắm chắc với thế lực thứ ba, trừ khi… cụ có thể khống chế Snape.

Lucius gửi thư qua con đường công khai, Voldemort cũng chỉ dẫn Orion đồng thời làm dáng, dù hắn có hoài nghi hay không thì chuyện bên ngoài hay là "cấp dưới" này chỉ có hắn và Orion biết.

"Lord." Sau khi tiến vào phòng làm việc, Lucius liền quỳ xuống dưới chân Voldemort, hôn vạt áo chùng hắn, "Bầy tôi trung thành của ngài báo cáo, Dumbledore bên kia có động tác."

"A, Lucius, cụ ta làm gì?" Voldemort nhướn mày, nhìn gương mặt cung kính của Lucius, không thể không nói thì tốt hơn nhiều so với nhìn cái bản mặt cứng ngắc của Snape. Voldemort lại tiếc nuối lần thứ một vạn vì sao không thể ấn dấu hiệu cho Lucius, có dấu hiệu hắn sẽ thả lỏng hơn nhiều.

"Lord?" Lucius cảnh giác nhìn Orion, trong mắt đều là không tin tưởng.

“Orion là người ta tin tưởng nhất.” Voldemort gật đầu, rồi nhận được sự cảm kích từ Orion.

Lucius như là không tình nguyện, “Dumbledore lén lút tìm bầy tôi, xin bầy tôi đưa ba người vào Tử thần Thực tử nằm vùng, tha thứ cho bầy tôi, Lord, bầy tôi tự tiện đưa ra điều kiện đưa Stoker trở về, hiện tại họ đều ở gia tộc Malfoy.”

“Tốt lắm,” Voldemort nheo mắt lại, đến giờ hắn vẫn hài lòng, dù sao mỗi bên đều được, “Vì mi tự tiện hành động, Crucio.” Một tia sáng màu tím bắn ra khỏi đũa phép Voldemort, trực tiếp đánh trúng Lucius.

“Ưm.” Lucius kêu lên, nỗi đau đớn chưa từng có đang ập vào linh hồn y, y chỉ cảm thấy mỗi tấc da thịt của mình đều như bị cắt vụn, càng làm y đau đớn hơn là đột nhiên y nghĩ tới y và Sev nhà mình là bạn đời linh hồn, bởi vậy bạn đời y cũng sẽ cảm nhận được nỗi đau này.

Là một Veela viễn cổ, vì bị mình liên lụy mà khiến bạn đời chịu khổ là vô cùng nhục nhã. Lucius cắn chặt môi mình, bây giờ còn chưa được, dựa theo kế hoạch của y và Sev, hiện tại họ phải nhẫn nại.

Ước chừng năm phút đồng hồ, Voldemort mới kết thúc trừng phạt với Lucius, trong mắt Orion ngập tràn vui sướng khi người gặp họa.

“Tha thứ bầy tôi, my lord.” Lucius giãy dụa tới gần chân Voldemort, đây là vì ích lợi vĩ đại hơn, Lucius liều mạng ép mình nhẫn nại.

“Ta nghĩ mi đã nhận được bài học, cho tới giờ Chúa tể Hắc ám đều khoan hồng độ lượng.” Voldemort khẽ nói, “Hiện tại nói cho ta biết Dumbledore còn nói gì nữa?”

“Yes, my lord.” Lucius cung kính nói, tỉ mỉ kể lại cuộc nói chuyện giữa mình và Dumbledore cho Voldemort, chỉ che giấu chuyện Aberforth và Dumbledore uy hiếp y.

Nhưng hiển nhiên, Voldemort còn có con đường của mình, “Lucius, còn gì nữa?” giọng điệu của hắn càng nhẹ.

Trong lúc sét đánh, Lucius hiểu được chắc chắn chuyện mình gặp Dumbledore ngày đó đã bị tiết lộ, bởi vậy y ra vẻ xấu hổ, “Dumbledore nói, con Máu Bùn kia sắp kết hôn, Sev… Sev…” Mặt Lucius lộ ra đau lòng, bị phản bội, đau đớn, khuất nhục…

“Được rồi, chỉ là một con Máu Bùn thôi.” Trong lòng Voldemort cũng không thoải mái, nhưng hiện tại hắn vẫn có đầu óc, với Snape thì Lucius còn không bằng một Máu Bùn, dù sao bây giờ nó cũng là bạn đời của Lucius, giới phù thủy không thể ly hôn.

“Lord, làm trao đổi…” Dường như Lucius khó mở miệng, “Xin ngài tạm hoãn tiết tấu hai tháng tấn công, vì… Máu Bùn kia sắp kết hôn!” Lucius nghiến răng nghiến lợi.

“Lucius, làm sao cậu dám?!” Orion nhảy ra, bắt đầu từ lúc chiến tranh bùng nổ, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, họ gần như chiếm được nửa giới phù thủy, nếu tiếp tục thì đến trước lễ Giáng sinh năm nay thì họ chắc chắn có thể chiếm lĩnh toàn bộ giới phù thủy.

“Đây là lời xin của mi? Hay là Prince?” Voldemort biết rõ, hắn muốn Lucius nhớ kỹ lần nhục nhã này, chỉ Snape không thì không đủ, hắn muốn cố gắng phá hủy cố chấp của Lucius với Snape.

Quả nhiên, sắc mặt Lucius càng khó coi, “Lord, bầy tôi muốn cho bạn đời bầy tôi một “bất ngờ”!” Đúng vậy, một bất ngờ lớn, như là cho vợ mình một cơ hội chủ động cắm sừng mình vậy.

“Chúa tể Hắc ám đồng ý lời xin của mi, trở về nói cho Dumbledore, hai tháng sau, cụ ta phải nhận được quà của cụ ta.”

“Bầy tôi luôn trung thành với ngài.” Lucius cung kính cúi đầu, “Còn Stoker?”

“Nếu Stoker không thoải mái vậy đưa tới St Mungo là được.” Voldemort cắt ngang, “Stoker có gì kỳ lạ không?”

“Thật sự không có,” Lucius trả lời rất cẩn thận, y đã sớm chuẩn bị lý do tốt, “Toàn thân cô Stoker không có gì ngoài áo choàng phù thủy, không có đồ trang sức nào, cũng không có cả đũa phép.”

Voldemort khi nghe tới "không có đồ trang sức nào" thì trong mắt nhanh chóng hiện lên gì đó, bị Lucius luôn chú ý nhìn thấy.

Ngay sau đó, Voldemort nheo mắt lại, như đang suy nghĩ, Lucius không dám thở mạnh, mồ hôi trên tay chậm rãi rơi xuống gậy rắn, "Orion, cùng Lucius tới biệt thự Malfoy, ta muốn để tất cả mọi người biết Tử thần Thực tử "tự mình" đưa Stoker tới St Mungo."

"Yes, my lord." Orion và Lucius cúi đầu.

"Cậu Prince sẽ tham gia hôn lễ hai tháng sau chứ?" Khi Lucius chuẩn bị rời đi Voldemort hỏi, trên đời không có bạn đời nào không tách ra được, kể cả được Merlin chúc phúc cũng thế.

— Tôi là đường ranh giới Lucius bị Crucio —

Cho đến khi Orion ngập tràn kiêu ngạo rời khỏi biệt thự Malfoy, Lucius mới hoàn toàn thả lỏng, ngồi trên ghế salon trong phòng khách, mệt mỏi do Crucio mang tới rốt cuộc cũng hiển lộ ra ngoài.

"Luci, anh khỏe chứ?" Một đôi tay ấm áp nâng Lucius dậy, rồi, vị dược quen thuộc vọt vào khoang miệng Lucius.

"Khụ khụ… Sev, chừng nào thì em có thể điều chỉnh được mùi vị độc dược vậy, Merlin ơi, thật là…" Lucius nhăn cả mặt, hiệu quả độc dược do Sev nhà mình điều chế thì không thể chê, nhưng mùi vị này… không nói thì hơn.

"Đầu óc gia chủ Malfoy chỉ sợ đã bị chất thải công nghiệp màu vàng ăn mòn rồi, chẳng lẽ giáo sư độc dược của anh ta không nói với anh ta là, nếu thêm bất cứ dược liệu không liên quan nào vào trong độc dược thì sẽ thay đổi chất sao?" Nói xong, độc tác cho uống dược của Snape chậm hơn.

"Sev, em cảm nhận được đúng không? Người kia đã điên rồi, hắn lại sử dụng Crucio với một máu trong!" Dược dịu đi bắt đầu phát huy tác dụng, Lucius cầm chặt tay bạn đời nhà mình, trong ngôn ngữ ngập tràn hận ý vì bị nhục nhã.

"Luci, kết quả thế nào?" Snape nắm lại tay bạn đời, vừa nãy anh cũng cảm nhận được mùi vị bị Crucio từ trong linh hồn, nhưng dù sao anh cũng là bên bị liên lụy nên phản ứng tốt hơn Lucius.

"Hắn không phát hiện." Lucius mở đầu gậy, nơi vốn đặt đũa phép hiện tại chỉ có một túi da rồng nhỏ, Lucius mở cái túi ra, bên trong chính là vương miện Ravenclaw bị biến thành một cái nhẫn! "Khi nói tới trên người Stoker không có đồ trang sức nào thì hắn có chút phản ứng."

"Vậy thì, Chúa tể Hắc ám biết Trường Sinh Linh Giá của hắn ở trên người Stoker nhưng hắn không cảm ứng được nó, cũng không biết nó có tác dụng thế nào với cơ thể phù thủy." Snape đưa ra một kết luận gần sự thật nhất.

"Đúng vậy, Sev, xem ra chúng ta có thể yên tâm." Lucius nói tới chuyện nghiên cứu quyển nhật ký, a, có lẽ còn cả vương miện tương lai nữa. "Mà… Sev à…" Giọng Lucius chuyển sang ai oán, "Chỉ sợ em không thể không tham dự hôn lễ của cô Evans, trừ khi… bà chị này không gửi thiệp mời cho em."

Lucius còn chưa nói rõ thì gia tinh đã "bụp" xuất hiện, "Thư của cậu chủ nhỏ, Valar đã nhận, thiệp mời từ gia tộc Potter." Trên mặt viết chữ "Marriage".

87. Quyển 2 - Chương 87: Tới Nước Đức

"Hung thủ Gryffindor giết người xuất hiện, được gia chủ Black đưa vào bệnh viện", tiêu đề kích thích như vậy khiến số lượng tiêu thụ của Nhật báo Tiên tri – vẫn ít ỏi từ sau khi chiến tranh bùng nổ – tăng vọt. Không ngừng có cú mang theo Snickles và Knuts bay vào văn phòng tòa soạn báo, rồi mang theo một tờ rời đi. Đầu đề báo chí, Orion Black như quý tộc áo mũ chỉnh tề, trên mặt còn lộ ra vẻ đồng tình và tiếc hận.

"Cô ta vẫn còn trẻ…" Ở nội dung bên cạnh, Orion ám chỉ nguyên nhân bạn học Gryffindor này mất tích và tình trạng sức khỏe hiện tại, mà còn trực tiếp đổ trách nhiệm chiến tranh lên Dumbledore đang dẫn dắt Hội Phượng Hoàng, nói họ mơ ước tài sản quý tộc, có ý định tiêu diệt toàn bộ giới quý tộc phù thủy.

Không thể không nói, văn hay tranh đẹp có sức mạnh rất lớn, hiển nhiên, hiện tại tuy có một số phù thủy trắng vẫn không thích cách làm việc của Tử thần Thực tử nhưng họ cũng không còn tin tưởng vào Dumbledore như trước nữa.

Orion đắc ý ngồi trong phòng khách Black – Lord chỉ bảo giảm thế công cũng không nói không cho họ lợi dụng tài nguyên trong tay mình một cách hợp lý, Slytherin biết cái gì có thể làm, cái gì thì không.

Lời kể hiền lành của Orion phối hợp với thế công chậm lại của Tử thần Thực tử khiến cho rất nhiều phù thủy trung lập bắt đầu cho rằng chiến tranh đã kết thúc. Bạn nhìn mà xem, đầu sỏ gây tội đã xuất hiện, hiển nhiên, chỉ cần cái cô Gryffindor tấn công người khác kia tỉnh lại công khai đi ra sẽ khiến trận chiến này kết thúc.

Chuyện phát triển tới ngày hôm nay không ai tin hành động Gryffindor kia là khí phách nhất thời, giới phù thủy trả giá lớn như vậy, rất nhiều người muốn biết kẻ đứng sau điều khiển rốt cuộc là ai.

Theo nhận thức như vậy, các phù thủy bắt đầu đánh bạo náo nhiệt, lấy Hẻm Xéo làm ví dụ, tuy không ngựa xe như nước bằng trước kia nhưng cũng không còn chỉ có hai ba con cú giống mấy ngày trước.

Trong tình hình này, James Potter và Lily Evans bên Hội Phượng Hoàng nhân cơ hội cử hành hôn lễ là chuyện bình thường. Càng kỳ lạ là, hôn lễ lần này vì thân phận quý tộc của gia tộc Potter, phải mời hầu hết các quý tộc, đáng tiếc, phần lớn quý tộc Slytherin đều hiểu được, tuy không biết nguyên nhân lord giảm thế công là gì nhưng chiến tranh dừng lại là điều không thể.

Chẳng qua cũng không phải không có ngoại lệ, vì tin tức gia chủ Black tuôn ra càng khiến Nhật báo Tiên tri trở nên bà tám, rất nhanh, một tin tức khác làm giới phù thủy phải hít sâu: gia chủ Prince, một chủ nhân khác của gia tộc Malfoy, bạn đời linh hồn của lãnh tụ thế lực thứ ba đã nhận được thiếp mời và tỏ vẻ chắc chắn sẽ tham gia hôn lễ.

Tin tức vừa ra, giới phù thủy ồ lên, những người biết Snape cơ bản đều mang tâm trạng phức tạp, đồng thời không ít người yên lặng rơi lệ đồng tình với Lucius, trong lúc này, Prince Malfoy cố ý tham dự một mình, bản thân cũng khiến cho người khác mơ hồ.

Đó cũng là vì sao mà khi Lucius cứng ngắc đến chỗ Voldemort tỏ vẻ mình muốn "tới nước Đức tuần tra sản nghiệp của mình" thì Voldemort lại đồng ý rất nhanh, mắt mở to nhìn bạn đời nhà mình muốn tham dự hôn lễ của mối tình đầu, thằng đàn ông nào cũng không thể chịu được! Nhất là Lucius chính là thể diện của quý tộc máu trong, vừa nghĩ tới địa vị của một quý tộc máu trong còn kém hơn cả Máu Bùn trong lòng Snape, dù Voldemort biết phát triển này có lợi với mình nhưng cũng nóng nảy.

Khác với Voldemort, lần đầu tiên Dumbledore nghe được tin tức tốt từ khi mặt xám mày tro bởi tin tức Orion tuôn ra – Snape sẽ tới, Snape tự mình đến, Lucius đồng ý để Snape tự đến… mỗi một hành động đều truyền tới tín hiệu có lợi với Dumbledore.

Tuy Dumbledore không hy vọng giữa Lucius và Snape có khoảng cách gì – rõ ràng họ càng thân thiết mới tiện để cụ khống chế suy nghĩ của Lucius thông qua Snape, nhưng hiển nhiên cảm tình của Snape càng quan trọng hơn. Nếu Malfoy không thể kéo được thì lui mà tiến sang chỗ khác, kéo một bậc thầy độc dược thì luôn có lợi ích.

Bởi vậy, Dumbledore cũng không sắp xếp người đi theo Lucius đi "giám sát" tại Đức, giống Voldemort, Dumbledore tin những gì mình thấy hơn.

Cứ thế, Lucius thành công mượn khoảng bình tĩnh này tới nước Đức, tuy y rất lo lắng bạn đời nhà mình tham dự hôn lễ của Lily nào đó.

— Tôi là đường ranh giới Lucius tới nước Đức —

Hành trình đến nước Đức của Lucius thuận lợi đến mức khó tin, gần như mỗi một sản nghiệp đều kinh doanh tốt, khiến y không có một lý do nào để tiếp xúc với một số quý tộc nước Đức cả. Vì thế, Lucius sầu não một thời gian, y tới là muốn gặp Chúa tể Hắc ám đời trước, cũng không thể nào nghênh ngang mà đi vào Nurmengard đúng không?

Nghĩ tới Gellert vì nhận được quyển nhật ký mà trực tiếp cắt đứt liên hệ, Lucius buồn bực đủ kiểu: ông nói ông bế quan lúc nào chẳng được, sao cứ phải bế quan vào lúc này, khiến gặp mặt thôi cũng thật vất vả.

Một lần, hai lần… Khi Lucius thị sát lần thứ ba sản nghiệp hoàn mỹ đến mức gần như không có khuyết điểm của nhà mình thì rốt cuộc có một người kịp phản ứng

"A, cậu chủ nhỏ Malfoy, chỉ sợ tôi phải mời ngài tới gia tộc De Boer một chuyến rồi, về tình huống thu chi sáu tháng cuối năm, cha tôi muốn nói chuyện riêng với ngài." Bryce De Boer không hổ là người liên hệ hiện tại của Chúa tể Hắc ám đời trước, biết rõ quy luật sinh hoạt của chúa tể nhà mình gần đây, anh ta hoàn toàn hiểu được tầm quan trọng của dòng họ Malfoy này với chúa tể.

"A, đương nhiên rồi." Lucius mỉm cười, khi gật đầu thì tay phải như vô thức vuốt một cái nhẫn bên tay trái. Con ngươi De Boer co lại, trên cái nhẫn kia rõ ràng là dấu hiệu của Thánh Đồ, điều này chứng tỏ chúa tể bọn họ đã khẳng định Lucius ở một mức độ nào đó. Chỉ bằng cái nhẫn này thì Thánh Đồ nước Đức sẽ coi Lucius là một nửa người nhà.

Lucius không rõ cái nhẫn này có ý nghĩa gì, lúc trước khi Gellert cho Sev nhà mình Khóa Cảng thì quay đầu đưa cho mình cái nhẫn, nói là có công hiệu phòng ngự.

Lucius tuyệt đối sẽ không dùng Khóa Cảng của Sev, hiện tại bạn đời nhà mình là một người ở nước Anh, chẳng may thật sự bị buộc đến đường cùng thì có thêm một Khóa Cảng có nghĩa là thêm một mạng. Vì thế Lucius cũng chỉ gấp gáp mang theo cái nhẫn này, dù Chúa tể Hắc ám đời trước nói gì Lucius chỉ có thể thử vận may.

Quả nhiên, khi ngày hôm sau De Boer dẫn Lucius đi vào phòng khách nhà mình không bao lâu thì hai người đã biến mất bằng Khóa Cảng.

Chờ choáng váng qua đi, Lucius đánh giá hoàn cảnh chung quanh theo thói quen – bức tường đá lạnh băng im lìm, hành lang hẹp dài lại càng nhấn mạnh thêm sự tiêu điều đó.

Đi theo De Boer đến cánh cửa duy nhất bên kia, Lucius nhếch môi một cái, được lắm, Gellert lại có thể làm đến nhường này vì Dumbledore sao?

"Chúa tể…" De Boer cung kính nói ngoài cửa, Lucius đứng sau lưng anh ta.

Không lâu sau, giọng hơi khàn khàn của Gellert vang lên, bên trong có chứa sự tức giận rõ ràng! "Không phải đã nói rồi sao? Đừng tới làm phiền ta!"

Vì Gellert tức giận, một áp suất thoang thoảng ập tới từ sau cánh cửa. Lucius quyết đoán ra tay, "Bác Gellert," Y kéo dài giọng điệu chỉ có ở Malfoy, "Ngài đón vị khách đường xa như vậy sao?"

… Bác Gellert? Chân De Boer lảo đảo, suýt nữa ngã xuống, rốt cuộc chúa tể nhà mình thích cậu chủ Malfoy này đến mức nào, trực tiếp đã gọi bác rồi kìa.

"Lucius?" Giọng nói sau cửa tới gần, rồi cửa được mở ra, Gellert nói khàn khàn mang theo kiểu cách quý tộc, "A, ta nghĩ Abra đã dạy cháu, không mời mà tới không phải là lễ nghi của quý tộc."

"A, bác Gellert, ngài phải tha thứ một người con trai nhung nhớ muốn gặp cha mình chứ, nhất là người cha này đã "vô cớ biến mất" một thời gian rất dài!" Lucius cắn răng, nhớ tới mình lo lắng hãi hùng vì phụ thân ở gia tộc Malfoy tại Anh, ngược lại Abraxas đã lên kế hoạch "đi với" tình nhân. Có lẽ là… tình nhân tương lai?

"Abra sẽ tha thứ cho cháu," Trước mặt người khác, Gellert giống như Lucius, cũng không muốn lộ ra sự tồn tại của Trường Sinh Linh Giá, không phải ông lo lắng Thánh Đồ sẽ phản ứng như thế nào, mà ông cho rằng chuyện này trực tiếp liên quan tới Abra, mà chuyện có liên quan tới Abra thì hiện nay Gellert không hy vọng ai nhúng tay chỉ trừ bản thân, đương nhiên, không tính những người ở gia tộc Malfoy rồi

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng, trong lúc đóng cửa Gellert ném ra một câu, "Tìm một lý do giữ Lucius ở lại nhà ngươi nói với bên ngoài, ta sẽ gọi ngươi rồi ngươi tới tìm chúng ta."

Cửa đóng cái "cạch", chỉ để một mình De Boer tiêu điều đứng tại chỗ, giọng điệu cha chú quan tâm con cháu mình là kiểu gì đây? Sao họ lại quên chứ? Trong phòng ngủ chúa tể nhà mình còn có một "mỹ nhân"

đấy, xem ra thì "mỹ nhân" kia nói không chừng một ngày nào đó sẽ trở thành "hoàng hậu". De Boer vừa thê lương rời đi, tiêu điều vì bị chúa tể nhà mình vứt bỏ, vừa âm thầm quyết định trở về phải nói cho thân thích nhà mình không được đắc tội Lucius và Malfoy.

Quan hệ thông gia giữa các quý tộc rất rắc rối và phức tạp, trong khi De Boer "chỉ nói cho cậu, không phải thân thích tôi không nói đâu" thì vài ngày sau khi Lucius rời đi, gần như đã được toàn bộ giới quý tộc nước Đức vui vẻ đưa tiễn.

Đùa à, "thái tử" phải rời khỏi hiện tại không đưa tiễn thì đợi khi nào? Dù là "thái tử" kế, nhưng nghĩ tới tuổi đời của Gellert và Abraxas hiện tại, cộng thêm Lucius thức tỉnh huyết thống, Thánh Đồ nước Đức quyết đoán phiếu tán thành. Còn vấn đề Abra đang "ngủ say" thì tất cả mọi người đều không để mắt đến, có chúa tể nhà mình ở đó, chuyện này sẽ chẳng là gì!

88. Quyển 2 - Chương 88: Trở Về Nước Anh

Đương nhiên Lucius cũng cảm thấy Thánh Đồ ân cần một cách lạ lùng, nhưng y cũng chỉ nghĩ là do thái độ dễ dàng tha thứ của Chúa tể Hắc ám đời trước đối với mình trước mặt người dưới thôi.

Ngay từ đầu, Lucius gọi "bác Gellert" chính là cố ý, thấy Chúa tể Hắc ám đời trước hy sinh vì Dumbledore như thế, theo bản năng Lucius bắt đầu nghi ngờ tình cảm của ông ta đối với cha mình, với một Slytherin thì thăm dò đã sớm được khắn sâu vào máu thịt họ. Bởi vậy, để một Chúa tể Hắc ám đời trước công khai biểu hiện ra mức độ dễ dàng tha thứ với mình trước mặt người khác, là một cách nhanh nhất.

Nhưng Lucius không ngờ, dù không có mối quan hệ với Abra, thì chỉ dựa vào cái nhẫn trên tay y thôi thì Gellert cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho y – từ khi Gellert đi ra, ước nguyện ban đầu tìm kiếm Bảo bối Tử thần mà thành lập Thánh Đồ cũng được ông nhớ tới, vốn ông chỉ nhớ Dumbledore, thậm chí còn bằng lòng chết vì Dumbledore, giờ ông có một ý tưởng mới, ông nhất định phải suy nghĩ cho Thánh Đồ.

Gellert là một Chúa tể Hắc ám, nhưng điều này cũng không có nghĩa ông không quan tâm cấp dưới của mình, các Thánh Đồ cần một người chỉ dẫn mới, mà Gellert phát hiện ra Lucius.

Thật ra ngoài Lucius, Gellert còn âm thầm quan sát vài người, nhưng so về gia thế, huyết thống, năng lực hay sức mạnh thì mấy người kia đều không thể so sánh với Lucius. Quan trọng hơn là, Lucius là con trai của Abra, Gellert biết hiện tại mình không muốn Abra rời xa mình, vậy thì kéo đứa con trai cậu ấy quan tâm nhất vào Thánh Đồ không thể nghi ngờ là cách nhanh nhất.

Không thể không nói, chỉ cần là Chúa tể Hắc ám, dù làm đường hoàng thế nào thì nói đến nói đi chỉ là tùy hứng.

Lucius và Gellert suy tính đủ điều, nhưng cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, dù sao họ đều có chung lợi ích. Trong khoảng thời gian này, vì Trường Sinh Linh Giá và tình trạng của Abra họ liên hệ với nhau nhiều hơn.

Trên góc độ tri thức pháp thuật, Lucius và Snape không thể nào so sánh với Gellert, nhưng lợi ích "tiên tri" và tự mình thí nghiệm thì Lucius vẫn đưa cho Gellert một phương hướng mới.

Ví dụ như, giữa Trường Sinh Linh Giá không có liên hệ, chủ hồn và Trường Sinh Linh Giá không cảm ứng lẫn nhau; ví dụ như Trường Sinh Linh Giá có thể ảnh hưởng đến một người, không rõ lắm cách thức ảnh hưởng cụ thể; hay như, Trường Sinh Linh Giá sẽ hấp thu sinh mệnh của phù thủy rồi ngưng kết thực thể…

Chính là cái cuối cùng khiến Gellert hiểu ra – năm đó "có Trường Sinh Linh Giá liền có thể trường sinh" mà quyển sách kia nói chính là thông qua cách nào, quả thật không hề đề cập "trường sinh" thế nào.

Hiện tại xem ra, phương thức như thế có lẽ càng nên gọi là "sống lại", nhưng Gellert cũng giúp Lucius "chỉnh sửa" một khái niệm, Trường Sinh Linh Giá cắn nuốt, không chỉ là sinh mệnh phù thủy, mà còn bao gồm sức mạnh và linh hồn.

Trước đó đã nói, sức mạnh ẩn chứa trong huyết mạch, mà linh hồn phù thủy như một chìa khóa, muốn sống lại trở thành một phù thủy thì không thể thiếu hai điều này, nhưng Gellert không thể xác định Trường Sinh Linh Giá có lựa chọn cắn nuốt linh hồn và sức mạnh hay là gì khác.

Vì thí nghiệm điều này, Gellert không hề do dự chộp hai phạm nhân từ ngục giam nước Đức, một cái bị uống Dược cấm pháp thuật, một cái trực tiếp ếm lời nguyền khiến linh hồn chìm vào ngủ say.

Rồi, Lucius mang theo găng tay rồng, thật cẩn thận đặt vương miện lên đầu bọn họ, chỉ chốc lát sau là có được kết luận.

Quả nhiên, phạm nhân không có pháp lực thì không hề phản ứng, ngược lại pháp lực của người có linh hồn đang ngủ say lại không ngừng giảm bớt, càng thần kỳ là, hiệu quả lời nguyền của Gellert như giảm đi, dường như vương miện còn "ăn" một phần sức mạnh Gellert dùng cho lời nguyền.

Tình trạng này khiến Lucius và Gellert mừng rỡ, một mặt, nếu Voldemort chính là người nguyền rủa Abraxas vậy thì lợi dụng vương miện, lời nguyền trên người Abra theo lý là có thể giải trừ, dù sao nó cũng có cùng nguyên với pháp lực của Voldemort; nhưng mặt khác, tại sao có thể cam đoan được mảnh linh hồn trong vương miện Ravenclaw hiện tại không có ý thức, hoặc là nói trong quá trình cắn nuốt sẽ không uy hiếp được tính mạng Abra.

Thật ra Lucius còn có một số điều không nói, nếu Voldemort làm theo "tương lai" thì Lời nguyền Chết chóc thực sự sẽ bị bắn ngược, như vậy theo sức mạnh chủ hồn bị giảm đi, cộng thêm tác dụng tinh lọc của thủy tinh trong suốt, chủ hồn Voldemort biến mất không bao lâu thì cha mình có thể tỉnh lại, như thế có thể an toàn hơn.

Nhưng Lucius cũng không định nói suy nghĩ này cho Gellert, một là vì hiện tại rất nhiều chuyện đã thay đổi, "tương lai" đã xảy ra không nhất thiết sẽ xảy ra, mà đặt toàn bộ hy vọng của mình vào "tương lai" có thể là cực kỳ không sáng suốt; hai là Lucius không hoàn toàn tin tưởng Gellert, tương lai có rất nhiều chuyện xấu, y không thể không lật hết tất cả quân bài của mình được.

Làm sao Gellert không có suy nghĩ riêng, nếu có thể, thậm chí ông không muốn Lucius tham gia vào quá trình Abra "tỉnh lại", ông muốn giữ Abra lại, Lucius tuyệt đối không phải là đòn bẩy.

Bởi vậy, khi Lucius rời đi, y mang theo vương miện đổi lấy quyển nhật ký lần trước mới giao cho Chúa tể Hắc ám đời trước – họ còn không biết giữa Trường Sinh Linh Giá có thể cắn nuốt nhau hay không, hơn nữa đồ mà Chúa tể Hắc ám tự tay giao cho vẫn nên đặt ở gia tộc Malfoy thì an tâm hơn.

— Tôi là đường ranh giới Snape tham gia hôn lễ —

Sau khi Lucius rời khỏi, Snape không quen mất vài ngày.

Từ lần ở Lều Hét vào năm thứ năm, anh và Lucius trên cơ bản chưa từng tách ra, dù tách ra thì cũng chỉ là khoảng cách giữa gia tộc Malfoy và Prince, bản thân Lucius thì cực kỳ dính người, chỉ cần không ở trước mặt người khác thì y sẽ quanh quẩn bên cạnh Snape, kể cả khi Snape điều chế độc dược cũng vậy.

Nhưng Snape có thể hiểu được, là bạn đời linh hồn, khi ở gần họ có thể cảm nhận được sự an ủi vì bạn đời tới gần, cảm giác an bình này đều thu hút cả Snape đã từng làm gián điệp hai mang hay như Lucius mấy năm trước loạn trong giặc ngoài.

Hiện tại Lucius tới Đức, Snape biết y và Gellert cần thảo luận, cũng nhân cơ hội này bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.

"Chúc mừng, cô Evans." Snape mặc lễ phục Lucius chuẩn bị cho anh đúng giờ xuất hiện tại hôn lễ ở gia tộc Potter, dọc theo đường đi, giữa các vị khách mời– đều là quý tộc Gryffindor Snape có vẻ như hạc giữa bầy gà, hơn nữa cộng thêm khí chất xuất chúng đời này được Lucius mài dũa thêm, không ít phù thủy đều đang âm thầm cảm thán gia chủ Malfoy "tài đến không oan".

"Cảm ơn cậu có thể tới, Snape… ưm… cậu Malfoy." Lily thật sự không nghĩ nhiều, sau khi Snape kết hôn đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với vị thanh mai trúc mã này. Lúc trước họ đã từng hẹn dưới bóng cây mỗi ngày kia, cùng học tập, cùng đọc sách, Snape nói cho cô biết cô là phù thủy, họ cùng tiến vào giới phù thủy.

Nhưng giờ, Lily khe khẽ thở dài, sau khi vợ chồng Potter qua đời, vì quá vội vàng, biệt thự Potter bị đóng cửa hoàn toàn, mà vì huyết thống của cô, trừ khi có người thừa kế tiếp theo mở ra, nếu không biệt thự Potter sẽ không thừa nhận thân phận cô.

Dựa vào hiểu biết với quý tộc, Lily bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã chọn con đường sai hay không. Giới quý tộc phù thủy không hề giống như cô tưởng tượng, giống như giới quý tộc Muggle sẽ khinh thường người ta vì thân phận, mà máu trong thì cũng không chỉ là thân phận, còn có huyết mạch, sức mạnh… mà những cái này cũng không phải là chuyện mà tình yêu của James Potter có thể giải quyết.

Suy nghĩ cẩn thận, ngược lại Lily rất hâm mộ vị thanh mai trúc mã này, mọi người đều biết gia chủ Malfoy đã làm những gì để cưa đổ anh, không nói tới chuyện khác, chỉ là việc kế thừa gia tộc Prince thôi đã là mạnh mẽ rồi, sau khi kết hôn lại cẩn thận bảo vệ như hòn ngọc quý nữa.

"Sni… Cậu Malfoy, cám ơn cậu có thể tới." Potter bị vợ mình kéo qua, thấy Snape thì muốn gọi "Snivellus" theo phản xạ, nhưng nhìn khí chất quý tộc không thể che lấp trên người Snape bây giờ, Potter vẫn nuốt nửa từ sau vào, nhưng khi nói tới "cậu Malfoy" thì cậu vẫn nở một nụ cười ác ý, như là đang nhắc nhở Snape chẳng qua chỉ là một kẻ phụ thuộc vào Lucius.

Thời gian trước bị Dumbledore và Voldemort kích thích, Snape đã chẳng coi trọng vấn đề này nữa, không thể không nói, lần bùng nổ đó của Lucius khiến Snape hiểu được suy nghĩ thật sự của Lucius, mà phản ứng của Lucius cũng khiến Snape chủ động tin tưởng bạn đời mình.

Vì thế khi bị Potter khiêu khích, căn bản Snape không nhìn cậu, anh cũng đưa quà mình đã chuẩn bị cho Lily, mục đích hôm nay của anh là Dumbledore.

"Lily, đừng…" Potter ngăn vợ mình mở quà, hôm nay là tân hôn của họ, nếu tên Snivellus chết tiệt kia tặng quà không hợp thì xấu hổ biết bao nhiêu.

"Thật đẹp, đây là gì vậy?" Lily đã mở ra, trong bình độc dược tinh xảo là nước thuốc màu ánh lam.

"Dược khu ma." Snape khô khốc trả lời, đây là dược mà anh đã tìm được trong phòng sách Prince, chuyên cách ly linh hồn không thuộc về mình, đó là chuyện cuối cùng anh làm được cho Lily, "Có thể giúp bài trừ lời nguyền." Anh nói không rõ.

"Ai biết cái đồ…" Potter còn chưa nói dứt lời đã bị Dumbledore cắt ngang, "A, con trai của ta, thật vui vì cậu có thể tới, cậu chủ Malfoy đâu?" Dumbledore biết rõ mà còn hỏi.

"Ngài Dumbledore, tôi không phải con trai của ngài." Snape cứng mặt, rõ ràng có vẻ không muốn gặp.

Hôm nay Dumbledore mặc một áo choàng phù thủy màu hồng, trên đó có thêu một bông cúc màu vàng nho nhỏ.

"A, Severus," Dumbledore biết thay đổi, "Hôm nay James và Lily sẽ rất bận, chúng ta tới bên kia thôi."

"Cô Evans, chúc mừng." Snape yên lặng nhìn Lily một cái, cho tới hôm nay mới thôi, anh không còn nợ gì nữa, con đường sau này, dù Chúa tể Hắc ám sẽ "nhận định" vợ chồng Potter làm kẻ thù của mình một lần nữa thì anh sẽ không tham dự.

Lily hơi hoảng hốt bởi ánh nhìn cuối cùng của Snape, dường như có cái gì đó bị mình ném đi, nhưng khi cô muốn suy nghĩ thật kỹ thì người chồng mới cưới của cô bắt đầu kéo cô đi nói chuyện với các vị khách chung quanh.

Đối diện với những gương mặt thiện ý thuộc về Gryffindor, Lily bỏ qua sự là lạ trong lòng mình, và cả… tiếc nuối vì cha mẹ và Petunia không thể tham gia.

89. Quyển 2 - Chương 89: Hôn Lễ Của Lily

"A, Severus, thật vui vì cậu có thể tới tham gia hôn lễ của Lily," Dumbledore và Snape đứng ở trong góc phòng tiệc, Snape đối diện với cửa, "Cậu có thể tới thật không dễ dàng gì." Cụ có lời ám chỉ.

"Tôi không hiểu, ngài Dumbledore." Snape không muốn gọi cụ là "hiệu trưởng" nữa.

"A, Severus, cậu nên tin tôi một chút, chuyện lần trước…" Dumbledore còn chưa nói xong đã bị Snape ngắt lời không khách sáo.

"Nếu ngài nói tới chuyện năm thứ năm thì tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói, Slytherin không phải kẻ ngốc, "hiệu trưởng" Dumbledore." Snape cũng không nhận ra khi anh nói những lời này thì vẻ mặt cực kỳ giống Lucius.

Dumbledore hơi hoảng hốt, từ Snape dường như cụ có thể nhìn thấy gia chủ Malfoy cười lạnh uy hiếp cụ, trong nháy mắt đó, cụ cảm thấy áy náy vì gây chuyện giữa họ, nhưng cụ lập tức đè nén lại. Đó là vì chính nghĩa, cụ nói với mình. "Severus, cậu nên khoan dung." Vẻ mặt Dumbledore rất hiền lành, "Khi đó mọi người vẫn còn là trẻ con, nhưng cậu xem đi, hiện tại các cậu đã cao hơn rồi, hôm nay James cũng đã kết hôn."

"Tôi cho rằng, toàn bộ lý do hôm nay tôi xuất hiện ở đây là vì tôi nhận được thiếp mời." Snape thu lại cảm xúc trên mặt.

"Đương nhiên rồi, Severus, cậu hy vọng Lily hạnh phúc đúng không?" Trong lời nói của Dumbledore tràn ngập ám chỉ.

Đây là lần đầu tiên Snape cảm giác không thể nói gì của Lucius, Dumbledore đứng trước mặt mình, dáng vẻ "tôi biết bí mật của cậu" thật sự khiến người ta bất đắc dĩ. "Ngài Dumbledore, tôi cho rằng…" Snape muốn hỏi rốt cuộc cụ tìm tôi làm gì, đối diện với phù thủy trắng, với thân phận hiện tại của anh, rất nhiều thứ anh không cần phải kiên nhẫn nữa.

Nhưng một bóng người xuất hiện ở cửa, chú rể cười to ôm lấy người tới, Snape im lặng không nói. Đồng thời, như hai cực nam châm, người tới vừa liếc mắt đã thấy Snape trong góc phòng, anh em tốt nhất của James Potter – Sirius.

"Severus, tôi biết cậu…" Dumbledore thấy Snape không nói chuyện còn tưởng là anh đang nghĩ gì, cụ tiếp tục lý do thoái thác của mình, vì góc độ nên cụ cũng không phát hiện người khác tới gần.

"Hiệu trưởng Dumbledore." Vì thế khi giọng của Sirius vang lên, Dumbledore đề phòng theo bản năng, tuy lập tức cụ thả lỏng nhưng không thoát khỏi sự chú ý của Snape và Sirius, trong mắt người sau nhanh chóng xẹt qua một tia đau lòng.

Từ sau khi chiến tranh bùng nổ, Sirius không sống khá giả. Trên thực tế, bắt đầu từ khi họ tốt nghiệp, Sirius đã sống không tốt rồi. Khác với các bạn học khác đi làm, kế thừa gia nghiệp, Sirius lại như một hồn ma không ai quản lý, bay tới bay lui trong Hogwarts.

Giới phù thủy không có ai dám cho Sirius một việc làm – không phải vì điều gì, mà chỉ dựa vào thế lực của gia tộc Black, tuy hiện tại cũng không truyền ra lời đồn nào nhưng mọi người đều biết thái độ đối địch công khai của Sirius, trong tình huống ấy thì không ai muốn mang rắc rối tới cho mình.

Sirius cũng kế thừa một phần di sản sau đó – đến từ một người họ hàng xa, nghe nói cũng bị đuổi ra khỏi nhà.

Khi vừa biết được mình có một phần di sản trong lòng Sirius ngập tràn cảm kích, hiện thực tàn khốc nói cho cậu biết cậu chủ ngày xưa là cậu không có Galleons thì không sống nổi, càng khiến cậu ngạc nhiên là, người đưa di sản này tới là Narcissa.

Từ sau khi Narcissa gả sang nước Đức, Sirius không gặp lại cô nữa, là con trai lớn bị đuổi ra khỏi nhà, Sirius không có tư cách tham gia hôn lễ, "kề vai chiến đấu" với Bella vào mùa hè năm thứ năm kia như là một giấc mơ, mà giờ, tỉnh mộng, tiểu thư Black xuất giá, Sirius không thể tham gia.

Sirius còn nhớ Narcissa lo lắng, là người có quan hệ tốt nhất với cậu trong nhà, Narcissa nói rất nhiều chuyện mà cậu không biết.

Ví như mẹ cậu đã lo lắng cho cậu thế nào, thậm chí còn lén đặt một phần trang sức của mình ở trong di sản; ví như cha của cậu đã giúp cậu như thế nào trước mặt Chúa tể Hắc ám để không cho cậu bị liệt vào danh sách mục tiêu tấn công… và cả, em trai cậu, người thừa kế Black hiện tại, thậm chí còn đưa một cái nhẫn được cất kỹ trong phòng cha để Narcissa đưa cho cậu.

Sirius biết đây là lời hứa của Regulus với mình, một khi em ấy trở thành gia chủ thì em ấy sẽ đưa anh trai mình về nhà.

Đáng tiếc, Sirius thật sự quá kiêu ngạo, cậu chỉ liếc cái nhẫn xấu xí đó một cái rồi kiên quyết để Narcissa mang về nhà. Cậu, Sirius, có thể nhận mẹ tiếp tế và cha bảo vệ, nhưng cậu không thể nhận lời hứa từ người em trai thay thế vị trí của mình.

Không phải Narcissa không thất vọng, nhưng cô giờ đã gả tới Đức, dù gia tộc Black là nhà mẹ đẻ nhưng phía trước có gia tộc Malfoy, phía sau gia tộc Black tự mình phát triển, Narcissa cũng rất bối rối.

Tuy Sirius không nhận "lời hứa" của Regulus nhưng cái nhẫn màu đen kia coi như đã gạch một nét đậm trong lòng cậu.

Rồi chiến tranh bùng nổ, thế cục dần dần chuyển biến xấu, Sirius gặp phải một lựa chọn quan trọng trong cuộc đời của một người – đứng ở bên nào. Nếu là Sirius vẫn ở trường học, câu hỏi này căn bản là không cần trả lời, nhưng sau khi tốt nghiệp biết một chuyện từ Narcissa Sirius hơi do dự, nhưng rất nhanh, sự do dự đó lại tan thành mây khói theo James Potter.

Hai bác Potter mất, vì bị Tử thần Thực tử mưu sát.

Đại khái gia tộc Black đều chảy dòng máu cố chấp, Sirius nhận định Tử thần Thực tử giết người nhà của cậu, khi mà phu nhân Potter đã từng là một Black, nên cậu chọn Hội Phượng Hoàng, đây là vì chính nghĩa, bạn xem đi, thuyết phục bản thân thật ra rất đơn giản.

Nhưng mà.. Sirius cũng không được như trong giấc mộng, có lẽ hiệu trưởng Dumbledore vẫn tin tưởng cậu, nhưng còn những người khác… Cậu xuất thân từ gia tộc Black đang có thế lực lớn nhất trong hàng ngũ Tử thần Thực tử, cậu đã từng là người thừa kế quý tộc máu trong, hiện tại cậu có thể sinh sống dựa vào di sản, cả nhà cậu trừ cậu thì đều là Tử thần Thực tử… còn gì để nói nữa? Sirius cả người đều mang cái nhãn "không thể tin tưởng hoàn toàn", vì thế cậu rất ít khi có thể vào chiến trường, đứng một bên lại khơi dậy tính hung ác của Sirius.

Rất nhanh, danh tiếng "chó điên" nhà Black bắt đầu lan truyền, nhưng lúc này đây, dù là Tử thần Thực tử hay là Hội Phượng Hoàng lại cùng đặt cậu giống với "Bella điên cuồng", gia tộc Black, thật đúng là danh bất hư truyền.

Hai bên đều nhận ra, hai bên đều có cảm giác bài xích khiến Sirius cũng không tốt lắm, đơn giản, còn có James và Peter.

Vừa bùng nổ chiến tranh Peter đã trực tiếp gia nhập Hội Phượng Hoàng, khiến Sirius bọn họ chấn động, rồi họ mới biết được, người cha già của Peter bị Tử thần Thực tử giết, cũng khiến Peter hận Tử thần Thực tử thấu xương.

Cuối cùng dù trước kia quan hệ thân hay không thân, Peter nhanh chóng trở thành bạn tốt với Sirius và cả James, nhưng Lupin… Sirius không biết, từ khi rời đi Lupin không có tin tức gì.

"A, con trai của ta," Giọng nói hòa ái của Dumbledore cắt ngang Sirius suy nghĩ, "Chắc chắn cậu sẽ là phù rể, a, vậy cậu tới muộn rồi!"

"Hiệu trưởng Dumbledore, trên đường bị đuổi." Sirius tùy tiện cắm đũa phép sau túi quần, mắt nhìn chằm chằm vào Snape, từ sau kết hôn, Sirius không còn thấy Snape gần như vậy nữa. Nhìn "Snivellus" mà ngày xưa ngứa mắt nhất lại lấy dáng vẻ và khí chất quý tộc mà mình không thể muốn đứng đó, trong lòng đầu tiên là tự biết xấu hổ, rồi tới phẫn nộ bị nhục nhã, trực tiếp biểu hiện lên giọng nói của cậu, "Ôi cha, đây không phải là Snivellus sao? Con rắn độc Malfoy kia đã đồng ý thả cái đuôi bám dính anh ta, cho cậu ra ngoài rồi à?"

Đương nhiên Sirius đang khiêu khích, nhưng lời của cậu luôn có ý tứ khác, cũng là ý tứ đó khiến Dumbledore ngạc nhiên nhìn Sirius một cái, trong lòng đột nhiên bắt đầu tính toán khả năng khác.

"Chó đần!" Snape đối diện Sirius, dù là kiếp tiếp theo cũng không thể hòa bình! Huống chi nghĩ tới vì cậu ta mà Lucius suýt nữa biến thành người sói là Snape lại không thể tha thứ nổi, "Chỉ mong cái đầu chó tràn đầy cỏ lác của cậu còn có thứ khác, biết hôm nay tôi là khách được mời tới, cậu chỉ cần đeo vòng trang sức của chó rồi vẫy đuôi với chủ mình chứ không phải ưỡn bụng nằm lười như chó cảnh thế này!" Một tràng châm chọc gần như không ngắc ngứ được ném xuống.

"Mày Snivellus chết tiệt!" Cũng kỳ lạ, Sirius bị nọc độc của Snape phun từ đầu tới chân lại cảm thấy thoải mái không nói nên lời, cậu rút đũa phép ra, sự buồn bực vì bị Hội Phượng Hoàng nghi ngờ trong khoảng thời gian này đã trở thành hư không!

"A, bọn nhỏ!" Dumbledore vội vàng đứng giữa họ, sao trước kia cụ lại không biết giữa Sirius và Snape lại có "quan hệ cá nhân" thế này? "Sirius, cậu nên đi làm phù rể, cất đũa phép của cậu, hôm nay là ngày tốt của James."

Đúng lúc Peter chạy tới, thấy Sirius đang cầm đũa phép thì co người theo bản năng, Sirius thấy phản ứng của Peter thì bĩu môi, chuột tới đâu vẫn là chuột, dù họ khôi phục lại tình bạn với Peter cũng không thể che dấu sự thật Peter là kẻ nhát gan.

"Sirius, James… James đang tìm cậu." Peter khẩn trương kéo tay áo Sirius, người sau ác ý mở miệng về phía Snape, hình dáng miệng phát âm ra "chị dâu Malfoy".

Sirius đi được một lát, Dumbledore và Snape vẫn chưa nói gì. Hành vi cuối cùng của Sirius đã chống lại lời "họ cảm thấy rất xin lỗi" mà Dumbledore vừa nhắc tới, căn bản chỉ là truyện cười.

"E hèm, gần đây Sirius hơi khẩn trương…" Dumbledore cảm thấy xấu hổ, cụ cười ha ha, biết hôm nay chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề, nếu không không biết tới khi nào mới có thể gặp Snape lần nữa, "Severus, cậu cảm thấy thế nào về giới phù thủy hiện tại?"

"Đó là chuyện của Lucius." Snape bình tĩnh, mở Bế quan Bí thuật, kiếp trước anh chưa từng đối diện với một phù thủy trắng dùng Chiết tâm Trí thuật, nhưng đời này thì anh không biết.

"Severus, dù cậu chủ Malfoy cũng là học trò yêu thích của tôi, nhưng tôi phải nói…" Dumbledore lộ vẻ khó xử, "Cậu ấy hạn chế cậu quá nghiêm, Severus, cậu là gia chủ Prince, nếu cứ tiếp tục thế này thì gia tộc Prince rất nguy hiểm. A, có lẽ cậu còn không biết, tôi và lão Prince là bạn rất thân, chỉ tiếc ông ấy đã đi rồi." Trong giọng cụ tràn ngập thương cảm

Trong lòng Snape trợn trắng mắt, khi nào thì ông ngoại rất thân với Dumbledore, ông ngoại với Aberforth thân thì còn được, trong thời gian đầu mẹ rời khỏi nhà, ông ngoại đã tới nơi của Aberforth uống rượu, cũng vì thế mà Snape và Lucius mới biết được "chi tiết" của chủ quán Đầu Heo.

"Lucius sẽ xử lý tốt." Snape nói rất cứng, dựa theo kế hoạch của anh và Lucius, hiện tại anh cần phải khiến bên ngoài biết họ không hòa hợp.

"A, Severus, vì lão Prince, có vấn đề gì cậu cũng có thể tới tìm tôi, con trai của ta." Dumbledore nhìn Snape, trong mắt ngập tràn yêu thương dành cho con cháu.

Cũng không biết vì sao, trong nháy mắt này, Snape lại nhớ tới lần trước khi Gellert nhìn Lucius ở gia tộc Malfoy, đối lập với tướng mạo phong lưu phóng khoáng của Chúa tể Hắc ám đời trước, và Dumbledore mặc áo choàng phù thủy màu hồng, Snape đột nhiên hiểu được vì sao Lucius lại thích giữ "vẻ đẹp" như thế, vẻ ngoài tuyệt đối là điều kiện đầu tiên!

"Cám ơn ý tốt của ngài!" Cuối cùng Snape khô khốc nói, cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, anh đã đạt được mục đích, anh cần để Dumbledore mơ hồ lập trường bản thân.

"A, đúng rồi, con trai của ta, cậu sẽ giữ liên lạc với cô Evans chứ, dù sao thì từ nay về sau Lily không còn người nhà nào nữa, người thân duy nhất ở giới Muggle của cô ấy chính là cậu." Dumbledore mở miệng phía sau Snape.

Cơ thể Snape cứng một chút, nhớ tới kiếp trước vì Lily là phù thủy mà liên lụy vợ chồng Evans, cùng cả Petunia sợ hãi pháp thuật kia, "Tôi sẽ." Giọng anh nhẹ nhàng, trong mắt lại lạnh băng, chưa bao giờ anh lại nhớ Lucius như lúc này, mỗi người đều phải trả giá cho lựa chọn của mình.

90. Quyển 2 - Chương 90: Lucius Trở Về

Snape về đến nhà, sự lạnh lùng từ hôn lễ Lily vẫn chưa biến mất hoàn toàn, nhìn con công trắng nhàn nhã đi dạo và trang sức tráng lệ trong biệt thự Malfoy, Snape chợt cảm thấy kiên định, cả đời này mình có ông

ngoại, có chồng, tương lai còn có một đứa con thuộc về mình, vậy quá tốt, quá tốt rồi.

Hậu quả cảm động nhất thời chính là Snape dùng gương hai mặt gọi Lucius vào ban tối, Merlin biết, từ khi gương hai mặt này tới tay anh anh chưa từng sử dụng lần nào!

Luồng sáng bạc gương hai mặt phát ra làm mặt Snape hơi sáng lên, trong đôi mắt đen huyền phản xạ sắc thái mê hoặc.

"Lucius." Snape kêu lên với cái mặt gương hơi mơ hồ, chỉ chốc lát sau, quý tộc bạch kim lịch thiệp đã xuất hiện trong gương, trên mặt là sự ngạc nhiên không hề che dấu.

"A, Sev thân mến của tôi, sao hôm nay em lại dùng gương hai mặt?" Đầu tiên Lucius ngạc nhiên, rồi lập tức trở nên cảnh giác, "Hay là có chuyện gì rồi? Chết tiệt thật, chờ tôi về, tôi lập tức sẽ…"

Snape thấy Lucius quan tâm mình, cảm thấy trái tim như được người ta nâng trong lòng bàn tay. Nhớ tới hôm nay Dumbledore tính kế, Lily cô đơn, Sirius điên cuồng, James cố chấp, theo bản năng Snape nói ra một câu mà bình thường tuyệt đối anh sẽ không nói ra khỏi miệng, "Luci, tôi rất nhớ anh."

Câu này vừa vang lên, Snape suýt cắn đứt đầu lưỡi của mình, anh cảm thấy mặt mình đang nóng rực, hơi hơi cúi đầu, không dám nhìn vẻ mặt của Lucius, "Ừm… chỉ vậy thôi… Tôi không sao, tôi rất an toàn, ngủ ngon." Snape vội vàng đóng gương hai mặt, tuy không nghe thấy Lucius trả lời khiến anh cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng cảm giác mất thể diện vì chủ động bộc bạch với người yêu lại chiến thắng.

Snape đợt thật lâu trong phòng tắm mới chậm rãi lên giường, cho đến khi anh ngủ chập chờn, dường như anh còn có thể cảm nhận được độ ấm trên người mình. Lăn qua lộn lại, Snape cởi áo ngủ, chỉ mặc một cái quần lót, dù sao hôm nay Lucius không có nhà, anh không cần phải lo lắng gì.

Chỉ tiếc, Snape căn bản không tưởng tượng nổi cái câu gần như tỏ tình trong lúc tỉnh táo lại kích thích mãnh liệt với một Veela viễn cổ có dục vọng độc chiếm lớn, điều này cũng khiến Snape hối hận vì hành động của mình hôm nay.

Lucius mệt mỏi vọt vào gia tộc Malfoy, không để ý gia tinh xung quanh thét chói tai, y chỉ muốn gặp người yêu của y.

Chỉ vài từ thôi, Sev của y đã khiến Lucius hoàn toàn không có tâm tư ở nước Đức nữa, mà Bộ Pháp thuật cơ bản là thiên hạ của Thánh Đồ, Lucius có thể mượn dùng trận truyền tống xuyên quốc gia vào nửa đêm, rồi liên tục độn thổ trở lại gia tộc Malfoy mà lại không hề cảm thấy sức mạnh hao phí. Bởi vậy có thể thấy được, khi Veela viễn cổ bị bạn đời mình "gọi về" có thể bộc phát ra được sức mạnh khủng bố cỡ nào.

"Chủ nhân, chủ nhân Snape đã nghỉ ngơi, Tyty sẽ phục vụ cho người." Ngay khi Lucius sắp tới phòng ngủ, một gia tinh đột nhiên xuất hiện.

Lucius vốn không muốn dừng lại, nhưng cảm thấy trên người mình mang theo hơi lạnh của ban đêm, Lucius thay đổi chủ ý, "Chuẩn bị nước tắm cho ta, ta đi tới phòng nữ chủ nhân." Nói xong, không để ý tới gia tinh đang vui sướng vì nhận lệnh, y xoay người vội vàng đi tắm rửa.

Chờ Lucius xuất hiện trên hành lang lần hai, trên người chỉ mặc một áo ngủ màu trắng.

Nếu các gia chủ Malfoy ở trong này thì họ sẽ khóc, vì Lucius căn bản là bỏ qua sự hà khắc với vẻ ngoài của Malfoy, tóc y còn đang nhỏ giọt! Nhưng Lucius hoàn toàn không thể nghĩ tới điều này, tắm rửa xong, hiện tại y đi về phía phòng ngủ.

Cửa khẽ khàng bị đẩy ra, gia chủ đi vào hoàn toàn không bị trận pháp trên cửa ngăn lại. Lucius đi vào phòng ngủ của y và Sev nhà y, ánh trăng hiền hòa chiếu một phần lên người trên giường, nhìn qua đang ngủ rất say. Chẳng qua Lucius biết, một khi cậu ấy phát hiện có người lạ tới gần thì lập tức sẽ có một cây đũa phép chỉ thẳng vào cổ họng người kia. Nếu không phải họ là bạn đời linh hồn, Sev của y không tự giác thả lỏng khi y tới gần, tập kích ban đêm? Là y tập kích Sev hay Sev tập kích y?

Vốn Lucius không nghĩ gì khác, y chỉ muốn ôm bạn đời mình rồi ngủ, tuy hành trình ở nước Đức rất thuận lợi nhưng không có nghĩa là Lucius không phải suy nghĩ. Nhưng ý nghĩ đơn thuần lại thay đổi ngay khi nhìn thấy người trên giường – một cái chăn đắp ngang eo bạn đời nhà mình, che toàn bộ phong cảnh phía dưới,

nhưng hai hạt đậu nhỏ xinh kia, mái tóc ngang vai mềm mại buông xuống, lộ ra vành tai tinh linh trắng nõn hơi hơi run run.

Sev… Thế mà Sev không mặc áo ngủ!

Đêm yên lặng, bạn đời thuộc về mình, nửa thân trần đang nằm trên giường mình, lại nói những lời trước đó với mình… vài sự kiện này khiến Lucius gần như là lập tức cứng lên, sự khó chịu lúc gần đi vì bạn đời nhà mình muốn tới tham gia hôn lễ đã bị đánh tan.

Lucius trực tiếp cởi áo ngủ trên người ra – y cũng không mặc quần lót, Lucius hơi đắc ý vì mình dự kiến trước, liền rón ra rón rén bò lên giường.

Trên giường, Snape vẫn ngủ say, cùng lúc, hôn lễ hôm nay và áp lực trước khi ngủ khiến anh hơi mệt, còn cái khác thì sự an ủi trong linh hồn vì bạn đời tới gần cũng khiến anh thả lỏng.

Lucius nhẹ nhàng kéo chăn ra, nhìn cơ thể trần của người yêu từng chút xuất hiện trong tầm mắt mình, lòng tràn đầy thỏa mãn.

Cẩn thận tới gần, môi Lucius hôn lên chân Snape, độ ấm hơi cao khiến Snape run lên theo bản năng, khiến hai hạt đậu bên trên hơi hơi đứng dậy.

Đôi mắt màu bạc của Lucius sâu thẳm, y như đang nhấm nhấp rượu đỏ, bắt đầu từ chân bạn đời nhà mình, từng chút lên trên, làn da tinh linh mềm mịn cùng mùi vị dược của Snape hàng năm khiến Veela viễn cổ này như mê như say.

Từng chút từng chút, từ bắp chân lên tới đùi, rốt cuộc, Lucius tới nơi yếu ớt nhất trên người Snape, hơi thở ấm áp của đàn ông phun lên thứ mềm mại ấy, nó nhanh chóng có tinh thần.

Tình huống này mà Snape vẫn chưa tỉnh lại thì không bình thường nữa, chẳng qua cùng lúc cảm nhận trên giường anh có người thì linh hồn cũng truyền tới dao động quen thuộc.

“Lucius!” Snape cắn răng, giọng nói đã khàn khàn vì bị khơi mào dục vọng, anh buông tay mình nắm đũa phép, ép mình bỏ qua người đàn ông đang đốt lửa trên người mình.

“A, Sev của tôi, Sev thân mến của tôi, nào, chào hỏi đi.” Dưới ánh trăng, cơ thể thon dài trắng trẻo của Lucius được hiện rõ, y đối diện với bạn đời mình, cười yêu nghiệt.

Dù định lực mạnh như Snape cũng không khỏi si mê trong nháy mắt. Malfoy chết tiệt, Veela chết tiệt, con công chết tiệt! Snape hung hăng mắng trong lòng, ngoài miệng lại không nói nên lời, vì rất đơn giản, ngay sau khi Lucius cười xong thì đôi môi vốn châm lửa trực tiếp ngậm lấy hạ thân anh.

Gần như là cùng lúc, Snape cuộn tròn ngón chăn, Lucius chứng minh được gia tộc Malfoy dạy dỗ rất thành công trên phương diện này – bạn có thấy người nào chỉ dùng môi mình đã làm người ta có khoái cảm chưa!

“Lucius… đáng chết…” Snape bị kích thích trực tiếp này khiến hơi khó nói thành lời, cơ thể quen hưởng thụ hơi bất mãn, ít nhất hai hạt đậu nhỏ đã đứng lên dưới ánh trăng, hiển thị sự tồn tại của chúng.

“Sev… Em nên gọi tôi là gì?” Động tác không ngừng, Lucius hàm hồ nói.

“Luci… Luci… chết tiệt anh!” Tuy rằng không thấy nhưng chỉ dựa vào giọng nói hàm hồ của Lucius, Snape chưa bao giờ cảm nhận rằng Lucius đang bao trùm lấy anh một cách rõ rệt như thế, mà khi anh ý thức được điều này thì chỉ trong nháy mắt, anh sẽ đạt tới cao trào.

Snape căng người, Lucius lập tức cũng cảm nhận được, nhưng hiển nhiên y sẽ không để bạn đời nhà mình đạt được mong muốn nhanh như vậy, “Còn chưa tới lúc.” Một tay y khống chế Snape, kéo Snape khỏi đỉnh cao trào.

“Chết tiệt anh! Buông ra!” Vì không tiết ra được mà dục vọng đang di chuyển trong mạch máu toàn thân Snape, anh vặn vẹo cơ thể theo bản năng.

“Gọi tên tôi, Sev của tôi.” Lucius vốn cũng đã sắp tới cực hạn, thấy dáng vẻ người yêu nhà mình, y cắn lên một hạt nhỏ trước ngực Snape, nhay nhay, rất nhanh, tiếng bạn đời mình thở dốc càng lớn.

Một mặt là tầng tầng lớp lớp khoái cảm, một mặt là khó chịu vì không giải thoát được, Snape đi qua đi lại giữa thiên đường và địa ngục. "Luci, Luci…" Anh gọi tên bạn đời nhà mình, vài năm sống chung, Snape đã biết có đôi khi ở trên giường Lucius sẽ không nói đạo lý.

Lucius trực tiếp hôn lên môi Snape, một sợi chỉ bạc trao đổi giữa môi và răng họ, kéo dài, trong nụ hôn của Lucius tràn ngập thành kính.

"Cảm ơn Merlin, vì để tôi gặp em!" Sau một nụ hôn dài, Lucius dán lên môi Sev nhà mình nói vậy, cảm giác được trân trọng này lập tức khiến Snape mềm nhũn.

Khoái cảm đơn thuần sinh lý lại bay lên vì thỏa mãn tâm lý, rốt cuộc Snape không nhịn được mở miệng, "Luci, làm điều anh nên làm!"

"A, Sev thân mến, nói với tôi lời hôm nay em đã nói đi!" Lucius đã sớm không nhẫn nại được nữa, y đi vào thật sâu, nhưng không cho anh thoải mái.

Snape đỏ bừng mặt vì dục vọng, "Tôi muốn anh." Cuối cùng anh nói, anh thấy đôi mắt của bạn đời mình, dưới ánh trăng phản chiếu, lóe ra sự hạnh phúc thuần nhiên.

Hạnh phúc này là vì mình, Snape nghĩ, dường như anh sống lại là vì hiện tại, đôi mắt Lucius sáng ngời.

"Sev, Sev của tôi." Lucius cắn răng đè nén mình xúc động.

Snape lại như bị mê hoặc, với tư thế dính liền này mà chủ động đưa môi mình lên.

Cả người Lucius căng lại, "Là do em!" Y oán hận ôm bạn đời vào lòng, đây là vận mệnh của mình, gặp được người này, hiểu người này, bảo vệ người này, đây chính là toàn bộ ý nghĩa của cuộc đời y.

Khoái cảm chồng chất lúc trước vốn đã khiến Snape không gánh nổi, kích thích lần hai của Lucius rốt cuộc khiến anh không giữ nổi nữa, nước mắt chảy ra, giao hòa giữa linh hồn lại gia tốc, Snape cảm thấy lý trí mình như đang dần trôi xa, "Luci… Luci…" Miệng anh chỉ kêu lên cái tên ấy, rất nhanh, khoái cảm tràn ngập truyền tới, lúc này đây Lucius không đè nén anh.

Trong lúc hoảng hốt vì cao trào kết thúc, Lucius như đã hỏi gì đó, Snape mơ hồ đáp lại, rồi Lucius như rất hài lòng, không biết mệt mỏi mà làm một lần lại một lần…

Suy nghĩ cuối cùng của Snape khi ngủ vào lúc nắng sớm chiếu vào đó là — Veela ngu ngốc vạn năm động dục chết tiệt, một tháng sau đừng hòng lên giường anh!

Nhưng lúc này Snape cũng thật không ngờ, lời nói trở thành sự thật, một tháng sau, Lucius thật sự không lên giường Snape.

91. Quyển 2 - Chương 91: Chuyện Nhà Có Thai

Sau khi Snape tỉnh lại cảm thấy eo không còn là của mình nữa, trong phòng rất yên lặng, hiển nhiên Lucius đã đi rồi, cả gian phòng đều ngập tràn hương hoa nguyệt quang, Snape biết, vì mình đã nói mình không thích mùi vị dâm mỹ sau khi làm tình kia.

Không muốn gia tinh nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi, Snape cắn răng đứng dậy đi lấy độc dược, anh cần Dược nâng cao tinh thần.

Ngay khi Snape cầm lấy áo ngủ của mình trên mặt đất chuẩn bị mặc vào người thì Lucius đi vào.

"A, chào buổi sáng, cưng à." Lucius nhìn động tác bạn đời hơi cứng ngắc, tự nhiên đi lên, ấn một nụ hôn chào buổi sáng lên môi Snape.

Mặt Snape hơi đỏ vì nhớ tới Lucius mạnh mẽ ngày hôm qua, anh nhìn bạn đời nhà mình nghiêm túc mặc cho mình áo ngủ, trong mắt chỉ có nghiêm túc.

"Anh đã về, Luci." Thật lâu thật lâu trước kia, khi mà Snape bé nhỏ còn ở trong căn nhà xinh đẹp với Tobias và Eileen, mẹ sẽ nói vậy khi Tobias vè nhà, mà Tobias cũng sẽ vui vẻ ôm lấy vợ và con trai mình.

Hiện tại, qua ngần ấy năm, Snape đứng trước mặt chồng mình, nói "anh đã về", đúng rồi, dù kiếp trước anh đã trải qua như thế nào thì Snape cũng đều cảm ơn Merlin, vì "kỳ tích", rốt cuộc mình đã có một gia đình.

"Ừ, Sev của tôi, tôi đã về." Không điên cuồng như hôm qua, Lucius nhẹ nhàng hôn lên má bạn đời, rồi cẩn thận ôm Snape vào lòng, thỏa mãn thở dài.

Đợi Snape và Lucius bắt đầu trao đổi tiến triển trong thời gian này ở phòng làm việc thì sự hiền hòa ấy còn chưa biến mất. Nhưng, cục diện càng thêm nặng nề vẫn kéo họ đi ra khỏi sự hạnh phúc thuần khiết đó, họ cần phải đối mặt với rất nhiều chuyện nữa.

— Tôi là đường ranh giới giáo sư và Lucius thương lượng —

Đối với đãi ngộ khác thường nhận được ở nước Đức, Lucius không nói quá nhiều, nhưng y không do dự nói hết suy đoán của Gellert về linh hồn Abraxas, bao gồm cả suy đoán của mình, Snape nhanh chóng tính toán xác suất thành công của mỗi một khả năng, Abraxas là người nhà của anh, Slytherin vĩnh viễn chỉ muốn người nhà mình được tốt nhất.

Rồi, Snape cũng nói chuyện mình gặp Dumbledore trên hôn lễ Potter với Lucius, tuy Snape cũng không đề cập tới Sirius – trong mắt anh, chó đần kia căn bản không có giá trị để nhắc tới, nhưng Lucius vẫn chú ý tới người này, cũng khiến vài ngày sau Lucius bóp nát một cái chén trong phòng làm việc. Hôn lễ không ít phái trung lập, người thế lực kẻ thứ ba càng không ít, biết lời nói của Sirius là chuyện bình thường, nhưng dù sao ngay từ đầu Sirius không học được cái gì gọi là khiêm tốn, cái gì gọi là giấu diếm cả.

Thời gian dành cho họ đã không còn nhiều lắm, khi hôn lễ James Potter và Lily Evans chấm dứt, mấy tháng sau Tử thần Thực tử bên Voldemort lại bắt đầu "dọn dẹp" quy mô lớn, mà trong lần "dọn dẹp" này, đứng mũi chịu sào chính là cha mẹ của Lily Evans, a, không, là của Lily Potter.

Đợi khi vợ chồng Potter nhận tin đuổi tới thì đã chậm, ngôi nhà hoang tàn, cha mẹ không có tiếng động và chị gái đang hôn mê, Lily gần như ngất xỉu. Sau khi đưa chị gái tới St Mungo, lần đầu tiên sau hôn lễ Lily không để ý tới chồng, chỉ im lặng về phòng mình rồi đóng cửa lại.

"James…" Sirius nhìn rõ, trong lòng rất khó chịu vì người anh em của mình, bởi cưới một Muggle, Sirius đời sau của máu trong biết rất rõ James đã trả giá bao nhiêu cho Lily, mà giờ, vì chuyện này Lily lại đi trách chồng mình, Sirius hoàn toàn không hiểu.

"Không sao, Sirius, chỉ là tâm trạng Lily không tốt thôi." Sắc mặt James cũng khó nhìn, cậu biết vợ mình có dòng máu Muggle nhưng thì sao? Vợ cậu thông minh, xinh đẹp, hoạt bát, đáng yêu, mỗi một vẻ đều khiến cậu mê muội, nhưng sau khi kết hôn James bắt đầu biết lựa chọn người vợ này có ý nghĩa gì với gia tộc Potter – biệt thự Potter đóng cửa, địa vị máu trong của gia tộc Potter giảm xuống, mỗi một mặt đều khiến gia chủ Potter trẻ tuổi này cảm thấy gian nan.

Nhưng James chưa hề nói qua những điều này với Lily, cậu đang chờ người thừa kế của cậu được sinh ra, dù không đề cập tới sản nghiệp khổng lồ của gia tộc Potter, bức ảnh cha mẹ để lại và hệ thống phòng ngự mạnh mẽ của biệt thự Potter đã là đủ rồi, mà điều kiện tiên quyết là cậu phải có một người thừa kế, người có thể thừa kế huyết mạch gia tộc Potter.

"Lily, Lily…" Ngay khi James Potter trầm tư, giọng nói của người anh em tốt vang lên, hóa ra Sirius đi lên tầng gọi Lily xuống lại phát hiện Lily đang ngất trên giường mình.

Lần này, người gia tộc Potter hoảng loạn, chỉ trong một thời gian ngắn lại đi vào St Mungo lần nữa, còn Petunia, xin lỗi, vì bị Crucio liên tục mà giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

"Bác sĩ, bác sĩ, Lily thế nào?" James khẩn trương đỏ cả mắt lên, vợ của cậu, người vợ cùng sóng vai chiến đấu với cậu đột nhiên lại ngất đi, sao không khiến cậu sốt ruột được chứ?

"Cậu Potter, cậu đừng kích động." Bác sĩ St Mungo đẩy kính mắt, bác đã thấy rất nhiều người như vậy, ở thời kỳ chiến tranh St Mungo công khai là trung lập, mỗi ngày đều nhìn thấy vô vàn phù thủy, "Vợ của cậu đang mang thai, chỉ mới một tháng, nếu không phải cô ấy đột nhiên ngất xỉu…"

Bác sĩ St Mungo còn đang nói gì đó nhưng James đã hoàn toàn không nghe thấy, mang thai… mang thai… James gần như chấn động bởi niềm vui mà Merlin ban cho, chỉ cần đợi người thừa kế của cậu được sinh ra

thì mọi chuyện sẽ tốt lên.

James nhìn về phía vợ mình đang nằm, trong lòng ngập tràn kiên định. Giống như lời hiệu trưởng Dumbledore đã nói, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, chỉ cần trong lòng họ có tia sáng giữa màn đêm.

Cùng lúc đó, trong một phòng bệnh cao cấp khác ở St Mungo, dường như cũng đang xảy ra một màn tương tự.

"Cút!" Phù thủy mặc áo chùng màu đen cầm lấy một chén trà tinh xảo bên cạnh, ném về phía một phù thủy gần như đã ngoác miệng tới tận mang tai.

Người sau vội vàng né, còn khẽ khuyên nhủ, "A, cưng à, em cẩn thận một chút, cẩn thận một chút."

Bác sĩ bên cạnh nghẹn họng nhìn một màn trước mắt này, nghĩ thầm rằng danh tiếng si tình của gia chủ Malfoy quả là danh bất hư truyền.

"Anh, anh!" Snape khó thở, "Anh cái đồ Veela ngu ngốc chết tiệt!" Sao anh lại không biết bạn đời linh hồn có thể mang thai mà không cần độc dược chứ? Lúc trước ai đã thề son thề sắt nói hết những gì về bạn đời linh hồn, sau đó nhìn nhìn lại biểu hiện gần đây của Lucius, Snape giật mình hiểu ra, căn bản anh ta đã tính trước! Nhớ tới tính toán trong lòng mình, Snape giận đỏ mặt, còn tưởng Lucius sớm hay muộn sẽ đi vào khuôn khổ, không ngờ ngay từ đầu mình đã bị tính kế!

Khác với Snape thẹn quá thành giận, quả thực Lucius cảm thấy mình như uống một bình Phúc Lạc Dược lớn vậy. Nếu không phải trong đầu y hiện tại còn sót một chút lý trí thì chỉ sợ Lucius sẽ trực tiếp về nhà tổ chức một bữa tiệc long trọng, tuyên bố với toàn bộ giới phù thủy rằng y có người thừa kế!

Đương nhiên Lucius đã tính trước, trên thực tế, đã bắt đầu từ khi họ kết hôn rồi, chỉ tiếc mấy năm qua Snape không có biểu hiện gì khiến Lucius cũng dần dần buông tha hy vọng. Mang thai giữa nam nam vốn rất khó khăn, hơn nữa Lucius và Snape đều mang thể chất sinh vật pháp thuật, huyết thống càng thuần túy thì mang thai càng khó hơn. Nếu không thì sao nhà Malfoy đều là con một suốt nhiều năm như vậy chứ?

Chỉ là mấy ngày hôm trước Lucius có cảm giác mơ hồ, nói đến đây thì không thể không nói tới chủng tộc độc đáo Veela viễn cổ này được.

Nếu như nói tinh tinh hắc ám có thiên phú trên lĩnh vực linh hồn thì Veela viễn cổ luôn có sự quan tâm và hoàn toàn không nói đạo lý là dễ hiểu.

Ngay vài ngày còn ở nước Đức, Lucius đã mơ hồ cảm nhận được, người thừa kế của y sắp xuất hiện.

Rất khó nói đó là cảm giác thế nào, nhưng từ đó về sau, cả một tháng Lucius cũng không lên giường Snape. A, đương nhiên là vì Lucius cẩn thận, chết tiệt trước kia sao y không biết bạn đời mình lại quyến rũ như vậy; về phương diện khác thì cơn giận của Snape còn chưa tiêu, Lucius luôn là "Snape nô" cũng liền thuận theo, tuy điều này cũng khiến Snape ngạc nhiên với Lucius.

Một tháng sau, Lucius hoàn toàn xác định, nhờ vào quyển "Từ điển mang thai gia tộc Malfoy", Lucius đã hoàn toàn xác định tình trạng của bạn đời nhà mình – thích ngủ, dễ mệt mỏi, khẩu vị thay đổi lớn, nôn nghén… A, giờ còn chưa có nôn nghén nhưng nhìn bạn đời nhà mình quét một lớp rồi lại một lớp đường lên bánh mì rồi thỏa mãn ăn hết, Lucius vẫn không chấp nhận nổi, nếu là trước kia, Sev nhà mình chết cũng không ăn nhiều đường như vậy đâu!

Ngoài cái này, Lucius lo lắng nhất là mức độ chấp nhận của Sev nhà y, dù Lucius làm gì, hiện tại Snape đang mang thai là sự thật, Lucius có biết về tính toán của bạn đời nên càng khiến y lo lắng Sev có thể làm ra chuyện gì không lý trí trong cơn tức giận hay không.

Còn việc Sev không cần đứa bé này thì Lucius hoàn toàn không nghĩ đến – không nói tới Sev nhà mình khát vọng người nhà, Sev là một Slytherin tiêu chuẩn, mà với Slytherin thì kế thừa và huyết mạch quan trọng hơn tất cả.

Cứ thế đến hôm nay, nếu không phải Snape choáng váng khi điều chế độc dược thì anh cũng sẽ không bị Lucius giật mình như lửa thiêu mông đưa tới St Mungo, mới biết được bí mật này.

92. Quyển 2 - Chương 92: Snape Bối Rối

Không mừng rỡ như điên giống Lucius, sau khi tức giận qua đi thì Snape hơi ngạc nhiên.

"Hiện tại đúng là giai đoạn nguy hiểm nhất, cảm xúc đừng nên dao động quá lớn, phải nghỉ ngơi thật tốt, đàn ông mang thai không thể so với người khác, phải chú ý tới mọi việc nhiều hơn, còn độc dược thì tuyệt đối không thể làm…" Bác sĩ đưa ra một ít lời khuyên theo chức trách, Snape hoàn toàn không nghe thấy, Lucius thì khẩn trương ghi nhớ tất cả, nhìn tư thế y, nếu không phải bây giờ không thể quá mức tuyên dương thì Lucius hận không thể trực tiếp đưa bác vĩ này về biệt thự Malfoy, chăm sóc 24/24.

Dù là vậy, sau khi trở lại biệt thự Malfoy, Snape vẫn hơi ngơ ngẩn. Lucius cũng có thể hiểu, dù cho phù thủy nam nào đột nhiên biết mình mang thai đều không thể chấp nhận ngay, vì thế y cũng bằng lòng cho bạn đời mình một ít thời gian, "Tyty, mang trà bánh đến, và…" Lucius lén liếc Snape một cái, "Một lọ đường nữa."

Đợi mùi vị hồng trà quen thuộc tràn ngập thì Snape mới tỉnh táo lại một chút, nhưng anh thấy Lucius bưng hồng trà rồi đặt một ly sữa vào tay mình.

Snape bị nhắc nhở tới "tình trạng đặc biệt" của mình, trong nháy mắt muốn ném cốc đi nhưng rất nhanh anh khống chế cảm xúc, vừa rồi anh có loáng thoáng nghe bác sĩ nói, tức giận không tốt cho đứa nhỏ.

Snape mất tự nhiên đưa sữa tới miệng, rồi cảm thấy thiêu thiếu gì đó, nhìn sang lọ đường kia… dù trong lòng Snape cảm thấy phỉ nhổ bởi hành vi như lão ong mật thì sinh lý lại khát vọng hòa đường vào sữa, cứ thế Snape trừng lọ đường kia như có hận thù gì to lớn lắm, một mặt không cam lòng uống sữa của mình.

"Được rồi, Sev à, đừng mất tự nhiên như vậy." Lucius không nhịn được, bạn đời nhà mình nói gì cũng không thể quan trọng bằng cơ thể đúng không? Y chủ động lấy lại cốc sữa, cho thêm đường theo khẩu vị mấy ngày nay của Snape.

Snape im lặng cầm lấy cốc sữa mà quá khứ anh cho là quá ngọt, rồi uống hết trong lòng chỉ cảm thấy thỏa mãn.

"Sev, em… em nghĩ như thế nào?" Lucius mở miệng, tiếng nói cực kỳ cẩn thận.

"Cái gì gọi là nghĩ như thế nào? Lucius Malfoy! Nếu anh đã coi tôi là… khụ… Nếu anh đã có thể coi tôi là đàn bà thì tôi cho anh biết, điều này là không thể! Dùng cái não cỏ lác mọc dài của anh đi! Tôi là đàn ông! Đàn ông đó!" Snape nhiều lần kìm nén nhưng vẫn phun nọc độc lên đầy người Lucius.

Lucius âm thầm vui sướng, hóa ra Sev nhà mình căn bản không bài xích mang thai, mà là bài xích một người đàn ông mang thai sao?

"A, Sev thân mến, nếu… nếu thật sự em không bằng lòng thì… tôi… tôi có thể…" Lucius cố ý nói không rõ ràng, hơn nữa giọng nói lại ngập tràn mơ hồ.

Nếu Snape đang ở trạng thái bình thường thì nhất định anh có thể hiểu được Lucius đang lấy lùi làm tiến, nhưng hiện tại lại là thời kỳ mang thai đặc biệt, tâm tư mẫn cảm sẽ trở nên càng mẫn cảm hơn, căn bản không thể kiểm soát, "A, tôi có thể hiểu là gia chủ Malfoy vĩ đại ngài không muốn đứa bé này, hay ngài cần bạn đời của mình cho ngài một bậc thang? Hoặc là, gia chủ Malfoy đã chọn được người thích hợp rồi, đang chờ trở thành bạn đời của anh ta và cũng cho anh ta một người thừa kế danh chính ngôn thuận?" Snape càng nói càng thật, nhớ tới mấy tháng qua Lucius không ngủ ở phòng ngủ, còn đi sớm về trễ, không biết thế nào mà Snape cứ rúc vào sừng trâu, nhận định Lucius "ngoại tình".

Kết quả, ngay khi Lucius hoàn toàn không kịp phản ứng thì Snape "bụp" một cái biến mất, Lucius trợn tròn mắt, trên người bạn đời nhà mình có vài cái Khóa Cảng, hơn nữa hiện tại Snape không chỉ có một mình.

"Tyty, chuẩn bị hòm thuốc." Lucius nhanh chóng phân phó, vừa chuẩn bị đi ra xem xét… ở mấy địa điểm kia, thời gian gần đây y chưa quá thân cận với bạn đời một mặt là cẩn thận vì y biết bạn đời nhà mình có thể mang thai; mặt khác là động tác liên tiếp của Tử thần Thực tử gần đây rốt cuộc khơi dậy tính hung ăn của Hội Phượng Hoàng, tình thế chiến tranh lại càng chuyển biến xấu, mà Lucius đại diện thế lực thứ ba "khoanh tay đứng nhìn" khiến một nhóm người trong Tử thần Thực tử và Hội Phượng Hoàng khó chịu.

Đối mặt với tình huống này, Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng vô tình dung túng, cũng khiến Lucius sứt đầu mẻ trán.

Nhưng mà… giờ ai cũng không bằng bạn đời mang thai nhà mình, Lucius quyết đoán cầm lấy các loại độc dược đã được chuẩn bị, đuổi theo bạn đời "trốn nhà" của y.

— Tôi là đường ranh giới giáo sư biến mất —

Đứa nhỏ và một sinh mệnh mới vĩnh viễn là sự kết nối giữa tình cảm bạn đời, những lời này đúng với Lucius và Snape, cũng đúng với Lily và James.

Vì mang thai, Lily vốn đang giận chó đánh mèo bởi cha mẹ chết và chị gái hôn mê gần như lập tức tha thứ cho chồng mình. Người chết thì đã chết, người sống còn phải tiếp tục cuộc sống của họ.

Vì thế, James sáng lạn như ánh mặt trời vài ngày, dù trong lúc này Tử thần Thực tử liên tiếp chặn giết họ hai lần đều không ảnh hưởng tới tâm trạng phơi phới của cậu, dù sao những chặn giết này đều thất bại mà không phải sao?

Người mẹ luôn mạnh mẽ, Lily cũng càng trở nên tàn ác trong vài lần chặn giết này, đương nhiên cũng liên quan tới tính tình không kiểm soát được trong lúc mang thai của cô. Chẳng qua thai nhi quá mức nhỏ yếu, chỉ với áp lực bên ngoài và cha mẹ không chú ý thì nhanh chóng kháng nghị.

"Ngài nói là thật ư?" Lily sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, nghe đề nghị của bác sĩ.

"Đúng vậy, cơ thể cô đã không thể gánh thêm áp lực nữa, trước khi đứa nhỏ sinh ra thì cô không thể sử dụng thần chú quy mô lớn quá mức, hiện tại là thời kỳ mấu chốt hình thành pháp lực cho đứa nhỏ, giảm bớt pháp lực cơ thể mẹ có thể sẽ khiến đứa bé sinh ra trở thành một Squib."

Squib? Người xuất hiện đầu tiên trong đầu Lily chính là Filch, dù họ trêu cợt, thương hại, khinh bỉ ở trường nhưng Lily cũng không muốn con mình bị dính tới, còn chiến tranh thì sao? Lily nhìn James, trên mặt anh ngập tràn kiên nghị.

"A, Lily, James, hai con của ta, đây thật là một ngày vui vẻ!" Dumbledore xuất hiện ngoài cửa.

Thấy hiệu trưởng họ tôn kính nhất, Lily gần như khóc lên vì vui mừng, "A, hiệu trưởng, sao cụ lại tới đây?"

"Ta đến thăm một ông bạn, chợt nghe thấy tin này, chúc mừng!" Dumbledore cười rất chân thành, ở nơi Lily không nhìn thấy cụ liếc Potter một cái, người sau hiểu ý gật đầu, sau tốt nghiệp, Potter nhanh chóng trưởng thành trong chiến tranh, ít nhất cũng học được nhìn mắt người khác.

"Nhưng mà, hiệu trưởng…" Lily đang muốn nói lời bác sĩ dặn với Dumbledore thì đã bị cụ ngắt lời, "Lily, ta cũng mới nghe thấy, như vậy đi, cô và James dọn tới ở thung lũng Godric bên kia, khi không có chuyện gì ta cũng ở đó." Lời còn lại Dumbledore không nói rõ ràng, nhưng ý tứ bảo vệ thì ai cũng hiểu được.

"Hiệu trưởng!" Trong giọng nói Lily mang theo nghẹn ngào.

"A, không có gì, con của ta, ta thích trẻ con nhất mà." Dumbledore hiền từ nói.

Nghe được câu trả lời của Dumbledore, trong mắt James và Sirius đều hiện lên tôn tính.

Đợi khi họ rời khỏi phòng bệnh của Lily, James đã vội vàng hỏi, "Hiệu trưởng Dumbledore, vì sao hôm nay ngài lại tới đây?"

"A, con trai của ta, đừng vội." Dumbledore không thoải mái như đối diện với Lily, "Chị gái Lily đã tỉnh, đích thân muốn gặp ta, St Mungo gửi cú tới, ta đến đây."

Nhắc tới điều này, James như quả bóng bị chọc xì hơi, "Cô ta… chị gái Lily… cô ta nói gì?" Cậu che mặt mình, thật ra trong lòng đã suy đoán.

"Con trai của ta, cậu đừng làm khó mình." Dumbledore thở dài một tiếng, cụ cũng không ngờ chuyện phát triển tới ngày hôm nay, Tử thần Thực tử lại sử dụng Crucio tra tấn họ, cho đến vợ chồng Evans từng người chết đi, nếu không đủ thời gian thì Petunia sẽ không sống sót.

Nhưng dù là vậy, hiện tại tinh thần Petunia đã bị hỗn loạn, sở dĩ gọi cụ vì trong trí nhớ Petunia, cái tên Dumbledore là người cứu thế trong miệng em gái mình.

"Những Tử thần Thực tử chết tiệt!" Sirius đặt tay lên vai người anh em, nói thật cậu không để ý tới tính mạng Petunia, nhưng hiển nhiên hành vi của Tử thần Thực tử đã chứng minh chính nghĩa của họ.

"Hiệu trưởng Dumbledore, xin hãy sử dụng Obliviate." Potter đột nhiên ngẩng đầu, cầu xin hiệu trưởng của cậu, tuy không phù hợp với pháp luật nhưng giờ là lựa chọn tốt nhất.

Dumbledore cũng hiểu được, vì thế cụ thở dài một tiếng coi như đồng ý, chuyện này trôi qua, Lily hoàn toàn không biết chuyện, cho tới lúc cuối cùng cô vẫn cho rằng chị gái mình vẫn nhận chữa trị ở St Mungo.

Ngoài chuyện đó thì còn có một nguyên nhân khiến Dumbledore tới St Mungo, "James, Sirius, hôm nay Alastor bọn họ phát hiện một nơi tập trung Tử thần Thực tử, sau khi bị họ phát hiện thì phần lớn Tử thần Thực tử đều rời khỏi, họ phát hiện ra một người ở tầng hầm." Theo lời kể của Dumbledore, James và Sirius nhận ra họ được dẫn tới một cửa phòng bệnh cách đó không xa.

Dumbledore đẩy cửa ra, một gương mặt quen thuộc mà xa lạ xuất hiện trước mặt họ, màu da trắng bệch nói lên tình trạng sức khỏe của chủ nhân, những vết sẹo dày đặc bao trùm gần như sâu cả tấc, mà trên tay trái cậu, một đầu lâu con rắn đang cười dữ tợn.

James lùi sau một bước, đập vào người Sirius chưa đi vào.

"James, cậu…" Sirius ngẩng đầu, thấy người trên giường bệnh – Remus Lupin.

93. Quyển 2 - Chương 93: Biện Pháp Xử Lý Lupin

"Ơ… hiệu trưởng Dumbledore, chuyện gì đây ạ?" Sirius bùng nổ trước, giọng nói cậu mang một âm điệu kỳ lạ, như là một thanh thép bị uốn cong.

Potter không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào người bạn thân nhất của họ trong trí nhớ, sau năm thứ năm không còn gặp lại Remus nữa. Rồi tốt nghiệp, không phải Potter và Sirius chưa từng đi tìm Lupin, nhưng người sau như bốc hơi, cuối cùng vẫn là một người hàng xóm nói như Lupin bị đuổi ra khỏi nhà, rồi gia đình cũng rời khỏi.

Điều này khiến Potter và Sirius khổ sở một thời gian nhưng chiến tranh bùng nổ và một loạt các sự kiện phát triển sau đó, họ chậm rãi quên đi Gryffindor tính tình hiền lành ấy. Còn Peter, họ chưa bao giờ nói với cậu, dù sao thì trong ấn tượng của họ, quan hệ của Peter và Remus giống nhau, không cần phải nói với cậu.

Còn một nguyên nhân nữa mà họ không muốn nhắc tới đó là – Remus rời đi có thể nói là do bọn họ, tuy phức tạp nhưng hai người không thoát khỏi liên quan, mà họ cho rằng Peter "hoàn toàn không biết gì" không cần biết điều này, vì cậu ấy "không có mặt ở đó".

Dù là Potter hay Sirius đều quên đêm hôm đó Peter cũng có mặt, mà trên thực tế, cậu lại rời đi muộn nhất.

"Hiệu trưởng Dumbledore, sau năm thứ năm chúng tôi không còn thấy Remus nữa." James đã làm cha bình tĩnh hơn, cậu nắm chặt cánh tay người anh em muốn cậu ấy tỉnh táo lại, "Ngài phát hiện ra Remus thế nào."

Dumbledore thở dài, "Chúng ta ra ngoài nói đi." Ba người nối đuôi nhau đi ra, ai cũng không phát hiện người trên giường bệnh lặng lẽ nắm chặt tay.

"Khi Alastor phát hiện ra thì cậu ấy đang bị giam ở dưới tầng hầm." Dumbledore đứng cùng Potter và Sirius ở cửa phòng bệnh khẽ nói, "Đứa bé đáng thương này bị xiềng xích khóa lại, toàn thân đều có vết thương, Alastor họ nhìn thấy, nếu là phù thủy bình thường thì chừng đó đã đủ lấy mạng cậu ấy rồi, nhưng Remus không chết, vậy chứng minh…" Dumbledore không nói được nữa.

"Bụp" Sirius đấm lên tường, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, "Ý ngài là, ý ngài là? Merlin ơi!" Cảm xúc của Potter cũng gần như suy sụp, còn gì không rõ nữa? Tử thần Thực tử nhốt Remus ở tầng hầm chỉ sợ là vì sau khi cậu ấy biến thân mới bắt đầu tra tấn rồi, thể chất của người sói mới là nguyên nhân duy nhất mà đến nay Remus còn sống.

“Chỉ sợ là vậy, con trai của ta.” Dumbledore nhẹ giọng, “Hơn nữa chúng ta còn nghi ngờ họ lợi dụng hình thái người sói của Remus mà thí nghiệm loại thuốc nào đó, nếu không…” Dumbledore cũng không nói gì, rất nhiều vết thương trên người Remus không phải như bị ngoại lực tác động mà là tự mình cào rách và cắn xé, để một người sói đau đớn đến mức làm hại cả mình thì có thể thấy Tử thần Thực tử đã làm gì.

“Chúng… Chúng…” Potter không nói được nữa, cậu nắm chặt đũa phép của mình, Sirius bên cạnh cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt.

“Còn… dấu hiệu hắc ám?” Potter nhớ lại rồi vội vàng hỏi.

“A, đừng gấp, con trai của ta, hiện nay chúng ta không thể biết nhiều như vậy, chỉ có thể chờ Remus tỉnh lại.” Dumbledore đau đớn nói.

Ba người nhất thời im lặng, đủ mọi suy nghĩ bao quanh.

Một lúc lâu, Sirius mở miệng trước, “Hiệu trưởng Dumbledore, chúng giam cậu ấy… bao lâu?”

Chỉ sợ Dumbledore biết rõ nhất tại sao Sirius lại hỏi câu này, cụ thương hại nhìn Sirius một cái, “Chỉ sợ là sau khi rời khỏi Hogwarts cậu ấy đã bị tóm rồi.”

Rời khỏi Hogwarts… rời khỏi Hogwarts… Sirius không nghe thấy gì nữa, như vậy có phải là, nói đúng ra, căn bản là cậu, tự tay đưa anh em tốt của mình tới tay Tử thần Thực tử hay không?

“Thả lỏng, người anh em.” Potter hiểu rõ nhất nói với Sirius, “Đây không phải là lỗi của ai, kẻ sai chính là Tử thần Thực tử, là Chúa tể Hắc ám!” nói tới phía sau, cậu nhớ tới ba mẹ mình chết, giọng nói ngập tràn hận thù.

“Hiệu trưởng Dumbledore, cụ sẽ giúp Remus phải không?” Sirius như chợt nhớ ra, cậu đầy hy vọng nhìn Dumbledore, nhưng lần này phù thủy trắng làm cậu thất vọng rồi.

“Ta xin lỗi, con trai, hiện tại không được.” Dumbledore tiếc nuối lắc đầu, cụ thích Remus, là một Gryffindor có đầu óc hiếm thấy. Tuy nhiên, dựa vào dấu hiệu hắc ám trên tay cậu thì cụ không thể mạo hiểm để cậu tiến vào Hội Phượng Hoàng, bây giờ là thời kỳ vô cùng quan trọng, cụ không thể gánh vác một chút sai lầm.

“A!” Tuy Sirius có thể hiểu được nỗi băn khoăn của Dumbledore, nhưng trong lòng cậu vẫn vô cùng thất vọng, một lần hai lần đều vậy, cậu nghĩ thế, tuy lập tức cậu đánh tan suy nghĩ này nhưng nó vẫn để lại dấu ấn.

“Đừng lo,” Potter khuyến khích anh em, “Chờ Remus tỉnh, chúng ta có thể chăm sóc cậu ấy!”

“A, cậu nói đúng, thật không hổ là anh em tốt của mình.” Như là giải quyết vấn đề cực nan giải, Sirius lại cười như vô âu vô lo, cậu còn có thể bồi thường, có phải không?

Ở một góc khuất không xa, một phù thủy nam bé nhỏ đứng đó, không phải mọi sai lầm cũng có thể bồi thường, Sirius… Remus…

— Tôi là đường ranh giới Lupin được phát hiện —

Phát hiện ra Lupin không chỉ gây sóng to gió lớn trong Hội Phượng Hoàng, Voldemort cũng vì thế mà giận dữ. Cùng lúc, dần dần hắn càng thích dùng thủ đoạn tàn bạo, trực tiếp để giải quyết vấn đề, còn phương diện khác, vì linh hồn thiếu hụt, khuyết điểm trong tính cách hắn được phóng đại nhiều lần, trong đó, nghi ngờ về lập trường của Lucius cũng như vậy.

“Orion,” Vì tính cách Voldemort đã không còn bao nhiêu phù thủy dám trực tiếp nhìn hắn nói chuyện nữa, điều này cũng khiến tất cả bọn họ không để mắt đến sự thay đổi dung mạo của Voldemort, kể cả gia chủ Black. “Gửi cú cho Lucius, nói chuyện người sói kia cho y, bảo y ra mặt xử lý.” Đương nhiên Voldemort biết nguyên nhân năm đó Lucius giam giữ người sói lại, hiện tại hắn cần xem Lucius lựa chọn thế nào. Hơn nữa… đã một thời gian không có tin tức từ Snape, Voldemort cần biết đã xảy ra chuyện gì.

Vì thế, vất vả kiểm tra xong biệt thự Prince bắt đầu chuẩn bị tới Đường Bàn Xoay thì Lucius bị con cú Orion dùng để truyền tin tìm được, đọc xong thư, Lucius đơn giản viết vài chữ phía sau.

Xoay người, sắc mặt y lạnh lùng, xem ra tiến độ phải nhanh hơn, còn Sev, Lucius nhắm mắt lại cảm giác một chút, ấm áp, bình tĩnh… mơ hồ còn có một dao động mình cũng không quen thuộc, Lucius biết, đó là con của y. Lần thứ hai mở mắt, trong đó chỉ còn lại lạnh lùng, dù là ai, muốn đụng tới bạn đời và con y thì phải bước qua xác y đã.

Snape hoàn toàn không biết sự thay đổi giữa Tử thần Thực tử và Hội Phượng Hoàng, trên thực tế anh cũng không biết thỏa mãn điều kiện gì, Khóa Cảng trên người đã mở ra.

Bỗng nhiên đứng ở một hoàn cảnh khác hoàn toàn lúc trước, Snape trực tiếp lấy đũa phép ra, vài ánh sáng hiện lên, nhanh chóng đợi vài thần chú phòng ngự bao lấy mình, hiện tại anh không chỉ có một người, Snape rõ ràng cảm thấy mình đang sợ hãi.

"A, Severus, cháu đừng căng thẳng như vậy, sao rồi? Cãi nhau với Lucius hả?" Một giọng nói Snape quen thuộc mang theo ý trêu đùa vang lên, khi nghe thấy Snape hơi thả lỏng.

"Cháu cho rằng, Nurmengard sẽ không trở thành điểm rơi của một Khóa Cảng chứ." Snape đi lên trước vài bước, quả nhiên Gellert đang mặc một bộ áo choàng đặc trưng nước Đức đứng cạnh một giá sách, trong tay đang cầm một quyển sách, hiển nhiên vừa nãy ông đang đọc.

"A, Severus, đây là Nurmengard của ta." Khi nói câu này trong giọng Gellert ngập tràn khí thế vương giả, "Nhưng có lẽ một ngày nào đó cũng sẽ trở thành của các cháu." Nửa câu sau ông nói hơi nhẹ, như đang lẩm bẩm.

"Cái gì?" Snape hỏi theo bản năng.

"A, không có gì." Gellert cười vài cái, "Nói xem," Ông búng tay một cái, một gia tinh xuất hiện, "Sao Lucius lại chọc giận cháu? Ta nói này, vợ chồng son phải thông cảm cho nhau, Lucius cũng không dễ dàng gì…"

Thấy Gellert bắt đầu triển khai, Snape nhịn không được giật khóe miệng, ai có thể nói cho anh biết người vừa nãy đang khí phách giờ lại như đang khuyên nhủ con cháu nhà mình là ai không? Trong nháy mắt, Snape đột nhiên cảm thấy Chúa tể Hắc ám cũng không phải là nghề nghiệp gì hay ho, bạn xem một người hai người đều không bình thường.

Vì thế Snape không thể không bỏ qua lễ nghi quý tộc mà ngắt lời ông, Merlin biết từ khi mang thai tính nhẫn nại của anh giảm đến mức cực thấp. "…Bác… Gellert…" Trong ánh mắt ám chỉ của Chúa tể Hắc ám đời trước Snape gian nan kêu ra xưng hô này, ngược lại Chúa tể Hắc ám đời trước rất hài lòng gật gật đầu, không phải sao? Lucius gọi ông thế nào thì Snape đương nhiên phải gọi ông như thế, hai người mà, phải nhất trí.

"Ngài nghiên cứu vương miện tới đâu rồi?" Snape tung ra vấn đề duy nhất mình nghĩ có thể dời đi sự chú ý của Chúa tể Hắc ám.

"A, nói tới cái này, Severus, ta cần sự trợ giúp của cháu." Nhắc đến đây, quả thực hai mắt Gellert tỏa sáng, ông kéo Snape sang bên kia, "két" kéo ra một cái rèm thật dày, Snape gần như nghẹn họng nhìn hai trận pháp bên trong, trong đó một cái đặt vương miện Ravenclaw được khôi phục nguyên trạng, mà một cái khác thì đặt một quan tài thủy tinh, nơi đó là Abraxas vẫn mang dáng vẻ như trong trí nhớ, gia chủ Malfoy trước đó mà anh đã không gặp lại từ mấy năm qua.

94. Quyển 2 - Chương 94: Tính Toán Của Lucius

Merlin ơi, đã dùng bao nhiêu hoa hồng vậy là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Snape, tiếp theo, thảo nào sở thích Dumbledore kỳ lạ như thế, không ngờ Chúa tể Hắc ám đời trước cũng không tốt được phần nào?

Cũng khó trách Snape nghĩ vậy, giữa trận pháp đặt quan tài thủy tinh ấy là đặt một lớp hoa hồng thật dày, dựa vào độ tươi thì tuyệt độ là vừa mới hái vào sáng sớm nay, nhìn nhìn bề ngoài bóng loáng của quan tài, Snape có thể nghĩ ra đó là do mỗi ngày đều có người chà lau. Snape nhìn Chúa tể Hắc ám một cách kỳ dị, sức mạnh mức nào mới khiến Chúa tể Hắc ám đời trước "yêu" một người ngủ say thế này chứ.

Gellert bị ánh mắt thẳng thắn của Snape nhìn hơi hơi xấu hổ, nhưng ông cũng chỉ hiểu đó là do con cháu biết chuyện người lớn chứ không phải lớp hoa hồng thật dày chung quanh quan tài thủy tinh!

So sánh mà nói, thì vương miện bên trận pháp kia có vẻ nhỏ nhoi hơn, đơn độc một mình quá đáng thương, nhưng khi mắt bậc thầy độc dược nhìn vào trung tâm, nơi đó chính là thủy tinh xanh!

"A, Severus, lần trước Lucius đến chúng ta đã biết Trường Sinh Linh Giá có trợ giúp với tình trạng của Abra, khi Lucius đi, ta đã thử đưa vương miện tới gần Abra, quả nhiên dao động bên trong tăng mạnh, đương nhiên ta không trực tiếp đặt lên, một Trường Sinh Linh Giá của một thằng nhóc con nào đó tại sai có thể đặt lên người Abra chứ…" Chúa tể Hắc ám nói không ngừng nghỉ.

Snape như không nghe thấy, cẩn thận nghiên cứu hoa văn trận pháp, độc dược học và thuật luyện kim cũng trở thành hai ngành học nghiên cứu pháp thuật lớn nhất, có rất nhiều điểm chung.

"Nhưng ta cảm thấy lo lắng như Lucius, dù sao chúng ta đều không nắm chắc Trường Sinh Linh Giá chỉ biết hấp thụ sức mạnh mà sẽ không lớn dần, vì thế ta làm cái này." Gellert phát hiện tầm mắt nghiên cứu của Snape, tự hào nói, "Lấy mẫu pháp lực, chỉ cần đặt ở trung gian, lợi dụng thủy tinh xanh ở trung tâm, pháp lực mà Trường Sinh Linh Giá lấy được từ Abra sẽ bị trận pháp này lấy mẫu vào thủy tinh, như thế sẽ không có vấn đề gì nữa."

Snape tán thưởng nhìn Chúa tể Hắc ám đời trước, quả nhiên thật đúng là "thiên tài" như Dumbledore, gia tộc Grindelwald có sự am hiểu độc đáo về luyện kim.

Nhận được Snape khen ngợi Gellert cảm thấy được tán thành đặc biệt, thật giống như… thật giống như khi còn bé được cha biểu dương, đó là sự ấm áp khi được người nhà mình nhận định tán thành sao? Gellert hỏi mình, không tự giác nhìn gương mặt Abra vẫn đang ngủ say, nếu em tỉnh, em cũng sẽ tán thưởng ta vậy chứ?

"E hèm…" Snape tằng hắng, ánh mắt không hề che dấu của Gellert khiến Snape cảm thấy hơi áp lực, "Ngài cần cháu làm gì?"

"Độc dược!" Gellert lấy lại tinh thần, "Để tăng nhanh tốc độ hấp thụ pháp thuật, ta cần cháu thử điều chế độc dược suy yếu linh hồn, hiển nhiên chúng ta không thể phá hoại vật chứa nhưng vẫn có thể làm mảnh linh hồn suy yếu, đồng thời có thể khiến nó tăng sự hấp thụ pháp lực Abra, cũng khiến nó "cam lòng" khi "phun" ra." Nói tới phần sau, Chúa tể Hắc ám đời trước lạnh lùng mỉm cười.

Snape nheo mắt lại, quả nhiên Chúa tể Hắc ám không dễ chọc, nhưng mà… "Cháu không thể làm độc dược." Anh khô khốc nói, anh không nghe hết lời bác sĩ nói nhưng anh nghe thấy câu này, bằng không vì sao anh lại tức giận Lucius như vậy chứ, gần một năm không được chạm vào độc dược, tuyệt đối là tra tấn!

Nếu Lucius biết bạn đời nhà mình căn bản đang luyến tiếc độc dược mới giận y thì chỉ sợ y hận không thể phá hủy phòng thí nghiệm độc dược ý nhỉ?!

"Severus, ta cho rằng Abra là người nhà của cháu." Gellert khó chịu nhíu mày, trong mắt ông, Snape không có lý do gì để từ chối.

"Cháu… Cháu…" Snape hé môi, cảm thấy mình không nói nên lời, đối diện với Gellert, trước "mặt" Abraxas, tuy căn bản người sau không có ý thức nhưng lại khiến Snape có ảo giác "thông báo tin vui với ông nội", càng làm anh khó mở miệng.

"Cháu làm sao vậy? Chẳng lẽ là Lucius?" Gellert suy đoán, Lucius cảm thấy Abra tỉnh lại sẽ ảnh hưởng tới việc y kế thừa gia tộc? Cũng không đúng, dù Abra tỉnh hay không thì Gellert cũng không để cậu rời khỏi Đức, rốt cuộc là vì sao, thấy sắc mặt Gellert ngày càng khó coi, Snape cũng biết chỉ sợ Chúa tể Hắc ám đời trước đang nghĩ tới ai.

Anh nhắm mắt lại, cắn chặt răng, "Cháu mang thai."

"Cháu… cháu cái gì?" Gellert bị lời của Snape làm giật mình quên sạch tư tưởng, rồi mừng như điên, Lucius có người thừa kế, nói cách khác, tương lai có hy vọng cho thằng bé kế thừa Thánh Đồ, mà mình cũng có thể lấy đó để gắn chặt gia tộc Malfoy và Thánh Đồ. Đừng tưởng rằng ông không biết thời gian trước Thánh Đồ lấy lòng Lucius, Chúa tể Hắc ám đời trước vui như mở cờ, tốt nhất dính chặt Lucius vào Thánh Đồ, như thế Abra không chỉ khăng khăng một mực đi theo mình, mà mình cũng có thể giải thoát dẫn Abra đi du lịch thế giới.

Vì thế mới nói, từ đầu tới cuối Thánh Đồ đáng thương đều bị Gellert "âm mưu" lợi dụng mà!

"Được, được, vô cùng tốt!" Gellert lập tức quên sự không vui vừa rồi, đối mặt với cuộc sống tốt đẹp với Abra tỉnh lại sớm hay muộn, Gellert vẫn phân biệt được bên nào nặng bên nào nhẹ, mà Snape đang mang thai cháu của Abra nữa.

Hiện tại Abra "không tiện", đương nhiên ông phải giúp rồi. "Nếu Lucius dám chọc giận cháu thì cháu nói với ta, chắc chắn ta sẽ cho thằng bé biết tay!" Gellert chợt nhớ tới nguyên nhân Snape xuất hiện, khi chế tác Khóa Cảng, ông đã định rồi, "rất muốn rời đi", Lucius đã làm gì một người mang thai khiến Snape phải rời đi thằng bé chứ?

"Lucius… Lucius…" Snape không nói nên lời, thật ra những câu vừa nãy Gellert nói Snape đã hiểu ra mình quá mẫn cảm, bản thân anh biết Lucius đã quan tâm mình đến mức nào mà.

Chúa tể Hắc ám đời trước mèo già hóa cáo, sao ông không đoán ra vấn đề giữa Snape và Lucius chứ, chẳng qua hai người một nguyện đánh một nguyện kề bên, Gellert cũng không muốn làm kẻ phá hoại. "Severus, nếu không bác nói…" Ông vừa muốn nói gì thì gương hai mặt Snape mang theo bên mình đã sáng lên.

Snape hơi do dự, anh biết người tìm mình chỉ có thể là Lucius, ngược lại Gellert không nghĩ nhiều như vậy, ông trực tiếp cầm lấy, kết nối.

"A, Sev thân…" Lucius đang ngân nga thấy người đối diện không phải Snape thì căng thẳng trong nháy mắt, rồi hoàn toàn thả lỏng, "Bác Gellert, Sev ở chỗ bác sao?"

"Đúng vậy, Lucius, bạn đời cháu bị cháu chọc giận chạy tới đó!" Gellert mỉm cười trêu chọc Lucius.

"Bác Gellert à, bác quá khoa trương rồi!" Lucius buồn cười giơ tay, "Vừa lúc Sev ở chỗ bác, để cậu ấy tránh gió bên ngoài thôi, cháu sẽ nói cậu ấy tâm trạng không tốt rời khỏi…"

"Luci, chuyện gì vậy?" Snape đoạt lấy, kích động trực tiếp gọi tên thân mật của họ.

Nhìn quan tâm không hề che dấu trên mặt bạn đời, Lucius cảm thấy ấm áp trong lòng, "Người kia nghi ngờ tôi, giao cho tôi nhiệm vụ."

"Là gì?" Snape âm thầm tính toán.

"Khụ khụ, không có gì." Lucius cười xấu hổ, từ đầu tới cuối y chưa từng nói chuyện người sói cho Sev nhà mình.

"Luci…" Mắt Snape nguy hiểm nheo lại.

"A, chỉ vậy thôi, Sev em phải cẩn thận, đợi an toàn hơn thì tôi sẽ dùng gương hai mặt thông báo với em." Lucius không thể đáp lời Snape vội vàng nói, "Tôi yêu em… cả hai người… em biết mà…" Rồi cắt kết nối.

Lửa giận toàn thân Snape bị câu nói sau cùng của Lucius dập tắt, anh biết bạn đời nhà mình, chuyện của Lucius nhất định rất khó giải quyết, nghĩ tới ước định giữa mình và Voldemort, Snape chợt nhận ra dường như đã không "báo cáo" một thời gian dài.

"Đừng lo việc khác." Một câu của Gellert làm Snape khựng lại, "Hiện tại cháu không đánh cuộc nổi."

Đúng rồi, hiện tại anh không đánh cuộc nổi, nếu chỉ có mình anh, chỉ một mình anh thì thế nào cũng được, nhưng hiện tại… Snape vô thức sờ bụng mình, nơi đó có một sinh mệnh nhỏ, một sinh mệnh hoàn toàn thuộc về anh, đây là một quà tặng khác mà Merlin cho anh, hoàn toàn thuộc về anh, anh không có tư cách dùng tính mạng anh đi mạo hiểm.

Nhưng mà… trong lúc sét đánh, Snape nhớ tới mình đã từng báo cáo lời tiên đoán kia, nguồn gốc của mọi đau khổ kiếp trước, mắt anh chợt mở to.

"Cho cháu mượn một con cú." Anh nói lưu loát, không hề khách khí cầm một tấm da dê không có huy chương trên bàn, nhanh chóng viết gì đó, dưới ánh mắt nghiên cứu của Gellert, Snape cột thư vào chân con cú, chậm rãi thở ra một hơi.

"Severus, ta cho rằng cháu biết mình đang làm gì?" Xuất phát từ lễ phép, Gellert cũng không ngăn Snape hành động, trong mắt ông, ông sẽ không tham gia hành động của con cháu mình, trừ khi họ đang bên bờ sinh tử.

"Vâng, bác Gellert." Snape nói cực kỳ tự nhiên, sự tôn trọng của Gellert được Snape tán thành, cho tới giờ người nhà Slytherin nhận định cũng không mù quáng can thiệp.

"A? Hy vọng mọi chuyện đều như cháu mong muốn." Gellert nhận được tín hiệu thiện ý từ Snape, tâm trạng cũng tốt lên, ông nhìn Abra trong quan tài thủy tinh, khi con em, con dâu em (? May mắn giáo sư không biết)thậm chí cả cháu nội tương lai của em đều thừa nhận quan hệ của chúng ta, em sẽ không chạy trốn được.

Cùng lúc đó, tại nước Anh xa xôi, một con cú xa lạ đưa một bức thư tới biệt thự Voldemort.

Voldemort mở ra, chữ viết quen thuộc trên đó biểu hiện xấu hổ và giận dữ, "Ba tháng trước, Malfoy cho tôi dùng độc dược sinh con." Nhớ tới Lucius xấu hổ khi nói "Sev đi giải sầu" vào buổi chiều, Voldemort tự cho là tìm được lý do, "Lucius được lắm, Malfoy được lắm."

Hắn nhẹ giọng nói, mọi thứ vẫn còn nằm trong lòng bàn tay.

95. Quyển 2 - Chương 95: Kế Hoạch Trả Thù

Rất nhanh, Lily ra viện, Potter cũng sắp xếp nhà ở thung lũng Godric, còn Petunia và Lupin, Potter và Dumbledore đều ăn ý giữ im lặng.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó, Potter lấy cớ dưỡng thai mà để Lily ở nhà, mình thì chấp hành "nhiệm vụ bí mật của Hội Phượng Hoàng", nói thật, phần lớn thời gian Potter đều ở St Mungo.

Bên Petunia coi như đã xong, sau khi Dumbledore kiên nhẫn hỏi bọn họ biết được lần này Petunia giấu chồng mình về nhà mẹ đẻ.

Từ khi cãi nhau với cha mẹ vì thiên vị Lily, vào tháng thứ hai sau khi tốt nghiệp Petunia đã kết hôn với bạn trai cô, Vernon Dursley. Tuy nhân cách Dursley không quá tốt đẹp, thậm chí còn thô bỉ nhưng lại là một người đàn ông biết gánh vác trách nhiệm.

Dù bạn gái mình đau lòng thẳng thắn nói em gái cô là một phù thủy thì gã cũng chỉ nghiêm chỉnh cảnh cáo sau khi kết hôn Petunia đừng thân thiết với em gái nữa, vì nhà họ "không cần họ hàng không bình thường như vậy", chứ không phải quăng Petunia mà tìm một cô mới.

Cũng vì thế, Petunia không hề do dự cưới Dursley, trở thành bà Dursley, khi mà cha mẹ căn bản không thích hôn nhân của họ. Vài năm sau, Petunia càng ngày càng gầy, ngược lại Dursley càng ngày càng béo, đó cũng không phải vì tình cảm vợ chồng họ không tốt, trên thực tế, tuy Dursley không biết cách biểu đạt tình cảm của mình nhưng gã rất chung thủy với Petunia.

Cho đến đầu năm nay, Petunia sinh con trai, Dudley Dursley, Petunia mới suy nghĩ lại mình hơi quá đáng với cha mẹ, sau khi làm cha mẹ cô cũng hiểu được, không có bậc cha mẹ nào không yêu thương con mình, họ cưng Lily rất có thể vì họ biết có một ngày họ sẽ mất đi đứa con gái này, Lily có sức mạnh mà họ không có, thế giới kia mới là thế giới của cô.

Vì thế, mặc chồng phản đối Petunia về nhà, vì Dursley không đồng ý cô không dẫn Dudley nhỏ bé về nhà ra mắt ông bà ngoại, cũng khiến Dudley tránh được một nạn.

Khi chuyện xảy ra, Petunia còn đang cố gắng nói chuyện với cha mẹ, sau khi biết em gái đã kết hôn, chỉ đưa một bức thư thông báo với gia đình thì Petunia hoàn toàn bùng nổ.

"Cũng vì Lily là một phù thủy mà ngay cả hôn lễ cũng không cho người nhà mình tham dự sao? Phù thủy gì? Sức mạnh thần kỳ gì? Quái vật, căn bản chúng chính là quái vật!" Rốt cuộc Petunia không nhịn được hét rầm lên.

Sau đó… "Bụp", "Bụp", "Bụp"… vô số tiếng độn thổ vang lên, "bọn quái vật" Petunia vừa nói đã khoác áo choàng nhe răng cười xuất hiện, dùng cây đũa mà Petunia thấy hơi nhỏ bé mà kéo gia đình họ vào cơn ác mộng sâu nhất.

Đến nay, Petunia vẫn có thể nhớ được sự sợ hãi ăn vào tận xương đó, cô khóc, quát mắng, cầu xin… mọi thứ dường như cũng chỉ là trợ hứng cho ác ma đó, họ phản kháng càng kịch liệt thì chúng càng khoái cảm.

Cuối cùng, khi Petunia mất đi ý thức, cô thấy một bộ xương khô màu xanh chậm rãi bay lên.

Chờ cô tỉnh lại ở St Mungo, Petunia đã nghĩ vô số lần tại sao mình không chết đi! Ba mẹ cầu xin, những phù thủy tàn nhẫn, thậm chí Lily lạnh lùng, đúng vậy, lạnh lùng, dù Lily có bao nhiêu lý do đi nữa thì cô phải biết hành động của cô sẽ mang tới cái gì cho gia đình chứ!

Vì thế, Petunia bài xích mọi phù thủy tới gần, dù cô biết đây là bệnh viện phù thủy, trong lòng cô đeo một mặc cảm tội lỗi vì mình sống sót.

Nói tới đây thì không thể không đề cập tới hình tượng tốt đẹp của Dumbledore trong lòng Petunia, tuy trang phục cụ ta hơi kỳ dị nhưng giống ông già Noel trong giới Muggle lại khiến Petunia càng tin tưởng cụ. Vì thế cô kể lại mọi chuyện cho Dumbledore, cuối cùng cô chỉ có một lời cầu xin, "Để tôi quên Lily, quên hết mọi chuyện."

Dumbledore cực kỳ ngạc nhiên, cụ không phải ngạc nhiên vì Petunia biết thần chú quên đi, mà lời này lại được nói ra từ lời của một Muggle. "Đứa nhỏ, ta có thể hỏi tại sao không?"

"Nếu Lily đã không quan tâm ba mẹ, vậy chúng ta cũng có thể không quan tâm tới nó." Petunia bình tĩnh trả lời, cuối cùng cô đã hiểu, tuy cha mẹ mất nhưng mình còn có Dudley, còn có Dursley, cô không thể mạo hiểm dẫn họ vào.

"Nếu cô kiên trì, ta vui lòng hỗ trợ." Dumbledore thở dài, cụ nhớ tới lời cầu xin của James, nhưng hành động của Petunia lại khiến cụ có ý tưởng khác, vung đũa phép, Dumbledore không Obliviate ký ức Petunia mà bóp méo chúng – cha mẹ chết đột ngột, em gái gả cho phù thủy đã sớm bặt vô âm tín, cuối cùng… "Nhưng họ đều là người nhà của cô, đứa nhỏ." Dumbledore đưa Petunia về nhà, thuận tay sửa chữa ký ức của Dursley, cụ nhìn con ngươi thuần khiết của Dudley nhỏ nói vậy, nhưng không biết giọng điệu của cụ có bao nhiêu là cảm thán, có bao nhiêu là… tự thuyết phục bản thân mình.

— Tôi là đường ranh giới Dumbledore sửa chữa ký ức —

Lucius rời khỏi biệt thự Voldemort rồi nhận được tin Snape truyền đến, đã biết nỗi lo của bạn đời Lucius cũng chảy mồ hôi lạnh, tuy nói hiện tại "tương lai" đã thay đổi thật nhiều, nhưng ai cũng không thể cam đoan lời tiên đoán kia sẽ không xuất hiện, hơn nữa nội dung sẽ không thay đổi, như vậy xem ra, trước khi người thừa kế của họ được sinh ra thì Sev vẫn ở nơi Gellert an toàn hơn, dù Lucius không biết Chúa tể Hắc ám đời trước suy nghĩ gì, chỉ dựa vào Abraxas đang "ở" đó, thì Gellert sẽ đảm bảo bạn đời mình an toàn, nhất là đời Malfoy tiếp theo.

Vì dời lực chú ý của Voldemort, đồng thời cũng để mình có thêm thời gian, Lucius âm hiểm "đề cử" "bậc thầy độc dược nổi danh" Slughorn cho Voldemort, nói cho đẹp là phục vụ "lord".

Sau khi được bạn đời nhà mình và Chúa tể Hắc ám đời trước đồng thời nhắc nhở, Lucius hiểu được tình trạng của Voldemort, trải qua 5 lần phân tách Chúa tể Hắc ám cũng sắp mất đi lý trí, có thể nhìn ra bằng việc càng ngày y càng nhận nhiều Crucio.

Lucius còn bị vậy, những Tử thần Thực tử chân chính càng không cần nói, nhưng bây giờ, Chúa tể Hắc ám đang ở thời kỳ mạnh, giới phù thủy chỉ giận mà không dám nói Tử thần Thực tử tàn bạo. Các Tử thần Thực tử bị Voldemort trừng phạt rồi tra tấn phù thủy gấp bội, các phù thủy phản kháng chọc giận Voldemort càng trừng phạt Tử thần Thực tử làm việc bất lợi.

Cứ thế một vòng tuần hoàn ác tính, Lucius lạnh lùng nhìn thời cơ phân tách tiếp theo của Voldemort đã không còn gần, Gellert từng nói, vừa phân tách linh hồn sẽ bộc phát sức mạnh vì linh hồn bị tổn thương, làm phù thủy ngỡ rằng pháp lực hắn đang lớn dần, thật ra đó chẳng qua chỉ là sức mạnh cuối cùng được phóng thích khi linh hồn bị xé rách mà thôi.

Tất nhiên Voldemort không biết điều này, nói cách khác, khi hắn càng không thuận lợi thì hắn càng có thể phân tách linh hồn mình.

Trước đó đã nói, phân tách linh hồn ngoài việc giết người thì vẫn cần độc dược phụ trợ. Lấy tình trạng hiện tại của Voldemort, hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Vậy thì tìm kiếm một bậc thầy độc dược trở nên cấp bách hẳn.

Lại nói tiếp, trong ba thế lực, thế lực do Lucius đại diện là yếu nhất, nhưng thành phần thì phức tạp hơn, nhất là nhân tài thì thế lực trung lập có nhiều nhất.

Tuy nhiên, hiện tại Voldemort còn chút lý trí, ít ra hắn biết hiện tại hắn vẫn không thể gióng trống khua chiêng mà lấy người từ Lucius, dù cho Lucius là bầy tôi của hắn đi nữa. Cứ thế, phạm vi lựa chọn liền thu hẹp lại nhiều.

Đương nhiên Prince là lựa chọn tốt nhất, nhưng Voldemort biết tình trạng của Snape, dùng Snape kiềm chế Lucius cũng có hiệu quả, còn chi thứ Prince, Voldemort nghĩ tới Mina dựa vào cơ thể mình để duy trì địa vị chi thứ Prince, Chúa tể Hắc ám cũng có chứng thích sạch sẽ ở phương diện nào đó.

Biết BOSS lớn nhà mình có nan đề, Lucius quyết đoán chủ động hiến kế! Horace Slughorn, không chỉ là bậc thầy độc dược, mà còn dạy bạn đời mình thành bậc thầy độc dược chỉ trong một thời gian ngắn, nếu có thể thu ông ta vào thì không chỉ là độc dược của Lord, mà dạy dỗ vài bậc thầy độc dược bên hắn cũng tuyệt đối không nói chơi!

Có thể nói, kế này của Lucius được Voldemort khen ngợi. Dù Slughorn hơi quá khéo đưa đẩy, hơn nữa vài lần pha trò trở thành Tử thần Thực tử khiến Voldemort bất mãn, nếu không phải vì quá khứ ông ta đã từng lộ ra cho hắn bí mật lớn nhất kia thì Voldemort đã sớm ra tay, còn cho ông ta lựa chọn sao?!

Nhưng mà… “Lucius, mi có thể tìm được Slughorn?”

“Như ngài mong muốn, Lord.” Lucius cười tự tin.

Khi mà gia tộc Malfoy hiện tại gần như là Hogwarts, là nơi mà Chúa tể Hắc ám công khai sẽ không chiếm lĩnh, phù thủy bằng lòng gia nhập thế lực kẻ thứ ba phục vụ gia chủ Malfoy nhiều như sao trên trời.

Luicus chỉ đưa tin với bên ngoài một câu đã có người đưa tới hành tung Slughorn trong một tuần. Nhìn địa chỉ trong tấm da dê, thung lũng Godric sao? Bên người Dumbledore? Thật là một nơi tốt.

Gia chủ Malfoy phất tay gọi con cú từ trên bầu trời, viết vài chữ lên tấm da dê, phù thủy trắng vĩ đại sẽ không để ý giúp mình chuyện này đâu! Lucius nhìn con cú đi xa, vuốt mái tóc dài bạch kim cười vô cùng lịch thiệp, hừ, kẻ đã từng tính kế Sev nhà mình, y sẽ không bỏ qua bất cứ ai!

96. Quyển 2 - Chương 96: Slughorn

Slughorn không sống tốt gì, trên thực tế đối với Slytherin mập mạp này mà nói, đau đớn nhất không phải Voldemort gọi về và Dumbledore áp bức, mà là không thể đủ hưởng thụ vinh dự mình nên có.

Dù cuối cùng Slughorn đã làm gì Snape, trong tim ông, Snape đều là bậc thầy độc dược được một tay mình dạy dỗ, mà đó lại là phần độc nhất của giới phù thủy hiện tại! Đáng tiếc, Slughorn buồn bực ngả mình vào trong ghế, nhưng ông cũng biết được đâu nặng đâu nhẹ.

Voldemort là một kẻ điên, Slughorn biết rõ điều này hơn phần lớn phù thủy, dù sao thì chính ông đã tự nói “bí mật lớn” cho Thủ Lĩnh Nam Sinh khôi ngô đẹp trai năm ấy.

Dù Slughorn không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì nhưng ông luôn chú ý tới thay đổi của Voldemort, đó cũng là vì sao mà khi rời khỏi Hogwarts thì ông quyết đoán tiến vào thung lũng Godric, trong việc này ông cũng chỉ có thể tin Dumbledore.

Tuy nhiên, với điều kiện điều chế độc dược cho Hội Phượng Hoàng hàng tháng thì Slughorn không ngờ, dù ở nơi Dumbledore ông cũng không phải hàng không bán. Là một ngọn cỏ đầu gió, chỉ cần có người ra giá thì ông đã có giác ngộ bị người ta bán đứng.

Bằng vào việc cung cấp dược liệu căn bản hơn ba phần mỗi tháng, Lucius nhận được sự đồng ý ngầm từ Dumbledore, dù sao thì không có dược liệu căn bản, thì kể cả là bậc thầy độc dược cũng không thể chế tác được. Mà trừ cái đó ra còn có một phần thuyết minh tình trạng của Lupin. Khi mà… từ sau khi tỉnh lại người sói nhỏ không nói được một lời, chỉ yên lặng nhìn mỗi người họ.

Cứ thế, trong thời gian Slughorn hoàn toàn không ngờ thì Lucius gõ cửa nhà ông, đi cùng y là cô Prince, Mina Prince.

Mina Prince chao đảo chung quanh Tử thần Thực tử đã sớm không còn là cô bé con khờ dại tự đại nữa, Snape chưa bao giờ ra mặt nhưng sự thật chi thứ Prince bị chủ nhà bỏ qua vẫn được các quý tộc truyền tai nhau.

Một chi thứ không được chủ nhà thừa nhận, một chi thứ không có thực lực, Mina không biết mình còn có thể làm những gì nữa.

Dưới áp lực này, gia chủ chi thứ Prince nhanh chóng ngã bệnh, khi đó Mina vẫn còn kỳ vọng, cô liều mạng điều chế độc dược, cô biết sớm hay muộn thì chiến tranh cũng xảy ra, chỉ cần cô có thành tựu trên độc dược, chỉ cần…

Thật đáng tiếc, hy vọng này của cô hoàn toàn tan biến sau khi nghe lén cha mình lầm bầm.

Bị chủ nhà vứt bỏ có nghĩa là mất đi huyết mạch Prince, Mina biết huyết mạch Prince có ý nghĩa như thế nào, cô đã từng uy hiếp tên máu lai kia như vậy, nhưng giờ thì… Từ đó về sau, Mina bỏ qua hết, nhanh chóng trở thành gái hồng lâu nổi danh trong quý tộc.

Dù thế nào đi nữa, xuất thân quý tộc máu trong lâu đời cộng thêm nền giáo dục quý tộc nhiều năm khiến cô rất có giá.

Cuối cùng Mina tự cho là thông minh lại trở thành một căn rơm rạ thối nát nhất, nếu là trước kia còn có quý tộc nhỏ xuống dốc hoặc lịch sử không đủ lâu còn có hứng thú với chi thứ Prince thì hiện tại hoàn toàn không thèm nhìn đến. Không có bất cứ quý tộc nào sẽ cưới một cô gái không có thanh danh cả.

Hiển nhiên gia chủ chi thứ đủ thông minh để hiểu điều này, rồi ông nhanh chóng qua đời trong vô vàn hối hận. Có lẽ ông cũng đã hối hận rằng họ không có năng lực, lại vọng tưởng thứ không thuộc về mình.

Chỉ tiếc, sự thông minh của ông không hề ảnh hưởng tới Mina Prince, vài năm nay, ngoài việc cô hoàn toàn sa đọa thành một cô ả lẳng lơ thì cô cũng biết được phân bậc trong giới phù thủy.

Chẳng qua, cũng không có nghĩa cô hết hy vọng, trên thực tế, khi Lucius kêu cô đi cùng vào hôm nay thì cô không mặc gì dưới áo choàng màu đen cũng đủ nói lên vấn đề. Là một trong những phù thủy thường xuyên ra vào nơi Voldemort, Mina biết Snape và Lucius "bất hòa", dù dựa vào cấp bậc của anh thì cô ta căn bản không thể nào biết Snape đã mang thai.

"Đàn anh Malfoy." Mina mềm mại chào hỏi, kinh nghiệm sống vài năm nay khiến cô biết được làm thế nào để có thể quyến rũ đàn ông nhất.

Chỉ tiếc Lucius không nhìn cái nào, nguyên nhân duy nhất gia chủ Malfoy kêu Mina đi cùng chính là y muốn đi gặp Slughorn.

Lucius lạnh nhạt không làm giảm sự tích cực của Mina, sau khi Lucius kết hôn còn không có ai ở riêng với y quá lâu kìa, cô còn muốn nói gì nữa lại bị động tác của Lucius cắt ngang, y lấy ra một chén trà, Mina thuận theo đặt tay lên, rồi cô cảm thấy rốn mình bị kéo.

"Đi gõ cửa." Chờ Mina tỉnh táo lại từ choáng váng sau Khóa Cảng, chợt thấy giọng nói của Lucius, sự kiêu ngạo của quý tộc khiến hai má Mina hồng hồng, cô hoàn toàn không biết mình nên làm gì, chỉ làm theo lệnh của y.

"Két—!" Cửa mở, một ông cụ mập mạp cực kỳ vui mừng đứng ở cửa, ông ngạc nhiên nhìn quý tộc bạch kim đang mỉm cười lịch thiệp.

"Đã lâu không gặp, giáo sư Slughorn, còn chưa cảm ơn ngài bồi dưỡng bạn đời của tôi, vì tỏ lòng biết ơn, xin ngài đi theo tôi một chuyến, có một vị đại nhân chờ ngài đã lâu rồi." Ngân nga, giọng điệu hiểu biết

nội tình quý tộc, Slughorn mặt trắng bệnh, Mina đưa lưng về phía họ thì mặt vặn vẹo vì ghen ghét, cô và Lucius cùng đi chỉ là vì máu lai kia.

— Tôi là đường ranh giới Lucius dẫn người tới đạp cửa —

Làm trao đổi, Lucius "đơn giản" nói tình hình của Lupin vài năm qua cho Dumbledore nghe.

Bị người nhà vứt bỏ sau khi bị đuổi khỏi Hogwarts… nỗi chua xót làm công ngắn hạn chung quanh… sự đau đớn khi biến hình mỗi tháng… cho đến khi người sói nhỏ bị mức lương cao hấp dẫn, trở thành vật thí nghiệm cho một vị phù thủy hắc ám.

Bất ngờ là, năng lực khôi phục mạnh mẽ của người sói khiến cậu trở thành vật thí nghiệm hiếm có, phù thủy hắc ám kia đã thực nghiệm vô số pháp thuật và độc dược hắc ám.

Sau đó, phù thủy hắc ám trung thành với Voldemort, Lupin là tài sản của hắn trở thành món đồ chơi cho Tử thần Thực tử. Đương nhiên đây không phải là lời nói thật, nhưng cũng không phải là nói dối.

Trên thực tế, người nhà Lupin là do Lucius nghĩ biện pháp chuyển đi, Lupin làm công ở mấy cửa hàng cũng do Lucius bày mưu đặt kế chỉ có thể làm công nhật, thậm chí thông báo tuyển dụng của phù thủy hắc ám kia cũng là do Lucius cố ý "trộm" cho Lupin, đương nhiên sau này Lucius không hề nhúng tay vào, tuy y cũng ngạc nhiên vì Chúa tể Hắc ám sẽ ấn dấu hiệu cho một người sói, nhưng chẳng liên quan tới y không phải sao?

Từ đầu đến cuối, y, Lucius Malfoy cũng chỉ là một người qua đường không báo mà thôi, cũng không ai có lập trường chỉ trích y cả – vài người tham dự sự kiện Lều Hét năm đó, Sirius cũng vậy, Potter cũng thế, chỉ có thể cắn răng nhìn Lucius vui sướng khi người gặp họa lặp lại bất hạnh mà bạn thân của họ gặp phải.

Sau khi Lucius đi khỏi, Sirius liền tới quán bar, tròn ba ngày ngâm mình trong men rượu không thể kiểm soát.

Đây là lần đầu tiên Sirius không thể tìm cho mình lý do giải thoát, cậu có thể trách ai? Rõ ràng kẻ dẫn Snape tới Lều Hét là cậu không phải sao? Khi đó Lupin không còn lý trí cậu cũng biết không phải sao? Rồi khi Lupin bị bắt rời đi cậu còn có thể an ủi mình chuyện này không sao cả, chỉ cần cậu không nhìn thấy, không nghe thấy thì có thể giả vờ như bạn mình đang sống rất tốt ở một nơi nào đó.

Nhưng giờ thì thế nào? Khi cậu tận mắt thấy Lupin suy yếu mang theo cái dấu hiệu xấu xí kia yên lặng sống sót, cậu làm sao lừa gạt được mình nữa?!

Cho đến tối ngày thứ ba, Potter kéo Sirius ra khỏi quán rượu, cậu đấm mạnh lên mặt Sirius, "Remus còn cần cậu, nếu không có phù thủy hắc ám và Tử thần Thực tử, tại sao cậu ấy có thể như vậy chứ?!"

Lời của Potter như lối ra cho Sirius, đúng vậy, mình đúng, sai chính là Tử thần Thực tử, sai chính là phù thủy hắc ám, là Chúa tể Hắc ám mà gia tộc Black thề trung thành đó!

Bắt đầu từ khi ấy, Sirius điên cuồng hơn, Orion mặt xám mày tro vì bị Tử thần Thực tử công kích, lần đầu tiên oán hận con lớn nhà mình – tuy họ đã sớm đuổi Sirius ra khỏi nhà, nhưng mình che dấu, vợ âm thầm cứu tế, Narcissa giảng giải, thậm chí lòng tốt của Regulus nữa Orion đều ngầm đồng ý, Slytherin coi trọng người nhà, nhưng hiện tại xem ra… Sirius hoàn toàn không quan tâm.

Quá khứ của Lupin nhanh chóng được lan truyền trong Hội Phượng Hoàng, những phù thủy đã từng kín đáo phê bình cậu giờ tràn ngập đồng tình, mà những phù thủy thiện lương như vợ Arthur Weasley, cô căn bản hận không thể đưa Lupin về nhà tự mình chăm sóc, dù cô lại đang mang thai, có thể đoán được số lượng thành viên nhà Weasley đời tiếp theo là rất đông.

Lupin không hề phản ứng, dù là Dumbledore quan tâm, hay là Potter và Sirius áy náy bồi thường, và cả vô số trai gái đồng tình cậu, Lupin không biết mình cần gì, nhưng cậu biết mình không muốn những người này đồng tình, nhưng cậu không có gì cả, cậu chỉ là một người sói không được phù thủy thừa nhận mà thôi.

Người sói im lặng sẽ không biết, ở chỗ rẽ bên ngoài phòng bệnh của cậu, có một phù thủy nam thấp bé mà có lẽ cậu cũng không nhớ rõ sẽ im lặng đứng nhìn cửa phòng bệnh cậu vào mỗi buổi chiều.

Là một người tham dự không muốn ai biết ở sự kiện Lều Hét năm đó, Peter Pettigrew chưa từng tỉnh táo như bây giờ. Cậu nhớ tới Remus Lupin – Gryffindor kia sẽ công bằng đối xử với mình, sẽ nhìn mình cười ấm áp, hiện tại chỉ im lặng mà hèn mọn sống sót, mang theo dấu hiệu thuộc về Chúa tể Hắc ám.

Nghĩ nghĩ, Peter Pettigrew chậm rãi xiết chặt nắm tay, Merlin đều công bằng cả, James Potter, Sirius, sớm hay muộn rồi họ sẽ gặp báo ứng!

97. Quyển 2 - Chương 97: Orion Black

Slughorn bị dấu hiệu không gây nên dao động gì trong Tử thần Thực tử, họ được ích lợi thật lớn làm u mê đầu óc tuy cảm thấy đôi khi thủ đoạn Voldemort quá mức trực tiếp và tàn bạo nhưng quay đầu nhìn thấy ích lợi mình nhận được, phần lớn Tử thần Thực tử đều cuồng nhiệt vùi đầu vào trong hành động của Chúa tể Hắc ám.

Tuy nhiên trong thế lực Hội Phượng Hoàng tương ứng và thế lực thứ ba, tin tức này lại gây sóng to gió lớn, Slughorn là bậc thầy độc dược đầu tiên công khai tìm Voldemort nương tựa, hơn nữa tính cách ông ta rất cẩn thận.

Thế lực Hội Phượng Hoàng và những phù thủy bị Tử thần Thực tử ức hiếp đều thóa mạ sự nịnh nọt của ông ta – trong mắt phù thủy bình thường, hiện tại Voldemort đang trong thời kỳ mạnh, sắp thống trị giới phù thủy; mà trong thế lực thứ ba cũng bắt đầu có người dao động, nghĩ có nên học tập lão hải báo gian xảo kia đi theo Voldemort hay không.

Lucius hoàn toàn không quan tâm người phía dưới nghĩ như thế nào, chỉ cần nghĩ tới Slughorn đã từng muốn phủi sạch quan hệ với Chúa tể Hắc ám vẻ mặt đau khổ chấp nhận bị dấu hiệu, hơn nữa bị giam trong biệt thự Voldemort rồi còn phải hôn vạt áo choàng Voldemort mỗi ngày thì Lucius cũng cảm thấy vui sướng.

Nghĩ tới ánh mắt Slughorn nhìn mình bất đắc dĩ mà hơi hoảng sợ mỗi lần tới biệt thự Voldemort, Lucius buồn cười, đây chỉ là bắt đầu, một khi Voldemort rơi đài đến lúc đó mới chính thức là tận lòng với đạo sư ngày xưa của Sev nhà mình.

Mina im lặng hơn nhiều từ sau khi đi theo Lucius trở về, cũng không tham gia rất nhiều "bữa tiệc" trước đó yêu thích, đối với điều này các quý tộc không tỏ vẻ tiếc nuối gì, cô ả này cũng sớm cùng đường, giờ người có chút thân phận cũng không muốn có quan hệ với cô ta.

Không biết Mina bị cái gì kích thích, cô trực tiếp yêu cầu với Voldemort học tập độc dược Slughorn. Lúc ấy Voldemort ngạc nhiên nhướn mày, nhìn thấy sự điên cuồng tận sâu trong mắt Mina.

Vì sự điên cuồng ấy, Voldemort cho Mina cơ hội, Lucius cố chấp với Prince, Mina lại cố chấp với Lucius, Voldemort muốn biết, cố chấp này có thể làm họ đi tới bước kia hay không.

Còn việc phân tách, Voldemort nhíu mày, tình thế bây giờ không quá tốt, hắn càng cần sức mạnh, còn vật chứa, Voldemort đã chuẩn bị tốt, giờ chỉ thiếu địa điểm.

[Voldy, cậu đang làm gì đó? Người ta rất buồn chán.] Nagini bò ra từ sau giá sách.

[Nana, ta đang suy nghĩ, đừng làm phiền.] Chỉ khi đối mặt với Nagini Voldemort vẫn còn hiền lành, ít nhất hắn chưa từng muốn sử dụng Crucio với Nagini.

[Trong sơn động của người ta, có đồ ăn ngon nha.] Nagini không để ý thái độ của Voldemort, ngược lại nó quấn quanh chân Voldemort, cũng bắt đầu bò lên trên.

[A, được rồi, Nana, chúng ta nên trở về xem thôi.] Lời của Nagini làm Voldemort bừng tỉnh, hắn nhớ tới mình còn có một hang nhỏ bên bờ biển ấy, địa điểm giấu Trường Sinh Linh Giá tiếp theo, có rồi.

— Tôi là đường ranh giới Slughorn bị ấn dấu hiệu —

Ngay khi Voldemort chuẩn bị phân tách, Lucius kết thúc sự kiện của Lupin, Hội Phượng Hoàng đưa ra phản kích, Snape an tâm dưỡng thai ở nước Đức thì một chuyện bất ngờ xảy ra – Orion Black, gia chủ Black đương nhiện, người được Chúa tể Hắc ám công nhận tin tưởng nhất và là trợ thủ đắc lực, đã chết trong một

trận hỗn chiến ở quanh Hogsmeade, mà con trai lớn của ông ta, được công nhận là "phản nghịch gia tộc Black" nghe nói ở ngay gần đó, cũng có lời đồn căn bản chính do cậu ra tay!

Lần này, dù Chúa tể Hắc ám hay là phù thủy trắng đều bị chấn động.

Về công về tư, Chúa tể Hắc ám cũng không thể bỏ qua hành động này như quá khứ, vì thế, Tử thần Thực tử gần như điên cuồng tấn công, trong đó kẻ điên cuồng nhất thuộc về đại tiểu thư nhà Black, nữ chủ nhân gia tộc Lestrange hiện tại, Bella.

Khi biết được tin chồng mất Walburga đổ bệnh, là nữ chủ nhân một gia tộc, nam chủ nhân đột nhiên qua đời khiến bà vô cùng đau lòng, nhưng thực sự làm bà đổ bệnh chính là do con trai lớn cũng là kẻ khả nghi. Tất cả rơi vào đường cùng, Regulus chóng vánh trở thành gia chủ Black. Trong thời loạn này, ai cũng không chú ý tới, con gái thứ hai nhà Black, Andromeda bị khóa ở phòng ngủ của mình yên lặng biến mất.

Regulus kế thừa gia chủ đầu tiên là trung thành với Voldemort, tuy gia tộc Black đã sớm trở thành… Tử thần Thực tử đáng tin, bản thân Regulus còn được tự Voldemort dạy dỗ.

Nhưng hôm nay không như lúc trước, Orion chết, chết còn kỳ lạ, thời gian trước gia tộc Black nuốt vào phần lớn tài nguyên càng khiến người ta ghen tị, thời gian này, gia tộc Black cần thái độ của Voldemort, tỏ vẻ hắn vẫn coi trọng Black như cũ.

Voldemort rất vui vẻ đáp ứng yêu cầu "nho nhỏ" này của Regulus, Orion chết khiến hắn hơi khổ sở nhưng cũng chỉ là mất đi một bầy tôi có tác dụng, hiện tại việc cấp bách là phòng ngừa Hội Phượng Hoàng phản kích. Đối với Voldemort mà nói, hiện tại Tử thần Thực tử càng ổn định càng tốt, hắn không quan tâm người dưới có chút suy nghĩ nhưng không thể ảnh hưởng đến toàn cục.

Rất nhanh, quyết định của Voldemort khiến Tử thần Thực tử không còn suy nghĩ nhiều, Regulus gian nan vượt qua thời kỳ nguy hiểm nhất của gia tộc, nhưng không đợi họ vui vẻ thì tin tức xấu liên tiếp khiến không khí gia tộc Black cực kỳ áp lực.

Andromeda chạy trốn tới hội Phượng Hoàng, vì cô phải gả cho một phù thủy nam huyết thống Muggle; Cissy mang thai nhưng sau khi sinh thì cũng mất sớm vì sức khỏe; Sirius được Hội Phượng Hoàng phong làm "anh hùng", gần như mỗi người đều tuyên dương cậu "quân pháp bất vị thân", dường như họ tận mắt thấy Sirius ếm Avada Kedavra Orion vậy…

Nếu như nói tin tức đầu tiên khiến gia tộc Black mất hết mặt mũi, tin tức thứ hai cắt đứt trợ lực gia tộc Black tại nước Đức, vậy thì tin tức cuối cùng lại có tính chất hủy diệt gia tộc Black!

Gia tộc xem trọng người thừa kế, không chỉ không được chỉ đũa phép vào người nhà mình – đây còn chưa tính, dù sao mỗi một đời Black đều có một hai kẻ phản nghịch, đời này cũng chỉ là trùng hợp là người thừa kế gia chủ thôi, nhưng tự tay giết cha mình lại không thể nào nói nổi, Slytherin coi trọng người nhà, dù cho hoàn cảnh nào đi nữa.

Có thể nói, một tay Sirius phá vỡ truyền thống trăm ngàn năm qua của giới quý tộc, nhất là các quý tộc Slytherin, không khác gì khiến mọi người dẫm danh dự gia tộc Black dưới chân.

Nghe nói sau khi nghe được tin tức này Walburga hôn mê ngay lập tức, tỉnh lại thì chửi ầm lên không để ý phong độ quý tộc! Slytherin coi trọng vinh quang, mà Sirius lại làm bẩn toàn bộ vinh quang Slytherin, có thể nghĩ, dù có đuổi cậu ra khỏi nhà thế nào thì mọi người vẫn nhớ rõ, đó là Sirius… người thừa kế đã từng được gia tộc Black coi trọng nhất.

Regulus thật vất vả cứu vãn được một ít danh dự lại bị mất sạch, lần này ngay cả Voldemort cũng không thể hỗ trợ, danh dự và vinh quang căn bản không phải ai cũng có thể bù lại được. Nếu Orion biết cái chết của mình khiến danh dự ngàm năm của gia tộc Black bị sụp đổ thì chỉ sợ ông cũng muốn bò ra khỏi mộ.

Nhưng dù Orion có biết hay không thì ông tranh đua cả đời với Abraxas, rốt cuộc, gia tộc Black vĩnh viễn kém hơn gia tộc Malfoy.

Khi Regulus sứt đầu mẻ trán vì sự vụ nhà mình, Sirius cũng không tốt đẹp gì bên Hội Phượng Hoàng.

Đương nhiên không phải mọi người bài xích cậu, hoàn toàn ngược lại, khoảng thời gian này là lúc mà Sirius thấy tốt nhất từ khi gia nhập Hội Phượng Hoàng, mỗi người đều tin tưởng cậu, mỗi người đều mỉm cười

chân thành khi thấy cậu, mỗi người đều vỗ vai cậu nói: Sirius, được lắm, không hổ là Gryffindor.

Nhưng Sirius không vui, mọi thứ cậu mong đợi giờ như một trò đùa, bởi cậu đã giết cha mình, ít nhất mỗi người đều cho là vậy.

Thời gian quay ngược lại chuyện phát sinh ngày đó, một chiến trường nhỏ đơn giản, Tử thần Thực tử chiếm ưu thế. Vị trí phân đội nhỏ của Sirius ngay ở phụ cận, nhận được tín hiệu họ chạy tới trợ giúp.

Liên hệ giữa người thân không thể nói cắt là cắt, Orion thấy Sirius, Sirius cũng thấy Orion, hai người sửng sốt, rồi quay đầu như không có việc gì.

Không ngờ, một Tử thần Thực tử phóng ra thần chú về phía Sirius bọn họ, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Orion lại vừa lúc đứng giữa, vì thế, gia chủ Black nhẹ nhàng nhấc tay, hóa giải tấn công của Tử thần Thực tử, thậm chí ông còn oán giận vì độ chính xác của đối phương, lời đó có bao nhiêu phần chân thành, bao nhiêu phần giả ý thì chỉ sợ Orion mới biết được.

Sự cố đột nhiên xảy ra, một phù thủy bên cạnh Sirius thấy vậy vừa lúc chuẩn xác ném tia sáng xanh vào Orion đang lộ ra đằng lưng cho Sirius.

Sirius đến nay còn nhớ rõ, đôi mắt cha mình không thể tin được, rồi cặp mắt xám kia không còn sắc thái nào nữa.

Ma xui quỷ khiến, Sirius không phủ nhận đi lên nhiệt tình tán dương đồng bạn, nhưng thừa dịp người không chú ý, cậu tháo chiếc nhẫn trên tay Orion rồi đặt vào trong lòng bàn tay, cậu nhớ rõ nhẫn đá đen xấu xí này, lần trước Regulus nhờ Cissy mang tới mà cậu không nhận.

Cho đến khi người anh em tốt nhất của Sirius, James Potter cũng cười lớn đi lên ôm lấy cậu khen cậu "thật sự vô cùng lớn" Sirius mới lộ ra một nụ cười khó coi hơn khóc, cậu đã sớm không thể quay đầu.

98. Quyển 2 - Chương 98: Tiến Triển Ở Nurmengard

Mọi chuyện xảy ra bên nước Anh không hề ảnh hưởng tới sự yên bình của Nurmengard, tuy hiện tại vì có Snape, Chúa tể Hắc ám đời trước bất đắc dĩ sử dụng phần lớn công năng khác của Nurmengard. Điều này cũng khiến Thánh Đồ càng thường xuyên ra vào Nurmengard vào thời gian này, sau khi xây dựng xong rốt cuộc nó cũng phát huy được công dụng rồi – sở chỉ huy của Chúa tể Hắc ám đời trước.

Đối với việc Snape tác động khiến kết quả này sinh ra, Thánh Đồ cực kỳ kính nể, và cảm kích.

Không nói tới thân phận "thái tử ẩn hình" của Lucius, chỉ riêng việc Snape là bậc thầy độc dược đã đủ khiến Thánh Đồ nhiệt tình rồi.

Trong những phù thủy khảo hạch cuộc thi Nhà bào chế thuốc lần trước, có vài người có họ hàng hoặc có quan hệ dây mơ rễ má với quý tộc nước Đức. Giống với thuật luyện kim, nếu muốn đi tới cực hạn ở độc dược học thì thiên phú, cố gắng đều rất quan trọng, đương nhiên dược liệu là cần thiết, mà với quý tộc nắm giữ phần lớn tài nguyên giới phù thủy mà nói thì cũng chỉ có phù thủy có quan hệ với họ mới có thể ngồi lên ngai vàng trong lĩnh vực này.

Cũng vì thế, ánh mắt Thánh Đồ nhìn Snape ngập tràn kính nể, nghĩ mà xem, một máu lai, dù khi đó anh thật sự "có cái gì" với Lucius thì sản phẩm của anh đều được điều chế dựa trên dược liệu căn bản của Hogwarts, nhưng chính vì vậy mà anh vẫn lấy được chứng chỉ cấp A Nhà bào chế thuốc, càng không nói tới kế thừa Prince.

Kỳ thật Thánh Đồ không nói sai điều này, bậc thầy độc dược của gia tộc Malfoy tuyệt đối là thành tựu của Snape từ đầu tới cuối, nhưng không phải đời này, mà là kiếp trước. Sau khi Lucius trở thành người bạn duy nhất của Snape, độc dược gia tộc Malfoy hầu hết có một nửa là của Snape điều chế.

Ngoài kính nể, Snape đến khiến phạm vi hoạt động của chúa tể nhà mình mở rộng ra là nguyên nhân mà Thánh Đồ cảm kích.

Lại nói tiếp, từ khi chúa tể nhà mình nhất thời luẩn quẩn giam mình lại, Nurmengard, sở chỉ huy mà lúc trước Thánh Đồ tập trung đưa cho chúa tể mình lại trở thành một nhà ngục.

Trận pháp cấm, cấm độn thổ… Chúa tể Hắc ám biến nơi này thành một tòa tháp giam giữ công chúa, chỉ đợi hoàng tử của mình. Nhưng hoàng tử có thật sự là hoàng tử không còn chưa tính, Dumbledore lão già kia chẳng có gì, chỗ nào đáng cho chúa tể nhà mình yêu thương nhung nhớ chứ.

Chỉ tiếc, Chúa tể Hắc ám đời trước như uống vô số Tình Dược, thế nào cũng không chấp nhận đề nghị của Thánh Đồ, nhìn mỗi lần Dumbledore xuất hiện, chúa tể nhà mình giả vờ như rất thê thảm, Dumbledore rời đi, chúa tể nhà mình im lặng, Thánh Đồ thậm chí còn nghĩ có nên trực tiếp buộc Dumbledore tới đây hay không.

Nhưng nghĩ tới hành động của Dumbledore, và cả hành vi điên điên khùng khùng sau này, Thánh Đồ vẫn không kéo nổi, họ xuất thân từ quý tộc đó, thẩm mỹ có tới mức thấp nhất cũng không tới trình độ này.

Cũng may, gia chủ Malfoy xuất hiện, quả thực như một ngọn đèn giữa đêm đen, là kỳ tích Merlin đưa tới cho họ!

Mà kết quả khiến người ta cực kỳ hài lòng, hiện tại chúa tể họ không chỉ không tới chỗ động đen Dumbledore kia, còn lựa chọn người thừa kế, giờ bạn đời "thái tử" đã xuất hiện tại Nurmengard, càng khiến Chúa tể Hắc ám đời trước không thể không luôn luôn chú ý tình thế giới phù thủy nước Anh, cũng vì nguyên nhân đó, từ khi quyết đấu "thất bại" lần đầu tiên Gellert liên hệ với Thánh Đồ thường xuyên và chặt chẽ như vậy.

Vì thế, không ít Thánh Đồ đáng tin đặc biệt tới thăm Snape, nước mắt lưng trong cảm ơn anh "đã cống hiến cho giới phù thủy nước Đức" làm Snape lơ mơ, nhưng nghĩ tới biểu hiện như dạy dỗ con cháu khi đối diện với Lucius của Chúa tể Hắc ám đời trước, Snape hiểu Thánh Đồ chỉ coi rằng Chúa tể Hắc ám đời trước tìm người thân mà thôi.

Đánh chết Snape cũng không nghĩ tới, ngay từ đầu, Chúa tể Hắc ám đời trước đã có mục đích tính kế Lucius vào Thánh Đồ, dù sao thì trong kinh nghiệm của anh, kể cả Chúa tể Hắc ám hay phù thủy trắng thì những kẻ bề trên này đều rất thích kiểm soát, mà buông tay là điều không thể.

Trừ điều đó ra, Snape cũng không sống tệ ở Nurmengard, có ăn (Lucius gần như mỗi ngày đều cho cú tới đưa đồ ăn, vì thế, gia tộc Malfoy đưa ra giá lớn tìm một đám ưng vàng có sức chịu đựng lớn, tốc độ nhanh), có uống (từ khi biết Snape mang thai Chúa tể Hắc ám đời trước không cho anh chạm vào độc dược, không chỉ vậy, Dược bổ sung pháp lực, Dược dinh dưỡng, mỗi ngày đưa tới không cần xác định địa điểm, trong Thánh Đồ cũng không ít bậc thầy độc dược, mà ở nước Đức, Thánh Đồ căn bản là lấy thúng úp voi), còn rất an toàn (đùa à, không nói Chúa tể Hắc ám đời trước sẽ không để anh gặp sự cố ở Nurmengard, trên thực tế, mỗi một phù thủy nước Anh tiến vào nước Đức đều sẽ bị Bộ Pháp thuật nước Đức "đặc biệt chú ý", mang cái danh là "quan tâm tình trạng sinh tồn của phù thủy nước khác"), có thể nói, ngoài việc lo lắng cho bạn đời thì Snape không có suy nghĩ nào khác.

Trong tình huống như vậy, tới gần 6 tháng, bụng Snape như được thổi lên, khiến Lucius chỉ giao tiếp với bạn đời qua gương hai mặt đứng ngồi không yên, sau khi báo với Voldemort, Lucius xấu hổ tỏ vẻ "mình muốn đi lén xem Sev nhà mình đang giải sầu".

Voldemort sảng khoái cho đi, lần phân tách sắp tới này, Lucius không có ở đây sẽ càng làm hắn cảm thấy an toàn.

— Tôi là đường ranh giới Lucius chạy tới thăm giáo sư —

Trước mặt Voldemort, Slughorn run rẩy đứng một bên, ông thấy Voldemort hài lòng nhìn độc dược mình vừa điều chế, mồ hôi lạnh chảy dọc trên da mặt nhăn nheo lại vì chợt giảm cân.

Bột cây gai, máu bạch kỳ mã, nước mắt nhân ngư, nguyệt quang hoa… Slughorn chưa từng thấy cách điều chế nhưng bậc thầy độc dược đại khái hiểu được cách sử dụng của bình độc dược này, nói cách khác, hiện tại "chủ nhân" trên thực tế của ông thật sự làm chuyện đó!

Khi Slughorn hiểu được thì ông đã biết mình bị Lucius tính kế, nguyên thân thì… chỉ sợ là sự kiện năm thứ năm hồi đó.

Hiểu ra Slughorn gần như tuyệt vọng, ông biết đó là thứ đáng sợ, tuy không có chứng cớ nhưng hiện tại vận mệnh ông đang gắn liền với Chúa tể Hắc ám, chỉ dựa vào dấu hiệu hắc ám trên cánh tay trái của ông, Slughorn biết mình vĩnh viễn không sửa rạch được. Mà tuyệt vọng hơn tất cả mọi người chính là, chỉ có

Slughorn biết Voldemort nhất định sẽ thất bại, còn thời gian thì nhìn xem khi nào Chúa tể Hắc ám sẽ nổi điên là biết.

Là một Slytherin không có thế lực, cả đời Slughorn chỉ có hai thứ – vinh dự và thanh danh.

Nhưng giờ thì, lên nhầm thuyền giặc thanh danh ông chắc chắn đã không còn, mà vinh dự, chỉ sợ tẩy trừ toàn diện sau chiến thì vinh dự cũng đem quét rác. Slughorn chưa bao giờ hận một người như vậy, nếu Lucius xuất hiện trước mặt ông, Slughorn cam đoan, ông nhất định sẽ nghĩ ra phương thức ác độc nhất để nguyền rủa y.

Trở lại hiện thực, nhìn Voldemort vừa lòng đánh giá độc dược, cơ thể gầy yếu của Slughorn do suy nghĩ quá nhiều một thời gian dài đang run rẩy, ông đã nhận Crucio, ông chưa có sức để thuyết phục Chúa tể Hắc ám tin ông mọi chuyện hắn đang làm là sai, càng không có cách nào vạch trần rắp tâm hiểm ác của Lucius.

Không thể không nói, Slughorn có thể là người duy nhất hiểu được suy nghĩ của Lucius ở giới phù thủy nước Anh, ngoài Snape, gia chủ Malfoy gian xảo này đứng ở một vị trí có lợi nhất, ch0 dù tương lai Slughorn chỉ ra và xác nhận thì ông có năng lực gì khác chứ? Cánh tay trơn bóng của y sẽ khiến lịch sử y trong sạch như bạch kỳ mã. Tổng hợp lại thì không biết là vì nguyên nhân gì, quý tộc bạch kim trẻ tuổi này dường như đã biết Chúa tể Hắc ám thất bại ngay từ đầu vậy!

Khiến Slughorn phải nghẹn họng là, rõ ràng suy đoán của ông có lý, nhưng ông không thể thuyết phục bất kỳ ai tin tưởng, kể cả Voldemort lòng tràn ngập nghi ngờ Lucius cũng sẽ không tin tưởng Lucius đã biết tương lai mình thất bại ngay khi thành lập thế lực thứ ba, càng miễn bàn trong mắt phần lớn Tử thần Thực tử, giờ đang là lúc họ mạnh nhất, sao lại tin tưởng những thứ họ đang có chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước chứ?

"Horace," Giọng Voldemort có vẻ lạnh lùng hơn, "Làm rất tốt, ta rất hài lòng."

"Phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi," Slughorn quỳ xuống, dùng đôi môi màu xám của mình hôn vạt áo choàng Voldemort, "Nếu ngài đồng ý, tôi muốn xin ngài để tôi trở về nhà, tôi cần lấy một số thứ, để tiện phục vụ cho ngài hơn." Đây là thời cơ tốt nhất mà ông có thể tìm được, ông không thể ngồi chờ chết, chỉ cần ông có thể đi ra ngoài thì dù làm gián điệp cũng được.

"Crucio!" Mặt Voldemort đen sì, trực tiếp ném một thần chú lên người Slughorn, "Ta nghĩ bậc thầy độc dược của ta biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, Chúa tể Hắc ám không thể dễ dàng tha thứ kẻ lừa gạt!"

Slughorn gào toáng lên, cho tới giờ ông cũng không phải là người kiên trì cho tới cuối cùng, bằng không ông cũng sẽ không trở thành "cỏ trước gió" nổi danh. "Lord, tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi, tôi không dám!" Slughorn gào thét.

Không chỉ Voldemort, kể cả Mina cũng hơi khinh thường Slughorn, Slytherin đều cố chấp, mà ở Slughorn thì sự cố chấp này thật sự là quá nhỏ.

"Thu hồi pháp thuật." Voldemort miễn cưỡng mở miệng, "Nhớ kỹ thân phận của mi, "bậc thầy độc dược" của ta." Nói xong, hắn không hề do dự xoay người rời đi, thế cục gần đây đã rơi vào thế giằng co, Voldemort hơi nôn nóng.

Slughorn nằm trên mặt đất há to miệng thở dốc, trong lòng ông tràn ngập tuyệt vọng vì tương lai và hận thù Lucius.

Vài ngày sau, Voldemort như vô tình phân phó Regulus mượn gia tinh của cậu dùng một chút, tuy Regulus không hiểu nhưng vẫn phái Kreacher mình coi trọng nhất đi qua, mà còn dặn dò nó "nhất định phải trở về".

Rốt cuộc vận mệnh đã trở về quỹ đạo, chẳng qua không biết lần này có người nào may mắn tránh thoát được sự tàn khốc của nó hay không.

99. Quyển 2 - Chương 99: Thăm Snape

Khi Lucius xuất hiện tại Nurmengard, Snape đang đọc sách, vì dáng người thay đổi, Snape cũng dần dần tự rời xa độc dược.

Trên thực tế, từ mấy tháng trước Snape vô thức cảm nhận được con mình đang động, trong lòng anh đột nhiên có một cảm giác nào đó. Một sinh mệnh mới, hoàn toàn được anh sáng tạo và mang thai, cứ như vậy chậm rãi sống. Mà sau này, thằng bé sẽ cao lên, sẽ học đi, học nói, sẽ nghiêm túc học tập, sử dụng pháp thuật, rồi trở thành một người hoàn toàn khác anh hoặc là Lucius.

Nghĩ vậy, Snape nhịn không được vuốt ve bụng mình một lần rồi một lần, dù trước đó mấy phút đồng hồ anh còn đang phỉ nhổ "hành vi ngu ngốc của kẻ đầu nhồi đầy cỏ lác". Đây là đứa trẻ hoàn toàn thuộc về mình, ngay cả Merlin cũng không thể cướp đi.

Lúc Lucius tiến vào nhìn thấy hình ảnh đó, bạn đời y đang nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, gương mặt có vẻ cực kỳ thả lỏng, cả người vô cùng hiền hòa.

Lucius cứ thế bị Snape mê hoặc, hơn nữa nghĩ đến cậu còn đang mang thai con mình, Lucius đã cảm thấy thỏa mãn ngập tràn linh hồn tản ra tứ chi y, chỉ khiến y muốn kiêu ngạo tuyên bố với toàn giới phù thủy.

Vì rung động ấy, Lucius rón ra rón rén tới gần bạn đời mình, rồi ôm Snape vào lòng. Liên hệ giữa bạn đời khiến Snape thả lỏng theo bản năng, cũng khiến Lucius có cơ hội.

"Sev, tôi rất nhớ em." Lucius vùi mặt mình vào hõm vai Snape, giọng nói dĩ nhiên là đang làm nũng.

Snape hiếm khi không so đo với y, cảm giác tốt đẹp vì bạn đời tới gần an ủi nỗi lo lắng gần đây của anh.

"Luci, bên kia thế nào?" Snape không quay đầu lại, chỉ thả lỏng cơ thể, anh có thể cảm nhận được đứa nhỏ của anh đang tỏ ra vui sướng vì Lucius tới gần, ít nhất hiện tại dao động pháp thuật đầu tiên nó truyền tới mạnh chưa từng có.

Snape có thể cảm nhận được, đương nhiên Lucius cũng có thể, càng bất ngờ hơn Snape là, từ sau tháng thứ ba y chưa từng gặp nhóc con kia.

"A, nhóc con, con đang chào cha sao?" Lucius thật cẩn thận đặt tay mình lên bụng Snape, gần như là cùng lúc, y cảm nhận được rung động nho nhỏ.

Lucius ngay lập tức ngơ ngẩn, đầu óc chỉ có "Con của ta và Sev động", "Nhóc đá ta". "Nhóc chào ta". Snape không quay đầu lại, nghĩ thôi cũng thấy được vẻ mặt ngu ngốc của Lucius hiện tại, giống như vẻ mặt ngu ngốc khi Lucius thông báo với anh y có Draco vào kiếp trước vậy.

Đúng thế, kiếp trước, Snape nhìn rất rõ, kiếp trước Lucius là của Narcissa, là người bạn duy nhất của mình; mà đời này Lucius, lại thuộc về mình!

Có lẽ vì có đứa nhỏ ràng buộc, Snape cảm nhận rõ liên hệ giữa mình và Lucius càng thêm củng cố. Nhưng Snape không muốn để Lucius biết chuyện này, hiện tại Veela ngu ngốc cũng đã đủ mất mặt, nếu cho y biết thì còn không bằng đưa mình lên trời rồi.

"A, Sev, thật đúng là… Merlin ơi! Thật đúng là…" Miệng Lucius gần như ngoác tới tận mang tai, dục vọng chiếm hữu của Veela viễn cổ trong thiên tính với bạn đời được thỏa mãn đến cực hạn – còn cái gì có thể chứng minh bạn đời yêu mình bằng việc bạn đời đang mang thai con mình chứ?

"Luci, thế cục thế nào?" Snape hiểu được ý của Lucius, nhưng anh biết Lucius đi tới đây không dễ dàng, họ còn có chuyện quan trọng hơn.

"A, Sev thân mến của tôi, em không thể không nói tới "Chúa tể Hắc ám" không có tý thẩm mỹ quý tộc nào, hoặc là lão ong mật suốt ngày chỉ bận rộn bay tới bay lui kia ư?" Lucius ngân dài, giọng nói ngập tràn ai oán, vài tháng không gặp bạn đời và con mình thì y dễ chịu sao? Hiện tại thì tốt rồi, vừa gặp đã hỏi hai người không biết mệt mỏi kia – một kẻ thì vui vẻ gây áp lực cho mình, một kẻ thì vui vẻ gây áp lực cho người khác.

"Lucius…" Từ khi mang thai tính tình càng không tốt Snape đè thấp giọng, ở Nurmengard anh còn kiêng nể, hiện tại đối mặt với Lucius, căn bản anh không cần nhẫn nại, "Tôi cho rằng, là một bạn đời, gia chủ Malfoy còn biết nên trả lời câu hỏi của bạn đời anh ta trước, khi mà tác dụng của hai vật nhỏ ở hai bên quả cầu trên cổ anh ta không phải dùng để xả giận hay để tưới."

"A, Sev." Đã lâu không bị bạn đời nhà mình phun nọc độc, Lucius cứng người, "Sev thân mến của tôi, đương nhiên tôi biết, ý của em chính là tất cả của tôi."

"Nói." Snape bị lời nói gần như công khai tỏ tình làm mặt đỏ lên, chẳng qua anh cũng biết tranh chấp vấn đề này với Lucius là không có ý nghĩa, trong vài năm, anh đã lần lượt "tự thể nghiệm" trình độ vô sỉ của Lucius trên vấn đề này rồi.

"Chúa tể Hắc ám đã chuẩn bị phân tách, phù thủy trắng thì chuẩn bị tương đối rồi, a, nghe nói cô Potter mang thai." Lucius bĩu môi, câu cuối cùng Lucius cố ý nói ra, dù lời tiên đoán kia có tồn tại hay không thì y cũng không thể khiến người thừa kế của mình chịu tội phần của Kẻ Được Chọn kia được. Slytherin đều gian xảo, hoạt động sau lưng là được rồi, nghề nghiệp công khai như Kẻ Được Chọn là không có tiền đồ.

"A, chẳng lẽ gia chủ Malfoy tôn quý không có tin tức gì khác?" Snape nhếch môi, đừng quên bây giờ anh đang ở địa bàn của ai, mà vì gia tộc Malfoy mới khiến Gellert đặc biệt chú ý tới giới phù thủy nước Anh làm sao ông có thể không có con đường "đặc biệt". Trên thực tế, trong khoảng thời gian này Snape thường xuyên được mời đi theo Abraxas cùng chia sẻ "tin tức của Lucius", điều này cũng khiến Snape có một nhận thức mới về quan hệ giữa Abraxas và Chúa tể Hắc ám đời trước.

Lúc mới đầu, Snape tuyệt đối kinh khủng, nghĩ mà xem, phù thủy bình thường nào sẽ "giao tiếp" với một phù thủy đang "ngủ" trong quan tài thủy tinh như người bình thường. Coi Gellert đi, thậm chí cả Thánh Đồ cũng rất bình tĩnh chấp nhận, Snape bắt đầu cảm thấy mình không phải là quái vật hiếm thấy.

Kiếp sống người đàn ông độc thân nghiêm cẩn đời trước khiến Snape gần như không có kinh nghiệm gì trên phương diện này, cả đời này anh lại bị Lucius "cố định" ngay từ sớm, nên cuối cùng Snape trực tiếp hiểu lý do là vì "quý tộc cổ quái", mà sự cổ quái này là rất thông thường.

Có kết luận này, lại nhìn "giao tiếp" giữa Gellert và Abraxas, Snape cảm thấy mình có thể hiểu được tình cảm của Chúa tể Hắc ám đời trước đối với gia chủ Malfoy.

Có lẽ không phải tình yêu, có lẽ không chỉ là dục vọng chiếm hữu đơn thuần, đó là cảm giác muốn làm bạn, đương nhiên, làm bạn này không phải ai cũng có thể đảm đương, Snape cũng không biết quý tộc bạch kim trong quan tài thủy tinh khi nào và vì sao lấy được tư cách làm bạn trong mắt Gellert nữa.

Là một Slytherin, Snape căn bản không tin vào tình yêu, nhìn mẹ mình, nhìn mẹ Chúa tể Hắc ám, tình yêu chỉ có thể dẫn tới nỗi đau mà không còn gì khác, nếu không phải Lucius và mình là bạn đời linh hồn ván đã đóng thuyền thì đến tận cuối đời Snape cũng sẽ không tin Lucius toàn tâm toàn ý với mình.

Cũng vì thế, Gellert muốn làm bạn với Abraxas càng khiến Snape yên tâm, Abraxas là người nhà của anh, Slytherin chỉ muốn người nhà mình tốt nhất.

"Giáo sư Slughorn "vui vẻ" trở thành bậc thầy độc dược của Voldemort," Lucius hiểu được nơi phát tin tức của bạn đời nhà mình, "Ừm, Hội Phượng Hoàng có thêm một người sói là Tử thần Thực tử?"

"A?" Snape nhướn mày, còn bất ngờ nữa, Gellert chưa nói tới chuyện của Lupin.

Đúng, Gellert chưa nói, tuy ông cực kỳ không hiểu Lucius trong chuyện này, theo lý chỉ cần Lucius tin tưởng thì y hoàn toàn có thể "sắp xếp" Lupin tại một nơi không ai tìm được, nhưng y cố tình "đưa" cậu ta cho Hội Phượng Hoàng, đừng tưởng rằng Gellert không biết được nơi tình báo cho Hội Phượng Hoàng lần hành động đó. Là thế lực thứ ba luôn bị hai bên trắng đen coi như "cái ao dự bị", cũng không rời rạc như trong tưởng tượng.

"Peter Pettigrew gia nhập Tử thần Thực tử, vào ngày hôm sau Lupin trở về." Lucius đặt đầu mình lên vai Snape, thở dài thỏa mãn, đây là nguyên nhân mà Gellert không thể nghĩ được, khi điều tra chuyện năm đó, thái độ của Peter đối với Lupin khiến Lucius coi trọng. Chiến tranh luôn cần một gián điệp, đương nhiên y không thể để Sev nhà mình đi được, như vậy so với việc xuất hiện một người mình hoàn toàn không biết thì không bằng chế tạo điều kiện để một quân cờ mình biết rõ rồi đưa lên bàn cờ.

"Dấu hiệu hắc ám?" Snape được bạn đời nhà mình ôm vào ngực, vẻ mặt không hiểu, kiếp trước vì sợ hãi nên Peter bán đứng bạn bè, kiếp này thì sao? Yêu? Nghĩ tới khả năng này, Snape chỉ cảm thấy châm chọc.

"Chúa tể Hắc ám tự mình gật đầu," Lucius bắt đầu từng chút hôn gương mặt Snape, "Đừng nghĩ nhiều vậy, mấy chuyện này không liên quan tới chúng ta, từ đầu tới cuối, không hề liên quan tới tôi."

Đúng vậy, không liên quan, Snape chậm rãi thở ra một hơi, anh biết nếu Lucius muốn thì y có thể làm cực kỳ sạch sẽ, mà vận mệnh một số người khác, sau khi anh đưa bình dược cuối cùng ấy không còn iên quan tới anh nữa.

Mặt dày mày dạn, Lucius sống hai tháng ở Nurmengard, nếu không phải Chúa tể Hắc ám gọi về thì chỉ sợ y sẽ trực tiếp đợi bạn đời nhà mình sinh, trong mắt ba ba ngốc Lucius thì trời đất bao la cũng không quan trọng bằng người thừa kế tương lai nhà mình, ừm… có lẽ là, Sev nhà mình?

Chỉ tiếc, lần này Chúa tể Hắc ám gọi về quan trọng hơn, vì nó mang đến thứ thay đổi vận mệnh của rất nhiều người – lời tiên đoán, vẫn xuất hiện.

100. Quyển 2 - Chương 100: Draco Ra Đời

"Lucius, mi thấy thế nào?" Bị Chúa tể Hắc ám gọi về nước Anh Lucius trực tiếp tới biệt thự Voldemort, lúc này y đang quỳ dưới chân Chúa tể Hắc ám, hôn vạt áo choàng của hắn.

"Lord, bầy tôi cảm thấy điều này hoàn toàn không đủ căn cứ, lời tiên đoán của cô Trelawney căn bản không đủ gây sợ hãi, mọi người đều biết, từ bà cố của cô ta thì gia tộc Trelawney không còn xuất hiện người nào có thiên phú nữa." Lucius trả lời rất cung kính.

"Ý mi là, ta không nên tin tưởng lời tiên đoán này?" Voldemort híp mắt lại, vừa mới hoàn thành phân tách hắn đang cảm thấy toàn thân ngập tràn pháp lực, tuy vừa xong hắn đã nghe đến lời tiên đoán này.

"Đúng vậy, thưa lord, đương nhiên ngài không cần lo lắng, trên thực tế, lần này bầy tôi tới nước Đức, có một số quý tộc âm thầm nghe tin tức về ngài, nếu có thời gian, bầy tôi tin ngài chắc chắn có thể vĩ đại hơn cả Chúa tể Hắc ám đời trước…"

"Crucio." Voldemort đột nhiên sử dụng Lời nguyền Hành hạ, "Lucius, ta nghĩ mi biết, Chúa tể Hắc ám vĩnh viễn chỉ có một."

Lucius cắn chặt môi mình, không phải y không đau chỉ là khác với kinh nghiệm trước kia, trong lòng Lucius tràn đầy khủng hoảng… Sao y lại quên giữa bạn đời linh hồn có cảm ứng, với trạng thái hiện tại của Sev, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Lucius nghĩ cũng đúng, ngay khi y bị thần chú cực mạnh bởi Chúa tể Hắc ám vừa mới phân tách linh hồn đánh trúng, ở Nurmengard Snape đột nhiên cảm thấy linh hồn bị tra tấn không ổn định. Nếu ở trạng thái bình thường, Snape nhịn một chút cũng được, nhưng hiện tại con anh đã tám tháng, rất nhanh dao động không bình thường của linh hồn Snape bắt đầu ảnh hưởng tuần hoàn pháp lực, mà đột nhiên thay đổi tuần hoàn pháp lực khiến pháp lực Snape có thể cung cấp cho thai nhi xuất hiện vấn đề, dựa vào ý thức muốn sống mãnh liệt, Snape ôm lấy bụng mình, nhóc ấy, không kịp đợi phải đi ra!

Rất nhanh, Gellert biết tình trạng của Snape, lần đầu tiên Chúa tể Hắc ám đời trước hơi hoảng sợ – ông còn chưa thấy sinh mệnh mới sinh ra, nhưng cũng may "trợ lý bảng vàng" Bryce này không phải chỉ có danh, rất nhanh, anh bắt đầu phát huy tổ chức điều hành toàn diện, bậc thầy độc dược, phù thủy cẩn thận, đội hộ vệ… và cả, bác sĩ quan trọng nhất.

Nhắc tới bác sĩ thì họ vốn muốn trực tiếp tìm một người ở nước Đức, nhưng nghĩ tới có thể để lộ bí mật, Gellert vẫn "tóm" một tên ở nước Anh tới. Ngay khi Gellert vừa ra quyết định chưa được vài ngày, lúc đó phù thủy Edward đang ở nước Đức, vốn chuẩn bị nhậm chức tới St Mungo, lần này tới nước Đức định lấy mấy bình độc dược thì đã được "mời vào Nurmengard", cho đến khi Snape bắt đầu không được bình thường, Gellert đã tra xong mấy đời của anh ta, để bác sĩ "trong sạch" này phụ trách.

"Mấy người là ai?" Mấy tháng không tiếp xúc với ai, nhưng đúng giờ sẽ được đưa đồ ăn tới bác sĩ Edward cực kỳ kích động khi vừa thấy phù thủy khác, anh vừa muốn tiến lên hỏi một chút là xảy ra chuyện gì đã bị đẩy vào một phòng.

"Merlin ơi!" Sau khi thấy cảnh tượng trong phòng, bác sĩ Edward thét lên hoảng sợ, vì linh hồn không ổn định bởi Crucio, Snape đang vừa nhịn đau, vừa gian nan duy trì tuần hoàn pháp lực của mình, anh không thể để con mình và Lucius có thể trở thành Squib dù là nhỏ nhất, nhưng nỗi đau do sinh sản và trên linh hồn khiến tinh thần Snape hơi mệt mỏi.

"Thế mà các người lại sử dụng pháp thuật hắc ám với một người mang thai!" Chỉ trong ánh mắt đầu tiên, bác sĩ Edward đã khẳng định tình trạng của Snape, coi như Gellert may mắn, khi mà giới phù thủy nước Anh đã hỗn loạn, người có thể được phái ra ngoài chắc chắn sẽ có tài.

"Ta cho rằng, hiện tại anh phải đỡ đẻ, chứ không phải đứng đây chất vấn!" Gellert nheo mắt lại, tình trạng của Snape rất phức tạp, mà ông cũng không định giải thích cho vị bác sĩ này.

Hình tượng của Chúa tể Hắc ám đời trước khiến Edward run lên, dù bình tĩnh thế nào thì anh cũng chỉ xuất thân từ thế gia Ravenclaw nhiều đời đã phục vụ tại St Mungo, lớn lên trong hoàn cảnh đó, anh ta không có cảm giác quá nhiều về sự lạnh lùng của kẻ bề trên.

"Tôi cần Dược sinh con mạnh, Dược ổn định, Dược bổ sung pháp lực, Dược bổ máu…" Cuối cùng, bản năng của bác sĩ thắng, Edward cực kỳ chuyên nghiệp kể tên độc dược, "Chuẩn bị lộc hàm thảo, lông bạch kỳ mã, nanh rắn, bột cây gai, và máu rồng, tìm người điều chế."

Gellert phất tay, một Thánh Đồ tương ứng bậc thầy độc dược đi lên, nói tới ai khẩn trương cho sự an nguy của Snape nhất thì trừ Gellert thì không thể nghi ngờ chính là bậc thầy độc dược này, lấy thiên phú của Snape sẽ đẩy độc dược học lên một tầm cao mới, phần lớn những người trở thành một bậc thầy trong lĩnh vực cũng chỉ là vì si mê nội dung họ nghiên cứu, Slughorn dù sao cũng chỉ là số ít.

"Là Dược đỡ đẻ, bên trong lông bạch kỳ mã…"

"Trên người cậu ta có dấu vết pháp thuật hắc ám." Edward giải thích.

Gellert gật đầu, nhanh chóng chuẩn bị xong.

Snape ngửi thấy mùi Dược sinh con, anh biết một khi anh uống hết thì trước khi tỉnh lại anh sẽ mặc cho người ta muốn làm gì thì làm, đương nhiên không phải anh không tin Gellert, nhưng giờ liên quan tới đứa nhỏ, người thừa kế đầu tiên, anh không muốn mạo hiểm chút nào.

"Leave us!" Snape cắn răng nói ra những từ này, uy thế thuộc về xà vương cứ thế bộc phát, Edward không tự giác run lên một chút. Gellert sờ sờ cằm, Snape còn điều giấu diếm?

"Này… Này này này…" Edward không hề nghi ngờ, nếu thật sự anh rót dược cho người này thì khi cậu ta tỉnh lại thì anh sẽ đi gặp Merlin, theo bản năng bị khí thế xà vương áp đảo bác sĩ cứng người quay sang Chúa tể Hắc ám đời trước.

"Severus, thả lỏng." Gellert cũng biết hiện tại là thời điểm quan trọng, ông trực tiếp lấy bình độc dược, "Severus, nghĩ tới Lucius, cháu biết điều gì là tốt nhất." Giọng nói của Chúa tể Hắc ám đời trước gần như là dỗ dành, thậm chí còn dùng thần chú mê hoặc.

Theo lý thì Snape sẽ không bị mê hoặc bởi thần chú đơn giản thế này, nhưng hiện tại anh chỉ đang chú ý duy trì tuần hoàn pháp lực, rồi tới Lucius, Lời nguyền Hành hạ, lại là Lời nguyền Hành hạ, Chúa tể Hắc ám lại thích dùng Lời nguyền Hành hạ như vậy, nhưng ai cũng không biết phía sau Lời nguyền Hành hạ có đi cùng với Lời nguyền Chết chóc hay không.

Trong tình huống này, thần chú mê hoặc của Chúa tể Hắc ám đời trước thành công. Mắt Snape hơi mơ hồ, tay vẫn đặt lên bụng mình.

"Sev," Chúa tể Hắc ám đời trước tiến thêm một bước, giọng nói càng nhẹ, "Cháu muốn tốt cho đứa nhỏ đúng không, cháu biết ta có thể tin tưởng, đúng không nào, Lucius sẽ không hy vọng cháu như vậy." Vừa nói Gellert vừa tới gần, rốt cuộc rót hết Dược sinh con, trước khi mất đi ý thức Snape đã mơ hồ nghĩ, nếu con anh có vấn đề gì, dù là Chúa tể Hắc ám đời trước, anh cũng bắt ông ta phải trả giá.

Nhìn Snape chìm vào ngủ say vì độc dược, Gellert quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng chưa từng có, "Nếu thằng bé có một chút sự cố, nhớ kỹ, dù một chút thôi ta cũng bắt anh nhìn rõ thủ đoạn của Thánh Đồ!" Gellert không sợ uy hiếp, uy hiếp phù hợp có thể nâng cao xác suất thành công.

Quả nhiên, Edward tái mặt, ở nước Đức, còn có thể chỉ huy Thánh Đồ, chết tiệt tất thối vạn năm không giặt Merlin ơi! Rốt cuộc ai đã nói Chúa tể Hắc ám đời trước bị phù thủy trắng đánh bại hả!

— Tôi là đường ranh giới giáo sư cố gắng sinh Dra —

Lucius cố gắng bình tĩnh trở về biệt thự Malfoy, khi tiến vào lò sưởi thì gương mặt y ngập tràn hoảng sợ!

Hiện tại, lời tiên đoán Chúa tể Hắc ám vừa nhắc tới, gián điệp, sắp xếp bước tiếp theo gì gì… mọi thứ không nằm trong phạm vi Lucius suy xét nữa.

Cái gì gọi là "Người có thể chinh phục năng lượng Chúa tể Hắc ám đến gần, sinh ra ở một gia đình có thể đánh bại Chúa tể Hắc ám trong thời gian dài, Chúa tể Hắc ám sẽ coi đó là kẻ địch, nhưng người đó mang theo sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết được, hai người chỉ một còn sống khi kẻ kia không tồn tại, người có năng lực chinh phục Chúa tể Hắc ám sẽ sinh ra khi tháng bảy tàn đi", Kẻ Được Chọn sinh ra liên quan gì tới y?!

Gần như khi Lời nguyền Hành hạ chấm dứt, Lucius đã cảm nhận được dao động không bình thường từ bạn đời linh hồn – Sev sắp sinh, suy nghĩ đầu tiên của Lucius là lập tức vọt tới Nurmengard, nhưng ngay sau đó, lý trí nói cho y biết, hiện tại y ở đây sẽ khiến bạn đời nhà mình càng an toàn, ít nhất Voldemort sẽ chú ý tới bạn đời nhà mình.

Nghĩ mà xem, Chúa tể Hắc ám vừa mới biết lời tiên đoán, người thừa kế gia tộc Malfoy đã sinh ra, ai biết Chúa tể Hắc ám phân tách vô số lần có thể có liên tưởng gì bất lợi với họ hay không, vì thế Lucius chỉ có thể liều mạng đè nén sự thô bạo trong huyết mạch y, nếu lời tiên đoán đã xuất hiện, y không thể để mọi cố gắng của họ bị hủy chỉ trong một phút.

Nhưng một khi Chúa tể Hắc ám mở phạm vi thế lực, Lucius hoảng sợ cũng không nhịn được, nếu Sev nhà mình có chuyện gì, nếu thật sự có chuyện gì, Lucius như bị vây trong một rào chắn vẫn xoay quanh phòng khách Malfoy từ bốn giờ chiều tới giờ. Hiển nhiên vừa mới rời khỏi biệt thự Voldemort y không có bất cứ lý do nào rời khỏi nước Anh, hơn nữa Chúa tể Hắc ám vừa mới phân tách linh hồn, Lucius căn bản sẽ bị giám thị bởi lời tiên đoán, nếu… chỉ là nếu, vì mình khiến bạn đời nhà mình và con bị nguy hiểm, Lucius sẽ phá hủy mọi thứ mà y nhìn thấy.

"Valar, đưa ta tới Nurmengard." Đột nhiên, Lucius như nhớ ra cái gì, chỉ cần Nurmengard mở quyền hạn cho gia tinh thì thần chú chống độn thổ chỉ là đồ thừa! Trên tay Lucius lại có một cái nhẫn thông hành tới Nurmengard nữa.

"Valar, Valar sắp gặp được cậu chủ! Valar, Valar rất vui!" Gia tinh là người sớm biết trong nhà có sinh mệnh mới, dù sao, ngoài chúng thì ai còn nhìn chằm chằm thảm treo tường mỗi ngày chứ.

"Bụp", Lucius và Valar biến mất, biệt thự Malfoy hoàn toàn yên tĩnh.

Không kịp đứng vững, Lucius đã vội vàng ra lệnh, "Đưa ta đi gặp chủ nhân của ngươi." Đương nhiên y cũng muốn gặp người thừa kế của mình, nhưng hiển nhiên trong lòng y Snape quan trọng hơn.

Vội vàng đẩy cửa ra, Sev nhà mình đang nhắm mắt yên lặng nằm đó, cái bụng vốn phồng lên giờ lại xẹp xuống. Nếu không phải linh hồn truyền tới cảm giác an ổn thì Lucius sẽ nghi ngờ bạn đời của y gặp chuyện gì.

"Lucius," Ngay khi y chuẩn bị tới gần bạn đời thì Chúa tể Hắc ám đời trước xuất hiện, "Để thằng bé nghỉ ngơi một lát, cháu đi theo ta."

Như biết mình sẽ gặp ai, Lucius liều mạng vuốt mái tóc dài bạch kim – không xong rồi, y còn chưa tắm rửa, ôi, Merlin ơi! Cả quần áo nữa, Dược vinh quang của y đâu? Dược làm đẹp đâu? Chẳng lẽ y cứ lộn xộn thế này mà đi gặp người thừa kế của y ư?

Gellert như không hề phát hiện Lucius đang bối rối, trên thực tế, khi Chúa tể Hắc ám đời trước tự tay đón lấy sinh mệnh nhỏ bé mềm mềm kia thì trái tim ông trở nên cực kỳ mềm mại, đứa nhỏ dễ dàng bị thương

như vậy, sao có thể dựa vào mình bình an lớn lên?

"Nhẹ một chút." Thậm chí Chúa tể Hắc ám đời trước ếm cho mình và Lucius thần chú tĩnh âm, khi thấy Lucius chật vật thì khó chịu nhíu mày.

Cửa được đẩy ra, một cái nôi xanh thẫm xuất hiện trong tầm mắt Lucius, y đột nhiên cảm nhận được sự vui sướng từ một linh hồn khác, từ từ? Hai đứa? Sao lại là hai đứa?

"Xem hai con của cháu đi, chúng còn chưa có tên đâu." Gellert hiền lành nhìn.

Lucius nhìn đứa nhỏ tóc bạch kim đang tựa vào đứa nhỏ tóc đen, vành mắt y bắt đầu nóng lên, đó là con của y và Sev, là chúng, là.. nguyên nhân mà y phải mạnh mẽ trên thế giới này.

"D… Draco…" Lucius phải hít sâu mới khiến mình không nghẹn ngào ra tiếng, y nhớ tới "kiếp trước" Sev nhà mình đã nói qua, "Nhóc ấy là…"

"Em." Gellert tiếp lời, "Chòm sao Thiên Long? Thật sự là tên rất hay, vậy còn anh trai?"

"Nếu bác muốn…" Lucius chậm rãi nói. Chúa tể Hắc ám đời trước ngạc nhiên nhìn y, dù là nguyên nhân nào thì ông cũng được Luicus đồng ý. "Aquila, chòm sao Thiên Ưng."

Lucius gật đầu, nhìn hai con mình, Aquila, Draco… y chắc chắn sẽ để chúng bình an lớn lên! Gia tộc Malfoy coi trọng người nhà, họ cũng không phải là kẻ dưới.

101. Quyển 2 - Chương 101: Một Nhà Malfoy

Sau khi tỉnh Snape đưa tay lên chạm vào bụng mình, đây đã là phản ứng bản năng của anh mấy tháng nay, nhưng lần này, không có gì, không có gì cả… Anh mở bừng mắt, hoàn toàn không quan tâm cơ thể mình đang kêu gào biểu tình – dựa vào tình trạng cơ thể đặc biệt, bác sĩ Edward không đề nghị anh sử dụng quá nhiều độc dược.

"Nào… Sev, cưng à, đừng lo lắng." Người bên kia phòng phát hiện ra động tác anh thì nhanh chóng tới gần, dùng tay giữ chặt Snape, "Tôi ở đây, yên tâm, mọi chuyện đều ổn."

Snape căng thẳng rồi chậm rãi được sức mạnh quen thuộc an ủi, anh thở ra một hơi, nếu y ở đây thì sẽ không có vấn đề gì, "Luci…" Anh chậm rãi nhắm hai mắt lại, chậm rãi nghiêng người về sau, Lucius rất phối hợp mà đặt gối phía sau lưng anh.

"Sao anh lại tới đây?" Đương nhiên không phải Snape không quan tâm con mình, nhưng nếu Lucius ở đây thì anh không cần lo cho sự an toàn của con nữa, mà an nguy của Lucius quan trọng hơn.

Lucius khẽ nở nụ cười, mái tóc dài bạch kim của y bay bay ở hai bên mặt y, không tự chủ được, y tới gần bạn đời nhà mình, thành kính đặt một nụ hôn trên trán người ấy, "Cám ơn em, Sev của tôi."

Snape đỏ mặt, anh muốn lớn tiếng châm chọc Lucius dám coi mình là con gái! Xem lời y nói đi, cái gì vậy?! Nhưng sự cảm kích, bình yên và toàn tâm toàn ý truyền tới từ linh hồn Lucius, Snape không nói nên lời.

"Con…" Giọng anh khàn khàn.

"A, em còn chưa gặp chúng." Đôi mắt Lucius ngập tràn thỏa mãn, y vung đũa phép, cái nôi vốn được đặt ở phòng khác được thần chú trôi nổi cẩn thận "kéo" tới. Snape nhìn Lucius một cái, vẻ mặt hoàn toàn không đồng ý.

"A, Sev, em phải tin tưởng bạn đời em, hơn nữa, Malfoy cũng không làm hại người nhà của mình." Lucius nói đến câu sau, giọng nói rất tự hào.

Vâng, Snape liếc mắt xem thường, điều ấy anh không thoải mái nhất, cái gì cũng "Malfoy".

Nhưng rất nhanh, hai nhóc con nằm trong nôi thu hút anh.

"Merlin ơi!" Snape khẽ cảm thán, hai nhóc một tóc bạch kim một tóc đen đang yên lặng ngủ.

"Nào, sờ chúng đi." Lucius dùng khăn tay lau tay Snape rồi kéo bạn đời y chạm vào người thừa kế của họ.

Snape chưa bao giờ chạm vào đứa nhỏ nào nhỏ như vậy, dù là con đỡ đầu kiếp trước của anh lúc nhỏ hơn ba tuổi anh cũng chỉ nhìn xa xa mà thôi.

Xem đi, hiện tại phải chạm vào đứa nhỏ như vậy, Snape hơi sợ hãi. Trong trí nhớ của mình, anh chỉ đưa tới nỗi đau cho người khác, nếu mình chạm vào hai đứa nhỏ này thì chúng có thể như vậy không.

Linh hồn truyền tải một cách trung thực cảm xúc từ chán ghét, khủng hoảng, mong đợi của Snape, Lucius âm thầm cắn chặt răng, sao y lại không biết vì sao bạn đời nhà mình lại vậy chứ, nhưng không sao cả, họ còn có nhau, còn cả thời gian nữa.

"Đừng sợ, Sev của tôi, chúng thuộc về em." Là Slytherin, Lucius biết lời nói nào có thể khiến một Slytherin yên tâm.

Quả nhiên, Snape bắt đầu thả lỏng, tay hai người giao nhau, cuối cùng nhẹ nhàng đặt ở nơi hai bàn tay của hai nhóc con kia – có lẽ vì ngay từ đầu chúng đã ở cùng nhau, sau khi sinh ra hai nhóc cũng luôn ở cạnh.

"Merlin ơi!" Snape lại cảm thán, đó là sự mềm mại còn mềm mại hơn cả bạch kỳ mã anh đã từng chạm vào, Lucius dẫn tay anh chậm rãi đi về phía trước, dừng lại ở trên ngực một nhóc.

Snape không dám dùng sức, nhưng tiếng tim đập "bùm bụp", "bùm bụp" nói cho anh biết một sinh mệnh nhỏ đang tồn tại.

"Luci… Luci… chúng… Merlin ơi…" Snape nói năng lộn xộn, nhưng giọng anh vẫn nhỏ nhẹ.

"Ừ, Sev của tôi, chúng đều thuộc về em, em biết mà." Lucius nhẹ nhàng hôn lên má bạn đời, giọng nói hiền hòa, y và bạn đời y cả người thừa kế của họ cùng ở cạnh nhau, đó là tất cả của họ.

"Chúng… sẽ bình an lớn lên sao?" Snape cảm giác được sự yếu ớt dưới lòng bàn tay, Merlin ơi, sao anh không biết trẻ con lại mềm như vậy, chỉ cần bóp nhẹ một cái là nát.

"Ừ, Draco sẽ kế thừa gia tộc Malfoy, mà Aquila sẽ kế thừa Prince, tuy chúng cũng chỉ là phù thủy bình thường nhưng so với những phù thủy khác thì chúng cũng có thể thức tỉnh huyết thống."

Đây là điều đáng tiếc duy nhất của Lucius, tuy y và bạn đời y cũng đã hoàn thành thức tỉnh huyết thống, nhưng con của họ lại mang thể chất phù thủy, không phải là sinh vật pháp thuật trời sinh.

"Draco?" Snape nhướn mày.

"A, Sev của tôi, em nhớ rõ, chúng ta đã nói rồi mà." Lucius nhếch môi, y biết Sev nhà mình nhớ "Draco" kiếp trước như thế nào, giờ thì tốt rồi, y cho cậu một Draco.

Snape cũng không so đo vấn đề này, trên thực tế, đứa nhỏ tên Draco sẽ chỉ khiến anh có thêm một tâm lý bồi thường – nếu mình đã không trở về được, vậy để đứa nhỏ tên Draco này hạnh phúc thôi.

Nhưng suy nghĩ này của Snape đã sai, khiến "nhóc con đáng ghét bạch kim" gia tộc Malfoy đã xưng bá Hogwarts mười mấy năm.

"Vậy, Aquila…"

"Aquila Malfoy Prince…" Lucius giải thích, "Gia tộc Prince cần người thừa kế của mình."

"Aquila, Thiên Ưng…" Snape hiểu Lucius nhượng bộ, trên thực tế anh cũng cảm kích vì Lucius tôn trọng.

"Bác Gellert đặt tên." Lucius bổ sung.

Slytherin cũng không làm chuyện không có ý nghĩa, vì thế Snape hiểu Lucius tán thành Gellert, trên vấn đề hai nhóc con này thì quả thật Snape nợ Gellert một lần.

"Anh về trước đi." Snape nói với Lucius, dù bạn đời nhà mình tới Nurmengard thế nào thì Snape cũng hiểu giờ là thời kỳ vô cùng mẫn cảm, "Cùng lắm là hai tháng, tôi sẽ dẫn bọn nhỏ về."

Lucius lộ ra vẻ mặt không đồng ý, nhưng y vừa muốn mở miệng đã bị Snape nói lại, "Luci, anh biết tôi mà, hơn nữa, rửa sạch chung quanh!" Snape không phải không biết thế lực thứ ba hỗn loạn, thậm chí quanh gia tộc Malfoy cũng không yên bình như vậy, trước kia còn không tính, giờ thì có hai nhóc con yếu ớt này, nói cái gì cũng phải nhổ sạch "đinh" chung quanh.

"A, Sev thân mến của tôi, em thật là lạnh lùng." Lucius ai oán ôm ngực, than thở, "Tôi biết em có hai cục cưng thì không yêu tôi nữa mà, em xem, em không hỏi câu nào đã đuổi tôi đi rồi, a, Qui à, Dra à, cha các con bị ba các con từ bỏ rồi kìa~"

Nói cũng khéo, đúng lúc này, nhóc con tóc đen mở mắt, đôi mắt đen huyền gần như giống y hệt Snape chuẩn xác nhìn về phía Lucius, nhưng đứa nhỏ vừa mới sinh ra hoàn toàn không có tiêu cự, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn thì cực kỳ đáng yêu.

Mắt Lucius nhanh chóng biến thành hình trái tim, a, Qui của y, tại sao có thể đáng yêu như vậy?! Y gần như có thể thấy dáng vẻ Sev của y khi còn bé, ôi, Merlin ơi, y thật sự quá may mắn, nếu y có thể "chứng kiến" Sev bé nhỏ lớn dần… vậy thật sự rất hoàn mỹ!

Không tự giác, Lucius vươn tay mình ra đặt trên má nhóc tóc đen, rồi… nhéo! Quả nhiên, nhóc con kia oa một tiếng khóc lên, giọng vang dội, rồi nhóc con tóc bạch kim cũng mở mắt, khóc theo anh mình, Lucius càng bất ngờ khi thấy mắt Draco mang màu lam xám không phụ sự mong đợi của mọi người.

"Lucius Malfoy!" Snape cố gắng đè thấp giọng nói của mình, "Cút!"

"A, Severus, vừa mới tỉnh lại đã tức giận như vậy thì không quá tốt đâu." Chúa tể Hắc ám đời trước đẩy cửa đi vào, rồi nghe thấy tiếng khóc của hai nhóc con, "Sao vậy? Đói bụng? Hay là có chuyện gì?" Gellert khẩn trương vung đũa phép lên, Merlin biết, nơi này chính là Nurmengard, không có sự đồng ý của ông thì ngay cả một con muỗi nước Anh cũng không bay lọt, Chúa tể Hắc ám đời trước phản ứng như vậy chẳng qua vì ông cảm nhận được trẻ con quá yếu ớt.

"Nếu trong đầu gia chủ Malfoy vĩ đại của chúng ta còn có một ít công năng nho nhỏ thôi thì anh ta nên biết bắt nạt một đứa bé, nhất là còn đang quấn tã là chuyện vô sỉ biết bao nhiêu, hơn nữa đối tượng anh ta bắt nạt lại là lúc không thể phản kháng, căn bản là khinh nhờn quý tộc!" Snape đen mặt, xà vương cực kỳ bao che khuyết điểm, mà đó còn là con anh nữa.

Gellert chưa từng thấy dáng vẻ phun nọc độc của Snape, ông nhất thời hơi cứng người, nhưng lập tức ông hiểu được ý của Snape. "Cậu chủ Malfoy, ta nghĩ, nước Anh bên kia còn cần ngài, nhất là "chủ nhân" của ngài chỉ sợ đang kiễng chân đợi ngài trở về, một ngày hắn cũng không rời khỏi được ngài mà! Nurmengard quá nhỏ, không chứa được phù thủy vĩ đại như ngài!" Đùa à, trẻ con mềm như vậy, vốn lớn lên cũng không dễ dàng, Lucius người cha này lại dám ra tay?!

Bị Chúa tể Hắc ám đời trước và bạn đời nhà mình đồng thời ghét bỏ Lucius không nói gì nhìn trời, đây còn không có gì, nếu về sau y chỉ cần có một hành động thiếu suy nghĩ thôi thì không phải sẽ bị hai người liên thủ xé nát à!

Không thể không nói, Lucius lại tưởng tượng bay xa, dám ức hiếp con nhà Malfoy? Lucius y chính là kẻ đầu tiên không qua được!

"Valar, đưa ta trở về." Dù luyến tiếc thế nào Lucius cũng phải rời khỏi, khi vừa mới biết lời tiên đoán y đã biến mất rõ ràng là đưa nhược điểm vào trong tay Chúa tể Hắc ám! Nhưng nhìn Valar, lần đầu tiên Lucius cảm thấy gia tinh rất ưa nhìn.

Chẳng qua, "Cậu chủ Malfoy, để nhẫn của ngài lại, Nurmengard phải chỉnh sửa trận phòng ngự, ta sẽ sửa chữa cho tốt." Gellert ở phía sau cười lạnh, muốn đến muốn đi thì còn phải nhìn xem ông có đồng ý hay không đã!

102. Quyển 2 - Chương 102: Sự Điên Cuồng Cuối Cùng

Dù Lucius không cam lòng cỡ nào thì y vẫn phải rời đi, trên thực tế y cũng biết, lời tiên đoán đã xuất hiện, mà giờ đã là tháng 5, Chúa tể Hắc ám cũng chỉ có thêm thời gian nửa năm nữa.

Cố gắng lâu như vậy, dù cho thế nào thì Lucius cũng không thể phạm sai lầm vào lúc này, mà phía sau y lại có thêm hai người thừa kế, gia tộc Malfoy, cho tới giờ cũng không phải dễ chọc.

Quả nhiên, ngày hôm sau khi Lucius trở về, lại bị Voldemort gọi tới biệt thự, lúc này đây Chúa tể Hắc ám cho y nhiệm vụ mới – thanh tra mỗi một gia đình sinh con vào tháng 7, lúc cuối cùng, Voldemort có ý nói, "Ta nhớ, đến tháng 7 thì cậu Prince đã mang thai mười tháng rồi?"

Đây là lần đầu tiên Chúa tể Hắc ám thảo luận về chuyện Snape mang thai cùng Lucius, nghĩ đến đề nghị của gián điệp nho nhỏ của hắn, Voldemort tuyệt đối thà rằng giết sai ba nghìn còn hơn bỏ sót.

Lucius cứng người, "Lord, xin tha thứ vì bầy tôi đã giấu diếm, trên thực tế, Sev đã sinh ra người thừa kế." Giọng Lucius tràn ngập uể oải.

"A, Lucius, cho ta một lý do." Ngược lại Voldemort không ngờ, phản ứng đầu tiên của hắn là Lucius đang lừa hắn, nhưng nghĩ lại thì Lucius căn bản không có lý do gì làm vậy.

"Lần trước khi bầy tôi đi, Sev… Sev còn đang tức giận, sau đó chúng bầy tôi… chúng bầy tôi cãi nhau một trận…" Trên mặt Lucius hiện lên xấu hổ và giận dữ, Voldemort hoàn mỹ tưởng tượng Snape đang phun nọc độc vào Lucius.

Lần thứ hai nhìn về phía Lucius Chúa tể Hắc ám thậm chí hơi đồng tình, đương nhiên Voldemort biết gia tộc Malfoy coi trọng con nối dòng cỡ nào, "Lucius, Chúa tể Hắc ám cho phép mi đi đưa bạn đời mi trở về, rồi hoàn thành nhiệm vụ của mi."

Lucius cảm kích, "Yes, my lord. Ngài sẽ thấy lòng trung của bầy tôi."

Nhìn thấy Lucius ra khỏi phòng làm việc của mình, Voldemort nhẹ nhàng day thái dương, dù lời tiên đoán kia có phải thật hay không thì Chúa tể Hắc ám cũng không cho phép người uy hiếp được mình tồn tại. Con Lucius đã sinh ra, ít nhất cũng chứng minh y không "đánh bại Chúa tể Hắc ám".

Nhưng hiển nhiên Voldemort không chỉ phiền lòng với chuyện này, Lucius đi ra ngoài không bao lâu thì Mina đã cung kính cúi người đi vào, "Lord, gia chủ Black… mất tích."

"Walburga nói gì?"

"Phu nhân Black, bà ấy hơi… A, xin ngài tha thứ lời nói của bầy tôi, chỉ sợ bà ấy đã điên rồi." Mina có vẻ cung kính nhưng trong giọng nói ngập tràn vui sướng khi người gặp họa. Gia tộc Black lúc trước không coi cô ta ra gì giờ thì sao? Orion chết, còn chết nghẹn khuất, Walburga bị điên, gia chủ Black mất tích, Andromeda gả cho Muggle… Ừm, tuy rằng Bella vẫn là phu nhân Lestrange nhưng một phu nhân không sinh được người thừa kế cho gia chủ quý tộc thì có năng lực gì thể giện gì, nếu không phải cô ta có họ "Black" thì chỉ sợ Rudolph đã sớm không nể nang gì rồi.

"Tra rõ." Voldemort ra lệnh, thời gian Regulus biến mất rất kỳ lạ, biến mất ngay khi hắn đưa con gia tinh đến cái hang kia.

Để xác nhận, Voldemort cũng tới cái hang đó tra xét, tuy không thực sự lấy ra nhưng Chúa tể Hắc ám vẫn xác định vẫn có thứ ở dưới độc dược mà hắn cố ý điều chế.

Vậy thì, rốt cuộc Regulus đi đâu? Voldemort không biết, Walburga cũng không biết, nhưng họ cũng biết là, vì Regulus biến mất, gia tộc Black hoàn toàn rời khỏi vòng quyền lực của Tử thần Thực tử, dù Bella lợi hại thế nào thì cô ta giờ cũng mang họ "Lestrange".

Nửa năm sau, trong tình huống Regulus chưa xuất hiện, Walburga cử hành lễ tang với quan tài trống rỗng, rồi khóa lại toàn bộ nhà Black, không đi ra nữa.

Từ đó, gia tộc Black… hoàn toàn xuống dốc.

— Tôi là đường ranh giới gia tộc Black xong đời —

Mấy tin tức về gia tộc Black cũng rơi vài tay bên Hội Phượng Hoàng, dù sao thì làm lực lượng trung kiên phía Tử thần Thực tử, gia tộc Black vẫn là trọng điểm chú ý của phù thủy trắng, vì thế, trong lúc gia tộc Black xuống dốc, Hội Phượng Hoàng vui mừng khôn xiết! Trong mắt họ, điều đó có nghĩa là đã giảm đi một phụ tá đắc lực cho Voldemort, họ… càng gần với ánh sáng! Sirius cũng ở trong đám người chia sẻ tin tức này, thậm chí là công thần "tiêu diệt" gia chủ Black, Sirius phải tiếp nhận lần nữa, không biết là vì cố ý mà trên mặt cậu không thể xuất hiện vẻ mặt nào khác ngoài vui vẻ.

Vì thế trong một thời gian rất dài, Sirius từng lần nhắc nhở, người nhà của cậu đã chết, rời đi, mọi thứ cậu nên có được từ lúc sinh ra, đã biến mất.

Dù là bạn thân của cậu, bạn chiến đấu hiện tại James cũng không có chú ý Sirius không được tự nhiên, Gryffindor luôn sơ ý, có lẽ nếu có Lily thì sẽ chú ý tới chăng? Chỉ tiếc, từ khi Lily biết Petunia trải qua những gì cũng không nói chuyện với James.

Bây giờ James không còn cách nào, tính tình người mang thai vốn đã nóng nảy, hơn nữa cậu lại hơi đuối lý – đến giờ, James vẫn cho rằng Dumbledore đã để Petunia quên đi theo lời cậu cầu xin, nhưng cậu cũng không hối hận, rốt cuộc Lily cũng hoàn toàn thuộc về cậu, ở giới Muggle cô đã không còn đường lui nào nữa.

Trong lòng hậm hực, Lily sinh non, ngày sinh vốn dự tính vào tháng 10 lại sinh non, ngày 31 tháng 7, nhóc con tóc đen mắt xanh sinh ra ở St Mungo, James đặt tên là — Harry Potter.

Nửa năm sau, Tử thần Thực tử đột nhiên có mục tiêu tấn công, hơn nữa họ tấn công vô cùng chuẩn xác, gia tộc Huse, gia tộc Dirkle, gia tộc Waleky,… từng gia đình hoàn toàn không liên quan tới Gryffindor hay là Ravenclaw có dấu hiệu hắc ám trên không, quả thật, những gia đình đó đều gia nhập Hội Phượng Hoàng khi chiến tranh bùng nổ, nhưng thậm chí có vài người chỉ phụ trách thu thập dược liệu mà thôi!

Chẳng qua, những người có lòng đều chú ý tới liên hệ giữa họ, từ ngày 1/7 đến 31/7 thì trong gia đình họ đều có thành viên mới sinh ra.

Điều này khiến không ít gia đình hoảng sợ, gia đình trung lập bắt đầu tới gần Hội Phượng Hoàng tìm kiếm trợ giúp, gia đình đã ở thế lực Hội Phượng Hoàng thì bắt đầu nghĩ mọi cách tránh né.

Nhưng trước đó, Tử thần Thực tử cũng đã chuẩn bị hoàn toàn, đến tháng 7 năm thứ hai, trong thế lực Hội Phượng Hoàng, thỏa mãn điều kiện cũng phản kháng Chúa tể Hắc ám ngay từ đầu, còn có hai nhà, Harry nhà Potter và Neville nhà Longbottom.

Ngay tại tháng này, Sirius dưới sự chứng kiến của Dumbledore và Peter trở thành cha đỡ đầu của Harry nhỏ, đồng thời, vợ chồng Longbottom bị bắt, may mắn là, trước khi họ bị bắt thì Neville đã được bà Longbottom mang đi.

"Lord, bầy tôi nghe theo lệnh của ngài!" Mái tóc dài bạch kim của Lucius rối tung, y quỳ trước người Voldemort, một năm nay, mặt Voldemort càng khiến người ta không thể nhìn thẳng, nếu ngay từ đầu Lucius sợ hãi không dám nhìn thì giờ lại sợ mình ghê tởm.

"Lucius, mi làm tốt lắm!" Voldemort hiếm khi hài lòng như vậy, nếu không phải Lucius cung cấp danh sách thì kế hoạch của họ cũng không tiến hành thuận lợi tới thế, hơn nữa, căn cứ đối chiếu với nội ứng kia thì danh sách Lucius gần như là toàn bộ, không hề giấu diếm.

Điều này khiến Chúa tể Hắc ám luôn hoài nghi lòng trung thành của Lucius tâm trạng tốt hơn, nhưng cũng không phải ai cũng thức thời như Lucius.

"Lord." Bella đột nhiên tiến vào, đại tiểu như Black ngày xưa giờ quanh mắt đen sì, khi nhìn Chúa tể Hắc ám hắc ám mắt cô ta ngập đầy cuồng nhiệt, khi nhìn Lucius thì lại mang hận thù. Đương nhiên Bella sẽ không đổ lỗi Narcissa chết vì Lucius, nhưng gia chủ Malfoy này chắc chắn đã làm không ít khiến gia tộc Black xuống dốc.

Ở vấn đề này, dù tất cả mọi người có thể nhìn thấy Lucius trong sạch nhưng Bella vẫn kiên quyết giữ ý mình. Đúng là Bella khá thông minh trong một mức độ nào đó.

"Còn chưa hỏi ra?" Voldemort khẽ hỏi, giọng nói nguy hiểm, "Bella, mi sẽ không khiến ta thất vọng đúng không?"

"Lord," Trên mặt Bella hiện lên sự xấu hổ, "Vợ chồng Longbottom mất lý trí, manh mối bị mất… A…"

Chúa tể Hắc ám chợt dùng Lời nguyền Hành hạ, "Đây là trừng phạt vì mi vô dụng!" Voldemort gần như không kiểm soát được lửa giận của mình, chỉ còn hai đứa, sao lại không hỏi ra? Sao lại cắt ngay lúc này? Chẳng lẽ lời tiên đoán kia… là thật?

Nhiều lần phân tách linh hồn Chúa tể Hắc ám đã sắp mất lý trí, tư duy hắn càng trở nên đơn giản, có thể uy hiếp là phải diệt trừ, ngoài cái đó ra thì hắn không nghĩ gì khác nữa.

"Lord, tha thứ cho bầy tôi, cho bầy tôi một cơ hội nữa, bầy tôi sẽ chủ động tìm vợ chồng Potter." Bella vừa chịu đựng sự đau đớn do Lời nguyền Hành hạ mang tới, vừa lắp bắp nói.

"Chúa tể Hắc ám đều có tính toán." Voldemort dừng thần chú, Bella coi như trung thành và tận tâm với hắn, nhưng vợ chồng Potter thì hắn có tính toán khác.

"Lucius, nhiệm vụ này giao cho mi." Chúa tể Hắc ám giao nhiệm vụ này cho Lucius, trong mắt hắn, có thể quang minh chính đại giết "tình địch", tuyệt đối Lucius sẽ cảm kích hắn vô cùng.

Trên mặt Lucius giả vờ cảm kích gật đầu, trong lòng lại kêu khổ, kiếp trước Sev của y tiết lộ lời tiên đoán rồi tự trách mình cả đời, nếu đời này y để lộ chỗ ở của vợ chồng Potter ra thì không biết Sev nhà mình sẽ thế nào nữa?

Đương nhiên Lucius biết bạn đời nhà mình không có xíu quan hệ nào với Lily Evans kia nhưng y sợ bạn đời nhà mình đã bị thương bởi chuyện này.

Vì thế, sau khi Snape dỗ hai con ngủ, Lucius lắp bắp thăm dò phản ứng của Snape.

Ai ngờ Snape chỉ sửng sốt một chút rồi chuyển đề tài, dù Lily lại bị theo dõi thì sao? Sau bình độc dược đó thì họ không còn liên quan nữa.

Được bạn đời ngầm đồng ý Lucius không còn gánh nặng, bắt đầu chăm chú đuổi theo vợ chồng Potter, nếu không phải vì Lily Evans thì Lucius ước gì Chúa tể Hắc ám sớm tìm được gia đình Potter một chút. Căn cứ vào lời tiên đoán, khi Voldemort tìm được thì cũng chính là lúc Chúa tể Hắc ám rơi đài, đến lúc đó, kế hoạch vài năm của mình và Sev cũng đã hoàn thành được hơn nửa.

Mà một khi Chúa tể Hắc ám bị tấn công, muốn dựa vào Trường Sinh Linh Giá để vực dậy? Lucius nghĩ tới cái vương miện thê thảm trong tay Chúa tể Hắc ám đời trước – nghe nói khi Snape bắt đầu cung cấp Dược suy yếu linh hồn thì màu ánh vàng trên đó giờ đã nhạt gần như không nhìn thấy nữa – hừ, căn bản là không thể!

103. Quyển 2 - Chương 103: Kẻ Mật Báo

Ngày 31 tháng 10 năm 1981, Snape không bận rộn bên cái vạc như thường ngày, tuy từ khi bên cạnh anh có hai nhóc con thì thời gian hẹn hò với tiểu thư vạc của anh đã giảm xuống nhưng xuất phát từ thói quen và nhu cầu thì Snape vẫn mất một thời gian lớn điều chế độc dược mỗi ngày, chỉ khác là vốn anh đều làm ở gia tộc Prince, giờ thì lại ở gia tộc Malfoy.

Nhưng hôm nay thì khác, tuy Lucius không nói gì thêm nhưng là bạn đời linh hồn từ sáng sớm hôm nay Snape cũng cảm nhận được sự khẩn trương, thấp thỏm, sợ hãi, tò mò… và cả, kiên định muốn bảo vệ từ linh hồn bạn đời.

Lời tiên đoán… xuất hiện; Kẻ Được Chọn… sinh ra; mọi thứ dường như không hề thay đổi, vậy kết quả thì sao?

Không ai biết đáp án, nhưng Snape biết chuyện đó sẽ xảy ra theo quá khứ của anh, đối với anh và Lucius mà nói thì đó không thể nghi ngờ là kết quả lý tưởng nhất, tuy rằng cái giá của nó là rất nhiều rất nhiều tính mạng người vô tội.

"Papa…" Ngay khi Snape ngơ ngẩn thì nhóc con bạch kim trong nôi đang lườm nhóc con mắt lam xám, miệng mơ hồ kêu.

Người đã từng là gián điệp hai mang thành công nhất ngây dại, con của hai người đã gần một tuổi nhưng tới nay vẫn chưa mở miệng nói chuyện, trong khoảng thời gian này nếu không phải lo lắng về lời tiên đoán thì Lucius đã trực tiếp kéo bác sĩ Edward từ nước Đức tới đây rồi.

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, bác sĩ St Mungo đáng thương năm đó vì đã biết "bí mật" của Chúa tể Hắc ám đời trước mà bị ép ở lại Nurmengard, rồi sau trở lại bác sĩ tư cho hai nhóc con, dù sao thì kẻ thù của gia tộc Malfoy và Prince ngày càng nhiều, ai cũng không dám mạo hiểm mời người xa lạ.

Cũng may dù lúc đầu không đồng ý bác sĩ Edward cũng nhanh chóng chấp nhận, đồng thời, sinh ra ở thế lực trung lập, gia tộc lại nhiều đời phục vụ ở St Mungo anh cũng không bài xích trở thành một bác sĩ chuyên cho một thế lực, anh cũng không có sức nặng để "đứng xem thị phi"; mặt khác thì không thể không nói tới đôi song sinh nhà Malfoy.

Dường như là biết Lucius rất lo lắng vì người thừa kế, hai nhóc con nhà Malfoy này vô cùng hiểu chuyện – một tóc đen mắt đen giống gia chủ Prince, thậm chí còn di truyền chiếc mũi to của Snape, khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng đó chính là sau khoảng 6 tháng thì họ đã nhận ra thuộc tính thuộc về người kế Prince này – mặt lạnh.

Ngàn vạn lần đừng nghi ngờ vì sao họ có thể nhìn ra điều đó từ gương mặt một đứa trẻ hơn 6 tháng tuổi, nếu con nhà bạn trong suốt nửa năm khi khóc cũng chỉ nhếch môi chảy nước mắt thì bạn cũng sẽ biết trên mặt đứa nhỏ cực kỳ thiếu cảm xúc.

Đối lập với nhóc này là em trai của nhóc, nhóc con tóc bạch kim mắt lam xám di truyền nhà Malfoy thì gương mặt rất xinh đẹp, sau khi không còn nhăn nhăn như lúc mới sinh thì ngay cả Gellert cũng không muốn buông tay.

Mà đứa nhỏ này còn cực kỳ biết làm nũng, cứ có người bên cạnh là cậu nhóc sẽ cười híp mắt lộ ra cái lợi đo đỏ khiến người ta nhìn thấy là thèm, chỉ muốn ôm lấy nhóc rồi sờ sờ hôn hôn.

Nhưng chỉ có một điều là tuyệt đối không thể để anh trai nhóc rời khỏi tầm mắt nhóc, dù là ngủ hay tỉnh thì chỉ cần Draco không cảm giác được hơi thở của Aquila thì Draco sẽ không quan tâm gào khóc, cho đến khi có người đặt anh trai nhóc bên cạnh thì mới bằng lòng bỏ qua.

Giống vậy, Aquila cũng không thích Draco rời khỏi nhóc ấy, khác với việc Draco lộ ra ngoài thì Aquila chỉ mở to đôi mắt đen của mình, cứ thế im lặng nhìn bạn, cho đến khi bạn thỏa mãn nhu cầu của nhóc mới thôi, vì thế Lucius thường xuyên nói đùa rằng tình cảm hai đứa tốt như vậy tương lai vẫn còn tiếp tục dài dài.

Và Snape trả lời bằng một cú đạp chân Lucius, lý do là "đầu óc chỉ chứa rác vàng".

Đôi song sinh đáng yêu ấy hoàn toàn ôm lấy trái tim bác sĩ Edward, đến cuối cùng, bác sĩ Edward còn hận không thể ở biệt thự Malfoy hàng năm, lúc nào cũng có thể chăm sóc hai đứa nhỏ. Nếu không phải thế cục nước Anh đang căng thẳng thì Lucius sẽ trực tiếp đóng gói đưa anh ta về nước cũng không chừng.

Trong hoàn cảnh ấy, hai nhóc con gần một tuổi mà vẫn chưa biết nói thì hơi kỳ lạ, vì thế Snape thậm chí bắt đầu tự trách, có phải vì mình sinh non nên mới tạo ra tình trạng ngày hôm nay hay không.

Cuối cùng Chúa tể Hắc ám đời trước phất tay, "Trẻ con mà, chậm nói là bình thường, bé trai toàn chậm nói cả."

Dựa vào nội tình gia tộc và sự uyên bác về tri thức của Gellert, Lucius và Snape miễn cưỡng chấp nhận lời của ông "đọc được từ một quyển sách cổ". Ở nơi mọi người không biết, Gellert lặng lẽ hủy thi diệt tích 101 quyển "Một trăm câu hỏi về trẻ con", không phải không thừa nhận, Muggle rất có nghiên cứu về phương diện nào đó, Gellert vừa lén sử dụng vừa khẽ nói với Abraxas, dù sao thì Abra sẽ không "để lộ bí mật".

Cứ như vậy thì có thể nghĩ Snape đã kích động bao nhiêu khi nghe được Draco gọi một tiếng "papa" rồi đấy.

Nhưng dường như Merlin còn cảm thấy kích động hôm nay không đủ lớn, nhóc con tóc đen vẫn mặt vô cảm khi nghe thấy giọng của Draco cũng không cam lòng gọi lên, "Pa…pa."

Nhóc phát âm không rõ ràng bằng Draco, nhưng từng từ có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Snape luống cuống, không biết nên phản ứng thế nào, trên thực tế, ngay khi hai nhóc con vừa mở miệng thì Snape cứng người, giờ phút này thì Chúa tể Hắc ám gì đó, lời tiên đoán gì đó, kiếp trước gì gì đó… biến

mất sạch sẽ, Snape cảm nhận được một thứ gọi là trách nhiệm. Đây là con của anh, anh có trách nhiệm bảo vệ chúng lớn lên.

Đến khi Lucius về nhà vào buổi tối đã thấy bạn đời y đang mỉm cười ngồi cạnh nôi, mặt mày tràn ngập thỏa mãn.

"A, Sev thân mến của tôi, hôm nay có chuyện tốt gì vậy?" Lucius mặt dày mày dạn đi tới, muốn tới gần bạn đời là một, tinh thần áp lực quá lớn là hai.

Snape còn chưa nói, Draco đã mở miệng, "Fa…fa." Hiển nhiên Draco không nói được từ "cha", nhưng "fafa" cũng đã khiến Lucius cười ngây ngô, như phối hợp vậy, "Father." Từ cha này hơi mơ hồ được Aquila nói hết, miễn cưỡng có thể phân biệt rõ ràng.

"Ôi, Sev, đây thật đúng là quà tặng tốt nhất mà Merlin ban cho!" Lucius cầm chặt tay Snape, dù thế cục bây giờ ác liệt tới đâu thì đây là người nhà của y, là mọi thứ của y.

Đương nhiên Snape cũng cảm nhận được dục vọng bảo vệ mạnh mẽ của Lucius, nhưng anh thích hành động hơn. Khi mà tương lai còn chưa xác định, Snape đặt hai Khóa Cảng trên người bọn nhỏ, điểm rơi là ở Nurmengard, mà mình thì cất kỹ Khóa Cảng đi tới Đường Bàn Xoay – một khi họ bị tóm thì dù gia tộc Malfoy hay là Prince cũng không an toàn bằng Đường Bàn Xoay… nơi mà mọi người biết anh đã từng ở đó thì đều "quên" hết rồi.

— Tôi là đường ranh giới giáo sư và Lucius đều âm thầm chuẩn bị —

Khác với Lucius và Snape thấp thỏm, hiện tại Voldemort chỉ cảm thấy lễ Halloween này là Halloween đẹp nhất trong cuộc đời hắn, ngay vừa nãy thôi, người hầu trung thực của hắn đã báo cáo chỗ ở của vợ chồng Potter.

Bùa Trung thành, là Bùa Trung thành? Thảo nào Lucius không tìm thấy, nghĩ vậy, lửa giận của Voldemort với Lucius giảm đi một chút, nhưng đợi khi hắn tiêu diệt mọi tai họa ngầm, hừ, thế lực kẻ thứ ba cũng nên về rồi, Lucius… hắn đã mặc kệ đủ lâu.

"Lord, xin ngài cho phép bầy tôi đi cùng." Trong khoảng thời gian này vẫn luôn biểu hiện tốt Mina chủ động yêu cầu, theo lý yêu cầu của cô ta là quá phận, nhưng nghĩ tới phu nhân Potter kia chính là người trong lòng của máu lai trong truyền thuyết Mina đã khẩn cấp muốn thưởng thức sự thê thảm của cô.

Voldemort vốn không vui vì Mina tự yêu cầu, nhưng hắn nhanh chóng nghĩ tới mong muốn ban đầu khi hắn bồi dưỡng Mina, hắn muốn xem cô ta có thể đi tới bước cuối cùng kia hay không, "Chúa tể Hắc ám đồng ý lời xin của mi." Hắn ngạo mạn nói.

Người mật báo cũng lấy ra sự can đảm không tầm thường, "Lord," Người tới hèn mọn nằm trên mặt đất, mũ chùm rất lớn che kín gương mặt gã, "Cũng xin ngài, ban cho bầy tôi cơ hội thực hiện nguyện vọng."

Thấy tâm trạng mình cũng đang vui vẻ, Voldemort lại mở ra lần thứ hai, "Chúa tể Hắc ám sẽ không bạc đãi người hầu trung thành của người."

"Dạ, my lord, bầy tôi là người hầu trung thành của ngài, xin ngài, xin ngài cuối cùng để Lupin, Remus Lupin không bị những người khác làm phiền… A!"

Lời nguyền Hành hạ bắn trúng người trên mặt đất, gã nhanh chóng lăn lộn, trong lúc đó thì mũ chùm lộ ra một đôi mắt ngập nước nhỏ – Peter Pettigrew.

Voldemort híp mắt, nhìn cậu một hồi lâu, cuối cùng nói khàn khàn, "Đây là lần cuối cùng, Chúa tể Hắc ám sẽ không bạc đãi người hầu trung thành của người." Hắn lặp lại.

Peter vui quá mà khóc lên, cậu chưa bao giờ bị ai để ý, người giữ bí mật là cậu bởi vì Sirius cho rằng người có "lá gan nhỏ nhất, sẽ không bị người ta nghi ngờ", chỉ cần không làm hại người cậu để ý, có lẽ cũng là người duy nhất để ý tới cậu, thì làm hại ai Peter cũng không quan tâm.

"Lord, vợ chồng Potter ở thung lũng Godric, gần nhà Dumbledore, nhưng hôm nay Dumbledore trùng hợp có việc ra ngoài, bầy tôi đã hỏi, ngoài họ thì không ai có ở nhà." Peter cung kính quỳ xuống đất, cơ thể hơi run run vì mới bị tra tấn.

"Được lắm, Mina, thông báo Horace chuẩn bị độc dược đã dùng, buổi tối chúng ta sẽ xuất phát." Con ngươi dài hẹp như rắn của Voldemort phát ra tia lạnh lùng.

[Voldy, cậu rất vui vẻ?] Tiếng "xì xì" truyền đến, Nagini là một Trường Sinh Linh Giá của Chúa tể Hắc ám khiến nó có thể cảm nhận tâm trạng của hắn một cách rõ ràng.

[Nana, chúng ta phải nhận được thắng lợi.] Voldemort "xì xì" nói, không để ý hai người phía dưới run lên vì nghe thấy xà ngữ.

Đúng vậy, cuối cùng hắn sẽ thắng, Voldemort nâng cao cái cằm của mình, như là bễ nghễ nhìn toàn bộ thế giới.

104. Quyển 2 - Chương 104: Chú Vol Treo

Halloween, là ngày lễ của quỷ, nhưng giới phù thủy rõ ràng không trang trọng bằng Muggle, nhưng ngày này là cơ hội cho bọn nhỏ vui chơi, cũng để đoàn tụ gia đình.

Lúc này James Potter và Lily Potter đang ở trong nhà tại thung lũng Godric chuẩn bị bữa tối, Lily nấu ăn, James thì cùng Harry nhỏ chơi đùa chổi bay – đương nhiên là lén Lily rồi, còn nhớ lần đầu tiên Lily phát hiện họ đang chơi chổi trò chơi thì gần như nhéo đứt tai James.

"Harry bé nhỏ của ba, nhanh lên nào!" James vừa đùa với Harry vừa cẩn thận nghe tiếng động nơi phòng bếp, hôm nay hiệu trưởng Dumbledore và Sirius sẽ cùng tới dự lễ với gia đình, còn Remus… Mắt James tối lại, cậu không còn là đứa nhỏ không hiểu gì, từ khi Remus tỉnh lại luôn khách sáo với cậu và Sirius, James có thể nhận ra, trong mắt Remus đã không còn cởi mở như trước.

"Cốc cốc," Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lily để James đi mở cửa, James vừa mở ra vừa đặt Harry bé nhỏ vào nôi.

"Peter?" Ngoài cửa, một phù thủy bé nhỏ rụt cổ đứng đó, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

"James, ôi, Merlin ơi, thật sự là rất lạnh, có thể để mình vào không?" Peter chà tay.

"A, đương nhiên rồi." Peter mới chính là người giữ bí mật thực sự của họ, sau khi vợ chồng Longbottom bị tóm, người còn lại được sàng lọc phòng bị cho vợ chồng Potter, lúc này Dumbledore đề nghị Bùa Trung thành, nhưng Sirius lại đề cử Peter.

"Không ai đoán được sẽ là cậu ta, một phù thủy nhát gan như thế cả." Lời của Sirius vẫn còn văng vẳng bên tai.

Tuy James cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng đồng ý với bạn thân, vì thế, khi mà Dumbledore và Lily hoàn toàn không biết thì người giữ bí mật từ Sirius công khai biến thành Peter.

"Peter, không phải cậu rời khỏi Anh rồi à?" James chưa cho vào, nhăn chặt mày, điều này không giống với những gì họ đã thảo luận.

"Ja… James, hôm nay là Halloween, mình… mình chỉ muốn đến ăn bữa cơm." Peter co tay chân nhìn James.

"Cậu…" James còn muốn nói gì đó.

"Đây không phải là Peter sao? Mau ngồi đi, bữa tối sắp được rồi." Lily lau tay đi ra, cô cũng không biết chuyện này. Thấy Lily, James không nói gì nữa, mấy ngày hôm trước trong lúc vô tình Lily biết chuyện Remus, họ lại cãi nhau.

Merlin ơi! Đây chính là cuộc cãi vã lớn nhất của họ, Lily lại muốn ly hôn! Là quý tộc máu trong James chưa từng nghe nói cái gì là ly hôn! Vẫn là Arthur Weasley đọc được từ một quyển sách Muggle, cho phép đổi ý sau khi kết hôn, quá đáng sợ, hôn nhân được Merlin chứng kiến, không thể nào vi phạm được.

Sau khi giải thích với Lily tóc đỏ, Gryffindor nhanh chóng sa sút tinh thần trong vài ngày, tuy mấy ngày nay vì có Harry bé nhỏ, quan hệ của họ có địu di, nhưng James có thể cảm giác được, Lily không hề nhiệt tình khi nhìn anh, cùng lắm chỉ là vì Harry nhỏ mà thôi.

Nhưng, mắt James tối lại, Sirius nói đúng, chỉ cần từ từ, thời gian sẽ thay đổi tất cả, từ rất lâu trước kia Lily cũng đã thuộc về cậu.

"Lily… mình tới thăm Harry nhỏ, Halloween… Halloween vui vẻ." Đối diện với Lily nhiệt tình, Peter nói lớn hơn một ít, nhưng vẫn co rúm lại.

"Đương nhiên rồi, lát nữa Sirius và hiệu trưởng Dumbledore cũng sẽ tới." Từ khi biết chuyện của Remus Lily đã có cảm tình đặc biệt với Peter trong Nhóm Đạo tặc, khi mà cậu là "người duy nhất" không tham gia vào sự kiện năm đó.

"Lily, em cứ làm trước đi, anh tiếp đón Peter là được rồi." James thật cẩn thận nói, anh có thể cảm nhận được vợ không đối xử bình thường với Peter.

Sao Lily không biết James đang nghĩ gì, cô tức giận trừng chồng mình một cái, "Ở phòng bếp có một cái chảo, anh đi xem đi, em ở đây cùng Harry nhỏ một lát."

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng mà!" Lily nói như đinh đóng cọt.

Cuối cùng James nhìn Harry nhỏ một cái, cậu nhóc đang mở to đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm cha mình.

"Ừ, được rồi, được rồi, Merlin ơi!" James vừa than thở vừa đi vào phòng bếp

Bên này, Lily bế Harry nhỏ lên, hôn hôn lên gương mặt nhóc, "Peter, đừng chấp nhặt James."

Peter ngại ngùng cười cười, cậu thật cẩn thận nhìn về phía phòng bếp, "Thật ra, hôm nay mình có dẫn người tới, nhưng mà, cậu biết."

Lily gần như hiểu được là ai, "Si…" Cô dùng miệng nói một chút, Peter gật đầu, "Đi theo mình." Lily ôm Harry bé nhỏ lên tầng, trong khoảng thời gian này cô thường xuyên nhớ tới Snape, tại sao thanh mai trúc mã năm đó lại trở thành người lạ? Nhưng dù cô nhớ thế nào thì dường như trong một tầng sương mù mỏng manh, một người đối diện với một người khác rồi hô lên, nhưng lại không nhìn rõ gương mặt và dáng người, trực giác Lily nói ở đó có đáp án mà cô muốn, nhưng James và đứa nhỏ chiếm phần lớn tinh lực của cô, hơn nữa Lily cũng không rõ rốt cuộc thật sự cô có muốn biết phía sau đó là gì không.

James ở phòng bếp không có cảm giác, Peter nhìn lưng Lily, có lẽ không phải lỗi của cô, nhưng đều là do cô, hôm nay cũng do cô kết thúc thôi.

— Tôi là đường ranh giới Peter quyết định —

"Cốc cốc", một lát sau, cửa lại được gõ, James hô to, "Lily, Lily, mở cửa cho hiệu trưởng Dumbledore." James biết người anh em của mình, Sirius sẽ không xuất hiện cho đến khuya.

"Lily?" James nghi hoặc đi ra, phát hiện vợ mình và Peter không ở phòng khách, "Người đâu rồi?" Cậu khả nghi mở cửa, "Giáo sư Du… A!"

Cùng lúc đó, Peter và Lily trên tầng đang chìm vào thế bế tắc, Lily ôm chặt Harry bé nhỏ nhà mình, cảnh giác nhìn Peter, mọi chuyện không ổn.

Nghĩ tới lúc mới đi lên, Lily mang theo cái túi nhỏ đựng đầy độc dược theo thói quen – từ sau khi chiến tranh bùng nổ, ngoài tắm và ngủ thì Lily đều mang theo. Nghĩ tới độc dược Snape đưa cho cô làm quà cưới, Lily trực tiếp bỏ vào, cũng giảm bớt tỷ lệ James phát hiện, nhưng mà, khi Lily thật sự đối mặt với Peter, cô nhận ra mình bị trúng một thần chú định thân.

"Vì sao?" Ôm chặt Harry nhỏ trước ngực, Lily không nghi ngờ Peter đã có chuẩn bị, dù cô la to James cũng không nghe thấy, vào giờ phút này Lily vô cùng hối hận vì mình dễ tin người. Nhưng cô không biết rằng, sự hối hận ngày hôm nay của cô không chỉ có chuyện này.

"Lily Potter," Peter bỏ đi dáng vẻ nhát gan, giọng nói còn bắt chước giọng điệu của quý tộc, "Ngài là một Gryffindor cao thượng biết bao nhiêu, tình yêu của ngài người nhà cha mẹ của ngài, thanh mai trúc mã quan

tâm ngài, lấy thân phận Máu Bùn gả cho một máu trong, vì sao ngài lại may mắn tới vậy, có nhiều người quan tâm ngài, trân trọng ngài như vậy chứ?" Cậu ta như đang giải thích, lại giống như đang lầm bầm.

Lily hơi sợ hãi co tay lại, biểu hiện của Peter trong mắt Lily chính là bệnh tâm thần ở giới Muggle. "Tôi… tôi không biết." Cô cố gắng nhớ lại kiến thức trước kia, nhớ rõ không thể trêu chọc những tên bị tâm thần, phải làm theo lời họ nói.

Hiện tại Lily cảm thấy an ủi nhất là, không bao lâu nữa James sẽ phát hiện họ không ở phòng khách, đến lúc đó sẽ đi lên… Nghĩ vậy, ánh mắt Lily nhìn Peter mang theo ít thương hại, người đáng thương này, có thể không biết mình bị bệnh cũng nên.

"Đừng nhìn tôi như vậy!" Peter bị chọc giận, cậu ta rút ra đũa phép chỉ vào Lily, nhưng lập tức khắc chế bản thân, "Cô ta là của Lord, là của Lord." Cậu ta khẽ nói, sau mấy lần lặp lại, Peter tỉnh táo, cô ta không phải đang thương hại cậu sao, để cậu xem ai mới là người đáng thương nhất.

"Có lẽ cô không biết nhỉ, thật ra người cô yêu nhất không phải James." Peter tỉnh táo mở miệng.

"Vậy là ai?" Lily quyết định theo lời Peter.

"Là Snape, Severus Snape, gia chủ Prince, bạn đời gia chủ Malfoy, bậc thầy độc dược nổi danh nhất trong tương lai, có lẽ cô không rõ lắm ý nghĩa của một bậc thầy độc dược đối với phù thủy nhỉ," Giọng nói Peter đều mang theo sự ưu việt, "Xuất thân Muggle như cô sẽ không hiểu được, dù thân phận trước kia của cô thế nào thì một khi cô trở thành bậc thầy trong một lĩnh vực, danh dự, tiền tài, tất cả sẽ có người phục vụ cho cô, giới phù thủy cần cải cách, mà những người này lại là lực lượng chủ chốt."

Nhìn vẻ mặt không quan tâm của Lily, xem thường trong mắt Peter càng đạm, đây là phu nhân gia chủ Potter đời này? Thật đúng là không hiểu nổi!

"Đừng so sánh với bậc thầy với những môn khách Muggle, tài nguyên trong tay phù thủy cầm quyền phong phú đến mức cô không tưởng tượng nổi, nói thật, lấy tuổi của Snape, nếu không phải gia chủ Malfoy ra tay mau thì chỉ sợ anh ta muốn gì cũng sẽ có người lấy cho cậu ta. Thế nào? Không phải cô hối hận chứ, thanh mai trúc mã như vậy lại không chọn, đi chọn một quý tộc không mở nổi biệt thự? Chậc chậc."

Lời nói cuối cùng của Peter như một con dao nhỏ đâm vào trái tim Lily, không phải cô không biết máu trong bài xích mình, bài xích này còn xa hơn cả quan niệm, "Tôi và Snape sớm đã đường ai nấy đi!" Cô cắn răng biện giải, trong lòng có một giọng nói khe khẽ, nếu thật sự ở cạnh Snape thì cô sẽ thế nào? Ít ra Chúa tể Hắc ám sẽ không giết ba mẹ cô.

"Hừ, cậu ta nhớ mãi không quên cô." Điều đó mới là điều Peter để ý nhất, "Vì sao cô luôn hạnh phúc như vậy, nhưng nhìn niềm hạnh phúc của cô đi, cha mẹ bị Lời nguyền Hành hạ tra tấn cho tới chết; chị gái thì bị Obliviate; còn chồng cô…" Cậu ta dừng một chút, nghiến răng nghiến lợi, "Cô cho là, nếu không phải vì đồ ngu như cô thì cậu ta sẽ "lừa" Snape đi vào Lều Hét, để Remus bị đuổi học sao?"

Trong chuyện này, quả thật Lily cảm thấy hơi đuối lý, nhưng mà, "Hiện tại vẫn chưa tìm thấy Remus sao? Tôi đã nghe James nói cậu ấy không được tốt."

"Không được tốt? Không được tốt!" Mắt Peter đỏ lựng, nhưng cô gái nhìn như khờ dại này là ngọn nguồn của bất hạnh! "Cô có biết cậu ấy thế nào không, sao James lại nói cho người thiện lương như cô rằng, sau khi Remus bị đuổi học thì bị người nhà vứt bỏ chứ, sau đó thì sao? Cậu ấy trang trải cuộc sống bằng việc vặt, rồi bị phù thủy hắc ám bắt được. Chẳng lẽ cô không muốn biết họ đã tìm thấy Remus ở đâu sao?" Peter nhăn nhó, mặt Lily thì càng ngày càng trắng, "Trong biệt thự của Tử thần Thực tử, cậu ấy bị trói bằng xiềng xích, trên người đều là vết thương, cô hài lòng chưa! Đây là niềm hạnh phúc của cô đấy! Cô biết rõ rồi chứ?!"

"Không, không… Ôi, Chúa ơi! Đây không phải là sự thật!" Bị kích động, Lily gọi cả "Chúa", trong chuyện của Remus, cô không thể cãi lại, cô cũng biết mình là ngọn nguồn, vừa nghĩ tới mình và James đang hạnh phúc ngọt ngào thì Remus bị tra tấn Lily đã muốn nôn.

"Mấy người sẽ phải trả giá, mấy người phải bị trả giá!" Peter hung tợn nói, không hề che dấu ác ý, cậu ta không ngừng nhìn đồng hồ quả quýt, sắp rồi, sắp rồi.

Hành động kỳ lạ của Peter khiến Lily cảnh giác, cô cố gắng bỏ qua sự khó chịu mà cho Harry nhỏ uống từng bình dược, dù Harry nhỏ bắt đầu khóc to vì mùi vị độc dược cô cũng không ngừng lại. Cho tới lúc chạm vào quà cưới của Snape, Lily dừng một chút, vẫn bỏ xuống, lời nói buổi tối của Peter khiến cô không tin được Snape, nếu chẳng may… Lily không muốn mạo hiểm như vậy.

Ngay khi Lily suy nghĩ Peter kỳ lạ thì dưới tầng vang lên tiếng James, "Lily, chạy mau, là hắn… A!"

Chạy? Hắn? Mặt Lily biến hình vì sợ hãi! Đối diện, Peter ác ý lộ ra cánh tay trái của mình, trên đó có một cái đầu lâu dữ tợn.

"Merlin ơi!" Lily khóc nấc, vì thần chú định thân mà chân cô dính chặt lên mặt đất, "Thả tôi đi, thả chúng tôi đi, Peter, xin cậu!"

"Tôi nói rồi, cô sẽ phải trả giá!" Giọng nói Peter ngập tràn vui sướng.

"Ta nghĩ, nữ anh hùng của chúng ta đã chuẩn bị tốt?" Voldemort nhanh chóng lên tầng hai, thấy Lily bị định thân và đứa trẻ cô đang ôm trong tay, Chúa tể Hắc ám thật vừa lòng, không phải chỉ là một người sói thôi sao? Thả đi cũng được. Voldemort quyết định thỏa mãn nguyện vọng của Peter, khi mà gã tri kỷ như vậy.

"Lord." Lily hoảng sợ nhìn một người đi ra từ sau lưng Voldemort, cô nhớ rõ đó là một học sinh Slytherin, không đợi cô kịp phản ứng, "Crucio!" Một lời nguyền đánh trúng cô.

Lily gào lên, gần đây tinh thần thường xuyên bị kích thích, tầng sương mù mơ hồ đang dần dần tan rã.

"Mina." Voldemort rất không vui, vì người hầu của hắn đã ra tay khi hắn không đồng ý.

"Yes, my lord." Mina cung kính lui về sau, dù sao cô ta đã thỏa mãn rồi.

"Peter, mi có thể đi rồi, nhớ kỹ, Chúa tể Hắc ám sẽ không bạc đãi công thần." Chúa tể Hắc ám để Peter rời đi trước, hiển nhiên sau chiến tranh hắn vẫn cần gián điệp này.

"Làm theo phân phó của ngài." Đối diện với Voldemort, trong mắt Peter chỉ còn sự tôn trọng, rồi cậu ta "bụp" một tiếng độn thổ.

"Phù phù", vừa mới chấm dứt tra tấn bởi Lời nguyền Hành hạ Lily vô cùng hối hận, nếu cô không gả cho một máu trong thì có phải cô sẽ không bị biệt thự gia tộc bài xích rồi không được bảo vệ hay không; có phải cha mẹ cô sẽ không phải chết hay không; có phải chị gái cô sẽ nhớ cô hay không?

"Xin ngài, tha cho con tôi, ngài muốn gì cũng được, xin ngài." Lily đau khổ cầu xin.

Voldemort cảm thấy rất tốt vì được cô gái khiến Lucius phải "kinh ngạc" đang cầu xin mình, chẳng qua, "Avada Kedavra." Chậm thì sẽ khác, Chúa tể Hắc ám biết rõ điều ấy.

Một ánh sáng xanh hiện lên, Lily rốt cuộc thấy được hai người sau đám sương mù, đó chính là cô và Snape, cô rơi lệ đầy mặt, "Sev, mình thích cậu!" Mà thiếu niên đối diện lại không hề thay đổi sắc mặt, "Tôi không thích cậu." có cái đoạn này sao? sao lật lại ta không thấy nhỉ??? ọ_ọ

Đúng vậy, cô nhớ hết rồi, tỏ tình năm đó, James cản trở… và Obliviate vào nghỉ hè, nhưng giờ còn tác dụng gì nữa? Cô đã sớm bị knock-out rồi.

"Lord, đứa bé này." Mina thông minh đỡ lấy Harry nhỏ khi sắp rơi xuống đất.

"Avada Kedavra!" Voldemort không hề do dự, ánh sáng của Lời nguyền Chết chóc chiếu sáng gương mặt tà ác của hắn.

"AAAA!" Mina thét lên đã thấy Voldemort ngạc nhiên ngã xuống, đứa nhỏ trong ngực khóc toáng, "Câm miệng." Cô run rẩy sờ tay vào mặt Voldemort, không có gì cả.

"Merlin chết tiệt!" Mina coi như thông minh, cô ôm chặt đứa nhỏ trong tay, Chúa tể Hắc ám đột nhiên chết, Peter biết cô ở cùng hắn, cô còn không muốn bị Tử thần Thực tử đuổi giết đâu.

Ai có thể làm chứng cho cô ta? Mina suy nghĩ, nhưng mà… Lucius Malfoy, Mina tin tưởng, là người dưới được Voldemort tin tưởng nhất, thân phận của Lucius… chỉ có vài người biết.

Cùng lúc đó, tại Nurmengard xa xôi, trong quan tài thủy tinh, Abraxas chậm rãi mở to mắt, nơi này… là chỗ nào?

105. Quyển 2 - Chương 105: Tin Tức Ở Nurmengard

Lucius giật mình bởi thần chú cảnh giác từ biệt thự Malfoy, "Valar, đưa hai cậu chủ nhỏ tới Nurmengard, nếu có gì không ổn thì trực tiếp tới Đường Bàn Xoay." Lucius nhanh chóng hạ lệnh, vài lần độn thổ cho y biết gia tinh rất mạnh ở một mức độ nào đó.

"Valar đã biết." Gia tinh thuộc về gia tộc Prince hét lên một tiếng rời khỏi.

"Sev…" Lucius nghiêm túc.

"Luci, tôi ở đây." Snape cất kỹ hòm độc dược, nắm đũa phép của mình, rốt cuộc đến ngày này rồi, đáp án sẽ lập tức tới thôi.

"Bụp" Lucius búng tay một cái, một gia tinh thuộc về nhà Malfoy xuất hiện, "Đi xem vị khách của chúng ta, rồi đưa vào." Thậm chí Lucius còn vuốt mái tóc dài, ngân nga nói.

Snape nhìn bạn đời nhà mình một cái, đứng ở sau phía bên trái của Lucius một chút, vị trí này có thể để anh tiến nhưng công, lui nhưng trực tiếp dẫn Lucius đi. Sờ sờ Khóa Cảng trên người mình, Snape xác nhận dù là chạy trốn thì Lucius và anh cũng chắc chắn là người thắng lợi cuối cùng.

"Huynh Trưởng Malfoy, Huynh Trưởng Malfoy, anh nhất định phải tin tôi!" Khi gia tinh xuất hiện lần nữa, đi theo sau là một cô ả tóc tai bù xù, trong tay ôm một đứa trẻ con, nếu không phải thời gian và hoàn cảnh không đúng lúc thì hình ảnh này nhìn rất giống con riêng của Lucius ở bên ngoài đã tìm tới cửa.

"Cô Mina, tôi cho rằng đứa nhỏ trong ngực ngài không liên quan tới tôi." Đương nhiên Lucius biết đó là ai, trên thực tế vừa nhìn thấy y đã nhận ra đó là con nhà Potter, "Kẻ Được Chọn" trong truyền thuyết, nhưng nó "hẳn là" không biết mọi chuyện tối nay, trừ việc trêu chọc cợt nhả thế này thì Lucius không có lời nào có thể nói.

"Huynh Trưởng Malfoy, Huynh Trưởng Malfoy, Lord, Lord… Oaoa…" Như là tìm được nơi trút cảm xúc, Mina khóc oaoa lên.

"Nếu cô Mina còn biết đây là ở đây thì cô ta nên biết ôm một đứa trẻ tới nhà một quý ông đã kết hôn là một chuyện cực kỳ không thỏa đáng." Snape lạnh lùng mở miệng, dù là vì phối hợp, nhưng trường hợp khóc lóc trước mặt chồng mình thì thấy thế nào cũng mất tự nhiên.

"Sev, em nên có lòng đồng tình." Lucius lòng vui sướng, trên mặt lại trách cứ.

Mina nghe Lucius trách cứ Snape vì cô, thậm chí còn nở nụ cười.

"Hừ!" Snape hừ lạnh, rời khỏi vị trí của mình, Mina chỉ cảm thấy anh không vui, Lucius lại biết căn bản bạn đời nhà mình đang lợi dụng cơ hội này đi xem có phải chỉ có một mình Mina hay không.

"A, cô Mina, có lẽ cô muốn chút Brandy? Bình tĩnh một chút, chậm rãi nói, cô tìm tôi là vì cô tin tôi có thể giúp cô, không phải sao?" Không thể không nói, nếu một Veela viễn cổ thực sự muốn mê hoặc người kia thì họ rất ít khi không thành công.

Dưới sự hướng dẫn của Lucius, thậm chí Mina còn đưa lợi thế duy nhất của cô ta – giao Kẻ Được Chọn trong ngực cho gia tinh. "Đàn anh Lucius, anh nhất định phải giúp tôi." Malfoy biến thành Lucius, Snape châm chọc. "Chúng ta nhận được tình báo, tìm được địa chỉ nhà Potter, rồi…" Mina cẩn thận nói hết, nhưng coi như cô ta có đầu óc, cũng không nói là Peter mật báo, tuy rằng Snape và Lucius cũng đã biết chuyện này rồi.

Lucius miễn cưỡng duy trì vẻ mặt, ôi Merlin ơi, cô ta có thể không biết điều như vậy hay không, cô nhìn tôi như vậy thì tôi sẽ không lên được giường trong vài ngày đấy, Merlin biết thật ra Lucius còn muốn "chúc mừng" Chúa tể Hắc ám rơi đài kìa.

Vì thế, sau khi Snape tỏ vẻ khẳng định thì Lucius biết mình không cần ứng phó nữa, Mina tới một mình.

"Stupefy!" Lucius vung gậy rắn, trong lúc Mina hoàn toàn không kịp phản ứng thì đánh trúng, cô ta giật mình mở to hai mắt, nhưng vẫn hôn mê.

"Giam cô ta vào trong địa lao," Lucius hạ lệnh, khi y ngẩng đầu nhìn Sev nhà mình, gương mặt lại thỏa mãn hiền hòa, "Sev, chúng ta có thể yên tâm rồi, đi đón bọn nhỏ về đi."

"Hừ!" Snape hừ một tiếng, anh còn không muốn cho con công bạch kim này biết rằng, trong nháy mắt đó anh rất muốn ôm lấy Lucius, sự ẩn nhẫn của họ trong thời gian này rốt cuộc đã được bồi thường. "Kẻ Được Chọn thì sao?"

"Chúa tể Hắc ám thất bại, nói cách khác Kẻ Được Chọn đã thành công, Sev, em đưa dược, xem ra cũng không được tin tưởng!" Lucius không phải không biết, chỉ là y không muốn nói.

"Vậy thì liên quan gì tới chúng ta?" Snape dùng ngón tay tái nhợt của mình sờ lên vết sẹo tia chớp trên đầu Harry bé nhỏ, "Kẻ Được Chọn bị Chúa tể Hắc ám "dấu hiệu"." Giọng nói anh ngập đầy châm chọc.

"A, Sev thân mến của tôi, em ở gần Kẻ Được Chọn như vậy tôi sẽ ghen đó." Lucius ôm tim, "Đi tới chỗ bác Gellert đón Qui và Dra về thôi, từ nay trở đi, không có gì có thể ép buộc chúng ta nữa." Nói đến câu sau, giọng Lucius cực kỳ kiên định.

Nói đùa, từ khi thức tỉnh huyết thống y đã bắt đầu sắp xếp chỉ đợi kết cục hôm nay, Chúa tể Hắc ám, phù thủy trắng, y muốn cho họ xem cái gì gọi là thực lực của "thế lực trung lập".

Cuối cùng Snape nhìn thoáng qua Lucius, cả đời này, họ sẽ không thẹn với nhau.

Nhìn bạn đời nhà mình đi khuất, Lucius gọi về ưng vàng nhà Malfoy, đây chính là Kẻ Được Chọn bảng vàng đó, nhưng không biết, Dumbledore sẽ ra giá thế nào đây?

— Tôi là đường ranh giới Kẻ Được Chọn được đưa tới nhà Malfoy —

Đã mấy tiếng từ khi Abraxas tỉnh lại, nhưng chú vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Nói thế nào nhỉ? Vì nhất thời sơ suất chú bị Voldemort nguyền rủa là sự thật, khi Orion vẻ mặt thân thiết xuất hiện bên cạnh chú là chú đã biết. Điều này cũng giải thích vì sao kiếp trước chú không nói cho Lucius về bí mật đàn em kia – chết vì lời nguyền của phù thủy mạnh chỉ sợ chú còn chưa kịp làm gì cho gia tộc Malfoy thì đã bắt đầu đi, không có bức ảnh, Luci của chú có thể làm gì để bảo vệ gia tộc thì Abraxas cũng không muốn tưởng tượng.

Cả đời này tuy chú đã có chuẩn bị, nhưng vẫn trúng chiêu, tuy chú đặt mình vào quan tài thủy tinh là để có thể tỉnh lại vào một ngày nào đó, nhưng thay đổi này có phải quá lớn hay không.

Abraxas nở nụ cười, Malfoy sẽ không để người khác chỉ trích, dù hiện tại chú giận sắp nổ bùng rồi. Nghe một chút xem, nghe đi, cái gì gọi là "hoàng hậu"? Sao chú không biết mình đã "gả" cho một "ông vua" chứ?

Hơn nữa, theo lý thì mình phải được đặt trong khu mộ gia tộc, hiện tại là sao? Chẳng lẽ nhà Malfoy đã bị công chiếm rồi? Nghĩ tới khả năng này, Abraxas đả cảm thấy người mình lạnh lẽo.

Chỉ tiếc, vừa mới tỉnh lại từ lời nguyền sức khỏe chú còn quá yếu, pháp lực cũng như có như không, dựa vào tình thế trước mắt, Abraxas cũng chỉ ngồi ở bên bàn uống cà phê.

Lúc tiến vào Snape đã thấy "father-in-law" của anh (Cha vợ? Cha chồng? Mọi người góp ý đi~~) đang lịch thiệp uống cà phê một mình, như là mỗi buổi trà chiều ở biệt thự Malfoy trong trí nhớ của anh vậy.

"Chú Abra," Snape cúi đầu, ám văn và hoa văn trên khuy áo bạc ở áo chùng khiến Abraxas rất hài lòng.

"Sev, chúc mừng! Con nên gọi ta là "cha"." Cũng hiểu được không cần nói nhiều, "Luci đâu? Mà đây là chỗ nào?"

Snape hơi ngạc nhiên nhìn Abraxas, Lucius và anh vẫn cho rằng giữa Chúa tể Hắc ám và Abraxas chắc chắn đã có gì đó, vì hai người đã sớm có thống nhất trong vấn đề này – chỉ cần không quá mức, thì họ sẽ không gây áp lực cho thế hệ trước.

"Cha." Snape lại cúi đầu, đây là người nhà của anh, "Nơi này là Nurmengard nước Đức."

"Nước Đức? Nurmengard? Gellert?" Abraxas nhướn mày, câu trả lời này làm chú bất ngờ, đã từng là gia chủ Malfoy, đương nhiên Abraxas biết chỗ giam giữ Chúa tể Hắc ám đời trước. Nhưng mà… nhìn chén cà phê xinh đẹp trong tay, đột nhiên Abraxas có dự cảm xấu, "Vì sao cha lại ở đây?"

"Cha, xin cho con đi trước." Snape nghiêm mặt, Lucius đã nói, chuyện không xấu hổ của hai người già họ thì để cho họ tự giải quyết là được, hiện tại tìm bọn nhóc nhà mình thì quan trọng hơn. "Cháu nội của ngài cũng ở đây, xin cho phép con đưa chúng tới."

Cháu nội? Lần đầu tiên Abraxas bỏ qua hình tượng quý tộc mà cười híp mắt, "Ôi ôi, Sev thân mến của ta, con và Luci cũng đã có con rồi?" Là nhân chứng của thần chú trước kia, Abraxas là người biết Lucius và Snape là bạn đời linh hồn sớm nhất, bởi vậy chú không hề giật mình, nhưng nếu chú biết Luci nhà mình còn thức tỉnh huyết thống thì chỉ sợ chú còn vui vẻ hơn nữa.

"A, a, còn không được," Ngay sau đó, Abraxas như nhớ ra cái gì, "Lần đầu tiên gặp cháu của cha, thậm chí cha còn chưa tắm rửa thay quần áo, Merlin ơi, quả thực không thể tha thứ, nếu cháu của cha không thích cha thì làm sao?"

Khóe miệng Snape giật giật, đã thấy Chúa tể Hắc ám đời trước trêu chọc dáng vẻ ngốc nghếch của Lucius, lại nhìn phản ứng của Abraxas, Snape chỉ có thể nói, thật đúng là cha con.

"Severus, cháu đã tới rồi, bác nói này, Aquila và Draco làm sao có thể tự mình tới đây, bác…" Đúng lúc đó, cửa chợt mở ra, Chúa tể Hắc ám đời trước đang sáng láng đi vào, rồi ông nhìn thấy được Abra ngồi cạnh bàn. "Ơ… Abra, xin chào… Rất vui vì được biết… ơ… không phải… ý ta là, xin chào, ta là Gellert Grindelwald." Gellert cảm thấy mình càng nói càng sai, vốn quan hệ giữa ông và Abra chỉ là nhất thời, làm sao ông nói được?

Hiển nhiên, Thánh Đồ chưa báo cho ông tin tức Abraxas đã tỉnh lại, ai bảo Chúa tể Hắc ám đời trước đã ra lệnh, trong lúc ông đang chơi đùa với hai nhóc con thì không thể làm phiền chứ.

"Bác Gellert, Lucius bảo cháu đón bọn trẻ về nhà, nếu hôm nay ngài rất "bận"…" Snape nhấn mạnh từ này, "Chúng cháu xin đi trước." Rồi, anh quay sang Abraxas, "Cha à, Luci bảo con nói với ngài, gia tộc Malfoy luôn hoan nghênh ngài trở về."

Gần như không cho Chúa tể Hắc ám đời trước và Abraxas thời gian phản ứng, Snape lướt đi như gió.

Bác Gellert? Luci? Cha? Gia tộc Malfoy? Abraxas thả lỏng thần kinh, vừa nãy lời của Snape cho chú rất nhiều tin tức, ít nhất người trước mắt sẽ không làm hại gia tộc Malfoy, thậm chí còn có điều băn khoăn?

"Vậy thì, ông là ai? "Bác" Gellert?" Abraxas nói ý tứ, sao chú không nhớ gia tộc Malfoy có cái gì khiến Chúa tể Hắc ám đời trước nhớ thương nhỉ.

Abraxas sẽ không nghĩ đến, ngay từ đầu, Chúa tể Hắc ám đời trước nhớ thương, không phải là gia tộc Malfoy, mà là bản thân chú.

106. Quyển 2 - Chương 106: Gellert Gian Xảo

Nói gì thì nói Gellert cũng là một Chúa tể Hắc ám, bối rối một lúc thì ông nhanh chóng bình tĩnh lại. Lucius và Snape đã gián tiếp khẳng định ông, Draco và Aquila cũng đã có thể nhận ra ông, mà ngay cả Thánh Đồ, phần lớn cũng biết Nurmengard có một "Kim ốc tàng Kiều", hiện tại không phải là vấn đề Abra có đồng ý hay không, mà là cậu chỉ có thể chấp nhận.

"Một lần nữa giới thiệu, Gellert Grindelwald, người nước Đức." Ông như không để ý mà giơ tay một cái, Bryce xuất hiện.

"Chúa tể, nghe theo phân phó của ngài." Bryce nho nhã lễ độ, anh ta là người thứ nhất biết Abraxas "tỉnh lại", cái xưng hô "hoàng hậu" cũng được anh hô lên, hiện tại anh chỉ có thể hy vọng chúa tể sẽ không tính sổ mình, vì vậy thái độ cũng càng thêm cung kính.

"Đi lấy những "tờ báo" mà các ngươi đã tổng kết vài năm lại đây, nhớ kỹ, lấy thứ ngươi nên lấy." Nói đến phía sau, Gellert đột nhiên nghĩ tới "sự điên khùng" của Thánh Đồ, nếu để Abra thấy ảnh chụp toàn thân của mình, khụ khụ, thật sự là tới Merlin cũng không nói rõ được.

"Chúa tể? Xem ra, phù thủy trắng vĩ đại nhất cũng không phải như lời đồn?" Abraxas nhướn mày, khóe miệng lộ ra nụ cười chỉ có ở nhà Malfoy.

"Ưm…" Gellert hơi xấu hổ, nghĩ đến người trước mắt sớm hay muộn cũng sẽ biết chuyện tình ngày xưa của mình, Gellert đã hận không thể lùi thời gian lại, hơn nữa nhìn Abra chọn mi nhìn mình, Gellert chợt hiểu được một từ – kinh diễm.

Nói thế nào nhỉ, gien trội nhà Malfoy luôn khiến họ phần lớn có tóc bạch kim, mắt lam xám. Nhưng vì thức tỉnh huyết thống nên màu mắt của Lucius biến thành bạc, lúc này mới phân tách giữa Abra và Draco.

Công bằng mà nói thì dáng người của Lucius cường tráng hơn Abraxas, lại không nói tới huyết thống Veela viễn cổ làm y quyến rũ hơn. Nhưng mà, trong mắt Gellert, toàn bộ sức quyến rũ của Lucius đều kém một cái nhướn mày vừa nãy của Abraxas.

Nếu như nói Lucius là một bình thủy tinh trang trí xinh đẹp, người người đều muốn sở hữu thì Abraxas chính là một chai rượu đỏ lâu năm, chỉ người thật sự biết rượu mới phát hiện ra sự thu hút cướp đi con tim ấy.

Trong mắt Gellert hiện lên một tia bắt buộc, ông cũng vừa mới nhận được tin tức, Voldemort đã rơi đài, rõ ràng sắp tới gia tộc Malfoy sẽ có địa vị cao hơn ở nước Anh, dù Lucius nghĩ thế nào thì Abraxas cũng phải ở lại.

Vừa lúc ở phía sau, Bryce đưa lên một chồng da dê thật dày, "Nhật báo Nurmengard?" Abraxas theo bản năng muốn sờ gậy rắn, nhưng lại không thấy gì.

"Cậu đã "ngủ" thật lâu, ta nghĩ cậu sẽ hy vọng xem chuyện gì đã xảy ra?" Gellert quyết định, đương nhiên cũng bắt đầu lợi dụng dựng chuyện để Abraxas chủ động ở lại.

Hai người nhất thời không nói chuyện, một thì đang cố gắng tiêu hóa một lượng tin tức lớn, một thì đang suy nghĩ bước kế hoạch tiếp theo.

Rất nhanh, "Tôi nghĩ tôi phải bày tỏ lòng cảm ơn của mình với ngài." Abraxas trịnh trọng đứng dậy, cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, chú nhìn ra, từ khi chiến tranh bùng nổ tới nay, tuy Gellert có thể không trực tiếp trợ giúp Malfoy nhưng Gellert lại chính là một trợ lực ẩn hình – ít nhất trong kết quả tồi tệ nhất thì Lucius và Snape cũng không đến mức không có chỗ để đi.

Gellert không hề khiêm tốn nhận lấy lời cảm ơn của Abraxas, ông không phủ nhận mình là một lá bài ẩn của gia tộc Malfoy, nhưng Chúa tể Hắc ám làm việc không phải ăn mà không trả tiền, Lucius và Snape đều hiểu, hơn nữa Lucius lại càng rõ ràng.

"Lucius… rất được." Gellert nói sâu xa.

"Ngài quá khen rồi," Abraxas đảo con ngươi, "Luci còn kém xa lắm, xem thằng nhóc làm cái gì? Còn muốn kết hôn với con gái nhà Black, hừ." Giọng điệu chú ngập tràn ghét bỏ.

"A?" Gellert nhếch môi, "Ta cũng không cảm thấy như vậy, "gia chủ Malfoy trẻ tuổi ưu tú nhất mấy trăm năm nay" mà, sao lại là kẻ đầu đường xó chợ chứ?"

"Cài gì mà "gia chủ ưu tú", trẻ con nghịch ngợm mà thôi." Gellert càng hứng thú với Lucius thì Abraxas lại càng căng thẳng, dù sao Luci vẫn còn nhỏ, không biết có thể bị Chúa tể Hắc ám đời trước này làm gì hay không, còn Chúa tể Hắc ám, sau khi trải qua chuyện của Voldemort, trong ấn tượng của Abra thì mọi Chúa tể Hắc ám đều bị biến thành phù thủy âm hiểm "bụng dạ khó lường".

"Vậy thì, chuyện nước Anh để trẻ con giải quyết là được rồi." Gellert đột nhiên thay đổi đề tài, "Gần đây ta định thay đổi một chỗ ở, có lẽ ta cần một người bạn am hiểu thưởng thức giúp ta trang trí biệt thự."

Abraxas bị hoa mắt bởi thái độ thay đổi chóng vánh của Gellert, từ luống cuống, bình tĩnh, ngạo mạn rồi có chút mưu đồ, chú không nhìn rõ rốt cuộc người này muốn gì. Lấy bất biến ứng vạn biến, Voldemort đã

rơi đài, chú tạm thời không quay về cũng không sao, chỉ là tiếc nuối cháu nội của mình! Merlin biết chú rất muốn gặp cháu nội của chú!

"Hay là, cậu muốn nói cho tôi biết làm sao cậu "biết trước" được thời gian và cách thức tử vong của mình?" Nhìn Abraxas không nói lời nào, Gellert cho rằng cậu còn đang do dự, lại tăng thêm một cái, dù sao Abra sẽ không biết Snape đã thẳng thắn với mình.

Quả nhiên, sắc mặt Abraxas thay đổi, thật lâu sau, "Chẳng lẽ ngài muốn hạn chế sự tự do của một quý tộc sao?" Gia chủ Malfoy đời trước kiêu ngạo hơi nâng cằm mình lên, không hề che dấu sự cao quý từ khi sinh ra.

"Đương nhiên ngài có sự tự do của mình, nhưng xin ngài từ sáng tới tối về đây, nếu không…" Gellert vi phạm lễ nghi quý tộc mà kéo gần khoảng cách giữa mình với Abraxas, "Thì sẽ phải nói ra phương pháp ngài có thể "biết trước" tương lai."

Đây là uy hiếp, Abraxas cảm nhận, Snape bây giờ là bạn đời của Luci, một người cha khác của cháu nội chú, Malfoy coi trọng người nhà, chú sẽ không nói ra.

"Thành giao, ngài có được lời hứa của tôi." Abraxas hơi kéo ra khoảng cách.

"Giúp tôi nói với Lucius và cả Severus." Nhận được lời hứa tâm trạng Gellert rất tốt, ông biết hành vi của mình thật ti bỉ, lợi dụng Abra vừa tỉnh lại không biết rõ tình huống lừa cậu hứa hẹn, nhưng ông tuyệt đối không hối hận, bỏ lỡ lần này thì ông không thể cam đoan còn có thể chộp Malfoy gian xảo này vào tay hay không.

"Abra, cậu sẽ đổi ý chứ?" Trước khi rời đi Gellert hỏi.

"Đương nhiên là không, Malfoy cũng không dễ dàng hứa hẹn." Abraxas đơn giản buông ra, Chúa tể Hắc ám đời trước này hơi kỳ lạ, nên đi xem cháu nội nhà mình, hỏi Luci một chút thì càng nhanh.

"Nhớ kỹ lời của cậu." Những lời cuối cùng của Gellert… cực kỳ gian xảo?

Abraxas có một cảm giác không nói ra lời, hình như chú vừa… bán mình đi thì phải?

— Tôi là đường ranh giới Chúa tể Hắc ám đời trước luống cuống lừa người đẹp Abra —

Ngay khi Abra bị Gellert lừa dối thì Lucius cũng đang vội vàng cò kè mặc cả với Dumbledore.

Snape trở về cũng đã đề cập, cha mình tỉnh lại, Lucius không phải không vui vẻ nhưng ở nước Anh còn có chuyện quan trọng hơn cần y làm.

Đối với sự theo đuổi quyền thế và ích lợi đã ăn sâu vào trong xương máu các Malfoy, hiện tại cơ hội tốt ngàn năm có một đã đặt trước mặt mình, không thể khiến gia tộc Malfoy đường hoàng trở thành gia tộc đệ nhất giới phù thủy nước Anh thì liệt tổ liệt tông gia tộc Malfoy sẽ chui ra khỏi phần mộ của họ mất.

Bởi vậy, cha mình chắc chắn là… có thể hiểu đúng không. Lucius nghĩ không trách nhiệm lắm, xem nhẹ sự vui sướng trong lòng mình sau khi "trả thù" thành công – ai bảo người năm đó không nói gì chứ, ai bảo người trực tiếp sắp xếp "tình nhân" của mình lén lút tiến vào gia tộc Malfoy, hừ.

Snape nhìn Lucius chăm chú nhìn… chén trà, sao lại không biết y đang cáu kỉnh, nhưng Luci là người nhà, Abraxas cũng là người nhà, giúp cả hai mới là lựa chọn cuối cùng.

"Mấy ngày nay tôi đưa Aquila và Draco tới gia tộc Prince, anh cần bao lâu thời gian?" Snape hỏi chuyện chính, Lucius biết rõ lời mời của Dumbledore, đó cũng là lần đầu tiên sau khi chiến tranh bắt đầu Lucius công khai tiếp đãi khách khứa ở biệt thự Malfoy – thân phận Kẻ Được Chọn khiến họ không thể làm việc qua loa, vậy gia tộc Malfoy chính là lựa chọn tốt nhất.

"A, Sev thân mến, vừa nghĩ em và Qui cả Dra sẽ rời khỏi tôi, mà tôi lại phải đối mặt với lão ong mật kia, tôi đã cảm thấy mình thật sự là đáng thương~" Lucius tựa đầu lên vai Snape, trong giọng nói mang theo ý làm nũng.

Snape không đẩy y ra, anh biết trong khoảng thời gian này Lucius đã căng thẳng bao nhiêu, một khi Voldemort không chết thì thế lực thứ ba sẽ bị khai đao tiếp theo, mà Lucius lại càng đứng mũi chịu sào.

"Luci, sắp chấm dứt rồi." Snape nói nhẹ nhàng, mang theo sự mềm mại.

"Ừ, Sev của tôi, rồi mọi chuyện sẽ tốt." Lucius vùi mặt vào hõm vai Sev nhà mình, dùng tay ôm thắt lưng mỏng manh của cậu, trong hơi thở là mùi thảo dược quen thuộc.

Một hồi lâu, Lucius mới ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười quý tộc mà Snape quen thuộc, "Vậy thì, ngài Severus Prince, đã tới lúc để họ hoan hô cho một bậc thầy độc dược thiên tài thôi."

"Tôi biết," Snape cũng lộ ra nụ cười gần y sì, "Gia tộc Prince sẽ là thế gia độc dược tốt nhất, tôi nghĩ là anh biết."

Hai con rắn Slytherin nhìn nhau cười, lúc này đây, danh vọng, vinh quang, quyền lợi của Slytherin, họ sẽ không để thoát bất cứ cái nào.

107. Quyển 2 - Chương 107: Chấm Dứt Thời Đại Cũ

"A, hiệu trưởng Dumbledore, hoan nghênh ngài, còn vị này..." Lucius nhíu mày, tìm tòi một Gryffindor bị mù một mắt, thọt một chân trong trí nhớ, rất nhanh "Ngài Moody." Nhìn Moody trước mặt tóc hoa râm, vẻ mặt tang thương, đối lập với Gryffindor mấy năm trước được coi là thông minh, trong lòng Lucius cảm thán.

"Mày cái tên Tử thần Thực tử chết tiệt! Mọi người sẽ không bị mày lừa đâu!" Moody gào lên như một con sư tử tức giận, trong đôi mắt là sự oán hận.

Merlin biết, vốn Moody không thích Lucius cũng không phải ghét, nhưng trong vài ngày nay, họ bắt được vài phù thủy có tư cách ra vào biệt thự Voldemort, vì thoát tội, phần lớn họ cắn lẫn nhau, bởi vậy, đã đi ra một "nhân vật lớn" – lãnh tụ thế lực trung lập được công nhận vào thời kỳ chiến tranh, lại là người của Voldemort!

Đó cũng là nguyên nhân vì sao hôm nay vừa tới Moody đã không quan tâm mà bùng nổ, nghĩ tới họ thậm chí bảo vệ những phù thủy thế lực thứ ba, hiện tại những người đó hoàn toàn có thể là Tử thần Thực tử! Nhiều năm chiến tranh khiến Moody trở thành một chiến sĩ chân chính, một chiến sĩ chỉ có hai khái niệm "địch" và "ta".

Sắc mặt Lucius không thay đổi, trong mắt thậm chí còn mang ít mỉa mai, "Hóa ra đây là phong cách của Hội Phượng Hoàng, tôi cho rằng, đây là sự lên án nghiêm trọng, hay là ngài có thể gánh vác cái giá khi nói xấu một quý tộc?"

"Cậu Malfoy, cậu đừng nói quá, Alastor chỉ hơi căng thẳng, cậu biết đấy, những Tử thần Thực tử..." Dumbledore giảng hòa, trong giọng nói không mang theo nhượng bộ, cụ nhớ rõ, ngay từ đầu Lucius đã gọi Tom là "lord" nhưng sau này, không biết khi nào thì đã sửa lại. "Hôm nay chúng ta đứng ở đây cũng đã chứng minh thành ý của mình, cậu chủ Malfoy cũng có thể để chúng tôi xem thành ý của cậu chứ."

Lời nói cực kỳ cẩn thận, Lucius thầm mắng cáo già. "Nếu hai người kiên trì," Không hề do dự, Lucius kéo tay áo bên trái, mặt trên trắng bóng, không có cả lỗ chân lông, miễn bàn tới dấu hiệu hắc ám nào, "Có lẽ điều này đã làm hai người vừa lòng?" Y bình tĩnh, Voldemort đã chết, không ai biết bí mật của khế ước cả.

"A, đương nhiên, đương nhiên rồi, cậu chủ Malfoy thật sự rất nghiêm túc." Dumbledore cười hiền lành, "Chúng ta cũng biết đó chẳng qua chỉ là một số Tử thần Thực tử có ý châm ngòi mà thôi."

"A?" Lucius nhướn mày, "Vậy thì tiếp theo tôi hy vọng ngài sẽ không bị một số người "châm ngòi", nếu không "Kẻ Được Chọn mồ côi", chỉ sợ cũng rất có giá ở giới phù thủy, các phù thủy sẽ luôn muốn nhận nuôi nó." Lucius ngân dài.

"Alastor, anh ở ngoài đợi tôi một lát." Dumbledore không nói tiếp, mà quay sang nói với Moody, Malfoy nhỏ đã lớn rồi trở thành một Slytherin rõ đầu rõ đuôi, cụ phải toàn lực ứng phó, vì hòa bình vĩnh viễn của giới phù thủy.

"Được rồi, để chúng ta nói về chuyện chính, Harry nhỏ đang ở chỗ cậu?" Dumbledore nhíu mày, hiện tại cụ bắt đầu đặt Lucius ở vị trí ngang với Tom, mà lập tức cụ nhận ra, Lucius có năng lực, cũng có thế lực, càng được lòng người, càng... khó đối phó.

"Đúng vậy, một ả ngu đưa quà vì lấy lòng." Một câu nói mơ hồ, về công về tư Lucius cũng sẽ không để Mina rơi vào trong tay Dumbledore, một Chiết tâm Trí thuật thôi thì rất nhiều chuyện không còn là bí mật nữa.

Dumbledore cũng hiểu nên dừng đề tài này lại, đương nhiên cụ không cam lòng, hiện tại không ai biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, bạn nói Harry nhỏ ư, xin người, đừng bảo thằng bé nhớ rõ bao nhiêu, một đứa trẻ hơn một tuổi đã bị Chiết tâm Trí thuật thì chỉ có thể trở thành một đứa bé ngu ngốc mà thôi.

"A, Lucius, toàn bộ giới phù thủy sẽ cảm ơn cậu, vì cậu giúp đỡ." Dumbledore mỉm cười.

Nhưng Lucius chỉ nhếch môi sờ gậy rắn, đối phương còn chưa ra điều kiện đã muốn nhìn con bài chưa lật của y, nằm mơ đi!

Một hồi lâu, dù là Dumbledore cũng hơi nôn nóng, hiện tại là lúc hỗn loạn nhất, không ai biết đêm đó thung lũng Godric đã xảy ra chuyện gì, nhưng Voldemort chết, vợ chồng Potter chết, Harry nhỏ mất tích là sự thật.

Đợi Dumbledore đuổi tới, nhìn thấy Hagrid đang luống cuống đứng tại chỗ. Sau khi người trông coi khu vực săn bắn tỉnh táo lại, Dumbledore biết người xuất hiện đầu tiên là Sirius, rồi cậu ta để lại xe máy của mình cho Hagrid, độn thổ biến mất.

Đương nhiên Dumbledore biết Sirius là người giữ bí mật cho nhà Potter, lại rời đi như đang chạy trốn, nhưng Dumbledore hiểu Sirius, người đã từng là cậu chủ Black đều cố chấp như mỗi thành viên trong nhà, có lẽ so sánh như vậy có chút không phù hợp, nhưng bảo cậu ta phản bội James thì thật không thể tin như Bella phản bội Tom vậy.

Bởi thế Dumbledore giữ yên lặng, cụ đang đợi, đợi Sirius đưa cho cụ một lời giải thích, nhưng cụ lại đợi được con ưng vàng nhà Malfoy.

"Vậy thì cậu chủ Malfoy, cậu muốn cái gì?" Dumbledore thu lại dáng vẻ vừa nãy, hiện tại cụ hoàn toàn đưa Lucius vào vị trí đối thủ.

"A, hiệu trưởng Dumbledore, nói tôi muốn gì thì không bằng nói ngài có thể cho tôi cái gì." Lucius vẫn mang dáng vẻ không cần kia.

"Hiện tại đang là thời kỳ mẫn cảm, Tom đã thất bại, chính nghĩa rồi sẽ thắng lợi, cậu..." Dumbledore nheo mắt lại, ngụ ý rất rõ ràng, hiện tại giới phù thủy như một quả pháo đã châm ngòi, Chúa tể Hắc ám thời kỳ cuối giết chóc không tha đã xâm phạm vào lợi ích mọi người, chỉ cần có kẻ dẫn đường thì họ cũng mặc kệ trên tay cậu có mang dấu hiệu hắc ám hay không.

Vẻ mặt Lucius hơi hơi nghiêm túc, đương nhiên y biết khả năng này, một khi y trở mặt với Dumbledore, lưỡng bại câu thương là kết quả tốt nhất, nhưng nếu muốn vậy phải trả giá rất nhiều, một Malfoy tiêu chuẩn luôn biết cách trả giá ít nhất mà vẫn thu được lợi nhiều nhất.

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi cho rằng ngài bằng lòng cố gắng vì hòa bình giới phù thủy." Lucius sờ mái tóc dài, "Có lẽ khi ngài kiến thiết giới phù thủy tương lai thì cần một phần thế lực quý tộc ủng hộ?"

Đến đây, Dumbledore nhanh chóng tính toán nếu chỉ buông tha vài quý tộc Tử thần Thực tử mà có được ích lợi, "Hội Phượng Hoàng luôn bảo vệ máu lai, phù thủy Muggle, và những Muggle thật sự, chúng tôi không cần quá nhiều quý tộc."

Nói chuyện với người thông minh là rất dễ, "Không thành vấn đề, chỉ có mấy nhà quý tộc vẫn luôn bị khống chế bởi Lời nguyền Độc đoán, hiện tại gia chủ họ đã tỉnh lại, đau khổ vì hành vi phạm tội của mình không thôi, tôi hy vọng ngài có thể cho họ một cơ hội sửa đổi." Lucius nói chân thành.

"Ôi, cậu chủ Malfoy, lời cậu nói tôi biết, nhưng chỉ sợ cậu cần phải nói lại những lời này trên tòa án một lần nữa." Dumbledore lui một bước, chẳng qua chỉ là vài quý tộc, theo họ rồi đưa Harry nhỏ về mới là đúng đắn.

"Đương nhiên rồi, tôi sẽ chính thức tham dự." Không phải là lý do và cớ thôi sao? Slytherin không thiếu lý do, hiện tại y phải suy nghĩ thật kỹ, đưa gia tộc nào ra khỏi lao, rồi thu làm của mình. "Tyty, đưa cậu chủ nhỏ Potter đến." Y búng tay một cái.

"Bụp" gia tinh xuất hiện, lại biến mất, khi nó xuất hiện lần hai thì trong tay có bê một cái nôi nhỏ, trong đó một đứa trẻ đang ngủ say.

"Ôi, Harry bé nhỏ, Harry nhỏ đáng thương." Dumbledore nhìn Harry nhỏ, rốt cuộc mắt đã hơi ươn ướt, thế lực Tử thần Thực tử rốt cuộc tan rã, cái giá là hạnh phúc của đứa trẻ vô tội này.

"Đây là…" Dumbledore chú ý tới vết sẹo hình tia chớp trên trán Harry.

"Tôi cũng không biết nhiều hơn ngài, khi cậu chủ nhỏ Potter tới đã có rồi." Lucius lịch thiệp nói.

"Merlin ơi, thật sự quá không công bằng." Dumbledore thì thào tự nói, nhẹ nhàng chạm lên vết sẹo ấy, "Chúa tể Hắc ám sẽ dấu hiệu người đó thành kẻ địch", lời tiên đoán như sấm sét vang lên, vậy… đó là sự thật!

"Vậy thì, hiệu trưởng Dumbledore, tôi chờ tin tốt của ngài." Lucius không hề để ý nhìn Harry nhỏ một cái, nhóc con cùng tuổi với Qui và Dra nhà mình không biết sẽ có vận mệnh tương lai thế nào nữa. Trong lòng Lucius chợt mềm mại, nhưng lập tức cứng rắn, trái tim y rất nhỏ, không chứa được nhiều như vậy.

Khi Dumbledore ôm Harry nhỏ ra, Moody tiến tới, "Hiệu trưởng Dumbledore, đây là… đây là… Merlin ơi!" Ánh mắt Moody nhìn Harry như một thánh vật.

"Đúng vậy, Alastor, đây là Harry nhỏ đáng thương." Dumbledore dự tính được thái độ của mọi người với Harry nhỏ, nhưng cụ không ngờ, dù là thần kinh cứng cỏi như Moody cũng cuồng nhiệt với "Kẻ Được Chọn" đến mức độ này.

Điều này cũng không thể trách Dumbledore không mong muốn, miệng của Hagrid không thể nào giữ chặt, "James và Lily đã chết, Harry nhỏ đáng thương, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng đã chết, Harry nhỏ nằm ở cạnh hắn…"

Lời này khiến người ta có không gian tưởng tượng vô hạn, rất nhanh, "Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã bị Kẻ Được Chọn đánh bại" bắt đầu truyền lưu trên diện rộng, trong khoảng thời gian này Dumbledore đều quan tâm chỗ Harry bé nhỏ đang ở nên giờ mới nhận ra tình thế đã nằm ngoài tầm kiểm soát. Cứ như thế, sắp xếp của cụ về Harry nhỏ, phải sửa chữa, cũng may, cụ đã để lại một đường lui.

Sau một buổi tối, Kẻ Được Chọn nổi tiếng tương lai của giới phù thủy đã được đặt trên bậc thang nhà người dì Muggle của cậu bé, chờ đợi sáng sớm đến.

Cùng lúc, gia tộc Parkinson, gia tộc Goyle, gia tộc Crabbe cuối cùng được chứng minh bị khống chế bởi Lời nguyền Độc đoán trong thời gian dài, vô tội phóng thích.

Peter Pettigrew bị Sirius ép tới một con đường, sau khi hô to "Sirius là người giữ bí mật của vợ chồng Potter" thì bị Sirius điên lên nổ chết, kết quả nổ đó là Peter chỉ còn một phần lớn nhất là ngón tay cái, còn mang theo mười mấy mạng người qua đường

Sau đó, Peter được trao tặng huân chương Merlin, Sirius bị giam vào Azkaban. Đồng thời bị giam với cậu còn có chị gái của cậu, Bella và chồng cô ta, và cả bậc thầy độc dược xú danh – Horace Slughorn.

108. Quyển 3 - Chương 108: Malfoy Quật Khởi

Thời gian luôn như cát trong lòng bàn tay, vĩnh viễn thấy nhiều nhưng giây lát sau đã trốn theo kẽ hở, vĩnh viễn không quay lại. Voldemort thất bại đã vài năm, nhưng phần lớn phù thủy vẫn không dám trực tiếp gọi tên của hắn, "Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy" vẫn là xưng hô duy nhất của hắn, nhưng những người này không bao gồm họ Malfoy. Trên thực tế, sau khi Tử thần Thực tử thất bại gia tộc Malfoy đã từng đại diện thế lực thứ ba xưng bá toàn giới phù thủy.

Cho đến hai năm sau khi chấm dứt chiến tranh, các phù thủy mới giật mình nhận ra thế lực mạnh mẽ của gia tộc Malfoy.

Tử thần Thực tử bị giam, Hội Phượng Hoàng thành lập vì chống lại Tử thần Thực tử cũng giải tán, phù thủy trắng vẫn trở về là hiệu trưởng, ngoài danh vọng thì cụ không có gì khác.

Nhưng gia tộc Malfoy lại khác, thế lực kẻ thứ ba lại khác, khế ước lén lút trước đó bắt đầu có hiệu lực, "Một khi chiến tranh chấm dứt, những người này sẽ phục vụ cho lợi ích đoàn thể của gia tộc Malfoy trong thời gian khác nhau". Có thể nghĩ, những người tham gia thế lực thứ ba, hoặc là thế gia Ravenclaw trung lập, hoặc chính là người nổi bật ở một lĩnh vực nào đó.

Đối mặt với khế ước, dù có bằng lòng hay không thì những người này bắt đầu phục vụ cho gia tộc Malfoy ở những phương diện khác nhau, Lucius am hiểu giao tiếp, chỉnh hợp, rồi phân phối, rất nhanh, dựa vào gốc cây to gia tộc Malfoy này thì những người vốn không cam lòng đều nhận được lợi ích mà nếu có một mình sẽ không với tới.

Tình thế này hoàn toàn khác biệt, thế lực kẻ thứ ba hoàn toàn không giải tán, ngược lại càng phát triển chặt chẽ sau chiến, Lucius dựa vào quan hệ ở Bộ Pháp thuật và lợi ích đặc quyền quý tộc, mà người dưới thống nhất chỉnh lý, sau khi nhận được thì lại tiến hành tái phân phối.

Cứ thế vài năm sau, từ thế lực kẻ thứ ba đã dần biến mất, "gia tộc Malfoy" đã trở thành xưng hô thống nhất của họ, mà khi những người này phát hiện chỉ cần treo gia huy Malfoy, nhất là ở nước Đức thì gần như không có phù thủy nào tới gây rối. Càng ngày càng nhiều kẻ trở thành thế lực thứ ba hay là thế lực gia tộc Malfoy, hơn nữa họ là cam tâm tình nguyện – dù là thế lực trung lập cũng không thiếu dã tâm phát triển, nói đến nói đi, con người vẫn là động vật không biết đủ.

Trong tình huống ấy, gia tộc Malfoy trở thành một thế lực xuất chúng nước Anh cũng có thể hiểu được – phần lớn quý tộc mang danh Tử thần Thực tử thì chịu khổ, còn đang suy nghĩ mọi biện pháp bảo tồn và khôi phục lại, còn quý tộc tương ứng ở Hội Phượng Hoàng, ban đầu chiến tranh đã bị Voldemort hủy diệt bảy tám phần, cứ thế mà tính, Malfoy đoạt được cơ hội tốt gần như có một không hai.

Các Malfoy luôn biết cách tóm lấy cơ hội, rất nhanh, Lucius liên tiếp lên diễn đàn, tranh cử chức Cục trưởng Cục Ngoại giao quốc tế. Trong diễn thuyết tranh cử, Lucius khẳng khái phát biểu, "Lời nói của phù thủy nước Anh của chúng ta gần như đã không còn sức nặng trên toàn thế giới, hiện tại điều chúng ta phải làm là để họ một lần nữa hiểu được, phù thủy nước Anh chúng ta vẫn rất mạnh, họ không thể xem nhẹ chúng ta."

Khi bị hỏi có phải là… Tử thần Thực tử hay không, và vì sao không chính diện đối kháng Chúa tể Hắc ám thì Lucius cười rất thản nhiên, "Bạn đời của tôi mang thai, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy luôn dùng tính mệnh của họ uy hiếp tôi gia nhập. Tôi yêu bạn đời của tôi, tôi cũng yêu các con tôi, nhưng tôi biết làm vậy là không đúng. Tôi biết tôi không đứng ra làm rất nhiều người đau lòng, nhưng chỉ sợ tôi không thể làm quá nhiều." Nói xong câu cuối cùng, Lucius nâng tay trái lên, giả vờ lau nước mắt, ống tay áo thật dài trượt xuống, lộ ra cánh tay trơn bóng.

Dù chú ý hay không cũng hít sâu một hơi, hiện tại vì sao Lucius không đối kháng với Chúa tể Hắc ám đã không còn quan trọng, xem họ nghe được gì, gia chủ Malfoy đã có người thừa kế, một người cha khác là bạn đời của y?!

"Ngài Malfoy, bạn đời ngài tự sinh con vì ngài sao?", "Ngài Malfoy, ngài vừa nói là các con, có phải là "thần chú" con một nhà Malfoy đã bị phá hủy?", "Ngài Malfoy…", "Ngài Malfoy…"…

"Cảm ơn mọi người đã quan tâm, Sev và các con cuối cùng đều rất an toàn, cũng bởi vậy mà mỗi ngày tôi đều cảm ơn Merlin, mấy tháng nữa gia tộc Malfoy sẽ tổ chức một bữa tiệc quan trọng, chính thức giới thiệu người thừa kế Malfoy tiếp theo, còn mời mọi người tham gia." Cuối cùng Lucius cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, nhân cơ hội này nâng thanh danh của mình và bọn nhỏ, không thể tốt hơn.

Ngày hôm sau, gần như mọi tờ báo đều mang đầu đề gia tộc Malfoy đã có người thừa kế, theo kết quả thống kê không hoàn toàn, cùng ngày bị nghẹn khi ăn cơm, bị sặc khi uống nước, lấy đồ thì bị rơi… gần như trên tám phần là quý tộc.

Nhất là những quý tộc máu trong lâu đời, họ nghĩ còn nhiều hơn, dù là sử dụng Dược sinh con, ngoài việc pháp lực hai bên phải mạnh thì tình yêu kiên định cùng tinh thần hiến dâng cũng là một trong những điều kiện, mà các quý tộc đều biết Prince có tình với Máu Bùn kia, vậy hiện tại chuyện gì đang xảy ra?

Cũng không hiểu ra sao còn có Dumbledore, trên thực tế, từ lần trước rời khỏi biệt thự Malfoy, cụ bắt đầu thu thập hướng đi vài năm nay của gia tộc Malfoy.

Càng thu thập thì Dumbledore càng giật mình, Lucius như đã sớm biết mọi chuyện, mỗi một bước đi có vẻ không hề đúng lại được sau này chứng minh là hành động chính xác. Trong đó y có một quyết định khó hiểu nhất là rời khỏi Tom, thành lập thế lực kẻ thứ ba, hiện tại đã không có ai biết Lucius nói gì với Tom nhưng vào lúc đó đã có mắt nhìn này, nếu đây là do Lucius đã lên kế hoạch tốt, thì người này, còn đáng sợ hơn cả Tom.

Đúng lúc đó, Dumbledore nhớ tới Snape, không thể không nói, phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám cũng suy nghĩ khá giống nhau trên mức độ nào đó. Nhưng không đợi cụ tìm được thời gian "tâm sự riêng" với Snape, lại có một bậc thầy tạo lốc xoáy, Dược sói được thay đổi, bậc thầy độc dược thiên tài đột nhiên xuất thế.

Rồi, như giếng phun, chỉ trong một tháng ngắn ngủi mọi người ngạc nhiên phát hiện khi mình tới tiệm dược mua thuốc thì phần lớn dược phẩm đã thay đổi, độc dược thường dùng được nâng cao hiệu quả lên tới 40%, trong đó Dược bổ máu và Dược trấn định được nâng cao không chỉ gấp hai lần.

"Thiên tài, đây là thiên tài Merlin ban cho chúng ta." Lão phù thủy đức cao vọng trọng nhất trong Hiệp hội Nhà bào chế thuốc gần như là run rẩy hai tay cầm huy chương đại diện cho bậc thầy độc dược giao cho Snape, thời gian độc dược trung hưng rốt cuộc đã tới rồi, nghĩ đến đây ông cụ hận không thể quỳ xuống hôn vạt áo choàng Snape.

Đồng thời, đánh giá này được truyền khắp nước Anh như gió thổi, sau khi ưỡn thẳng ngực cũng có người oán thầm, thành tựu này rõ ràng không phải có thể lấy được chỉ trong một sớm một chiều, nếu có tác dụng như vậy sao không sớm lấy ra, có thể giúp được càng nhiều người trong chiến tranh.

Nhưng những lời này phù thủy nước Anh chưa có cơ hội hỏi ra, mà một người nước Pháp đã mở miệng.

Snape quay đầu nhìn gã, mặt không đổi sắc, cúc áo bạc gia chủ Malfoy phản xạ ra tia sáng lạnh lùng dưới vẻ mặt nghiêm túc của anh, "Tôi cho rằng, nếu để người không dám nói tên kia biết có nhiều dược như vậy chỉ có thể khiến hắn càng thêm điên cuồng, hơn nữa suy nghĩ về sự an toàn của hai con tôi. Xin lỗi, ích kỷ và nhát gan đã làm tôi co vòi." Thừa nhận mình sợ hãi Snape đứng thẳng, tuy anh thích nói "Tôi cho rằng đây là chuyện của tôi" cộng thêm một ánh mắt lạnh băng của xà vương cho cái tên phóng viên nho nhỏ không biết tốt xấu gì kia, nhưng nghĩ đến lời dặn của Lucius thì Snape vẫn quyết định làm theo "kịch bản".

Dù sao họ đã nhẫn nại lâu như vậy chỉ là giả vờ đáng thương thôi, chỉ cần có thể khiến chuyện của họ càng ngày càng thuận lợi, Qui và Dra càng sống an toàn thì Snape có thể làm bất cứ điều gì.

Câu trả lời của Snape nhanh chóng khiến giới phù thủy nước Anh ồ lên trong cùng ngày, cộng thêm lời của Lucius thời gian trước, các phù thủy suy nghĩ Snape bị Chúa tể Hắc ám khống chế, thậm chí bi thảm sinh ra con mình, cũng giải thích được vì sao mà cuối thời kỳ chiến tranh Snape gần như không ra mặt, còn hiện tại bùng nổ thành quả như nước giếng phun thế này.

Lập tức, gia tộc Malfoy lại được phù thủy nâng cao cảm tình, trên thực tế, ngoài những phù thủy cá biệt thì phần lớn đều rất có ấn tượng vì "Lucius ép phải làm việc vì bạn đời bị tóm", cùng "Prince kiên cường chăm sóc mình và bọn nhỏ để chờ đoàn tụ", thế nên rất nhiều phù thủy nam về nhà đều nghe được kiểu "Học chăm sóc người nhà như gia chủ Malfoy" hay là "Học gánh vác trách nhiệm gia đình như ngài Prince" khiến các phù thủy nam khổ không thể tả, mà không còn cách nào khác.

Ngoài điều đó thì Lucius liên tiếp lộ diện, mỗi lần Prince đều im lặng không lên tiếng đi theo, đều khiến các nam nữ bà tám giới phù thủy kêu to lên. Ai nói quan hệ gia chủ Malfoy và bạn đời của y không tốt chứ, cậu xem hai người ăn ý thế kia, tuy Prince không thích nói chuyện nhưng chỉ một ánh mắt thôi gia chủ Malfoy đã hiểu được, ăn ý này thì không chỉ là tình cảm tốt, nhất thời, tin tức Lucius và Snape là bạn đời linh hồn được Merlin chúc phúc lại một lần nữa được nhắc tới, mà lúc này đây thì càng thêm mạnh mẽ, bởi theo đó có hai tin tức đính kèm.

Một là, Prince Malfoy thức tỉnh huyết thống, hiện tại anh ta và gia chủ Malfoy đều là phù thủy đã thức tỉnh huyết thống sinh vật pháp thuật; một là gia tộc Malfoy sắp mở tiệc giới thiệu người thừa kế, mời đông đảo nhân vật trong giới phù thủy.

Mọi người cũng rất tò mò với biệt thự Malfoy đã khóa lại từ lâu, cũng khiến mọi người suy đoán không ngừng về việc Malfoy không còn là con một nữa.

Chẳng qua mỗi người đều phải thừa nhận rằng mỗi một hành động của Malfoy đều được chú ý, là đỉnh quyền lực giới phù thủy nức Anh, địa vị "gia tộc đệ nhất" của Malfoy đã được công nhận.

109. Quyển 3 - Chương 109: Tiệc Gia Tộc Malfoy

"Hiệu trưởng Dumbledore, hoan nghênh ngài đã đến." Gia chủ Parkinson nước Anh hôm nay là người tiếp đón tại cửa của gia tộc Malfoy chào hỏi những nhân vật ít quan trọng, hiện giờ lấy giá trị con người cùng địa vị của Lucius thì đã không còn ai đáng để y phải tự mình tiếp đón.

"A, ngài Parkinson, hôm nay ngài vất vả rồi." Dumbledore nhớ tới lần trước mình tới tham gia hôn lễ Lucius và Snape vẫn do Lucius tự mình nghênh đón, nhìn nhìn hiện tại, vẻ mặt cụ không thay đổi trong lòng lại âm thầm cứng lưỡi, quả nhiên gia tộc Malfoy có được lợi ích lớn sau chiến tranh.

Đúng vậy, tới giờ, người thông minh đã sớm nhận ra, người thắng lợi lớn nhất trong chiến tranh này là thế lực thứ ba, là là thủ lĩnh thì gia tộc Malfoy sẽ được phần bánh lớn nhất, mà Dumbledore tiếp xúc nhiều nhất với Lucius, cụ có một suy nghĩ mơ hồ rằng gia tộc Malfoy đã xoay vòng tất cả mọi người.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ chợt lóe qua, nếu Lucius thật sự có tài năng đó thì Dumbledore không thể tưởng tượng được y sẽ cho Tom lý do nhượng bộ.

"A, hiệu trưởng Dumbledore, hoan nghênh ngài!" Là chủ nhân hôm nay, Lucius nhanh chóng được thông báo phù thủy trắng đã tới, y vừa xuất hiện, gia chủ Parkinson đã cung kính gật đầu rời khỏi.

"Kale, anh thật sự là nghiêm túc." Gia chủ Parkinson vừa quay đầu đã nghe thấy một giọng nữ hơi nhẹ nhàng, mang theo sự cợt nhả, giọng nói ấy chẳng những không thô bỉ mà lại có một sức hút đặc biệt. Đương nhiên gia chủ Parkinson biết giọng nói này là của ai, trên thực tế, toàn bộ giới quý tộc gần như không ai không biết.

"Tất nhiên rồi, phu nhân Zabini." Gia chủ Parkinson hơi câu nệ, phụ nữ trước mắt nói xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng thanh danh "Black Window" bên ngoài càng khiến đối phương không phải là một nhân vật muốn đùa là có thể đùa được.

"Chúc ngài đêm nay vui vẻ." Vội vàng chào hỏi, gia chủ Parkinson không muốn tìm hiểu ý đồ cụ thể trong lời nói của phu nhân Zabini, dù là bị người ta cười nhạo anh phụ thuộc vào gia tộc Malfoy thì anh cũng nhận, không thấy lúc trước những người không đồng ý với Lucius giờ còn đang nghĩ tất cả các cách "cống hiến" cho Bộ Pháp thuật đó sao? Nào có tự tại như họ bây giờ, mà kinh doanh của họ gần đây ở nước Đức, ừm, Lucius nói đúng, có thời gian chứng minh, chỉ cần nghĩ cách thu lợi nhuận là được.

"Mẹ ơi, ai vậy ạ?" Một cậu bé mặc áo chùng chính thức kéo kéo làn váy của phu nhân Zabini, làn da hơi nâu, đôi mắt đào hoa, tiêu chuẩn phong lưu lại đính kèm trên gương mặt tròn tròn chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

"A, Blaise nhỏ bé của mẹ, đó là gia chủ Parkinson, người làm công cho gia chủ Malfoy." Trong lời nói, phu nhân Zabini rất khinh thường gia chủ Parkinson, là một phụ nữ kết hôn bảy lần vẫn giữ lại dòng họ này thì phu nhân Zabini không thể chấp nhận người bị khống chế.

"Là cha của Pansy sao ạ?" Blaise bé nhỏ nghiêng đầu nhìn mẹ mình, là quý tộc, vòng giao tiếp của họ được hạn chế ở phạm vi rất nhỏ.

"Ừ, hôm nay con còn quen bạn khác nữa." Phu nhân Zabini từ ái nói với con mình, hôm nay hai cậu chủ nhỏ có thể kết bạn với con mình thì họ nhất định là người cùng chơi.

"Dạ, mẹ." Blaise cúi đầu, cậu bé đã ba tuổi, trước khi có một thầy giáo lễ nghi chính thức, phu nhân Zabini sẽ thỉnh thoảng dạy cậu bé một ít lễ nghi cơ bản, mà là một quý tộc, đây có thể là thời gian duy nhất cậu bé có được "tự do".

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc bữa tiệc của gia tộc Malfoy, tôi và bạn đời đều cảm ơn vì mọi người đã tới." Lucius xuất hiện ở trên bục, hôm nay y mặc một áo choàng màu trắng, trên đó dùng chỉ bạc buộc vòng quanh gia huy Malfoy.

Y vừa dứt lời, Snape đã im lặng đi ra từ phía sau, hôm nay anh mặc một áo choàng giống kiểu của Lucius, chỉ là màu đen, mà ngoài chỉ bạc vòng quanh, ngoài gia huy Malfoy thì còn có một đóa hoa nguyệt quang đại diện cho gia tộc Prince. Hiếm thấy, Snape buộc mái tóc dài ngang vai của mình ra sau người, lộ ra vành tai dày chỉ thuộc về bộ tộc tinh linh.

Sau anh, nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay – hai cậu chủ nhỏ Malfoy.

"Xin cho phép tôi giới thiệu, Aquila Malfoy Prince và Draco Prince Malfoy." Theo giọng nói đặc biệt của Lucius, hai nhóc con một đen một trắng xuất hiện trước mắt mọi người.

Màu đen hơi hơi đứng trên nửa bước, gương mặt ba tuổi nhỏ nhắn lại căng chặt, đôi môi mỏng mím lại, tuy ánh mắt miễn cưỡng phù hợp với lễ nghi quý tộc nhưng rõ ràng trên người cậu bé dường như có một loại cảm giác yên lặng, có vẻ cực kỳ không hợp với một đứa bé vài tuổi.

Vì hơi thở kỳ lạ của đứa bé này mà màu đen trên người cậu bé tản ra một cảm giác đặc biệt, rõ ràng là nhóc con môi hồng răng trắng, lại có vẻ cực kỳ phù hợp với màu sắc. Chỉ vàng giống như áo choàng phù thủy Snape thêu lên hoa văn và dòng họ đó, bản thân cũng đã chứng minh rất nhiều vấn đề.

Không ít quý tộc giật mình nhận ra, thảo nào gia tộc Malfoy đã xác lập người thừa kế sớm như vậy, hóa ra còn có một gia tộc Prince đứng phía sau, người so với người, ở trong này thì ai cũng không có điều kiện "xa xỉ" như gia tộc Malfoy.

Phía sau nửa bước, một nhóc con mặc áo trắng có vẻ rất vui, cái cằm ngấn còn hơi nâng cao lên, khiến người ta lo lắng có thể vào một ngày nào đó nhóc bị mất cân bằng. Một tay nhóc kéo áo choàng màu đen của cậu bé phía trước, rồi nở nụ cười đặc trưng của nhà Malfoy, chỉ tiếc vì số tuổi nên vẻ mặt của nhóc rất có cảm giác buồn cười. Mái tóc bạch kim, mắt lam xám, gương mặt xinh đẹp, Draco chắc chắn là người thừa kế gia tộc Malfoy.

Đồng thời, cậu bé mặc áo choàng màu trắng giống Lucius càng có vẻ đáng yêu.

Gia đình đặc sắc này đứng cùng nhau, hai màu đen hai màu trắng hài hòa đến lạ, nhất là tuy rằng Snape và Lucius đứng ở hai bên nhưng nhóc màu trắng ở giữa đang vươn tay kéo chặt áo choàng cậu bé màu đen, người sau mặt không đổi sắc nhưng lại xê dịch về phía em trai mình.

Hành động của bọn nhỏ khiến không ít người ở đây hai mắt tỏa sáng, các phóng viên thì nét cười hiện lên đôi mày, có ảnh chụp này làm đầu đề, số lượng tiêu thụ báo ngày mai chắc chắn sẽ khả quan.

"Vậy thì, hy vọng mọi người có một buổi tối vui vẻ." Tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại chảy vào tai mỗi người, không ít vị khách tham gia hôn lễ Lucius còn có thể nhớ lại hình ảnh đẹp ngày ấy, giờ nhìn lại Snape, anh giống như một hòn đá được gọt giũa vô cùng đẹp đẽ, sau khi bỏ đi các vết gồ ghề thì lại chính là nét sắc bén của Lucius.

Nếu trước hôm nay còn có người ôm tâm lý may mắn thì giờ đều dập tắt hy vọng, đùa à, có "cọc tiêu" cao như thế cắm ở trước, có mấy ai tin tưởng đua được với anh ta không.

Theo lý thì chủ nhân tiệc sẽ mở màn khiêu vũ. Lucius lịch thiệp cúi đầu, Snape cúi lại, khi họ tiến vào sân nhảy thì mọi người mới biết được, hóa ra gia chủ Prince cũng rất am hiểu khiêu vũ – cúi đầu, xoay người… vạt áo choàng bay múa quấn vào nhau, cảm giác linh hồn bạn đời giữa Lucius và Snape thông qua vũ đạo lần đầu tiên được biểu lộ ra ngoài. Rất nhiều người chú ý tới, không chỉ Lucius hiền hòa nhìn bạn đời mình, mà Snape nhìn Lucius cũng cực kỳ nghiêm túc.

Dù nơi đó không hiền hòa như Lucius nhưng khi đôi mắt đen huyền bình tĩnh nhìn bạn, dường như trong đó chỉ có một mình bạn khiến rất nhiều người không ngừng hâm mộ, hiền hòa, cố chấp khó cầu, trải qua vài năm nghi ngờ rốt cuộc có phù thủy bắt đầu nhận ra, bị bạn đời linh hồn trói buộc, cho tới giờ cũng không chỉ có mình Lucius.

Bên này sự ăn ý và hiền hòa giữa Lucius và Snape khiến không ít quý tộc im lặng thì hai nhóc con bên kia hiển nhiên cũng không chịu cô đơn. Nhìn nhìn cha và papa nhà mình, bàn tay nhỏ bé của Draco cũng dọc theo áo choàng đen của Aquila "đi lên" vai cậu bé.

"Anh trai, nhảy nhảy." Draco ba tuổi đã có thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, nhưng khác với Aquila, Draco vĩnh viễn chỉ thích nói từ láy.

Aquila gật đầu, học theo cha kéo em trai tới bên mình, vừa chậm rãi xoay quanh vừa cẩn thận quan sát Draco, từ nhỏ cậu bé đã muốn bảo vệ tốt em trai, lúc nào cũng phải cẩn thận.

Một vòng, hai vòng, ba vòng… Lucius và Snape dần dần đi vào quỹ đạo, đây là lần đầu tiên họ không hề kiêng nể xuất hiện trong tầm mắt công chúng từ khi kết hôn, hiển nhiên Lucius đang đắc ý, vì lấy lòng bạn đời nhà mình mà sức hút của Veela viễn cổ được giải tỏa, bắt đầu tràn ngập trong phòng khách.

"Lucius, thu hồi hormone của anh." Khi xoay người, Snape cắn răng nhắc nhở, con công chết tiệt động dục không phân biệt được hoàn cảnh, chẳng lẽ anh ta không thấy một nửa trai gái trong phòng khách đều đang nhìn anh ta hận không thể nhảy bổ vào sao?

"Ôi, Sev thân mến của tôi, em tha thứ tôi nhất thời không khống chế được, em biết, tôi chỉ yêu mình em!" Thừa dịp bước sai một bước, thậm chí Lucius nhanh chóng hôn một cái lên gương mặt Snape, mặt anh nhanh chóng đỏ lên, vành tai vì chứng minh huyết thống mà cố ý lộ ra lại thu hút đầu lưỡi của Lucius, khiêu chiến thần kinh nhẫn nại.

Chờ một chút, Lucius nói với mình, Abraxas gửi tới lời nhắn, tối nay người sẽ đến đón Qui và Dra tới nước Đức ở một thời gian, đến lúc đó… nếu truyền thống con một của gia tộc Malfoy bị đánh vỡ thì gia tộc Malfoy có thêm một vị công chúa cũng không phải là không thể, đúng không?

Hơn phân nửa người có thính lực đều tập trung vào Lucius và Snape nên khiến hai nhóc con thừa dịp mọi người không chú ý chạy ra ngoài.

"Thật là chán, anh trai à, Dra đi hái hoa." Draco mất hứng thú sau mấy vòng khiêu vũ, khi lén thấy cha ôm papa vẫn nhảy, không hề ý nghĩa gì cả.

"Sẽ lạnh đó." Aquila luôn nói chuyện rất khẽ, trong vấn đề này, cậu bé không ngân nga như Lucius, cũng không châm chọc như Snape.

"Không đâu, không đâu, Dra mặc thế là được rồi." Draco chớp hai mắt mình, làm vẻ đáng yêu, nhóc biết, mỗi lần chỉ cần ra vẻ như thế thì Aquila chắc chắn sẽ đầu hàng.

"Được rồi, ngoan." Aquila nhìn về phía cha và papa nhà mình, "Valar, cùng chúng ta tới vườn hoa." Từ khi xác nhận người thừa kế Prince tiếp theo, khác với gia tinh Malfoy, Aquila thích trực tiếp gọi gia tinh Prince hơn.

Gia tinh đột nhiên xuất hiện rồi lại ẩn thân, nó chỉ cần cam đoan cậu chủ nhỏ an toàn là tốt rồi.

"Anh trai, hoa hoa." Draco trực tiếp chạy tới, khi sắp hái được hoa hồng thì một cái tay mũm mĩm đã hái xuống trước.

"Tặng cho nhóc, hoàng tử xinh đẹp." Blaise Zabini lịch lãm theo kiểu người lớn nhìn rất khôi hài, nhưng trong mắt đứa nhỏ thì đó là lễ nghi giao tiếp. Di truyền từ thẩm mỹ của phu nhân Zabini, Blaise luôn không có sức chống cự với cái đẹp, Draco hoàn toàn là hoàng tử trong mắt Blaise.

Từ khi Draco xuất hiện, Blaise vẫn luôn cố gắng suy nghĩ một cách gặp mặt đặc biệt, còn có thể làm người bạn thân của họ, bởi vậy thấy Aquila dẫn Draco đi ra, Blaise cũng đi theo.

Dựa vào lễ nghi, dù Draco nghĩ thế nào thì nhóc nên cầm lấy hoa hồng và tỏ vẻ cám ơn, ngay khi Blaise do dự không biết nên nói câu tiếp theo là "Rất vui vì được quen cậu", hay là "Tôi tên là Blaise Zabini" thì Draco đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

"Cậu, cậu… cậu đừng khóc mà!" Chưa thấy tình huống nào như vậy, Blaise choáng váng ngay lập tức, hoa hồng trong tay rơi xuống, mấy cánh hoa bị rơi ra.

Có lẽ đóa hoa mình coi trọng lại thê thảm như vậy khiến Draco đau lòng, nhóc khóc to hơn, hai tay mũm mĩm đặt lên đôi mắt, sau đó xoay người vùi vào ngực Aquila. Người sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng em trai, vừa khiển trách nhìn Blaise.

Blaise gần bốn tuổi chỉ cảm thấy mình cũng muốn khóc, đây là chuyện gì vậy!

"Valar tồi, Valar không thể mang bánh socola cho cậu chủ nhỏ Draco, Valar là gia tinh tồi!" Valar đột nhiên xuất hiện, như là Kẻ Được Chọn của Blaise vậy.

"Tôi đi lấy bánh ngọt cho cậu nha, cậu cậu cậu… cậu đừng khóc." Nói xong, Blaise chạy nhanh về phòng khách như bị chó dữ đuổi.

"Được rồi, con mèo tham ăn." Aquila lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Hôm nay em đã ăn hết giới hạn rồi chứ gì?"

"Hừ, ai bảo cậu ta cướp hoa của em," Draco ngẩng đầu khỏi ngực Aquila, mắt nhóc không có tí nước mắt nào, "Valar, giỏi lắm."

"Valar là gia tinh tồi, Valar nói dối phù thủy nhỏ." Một bên gia tinh chìm vào hỗn loạn, nó vừa mới lừa một phù thủy, mà cậu chủ nhỏ Draco ra lệnh nó làm vậy, hai lời nói xung đột làm gia tinh mâu thuẫn.

"Em rất thích hoa?" Aquila thấy Draco còn nhìn chằm chằm hoa hồng trên mặt đất, khẽ hỏi.

"Không thích, em thích hoa mình hái cơ, hơn nữa…" Draco nâng cao cái cằm nhỏ, trên mặt đắc ý, "Lát nữa em còn có bánh socola, papa nói mỗi ngày "em không thể lấy quá ba miếng", nhưng đây không phải em lấy." Nhóc nhìn Aquila, mặt nói "Khen em đi, mau khen em đi".

"Giỏi lắm, Dra." Aquila làm theo.

Nhưng Draco rõ ràng không hài lòng, "Hôn hôn, còn một cái hôn hôn nữa." Nhóc chỉ chỉ hai má mình.

Mặt Aquila hơi đỏ, cậu bé luôn không quá thích tiếp xúc với người khác, dù mỗi lần bị cha, papa và hai ông ôm thì cậu bé sẽ có chút mất tự nhiên. Nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của Draco, nếu em trai muốn thì…

"Hôn hôn.." Aquila lại nhượng bộ, đặt đôi môi hơi lạnh của mình lên mặt Draco.

Rốt cuộc Draco thỏa mãn, "Anh trai là của em." Nhóc nhớ một lần đã nghe thấy cha nói sau khi hôn papa như vậy, rồi thấy Blaise cách đó không xa, "Bánh socola cũng là của em."

Theo mắt em trai, Aquila lại duy trì vẻ mặt vô cảm, đây là em trai song sinh của cậu bé, trách nhiệm Merlin giao cho cậu bé.

110. Quyển 3 - Chương 110: Người Nước Đức Tới

"Aquila, Draco, hai cậu ở đây à, không thấy hai cậu ở trong phòng khách khiến tôi cực kỳ lo lắng." Ngay khi Draco cảm thấy mỹ mãn ăn bánh socola Blaise lấy tới rồi đang co mặt cố gắng nghĩ đề tài tiếp theo thì một giọng cụ non vang lên, rồi một cô bé mặc váy ren hồng xuất hiện cạnh họ.

"A, đó là Pansy, Pansy Parkinson." Blaise như tìm được đề tài, vội vàng giới thiệu. "Chú Parkinson, xin chào!" Rồi cậu bé còn cúi một cái theo lễ quý tộc với gia chủ Parkinson khiến người sau nhìn cậu bé, cũng không phải sai, nhưng mà… khụ khụ, vẫn là gia tộc Malfoy và Prince tốt hơn, thích hợp với công chúa nhỏ Pansy nhà mình hơn.

"Pansy, đây là Aquila và Draco, về sau mấy đứa tới Hogwarts thì phải vào Slytherin học tập." Quay đầu nhìn con gái nhà mình, gia chủ Parkinson cười rất hiền lành.

"Dạ, cha." Pansy nói với cha mình, rồi nhấc váy nhún người, "Tôi tên là Pansy Parkinson."

"Xin chào, tôi là Draco, Draco Malfoy." Draco tò mò đi lên, Pansy là người có giới tính nữ gần đây trong cuộc sống của nhóc – thật không thể trách Draco, trẻ con ba tuổi gần như đều biết tới hoa ở biệt thự Malfoy, chỉ có vài lần ra ngoài cũng đi theo người lớn, mà Lucius tuyệt đối sẽ cam đoan khi gia đình họ ra ngoài thì bên cạnh không có con gái "không nhìn được".

"Aquila Prince." Aquila mở miệng đơn giản, mắt vẫn không rời khỏi Draco, papa đã nói, lễ nghi chuẩn bị cho giao tiếp, cậu bé không cần giao tiếp, cậu bé sẽ không cần lễ nghi.

Nhìn thấy vài đứa trẻ tự hoàn thành giới thiệu, gia chủ Parkinson vừa lòng rời đi, dù sao thì là Aquila hay là Draco, chọn ai làm chồng cũng quá tốt rồi.

"Pansy, hôm nay cậu xinh như công chúa ý." Blaise học theo những quý ông khen ngợi mẹ mình.

"Đương nhiên rồi." Gia chủ Parkinson rời đi Pansy lộ ra bản tính, nâng cao cái cằm của mình, nhìn qua cô bé khá giống Draco.

Draco lập tức quay đầu tựa vào anh trai mình, nhóc cũng không thích chơi với người khác, ở nhà mọi người đều vây quanh nhóc cả.

"Vì sao cậu không nói chuyện với tôi." Rõ ràng, dáng vẻ của Draco có thể thu hút hơn Aquila, nhất là dáng vẻ hoàng tử của Draco, dễ dàng có được cảm tình của cô bé.

"Hừ, vì sao tôi phải nói chuyện với cậu?" Draco ăn xong bánh, đang do dự nhìn mảnh vụn trên tay, thật ra nhóc rất muốn ăn sạch nhưng nghĩ đến cha đã nhấn mạnh, Draco vẫn băn khoăn.

"Cậu..." Pansy được nuông chiều chưa từng bị nói như vậy, cô bé cảm thấy mình phải được cưng chiều, vì sao người xinh đẹp như hoàng tử nhỏ lại không thích mình chứ?

Trẻ con rất mẫn cảm, như Pansy hiện tại, cô bé vừa nhận ra tầm quan trọng của Aquila với Draco, thấy hiện tại mà Draco vẫn chưa rời khỏi cậu bé kia thì biết. Mang suy nghĩ "cậu làm tôi không vui, tôi sẽ khiến người theo cậu tốt với tôi", Pansy hiếm khi làm nũng với người xa lạ. "Anh Aquila, anh chơi với em đi."

Draco vốn cau mày nhìn tay mình, nghe thấy thì không còn do dự nữa, lòng tràn ngập suy nghĩ "con nhóc này tới cướp anh trai", "Mày tránh ra, tao ghét mày!" Không thể không nói, vài năm nay đúng là Lucius và Snape đã làm hư Draco, nhóc vẫn chưa dính vào chuyện của quý tộc khiến Draco vừa thấy gì không vừa mắt là trực tiếp bùng nổ. A, có lẽ người cưng chiều đứa nhỏ còn phải tính tới Chúa tể Hắc ám đời trước và Abraxas chăng?

"Draco," Aquila không đồng ý nhìn nhóc, lấy ra một cái khăn tay tỉ mỉ lau bàn tay toàn vụn bánh ngọt của em trai, "Cha sẽ mắng."

Pansy cắn cắn môi, Draco vui vẻ ra mặt, cô bé lần thứ hai không được chú ý tan nát cõi lòng thủy tinh. Thấy cô bé sắp khóc, vẫn luôn lấy mục tiêu trở thành một quý ông (lời của phu nhân Zabini) Blaise vội vàng lên tiếng.

"Pansy, chúng ta đi bên kia đi, mình vừa thấy một đóa hoa màu vàng, rất đẹp, mình dẫn cậu đi nhé?" Thật đúng là con trai của phu nhân Zabini, Blaise rất biết cách chuyển đề tài.

"Hừ!" Cuối cùng mở mắt liếc Aquila đang nghiêm túc lau tay cho Draco, và Draco đang đắc ý dào dạt, Pansy chà chà chân mình, xoay người rời đi.

"Hai cậu nợ tôi một lần." Blaise đối diện với anh em Malfoy, giọng nói cực kỳ nghiêm túc, mẹ đã dạy, chủ động tạo ân tình mới có thể lấy được nhiều lợi ích, giống như mình tưới nước trước thì hoa mới có thể nở vậy.

Draco không nói lời nào, mà Aquila thì không cần nghĩ nhiều. Quả nhiên, Aquila cũng không nói tiếp, Blaise hơi nổi giận, xoay người chuẩn bị đuổi theo Pansy

"Là do cậu tự làm." Phía sau vang lên câu nói của Aquila, bạn nhỏ Blaise nhìn hai anh em một đen một trắng, trong lòng đều là nước mắt, mẹ lừa con, căn bản là không giống gì hết!

— Tôi là đường ranh giới bạn nhỏ Blaise bị đả kích mạnh —

"Qui, Dra, tối nay hai đứa đi đâu vậy?" Sau khi bữa tiệc chấm dứt, gia đình Malfoy thay lễ phục rồi ngồi trong phòng khách, họ còn có hai "vị khách" đặc biệt nữa.

"Cha, hoa hoa, Dra tới vườn hoa nhìn hoa hoa." Tối nay lần đầu tiên rời khỏi Aquila, Draco chạy tới bên Lucius, một tay tóm lấy áo choàng cha mình.

"Chậm một chút, Dra của cha." Lucius ôm lấy Dra nhà mình, "Không sao chứ?" Y quay sang Aquila, con lớn nhất hiểu chuyện hơn, đừng nhìn chỉ mới ba tuổi, làm việc cũng không xúc động như Draco.

"Không ạ." Aquila tránh né tầm mắt của Snape, cậu bé không sợ cha, dù sao nóng nảy thì làm nũng một cái là qua, nhưng papa thì khác, nếu biết Dra ăn nhiều bánh ngọt… Aquila âm thầm cổ vũ mình, nhất định phải giấu được cha.

Trẻ con ba tuổi có thể nghĩ vậy là rất giỏi, nên khi Aquila cố gắng né tầm mắt của Snape, Lucius và Snape lập tức hiểu được chỉ sợ đã có chuyện, nghĩ tới Aquila luôn bảo vệ Draco, Snape nhếch môi, "Draco, con làm trái quy định?"

"Papa, không có." Draco liên tiếp chui vào ngực Lucius, nhóc không muốn uống độc dược đắng, tuy uống độc dược đắng sẽ không đau răng.

"Papa, Dra… không… không có…" Aquila vội vàng giải thích, nhìn ánh mắt không thay đổi của Snape thì càng lắp bắp, cuối cùng mặt mày đỏ bừng.

"Aquila, con là anh, con phải bảo em." Snape lặp lại lần thứ một ngàn một vạn. Có lẽ là vì Aquila rất giống mình, có lẽ thằng bé hiểu chuyện khác hẳn Draco, Snape luôn bảo Aquila phải chăm sóc Draco, mà xem nhẹ sự thật Draco đã bị mọi người chiều hư. Anh luôn nghĩ, trẻ con ba tuổi, cưng thì cưng đi, đáng tiếc Snape không có kinh nghiệm nuôi con, ba tuổi cũng đã lớn, Draco căn bản sẽ được cưng cả đời!

"Để trừng phạt, Dra, con…" "Dra làm sao vậy?" Snape còn chưa nói xong đã bị một giọng nói khác cắt ngang. Trước lò sưởi xuất hiện hai người, mở miệng chính là người đàn ông cao lớn phía sau.

"Cha, bác Gellert." Lucius và Snape cúi đầu chào.

"Ông nội!" Draco giãy dụa khỏi lòng Lucius, trực tiếp nhào vào lòng… Gellert, nhóc biết chỉ cần ông nội Gellert xuất hiện thì nhóc sẽ không bị phạt, thậm chí vì tăng hiệu quả, Draco quyết đoán nháy mắt với anh trai, xin phối hợp.

"Ông nội." Nhận được "mệnh lệnh" của em trai, Aquila đỏ mặt chủ động tới bên người Abraxas kéo áo choàng của chú, "Qui rất nhớ người."

"A, cục cưng Qui của ông." Abra vốn đau lòng vì Draco không nhào vào mình thì được chữa khỏi, một khi đứa nhỏ vốn không hay làm nũng lại làm nũng thì hiệu quả tăng gấp bội. Chú ôm lấy Aquila, hôn má cậu bé.

"Dra làm sao vậy?" Bên kia Gellert còn đang đùa với Draco trong ngực, đứa nhỏ này càng lớn càng xinh, Gellert đã nghĩ có nên suy nghĩ lý do nào đi tới nước Anh, nhưng khi thấy Abra đang thỏa mãn ôm Aquila thì Gellert quyết đoán bỏ suy nghĩ này. Đùa à, năm đó thừa dịp Abra vừa mới tỉnh, tin tức còn chưa đủ thì "lừa" Abra hứa hẹn, sau đó khi Abra biết tuy không vi phạm lời hứa nhưng vài năm nay nghĩ mọi cách gây áp lực cho mình.

Năm đó Gellert dùng lý do là "mời người bạn am hiểu thưởng thức giúp trang trí biệt thự", rất tốt, nguyên liệu quý hiếm, đồ vật trong truyền thuyết, rồi cả trận pháp và pháp thuật dùng cho biệt thự, chỉ cần Abra có thể nghĩ đến thì sẽ đưa ra một danh sách không định kỳ, để "ngài Chúa tể Hắc ám nước Đức vĩ đại" đi giải quyết. Gellert còn có thể nói gì chứ, cũng chỉ có thể sờ mũi chấp nhận.

"Nhìn hoàng hậu lại định để chúa tể tìm gì kìa?" Đã trở thành tiết mục của Thánh Đồ, hơn nữa Thánh Đồ cực kỳ giơ hai tay hai chân đồng ý khi Abra có thể để Gellert nghĩ tới công dụng khác của Nurmengard.

Nhưng Gellert đáng thương, tuy Abra ở cạnh ông nhưng lại không có cảm tình! Chúa tể Hắc ám đời trước đáng thương kinh nghiệm tình yêu gần như bằng không khiến Lucius chê cười suốt hai năm nay!

Kỳ thật không phải Abra cũng không buông lỏng, khi mới biết được "sự thật" từ chỗ Lucius thì gia chủ Malfoy đời trước gần như hộc máu – thật sự suốt ngày đánh nhạn lại bị nhạn chọc mù mắt, giờ chú không nói rõ, dù giờ chú có tuyên bố với giới quý tộc chú và Chúa tể Hắc ám đời trước không hề có tình cảm, thì người khác cũng chỉ nghĩ chú đang giấu đầu hở đuôi, càng miễn bàn phản ứng bên phía Thánh Đồ.

Abra có kinh nghiệm hơn Lucius, gia tộc Malfoy thuận lợi phát triển tại Đức, Gellert đưa quà cho Snape và Lucius, mọi chuyện đều chứng minh Chúa tể Hắc ám đời trước có ý đồ với Lucius hoặc Snape, tuy Abra

còn không nói gì, nhưng chắc chắn người nhà mình đã được cân nhắc.

Khi mà thấy mình đã "qua đời" ở Anh, mà Lucius làm gia chủ Malfoy không tồi, Abraxas cứ thế ở cạnh Chúa tể Hắc ám đời trước, vừa là vì lời hứa của quý tộc, mặt khác Abra cần phải giám thị ông để ngừa làm hại nhà mình.

Nhưng dần dà, Abra phát hiện Gellert đối xử rất khác với mình, khi mà Chúa tể Hắc ám đời trước dễ dàng tha thứ mình vô hạn độ. Chúa tể Hắc ám đời trước chỉ từng có một tình yêu ngô nghê với Dumbledore khi đối mặt người yêu cũ có thể không cần thanh danh, quyền thế, hiện tại Gellert không hề áp lực khi Abra đề xuất vật chất, nhưng chỉ phí chút thời gian và Galleons thôi.

Ước chừng Slytherin luôn không có năng lực chống cự với sự lấy lòng gần như kính dâng này, mấy năm qua, Abra lạnh lùng nhìn, cho ra một kết luận mà ngay cả chú cũng không tin – Chúa tể Hắc ám đời trước thật sự có lòng với mình.

Là quý tộc, vui đùa một chút thì không sao, Abra vẫn chưa từng nghĩ sẽ tìm một người chung thủy với nhau, nhưng nhìn ý tứ của Gellret, lựa chọn ở cùng ông ta một chỗ thì không có đường lui. Nói đùa, Thánh Đồ nước Đức sẽ mặc cho chúa tể nhà mình bị người ta đùa bỡn tình cảm hay là nuôi bồ nhí sao?

Nhưng chỉ chung thủy với một người, Abra còn chưa quyết định, Gellert… thật sự đáng để tin sao?

"Ông nội Gellert, Dra không hề ăn vụng." Draco làm nũng với Gellert.

"Đương nhiên Dra sẽ không ăn vụng rồi, nói với ông nội Gellert, ai nói cục cưng Dra của chúng ta như vậy nào?" Gellert nhìn Draco ngập tràn thương yêu, từ khi sinh ra hai nhóc này đã ở cạnh ông, vài năm nay ông và Abra cũng thường xuyên trở về, hiện tại ông đã hoàn toàn coi hai nhóc này là cháu nội của mình.

Draco thì không dám cáo trạng Snape, Gellert cũng biết bản tính nhóc con trong ngực mình, nhưng thấy vẻ mặt oan ức của nhóc thì Gellert không nhịn được không công bằng.

"Không phải ta có ý kiến, Severus cháu à… blablabla…" Snape liếc mắt xem thường, nhưng Lucius thì không muốn mở miệng ngắt lời, từ khi mà Chúa tể Hắc ám đời trước đã làm ra một đống sách nuôi trẻ nhỏ, mỗi lần nói tới vấn đề này thì ông sẽ có xu hướng giảng dạy.

"Ông nội à, khoan đã, Dra nên ngủ rồi." Aquila hợp thời nháy mắt mấy cái, ai bảo Qui sẽ không làm nũng, có sắc hay không là ở lưỡi dao.

"Ngài Grindelwald." Abra mở miệng, giọng nói tràn đầy xa cách.

Sống chung vài năm, Gellert cũng biết sự thay đổi cảm xúc cơ bản của Abra, đương nhiên cũng chỉ vì Abra không hề che dấu trước mặt ông, từ khi cậu biết "quan hệ" giữa hai người.

Mỗi khi Abra gọi ông là "Gellert" thì Abra đang coi ông là bạn; mà là "Chúa tể Hắc ám nước Đức vĩ đại" thì đang khó chiu; cuối cùng là "ngài Grindelwald", cậu đang nhắc ông thân phận hiện tại của họ, cũng chứng minh Abra lại đang suy nghĩ về quan hệ giữa hai người.

Thật ra Chúa tể Hắc ám đời trước gian xảo hơn Abra nghĩ, đối với một con rắn luôn gian xảo thì phải dùng cách mưa dầm thấm lâu mới là tốt nhất.

"Chúng ta đưa Qui và Dra về Đức trước, xử lý xong thì hai đứa gửi cú thông báo cho chúng ta." Gellert ôm Draco nói, hiện tại nhanh chóng kéo Abra về là đúng đắn, thật vất vả mới có lỗ hổng, không thể lấp đầy được.

"Tử thần Thực tử còn sót lại gần đây sẽ có hành động, chúng con bên này xử lý xong sẽ đón chúng về." Lucius nhìn hai nhóc nhà mình, tràn đầy không nỡ.

Snape đứng cạnh Aquila, vỗ vỗ con trai nhà mình, "Chăm sóc tốt cho con, còn cả người nhà của con." Aquila kiên định nhìn Snape, gật đầu mạnh, đây là sứ mạng của cậu bé.

"Papa, chắc chắn phải chăm sóc tốt ông nội." Không đợi Snape quay sang Draco, Draco đã tự giác mở miệng, vì tỏ vẻ lời nói của mình đáng tin, Draco cố ý nắm chặt bả vai Gellert, Dra mẫn cảm luôn luôn biết ai mới là đại BOSS nước Đức.

"Luci, Sev, cẩn thận." Để lại một câu dặn dò, Abra đi theo Chúa tể Hắc ám đời trước và hai nhóc con rời đi, sứ mệnh của chú về gia tộc Malfoy đã kết thúc.

"Sev," Lucius ôm bạn đời từ phía sau, giọng nói thì ấm ức, mắt thì đắc ý, "Cha cũng không quan tâm tôi, cũng không muốn hỏi tình huống cụ thể; Qui và Dra cũng không yêu tôi, không ôm cha chúng một cái, cũng không có nụ hôn chúc ngủ ngon luôn, Sev à

" Rốt cuộc Lucius đến gần vành tai bạn đời mà y muốn cả ngày hôm nay.

Hơi nóng Lucius phun ra nhanh chóng làm vành tai tinh linh trắng nõn đỏ bừng, "Luci, anh đã trưởng thành rồi, đừng làm nũng như Dra nữa." Snape chỉ nghĩ đến một Draco đang ôm mình, rồi trong chớp mắt anh lo lắng tương lai con trai nhà mình.

"Ngay cả Sev cũng không yêu tôi," Giọng Lucius càng ấm ức, "Gần đây Sev không ngủ cùng tôi."

Đó là vì anh căn bản không tiết chế có được không?! Snape suýt nữa bùng nổ, ai lại muốn cái eo mình đau nhức vào mỗi sáng chứ, dù có độc dược, nhưng trước khi uống cũng rất khó chịu!

"Mặc kệ, Sev phải bồi thường cho tôi, hôm nay chắc chắn phải ngủ cùng tôi!" Lucius lại đùa giỡn, rốt cuộc y vươn đầu lưỡi ra, liếm vành tai màu đỏ gần trong gang tấc.

"Con công ngu ngốc chỉ biết động dục!" Snape né ra khỏi cái ôm của Lucius, hung tợn trừng bạn đời nhà mình một cái, "Giờ là ở phòng khách!"

"Ôi, Sev thân mến của tôi, ý em là nếu ở trong phòng ngủ sẽ không có vấn đề sao?"

Lucius chớp mắt.

"Veela chết tiệt chỉ biết động dục!" Snape nhớ tới tối nay cả trai lẫn gái đều si mê nhìn Lucius, hừ một cái, rồi xoay người rời đi, vạt áo vẽ lên một đường gợn sóng sinh đẹp phía sau anh.

Lucius sững sờ tại chỗ, đây là… đang trách y không đủ "chăm chỉ"? Y đứng đó sờ cằm, công chúa nhà Malfoy, thật sự có thể có nha.

111. Quyển 3 - Chương 111: Cuộc Họp Của Tử Thần Thực Tử

Quả nhiên, chờ Snape tắm rửa xong đi ra đã thấy Lucius nằm trên giường rồi, mấy ngày nay vì không cho y lên giường Snape đã phải để Draco và Aquila nằm cùng phòng với mình.

"Luci, đi tắm rửa." Cả đời này bị Lucius nuôi ra thói quen thích sạch sẽ, Snape nhíu mày nhìn Lucius đang khác thường bọc kín mình.

"Ôi, Sev thân mến của tôi," Chỉ lộ ra cái đầu bạch kim Lucius hơi lắc lắc đầu có vẻ đáng yêu, "Chồng em đang nằm trên giường em, em chỉ có thể nghĩ bảo anh ta đi tắm rửa sao?"

"Lucius, dùng đầu óc của anh đi, vài ngày nữa đã là cuộc họp của Tử thần Thực tử rồi, hơn nữa," Snape hừ lạnh, "Sao tôi lại không biết gia chủ Malfoy cùng tuổi với Dra, còn cần người dỗ dành chứ?"

"Sev," Lucius ấm ức, Tử thần Thực tử gì chứ, cuộc họp gì chứ, đương nhiên là phải quan tâm, nhưng hiển nhiên bạn đời nhà mình quan trọng hơn, mà hôm nay bọn nhỏ cũng không ở nhà, Lucius lén lút phân phó gia tinh ở bếp, "Tôi có quà tặng em nè."

"Quà?" Snape nhướn mày, "Là cái gì?"

Lucius xốc chăn lên, dưới chăn, không có gì cả.

"Đây là…" Snape nheo mắt lại, nhớ tới vô số năm tháng ở Hogwarts, anh vươn tay tới gần nơi vốn là cơ thể của bạn đời, kéo một cái, rồi một quý tộc bạch kim nude xuất hiện.

"Lucius Malfoy! Anh cái đồ Veela ngu ngốc đầu nhồi đầy Tình Dược!" Mặt Snape đỏ bừng, đó là một chiếc áo tàng hình, mà dưới nó… Lucius không mặc gì cả.

“Sev, đây chính là “quà tặng xin lỗi từ James” mà hiệu trưởng Dumbledore đưa cho chúng ta đó, sao? Em không thích à?” Lucius tỏ vẻ vô tội, trên thực tế, căn bản y nhân cơ hội kéo tay Snape xuống.

“Chết tiệt Dumbledore sao lại cho anh?” Snape như bị bỏng, động tác vừa nãy của Lucius khiến anh chạm phải “đầu sỏ gây tội” khiến anh không cho Lucius lên giường vào thời gian này.

“A, chỉ có một bí mật.” Trước khi Snape giật tay ra Lucius một tấc lại tiến lên một thước kéo cánh tay anh, nhân cơ hội kéo gần khoảng cách giữa họ

“Lu… ưm…” Lời nói của Snape bị Lucius ngăn lại ở miệng, một nụ hôn bình thường đi qua, mặt Snape đỏ bừng.

Cuộc sống chồng chồng hài hòa vài năm khiến Snape hoàn toàn thích ứng Lucius làm tình, dù phần lớn anh sẽ cảm thấy xấu hổ nhưng cơ thể quen thuộc khiến anh phản ứng theo bản năng.

“Sev thân mến, để tôi chậm rãi giải thích cho em nha.” Từ tư thế nằm chuyển sang nửa ngồi, Lucius khẽ khàng ôm bạn đời vào lòng, cảm thấy chưa thỏa mãn. Độn thổ, Lucius mang theo bạn đời nhà mình trực tiếp xuất hiện tại phòng khách Malfoy.

Khác với sự ung dung vào ban ngày và tráng lệ vào bữa tiệc buổi tối, ban đêm phòng khách có vẻ lạnh lẽo và yên ắng, chỉ có ánh trăng màu bạc xuyên qua cửa sổ chiếu vào một cái ghế cô độc.

Lucius mang theo Snape khoác áo tàng hình xuất hiện sau rèm che.

“Sev thân mến, tôi sẽ giải thích với em.” Lucius vừa dùng môi mình tới gần vành tai bạn đời, vừa dùng tay nhanh chóng chui vào cởi khuy áo gia chủ Malfoy. Không hề dừng lại, khi Snape còn chưa kịp phản ứng thì đã chộp nơi yếu ớt của anh vào tay.

“Luci, anh điên rồi!” Snape khẩn trương căng người, dù họ đang khoác áo tàng hình, nơi này không có ai nhưng dựa lưng vào cửa sổ, phía trước chính là phòng khách khiến anh có một cảm giác xuất hiện trước công chúng, thậm chí anh còn cảm thấy nói không chừng ở nơi nào đó đang có người nghẹn họng nhìn mọi chuyện đang xảy ra.

“Tôi đã sớm điên rồi.” Lucius không hề để ý Snape chống cự, bạn đời của y càng biểu hiện yếu ớt thì bản năng chiếm hữu của Veela trong Lucius càng được thỏa mãn. Vì thế hiện tại y linh hoạt dùng tay mình, đùa vật nhỏ đang thẹn thùng kia.

Không thể không nói, đàn ông trời sinh không chịu nổi kích thích, mà người ra tay còn là Lucius mà Snape đã sớm quen thuộc, rất nhanh, hô hấp Snape bắt đầu dồn dập, mà phòng khách trống trải càng khiến hồi âm của anh trở nên rõ ràng.

“Sev, em nghe không, nó đang nhảy đó.” Tay kia của Lucius thì kỹ xảo xoa ngực bạn đời, trái tim phía dưới đang mạnh mẽ đập vì làm tình. Vô tình Lucius tăng ma sát, hạt đậu nhỏ phía dưới không chịu cô đơn “đứng” lên.

“Anh thật sự là điên rồi.” Snape cắn răng không để mình rên lên, anh vừa nghe được hồi âm đó, tiếng thở như có người đứng xem khiến Snape càng thêm mẫn cảm.

Lucius đã sớm không nhịn được, hành động vừa nãy của y đã khiến y nhẫn nại đến cực hạn, mà bạn đời nhà mình lại không biết “thông cảm” y một chút, chẳng lẽ cậu không biết rằng, tiếng rên đè nén này còn quyến rũ hơn cả việc rên thành tiếng sao?

“Ưm,” Áo choàng đơn bạc dán lên một nơi nóng bỏng, Lucius cứ thế trực tiếp tiến vào, Snape cảm thấy vật liệu may mặc ma sát càng mang tới một cảm giác khoái cảm khiến người ta sa đọa, dù mặc áo ngủ dây dưa với Lucius trong phòng khách, cái loại cảm giác mất thể diện cũng khiến anh dễ dàng đạt tới cao triều.

“Sev, tôi đã sớm điên rồi, vì em.” Dưới ánh trăng, Lucius dễ dàng buông tha bạn đời của mình, mà còn càng ôm chặt cơ thể hơi mềm nhũn của cậu vào lòng, đồng thời động tác này cũng làm Lucius tiến vào càng sâu.

Giọng nói khàn khàn của gia chủ Malfoy vì *** vang lên bên tai bạn đời, trong lúc mơ hồ, Snape như nghe được nghe không, Lucius đã từng nói, “Làm hại em, một kẻ tôi cũng sẽ không bỏ qua.”

— Tôi là đường ranh giới Lucius đắc ý ăn luôn giáo sư —

Kết quả của việc thực hiện "giấc mộng yêu đương vụng trộm" chính là Lucius bị thần chú đuổi đi khi vừa thấy bạn đời nhà mình trong vòng vài ngày, nhưng Lucius luôn có da mặt dày, mà khi đêm đó mình đặt Sev lên cửa sổ dưới ánh trăng, chân bạn đời nhà mình ôm chặt lấy thắt lưng, Lucius đã cảm thấy thật sự là đáng giá.

Kỳ thật Snape cũng không quá tức giận, thậm chí với bản tính Lucius anh biết giận Lucius là không đáng, mặt khác thì Snape cũng cảm thấy khủng hoảng vì mình càng ngày càng nhượng bộ Lucius – việc làm mà ngày trước đánh chết anh cũng sẽ không cho làm giờ Lucius đã làm anh lại không hề tức giận, rốt cuộc giới hạn của anh với Lucius là ở chỗ nào nhỉ?

Nhưng hai người cãi cọ thì cãi cọ cũng chỉ là gia vị cuộc sống thôi, cuộc họp Tử thần Thực tử lớn nhất hai năm sau khi Chúa tể Hắc ám rơi đài, chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là cuộc họp đơn thuần. Đối mặt với lời tuyên ngôn "Chúa tể Hắc ám bị một Kẻ Được Chọn trẻ con đánh bại" sau chiến, một tin tức chỉ là vớ vẩn như vậy, căn bản giới phù thủy chỉ nghiêng về một phía, hơn nữa, vì Lucius tham gia nên Bộ Pháp thuật có vẻ cực kỳ nghiêm khắc khi phán án và xử lý Tử thần Thực tử.

Đương nhiên cũng mang tới vài kết quả, một là thế lực Tử thần Thực tử còn sót lại sau chiến không bằng kiếp trước hai là Lucius đại diện cho gia tộc Malfoy hoàn toàn giành được thanh danh tốt ở giới phù thủy. Hơn nữa gia tộc Malfoy gần như "độc chiếm" những tài nguyên bị Tử thần Thực tử chiếm lĩnh, hai năm sau như mặt trời ban trưa rất có thể sẽ là ngòi nổ của cuộc họp này.

Trung thành đi theo Chúa tể Hắc ám, từ khi Voldemort rơi đài thì bị giam vàoAzkaban, hiện tại những kẻ này càng giống như là lấy danh nghĩa Tử thần Thực tử mà định làm gì đó.

Đây cũng là lý do vì sao mà Lucius và Snape đưa Qui và Dra đến nước Đức, ai cũng không thể cam đoan bây giờ biệt thự Malfoy an toàn 100%, không an toàn bằng nơi ở Chúa tể Hắc ám đời trước.

"Cuộc họp sẽ được tổ chức vào 6 giờ tối ngày mốt tại gia tộc Blique, đến lúc đó sẽ có người tiếp đãi," Lucius nhìn Snape đang quấy độc dược, vén tóc dài trên trán, "Mina sẽ làm nội ứng, đến lúc đó chúng ta và Thần Sáng cùng đi vào."

"Blique?" Snape vừa chăm chú nhìn độc dược vừa gợi lên khóe miệng vì nhớ tới người nào đó.

"A, đương nhiên, sao tôi có thể quên được?" Lucius cũng giơ lên khóe miệng, "Năm đó là "bố thí" rất lớn, nghe nói người thừa kế nhà ông ta đã từng muốn em đi theo?" Trong đầu y nhanh chóng tìm Blique mình chưa từng gặp qua từ sau chiến, không có… hoàn toàn không có.

Lucius có thể tiếp xúc tới những Tử thần Thực tử ở phần trung tâm, nếu Lucius không có ấn tượng thì cũng chỉ có thể chứng minh gia tộc Blique này căn bản không tiến vào vòng quyền lực Tử thần Thực tử.

Nghĩ vậy, Lucius càng thấy buồn cười, một gia tộc còn chưa đi tới vòng quyền lực, hiện tại lại gióng trống khua chiêng, nếu để đám trung thành như Bella biết thì không cần người khác ra tay, chính họ cũng tự làm rồi.

"Tình huống của Mina thế nào?" Snape mở miệng hỏi.

Từ khi giam Mina ở địa lao vào năm đó, ba ngày ba đêm, Lucius đào từng thứ trong đầu Mina ra, cuối cùng cũng có được, "Chúa tể Hắc ám như hình với bóng với con rắn của ngài", "Chúa tể Hắc ám thường xuyên biến mất một thời gian", "Chúa tể Hắc ám hình như có chút quan hệ với gia tộc Black"… trừ mấy cái đó ra, trong đầu cô ả này còn phong phú những điều xấu giữa các gia tộc, nơi tình báo chủ yếu là từ danh sách tình nhân dài ba tấm da dê của cô ả rồi.

Trên vấn đề xử lý Mina, Snape không hề tham dự vào, làm gia chủ, sau khi hoàn toàn từ bỏ chi thứ, Mina đã không còn quan hệ gì với anh, mà cô ả này ba lần bốn lượt muốn lôi kéo Lucius nữa.

Dựa vào sự tin tưởng của bạn đời, Lucius cũng có được chỉ dẫn từ trước – Lời nguyền Độc đoán.

Quá khứ phóng đãng của Mina khiến cô ả rất có danh trong các giai tầng Tử thần Thực tử, suy nghĩ đến một loạt sự kiện có thể xuất hiện vào sau này, Lucius quyết định tóm chặt quân cờ này trong tay, thậm chí Lucius còn nghĩ xa hơn, dù không ép Mina tới giá trị cuối cùng thì Lucius cũng sẽ không để cô ta chấm dứt mình một cách dễ dàng.

"Không có dấu hiệu phản kháng, cũng sẽ không có ai biết quan hệ giữa chúng ta." Lucius sờ sờ gậy rắn, "Sev thân mến, em biết đó, bắt đầu từ lúc chúng ta ở cạnh nhau thì mọi chuyện đã khác rồi."

Snape bình tĩnh cho độc dược vào lọ, xoay người thấy chồng mình đang kiêu ngạo đứng đó. Đúng vậy, không giống nữa, gia tộc Malfoy, nhất định sẽ đi hướng huy hoàng.

112. Quyển 3 - Chương 112: Đánh Giằng Co

Bỏ độc dược mới làm xong vào trong hòm thuốc của Lucius, Snape nhớ tới áo tàng hình kia.

"Luci, Dumbledore muốn cái gì?" Snape biết Dumbledore, cụ ta không muốn áo tàng hình còn trở lại trong tay Kẻ Được Chọn đưa cho Lucius không đâu.

"Hiệu trưởng Dumbledore vĩ đại luôn không quên học trò cưng của mình, dù học trò của cụ đã qua đời lâu rồi, cụ đưa áo tàng hình cho tôi bảo quản, với cái danh "tin tưởng danh dự quý tộc"." Vẻ mặt Lucius đầy châm chọc.

"Thật?" Snape nâng cao giọng.

"Không biết Dumbledore đã nghe ai nói về hành động lần này, cụ ta để tôi mang vài người vào." Nói tới chuyện chính, giọng Lucius trở nên nghiêm túc.

"Cáo già!" Snape ra kết luận. Anh biết, vì có thế lực thứ ba nên sau chiến đã hoàn toàn thay đổi với "ký ức" của anh, nhưng trên cơ bản vẫn giống nhau, xung đột lợi ích giữa thế lực quý tộc và phù thủy bình dân vẫn còn tiếp tục.

Nói trắng ra, Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng một người đại diện cho quý tộc, một người đại diện cho bình dân, hiện tại Chúa tể Hắc ám rơi đài nhưng không có nghĩa quý tộc biến mất. Gia tộc Malfoy quật khởi không có tính xâm lược như Voldemort, đấu tranh sẽ không hiển hiện rõ, bởi vậy, Bộ Pháp thuật trở thành chiến trường của hai bên – ngành nào, chức nào, nắm giữ quyền lợi nào thì họ tranh cho bằng được.

Vốn Snape cũng không biết điều này, tuy rằng anh không tín ngưỡng chính nghĩa gì gì đó, nhưng anh cũng chưa từng nghĩ qua cái gọi là "nguyên nhân chiến tranh vẫn còn tiếp tục". Căn bản, kiếp trước anh chỉ là một gián điệp hai mang, quân cờ của hai bên, ở trong cuộc vĩnh viễn anh sẽ không hiểu được.

Nhưng đời này thì khác, so với Lucius, thì Snape "cách biệt" với chiến tranh. Đứng ở góc độ khách quan, tâm trạng khác xa khiến Snape có cách nhìn khác về ý nghĩa căn bản của cuộc chiến này, mà còn có lời nói của Chúa tể Hắc ám đời trước ở Nurmengard.

"Trên thế giới này căn bản không có cái gì gọi là chính nghĩa, ai thắng thì người đó mới có thể nói mình là chính nghĩa, hơn nữa, có đôi khi, "chính nghĩa" quá lâu thì sẽ luôn theo đuổi vì chính nghĩa, dù ngay từ đầu anh ta căn bản không phải vì chính nghĩa." Snape còn nhớ rõ, khi nói những lời này thì Gellert vô cùng sầu não.

Đương nhiên anh biết giữa Gellert và Dumbledore từng có quá khứ, nhưng cụ thể là gì, tới mức nào thì anh không biết, chẳng qua Lucius nói rất đúng, chuyện của người lớn nên để người lớn tự mình giải quyết, dù sao Chúa tể Hắc ám đời trước cũng rất vui vẻ chịu đựng Abraxas sai bảo mà.

Snape vốn cực kỳ thông minh, lời của Chúa tể Hắc ám đời trước chỉ thẳng ra bản chất chiến tranh, xung đột ích lợi giữa các giai tầng mới là căn bản, vậy thì cái gọi là chính nghĩa và tà ác thì bên nào cao quý hơn bên nào chứ? Chính vì nhận thức thay đổi, sau khi chiến tranh chấm dứt Snape và Lucius nhanh chóng chiếm lĩnh tài nguyên, tạo hình tượng chính diện, Lucius lợi dụng giao tiếp rồi nhận lấy Cục Ngoại giao quốc tế, Cục Pháp luật, Cục Tài chính… những ngành có thực quyền, mà Dumbledore thì dẫn dắt nòng cốt Hội Phượng Hoàng cũng quản lý Cục Thần Sáng, Cục Quản lý Muggle, Cục Thần bí… và một số ngành liên quan.

Có thể nói, trên tổng thể thì quý tộc vẫn chiếm ưu thế, nhưng Lucius lại sợ ném chuột vỡ đồ với Cục Thần Sáng và Cục Thần bí. Cái đầu tiên là vì thực lực, còn cái thứ hai là vì kính sợ.

Vì quá khứ đặc biệt của Sev nhà mình, Lucius đều cực kỳ mẫn cảm với đồ vật liên quan tới thời gian, không gian, vận mệnh và linh hồn, mà đã từng đi tới đó tra tư liệu nên y biết, gần như chuyện thuộc Cục Thần bí đều có liên quan tới thời gian. Bởi vậy, vài năm nay Lucius luôn nghĩ cách sắp xếp người vào trong hai ngành này.

Thật ra chuyện đó cũng không khó, các Gryffindor vĩnh viễn cơ thể nhanh hơn đầu óc làm cho họ vô cùng thê thảm khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất là khi quản lý chúng. Trong hai năm, hơn phân nửa quyền lực của Cục Thần Sáng đã rơi vào tay các quý tộc, mà Cục trưởng Cục Thần Sáng xuất thân từ quý tộc thế lực thứ ba cũng không khiến các phù thủy phản cảm.

Vì thế không thể không nói hình tượng mà chồng chồng Malfoy xây dựng rất thành công!

Gia chủ Malfoy si tình chịu nhục vì người yêu nhưng còn kiên trì nguyên tắc, gia chủ Prince vì con và chồng tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không quan tâm tới vinh dự; sau chiến Malfoy tích cực tham dự kiến thiết và Prince nhận được vô số vinh quang nữa… những điều này đều trở thành căn bản cho thế lực thứ ba sống yên ổn.

Vì thế dù người có lòng muốn tấn công Slytherin cũng không được – kể cả Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thật sự là con cháu Salazar thì sao? Nhà ai không có mấy đứa con cháu như vậy chứ.

Cứ thế, vô tình hình tượng Slytherin không chỉ không bị ảnh hưởng mà còn được ưu ái vì kiên nhẫn và chờ đợi – dù sao thì không phải ai cũng thích sự hoạt bát của Gryffindor.

Theo đà phát triển, có lẽ không có người trực tiếp khen Slytherin tốt thế này thế nọ, nhưng những lời như "Slytherin đều là phù thủy hắc ám" thì không thể nào nói ra công khai được.

Slytherin đều là phù thủy hắc ám? Buồn cười, vậy ngài Malfoy, ngài Prince thì sao? Đều là phù thủy hắc ám hả? Hừ!

Cứ như vậy, khi phù thủy trắng bắt đầu phát hiện không ổn thì thế lực các quý tộc loáng thoáng đã chiếm thượng phong, đó cũng là lý do vì sao mà Dumbledore lại ra mặt sau khi biết hành động lần này – Lucius chỉ để một phần phù thủy ở bên Cục Thần Sáng ra mặt, rõ ràng đang tâng bốc các quý tộc và Bộ Pháp thuật, còn những người Hội Phượng Hoàng rất có thể sẽ bị xa lánh bởi chuyện này. Là một hiệu trưởng hẳn là "không rõ chuyện chính trị", cụ không có lý do tham dự, nhưng Dumbledore lại không thể mặc kệ, cụ đã giao tiếp với Lucius từ rất sớm, cũng sẽ không kiêng nể nhiều như vậy.

"Dẫn ai?" Snape hỏi tiếp.

"Thoker, Maude, Weas…ley…" Khi nói tới dòng họ cuối cùng thì Lucius ngân dài.

"Weasley?" Snape khó hiểu, "Tôi nhớ anh ta ở bên Cục Quản lý Muggle?"

"Cũng không hẳn, có thể thấy được phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này coi trọng lòng trung thành của anh ta." Nhớ tới nhà Weasley thì Lucius hận đến nghiến răng, tóc đỏ còn mặt tàn nhang, gia tộc máu trong không bằng cả bình dân quả thực đã ném hết thể diện của mọi máu trong. Còn cả việc đăng ký khai sinh cho đám con trai nhà Weasley gần đây nữa, thậm chí có cả đôi song sinh làm Lucius không cân bằng được tâm lý.

Tuy hiện tại y cũng có hai đứa con trai, nhưng đối lập với lịch sử Malfoy, Lucius chỉ cảm thấy nhà Weasley thật sự rất không vừa mắt!

"Chú ý an toàn." Snape dặn dò, vốn khi nhìn áo tàng hình không phải anh không muốn cùng đi với Lucius, nhưng khi nghe nói chiếc áo tàng hình kia do Dumbledore đưa cho, vì lâu dài Snape quyết định vẫn nên không bại lộ thực lực của mình.

"Ưm, chắc chắn rồi, Sev thân mến, mong em chờ đợi chồng em thắng lợi trở về." Cuối cùng Lucius còn ngả ngớn nâng tay Snape, rồi hôn lên mu bàn tay anh.

"Cút!" Snape lười phun nọc độc, một ngày không động dục thì Lucius không còn là Lucius.

— Tôi là đường ranh giới Lucius mang theo một đám người đi bắt Tử thần Thực tử —

"Phù phù…" Ngay khi gia chủ Blique, đã từng là đàn anh đầy đắc ý của Snape chuẩn bị tuyên bố tiệc bắt đầu thì Mina thở hổn hển đi vào.

"Làm sao vậy? Cưng?" Blique che dấu sự khinh thường, nếu không phải cô ả quen nhiều người thì gã cũng không nuôi cô ả đâu.

Không biết là có ý hay vô ý, giọng Mina vô cùng lớn, "Thần Sáng, Thần Sáng tới bắt người!"

Yên lặng, toàn trường yên lặng một phút đồng hồ rồi "oa" một tiếng hỗn loạn, hơn nửa người nắm chắc tay trái của mình, còn lại bắt đầu run rẩy.

"Yên lặng! Yên lặng!" Tóm lại đã từng làm vài ngày dưới thủ hạ của Chúa tể Hắc ám, Blique phản ứng nhanh nhất, tuy gã không thể nghĩ được biện pháp nào tốt, "Mọi người lập tức giải tán, nghĩ cách độn thổ."

Nhưng chỉ trong chốc lát, rối loạn tăng lên, "Đáng chết, thần chú mất hiệu lực", "Họ chống độn thổ", "Khóa Cảng cũng bị hạn chế"… không ngừng có tin tức xấu truyền tới, không khí ngày càng tuyệt vọng.

Nếu trong đó thật sự có Tử thần Thực tử trung thành thì Lucius không dám làm vậy, vì khi ấy hơn phân nửa thì phần tử trung thành sẽ phản kháng, nhưng đối mặt với cái đám cỏ trước gió này thì không có ai dám đi lên làm chim đầu đàn hô câu "Chúng ta liều mạng"! Kể cả người khởi xướng cuộc họp lần này, gia chủ Blique đi nữa.

"Stupefy", "Protego", "Silencio", "Petrificus Totalus"… chỉ với thần chú thường dùng, không hề có pháp thuật hắc ám thì Thần Sáng đã quét ngang toàn bộ phòng khách.

Ngay khi Thần Sáng vội vàng kiểm kê đầu người thì Arthur Weasley làm "đoàn ngắm cảnh" thấy Lucius trao một cái bọc nhỏ cho một nữ Tử thần Thực tử.

"Gian tế! Mày cái đồ Tử thần Thực tử chết tiệt!" Arthur không hề nghĩ ngợi đã rút đũa phép ra, là người đi theo Dumbledore, Arthur không thể nào tha thứ với Tử thần Thực tử hay liên quan tới Tử thần Thực tử, mà thế lực thứ ba luôn là cái đinh trong mắt anh, bởi vậy anh rất khinh thường hành động của Lucius. Hiện tại rốt cuộc cũng tóm được đuôi tóc Lucius ngay tại đương trường, Arthur kích động thì các nốt tàn nhang càng hiện rõ.

"Tôi cho rằng, ngài Weasley còn thể phân biệt được ai nào bạn, mà ai là thù." Lucius chậm rãi nói, nhưng người chỗ này đều có thể nghe ra sự tức giận trong lời nói, "Ác ý phỉ báng một quý tộc ngài có trả giá nổi không?"

"Tao không nói sai! Mày cho Tử thần Thực tử một thứ! Tao đã nhìn thấy!" Arthur kích động biện giải, Thần Sáng bên cạnh đã nhìn anh không tin nổi, hành động lần này dựa theo tin tức Lucius cung cấp, chỉ dựa vào lời nói của một nhân viên Cục Quản lý Muggle bảo họ hoài nghi lập trường Lucius là không có cơ sở.

"Tôi đã thấy mà!" Giọng Arthur oan ức.

"Arthur sẽ không nói dối." Một tiếng nói hơi khàn khàn vang lên, Alastor Moody đi tới, con mắt giả đang điên cuồng xoay vòng. "Ngài Malfoy, tốt nhất anh đừng để chúng tôi phát hiện ra anh làm gì đó."

"Ngài Moody," Lucius không nhường một bước, "Trong khi mà độn thổ bị cấm, Khóa Cảng cũng bị hạn chế, anh vẫn có thể điều tra, nhanh mà, một khi nghi ngờ của anh là giả, vậy… sẽ phải có người trả giá."

Arthur khẽ than thở, hình như là "Tử thần Thực tử chết tiệt" và cả "Slytherin tà ác" gì đó.

Moody do dự một chút, hỏi Thần Sáng bên cạnh, "Công tác thống kê xong chưa? Có lọt lưới hay không?"

Thần Sáng kia liếc Lucius một cái, chần chờ nói, "Có một, là…"

Thần Sáng chưa nói xong, Arthur đã vội vàng lên tiếng, "Thấy chưa, chính là kẻ đó, Lucius Malfoy, mày chính là Tử thần Thực tử tà ác! Mày nên bị phán án! Nên đi vào Azkaban!"

"Hừ!" Lucius sờ gậy rắn, cũng không nhìn anh cái nào.

"Ngài Malfoy, sợ là chúng ta phải điều tra rõ ràng." Cuối cùng Moody lựa chọn tin tưởng Arthur, trải qua chiến tranh cùng Lucius đàm phán, anh càng biết lập trường gia chủ Malfoy không sạch sẽ như vậy.

"Ngài Moody, xin cứ tự nhiên, tôi chờ kết quả của ngài." Lucius nheo mắt lại, mới buồn ngủ đã có người đưa gối, cấp dưới này thật sự Dumbledore có thể bảo vệ sao?

Moody nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Lucius, cũng hơi nghi ngờ mình có phải làm quá hay không, đột nhiên anh nhớ tới nửa câu nói sau của Thần Sáng kia, "Kẻ lọt lưới là ai?"

Người sau nhìn anh đồng tình, "Prince, Mina Prince."

113. Quyển 3 - Chương 113: Kẻ Được Chọn Harry

Mina… Prince… Moody im lặng, phần lớn đều im lặng, cứ ai chú ý Lucius và Snape vài năm nay cũng biết tên này đại diện cho cái gì. Chi thứ xuống dốc không được chủ nhà thừa nhận, người hầu xú danh của Chúa tể Hắc ám, và… một vị luôn mơ tưởng làm phu nhân gia chủ Malfoy.

Nếu có người nói Lucius một mình sử dụng pháp thuật hắc ám hay làm thực nghiệm pháp thuật nguy hiểm với Mina thì còn có thể tin, nói Lucius thả cô ả thì chỉ sợ ngay cả bản thân Dumbledore cũng không tin tưởng.

"Arthur, kẻ anh thấy có dáng vẻ thế nào?" Moody không nhìn tới ánh mắt nghiền ngẫm của Lucius, hai con mắt nhìn thẳng vào Weasley.

"Là một phù thủy," Arthur cau mày cố gắng nhớ lại, trí nhớ của anh không quá tốt, "Tóc đen, đúng rồi, tóc ả màu đen."

Tóc đen là một đặc điểm nhận dạng tuyệt đối ở giới phù thủy, khi mà phù thủy tóc đen không quá nhiều, mà Mina Prince hoàn toàn là một trong số đó.

Con mắt giả của Moody xoay vòng, anh hiểu Arthur, nếu anh ấy nói đã thấy thì chắc chắn Lucius đã cho ai thứ gì đó, mà đối phương có phải là cô Prince hay không thì tóm lại đó là một Tử thần Thực tử.

"Thanh tra toàn diện." Moody hạ lệnh, mặt Cục trưởng Cục Thần Sáng bên cạnh anh đen sì vì lướt qua mệnh lệnh của hắn, nhưng Lucius âm thầm ra hiệu cho hắn, được lắm, nếu Moody hành động thì lần này khiến anh ta hoàn toàn bị knock-out là được.

"Tầng ba không có", "Tầng hai không có", "Vườn hoa không có"… Một hồi lâu, Thần Sáng lục tục trở về, mang tới tin tức không có gì hết, khi mà độn thổ bị cấm Khóa Cảng lại bị hạn chế thì họ đã sớm chuẩn bị tốt, không ai tin Lucius đã làm gì, nhờ vào hình tượng tốt đẹp của gia chủ Malfoy thì càng về sau, ánh mắt các Thần Sáng nhìn Moody và Weasley càng kỳ quái.

"Cái ả ti tiện Mina kia! Ta sớm nên biết, ả ta đã thông đồng với chúng bay!" Ngay khi không khí càng lúc càng xấu hổ thì gia chủ Blique nghiến răng nghiến lợi nói.

"Mina Prince ở đâu?" Moody trực tiếp xuất hiện trước mặt Blique.

"Hừ, nếu không phải ả ta lộ ra bí mật của chúng ta, thì chúng ta đã sớm thành công, Chúa tể Hắc ám…" "Silencio", Lucius ra tay, "Tôi nghĩ, chúng ta không phải thẩm vấn họ ở đây, phán quyết và thẩm vấn phải là chuyện của ngành khác."

Mặt Moody hơi cứng lại, đương nhiên anh biết, vừa nãy anh muốn hỏi lai lịch của Mina Prince, sao lại trùng hợp đến thế, Arthur thấy Lucius giải vây cho một Tử thần Thực tử, mà Tử thần Thực tử kia lại chính là Mina, hơn nữa còn biến mất trước mắt nhiều Thần Sáng như vậy!

"Hơn nữa," Lucius ngân dài, "Chỉ sợ ngài nợ tôi một lời giải thích, tôi cũng không giúp bất cứ Tử thần Thực tử nào rời đi, ngài và ngài Weasley, dù sao cũng phải đưa ra cho tôi một lời công bằng."

"Mày cái đồ rắn độc Slytherin!" Mặt Arthur càng đỏ hơn, vừa rồi là vì hưng phấn, giờ là vì xấu hổ và giận dữ, anh giơ đũa phép lên định xông lên dạy dỗ Lucius một trận.

"Được rồi!" Cục trưởng Cục Thần Sáng ở bên cạnh làm hoa đã lâu lên tiếng, "Hôm nay là hành động của Cục Thần Sáng, ngài Weasley là người của Cục Quản lý Muggle thì tôi không nên nói gì, nhưng Alastor Moody…" hắn liên tiếp đọc tên vào Thần Sáng vừa hưởng ứng nhanh nhất, "Sau khi kết thúc nhiệm vụ mấy

người bị cách chức tạm thời, chờ Bộ Pháp thuật xử phạt rồi nói tiếp." Gia chủ Malfoy đã cho hắn ân tình, đợi khi hắn chộp quyền Cục trưởng Cục Thần Sáng vào trong tay thì về sau chắc chắn hắn sẽ ưu tiên xử lý chuyện của ngài Malfoy.

"Anh!" Arthur còn muốn nói gì, nhưng Moody vẫn có đầu óc, "Chúng tôi chấp nhận xử phạt." Anh nói, anh nghĩ tới Bộ Pháp thuật không có ý kiến gì với mình, quay đầu nhờ hiệu trưởng Dumbledore nói một tiếng, để họ thông cảm tấm lòng Weasley tích cực tiêu diệt Tử thần Thực tử còn sót lại thì việc này sẽ qua. Bởi vậy, Moody còn đang âm thầm cảm thán lúc này Lucius dễ đuổi như vậy, nhưng sau thì sao?

Không thể không nói Moody thật sự không đủ hiểu Lucius, hoặc là nói, anh đánh giá quá cao năng lực và danh vọng của Dumbledore.

Cứ thế vào mấy ngày sau, Nhật báo Tiên tri lấy tiêu đề cực kỳ bắt mắt chúc mừng một đám Tử thần Thực tử dư đảng lớn bị tóm, trong sự vui sướng ấy, tin tức nhỏ khi đám người Moody bị bãi miễn chức vị Thần Sáng có vẻ không mấy nổi bật.

Alastor Moody mang theo cơ thể ê ẩm và con mắt giả ra khỏi Bộ Pháp thuật, từ nay về sau chẳng biết đi đâu. Mà Arthur thì ngoan ngoãn làm việc ở Cục Quản lý Muggle, không còn suy nghĩ đến việc nơi khác.

Cùng lúc đó, trong biệt thự Malfoy, Lucius đang cùng Snape thương lượng bố trí lần cuối cùng.

"Sắp xếp Mina ở làng Little Hangleton thôi." Snape nhớ lại, kiếp trước sau khi quật khởi Chúa tể Hắc ám thường xuyên tổ chức họp ở đó. Snape đã tận mắt thấy vết sẹo hình tia chớp trên trán Kẻ Được Chọn, bởi vậy chuyện Kẻ Được Chọn là một Trường Sinh Linh Giá cuối cùng đã không thể nghi ngờ.

Lần phân tách cuối cùng được hoàn thành trong lúc vô ý, chủ hồn chạy trốn, như vậy tính ra thì ngoài vương miện tại nước Đức, quyển nhật ký ở gia tộc Malfoy thì còn bốn Trường Sinh Linh Giá chưa được xác định.

Vốn muốn dựa theo biểu hiện của Kẻ Được Chọn kiếp trước thì con rắn kia gần như là chắc chắn, và Cúp Vàng mà Chúa tể Hắc ám đưa cho vợ chồng Lestrange vào hôn lễ, cái nhẫn xấu xí Snape đã từng thấy qua, đều có khả năng là Trường Sinh Linh Giá của Chúa tể Hắc ám, nhưng còn một cái, Lucius và Snape hoàn toàn không có phương hướng.

Nhưng đối với cái gọi là tương lai, Snape và Lucius hiện tại cũng có một nhận thức mơ hồ, tuy thay đổi "vận mệnh" cũng sẽ không bị trừng phạt nhưng có một số chuyện không thể thay đổi thì "vận mệnh" có vẻ cực kỳ cố chấp.

Nói thí dụ như, lời tiên đoán vẫn xuất hiện, kẻ mật báo vẫn tồn tại, Kẻ Được Chọn cũng trở thành Kẻ Được Chọn, bởi vậy họ cả gan đoán có lẽ số lượng Trường Sinh Linh Giá và vật chứa căn bản giống với kiếp trước, nhưng địa điểm thì… không ai biết.

Cũng may Snape và Lucius đã rõ, chỉ cần không cho Chúa tể Hắc ám sống lại thì tiêu diệt Trường Sinh Linh Giá sẽ là một công việc lâu dài, cũng vì thế mà sốt ruột hoàn toàn không có tác dụng.

"Cũng tốt," Lucius đồng ý với bạn đời, "Nhưng Sev à, em và bác Gellert nghiên cứu nhất định phải cẩn thận." Lucius nói tới quyển nhật ký, từ khi Chúa tể Hắc ám "chết", vương miện nước Đức và quyển nhật ký ở gia tộc Malfoy bị xui xẻo. Dù sao chủ hồn cũng không biết, khi mà một bậc thầy luyện kim và một bậc thầy độc dược bùng nổ nhiệt tình trong lúc nghiên cứu phương diện thì tới Merlin cũng phải lùi ba phần, ùn ùn trận pháp và độc dược khiến năng lượng linh hồn trong hai Trường Sinh Linh Giá này bị suy yếu rồi suy yếu, nhưng sự khôi phục của chúng lại rất mạnh, vì thế mỗi lần bị biến thành nửa sống nửa chết thì chúng vẫn dựa vào vật chứa mà kéo dài hơi tàn. Đối lập với chủ hồn đang bám vào rắn ở rừng Albania thì không thể nói rõ ai thê thảm hơn ai.

"Tôi biết." Snape quay mặt đi, mỗi lần Lucius chân thành quan tâm anh thì anh sẽ hơi mất tự nhiên, hạnh phúc mà anh có được nhiều lắm, Slytherin sẽ bảo vệ mọi thứ mà mình nên có.

— Tôi là đường ranh giới thời gian nhanh chóng trôi qua —

Tám năm sau, ở đường Privet Drive Muggle London vào một ngày bình thường.

"Harry, nhanh chóng đi làm cơm rồi dọn cỏ trong vườn." Giọng cao vút của Petunia Dursley vang lên.

Một loạt tiếng bùm bụp kế tiếp, sau đó, một cậu bé mặc quần áo rộng thùng thình không vừa người đeo kính viền đen xuất hiện trong vườn hoa. Dưới ánh mặt trời chói chang, cậu cứ lần lượt khom lưng xuống, lại đứng lên, rất nhanh, mái tóc đen bù xù đã ướt đẫm mồ hôi, tóc mái bết dính vào trước trán, phần sau thì vẫn ngoan cường "lỉa chỉa" ra xung qunah.

Cậu bé nhanh chóng dọn sạch hơn nửa cái vườn, nhìn vào động tác thì hiển nhiên cậu bé đã quen làm vậy. Rốt cuộc, thừa dịp nghỉ tạm thì cậu bé vén lên đám tóc mái hơi dài, một vết sẹo hình tia chớp lộ ra, đây là Kẻ Được Chọn tiếng tăm lừng lẫy của giới phù thủy nước Anh – Harry Potter.

"Hey, Harry, tại sao cậu lại làm cu li vậy!" Một giọng nói trong trẻo của cô bé nào đó vang lên, trong đó còn mang theo ý làm nũng. Theo lý thì phải là cô bé và cậu bé rất thân, nhưng trên thực tế Harry Potter nhăn chặt mày.

"Su, không phải tôi đang làm cu li, tôi chỉ đang giúp đỡ thôi." Harry cũng không ngẩng đầu, cậu nhận được ra chủ nhân giọng nói, trên thực tế, bất cứ ai từ sáu tuổi mỗi ngày đều nghe thấy giọng nói này thì sẽ không thể không nhận ra.

Cô bé đeo một cái nơ rất đẹp, rồi ghé vào trên cái tường cách vách, "Harry, vì sao cậu không dùng pháp thuật hỗ trợ?"

"Su, tôi đã nói là tôi không biết pháp thuật." Lần thứ vạn lẻ một, Harry cũng không ngẩng đầu lên giải thích.

Nghe Harry nói vậy, cô bé không vui, "Harry, cậu chưa từng nghĩ vì sao mỗi lần Dudley đuổi theo thì cậu đều có thể trốn được sao? Nóc nhà lần trước, sân thể dục nữa, và tóc cậu, dì cậu không thể nào cắt ngắn nó được đúng không?"

"Su, cậu nghĩ nhiều rồi, đó chỉ là trùng hợp thôi, tôi không khác gì người khác cả." Đúng vậy, Harry chưa bao giờ cảm thấy mình có gì khác với người ta, nếu "đặc biệt thê thảm" cũng coi như là một sự khác biệt.

"Harry ơi Harry à, một ngày nào đó cậu sẽ tin lời của mình, cậu sẽ trở thành một nhân vật lớn, rồi cậu sẽ có một thầy giáo giỏi nhất, cậu nhất định phải tôn kính thầy ấy, nghe lời thầy ấy, vì chỉ có thầy ấy mới đối xử tốt nhất với cậu trên thế giới này."

"Ừ, ừ, ừ, tôi biết." Harry cũng không ngẩng đầu lên lặp lại, nhờ vào lịch sử đẫm máu vài năm nay, Harry rất hiểu không thể tranh luận với Su trong chuyện này, vì không để lỗ tai mình bị giày xéo thêm, Harry đã có "thói quen tốt" gật đầu với mỗi lời Su nói.

Dường như cô bé rất hài lòng, cô tiếp tục ngó đầu qua tường nhìn Harry làm cỏ từng chút một, cho đến khi trong nhà có người gọi cô, "Vậy, Harry, mình đi trước, a, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, mình cam đoan, ngày mai chắc chắn cậu sẽ có một sinh nhật tuyệt vời!"

"A, đương nhiên, Su, hẹn gặp lại." Harry không ngẩng đầu, dù xế chiều hôm nay cô bé đã tuần tra khu này ba lần, nhưng Harry thà đi làm cỏ cũng không thích nói chuyện với Su.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của cô bé, Harry không có cảm xúc, nói thế nào nhỉ, bị xa lánh ở trường học Harry thật sự rất muốn có một người bạn, nhưng cậu không thích bạn có mục đích.

Cô bé tên Su Hole này, được chuyển tới gần nhà họ vào năm Harry sáu tuổi, tối hôm trước dì Petunia còn lải nhải thảo luận hàng xóm mới vào bữa tối, ngày hôm sau Harry và Dudley đã thấy Su Hole.

Lúc đầu Harry rất vui, vì Su là người duy nhất trong lớp tới gần cậu, trở thành bạn của cậu, nhưng rất nhanh, cậu phát hiện ra không ổn, dường như trong mắt Su vĩnh viễn không nhìn người bạn là cậu, mà là "Harry".

Cảm giác này rất kỳ lạ, Harry cũng không nói rõ được, nhưng cậu có thể hiểu, "Harry" giỏi giang, dũng cảm mà Su hy vọng căn bản không tồn tại. Cậu chẳng qua chỉ là một cậu bé được gửi nuôi tại nhà dì, hơn nữa còn là một cậu bé mong anh hùng tới cứu, cậu không phải anh hùng, cũng chưa bao giờ được mong đợi trở thành một anh hùng.

Có lẽ ngay từ đầu, Harry đã từng nghĩ trở thành người như Su tưởng tượng, nhưng cậu nhanh chóng quên đi, vì sau đó cậu nhân ra, Su cũng không biết cậu, mà Su chưa từng định tới đây cứu cậu.

Dường như dù cậu giải thích rằng vết thương trên tay chẳng qua là do cậu không cẩn thận bị bỏng nhưng vĩnh viễn Su đều cảm thấy đó là do dì cậu ngược đãi cậu.

Thượng đế biết, tuy dì Petunia luôn sai cậu làm rất nhiều việc, nhưng không phải vì ba mẹ cậu không cho dì một xíu tiền nuôi dưỡng nào sao?

Khi còn bé Harry đã từng thấy bọn trẻ trong cô nhi viện, những ánh mắt hâm hộ vì có gia đình in sâu vào trong lòng Harry, từ đó về sau, cậu bắt đầu hiểu, đôi khi chỉ có một nơi ở đã là một loại thỏa mãn. Dù dì đối xử với cậu thế nào thì dì vẫn không vứt bỏ cậu không phải sao?

Chỉ tiếc, dường như từ nhỏ Harry đã là vật thu hút rắc rối, cậu là quần áo sẽ bị bỏng, nấu cơm sẽ vỡ bát, giặt quần áo sẽ trượt chân, dần dà, Petunia kiên trì cho rằng những tật xấu này của Harry đều vì bị "kẻ kỳ quái" lây bệnh, vì thế, càng sai nhiều việc, càng huấn luyện nhiều cố gắng để Harry khôi phục bình thường trở thành một phần cuộc sống của gia đình Dursley.

Harry không quá hiểu ý của gia đình dì, nhưng không muốn bị vứt bỏ đã trở thành cố chấp của cậu bé, bởi vậy, lấy lòng, chấp hành đã trở thành trọng điểm sinh hoạt của cậu.

Có suy nghĩ này Harry càng ngày càng cách cô bé Su luôn cho rằng gia đình Dursley ngược đãi cậu, trong lòng Harry càng bài xích cô bé, hơn nữa cậu không thích cô bé khinh thường mỗi khi thảo luận tới gia đình dì, đó là sự miệt thị sâu sắc nhất.

Harry đã không còn người thân, vì sao cậu còn phải lựa chọn một người bạn khinh thường họ hàng của mình chứ?

Dần dần mặt trời ngả về tây, cậu bé vào trong nhà, vì cô bé xuất hiện mà gia đình Petunia không còn giương cung bạt kiếm như lúc trước với Harry nữa, Dudley và ngài Dursley vẫn không thích Harry, Petrunia vẫn sai Harry làm này làm kia nhưng Harry luôn có suy nghĩ cảm ơn trong lòng nên cũng có thể chịu đựng.

Mặt trời lên cao mặt trăng lặn xuống, thế giới lại chào đón một ngày mới. Mười năm trước, cũng vào ngày này Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã biến mất, mười năm sau, anh hùng tiêu diệt hắn phải trở về, cánh cổng lớn mở ra, sẽ là vận mệnh ai phải thay đổi?

114. Quyển 3 - Chương 114: Gặp Nhau Ở Hẻm Xéo

"Cậu Potter, a, thật vui khi gặp được cậu." Khi một phù thủy đỏ bừng mặt bắt tay với Harry thì rốt cuộc Harry không nhịn được, một tay cậu không ngừng gãi tóc – đó là biểu hiện vô thức khi cậu căng thẳng và bất an – "Ngài thật sự không sai người chứ ạ? Ừm… thưa ngài?"

Harry nhìn Hagrid chiều cao khổng lồ, hơi gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Vì trong lòng Harry không còn căm thù gia đình dì như vậy nên sau khi ăn mừng sinh nhật ở trong vườn bách thú, Harry cũng không thả con trăn Brazil ra, đương nhiên có nói chuyện phiếm, hơn nữa quả thật con trăn cũng tức giận vì bị Dudley đánh thức, nhưng Harry có lòng tốt giải thích, "Anh họ tao rất thích mày."

Vì thế, khi ngày hôm sau cậu nhận được thư phản ứng của dượng Vernon cũng không khiến cậu giật mình, trên thực tế Harry cũng không quá muốn rời đi, nghĩ lại những đứa ở cô nhi viện, Harry vô cùng nghi ngờ nơi mình tới có phải là một cô nhi viện khác hay không.

Đứa trẻ từng bị vứt bỏ đều sẽ hiểu được, với việc mong đợi một tương lai không biết trước thì không bằng nắm giữ mọi thứ mình có trong tay. Bởi vậy, Harry hơi bài xích Hogwarts, nhất là sau vài ngày đoàn thư không đạt được mục đích thề không bỏ qua oanh tạc làm Harry không vui lắm, cái này đã trở thành làm phiền ác ý, có kiến thức về pháp luật và đã từng muốn trở thành một luật sư bạn nhỏ Harry âm thầm phân loại.

Có lẽ vì thái độ này của Harry, vợ chồng Dursley cũng không đổ hết mọi trách nhiệm lên người Harry, nếu thằng bé đã cố gắng sống cuộc sống "bình thường" thì làm chi cần phải ấn mọi thứ "không bình thường" lên người nó chứ. Có thể nói, vì chuyện này mà quan hệ giữa Harry và gia đình Dursley đạt mức hài hòa kỳ lạ.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, Hagrid phá cửa đi vào hoàn toàn phá hủy khả năng Harry hòa thuận với gia đình dì.

Tên Lily như một chìa khóa kích thích, Petunia điên cuồng khiêu khích cái tên này, căn bản đã vượt qua giới hạn "em gái cưới một phù thủy" rồi, thật ra Petunia cũng không hiểu được, vì sao Lily gả cho một phù thủy rồi để lại Harry khiến trong lòng dì vô cùng thất vọng và phẫn nộ.

Tự tiện xông vào nhà dân, a, vốn Hagrid cũng không biết cái gì gọi là tự tiện xông vào nhà dân đã khẩn cấp kéo Harry vào giới phù thủy xế chiều hôm đó, trong lúc đó xem nhẹ sự phản kháng mong manh của Harry.

Xong đời rồi, đây là suy nghĩ duy nhất của Harry, dù người cao to này đến từ đâu thì ông ta đã hoàn toàn hủy nhà mình, Harry nghĩ không ra một lý do nào để mình chấp nhận một người khổng lồ đi vào nhà kéo cháu ngoại mình ra cả, nếu bản thân cậu ở vào vị trí vợ chồng Dursley cũng không được. Nhưng ván đã đóng thuyền, hơn nữa Hẻm Xéo mới lạ thu hút Harry… nhưng càng vậy Harry càng khủng hoảng, hóa ra cậu không còn gia đình, ai còn có thể cho cậu một gia đình đây?

"A, Harry nhỏ thân mến, đương nhiên bác không nhận lầm, cháu là một phù thủy." Hagrid sơ ý căn bản không chú ý cảm xúc Harry thay đổi, đã sớm cho rằng Harry là… một Gryffindor dũng cảm Hagrid chỉ biết Harry đang hưng phấn vì cuộc sống mới mà thôi.

"Nhưng… nhưng trước hôm nay, con chưa hề biết mình là phù thủy?" Harry lắp bắp hỏi, cố gắng đuổi theo bước chân người cao to, họ xẹt qua tiệm chổi bay, tiệm độc dược, nhắm thẳng vào Gringotts.

"Harry nhỏ à, lần trước khi bác gặp cháu, cháu chỉ là một đứa bé con," Giọng nói Hagrid ngập tràn vui mừng, "Cháu nghĩ cẩn thận lại xem, cháu không có chỗ nào đặc biệt ư? Mỗi lần gặp khó khăn chẳng lẽ nó không giúp cháu?"

Tương tự cái luận điệu Harry đã nghe gần năm năm, nghĩ vậy, cậu đột nhiên trắng mặt,… làm sao mà Su biết được? Pháp thuật kia rốt cuộc là gì, hay là… căn bản Su chỉ vì ngày này. Nghĩ vậy, Harry vội vàng hỏi, "Cha mẹ cháu đều là phù thủy, vậy nếu cha mẹ cháu không phải phù thủy thì con họ cũng có thể trở thành phù thủy sao ạ?" Harry âm thầm cố gắng cầu nguyện vào thượng đế, ôi, không, cầu nguyện Merlin, ngàn vạn lần đừng dính cậu với Su, cậu có dự cảm, đi theo cô bé kia thì tương lai cậu sẽ tràn đầy bóng tối.

"Đương nhiên là có thể," Hagrid đang cho rằng Harry hỏi về mẹ mình, trong lòng người khổng lồ, Harry đã được dán cái nhãn to oành "tò mò", nghĩ mà xem, thằng bé quan tâm cha mẹ của mình như vậy, "Lily cũng thế, tuy rằng dì cháu không biết pháp thuật, và cha mẹ họ cũng vậy."

Mặt Harry trắng bệch, hiện tại cậu còn không hiểu ý của Su thì quá ngu ngốc rồi, trong nháy mắt, Harry ra quyết định đầu tiên ở giới phù thủy, rời xa Su Hole, chỉ cần có Su thì nhất định cậu phải cách xa ba mét.

"A, đến rồi, Gringotts." Hagrid dẫn Harry mở ra hầm bạc chứa toàn bộ tài sản của cậu, từng cột Galleons làm Harry choáng váng, nhớ tới dì Petunia nuôi mình 11 năm chưa từng nhận được một đồng một cắc nào, Harry im lặng, vì sao cha mẹ mình nhờ bạn bè giao mình cho dì Petunia, mà bạn của họ lại không đưa chút tiền nào cho gia đình Dursley chứ? Đừng nói với cậu tiền không thông dụng, dù Harry có nhỏ nhưng tiết mục TV ở Muggle nói cho cậu biết, vàng, dù làm thành hình dáng nào thì cũng đáng giá.

"Hagrid, ai đã giao cháu cho dì nuôi nấng ạ?" Harry im lặng một cách kỳ dị, dù Hagrid đã ba lần nhắc bác được hiệu trưởng Dumbledore ủy thác "chấp hành nhiệm vụ bí mật ở Gringotts".

"Đương nhiên là hiệu trưởng Dumbledore vĩ đại, lúc ấy cụ ấy đề nghị chúng ta đưa cháu đến nhà dì, a, khi đó cháu chỉ bé bằng từng này thôi." Mắt Hagrid lại đỏ lên, tư duy người lai khổng lồ rất đơn giản, hiệu trưởng Dumbledore là người tốt, Lily và James cũng là người tốt, người tốt đều quyết định đúng, nên Harry bé nhỏ được đưa đến nhà dì cũng là đúng.

Harry không nói, hiệu trưởng Dumbledore, cái tên xuất hiện nhiều nhất khi cậu nghe nói về giới phù thủy, thành công gạch một nét đậm trong lòng cậu, nhưng không chỉ vì Hagrid lần lượt nhấn mạnh, quan trọng hơn là, vì sao người cha mẹ mình ủy thác lại làm quyết định đó, khi mình trở thành "Kẻ Được Chọn", không biết vì sao tiêu diệt Voldemort gì đó kia.

Cảm ơn tốc độ phát triển của phim truyền hình Muggle, khi không ra khỏi nhà Harry có rất nhiều thời gian "nghe" các tình tiết phim, ai bảo gầm cầu thang của cậu lại ngay ngoài phòng khách, mà cái tường mỏng

manh ấy thì không thể cách âm được. Vài năm, có rất nhiều thời gian không có việc gì làm Harry thích nhất vểnh tai lên "xem" phim, khi mà cậu chỉ dựa vào thính giác nên trinh thám trở thành một điều tất nhiên, cũng tạo thành một hậu quả khác, Harry quen chuyển những điều mình nghe được đến nội dung phim, hiện tại câu chuyện của Dumbledore cũng rất giống như chuyện hoàng tử báo thù trong đó có một ông chú giết cha hoàng tử rồi nuôi dưỡng vậy.

Đã có chuyên gia từng nghiên cứu, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, chiếm gần 60-70% trong việc giao tiếp, Dumbledore cứ thế để lại một ấn tượng không tốt lắm trong lòng Harry, không thể không nói là cụ không tưởng tượng nổi.

"A, Harry à, thật sự bác hơi khó chịu, tự cháu đi vào tiệm quần áo nhé, bác đi uống một chút, cháu có muốn một que kem không?" Quả thật Hagrid hơi khó chịu, cái xe trượt của Gringotts nhìn còn lắc lư hơn cả xe đẩy nhỏ khiến người lai khổng lồ chịu thương tổn tâm lý rất lớn.

"Ha…" Harry còn chưa nói xong Hagrid đã biến mất, "… grid." Chỉ còn một mình Harry đứng đó, sau lưng là cửa tiệm quần áo.

"Đinh —!" Harry do dự đẩy cửa vào, "Xin chào." Cậu hơi sợ hãi nói.

"Ôi, đứa trẻ đáng yêu." Một phù thủy hòa ái đeo thước dây trên cổ xuất hiện, giọng bà rất hiền, "Là học trò mới Hogwarts đúng không, chào cưng."

Giọng nói "bình thường" đầu tiên Harry cảm nhận được sau khi tiến vào giới phù thủy khiến cậu thả lỏng hơn. "Xin chào, thưa bà, cháu cũng không biết họ có phải nhận lầm không, trước hôm nay cháu còn không biết mình là một phù thủy…" Không tự giác Harry nói ra nỗi lo của mình, có lẽ vì bà Malkin rất hiền.

"A, cưng à, đương nhiên cháu không phải lo lắng, chỉ có các phù thủy mới có thể nhìn thấy quán bar đó, cháu đi vào từ đó không phải sao?" Bà Malkin luôn thích đứa nhỏ có lễ phép, nhất là khi đứa nhỏ trước mặt có một đôi mắt rất trong, tuy đôi mắt kia bị che dưới cái kính xấu xí, nhưng không gây trở ngại cho sự nhạy bén của người may đo trang phục.

"Cảm ơn bà." Lần này Harry thật sự thả lỏng, dù nói thế nào, lý do của bà Malkin tốt hơn Hagrid chỉ biết nói "đúng vậy" nhiều.

"Hừ, luôn có một số phù thủy nhỏ Muggle ngu xuẩn hỏi mấy câu ngu xuẩn." Không đợi Harry cảm thấy mình may mắn, rèm phía sau bà Malkin "két" một tiếng kéo a, rồi, một phù thủy nhỏ mái tóc bạch kim ngang vai, mắt lam xám mặc áo chùng đen mà Harry vừa thấy trên đường đứng đó. Cậu hơi hơi nâng cao cái cằm đầy đặn, trong mắt kiêu ngạo nhưng cực kỳ tự tin. Harry không quen giọng điệu của cậu ta nhưng cậu không thể không thừa nhận, giọng nói này chứng tỏ thân phận của cậu ta không giống mình.

Nếu như không có sự "hun đúc" vài năm của Su, có lẽ Harry sẽ cho rằng lời này là miệt thị, nhưng vì có "căn bản" nên Harry nhận rõ người đang nói không vui. Nói cách khác, cậu chỉ là trùng hợp xuất hiện khi tâm trạng cậu ta không tốt, như vậy, bất cứ một điểm nào trên người cậu đều có thể trở thành thứ đối phương lấy ra nói.

Ai cũng sẽ có lúc không vui, có thể Harry có lòng cảm ơn với gia đình Dursley, mà đối mặt với một phù thủy nhỏ cùng tuổi đang không vui, ít ra cậu ta cũng không trực tiếp miệt thị hay khinh thường cậu không phải sao?

"Xin… xin chào." Chưa từng có bạn Kẻ Được Chọn cố gắng thử kết bạn lần đầu tiên ở giới phù thủy.

"Xin chào." Ngược lại Draco rất ngạc nhiên với thái độ của Harry, bị Snape và Lucius cùng dạy dỗ khiến cậu không có ý thức miệt thị Máu Bùn ăn sâu bén rễ, cậu có sự ưu việt của máu trong, cậu có sự kiêu ngạo của quý tộc, nhưng papa cậu sẽ không cho phép cậu có cơ hội cho rằng máu lai và phù thủy Muggle khắp thiên hạ đều là hạng bét, nếu cậu dám nghĩ thế thì một trăm lần gia quy Malfoy sẽ là trừng phạt của cậu.

Bởi vậy nghe được lời của Harry, Draco cũng không phản ứng lớn, Harry cảm giác rất đúng, Draco đang tức giận, ai bảo Aquila chết tiệt không đi theo mình mua quần áo chứ, vạc thì có cái gì dễ nhìn, dù sao đều được làm theo tiêu chuẩn, để papa đi mua không phải xong rồi sao, còn tự mình đi cơ.

Người khác lễ phép với bạn, dù bạn có hận người ta thế nào thì bạn cũng phải lễ phép lại. Giáo dục quý tộc của Lucius giờ phút này đang phát huy tác dụng trên người Draco, Harry thiện ý đương nhiên sẽ được đáp lại bằng thiện ý.

"Cậu cũng tới Hogwarts học sao?" Draco trả lời cổ vũ Harry rất lớn, cũng khiến cậu vỗ tay cho phán đoán của mình, bạn học mới này có vẻ không quá dễ gần nhưng tấm lòng thì rất tốt, mình chào hỏi thì cậu ta cũng trả lời mà đúng không?

"Đương nhiên rồi, mấy ngày nay ai mà không chứ?" Draco cố gắng học theo giọng điệu Lucius, khiến giọng cậu hơi chậm rãi, Harry nghe không quá thoải mái, "Cha mẹ cậu đều là Muggle?" Draco không nghĩ ra được điều gì để nói, nhưng trong lễ nghi quý tộc, vì mình mà cắt đứt đối thoại sẽ không lịch sự.

"Ba mẹ mình đều là phù thủy, nếu các cậu nói vậy, nhưng mình lớn lên ở gia đình dì, họ đã sớm qua đời rồi." Harry vừa nhìn cái thước xoay đến xoay đi trên người mình vừa trả lời câu hỏi của Draco, cậu không định giấu diếm, kết bạn thì phải chân thành, đây là điều bổ ích mà cậu học được từ Su.

Trẻ mồ côi trong chiến tranh, còn chờ quan sát, Draco nhanh chóng phân loại Harry. Trận chiến năm đó người lớn chưa từng giấu diếm, hai ông nội của Draco đã bắt đầu phổ cập giáo dục lịch sử vài chục năm giới phù thủy từ khi cậu còn rất nhỏ, theo lời Chúa tể Hắc ám đời trước, đây là bài học nhận được từ thất bại của người đi trước. Mà Draco cũng không khiến mọi người thất vọng, so sánh với thần chú, độc dược thì hiển nhiên Draco có thiên phú về lịch sử, lễ nghi và ngôn ngữ.

Tùy vào khả năng mà dạy dỗ, thiên phú của Draco được khai phá đầy đủ, đến nỗi trước khi tới Hogwarts, người thừa kế Malfoy đời tiếp theo cũng không biết Lumos căn bản, có lẽ cậu có hiểu một chút về độc dược, nhưng cái khác thì mù tịt.

Đương nhiên, nguyên nhân tạo thành tình huống này còn một cái khác.

"Aquila!" Không đợi Draco nghĩ nên nói chuyện với Harry tiếp theo thế nào, thì cửa tiệm may lại được đẩy ra, lúc này một cậu bé cao hơn Draco đi tới, quần áo giống hệt Draco lại thể hiện ra một khí thế khác hoàn toàn, mái tóc đen ngang vai buông xuống bên tai, chiếc mũi hơi to nhưng gương mặt tương tự với Draco khiến nhiều người có thể nhận ra liên hệ giữa họ.

"Sao còn chưa xong?" Người tới mở miệng, Harry phát hiện tuy giọng người này không chậm như Draco vừa nãy nhưng sự mạnh mẽ thì không khác gì.

"Gặp bạn học tương lai rồi nói chuyện hai câu, em sắp xong rồi, anh chờ em đi." Draco làm nũng. Nói tới lý do thứ hai mà Draco tương đối nghèo nàn về thần chú và độc dược, đó là Aquila thường xuyên vô cảm (lời của Lucius), và không hề hứng thú với xã giao (phán đoán của Abraxas), bởi vậy hứng thú giống với Snape của cậu bé suýt nữa khiến Lucius đốt trụi phòng thí nghiệm độc dược ở biệt thự Prince.

Khi mà ai phát hiện bạn đời và con lớn nhà mình đều đều biến mất nửa tháng chỉ vì độc dược thay đổi thì sẽ không nhịn được, kết quả của sự kiến đó chính là Snape đều đều một tuần không xuống được giường, và... đồng ý đưa Aquila tới nước Đức vào mỗi nửa tháng.

Dường như Chúa tể Hắc ám đời trước đã thỏa mãn "thưởng thức biệt thự" của Abraxas. Năm năm sau mới miễn cưỡng sống với người láng giềng, thời gian dài Abra cũng vô tình buông giới tuyến, dù sao đã nhiều năm trôi qua như vậy, nể mặt Chúa tể Hắc ám đời trước bền bỉ, Abra cũng định thử một chút.

Nhưng vì Chúa tể Hắc ám đời trước vì quá khứ nên cẩn thận giẫm chân tại chỗ, mà Abra cũng không kéo ra tự tiến cử hành động, hai người cứ dây dưa thế này, dù toàn nước Đức đều biết Abraxas Malfoy chính là "hoàng hậu" ván đã đóng thuyền, giữa Chúa tể Hắc ám đời trước và Abra còn có tình yêu.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới họ, nhất là tình cảm trong gia đình Malfoy, Aquila và Draco hai đứa nhỏ được sinh ra tại Nurmengard càng được Gellert trân trọng.

Kết quả tạo thành chính là sau khi Gellert thấy Aquila cố chấp với độc dược, tiện đà khai phá hứng thú của cậu về pháp thuật hắc ám và luyện kim học, như thế rất tốt, nửa tháng độc dược, nửa tháng Chúa tể Hắc ám đời trước tự mình dạy pháp thuật hắc ám và luyện kim, hơn nữa Aquila còn được di truyền gien nữa.

Đến lúc 11 tuổi, mượn dùng đũa phép của Lucius hoặc Snape, Aquila đã nắm giữ phần lớn thần chú trong năm năm học, còn độc dược, di truyền từ huyết thống tinh linh hắc ám được thức tỉnh của gia chủ Prince, thật sự không cần phải lo lắng, khi nào thì bậc thầy độc dược tiếp theo xuất hiện thì phải dựa vào trình độ cố gắng của Aquila.

Phát triển toàn diện như thế Aquila không hề đả kích lòng tự tin của Draco, trên thực tế, tên đáng ghét bạch kim này từ khi phát hiện anh trai nhà mình "mạnh mẽ" thì chủ động từ bỏ huấn luyện toàn diện của mình, theo lời cậu thì "Dù sao Aquila biết, con cũng không cần học."

Khiến mọi người dở khóc dở cười, nếu một ngày nào đó Aquila không có nhà thì sao?

Nhưng Draco cực kỳ nghiêm túc "Anh trai sẽ không thể không ở nhà, đúng không?" Khi đó trong mắt Draco hoàn toàn là ỷ lại và nghiêm túc.

"Đương nhiên rồi." Aquila nhìn mắt em trai, trả lời cũng cực kỳ nghiêm túc.

Snape cảm thấy không đúng lắm, nhưng Lucius bọn họ hoàn toàn không để ý dời đi lực chú ý của anh, các người lớn hoàn toàn không nhận ra, trong nháy mắt ấy, người thừa kế Prince tương lai đã làm ra một hứa hẹn quan trọng nhất đời mình.

Từ nay về sau, "Aquila" trở thành từ ngoài miệng của Draco, Aquila cũng chưa bao giờ khiến cậu thất vọng, độc dược, thần chú, trận pháp, chỉ cần Draco muốn Aquila sẽ yên lặng ghi nhớ, vài ngày sau Draco sẽ nhận được. Tình hình như vậy lúc đầu mọi người ngạc nhiên nhưng cũng dần chấp nhận, càng về sau, thậm chí họ quen giao chuyện của Draco cho Aquila, dù sao họ cũng yên tâm, dù Aquila không làm được, hừ, dám động vào một Malfoy xem! (lời của Lucius).

Harry mẫn cảm cảm thấy khí thế của Draco mềm mại hơn khi phù thủy nhỏ mới tới này đi vào, nhưng người sau mặt lạnh khiến cậu không có can đảm bắt chuyện, còn Draco, a, dù là bản thân Merlin đến đây cũng đừng trông mong Draco sẽ ứng phó một người xa lạ chỉ vì lễ phép khi có anh trai ở đây.

Aquila yên lặng nhìn em trai nhà mình, thường thường quan sát Harry đứng bên cạnh. Kết luận tương tự với em trai nhanh chóng khiến cậu không để tâm, đó là chuyện Draco thích làm, để em trai mình chơi thì tốt hơn.

Có Aquila ở bên cạnh chờ, Draco nhanh chóng hoàn thành mọi thứ, Harry vài lần muốn nói gì nhưng ánh mắt Aquila đảo qua Harry không mở nổi miệng, rất nhanh, Draco hoàn thành xong, cậu nhảy xuống bục, kéo tay áo Aquila.

Người sau không biết lấy ra từ đâu một que kem, Draco hài lòng nhận lấy, mặt mày đắc ý, vẻ mặt sống động khiến gương mặt vốn xinh đẹp lại càng tươi sáng hơn.

Như là nhớ ra Harry đang tồn tại mà mình đã ném lễ phép đến tận nơi nào, Draco nhớ tới Harry chủ động thiện ý, "Hẹn gặp lại ở Hogwarts." Cậu vội vàng chào hỏi, Slytherin cũng biết, trao đổi tên mới là thừa nhận bước đầu tiên, nhưng người trước mắt giờ chỉ có thể cho vào phạm vi quan sát.

"Gặp… gặp lại ở Hogwarts." Harry nhìn thoáng qua Aquila, rồi rụt cổ lại, Merlin ơi, vì sao mặt người này không có cảm xúc gì vậy, không biết khiến đối phương phải đoán dựa vào vẻ mặt người khác như Harry có áp lực lớn đến mức nào sao?

Harry đáng thương không biết, Aquila coi như tốt, khi cậu biết xà vương Slytherin, hiện tại là gia chủ Prince thì cậu mới biết thật ra Aquila chỉ là mặt lạnh thôi.

Rất nhanh, bóng dáng Draco và Aquila biến mất sau cửa, dường như Draco oán giận rất nhiều, Aquila chỉ nói một từ "Ừ."

Cũng am hiểu nghe "tiếng" biết "người" Harry lại hâm mộ cậu bé bạch kim may mắn, tuy chỉ có một chữ nhưng có thể nghe ra từ đó không phải là lấy lệ, một người sẽ nghiêm túc trả lời dù là một câu oán giận thôi thì sẽ rất nghiêm túc đối xử với người khác.

Harry mơ hồ nghĩ, tôi cũng phải có một người như vậy.

115. Quyển 3 - Chương 115: Chuẩn Bị Trước Khai Giảng

Anh em Malfoy đi không bao lâu, bóng dáng khổng lồ hơn nhiều người bình thường của Hagrid đã xuất hiện bên ngoài tiệm may. Harry nhìn nhìn Hagrid đang cười với mình, cố gắng nở một nụ cười, dù thế nào thì người cao to này đối xử với mình rất thật lòng, tuy đôi khi lòng tốt của bác không dùng đúng nơi.

"Được rồi, cưng à." Bà Malkin rất hài lòng vì Harry ngoan ngoãn, đứa trẻ vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp cũng không thấy nhiều.

"Cám ơn bà, vậy quần áo của cháu…" Có lẽ vì không có mẹ nên Harry hoàn toàn không có năng lực chống cự với những quý bà hiền lành.

"A, quần áo của cháu thì có thể lấy vào lát nữa, nếu không cháu gửi cú… Xem ta này, cháu không biết cái gì là gửi cú đúng không?" Bà Malkin nói được một nửa thì đột nhiên nhớ tới vừa nãy Harry đã giới thiệu, nghĩ tới đây là một đứa trẻ mồ côi sau chiến tranh lớn lên ở gia đình Muggle, phù thủy tốt tràn ngập đồng tình, "Có lẽ cháu cần mua một con cú trước, chúng nó đều là bạn tốt, sẽ giúp cháu đưa thư, mà, nghe nói năm trước ngài Malfoy đã bắt đầu đề nghị Bộ Pháp thuật mở thêm một ngành giúp tìm kiếm người thân, cháu có thể đi hỏi một chút xem, nếu cháu có người thân ở giới phù thủy đó…"

Bà Malkin còn chưa nói hết, nhưng Harry đã hiểu được, cậu gần như không thể về nhà dì, nếu cậu có thể tìm được một người thân ở giới phù thủy vậy cậu sẽ có nhà rồi. Nghĩ vậy, Harry đột nhiên cảm thấy tương lai mình vẫn có hy vọng.

"Cám ơn bà." Harry chân thành nói, không thể không nói, ấn tượng tốt của bà Malkin đã có tác dụng rất lớn vào việc phân loại của Harry sau này.

"A, Harry nhỏ, xem cháu đã đo xong rồi, ăn kem không?" Harry vừa ra Hagrid đã tới đón, ngược lại Harry rất thật lòng cảm ơn người cao to này đã giúp đỡ mình.

"Cám ơn bác, Hagrid, lát nữa bác đưa cháu đi mua con cú được không ạ?" Vừa ăn kem Harry vừa hỏi, thật ra nếu có thể thì cậu còn muốn đi mua thêm sách, đối với một thế giới lạ lẫm thì biết càng nhiều Harry sẽ cảm thấy càng an toàn, khi mà Hagrid gần như không thể cho cậu tin tức hữu dụng nào.

"Đương nhiên rồi, bác cũng định vậy, mua một con cú làm quà sinh nhật được không?" Hagrid vỗ mạnh trán mình.

"Bác không cần phải vậy đâu ạ." Chưa bao giờ được thật lòng chúc mừng sinh nhật Harry đỏ mặt.

Hagrid chỉ cười cười, chốc lát sau, khi họ rời khỏi tiệm thú cưng thì tay trái Harry có thêm một cái lồng sắt, bên trong có một con cú trắng đang ngủ say. Harry nở nụ cười, đây là thứ đầu tiên thuộc về cậu.

"Để chúng ta xem xem…" Hagrid cố mở ra danh sách, "Vạc, sách, quần áo, vật cưng… A, chúng ta còn cần một cây đũa phép. Tiệm đũa phép Ollivander là giỏi nhất toàn nước Anh đó."

Harry đứng trong một cửa tiệm đũa phép hơi nhỏ hẹp âm u, cực kỳ nghi ngờ sở dĩ cửa tiệm này là tốt nhất vì Hẻm Xéo chỉ có một cửa tiệm này.

"Xin chào, cậu Potter." Một ông cụ chợt xuất hiện bên cạnh Harry, cậu hoảng sợ, rồi cụ dùng giọng nói mơ hồ bắt đầu miêu tả đũa phép của cha, mẹ Harry, và cả… đũa phép đã mang tới vết sẹo cho cậu nữa.

Vì thế, tai nạn bắt đầu, sau khi phá hủy hơn nửa cửa tiệm, cây đũa phép gỗ sồi xanh, lõi lông phượng hoàng trở thành bạn của Harry, cậu cũng biết được cái gì gọi là "đũa phép anh em" và vận mệnh cậu có thể đối mặt từ miệng cụ Ollivander.

Chưa nói tới, Harry hơi buồn bực, người giới phù thủy bị làm sao vậy? Chẳng lẽ họ thật sự cho rằng cái này giống như kiếm sao, ai rút kiếm ra thì sẽ là vua? Xuất thân từ giới Muggle Harry thật sự không thể chấp nhận vận mệnh và lời tiên đoán giới phù thủy, khi mà cả nhân loại đã sắp lên mặt trăng sinh sống, dù Harry bị pháp thuật thần kỳ mê hoặc nhưng cũng không có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn cậu có thể hoàn toàn chấp nhận cái nhìn của các phù thủy.

Nhưng giờ xem ra, dù không phải cậu muốn thì căn bản cậu không được lựa chọn không phải sao? Đối diện với ánh mắt kính sợ của Hagrid, "đây đều là vận mệnh" của cụ Ollivander, Harry cố gắng giữ vẻ mặt mình, cậu chỉ là một cậu bé không có nhà mà thôi.

"Đinh —!" Tiếng chuông cửa cắt ngang sự yên lặng kỳ lạ này.

"Mẹ à, người không cần phải đi cùng con, tiệm đũa phép Ollivander có lẽ sẽ tạo thành thương tổn với sự xinh đẹp của người, người biết là nơi đó luôn không đủ sạch mà." Cùng với tiếng chuông cửa là giọng nói có hơi cao của một cậu bé, đây là lần thứ ba Harry gặp người có giọng điệu nói chuyện tương tự, nhưng giọng nói người này giống anh chàng đa tình trong phim truyền hình hơn.

Dựa vào ánh sáng không tốt trong tiệm đũa phép, Harry mơ hồ nhìn người tới có làn da hơi đen, đôi mắt hoa đào xinh đẹp, khóe miệng nhếch lên, dường như luôn nở nụ cười.

"A, cậu Blaise Zabini, ta biết sắp gặp được cậu…" Lại là giọng nói mơ hồ này, gần như giống với nội dung nói với Harry, bạn nhỏ Harry kỳ lạ bình ổn, hóa ra mình không đặc biệt như vậy.

"Harry, chúng ta phải đi rồi." Từ khi Zabini tiến vào Hagrid căng thẳng lên tiếng, nhóc Harry còn đơn thuần như vậy, bác không thể mặc kệ thằng bé bị rắn độc Slytherin lừa được.

"Harry?" Blaise không hề nghe Ollivander đang nhớ lại, dù sao đó là hứng thú cá nhân của cụ, lễ phép của cậu nói cho cậu biết phải tôn trọng sở thích của người khác, nhưng cái tên này quả thật làm người ta phải chú ý. Hơi hơi nheo mắt lại, Blaise kế thừa dây thần kinh liên tưởng mạnh mẽ của phu nhân Zabini đang phát huy tác dụng của nó vào giờ phút này.

Hagrid dẫn đường, gọi Harry, cùng một năm với mình, chẳng lẽ đây là Kẻ Được Chọn trong truyền thuyết?

Harry không suy nghĩ nhiều như vậy, lúc trước Draco để lại cho cậu ấn tượng tốt khiến cậu theo bản năng cho rằng Zabini có giọng tương tự cũng rất thân thiện, bởi vậy đối mặt với sự đề phòng trong giọng nói của Hagrid, Harry đành phải xin lỗi cười cười, gian nan lướt qua Blaise rời khỏi.

Blaise nhận được lời xin lỗi từ Harry, cậu hơi bất ngờ nhìn phù thủy nhỏ tỏ ra thiện ý khi đi theo Hagrid, dù cậu ta có phải Kẻ Được CHọn hay không, Zabini cười đáp trả.

Cảm ơn cửa tiệm Ollivander nhỏ hẹp, Harry không thể không đi sát qua Blaise ra ngoài, nhờ vào chiều cao thấp hơn các cậu bạn cùng tuổi, trong cửa hàng nhỏ tối mù này lần đầu tiên Blaise thấy rõ đôi mắt xanh biếc dưới cặp kính khó coi. Màu sắc trong suốt ấy khiến Blaise hoảng hốt trong nháy mắt, đó là màu sắc mà đá quý của mẹ không thể nào so sánh được.

Nhìn bóng lưng Harry, khóe miệng Blaise nhếch lên, thật sự là một cậu bé xinh đẹp, cũng không biết rốt cuộc cậu ta là ai nhỉ?

— Tôi là đường ranh giới Blaise theo dõi Kẻ Được Chọn —

"Cha, papa." Draco thấy Lucius và Snape hơi thu lại một chút, hai năm nay cậu mới bỏ được thói quen trực tiếp chạy tới, khi mà cậu sắp phải đi học rồi.

"Qui, mua đồ thế nào?" Lướt qua Draco, Lucius trực tiếp hỏi con lớn nhà mình, khi mà hai tay chúng trống trơn, chắc chắn đồ ở nơi Aquila.

"Cha, sao cha không hỏi con ạ?" Draco không vui, cậu và Aquila cùng đi tới, vì sao chỉ hỏi Aquila mà không hỏi cậu chứ.

"A, Dra thân mến của cha, con biết đó, khi mà con còn không dùng được một cái Lumos thì đồ vật của hai đứa chắc chắn ở chỗ Qui." Lucius phát hiện sau khi Draco càng được cưng chiều thì thường thường kích thích con trai nhỏ vô pháp vô thiên nói gió là mây của mình, Snape cười nhạo y nhiều lần, nhưng Lucius vẫn như trước, thật ra trong lòng y cũng có chút không công bằng – dựa vào cái gì mà lúc nhỏ y đã bị Abraxas huấn luyện người thừa kế, hiện tại tên đáng ghét bạch kim này cũng chỉ cần nở nụ cười thôi đã lấy được sự hài lòng của cha mình. Đơn giản mà nói, Lucius ghen tị.

"Valar." Aquila gọi gia tinh, nó chợt xuất hiện, trong tay cầm một cái rương bằng người nó, mở ra, Aquila rút lấy đũa phép mới của mình, "Engorgio". Một thần chú phóng đại ném ra, gần như là đồng thời, đồ vật

của hai người nhanh chóng biến lớn.

"Không tồi." Snape hiếm khi khen ngợi, anh cực kỳ hài lòng với Aquila, dù luôn soi mói trên độc dược thì dựa vào hứng thú và thiên phú thì Aquila cũng ít khi bị bậc thầy độc dược châm chọc, mà đây gần như đã là kỳ tích.

Vì Snape khen ngợi mà mặt Aquila đỏ lên, được papa thừa nhận vĩnh viễn là chuyện đáng kích động nhất đối với Aquila. Nhìn con lớn đỏ mặt, Lucius càng oán niệm, y sớm nên biết hai đứa này căn bản là đối nghịch với y, nhìn xem nhìn xem, một đứa "đoạt" "sự cưng chiều" của Abraxas; một đứa "cướp" sự chú ý của bạn đời nhà mình, còn mình thì mỗi ngày mệt chết mệt sống không ai quản.

Khi Aquila và Draco lớn lên, có đôi khi Lucius càng trẻ con, thật ra y cũng đang càu nhàu, nhân cơ hội lấy thêm phúc lợi từ Sev nhà mình. Nếu thật sự có người chạm vào Aquila hay Draco, không đợi Abra hay Snape tức giận thì chỉ sợ Lucius sẽ bùng nổ đầu tiên, gia tộc Malfoy hiện tại đã kéo dài qua giới chính trị, giới kinh doanh, cái này cũng chưa tính tới lực ảnh hưởng của nó khi cộng thêm gia tộc Prince. "Malfoy cũng không phải kẻ dưới", những lời này đã được Lucius hóa thành thực tiễn, toàn bộ giới phù thủy nước Anh nhắc tới gia tộc Malfoy thì phần lớn đều sẽ khen ngợi. Nhất là khi có con, giờ gia tộc Malfoy chính là gia đình kiểu mẫu nổi danh giới phù thủy.

Vào buổi tối, Gellert và Abra cố ý từ nước Đức sang, tham gia bữa tiệc chia tay Aquila và Draco, trong mắt phù thủy nước Anh, trong một mức độ nào đó tiến vào Hogwarts chứng minh bọn nhỏ có quyền lợi rời khỏi nhà, đây là một chuyện quan trọng.

Sau khi ăn xong, Gellert trịnh trọng đưa hai cúc áo hình tam giác cho hai đứa nhỏ, đó là hai Khóa Cảng, có thể trực tiếp tới biệt thự nước Đức của họ bất cứ lúc nào, trải qua "kinh nghiệm" khi Lucius đến trường Chúa tể Hắc ám đời trước rất lo lắng, nếu lại có một người sói nhỏ cắn Qui và Dra thì làm sao?

Vì thế, Chúa tể Hắc ám cố ý tỉ mỉ giảng giải cách phân biệt người sói và ma cà rồng cho hai đứa nhỏ.

Lucius và Snape cực kỳ khó hiểu tại sao Chúa tể Hắc ám đời trước lại khẩn trương tới thế, dù sao họ không biết được từ rất sớm Chúa tể Hắc ám đời trước đã chú ý tới họ rồi.

Ngược lại Abra biết, nhưng Abra còn khẩn trương hơn cả Gellert, nhưng chú cũng không có cách nào tốt, cũng chỉ có thể để Chúa tể Hắc ám đời trước giáo dục "nhồi thức ăn cho vịt" mà thôi.

Thừa dịp lúc này, Abra hỏi tiến độ của con mình.

"Chúng con chuẩn bị xong rồi." Lucius nói với Abraxas, "Con và Sev đã nhất trí cho rằng, nên xuất hiện chỉ sợ vẫn xuất hiện, ví dụ như cái này…" Y lấy ra bản tin được cắt từ Nhật báo Tiên tri về việc Gringotts bị trộm, "Hòn đá Phù thủy vẫn sẽ xuất hiện, có lẽ chỉ cần án binh bất động, rồi chúng ta sẽ biết Trường Sinh Linh Giá còn lại."

"Vậy các con định làm gì với quyển nhật ký và vương miện?" Abra hỏi.

"Vì bác Gellert cũng không biết chính xác rằng tự tiện hủy Trường Sinh Linh Giá có thể ảnh hưởng tới Trường Sinh Linh Giá khác hay không nên chúng con vẫn định tìm hết rồi thống nhất tiêu hủy." Đây là tiến bộ lớn nhất của Snape trong vài năm nay, anh bắt đầu học cách ở chung với người nhà, mà bình tĩnh ứng xử tuyệt đối là một bước quan trọng.

"Cha và Gellert sẽ ở Đức, nếu… các con biết rồi đó." Abra im lặng một lúc, vẫn nói ra, đó cũng là ý của Gellert, đương nhiên họ sẽ không tham gia vào chuyện nước Anh, nhưng họ vẫn có thể cam đoan bọn nhỏ được an toàn.

"Chúng con sẽ ở cạnh bọn nhỏ." Nói đến vấn đề này, Lucius cũng cực kỳ nghiêm túc, "vận mệnh" đã bắt đầu, đây là cơ hội tốt nhất của họ, một khi kẻ điên phân tách bảy lần kia thật sự sống lại thì họ chắc chắn sẽ phải trả giá rất lớn, tuy rằng thắng lợi rồi sẽ thuộc về họ.

Gần mấy năm qua nhờ vào huyết thống sinh vật pháp thuật và năng lực gia tộc Malfoy, Lucius và Snape đã không thua Dumbledore hoặc gần bằng Voldemort thời mạnh nhất, có lẽ vẫn không thể so về việc thuần thục nhưng tổng sức mạnh cũng có thể ngang bằng.

"Gia quy Malfoy điều thứ nhất," Abraxas chậm rãi nói, như là năm đó đã nhìn con và cháu mình, "Coi trọng người nhà."

"Con biết, cha." Lucius căng mặt, gậy rắn được nắm chặt, nhà là cầm lấy tương lai. Snape phía sau y thì yên lặng nhìn con mình, chồng mình, nếu trở lại Hogwarts thì mọi chuyện có còn giống hay không?

116. Quyển 3 - Chương 116: Tàu Tốc Hành Hogwarts

Lại là một ngày Hogwarts khai giảng, trên nhà ga chín ba phần tư vô cùng náo nhiệt, người đến người đi. Nhưng rõ ràng có một khu vực rất ít người, hơn nữa nhìn kỹ bạn có thể nhận ra có không ít phù thủy nam thường thường nhìn sang bên đó.

"Ở trường học phải nghe lời Aquila, luôn luôn phải nhớ mình là một Malfoy!" Veela viễn cổ hôm nay cố ý mặc một áo choàng lễ phục, mái tóc dài bạch kim phản xạ tia sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, gia chủ Malfoy nâng cao cằm của mình, như là ông vua đang tuần tra lãnh địa của mình vậy.

"Dạ, cha." Một cậu nhóc tóc bạch kim ngắn bên cạnh y cũng giơ cằm lên một độ cung tương tự, giọng nói trẻ con cố tình học theo giọng điệu người lớn, không khó nhận ra sự kiêu ngạo trong đó.

Dù là ai nhìn vào cũng chỉ có thể cảm thán một câu, "Đây là gia tộc Malfoy, gia tộc đệ nhất giới phù thủy nước Anh." Phía sau một chút Aquila và Snape thống nhất im lặng, có vài người trời sinh chỉ thích sống trong ánh mắt của mọi người, Lucius và Draco không thể nghi ngờ là người như vậy.

"Chăm sóc tốt em trai của con, chăm sóc bản thân mình nữa." Snape nhìn nhìn con trai nhỏ gần như là một khuôn đúc ra của chồng mình, đột nhiên hơi lo lắng cuộc sống tương lai của bản thân, anh xoay người, cũng may anh còn có Aquila.

"Dạ, papa." Dù sao vẫn là trẻ con, khi đối diện với papa mình kính yêu Aquila vẫn hơi lo lắng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu và Draco rời khỏi nhà, "Hogwarts…"

Như là hiểu được nỗi lo của con trai, Snape đơn giản giải thích, "Slytherin không e ngại bất cứ cái gì không biết, vì chúng ta tin tưởng vào bản thân mình."

Nói đến Slytherin, vẻ mặt Aquila trở nên nghiêm túc, nếu như với Draco mà nói, gia quy Malfoy là trách nhiệm nhóc phải mang thì luận điệu "Slytherin thế này thế kia" của Snape chính là điều lệ Aquila tôn sùng và chuẩn tắc hành động, bởi vậy sau khi Snape nói ra một câu có "Slytherin", từ nhỏ Qui đã lập chí trở thành một Slytherin tiêu chuẩn quyết đoán yên lặng ghi nhớ rồi tính toán chấp hành.

"Đi tìm toa xe Malfoy, hai đứa, đừng ngồi chung với một số người không tốt." Lucius ngân dài cho thấy tính xấu của chủ nhân. Snape nhìn qua, quả nhiên một nhà Weasley đi tới.

Từ năm đó Arthur công khai chỉ trích Lucius là Tử thần Thực tử trước mặt các Thần Sáng thì nhà Malfoy bất hòa với nhà Weasley đã trở thành nhận thức chung trong giới phù thủy. Thật ra nói nhà Malfoy bất hòa với nhà Weasley thì không bằng nói gia chủ Weasley mỗi lần gặp đều đơn phương khiêu khích, thời gian dài, Lucius cũng chậm rãi phản kích mỗi khi họ gặp mặt.

Mọi người cũng không lạ khi Lucius hẹp hòi, vì dù là ai đều bị khiêu khích kiểu này trong nhiều năm thì đều sẽ nóng nảy, dựa vào uy thế hiện tại của gia tộc Malfoy, Lucius chỉ nói ngoài miệng vài câu đã là nhẹ nhàng rồi. Càng nhiều người còn cười nhạo nhà Weasley không biết tự lượng sức mình, họ cũng không nhìn xem, ngoài máu trong ra thì họ có chỗ nào có thể ngang bằng thảo luận với nhà Malfoy chứ?

"Mày cái đồ Slytherin chết tiệt!" Mặt Arthur lập tức đỏ bừng vì giận, cuộc sống nhân viên Cục Quản lý Muggle vài năm nay cũng không khiến anh học khôn được, có lẽ ở bên ngoài anh không tranh chấp gì nhưng cũng âm thầm nói không ít Bộ Pháp thuật bị "nhân vật nguy hiểm" khống chế linh tinh gì đó, tuy anh thông minh không chỉ thẳng tên nhưng tất cả mọi người đều biết anh đang nói về ai.

"Lucius." Phu nhân Weasley vừa muốn tiến lên giữ chặt chồng mình, dù sao hôm nay cũng là ngày bọn nhỏ tới trường, Snape đã mở miệng trước, "Sắp tới giờ rồi." Anh liếc qua Arthur một cái, người sau chạm phải tầm mắt chết chóc lâu không dùng của xà vương Slytherin, không tự giác run một cái.

Được lắm, khinh thường người nhà của tôi, khinh thường Slytherin, Weasley, chúng ta chờ xem, hừ! Snape hung hăng gạch một nét thật đậm dưới tên Weasley, từ nay về sau khiến dòng họ Weasley có một cuộc sống bi thảm ở Hogwarts trong một thời gian rất dài.

"A, đúng rồi." Lucius như không nghe thấy gì lịch lãm chỉnh trang áo choàng vốn đã cực kỳ ngay ngắn, "Qui, Dra, cha sẽ nhớ hai đứa." Tay y cầm chặt gậy rắn, cố gắng đè nén dục vọng ôm hai đứa vào lòng, bắt đầu từ nay, có thể hàng năm Hogwarts cũng sẽ không thái bình, nhưng họ không có lựa chọn, hai đứa trẻ tương lai làm người thừa kế Malfoy và Prince cũng không có lựa chọn.

"Cha, papa, xin yên tâm." Aquila vẫn bình tĩnh, dù cậu biết cha mình đang không tốt.

Draco không băn khoăn nhiều như vậy, đối với cậu mà nói thì đương nhiên lễ nghi quý tộc là quan trọng, nhưng lớn lên trong sự cưng chiều của người lớn khi thật sự muốn làm gì thì cậu sẽ không quan tâm.

"Papa, nếu Dra nhớ người thì làm thế nào?" Cậu trực tiếp chui vào lòng Snape, dùng sức kéo áo choàng người sau xuống.

Snape hiền lành lại, anh khom người xuống, "Con biết nên làm gì, Dra."

"Dạ, thưa papa." Draco nhân cơ hội hung hăng hôn bẹp một cái lên mặt Snape, quay sang Lucius, "Cha, con cũng sẽ nhớ người."

Rồi cậu giữ chặt anh trai nhà mình, lấy tốc độ nhanh nhất mà không trái lễ nghi quý tộc xông lên tàu tốc hành Hogwarts. Cơ hội này quá khó khăn, Merlin biết từ năm 7 tuổi cha đã không cho cậu ngủ cùng papa, rõ ràng mùi vị của papa rất dễ chịu, tuy giờ anh trai cũng rất dễ chịu nhưng papa vẫn tốt hơn.

Draco vừa suy nghĩ miên man vừa tìm được toa xe gia tộc Malfoy một cách chính xác không thể không nói là rất giỏi.

Aquila mặc em trai kéo mình đi vào, săn sóc sắp xếp hành lý, trong lúc chờ đợi thì dọn trà bánh cho Draco, cuối cùng lấy ra một quyển sách độc dược ở một bên lẳng lặng đọc. Draco thì vừa mỉm cười nhìn anh trai nhà mình bận rộn, cuối cùng không khách sáo tựa vào Aquila, tìm một vị trí thoải mái, rồi ăn điểm tâm vui vẻ quên cả trời đất, trong nhất thời, toàn bộ toa xe ngập tràn mùi vị của điểm tâm. Bên ngoài, Lucius hơn ghen tị nhìn Snape, "Nhóc con đáng ghét, tôi đã biết…"

"Luci, chú ý lễ nghi của anh, nếu cha biết… hử?" Bị ảnh hưởng nhiều năm ở nhà Malfoy, khi đối diện với Lucius Snape thi thoảng cũng có một ít suy nghĩ "chơi xấu".

"A, Sev thân mến của tôi, em…" Lucius nói một nửa thì dừng lại, y như là thất lễ mà hơi mở miệng, nhìn hai phù thủy nhỏ vì đẩy xe mà nghiêng ngả lảo đảo xuyên qua chỗ giao với nhà ga London Muggle, cậu bé tóc đen hơi bù xù, cái kính xấu xí đặt trên mũi, che đi gần nửa gương mặt của cậu, cơ thể cậu bé hơi gầy, trong lúc bị cô bé lôi kéo thì có vẻ cực kỳ đau đớn.

Cô bé phía trước thì vẻ mặt hưng phấn, gương mặt tròn tròn hồng hồng có vẻ cực kỳ đáng yêu, nếu không phải mái tóc đỏ như lửa cộng thêm đôi mắt màu xanh biếc thì chắc chắn Lucius sẽ nói đó là một cô bé đáng yêu.

Nhưng giờ, "Sev, xem ra năm nay Hogwarts sẽ vô cùng náo nhiệt!" Lucius có ý chỉ.

Nhìn theo tầm mắt bạn đời, Snape nhíu chặt mày, cô bé Muggle tóc đỏ mắt xanh, đặc trưng quá nổi bật này khiến người ta nghĩ ngay tới Lily Evans.

Nhưng Lily đã chết, hơn nữa "Evans" đã biến thành "Potter", giữa Snape và Lily là một quá khứ không rõ ràng, nhưng Snape hiểu đoá hoa bách hợp kia đã không còn nở trong lòng anh nữa, hiện tại trong lòng anh chỉ có một con công bạch kim yêu nghiệt và hai đứa nhỏ, a, có lẽ còn tính cả Abraxas và Chúa tể Hắc ám đời trước nữa.

Tuy nhiên, là ai, đến từ nơi nào? Snape và Lucius nhìn nhau, Slytherin không tin là trùng hợp, mọi trùng hợp đều là tất nhiên.

Cùng lúc đó, Harry bị Su lôi kéo cảm thấy mình sắp chết.

"Su… Su… A!" Rốt cuộc, Harry vốn không phải quá cường tráng trượt chân bởi động tác thô lỗ của cô bé trong quá trình đợi xe, cả người ngã xuống đất.

"A, Harry, Harry, xin lỗi, mình không cố ý, mình chỉ… mình chỉ quá hưng phấn thôi." Lúc này Su mới chú ý Harry khó chịu, cô nhíu mày, trong đôi mắt bắt đầu ầng ậng nước, phối hợp với gương mặt tròn tròn vừa thấy còn tưởng rằng cô bị ai bắt nạt.

Hiển nhiên, có người qua đường nghĩ vậy. "Sao mày lại bắt nạt một cô gái! Quá đáng rồi! Mày chắc chắn là Slytherin tà ác!" Một cậu bé cũng tóc đỏ chạy ra, người chung quanh nghe thấy "Slytherin tà ác" thì đều ngạc nhiên nhìn cậu bé một cái, nhưng khi thấy đặc trưng tóc đỏ mặt tàn nhang của nhà Weasley thì sôi nổi dời mắt. Người nhà này có luận điệu như thế không hề giật mình, dù phần lớn người giới phù thủy đều cho rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy năm đó xuất thân từ Slytherin là vì Slytherin không may mắn, có "con cháu đáng chê cười" như thế.

"Tôi không…" Theo bản năng Harry muốn giải thích, lại bị đau đớn do cú ngã truyền tới, vừa nãy cậu bị trượt chân không nhẹ, đầu gối vốn không có thịt trực tiếp đập lên sàn, sau khi tê dại thì đau nhói khiến cậu ngồi phịch lên đất.

"Làm còn không thừa nhận, xem cô ấy khóc rồi kìa!" Cậu bé tóc đỏ nói lời chính nghĩa, quay đầu nhìn cô bé bên cạnh, mặt cậu đỏ như màu tóc, "Xin chào, mình tên là Ron, Ron Weasley, cậu không sao chứ?"

"Không sao, mình tên Su, Su Hole." Cô bé nhìn Ron, trong mắt nhanh chóng hiện lên sự chán ghét, Ron cẩu thả, Harry cúi đầu, vẻ mặt cô bé bị cậu nhìn thấy hết.

"Tôi nghĩ, nếu hai người muốn tán tỉnh thì cũng nên đổi nơi đi, nơi này là toa xe gia tộc, không được mời thì không thể vào. Mà cậu, cậu bé nhà Weasley, chỉ sợ không được mời đâu, mau dẫn cô bạn gái nhỏ của cậu rời đi đi."

Harry nghe nghe, chú ý giọng nói này hơi quen tai.

"Cậu sao rồi?" Một cánh tay màu socola kéo cậu đứng lên.

Harry miễn cưỡng dựa vào sức lực đó mà đứng, đầu gối bị đau khiến chân cậu hơi nhũn ra, vì vừa bị áp lực nên mặt cậu hơi trắng bệch, "Tốt hơn rồi, cám ơn cậu."

Nhìn Harry mặt tái nhợt còn cảm ơn mình, trái tim bị đả kích bởi đôi song sinh khó hầu hạ nhà Malfoy và cô công chúa nhà Parkinson từ nhỏ đã được chữa khỏi.

"Harry…" Su sợ hãi lên tiếng, Harry là nhân vật chính, cô tới cùng cậu ta. Nhưng người bên cạnh có làn da nâu đó là ai, người qua đường A à?

"Cậu Weasley, cần tôi lặp lại lần nữa sao?" Hiếm thấy, Blaise quyết định giúp cậu bé này một lần, ít nhất cậu có thể nhận ra cậu bé này không có cảm tình gì với hai người trước mặt.

"Su, chúng ta đi thôi." Ron oán hận liếc Blaise một cái, Harry bên cạnh cũng không may mắn thoát khỏi, rồi, cậu bé gọi tên cô bé rất quen thuộc.

"Harry…" Cô bé sợ hãi nhìn Harry.

"Lát nữa tôi sẽ đi tìm cậu." Harry hơi bị áp lực bởi ánh mắt này, khi mà Su là người cậu quen duy nhất, trên tâm lý Harry vẫn muốn ở cùng người quen.

Nhận được lời hứa của Harry, Su hài lòng đi cùng Ron.

Hai người vừa đi, Blaise đã đỡ Harry vào toa xe Malfoy, trong đó ngoài Aquila và Draco, còn có Goyle, Crabbe và Pansy.

"Ai cha, bị sao vậy?" Pansy nhỏ đã có khí thế nữ vương, mở cái quạt thục nữ che lại nửa khuôn mặt, "Blaise cậu đã làm gì người ta?"

"Pansy, nữ vương của tôi, cậu thôi được không?" Blaise bất đắc dĩ thở dài, thoáng nhìn Draco xem trò cười và Aquila không quan tâm, kết bạn sai người kết bạn sai người mà!

"Đây là…" Giờ Blaise mới nhớ ra cậu còn chưa biết tên của người ta, cậu như hỏi nhìn về phía Harry.

Ngược lại Harry nhận ra Draco và Aquila, a, còn cả Blaise, không thể không nói, vài gương mặt lúc đó để lại cho cậu ấn tượng tốt khiến cậu tự giác thả lỏng.

Hít sâu một hơi, Harry hơi ngại ngùng gãi tóc, "Mình tên là Harry, Harry Potter."

117. Quyển 3 - Chương 117: Xin Chào, Kẻ Được Chọn

Harry… Potter? Nghe được tên này, toa xe yên lặng trong giây lát, ngoài Goyle và Crabbe vẫn không quan tâm ăn uống thì Draco và Blaise đều tỉ mỉ quan sát cậu bé tóc đen trước mặt, mắt Aquila không rời khỏi sách độc dược nhưng lông mày cậu hơi nhếch lên, chứng minh cậu không thờ ơ với đề tài này.

Pansy vẫn dùng cây quạt che nửa khuôn mặt mình, nhưng cơ thể cô hơi lùi về sau, trên vấn đề này, cô không phải là Pansy mà là người thừa kế gia tộc Parkinson.

"Cậu Potter," Vẫn là Blaise phản ứng nhanh nhất, "Vị này chính là Pansy, cô Parkinson, cậu Draco Malfoy, cậu Aquila Malfoy, và cậu Goyle cùng cậu Crabbe." Dù là trong trường hợp không chính thức thì Blaise vẫn giới thiệu kiểu cách, người được gọi tên thì lễ phép gật đầu với Harry, cảm giác được đối xử ngang hàng khiến Kẻ Được Chọn tuổi nhỏ rất hài lòng.

Đối lập với sự điên cuồng của các phù thủy tại Hẻm Xéo ngày đó, Harry phát hiện mình thích bầu không khí ngang hàng này hơn, sẽ khiến cậu cảm thấy cậu là Harry Potter, chứ không phải là một "Kẻ Được Chọn" không tên không họ.

Cuối cùng, Blaise cúi đầu xinh đẹp, "Blaise Zabini, rất vui được biết cậu."

"A, rất… cũng rất vui được biết mọi người." Hiển nhiên, sự trịnh trọng của Blaise làm Harry giật mình, là cậu bé sống ở gầm cầu thang một thời gian dài, cậu cũng không biết cái gì gọi là lễ nghi xã giao.

Nhưng Harry vẫn cố gắng nhớ lại hình ảnh mình nhìn thấy trên TV, một tay đặt trước người mình, rồi khom người, một bên Draco âm thầm hài lòng gật đầu, tuy cách chào không đúng lắm nhưng thái độ Kẻ Được Chọn tốt hơn, rõ ràng đã cố hết sức, mà người ở đây đều cảm nhận được phần thiện ý của cậu.

Sau màn giới thiệu ngắn ngủi, trong toa xe liền im lặng.

Nếu biểu hiện của Harry không được chấp nhận thì có lẽ Draco, Pansy, hay Blaise còn có thể châm chọc khiêu khích cậu vài câu, dù sao thì trên người Kẻ Được Chọn hiện tại có rất nhiều thứ để nói – như kính, quần áo không phù hợp, và cả lễ nghi gì đó…

Nhưng thái độ của Harry rất chân thành, mà địa vị hiện tại của Slytherin cũng không bị xa lánh hay chèn ép như trước. Bởi vậy các rắn nhỏ tương lai cũng khoan dung hơn, giảm "phòng vệ".

Kết quả là Draco đối xử với Kẻ Được Chọn một cách bất định, mà gia tộc Zabini mấy năm nay thoáng đi theo Malfoy và gia tộc Parkinson cũng sớm ở bên Malfoy đều cần nhìn thái độ Draco trước.

Aquila nhìn thoáng qua em trai nhà mình, trước khi đi papa đã nói với cậu về vấn đề của Kẻ Được Chọn, cậu cũng biết nên đối xử với Kẻ Được Chọn thế nào, nhưng sau này Dra nhà mình chính là gia chủ Malfoy, vấn đề hiện tại phải tự cậu giải quyết.

Như là có thể cảm nhận được sự không tự nhiên, Harry lần thứ ba kéo cái áo do Dudley đào thải cho mình thì rốt cuộc cậu tìm được lý do rời đi, "A, rất… rất xin lỗi, Bla… a, không, cậu Zabini vừa nói đây là toa xe gia tộc, tôi không được cho phép, tôi… tôi đi trước."

Harry nói xong, không đợi Draco trả lời đã chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Cậu Potter," Rốt cuộc Draco tỏ thái độ, giọng điệu quý tộc còn non nớt vang lên, Draco thừa nhận địa vị ngang hàng của Harry, ít nhất cậu cho Harry một cơ hội đối thoại với cậu, "Đây là toa xe Malfoy, cậu được mời tới."

Nếu Draco đã tỏ thái độ, Pansy cũng nói theo, "Đúng vậy, cậu Potter, hoan nghênh cậu tới."

Blaise nhìn chằm chằm đám bạn thanh mai trúc mã, quay đầu vừa lúc thấy Harry đang nhìn mình, lần thứ hai Blaise nhìn thấy một đôi mắt xanh biếc lúc trước thoáng qua, Blaise chợt nói lắp, "Cậu… cậu có thể trực tiếp gọi tôi là Blaise."

Blaise vừa nói, Draco và Pansy đều ngạc nhiên nhìn cậu, các quý tộc cũng biết, cho phép đối phương gọi tên mình chính là một sự tán thành, tán thành cho việc có thể trở thành bạn bè.

"Thật sao?" Mắt Harry tỏa sáng, Harry mẫn cảm có thể cảm nhận được Blaise thật sự muốn làm bạn với "Harry" cậu, chứ không phải Kẻ Được Chọn, cũng không phải bất kỳ ai khác.

"Đương nhiên… là thật rồi." Vừa nói ra Blaise đã hối hận, không phải cậu không thấy ánh mắt của Draco và Pansy. Nhưng khi đối diện với đôi mắt càng thêm xanh biếc vì hưng phấn của Harry thì Blaise không nói gì được. Ma xui quỷ khiến, thậm chí cậu cũng trực tiếp gọi, "Harry…"

"A, Blaise, rất vui được biết cậu, Blaise, Blaise…" Harry đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, một tay kéo tay Blaise, giọng cậu càng nhỏ, trong miệng chỉ có tên Blaise.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Blaise cảm ơn làn da màu socola của mình, dựa vào độ ấm trên mặt thì nếu cậu có cùng làn da giống Draco, Merlin ơi! Người thừa kế gia tộc Blaise cũng biết đỏ mặt, buồn cười quá!

"Cậu Potter, nếu cậu đã được cho phép thì cậu có thể ngồi ở đây." Draco nhướn này, với người mình coi là ngang hàng, thái độ của Draco khiến người ta càng thấy tự nhiên hơn.

"Nhưng hành lý của mình…" Draco trời sinh có xuất thân và thiên phú khiến cậu có khí thế mạnh hơn bạn cùng lứa, khi đối diện với Draco Harry không thoải mái bằng Blaise.

"Tới Hogwarts thì trực tiếp đưa tới phòng ngủ của chúng ta." Blaise nhìn Harry đi về phía mình theo bản năng, bản tính yêu thích cái đẹp lại tái phát, năm đó chính là lý do này mà cậu mới "gặng" được Draco và Pansy, dù người xui xẻo luôn là bản thân cậu, nhưng biểu hiện của Harry cho tới giờ đã bổ sung chỗ trái tim bị thương đó, "Chỉ là cậu cần phải đổi áo chùng."

"Nếu cậu không để ý thì cậu có thể ngồi ở đây đợi khi xe lửa đến nơi, nếu cậu muốn ra ngoài tìm bạn mình thì cậu cũng có thể tự nhiên đi." Draco hoàn mỹ thể hiện lễ nghi gia tộc Malfoy.

"Mình… mình cũng không muốn về." Harry ủ ê khẽ nói, không nói tới Su, những phù thủy nhỏ khác thấy cậu thì có thể đối xử ngang hàng với cậu thế này sao? Khi mà phù thủy ở Hẻm Xéo "điên cuồng", Harry thật sự không tin tưởng vào suy đoán của mình.

"Harry, nếu cậu không để ý thì lát nữa mình có thể cùng cậu đi thay áo chùng." Vẫn là Blaise thấy vẻ ấm ức của Harry, lời nói giúp đỡ theo bản năng được vang lên, nhìn cái kính xấu xí kia, Blaise âm thầm gạch ra một danh sách, cho tới trường học cậu gửi cú cho bà Malkin, cậu nhớ hình như bà Malkin có biết chỗ nào có thể mua được kính mà.

Trong thời gian kết tiếp, Harry chậm rãi bình tĩnh lại. Ở phương diện này là do công của Blaise, vì cậu ngồi cạnh cậu ấy, cậu giải thích mỗi một đề tài, hơn nữa cũng không khiến Harry cảm thấy khổ sở vì mình không biết.

Dần dần, Harry cảm thấy thật sự đây là khoảng thời gian nhẹ nhàng nhất cậu từng có. Thượng đế, a, không, Merlin biết khi cậu trở lại gia đình dì thì đã bị đối xử thế nào đâu!

Hiển nhiên, họ không cho cậu ở gầm cầu thang, cũng không bắt cậu làm này làm nọ, nhưng Harry thà trải qua quãng ngày như lúc trước còn hơn bị người nhà bỏ qua.

Nhưng ác mộng của Harry còn không chỉ có vậy, ngày hôm sau vừa ra khỏi cửa cậu đã gặp Su hàng xóm, cô bé vốn tóc đen mắt lam không biết vì sao lại dùng Dược nhuộm tóc và kính sát tròng.

Merlin biết khi một cô bé tóc đỏ mắt xanh vẻ mặt quen thuộc chào hỏi thì Harry đã kinh khủng thế nào, đây là người lột xác thì có, địa điểm sinh hoạt chỉ có ở trường và gia đình dì Harry rõ ràng không thể hiểu được Dược nhuộm tóc và kính sát tròng.

Vốn đã ở cạnh nhau vài năm, Su làm gì Harry cũng có thể hiểu, nhưng nhìn Su trang điểm cầu kỳ Harry đã nhận ra một sự thật phũ phàng, dự cảm của cậu trở thành sự thật, Su quả nhiên là một phù thủy.

Cứ thế, ở nhà Harry bị bỏ qua, ở ngoài Harry bị Su quấn lấy nói cuộc sống gà bay chó sủa, tuy rằng mỗi một câu Su nói Harry đều không nghe lọt.

Đối với Su mà nói, vì tiếp cận giáo sư Snape cô đã đặt ra một kế hoạch vô cùng tỉ mỉ, kể cả vị trí, hành động tương lai, tiến vào Nhà nào vân vân, trong kế hoạch của cô cũng có cả Harry, ai cũng biết nhân vật chính trong câu chuyện "quán quân đánh thắng rồng" thì luôn mang theo ánh sáng vô địch, được Harry đối xử tốt và được chấp nhận thì là bùa bảo mệnh cực kỳ tốt đó.

Vì thế Su "trở thành bạn thân" với Kẻ Được Chọn, sau khi "chờ" được thư nhập học, đi vào Hẻm Xéo, tiếc nuối duy nhất là không thể nghe được tin tức về Snape.

Sau đó thì Harry… bị bi kịch.

Su lòng nóng như lửa đốt căn bản không quan tâm tới cảm nhận của Harry mà kéo cậu lên xe lửa, thậm chí cô cũng không thấy giáo sư mà cô nhung nhung nhớ nhớ! Không còn cách nào, có Lucius thì Snape còn giữ dáng vẻ mái tóc đầy dầu và ăn mặc đen sì từ đầu tới chân là chuyện không thể, đương nhiên rồi, thức tỉnh huyết thống tinh linh cũng khiến vẻ ngoài của Snape có chút thay đổi nho nhỏ, nhưng quan trọng nhất là khí chất, xà vương Slytherin vẫn cực kỳ có khí thế, nhưng trong đó lại thiếu đi vài sự sắc nét và tức giận với vận mệnh bất công, có thêm sự thỏa mãn vì được mọi người nhớ trong lòng và tự tin vì nắm chắc vận mệnh.

Thường xuyên không qua lại, Su hoàn toàn không biết vận mệnh đã sớm thay đổi trước khi cô xuất hiện, mà vì cô xuất hiện thì vận mệnh một vài người khác cũng lệch khỏi quỹ đạo.

Trong đó bị ảnh hưởng nhiều nhất chính là Harry trước mặt, lúc này người thừa kế nhà Zabini còn đang chuẩn bị đi tới chỗ Kẻ Được Chọn thay áo chùng.

Chờ Blaise và Harry rời đi, Pansy chợt hỏi một câu không liên quan, "Blaise quyết định?"

"Còn chưa," Draco dựa vào người anh trai, "Lập trường gia tộc Blaise còn chưa tới lượt cậu ta."

"Vậy…" Pansy hơi chần chờ, tuy họ chỉ có 11 tuổi nhưng là người thừa kế quý tộc, 11 tuổi cũng đã đủ lớn.

"Blaise biết cậu ấy đang làm những gì, nếu không cậu ấy sẽ không xứng là bạn của một Malfoy!" Draco học theo giọng Lucius, cái cằm đầy đặn nâng lên, cả người mang theo sự thu hút không nói nên lời.

"Dra, trà chiều của em đã nguội." Nhìn em trai nhà mình thể hiện sự thu hút trước mặt người khác, vốn đang chăm chú đọc sách Aquila đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, mắt cậu như không chú ý liếc vị trí của Pansy một cái, Pansy… có phải cách Dra của cậu quá gần rồi?

118. Quyển 3 - Chương 118: Tức Nước Vỡ Bờ

Sau khi Blaise và Kẻ Được Chọn rời khỏi thì không trở về, cũng may trước khi đi Blaise đã đổi áo chùng, Draco bọn họ cũng không lo lắng người thừa kế Zabini tương lai sẽ bị xấu mặt vì lỡ Lễ Phân loại.

Khi xe lửa dừng lại, Pansy còn đang nói đùa với Draco rằng Blaise không biết đã bị mang đi đâu, Draco cười đáp lại. Aquila nhìn rõ vẻ mặt này của em trai, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, Hogwarts khai giảng, papa đã nói họ đều trưởng thành rồi, Dra, là muốn thân thiết với người khác hơn sao?

Draco cũng không biết Aquila đang băn khoăn, nhưng cậu đã bị thu hút bởi người dưới xe lửa, Blaise và Kẻ Được Chọn vốn không biết đã đi đâu giờ đang đứng cạnh tàu tốc hành Hogwarts, đối diện với họ, một tóc đỏ và một tóc nâu đang đứng, hai bên có vẻ rất căng thẳng.

Nhất là Harry, cậu đứng sau Blaise khoảng nửa bước, mắt hơi mơ hồ, nhưng nhìn bàn tay nắm chặt thì trong lòng cậu cũng không nhẹ nhàng bâng quơ như biểu hiện.

"Draco, Aquila." Thấy đoàn người Malfoy tới, Blaise nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến việc mình vừa trải qua khi dẫn Harry đi tìm hành lý của mình, người thừa kế Zabini tương lai đã cảm thấy không thoải mái.

Cái gì gọi là "hóa ra Harry rất nổi tiếng à", "khi Harry ở trường luôn bị bắt nạt", "Harry đều bị gia đình dì ngược đãi"… cuối cùng còn mặc Harry giãy dụa mà vén tay áo cậu lên, lộ ra vài vết sẹo cũ. Tuy Harry nhanh chóng kéo tay áo xuống nhưng vài người trong toa nhìn rất rõ, rồi vô số ánh mắt đồng tình nhìn vào Harry, giống như cậu bị bệnh nan y có thể bị Merlin gọi về bất cứ lúc nào vậy.

Nhìn cô bé tóc đỏ được mọi người chú ý, Blaise chỉ cảm thấy thủ đoạn này quá ti bỉ và đáng xấu hổ.

Sau đó là cậu bé tóc đỏ, khi phát hiện Harry là "Slytherin tà ác" mà cậu đã từng nói ra, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ kêu to về phía Blaise, bảo những người tà ác như họ "đừng mơ" phá hỏng Kẻ Được Chọn của họ, Kẻ Được Chọn của họ sẽ không bị mắc mưu blablabla… Cuối cùng còn vươn tay ra với Harry, muốn kéo cậu lại. Nhưng hiển nhiên lần này Harry có chuẩn bị, chỉ nhẹ nhàng né qua một bên, cũng tạo thành xấu hổ trong toa xe.

Đối mặt với tình huống này, Blaise căn bản không thể rời đi, vì thế khi Harry cầm áo chùng chuẩn bị đi khỏi thì cậu cũng chuẩn bị đi theo, nhưng không ngờ cô bé tên Su kia lại bắt đầu dùng ánh mắt bị từ bỏ nhìn Harry, rồi tóc đỏ Weasley một bên vừa khinh thường vừa đau lòng, cuối cùng Harry bị tóm lại ở trong toa, chào đón từng đám phù thủy nhỏ "như gió thổi qua" đi xem sinh vật pháp thuật quý hiếm nào đó.

Nhưng ở phương diện này, xuất thân từ thế gia Slytherin và quý tộc rõ ràng ít hơn, họ tới rất nhiều nhưng khi thấy Blaise ở đó thì gần như tất cả mọi người đều sáng suốt đi về.

Hai năm gần đây gia tộc Zabini càng ngày càng thân với gia tộc Malfoy, Blaise xuất hiện cũng chứng minh thái độ của gia tộc Malfoy.

Nhưng vài nhà khác thì lại không băn khoăn như vậy, mà trong đó nhiều nhất là Gryffindor, hơn nữa họ thích để Harry lộ ra vết sẹo của mình, cũng mấy lần nhớ lại "buổi tối vĩ đại" ấy.

Dù là thế, Harry cũng nhịn xuống, nhưng Blaise có thể nhận ra đôi mắt xanh biếc kia ngày càng ảm đạm, tuy giọng điệu Kẻ Được Chọn không hề thay đổi nhưng Blaise thấy chỉ sợ cậu ấy đã tới giới hạn. Đừng nói là Harry, dù là người thừa kế quý tộc đã sớm trưởng thành, vào cái tuổi này mà bị yêu cầu vạch vết sẹo thì cũng không có gì là bình tĩnh.

Huống chi tiếp xúc vài lần ngắn ngủi với Harry, Blaise phát hiện Kẻ Được Chọn này không hề không có đầu óc như các sư tử Gryffindor cậu biết, hơn nữa khó nhất là, Harry cũng không bị mê hoặc bởi cáidanh "Kẻ Được Chọn", Blaise nhìn thấy Harry chán ghét cái tên gọi này.

Cũng may khi họ đến thì tàu sắp dừng, trước khi Harry bùng nổ thì Blaise nắm chặt cơ hội để cậu thay áo chùng, đáng tiếc nguyện vọng là tốt, khi mà Blaise và Harry chờ một đoàn Malfoy tới, một câu của phù thủy nhỏ tóc nâu rốt cuộc làm Harry bùng nổ.

"A, Harry, cậu là một người nổi tiếng, mình đã từng đọc được tên cậu trong rất nhiều sách, nếu là mình thì mình sẽ mua mỗi một quyển có tên mình." Trong giọng nói cô tràn đầy hâm mộ.

"Nếu cậu mất cha mẹ để có thể có vinh quang, nếu cậu có thể hâm mộ khi trở thành mồ côi thì tôi tuyệt đối không để ý thay đổi với cậu." Harry rốt cuộc bùng nổ, nếu như không có Draco bọn họ ở trước thì Harry có thể không tức giận tới vậy, dù sao cậu hoàn toàn không biết gì về giới phù thủy.

Nhưng có Malfoy, Zabini, Parkinson so sánh, thái độ của phù thủy nhỏ này khiến người ta khó có thể chấp nhận. A, thậm chí bạn còn có thể tính Goyle và Crabbe, ít nhất khi họ nghe thấy tên của cậu cũng chỉ tiếp tục ăn chứ không muốn nhìn vết sẹo chết tiệt nào đó!

"Ưm…" Phù thủy nhỏ tóc nâu giật mình, trong hốc mắt thoáng ngập nước, nhưng cô biết mình cũng hơi quá đáng.

"Harry, sao cậu có thể đối xử với Hermione như vậy, cậu ấy là bạn của cậu." Đáng tiếc phù thủy nhỏ tóc nâu còn chưa kịp hoàn thành lời xin lỗi thì phù thủy nhỏ tóc đỏ đã lên mặt dạy dỗ, dường như cô là người giám hộ của Harry vậy.

Blaise đứng một bên, từ tức giận biến thành không biết làm thế nào, cuối cùng cậu không phải không thừa nhận, hóa ra trên thế giới này còn có một cô gái còn khó đối phó hơn mẹ mình – Su.

Khi Draco bọn họ đến đã nhìn thấy tình huống này, phù thủy nhỏ tóc nâu mắt đỏ lên, bạn học của cô chỉ trích nhìn Blaise và Harry, bối cảnh là tóc đỏ Weasley lòng đầy căm phẫn.

"Blaise lại gây nợ đào hoa gì đây? Chậc chậc, đã nói với cậu ta là đừng có cười với mỗi người mình gặp được mà." Nói chuyện là Pansy, từ nhỏ đã là bạn với Blaise và hai anh em Malfoy rất không dễ dàng, tính cách nữ vương của cô hình thành có hơn một nửa là nhờ vậy – không có cách nào, trong vài người bạn toàn nam, là nữ Pansy chỉ có thể yếu thế tinh thần sa sút, hoặc là mạnh mẽ phát triển thành nữ vương, mà Pansy thì lựa chọn con đường thứ hai.

"Tôi không muốn thấy các cậu, các cậu không phải bạn của tôi, bạn của tôi là Blaise, Blaise!" Hiển nhiên Harry bị kích thích, áp lực nhận được từ khi có thư báo nhập học mà khủng hoảng bất an trực tiếp bùng nổ.

"Blaise, cậu là bạn của mình đúng không?" Harry quay đầu, không nhìn Ron và Su đang ngơ ngẩn vì lời tuyên bố.

"Đương nhiên rồi, Harry, cậu có tình bạn của mình." Blaise trả lời cực kỳ nghiêm túc, trong nháy mắt Harry bùng nổ, Blaise đã nghĩ xong, không nói tới gia tộc Zabini, cậu muốn làm bạn với cậu bé tóc đen mắt xanh này, huống chi, chú Lucius và chú Prince cũng không cần nghĩ nhiều, không thấy Aquila chào hỏi Harry sao?

Có thể nói, Blaise là người hiểu rõ hai anh em nhà Malfoy nhất, một người có vẻ cuồng độc dược điển hình của Prince, một người mạnh vì gạo bạo vì tiền điển hình của Malfoy; nhưng trên thực tế ngay từ đầu Blaise đã nhận ra, dưới sự cuồng độc dược là giả dối thuộc về Malfoy, mà trong mạnh vì gạo bạo vì tiền có sự cố chấp của gia tộc Prince.

Đó cũng là lý do vì sao mà so với Aquila Blaise thích giao tiếp với Draco hơn, ít nhất Draco còn tuân thủ quy tắc trò chơi, mà Aquila, hừ cậu ta sẽ chỉ biết dùng thủ đoạn gian xảo mặt lạnh mà trực tiếp đạt mục đích, còn quy tắc quý tộc, Aquila tỏ vẻ mình là người kế thừa thế gia độc dược, không có tài trong mặt xã giao.

Chính vì sự hiểu biết này, Blaise luôn quen nhìn thái độ Aquila chứ không phải Draco, mà thái độ của Aquila cũng phần nhiều là thái độ thực sự của chú Lucius và chú Prince. Có thể nói, Blaise cảm thấy "đánh cuộc" với Kẻ Được Chọn một lần, nguyên nhân căn bản vẫn là vì sự khẳng định của Aquila.

"Blaise, cảm ơn cậu." Harry đỏ mặt, không chỉ vì tức giận mà còn vì vui sướng. Được những người khác thừa nhận Harry có một cảm giác không nói nên lời, mà cảm giác này cậu chưa từng có được.

Nghe xong thì Draco kéo lại Pansy đang chuẩn bị đi ra, "Kẻ Được Chọn cảm kích là chuyện của Blaise, chúng ta không cần xuất hiện." Draco nhếch khóe miệng tạo một nụ cười nhạt, được Chúa tể Hắc ám đời trước và Abraxas dạy dỗ cậu có thể đoán được tâm lý yếu ớt của Kẻ Được Chọn hiện tại, sự cảm kích này gia tộc Malfoy không nhận nổi.

Còn Blaise, ý cười trên mặt Draco càng sâu, vì cuộc sống vườn trường "thú vị" tương lai, nói cái gì cậu cũng phải biến "tình bạn giữa người thừa kế Zabini và Kẻ Được Chọn" thành sự thật, đừng tưởng rằng cậu không biết người nào đó luôn gọi họ là "rắn độc Slytherin" hay là "Slytherin tà ác" gì đó, nếu Kẻ Được Chọn trở thành bạn của Slytherin, hừ, xem những người đó còn muốn nói gì?!

Không thể không nói, Draco nhận được đầy đủ kinh nghiệm của Lucius trong chiến tranh, hợp lý lợi dụng hoàn cảnh, chế tạo dư luận thích hợp cho mình, vĩnh viễn để đại chúng đứng ở hướng có lợi với mình.

119. Quyển 3 - Chương 119: Lễ Phân Loại

Trò cười trước xe lửa cuối cùng không khuếch tán phạm vi lớn, khi đợi lâu, Blaise và Harry không thể không chấp nhận ở cùng Su và Hermione trên một chiếc thuyền. Tuy Harry biết phù thủy nhỏ tóc nâu không cố ý hơn nữa cô cũng định giải thích nhưng tức giận vì bị Su chỉ trích và bị người ta chỉ trỏ áp đảo tất cả, bạn nhỏ Harry hẹp hòi giận chó đánh mèo.

Đúng là Harry đang giận chó đánh mèo, Blaise căn bản thì lười nói chuyện, Su thì kích động nhìn chằm chằm thuyền nhỏ phía trước, một tay khác thì vuốt ve mái tóc đỏ như lửa của mình. Trong sự yên lặng kỳ

lạ này, Hermione vài lần muốn mở miệng xin lỗi cũng không nói nên lời, cuối cùng cô chỉ có thể khẽ đọc lại thần chú mình đọc trong sách giáo khoa năm nhất, đồng thời có thể an toàn thông qua "thí nghiệm rất khó" khi phân loại, tin tức đến từ Ron Weasley sống ở giới phù thủy.

Bốn người một thuyền, rất nhanh đã tới lâu đài, trong nhất thời, các phù thủy nhỏ dù đến từ giới phù thủy hay từ giới Muggle đều ngơ ngẩn vì sự tráng lệ nguy nga của Hogwarts, mỗi người không tự giác cảm nhận một lòng trung thành tận sâu trong lòng.

Harry cảm nhận càng mạnh mẽ, đây là nhà mình, cậu chỉ lo cảm thụ mà không chú ý vì quá kích động cậu nắm chặt tay áo Blaise, khiến người sau chỉ có thể dẫn đường Harry đang vô vàn cảm thán tới chỗ anh em Malfoy.

Không thể không nói, dù ở đâu thì anh em Malfoy luôn nổi bật, nhất là mái tóc bạch kim mắt lam xám của Draco và toàn thân màu đen sì gần như không phản quang của Aquia, khi họ đứng cùng nhau thì đây tuyệt đối là hiệu quả của Lumos trong màn đêm.

Sau khi xuống thuyền Su và Hermione tách nhau ra, né Ron tìm kiếm, Su quyết định theo sát Harry, giáo sư Snape sẽ chú ý tới Harry ở bữa tiệc khai giảng, nếu cô có thể đi theo Harry thì tuyệt đối cô sẽ được giáo sư chú ý đầu tiên.

Tuy bây giờ là ăn theo tia sáng Lily nhưng cô tin, giáo sư sẽ yêu cô, chứ không cô xuyên tới làm chi?!

Suy nghĩ như vậy, Su tỏ vẻ vô tình đi sau Harry và Blaise, nhưng kỹ xảo nho nhỏ của cô không đáng nhìn.

"Anh, mọi người đi trước." Con ngươi Draco xoay vòng, papa nói không thể gây chuyện thì "quan sát" bạn học tương lai sẽ không có vấn đề gì đúng không, nhất là khi họ còn chưa nhập học mà.

Aquila nhìn ánh mắt của em trai khi nhìn Su, hiểu Draco đang muốn chơi đùa, cậu gật đầu bất đắc dĩ, chỉ là muốn chơi thôi, cậu không có lý do gì không đồng ý.

Được cho phép Draco mừng rỡ, cậu trực tiếp nháy một cái với Blaise đang đi bên này, sau đó nâng cái cằm chỉ hướng anh trai và Pansy, chơi từ nhỏ đến lớn Blaise hiểu được ý Draco, tuy cậu không biết Draco đã nhìn trúng ai, nhưng Blaise rơi lệ đồng tình vì cậu ta/ cô ta trước, thật sự tên nhóc bạch kim này có cái danh "quỷ gặp quỷ khóc" trong giới quý tộc, nhất là sau cậu còn có một Aquila biết cả độc dược và luyện kim kia nữa.

Nếu có gợi ý, Blaise trực tiếp dẫn Harry đi tới chỗ Aquila và Pansy, phía sau Su Draco cũng nhờ Goyle và Crabbe che dấu đi theo.

"Pansy, vừa nãy giáo sư McGonagall nói gì vậy?" Lướt qua Aquila, Blaise trực tiếp nói chuyện với Pansy, người quen cũng biết, khi Draco không ở cạnh thì Aquila gần như không nói lời nào.

"Giáo sư McGonagall nói chúng ta phải phân loại, sau khi phân loại thì phải cộng điểm cho nhà mình." Pansy nói ngắn gọn, "Cậu Potter biết chúng ta sẽ phân tới bốn nhà chứ?" Pansy nhướn mày.

"Ừm, mình biết, Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff và Slytherin." Đối diện với Pansy tuy Harry cảm thấy hơi có áp lực nhưng không phải ánh mắt nhìn sinh vật pháp thuật thần kỳ đã khiến cậu cảm thấy tốt hơn nhiều.

"Ừ," Pansy hơi ngạc nhiên, xem ra Kẻ Được Chọn này không phải không có đầu óc như Gryffindor, "Slytherin tôn sùng máu trong và sức mạnh, Ravenclaw theo đuổi tri thức, Hufflepuff hơn phân nửa đều là kẻ nhát gan, còn Gryffindor, hừ, sư tử không có đầu óc."

Harry yên lặng cân nhắc một chút, cảm thấy cùng lắm mình cũng chỉ vào Hufflepuff hoặc Gryffindor. "Cám ơn." Kẻ Được Chọn không quên cảm ơn chân thành.

Lần đầu tiên Pansy nở nụ cười chân thành trước mặt Harry, Kẻ Được Chọn như vậy thật sự không khiến người ta ghét nổi.

Rất nhanh, khi giáo sư McGonagall ra lệnh, các phù thủy nhỏ chờ phân loại xếp thành một hàng, sau Harry là Blaise, sau Blaise là Su, Draco thì ngay gần họ.

Đi vào lễ đường, các bạn nhỏ lại ngạc nhiên lần nữa, thừa dịp giáo sư McGongall giới thiệu tác dụng của Mũ Phân Loại thì Harry chậm rãi đánh giá các giáo sư trên dãy bàn, rất nhanh, một phù thủy hiền lành như bà Malkin khiến cậu chú ý. Harry khẽ hỏi Blaise phía sau, "Phù thủy mập mạp ngồi ở dãy giáo sư là giáo sư môn nào vậy?"

Blaise nhìn theo mắt Harry, "A, đó là giáo sư Pomona Sprout, bà ấy là chủ nhiệm Hufflepuff, cũng dạy thảo dược học."

"Hufflepuff… sao?" Harry khẽ lặp lại, "Vậy còn ông cụ râu bạc ăn mặc rất kỳ lạ kia thì sao?"

Phì, Blaise không nhịn được phì cười, ông cụ râu bạc ăn mặc rất kỳ lạ, phù thủy trắng vĩ đại nhất giới phù thủy không phải chính là ông cụ râu bạc kia sao?

"Đó là hiệu trưởng Dumbledore, cụ ấy tốt nghiệp từ Gryffindor." Vô tình Blaise để lộ sự thật Dumbledore tốt nghiệp từ Gryffindor, có lẽ ngay từ đầu làm bạn với Harry là vì xúc động, nhưng giờ Blaise thật sự muốn kết bạn với cậu, tình bạn của Slytherin luôn tràn ngập thăm dò trước khi nở hoa.

"Gryffindor sao?" Harry hơi nhíu nhíu mày, đây là "phù thủy trắng vĩ đại nhất" theo lời Hagrid ý hả? Người giới phù thủy có phải không có chế độ phúc lợi hay không, tại sao ông ấy già như vậy rồi vẫn còn phải làm việc nuôi sống mình chứ?

Tha thứ Harry hiểu sai về chức vị hiệu trưởng của Dumbledore, với một cậu bé từ nhỏ đã bị việc nhà đè đầu thì giấc mộng của cậu chính là không phải làm việc. Sau khi "nghe" TV mấy tháng, rốt cuộc Harry biết chỉ cần bạn cố gắng làm việc, chờ khi bạn già sẽ có người chăm sóc bạn, đến lúc đó bạn không cần làm gì cũng nhận được phúc lợi.

Blaise hoàn toàn không biết Harry đang khó hiểu, chắc dù Harry có giải thích thì Blaise cũng không hiểu được đâu.

"Hù"! Phía trước đột nhiên xôn xao, Harry và Blaise bị cắt ngang, một đám hồn ma trắng đục nối đuôi nhau đi vào, "Hy vọng các trò có thể tới Hufflepuff!" Một thầy tu mập mạp cười rất hiền lành.

"Đó cũng là Hufflepuff sao?" Harry khôi phục sự chú ý.

"Đó là hồn ma mỗi nhà." Blaise nhíu mày, "Kia là Gryffindor."

Harry nhìn theo, khi thấy Nicolas suýt mất đầu đang triển lãm cái cổ hoàn toàn không chặt đứt của mình với học trò mới, hoàn toàn không chú ý một cô bé đang trắng bệch, giống như có thể ngất xỉu ngay giây tiếp theo vậy.

Sau khi các hồn ma về đúng chỗ thì Mũ Phân Loại bắt đầu cất giọng hát.

Ờ này ta dẫu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc xảo

Đố nón nào qua mặt ta

Các người cứ đội nón hoa

Mũ cối, mũ nồi tuỳ thích

Không sao, ta đây chấp hết

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy chải đầu và vuốc tóc

Đặt lên, ta nói cho nghe

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngùng

Đáng tin, đúng người chính trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tinh nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sai miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Ngươi là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm.

Một khúc ca chấm dứt, Mũ Phân Loại cúi đầu bốn phía, "Nó không thích Slytherin sao?" ngoài dự đoán của Blaise, bây giờ Harry còn có tâm trạng nói chuyện với cậu.

"Đương nhiên là không, vì sao lại nói vậy?"

"Cậu xem, nó nói "Hoặc Slytherin cũng thế, dạy cho ta đa mưu túc trí, làm sao miễn đạt mục tiêu", nó không nói ba nhà khác như vậy." Harry bĩu môi.

"Mũ Phân Loại được bốn nhà sáng lập tỉ mỉ chuẩn bị cho Lễ Phân loại, nó..." Đột nhiên Blaise không nói được nữa, ngay cả Mũ Phân Loại cũng thừa nhận mình là "cái mũ có tư tưởng", vì sao nó lại không có khuynh hướng chứ?

"Hannah Abbott!" Giáo sư McGonagall đã bắt đầu đọc tên theo danh sách, Harry nhận ra đó là cô bé bị dọa gần khóc vừa nãy.

"Hufflepuff!" Mũ Phân Loại kêu to, dường như cô bé nhẹ nhàng thở ra, cô bé tới bên cạnh hồn ma thầy tu béo, thầy tu béo cười rất hiền lành.

Rồi, lần lượt từng phù thủy nhỏ được phân vào các nhà khác nhau, Harry chú ý Mũ Phân Loại dùng thời gian không đồng nhất, cho đến khi "Su Hole."

"Gryffindor!" Cô bé tóc đỏ được phân vào Gryffindor, khi vừa nhìn thấy màu tóc và mắt cô bé thì giáo sư McGonagall gần như ném tấm da dê trong tay xuống, mà mắt Dumbledore nhanh chóng hiện lên gì đó.

Không thể không nói, Su mỉm cười ngọt ngào được không ít người thân thiết đáp lại, thấy biểu hiện của Su, Harry run lên theo bản năng.

Từng giây từng phút trôi qua, Harry chú ý tới vài người cậu quen đã hoàn thành phân loại, cô bé tóc nâu tên Hermione tới Gryffindor, anh em Malfoy thì Mũ Phân Loại vừa chạm vào đã được phân tới Slytherin, rồi Pansy Parkinson căng thẳng xếp trước cậu cũng đi Slytherin.

Rốt cuộc tới Harry, khi Mũ Phân Loại che khuất tầm mắt cậu, Harry còn có thể thấy biển người trong lễ đường đang nhìn vào mình.

Một hồi lâu, không có giọng nói nào vang lên, ngay lúc Harry cho rằng có thể mình đã nghĩ sai, mình căn bản không phải là một phù thủy thì trong đầu cậu chợt vang lên một giọng nói buồn bực, "Gryffindor và Hufflepuff, mi muốn đi đâu?"

"Không vào Gryffindor, không vào Gryffindor." khi Harry nghe thấy lựa chọn này thì trong đầu theo bản năng hiện lên hình ảnh Su, làm bạn với cô bảy năm, thật là đáng sợ!

"Gryffindor có thể giúp mi trở thành anh hùng." Mũ Phân Loại còn chưa hết hy vọng.

"Tôi không muốn trở thành anh hùng, tôi muốn một gia đình." Harry biết, mọi anh hùng đều không có nhà, từ nhỏ mình là trẻ mồ côi, gần đây lại bị người nhà coi thường khát vọng lớn nhất của Kẻ Được Chọn cho tới bây giờ không phải là vinh dự, mà là một gia đình.

Mũ Phân Loại im lặng, nguyện vọng của Harry phát ra từ nội tâm, phù thủy nhỏ theo đuổi bình an như vậy quả thật phù hợp với tiêu chuẩn Helga nhất.

Cuối cùng, "Hufflepuff!"

Harry đặt Mũ Phân Loại xuống, lễ đường hoàn toàn yên tĩnh.

"Cậu ta là kẻ nhát gan!" Đột nhiên, trong đám học trò mới vang lên một tiếng nói tức giận, Harry nhìn qua, đó là Ron Weasley.

Bị mọi người nhìn, Harry đến dãy bàn Hufflepuff ngồi xuống, đàn anh có lòng tốt sắp xếp cậu ngồi vào vị trí, Hufflepuff chính là như vậy, chỉ cần bạn là người một nhà thì dù bạn thông minh hay ngu dốt, họ vẫn sẽ chấp nhận.

Hufflepuff cũng không tồi, Blaise liếc liếc Harry đang cười ngại ngùng, ít nhất mạnh hơn Gryffindor không có đầu óc nào đó, cậu nhìn Ron được phân tới Gryffindor và nhà Weasley mừng rỡ như điên.

Cuối cùng, "Blaise Zabini." "Slytherin."

"Bụp bụp" Harry vỗ tay rất nhiệt tình.

Khi ngồi xuống bên người Draco, Blaise phất phất tay với Harry trước mặt các học trò mới Slytherin, mục đích của cậu rất đơn giản, dù Kẻ Được Chọn là Hufflepuff thì cũng không phải người mà các cậu muốn chạm là chạm được.

120. Quyển 3 - Chương 120: Giáo Sư Mới Của Hogwarts

Pansy nhíu mày nhìn Blaise, người sau không né ánh mắt cô, Pansy đưa lại ánh mắt "tự cầu nguyện đi" rồi nhìn sang Draco.

Ngoài dự đoán, sắc mặt Draco không tốt lắm, trên thực tế thường ngày lực chú ý sẽ rơi một nửa vào Aquila một nửa vào cảnh vật chung quanh giờ đây Draco lại như đang thấy thứ gì đó khó lường, mắt nhìn thẳng vào dãy bàn Gryffindor.

Nhìn theo mắt Draco, Pansy thấy một cô bé tóc đỏ, theo bản năng cô lén quan sát phản ứng của Aquila. Giống như thường ngày Aquila vẫn không có cảm xúc, nhưng khi Pansy nhìn qua thì Aquila nhanh chóng nhìn lại cô.

Chạm mắt nhau, Pansy lập tức nhận ra, phản ứng nhanh như vậy chứng tỏ bản thân không bình thường, họ cũng biết tính tình của Aquila, khi bình thường không có chuyện gì thì cậu ấy chỉ chú ý Draco, nhưng giờ lại phản ứng nhanh như vậy chỉ có thể nói lòng cậu ấy đang rối loạn.

Cầm lấy cây quạt nhỏ, Pansy che đi khóe miệng nhếch lên của mình, đã sớm cảm thấy hai anh em nhà này có vấn đề, giờ xem ra, hừ hừ, bảy năm tương lai quanh Draco chắc chắn là "khu trọng điểm".

"Chào mừng các trò đã tới," Chuyện nho nhỏ bên Slytherin không ai chú ý tới, Dumbledore bắt đầu cuộc diễn thuyết hàng năm, "Hogwarts luôn chào đón những người khát cầu tri thức. Đương nhiên, trước khi tiệc tối bắt đầu, còn phải giới thiệu cho mọi người vài vị giáo sư." Nói xong, cụ ra vẻ cười khẽ nháy mắt mấy cái, ngoài các Gryffindor nể tình cười cười thì ba nhà khác phần lớn đều im lặng, mà Slytherin thì im ắng nhất.

"Két—!" "Bụp"… Cửa lớn lại mở ra, hai phù thủy nam trưởng thành một trước một sau đi tới, thu hút sự chú ý của phù thủy nhỏ.

Người phía trước có vẻ hơi luộm thuộm, đội trên đầu một cái khăn rất lớn màu tím, theo bước đi của gã thì một mùi gay mũi kỳ lạ mở ra, khiến những phù thủy nhỏ cách đó gần nhất xê dịch về phía sau.

Có lẽ là vì nguyên nhân như vậy, phù thủy nam phía sau gã đi cách một khoảng, mặc một áo chùng màu đen cắt may khéo léo, vạt áo khí thế vẽ ra đường "cuộn sóng" phía sau anh, dưới sự phụ trợ của mình thì phù thủy phía trước như là người hầu mở đường vậy.

"A, đương nhiên, đây chính là hai vị giáo sư mới của chúng ta." Dumbledore nói trên bục kéo lực chú ý của một phần phù thủy nhỏ, theo giọng cụ thì hai vị phù thủy trưởng thành đi tới hai cái ghế trống trên dãy bàn giáo sư. Sau khi thấy hoa văn thêu gia huy trên quần áo phù thủy nam kia, hơn phân nửa Slytherin ngồi thẳng người, chỉ có Draco vẫn nhìn chằm chằm phía Gryffindor.

"Vị này chính là giáo sư Quirrell Quirinus, giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, mời thầy phát biểu vài lời." Dumbledore mỉm cười, dường như không hề nhận ra Quirrell "không bình thường", điều này cũng không thể trách Dumbledore ngồi ở trung tâm dãy giáo sư, mà giáo sư độc dược học và giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám lại ngồi hai bên đầu dãy bàn.

"Xin… xin chào… mọi người, thầy là Quirrell, giáo sư… Phòng… Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám… năm nay, hy vọng có thể… làm việc vui vẻ… với mọi người." Quirrell nói lắp, khi nói tới Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám thì gã nhịn không được rụt cổ lại, dường như nhớ tới chuyện mà bản thân đã từng rất sợ hãi.

Dưới bục im lặng, xuất phát từ lễ nghi, Slytherin lẻ loi vỗ tay, Ravenclaw và Hufflepuff thì phần lớn giữ im lặng, dù sao mọi người cũng biết trình độ của giáo sư phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mỗi năm, chỉ có các Gryffindor, đã không kiên nhẫn mà bỏ tay xuống, biểu đạt sự khó chịu vì mỗi năm lại thay đổi một vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

"A, bọn nhỏ, các trò không cần phải nhiệt tình như vậy." Dumbledore nói là "bọn nhỏ", mắt chủ yếu nhìn về phía các Gryffindor. "Một vị khác thì chỉ sợ có vài trò đã quen thuộc, Severus Prince, bắt đầu từ năm nay giáo sư Prince đảm nhiệm chức giáo sư độc dược học, đồng thời kiêm chủ nhiệm Sly…" Dum còn chưa nói xong đã bị một trận vỗ tay rào rào ngắt lời.

Dù động vật nhỏ phía dưới đến từ nhà nào thì chỉ cần phù thủy nhỏ lớn lên ở giới phù thủy sẽ không ai không biết Severus Prince.

Nguyên nhân rất đơn giản, vài thập niên trước khi mà giới phù thủy nước Anh vào giai đoạn tối tăm, chỉ có vị bậc thầy độc dược trẻ tuổi nước Anh này có thể diện, càng không nói tới giáo sư Prince không chỉ là gia chủ Prince, còn là bạn đời linh hồn của gia chủ Malfoy, là "bạn đời xứng đôi nhất" được giới phù thủy công nhận.

Bởi vậy, rất nhiều phù thủy nhỏ đều nghe tên anh lớn lên, các người lớn cũng lấy Snape làm ví dụ giảng giải cho con họ, khiến trong lòng các phù thủy nhỏ, có lẽ Dumbledore dẫn dắt Hội phượng Hoàng chiến thắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trong truyền thuyết kia là một sự vĩ đại, nhưng sự vĩ đại ấy không trực tiếp khiến họ kính ngưỡng như Malfoy và Prince – không thấy phần lớn cửa hàng tại Hẻm Xéo đều treo gia huy Malfoy đó sao, còn độc dược sử dụng hàng ngày nữa, nghe nói bảy phần trong số đó đã được giáo sư Prince thay đổi, đến giờ thì Dược sói thay đổi vẫn được bầu là cống hiến quan trọng nhất cho giới phù thủy trong vài chục năm nay.

Kích động hơn nữa là các rắn nhỏ Slytherin, từ khi gia tộc Malfoy quật khởi, hình tượng của Slytherin cũng bắt đầu chậm rãi thay đổi trong giới phù thủy, tuy trong trường đôi khi Gryffindor vẫn khó chịu Slytherin, nhưng đánh nhau dùng binh khí quy mô lớn và sự đối lập như kẻ thù cả đời thì ít đi nhiều.

Còn Ravenclaw và Hufflepuff thì càng thay đổi, Ravenclaw như phát hiện ra các Slytherin rất biết cách kéo

tơ lột kiển, tuy lượng tri thức và chiều sâu chiều rộng của họ có thể kém Ravenclaw nhưng họ luôn biết cách tìm được phương pháp nhanh gọn nhất trong điều kiện cho phép.

Hufflepuff thì càng không cần phải nói, tuy có vài người Slytherin khinh thường họ, nhưng so sánh với Gryffindor, Slytherin rất ít khi châm chọc, dù vì không bằng lòng mất đi tôn nghiêm quý tộc nhưng Hufflepuff cũng "không bị hại".

Dù là vậy, Slytherin vẫn ở "thế yếu" trong trường, thật ra, chủ nhiệm Slytherin luôn không cứng rắn, hơn nữa giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và giáo sư độc dược học thay đổi như chong chóng – mọi người đều biết chủ nhiệm Slytherin các năm trước đều được chọn lựa từ giáo sư hai môn này, đương nhiên cũng trở thành một điều kiện cơ bản để Slytherin tốt nghiệp.

Hiện tại thì tốt rồi, là gia chủ Prince, bạn đời gia chủ Malfoy, hơn nữa còn là "bậc thầy độc dược trẻ nhất thế kỷ này", Snape xuất hiện không thể nghi ngờ là đưa ra một tín hiệu cho đông đảo rắn nhỏ: Slytherin sắp quật khởi.

Bởi vậy, các rắn nhỏ liều mạng vỗ tay, đồng thời kiểm soát dáng vẻ của mình, các học trò trên năm thứ năm càng hiểu được ý nghĩa của hành động này. Không ít rắn nhỏ kích động mặt đỏ lên, hận không thể lập tức viết thư về nhà, đây chính là bậc thầy độc dược trẻ tuổi nhất đó, hiện tại lại là chủ nhiệm nhà mình, đối với Slytherin mà nói giáo sư nổi tiếng là một sự vinh quang.

Nhất thời, gần như mọi phù thủy nhỏ đều nhìn vào Snape, cứ thế, vẻ mặt ngơ ngẩn của Draco có vẻ rõ ràng hơn. Snape hừ lạnh một tiếng, hoàn cảnh Hogwarts quen thuộc cùng cái tên mùi tỏi cả đời này cũng không chịu được khiến Snape không cần tốn nhiều sức tìm được cảm giác sảng khoái khi được gọi là "giáo sư độc dược khủng bố nhất Hogwarts" năm ấy.

Ánh mắt chết chóc của xà vương liếc qua, phía dưới chợt hơi lạnh, ngoài ánh mắt càng thêm cuồng nhiệt của rắn nhỏ như lễ rửa tội Snape thì các động vật nhỏ khác cũng bồn chồn trong lòng, chưa từng nghe… chưa từng nghe… giáo sư Prince rất nghiêm khắc… thì phải? Dù sao, gia chủ Malfoy luôn nở nụ cười mà. Cho nên mới nói, Lucius thành công mê hoặc mọi người, cũng làm vô số động vật nhỏ Hogwarts bị tra tấn nửa sống nửa chết đều tưởng tượng thì đẹp đẽ, hiện thực lại quá bi thảm, tương phản quá lớn.

"Dra." Là học trò mới của Slytherin, khi Aquila thấy papa nhà mình thì ngạc nhiên, thế mà cha có thể đồng ý để papa một mình tới Hogwarts?! Rồi mừng như điên, trước khi tới Hogwarts Aquila luôn lo lắng cho tiến độ độc dược của mình, chương trình học khác thì không tính, nếu độc dược học gặp phải một tên ngu ngốc thì Aquila không biết mình có thể chịu đựng nổi hay không. Trong việc đối xử với độc dược thì Snape và Aquila đều nghiêm túc, càng không quen thấy người lấy danh nghĩa dạy học chà đạp nó.

Rồi Aquila mới nhận ra lý do sâu nhất khi Snape xuất hiện tại đây – Hogwarts không an toàn, ít nhất không thể để cha và papa cậu yên tâm để cậu và Dra ở đây. Như phản xạ, Aquila nhìn em trai nhà mình, xác định mọi chuyện vẫn bình thường.

Cũng chính vì vậy, Aquila phát hiện tới giờ Draco vẫn đang nhìn chằm chằm cái cô bé tóc đỏ kia, cẩn thận nhớ lại biểu hiện của Draco, lý trí Aquila xác định Draco sẽ không thích cô bé như vậy, nhưng không át được một suy nghĩ trong đầu – sớm hay muộn em trai nhà mình sẽ thấy một người khác quan trọng hơn bản thân.

Nhưng Aquila nhanh chóng dừng suy nghĩ miên man, Snape vừa nhìn cậu chỉ biết tâm trạng papa nhà mình không tốt, lúc đó Dra còn rõ ràng nhìn chằm chằm một Máu Bùn thì không phải là chỉ đũa phép lên trên trời đó sao?

"Dra." Aquila hơi nâng cao giọng, Draco như bị bừng tỉnh nhìn anh trai nhà mình, sắc mặt cậu vốn trắng giờ lại trắng đến mức ngay cả màu môi cũng không như bình thường. Cậu bắt lấy tay Aquila, người sau phát hiện lòng bàn tay cậu toàn mồ hôi, "Dra?" Aquila nhíu mày, lo lắng em trai nhà mình hơn mọi thứ.

"Anh," Hiếm thấy, Draco gọi cậu là anh, "Buổi tối chúng ta đi tìm papa."

"Ừ." Aquila nắm tay em trai, mất tự nhiên an ủi cậu, "Không sao, có anh."

"Em không sao." Draco cố gắng nở nụ cười nhợt nhạt, khi nhìn Snape thì ánh mắt mềm mại hơn. "Nhất định sẽ không sao." Draco như nói với Aquila, cũng như đang nói với mình.

121. Quyển 3 - Chương 121: Rắn Nhỏ Năm Nhất

Thời gian của bữa tiệc tối còn lại thì không còn gì đáng chờ mong, Dumbledore tuyên bố lệnh cấm về tầng bốn và cảnh cáo các động vật nhỏ tránh xa Rừng Cấm rồi giải tán, Kẻ Được Chọn vào Hufflepuff? Còn cô bé tên Su kia nữa, cụ cần phải cân nhắc thật kỹ.

Các nhà khác cũng bắt đầu trở lại phòng sinh hoạt chung theo sự hướng dẫn của các Huynh Trưởng, lúc này Harry mới hối hận khi phân tới một nhà không có ai quen thuộc, tuy không hiện ra nhưng một mình tiến vào hoàn cảnh xa lạ, Harry vẫn hơi sợ hãi.

"Sao vậy? Bạn học Potter?" Một giọng nói vang lên.

"A, không có gì ạ." Có lẽ vì thiện ý trong giọng nói đó, Harry ngẩng đầu, gãi gãi tóc mình.

"Lát nữa chúng ta phải về phòng sinh hoạt chung Hufflepuff, rồi các em sẽ được phân vào các ký túc xá khác nhau, phát thời khóa biểu, sắp xếp đồ đạc, không có gì phải lo lắng." Tuy Harry không nói gì nhưng người trước hiểu ý mà bổ sung rất nhiều, Harry không phải không thừa nhận, anh ấy bổ sung khiến cậu an tâm hơn hẳn.

"Tên của anh..." Harry đầy cảm ơn nhìn vị đàn anh này, cậu bắt đầu cảm thấy, có lẽ lựa chọn Hufflepuff là lựa chọn chính xác nhất của mình.

"Cedric, anh tên là Cedric Diggory." Thiếu niên tóc đen mắt xám khẽ mỉm cười, "Đương nhiên anh biết em, hy vọng em sống vui vẻ ở Hufflepuff."

Hôm nay lần đầu tiên Harry không cảm thấy xấu hổ và giận dữ khi người khác nói "đương nhiên anh biết em", "Em sẽ." Cậu nhìn Cedric chậm rãi rời đi, cuộc sống học trò của cậu bắt đầu.

Có những phù thủy nhỏ tới từ giới Muggle như Harry đều thấp thỏm vì xa lạ, sẽ có những phù thủy nhỏ sinh hoạt ở giới phù thủy từ nhỏ, đến vào Hogwarts chỉ là một giai đoạn cần thiết như Draco và Aquila. Đối với họ mà nói, hiện tại không phải là làm quen hoàn cảnh chung quanh, mà là làm quen với bạn học.

Merlin biết từ 11 – 18 tuổi, thời kỳ thanh thiếu niên họ hoàn toàn ở cùng nhau, phần lớn hôn nhân, bạn thân, thậm chí là kẻ thù cũng được xác định vào lúc này, bởi vậy "người" bên cạnh có vẻ càng quan trọng hơn.

Sau khi tiến vào phòng sinh hoạt chung Slytherin ở tầng hầm, các năm bắt đầu chọn lựa thủ tịch theo thông lệ, là rắn nhỏ năm nhất, các học trò mới được sắp xếp cuối cùng, cũng để cho họ có cơ hội quan sát.

Rất nhanh, thủ tịch năm bảy tới năm thứ hai được xác định, làm giám thị, Thủ Lĩnh Nam Sinh Slytherin đứng ở trước mặt các rắn nhỏ tuyên bố quy củ. "Những bạn học muốn tham gia cạnh tranh thủ tịch thì xin mời đứng ở giữa, quy củ rất đơn giản, một đối một, người thắng cuối cùng sẽ là thủ tịch năm nhất."

Thủ Lĩnh Nam Sinh vừa dứt lời đã có một rắn nhỏ năm nhất khẩn cấp đứng dậy, "Miller Kacase." Cậu cúi đầu một cái, các rắn nhỏ xuất thân thế gia máu trong bắt đầu tìm kiếm tư liệu về gia tộc Kacase, một quý tộc nhỏ tầng lớp giữa Slytherin, bởi vậy rất nhiều rắn nhỏ xuất thân rất cao không hề khách sáo ra tay.

Kacase có gan đứng ra đầu tiên, coi như là rất tự tin vào bản thân, trên thực tế cậu bé xuất thân từ một quý tộc nhỏ có thể kiên trì ở ba vòng mới bị out thì cũng đã chứng minh năng lực của cậu. Slytherin không bài xích chiến tầm xa, khi tranh đoạt thủ tịch họ cần khảo nghiệm không chỉ là thực lực mà còn có mưu kế cùng năng lực xem xét thời thế.

Rất nhanh tiến hành đến vòng đấu thứ mười, người trên đài chỉ đổi tới người thứ ba, ngoài dự đoán của Thủ Lĩnh Nam Sinh, tố chất học trò mới năm nay rất tốt, mà người thừa kế vài quý tộc cao nhất vẫn còn chưa ra tay.

Draco kéo tay áo Aquila, người sau cúi xuống, "Anh, em muốn làm thủ tịch." Draco nói rất nghiêm túc, hiện tại gia tộc Malfoy đã hoàn toàn xứng đáng là quý tộc đệ nhất, theo lý Draco không cần phải đi tranh vị trí thủ tịch này, khi mà thủ tịch là ai cũng sẽ không thể không nể mặt gia tộc Malfoy được. Nhưng năm nay papa làm chủ nhiệm Slytherin, hơn nữa lo lắng về những gì mình nghe được vào lúc phân loại, Draco cảm thấy mình cần phải chộp vị trí thủ tịch vào trong tay.

Phía trước đã nói, có Chúa tể Hắc ám đời trước cộng thêm hai gia chủ Malfoy cưng chiều và Snape mặc kệ, Draco gần như không phải chịu bất cứ cuộc huấn luyện pháp thuật sâu nào, tuy độc dược của cậu cũng chỉ ở mức nhập môn nhưng cũng mạnh hơn năng lực pháp thuật của cậu nhiều, có thể nói, trước khi nhập học Draco gần như không khác gì những phù thủy nhỏ giới Muggle cả.

Bạn nói sử dụng pháp thuật không ổn sẽ tạo thành pháp lực bạo động? Đừng đùa, đó cũng chỉ hạn chế ở những bình dân và quý tộc nhỏ thôi, máu trong thực sự có lịch sử lâu đời thì ai lại không có cách của riêng nhà mình chứ?

Đó cũng là lý do vì sao Aquila có thể học song song độc dược và pháp thuật, thậm chí cậu cũng đọc lướt qua những pháp thuật hắc ám cơ bản, gia tộc Malfoy, gia tộc Prince, và cả Thánh Đồ nước Đức làm hậu thuẫn cũng không phải chỉ để cho có.

Aquila yên lặng nhìn em trai nhà mình một cái, cậu không thích xã giao không có nghĩa là cậu không rõ chuyện trong đó, nói đến nói đi, trên người Aquila chảy một nửa dòng máu Malfoy. Nhưng nhiều năm như vậy Aquila đã quen, chỉ cần Draco muốn thì cậu sẽ làm, dù hiện tại không làm được, không sao, chắc chắn phải giành được trước khi em trai mình không còn hứng thú.

Trong nguyên tắc đó, Aquila tiến bộ rất rõ ràng, so sánh thì Draco ỷ lại cậu nhiều hơn, và yêu cầu thì càng phát triển tới phương hướng không thèm kiêng nể gì.

Nhưng lần này khi Draco nói muốn làm thủ tịch thì rất nghiêm túc, cũng khiến Aquila lập tức hiểu được Draco không phải đang nói chơi, cũng không phải vì chơi vui, cùng lắm cũng chỉ là thủ tịch, Aquila gật đầu, lấy đũa phép ra đi tới.

"Aquila Malfoy Prince." Cậu lạnh mặt, đôi môi mỏng mở ra, nói vài chữ.

Sắc mặt con rắn nhỏ đối diện hơi khó coi, không nói tới đại đa số Slytherin không đắc tội nổi gia tộc Malfoy, thái độ bản thân Aquila cũng khiến người ta cực kỳ không thoải mái. Khác với người quý tộc gặp nhau đã nở nụ cười như thói quen thì Aquila lại hoàn toàn kế thừa khí thế của Snape trong vấn đề này, tuy rằng thật ra cậu giống Lucius hơn, dường như không có ai có thể được cậu đặt vào mắt – cậu là một Malfoy, sinh mà cao quý.

Nhưng có thể đi vào Slytherin thì gần như không ai không có dã tâm, dù gia thế không tốt nhưng các rắn nhỏ thực lực mạnh cũng đi ra, bản thân Snape cũng chính là một điển hình.

Cúi đầu, xoay người, vẻ mặt Aquila không hề thay đổi, rắn nhỏ đối diện thì căng thẳng.

"Expelliamurs." Còn chưa đợi đối phương kịp phản ứng, Aquila đã ném thần chú giải giới qua, đũa phép đối phương bay cao.

Yên lặng – Thủ Lĩnh Nam Sinh che dấu ngạc nhiên, thần chú giải giới dù là một thần chú phổ thông, nhưng có thể thực hiện chính xác, đầy đủ như Aquila thì không chỉ cần có sức mạnh, khống chế mới là chuyện chính. Có rất ít phù thủy biết, lớp huấn luyện đầu tiên của các Thần Sáng chính là làm sao sử dụng thần chú giải giới, càng căn bản thì càng khảo nghiệm bản lĩnh của một phù thủy.

Chỉ dựa vào một thần chú giải giới này thôi, Thủ Lĩnh Nam Sinh cũng đã thấy được tương lai Aquila Malfoy Prince sẽ trở nên cực mạnh trong Slytherin, không, trong toàn giới phù thủy.

Không thể không nói tuy hắn đã suy đoán hết sức nhưng vẫn đánh giá thấp năng lực của Aquila, dù sao không phải mọi phù thủy nhỏ đều có cơ hội được Thánh Đồ, thế gia độc dược và gia tộc máu trong lâu đời cùng ủng hộ.

"Kế tiếp." Nhìn cũng chưa nhìn rắn nhỏ vẻ mặt thê thảm đối diện, Aquila mở miệng.

Không ai lên tiếng trả lời, có lẽ các học trò năm nhất còn chưa biết nhiều thần chú nhưng họ vẫn có mắt nhìn, lớp giáo dục quý tộc đầu tiên – xem xét thời thế, bảo vệ mình, bảo vệ gia tộc.

"Next." Hồi lâu không chờ được đối thủ, vì thế Aquila không kiên nhẫn nhìn xung quanh, gần như mỗi con rắn nhỏ bị cậu nhìn qua đều quay mặt sang chỗ khác, mà Blaise thì trực tiếp nghiên cứu hoa văn trên trần nhà.

Draco giơ cao cằm, đây chính là anh trai của cậu, anh trai cậu là giỏi nhất!

Một vòng qua hết, ngoài Draco, các học trò năm nhất đều né tầm mắt của Aquila, không chỉ vì tôn trọng dòng họ cậu mà còn là tán thành thực lực của cậu, Slytherin tôn sùng quyền thế, nhưng họ càng tôn sùng thực lực.

"Nếu không có người khiêu chiến, vậy tôi tuyên bố..." Thủ Lĩnh Nam Sinh nhìn nhìn mọi người, ra mặt chuẩn bị tổng kết.

"Tôi muốn khiêu chiến." Một giọng điệu quý tộc hơi non nớt vang lên, rồi, Thủ Lĩnh Nam Sinh ngạc nhiên thấy Aquila vẫn không lộ vẻ gì lại hơi nở nụ cười.

Mái tóc bạch kim, làn da trắng nõn, mắt lam xám, Draco gia nhập, rắn nhỏ xung quanh đều ngừng thở, anh trai đã giỏi như vậy, người thừa kế Malfoy không chừng còn khác nữa!

Ngay khi tất cả mọi người chờ mong nhìn hai anh em Malfoy quyết đấu, Aquila chợt mở miệng, "Tôi nhận thua."

Thủ Lĩnh Nam Sinh thấy vẻ mặt không ngoài ý muốn của Draco, trong lòng biết chỉ sợ người muốn làm thủ tịch là Draco, tuy không có tiền lệ, nhưng quy tắc nói rất rõ, "người thắng cuối cùng sẽ là thủ tịch năm nhất", dù vì nguyên nhân gì, Aquila nhận thua cũng đã đủ rồi.

Các rắn nhỏ ở đây đều hiểu được, cũng không phải không có người cảm thấy không phục, nhưng nhìn Aquila đang vô cảm đứng cạnh Draco, kẻ ngốc cũng biết cái giá khi đi khiêu khích, thần chú giải giới vừa nãy là đồ thật đó.

"Vậy thì có phải nên tuyên bố rồi hay không?" Draco hài lòng đảo qua mọi người, tốt lắm, xem ra hôm nay không có tên nào ngu ngốc.

"Nếu như không có ai có ý kiến gì khác," Thủ Lĩnh Nam Sinh dừng một chút, "Thủ tịch năm nhất, Draco Prince Malfoy."

Draco nâng cao cằm, như là ông vua tuần tra lãnh địa của mình, Aquila bên cạnh yên lặng nhìn cậu ấy, từ ban đầu cậu đã biết, ngoài Draco thì cậu không cần phải nghĩ gì khác.

"Ta cho rằng, các trò đã hoàn thành giao tiếp cần thiết rồi?" Cửa phòng sinh hoạt chung lại được mở ra, một giọng nói nhẹ nhàng truyền tới tai từng rắn nhỏ, rồi Snape mặc áo chùng màu đen rất khí thế đi tới, toàn bộ trang sức màu xanh bạc cũng như làm nền cho người đàn ông này, anh như sinh ra vì Slytherin, phát huy khí chất nhà này đến cực hạn.

"Chủ nhiệm." Thủ Lĩnh Nam Sinh cung kính cúi đầu, Merlin biết, trong nháy mắt đó hắn còn tưởng bản thân Salazar xuất hiện, không ai biết sự kích động trong lòng hắn, Slytherin rốt cuộc sắp quật khởi rồi.

122. Quyển 3 - Chương 122: Phát Biểu

"Ta cho rằng, các trò không phải là sư tử trong đầu chỉ có cỏ lác," Snape đứng lại ở phía trước, anh híp mắt, giọng nói nhẹ nhàng như tơ lụa mềm mịn xẹt qua tai mỗi người, nhưng ý tứ trong đó khiến họ không tự giác đứng thẳng lưng, "Slytherin tuân thủ quy tắc, Slytherin lợi dụng quy tắc, đừng để ta biết các trò miệt thị vinh dự của nhà chỉ vì tự cao tự đại ngu xuẩn. Năm năm liên tục Cúp Nhà chưa bao giờ ở Slytherin, chẳng lẽ chỉ có một mình ta chú ý vinh quang Slytherin đang trở nên ảm đạm, mà các trò ở tại đây là nguyên nhân duy nhất đè ép nó, hay là các trò đã mặc kệ chính mình, bằng lòng cho cái đám Gryffindor không bằng cả quỷ khổng lồ kia dẫm dưới chân mà không hề dị nghị?" Nói xong câu cuối cùng, khí thế xà vương của Snape bùng nổ, cả năm năm đều không nhận được Cúp Nhà, thậm chí có một năm còn xếp cuối, Merlin biết khi anh nhìn thấy thành tích ấy, gương mặt lạnh tới mức gần đông lạnh cả nửa Hogwarts.

Theo lời kể của Snape, dù là học trò năm nhất hay là từ năm hai tới năm bảy đều hổ thẹn cúi đầu, đương nhiên họ có thể nói là vì họ vẫn luôn không có một người dẫn đường – một người chủ nhiệm làm họ tin phục, trong lúc quan trọng có thể ra mặt cho họ, nhưng Slytherin cũng không tìm lý do, mọi lý do chỉ là cái cớ.

"Nếu các trò còn có một chút tự giác biết mình là Slytherin," Snape nhìn biểu hiện của mọi người, trong lòng âm thầm gật đầu, Slytherin chính là Slytherin, xem cái đám rắn nhỏ này, tuy chúng không bộc lộ tài năng như kiếp trước nhưng theo đuổi vinh dự thúc giục họ cố gắng đi về phía trước, "Từ hôm nay trở đi hủy bỏ mọi trang sức trong ký túc xá, tự mình phải hoàn thành, nếu không thì tin tưởng thư viện Hogwarts sẽ giúp các trò, các thủ tịch nói vậy cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan, một tuần, đủ để các trò biết cái gì gọi là dựa vào năng lực của mình."

Không đợi rắn nhỏ kịp phản ứng, Snape nói tiếp, "Phòng làm việc của ta ngay ở hầm, tin rằng các trò biết khi nào thì nên tìm ta, khi nào thì không nên, hơn nữa, mỗi người chép thủ tục Slytherin mười lần, chủ nhật này nộp. Có ai có ý kiến gì không?" Anh nhìn toàn phòng, vừa nãy không phải anh không thấy được có mấy rắn nhỏ lộ vẻ không đồng ý, căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, khi anh lên làm chủ nhiệm thì khi ra lệnh cũng bị không ít lực cản, lần này anh cũng chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng Snape không nghĩ là, thân phận anh xưa đâu bằng nay – bậc thầy độc dược trẻ nhất thế kỷ nay, bạn đời gia chủ Malfoy, gia chủ Prince… dù thân phận nào thì cũng đủ để các rắn nhỏ kiêu ngạo phải câm miệng.

Slytherin coi trọng nhất gia thế, thực lực, danh dự, Snape không thiếu cái đầu tiên, nhất là khi anh tự dựa vào mình để đoạt được tất cả, cũng làm rắn nhỏ phải kính trọng. Trong tình huống đó, Snape nói gì, dù trong lòng không đồng ý bao nhiêu thì cũng không có rắn nhỏ nào dám trực tiếp phản bác.

"Được rồi, nếu không có ý kiến gì thì các trò nên biết làm như thế nào." Snape tổng kết, "Nhớ kỹ, Slytherin vĩnh viễn không từ bỏ những gì họ nên có, hiểu quy tắc, lợi dụng quy tắc, cầm hết vinh quang thuộc về các trò."

Lời cuối cùng khiến mỗi rắn nhỏ đều nâng mặt lên, dù Snape vừa ra lệnh khiến ai có khó chịu nhưng mọi người đều đồng ý lời này. Slytherin vốn phải kiêu ngạo, vinh quang, họ bụng làm dạ chịu.

Snape cẩn thận quan sát vẻ mặt các rắn nhỏ, cuối cùng nhận được đáp án hài lòng, nghĩ lại kiếp trước Slytherin đã từng suy sụp, Snape âm thầm thề, lúc này, anh sẽ bảo vệ tốt rắn nhỏ của anh, Slytherin rồi sẽ đi về vinh quang.

— Tôi là đường ranh giới Snape tuyên bố giải tán —

Cũng giống khi Lucius và Snape tới trường hai người một ký túc xá, theo lý Draco ở cùng Aquila. Nhưng vì Snape kiên trì, hiện giờ ký túc xá không chỉ có không gian nhỏ hẹp, đồ vật cũng chỉ có hai cái giường cứng cùng hai tủ quần áo, một cây đuốc nhỏ đáng thương trên vách tường đang lay lắt, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy đây là địa lao chứ không phải là ký túc xá học sinh.

"Anh~" Draco nhìn hoàn cảnh chung quanh, khó chịu bĩu môi, trước mặt Aquila cậu luôn không che dấu tâm trạng của mình, "Nơi này cho người ở sao!" cậu chán ghét đi vào phòng tắm, Merlin ơi, không có bồn tắm lớn, làm sao cậu xử lý được bản thân?

"Dra, ở bên kia chờ một lát, ngoan." Đối phó với em trai nhà mình, hiển nhiên Aquila rất có kinh nghiệm, thừa dịp Draco vào phòng tắm, cậu đã chỉnh lý một góc nhỏ, nơi đó đã đặt xong một cái tủ đặc trưng Malfoy, trên bàn thậm chí còn có một ly sữa.

"Anh trai là tốt nhất~" Draco trực tiếp nhào vào lòng Aquila, sau khi cậu lớn lên một chút, dù là ông nội hay là cha đều có ý không cho cậu làm động tác này, kêu là "cậu trưởng thành". Nhưng Draco thích ở trong lòng người nhà, kết quả cuối cùng, Aquila trở thành lựa chọn duy nhất.

Theo thói quen, Aquila ôm người vào lòng, thậm chí cậu còn vuốt vuốt tóc Draco, "Đi bên kia đợi một lát, anh sẽ xong ngay, em còn chưa ăn gì ở tiệc khai giảng, nhanh uống sữa trước đi." Rất ít người biết, không phải Aquila không thích nói chuyện, trên thực tế, đối diện với Draco, có đôi khi cậu lải nhải như một ông cụ non.

"Em biết rồi." Nhớ tới tiệc khai giảng, Draco đã nghĩ tới Muggle tóc đỏ Gryffindor kia, sắc mặt cậu trở nên khó coi, "Anh, chúng ta đi tìm papa trước đã, em có chuyện muốn nói với người."

"Là về tiệc khai giảng?" Aquila một tay khẽ vuốt trên lưng Draco theo bản năng, không có cách nào, họ vẫn luôn dùng chung phòng, rất nhiều đêm Draco không ngủ được Aquila đều làm vậy dỗ em trai nhà mình đi

vào giấc ngủ, mà thời gian dài, Draco cũng quen được anh trai an ủi, đôi khi Lucius và Snape dỗ dành cũng không bằng Aquila.

"Vâng, anh cũng đi cùng đi." Như là nhớ tới khủng hoảng ngay lúc đó, Draco vùi mặt mình vào lòng Aquila, hít thật sâu mùi quen thuộc trên người anh, mùi độc dược thoang thoảng cộng thêm mùi hoa nguyệt quang ấy.

"Được." Aquila thấy Draco khẩn trương, động tác cậu không ngừng, trong lòng lại gạch một nét đậm dưới tên Su, khiến em trai nhà mình căng thẳng tới thế, rốt cuộc là tại sao?

Vì vừa mới phát biểu xong, phòng làm việc của Snape rất yên ắng, đứng ở nơi quen thuộc, Snape vô cùng cảm thán. Kiếp trước và kiếp này, có một số việc thay đổi, có một số việc không thay đổi, nhưng giờ đây, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ những gì mình có được.

"Giáo sư, có người tìm." Medusa trên cửa lên tiếng, khác với mấy chủ nhân trước, Snape khiến Medusa cảm nhận được mùi vị tương tự Salazar.

"Mời vào." Snape ngồi ở vị trí mình thường ngồi nhất ở kiếp trước, đoán xem ai là người đầu tiên tìm mình, là Thủ Lĩnh Nam Sinh, hay là Huynh Trưởng?

"Papa!" Draco trực tiếp chạy tới, kéo tay áo Snape, "Sao người không nói cho Dra người sẽ làm giáo sư?" Giọng nói cậu giận dỗi.

"Cha con và ta cũng mới quyết định thôi." Đối diện với Draco, dù trong lòng Snape luôn nói thằng bé không hề giống Draco kiếp trước nhưng mỗi khi nghĩ tới thanh niên vuốt bia mộ Lucius nói "Con không trách ba đỡ đầu" ở khu mộ Malfoy kia, Snape lại không nhịn được cưng Draco hơn, dù sao nhóc bạch kim này sớm hay muộn sẽ bị Lucius bọn họ làm hư, mình dạy dỗ Aquila là được rồi.

"Papa." Trong mắt Aquila cũng tràn đầy khát khao, papa của cậu là giáo sư độc dược, có thể đoán được, tiến trình học tập độc dược trong tương lai sẽ không bị chậm lại.

Đối với con lớn nhà mình, Snape chỉ gật đầu, "Sao vậy? Dù là hai đứa ta cũng không phê chuẩn trường hợp đặc biệt đâu." Anh đoán mục đích khả năng nhất của hai đứa.

"Papa, không phải nha, Aquila đều có thể chuẩn bị tốt." Draco kéo kéo tay áo Snape, "Là vì cái khác, tiệc khai giảng…" Draco đột nhiên dừng lại, khi được Chúa tể Hắc ám đời trước đã từng làm trợ lý hiệu trưởng giáo dục, Draco rất cảnh giác với tính an toàn của Hogwarts.

"Đi theo ta." Kiếp trước đã làm hiệu trưởng Hogwarts Snape hiểu Draco đang băn khoăn cái gì, điều này cũng khiến anh hứng thú với đề tài sắp thảo luận của đứa con nhỏ, đúng là Draco đã bị làm hư, nhưng Snape cũng biết, được Chúa tể Hắc ám đời trước và gia chủ Malfoy trước đồng thời dạy dỗ, Draco cũng biết đúng mực.

Ba người đi vào phòng ngủ chủ nhiệm Slytherin, vài phòng ngủ của chủ nhiệm đều ngăn cản quyền hạn của hiệu trưởng, nói chuyện trong này hoàn toàn có thể yên tâm.

"Papa, Muggle Gryffindor tên Su Hole, trước kia người đã gặp qua chưa ạ?" Câu nói đầu tiên của Draco khiến Snape giật mình, tuy không biết tên này đại diện cho ai, nhưng anh nhìn thấy Gryffindor tóc đỏ mắt xanh ấy.

"Không." Snape nghiêm túc trả lời, anh biết Draco còn nói tiếp.

Quả nhiên, tay Draco cầm tay áo Snape thật chặt, Aquila nhìn sắc mặt Draco, trong lòng lại gạch thêm một nét dưới tên Su.

"Khi phân loại, con và anh tách ra, Gryffindor kia ngay ở trước chúng con, trong lúc chờ đợi con nghe thấy cô ta đang tìm ai đó, miệng nhắc tới "giáo sư Snape"…" Nói đến chuyện chính, Draco rất trực tiếp.

Sắc mặt Snape thay đổi, anh hiểu được ý của đứa con nhỏ.

Từ khi anh kế thừa gia tộc Prince, đương nhiên cũng bao gồm trở thành bạn đời của Lucius, anh được gọi là "ngài Malfoy", "ngài Prince" nhưng không ai gọi anh là "ngài Snape". Dù hiện tại đã trở thành giáo sư

độc dược học Hogwarts nhưng "giáo sư Prince" là tên gọi duy nhất của anh, "giáo sư Snape" chỉ thuộc về "tương lai đã định" không đạt được kia thôi.

Dù là ở giới phù thủy rất nhiều người đã quên anh từng có tên là "Severus Snape", một phù thủy nhỏ sống ở giới Muggle sao lại biết được?

Aquila nghe tới đó, cũng hiểu được nghi hoặc của Draco, dù điều này không đúng, nhưng chỉ vậy cũng không khiến sắc mặt em trai nhà mình khó coi như thế.

"Rồi con đặt đồ ông nội Gellert cho lên áo chùng cô ta." Draco tiếp tục kể, Snape và Aquila biết cậu đang nói tới cái gì, là bậc thầy luyện kim, ý tưởng của Gellert vài năm gần đây càng ngày càng đồng hóa, vật phẩm luyện kim "nghe trộm" được trong vòng liên tục nửa tiếng chính là một trong số đó. Đặc điểm lớn nhất của vật phẩm này chính là có thể nghe giọng nói của đối tượng được chỉ định trong vòng nửa tiếng, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, một là khoảng cách không thể quá xa, hai là thời gian không lâu.

Chúa tể Hắc ám đời trước làm ra vốn chỉ đưa cho Draco nghịch, không ngờ hôm nay lại có tác dụng. Theo lời kể của Draco, rốt cuộc Aquila hiểu được vì sao Draco lại nhìn chằm chằm Su như vậy, em ấy đang nghe cô ta nói gì.

"Hole (H) ở đầu tiên, rồi tới Malfoy (M), cuối cùng mới là anh trai (P Aquila họ Prince)." Dường như Draco còn có thể nghe được tiếng Su, "Nhưng có vẻ cô ta rất thất vọng vì được phân vào vào Gryffindor, hình như cô ta đã yêu cầu vào Slytherin với Mũ Phân Loại nhưng bị từ chối, sau khi đến lượt con cô ta nói "quả nhiên", khi tới lượt anh…" Giọng Draco hơi khẩn trương, "Cô ta khẽ nói cái gì là "đồng hương", "hiệu ứng cánh bướm", "không cần quan tâm"… linh tinh, con luôn quan sát vẻ mặt cô ta, Gryffindor kia, cô ta muốn giết anh."

Nói đến phía sau, sắc mặt Draco xanh mét, đương nhiên không phải vì Su nói cô ta muốn giết Aquila mà lời nói của Su có vẻ rất quen Aquila, dường như họ ở cùng một thế giới vậy. Cảm giác bị bài xích khiến Draco trắng mặt, có phải anh trai nhà mình sẽ đi cùng một cô bé khác đến thế giới không có cậu hay không.

Chỉ nghĩ tới khả năng Aquila rời khỏi mình, Draco đã cảm thấy trong lòng không thoải mái, ngay từ đầu không phải anh trai chỉ thuộc về cậu sao? Thật giống như Merlin đã xác định vậy, papa chỉ có thể là của cha, từ khi họ sinh ra, anh trai không phải là của cậu sao?

Ở góc độ nào đó, Draco bối rối y như Aquila. Ngoài cái này, Draco còn nói về Kẻ Được Chọn, Potter được phân tới Hufflepuff, Su kia cực kỳ khiếp sợ, không bình thường, trước khi phân loại không ai biết mình sẽ được phân tới đâu cả.

Đương nhiên Snape chú ý tới Draco băn khoăn, nhưng hiện tại anh hoàn toàn không có tâm trạng suy nghĩ cái này, "Dra, đừng lo, ta với cha con sẽ giải quyết, đừng tách khỏi anh trai con." Bản thân đã có kinh nghiệm du lịch thời không, Snape rất nghi ngờ lai lịch của Su, nhưng chuyện này không cần để hai đứa dính vào.

"Dạ, papa." Draco cúi đầu, cậu biết mình còn nhỏ.

Aquila hơi lo lắng nhìn Draco, cậu không phải Snape, tập trung vào em trai cậu rõ ràng cảm thấy khiến Draco mặt tái nhợt không chỉ vì điều em ấy nói.

"Qui, cẩn thận, nếu có sự cố, dùng Khóa Cảng." Snape không thể xác định được lai lịch của Su, anh chỉ có thể bảo con mình cẩn thận, giờ phút này Snape vô cùng cảm ơn Dumbledore, dù là nguyên nhân nào gửi thư mời cho anh, năm nay quả nhiên tới Hogwarts là đúng.

Anh đưa Qui và Dra nhà mình ra ngoài, quay đầu ném một nắm bột floo vào lò sưởi, nhìn ngọn lửa trong đó bốc lên, "Lucius." Anh nói.

Rất nhanh, trong ngọn lửa màu xanh xuất hiện cái đầu với mái tóc dài bạch kim đặc trưng cho Lucius, "Em nhớ tôi sao? Sev thân mến của tôi."

Snape không có thời gian trêu đùa với y, "Tình huống có thay đổi, chúng ta có thể có rắc rối."

123. Quyển 3 - Chương 123: Năm Nhất Bắt Đầu

Nghe xong Snape miêu tả, Lucius cũng nghiêm túc hẳn, "Sev, một thời gian ngắn nữa tôi sẽ tìm cơ hội tới Hogwarts một chuyến, đến lúc đó xem có thể thấy nữ sinh kia hay không." Dây thần kinh âm mưu quý tộc bị rung lên, Lucius không tin sau lưng Su này không có ai sai khiến, chỉ dựa vào phù thủy nhỏ giới Muggle sao có thể biết nhiều chuyện như vậy. Y không giống với Snape, đương nhiên y cũng nghi ngờ về người du lịch thời không, là ai từ "tương lai" trở lại "quá khứ" cũng không thể đứng im một chỗ, là người sẽ có tiếc nuối, ít nhất, một phù thủy quen sống ở giới phù thủy sẽ không thể ở giới Muggle nhiều năm như vậy.

"Chú ý một chút động tác của Bộ Pháp thuật gần đây, tôi sẽ quan sát Qui và Dra," Snape dừng một chút, "Có muốn báo cho cha không?"

Nhắc tới Abraxas, Lucius hừ một tiếng, cực kỳ khinh bỉ vì cha nhà mình giờ vẫn chưa "thu phục" được Chúa tể Hắc ám đời trước, hay là tuổi càng lớn da mặt càng mỏng? "Cha và bác Gellert tới nước Pháp, nói là có chuyện gì đó." Lucius cũng không muốn để Abraxas tham gia khi mà chưa làm rõ mọi chuyện, một mặt dù sao Abraxas đã là gia chủ đời trước, mặt khác hiện tại gần như người đã "gả" tới nước Đức, rất nhiều chuyện tới nỗi cùng đường thì Lucius sẽ không làm phiền người.

Snape cũng có thể hiểu được, "Luci, cẩn thận."

"Yên tâm đi, Sev thân mến của tôi, dù sao em luôn biết rõ cơ thể của tôi mà?" Nói xong Lucius còn ám chỉ dùng tay miết môi mình.

"Veela ngu ngốc đầu óc chỉ toàn rác vàng!" Snape đỏ mặt, tuy mấy năm nay anh không còn vừa chạm vào đã đỏ mặt nữa, nhưng vừa nghĩ tới mình đang ở phòng làm việc kiếp trước, Snape đã cảm thấy không được tự nhiên.

Biểu hiện của Snape khiến mắt Lucius sáng ngời, năm gần đây cực kỳ hiếm thấy bạn đời nhà mình quyến rũ như vậy, nếu có cơ hội... khụ khụ, Lucius vội vàng kéo suy nghĩ của mình lại, y vẫn nên nghĩ tại sao có thể công khai tới Hogwarts đi thôi.

Bởi một hướng này, Snape quên nói cho Lucius là Dra nhà mình được làm thủ tịch năm nhất, khiến ngày hôm sau đi làm ở Bộ Pháp thuật Lucius không thể hiểu nổi vì được vô số quý tộc chúc mừng, cho đến chiều mới biết được tin tức này.

Nhận được tin tức Lucius như con công xòe đuôi bắt đầu lưu lại dấu chân mình ở mỗi ngành, cuối cùng y còn để ưng vàng Malfoy gửi một bức thư cho Abraxas.

Đang ở nước Pháp cùng Gellert thăm một bậc thầy Abra nhanh chóng biết "thắng lợi" của Dra, biết các cháu nhà mình đương nhiên Abra có thể hiểu đã xảy ra chuyện gì. Dra quá ỷ lại vào Qui, như vậy không tốt với sự phát triển của bản thân thằng bé.

Lần đầu tiên Abra lo lắng nhìn kỹ quan hệ hai anh em, nhưng nhất thời chú cũng không nghĩ được cách nào.

Gellert nhanh chóng phát hiện Abra ngơ ngẩn, trên thực tế, nhiều năm sống chung như vậy, giữa hai người không chỉ là sự thu hút hay tình yêu, thói quen ràng buộc là miêu tả tốt nhất dành cho họ, đó cũng là nguyên nhân vì sao Gellert nhận ra lại Abra khác thường.

Khi hỏi Abra rõ ràng Chúa tể Hắc ám đời trước lại xua đuổi suy nghĩ của chú, "Qui và Dra biết mình đang làm gì, em đừng cho rằng Qui chỉ thích độc dược và thần chú, nói gì thì nói, thằng bé cũng là một Malfoy." Câu nói cuối cùng của Gellert có hàm xúc, là người có lập trường khách quan nhất trong bốn người, Chúa tể Hắc ám đời trước mơ hồ nhận ra quan hệ giữa Qui và Dra, nhưng khi dây dưa nửa thế kỷ với Dumbledore và làm bạn với Abra mười mấy năm, Gellert chỉ hy vọng ông tận mắt nhìn đứa nhỏ được hạnh phúc, còn đâu thì ông không mong muốn gì khác.

Không thể không nói gừng càng già càng cay, ít nhất trong quan hệ của Qui và Dra, Gellert đi trước mọi người, thậm chí kể cả hai đương sự.

Màn ảnh quay lại về Hogwarts nước Anh, vài ngày từ khai giảng, phần lớn động vật nhỏ đều bỏ đi sự mới lạ ban đầu, dần dần quen cuộc sống trường học.

Harry sống rất vui ở Hufflepuff, ở đây bốn người một gian phòng ngủ, chung phòng với cậu là ba lửng nhỏ ngay từ đầu còn không dám tới gần cậu, dù sao cũng vì cái thanh danh Kẻ Được Chọn, sau khi Harry can đảm chủ động chào hỏi họ thì tình huống hoàn toàn thay đổi. Có lẽ Hufflepuff không đủ thông minh nhưng họ là đám phù thủy nhỏ thiện lương nhất thế giới này, rất nhanh, Harry được chào đón, cũng biến thành đối tượng được bảo vệ trong lòng các lửng nhỏ.

Merlin biết, khi thấy ánh mắt Harry lúc họ lơ đãng nói chuyện về ba mẹ cậu, đôi mắt xanh biếc ấy dần dần hiện lên sự yếu ớt khiến người ta quan tâm và bảo vệ.

Vì thế, trong lúc Harry hoàn toàn không biết thì nhóm "bảo vệ Kẻ Được Chọn" được thành lập ở Hufflepuff, mà sau này, quả thật họ cũng cống hiến một sức mạnh lớn cho cuộc sống yên bình ở trường học của Harry. Bạn nói thế lực Hufflepuff đơn mỏng, hừ, hàng năm nhân số đi vào Hufflepuff đều là nhiều nhất, cái này còn chưa tính, những năm gần đây Ravenclaw và Slytherin quan hệ với Huhfflepuff cũng không tồi, các lửng nhỏ chỉ đơn thuần được họ giúp một chút việc nho nhỏ – ví dụ như vô tình ngăn cản người nào đó, hoặc khiến người nào đó không thể nào tới gần Hufflepuff hoàn toàn có thể làm được.

Bởi vậy, Su và Ron sau khi được hiệu trưởng Dumbledore khuyên nhủ vô cùng hối hận vì câu nói "kẻ nhát gan" trên lễ phân loại vẫn không tìm được thời cơ nói chuyện riêng với Harry, mà Hermione ngay từ đầu vô tình gặp được trên toa xe cũng bắt đầu chậm rãi rời xa họ, dù sao thì, trong lòng cô bé Hermione, học sinh tới trường là vì học tập, kể cả bạn học Potter có phải là Kẻ Được Chọn kia hay không thì cậu ấy không hề liên quan tới thành tích học tập của cô, có thời gian thì không bằng cô đọc thêm một quyển sách.

Hermione hiếu học khác với Gryffindor chăm chỉ xuất hiện tại thư viện cũng được Ravenclaw chú ý. Ngoài dự đoán của Hermione, trong đó còn có Neville Longbottom Gryffindor – chẳng qua Hermione là theo Ravenclaw, còn Longbottom lại theo Hufflepuff.

Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản tình bạn của họ, rất nhanh, toàn bộ Gryffindor cũng biết, người thừa kế máu trong nhà Longbottom không chỉ cực kỳ ngốc còn coi trọng một Máu Bùn.

Không ít Gryffindor xuất thân từ gia đình Hội Phượng Hoàng, họ kêu la phải bảo vệ Muggle nhưng lại chưa từng nghiên cứu rốt cuộc Muggle là gì. Thật ra, họ có cảm giác ưu việt vì mình là phù thủy.

Cảm giác ấy rất tự nhiên cũng được "di truyền" lên con của họ, Gryffindor cũng không coi trọng huyết thống, nhưng nếu bạn cẩn thận quan sát sẽ nhận ra, đứa nhỏ từ những gia đình phù thủy máu trong gần như sẽ không lựa chọn một Máu Bùn.

Đương nhiên nổi danh gần đây nhất là vợ chồng Potter, nhưng xem kết cục của họ đi, Gryffindor luôn chiến đấu vì chính nghĩa, nhưng cũng không có nghĩa là họ không coi trọng tính mạng của mình.

Trong tình huống đó thì bên Gryffindor có vài lời đồn rất khó nghe, nhất là Hermione tài trí hơn người có cảm giác xuất sắc hơn càng khiến một số phù thủy nhỏ cảm thấy mất tự nhiên, danh tiếng "cô nàng biết n thứ" được truyền ra, nhưng chỉ có họ mới biết trong đó có bao nhiêu phần là khẳng định, và bao nhiêu phần là trào phúng.

Ngoài những cái này thì giáo sư độc dược học "khủng bố" Slytherin cũng bắt đầu có tiếng.

Đừng nhìn vào gương mặt đẹp trai cộng trang phục kín đáo tiêu chuẩn người nước Anh của giáo sư Prince, không nói tới thành tựu cá nhân và phong phạm quý tộc vừa nhìn đã thấy thì vào lớp học độc dược đầu tiên của anh – Ravenclaw và Hufflepuff, suốt cả tiết chỉ có hai ba Ravenclaw miễn cưỡng đủ tư cách giao độc dược, còn đâu gần như các ưng nhỏ và lửng nhỏ đều bị gắn mắc "quỷ khổng lồ không có đầu óc". Hậu quả của việc thay đổi giáo sư độc dược liên tục của Hogwarts trong một thời gian dài đã hiện ra, căn bản kém, tri thức thiếu, không có kết cấu… nhìn hành động của các động vật nhỏ khiến hai mắt Snape bốc lửa, sự lãng phí dược liệu đối với Snape coi dược liệu như mạng sống thì quả thực không thể chịu nổi.

Vì vậy, danh hiệu "lão dơi già khủng bố nhất Slytherin" của kiếp trước lại được nêu ra, sau từng lần từng lần phun nọc độc, cuối cùng các động vật nhỏ Hogwarts thu lại vô số trái tim thủy tinh, cùng với gương mặt cười như nứt ra của ông chủ tiệm dược liệu. Không còn cách nào, vạc nổ rất nhiều, nhất là những lửng nhỏ, gần như mỗi lớp học chấm dứt thì cũng sẽ có mấy con cú bay đi, khi về mang theo vạc mới. Nên may mắn vì vạc Hogwarts là thiết bị bình thường nhất sao? Nếu không chỉ dựa vào phí mua vạc thôi cũng đã đủ một số động vật nhỏ kêu cha gọi mẹ rồi.

Sau hai tháng gà bay chó sủa, Hogwarts chào đón Halloween, không có Kẻ Được Chọn "không biết phân biệt" của kiếp trước, Draco cũng không nghĩ cách gây rắc rối cho Kẻ Được Chọn, còn vì nể mặt Blaise.

Merlin biết vào ngày thứ ba khai giảng các Slytherin đã cảm thấy kinh khủng bao nhiêu khi gặp được Kẻ Được Chọn đang ngại ngùng ở phòng sinh hoạt chung nhà mình thế nào đâu.

Tuy sau chiến cũng không có bao nhiêu phù thủy chỉ trích Slytherin, nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, người thừa kế Slytherin bị một phù thủy nhỏ sinh ra ở Gryffindor đánh bại là sự thật, bởi vậy các rắn nhỏ Slytherin rất phức tạp khi nhìn về phía Kẻ Được Chọn.

Nhất là khi cậu không tới Gryffindor mà được phân tới Hufflepuff, dù họ biết Hufflepuff không phải trại tập trung của bọn đần nhưng trong mắt Slytherin các lửng nhỏ theo đuổi sự yên bình là hoàn toàn của việc không có chí, một Kẻ Được Chọn… không có dã tâm?

Điều này cũng khiến rất nhiều rắn nhỏ cảm thấy hỗn loạn, không rõ thái độ của mình. Nhưng rất nhanh họ cũng sẽ không có lựa chọn.

Người thừa kế Zabini đi cùng, hai anh em Malfoy cam chịu và người thừa kế Parkinson thân thiết, các rắn nhỏ đã biết Kẻ Được Chọn được vài gia tộc cao nhất trong giới quý tộc Slytherin thừa nhận, dù cậu ta dùng cách nào đi nữa.

Vốn như nước với lửa, thậm chí kiếp trước vì họ nhập học mà khiến toàn bộ Hogwarts trở nên cực kỳ "náo nhiệt", các học sinh năm nhất lần này lại sống chung rất hài hòa, Snape rất hài lòng, học trò mà, cuối cùng vẫn phải tập trung vào học hành. Anh hiểu rõ, bắt đầu từ lúc đưa ra bình độc dược năm ấy, giữa anh và Lily cũng không còn gì nữa. Còn Potter, hừ, dính ít ánh sáng của Lily, so đo với một người chết không có ý nghĩa gì.

Còn Kẻ Được Chọn… nói thực ra, tình cảm của Snape với Harry có thể là phức tạp nhất, kiếp trước có lẽ anh căm hận, có lẽ là bảo vệ, dù Harry nhận hay không nhận thì Snape đều cảm thấy đó là chuyện của mình, vì thế cho tới giờ anh cũng không suy nghĩ về cảm thụ của Harry.

Nhưng trong vài năm trở thành hồn ma, anh nhìn Kẻ Được Chọn chậm rãi rời xa vòng luẩn quẩn kia, chậm rãi sống trong mảnh đất nhỏ của mình, anh lại hiểu, rất nhiều lúc Dumbledore điên điên khùng khùng nhưng cụ ta nói đúng một câu, chiến tranh vĩnh viễn chỉ cho người ta nỗi đau và mất mát.

Cả đời này nhìn thấy Kẻ Được Chọn lần nữa, Snape lại cảm thấy yên bình chưa từng có, nợ Lily sớm đã trả, Potter đã chết lâu rồi, rất nhiều chuyện đã không còn ý nghĩa, cũng khiến Snape đối xử với Kẻ Được Chọn không khác gì các lửng nhỏ khác.

Đối với thái độ này của Snape, có người hài lòng, đương nhiên cũng có người không vui, mọi chuyện hoàn toàn phát triển vượt tầm kiểm soát cũng không tốt, mà Halloween, là một cơ hội cô để mọi chuyện tiến vào quỹ đạo một lần nữa.

124. Quyển 3 - Chương 124: Trước Halloween

Vào tiệc tối Halloween, xem như là ngày hội đầu tiên sau khi các phù thủy nhỏ bận học hành, vì chào đón ngày lễ này, không ít động vật nhỏ tốn công, nhất là truyền thống Halloween– hóa trang càng khiến cả gái lẫn trai vô cùng mong chờ, dù là học sinh mới vào học cũng muốn chơi đùa một cách công khai, thả lỏng thần kinh của mình.

Trong bầu không khí thoải mái ấy, gia chủ Malfoy đề xuất lý do "đại diện ban giám đốc thẩm tra sự thật" nhanh chóng được thông qua, dù người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lucius cũng không phải hướng về Hogwarts, nhưng hình tượng gia đình tiêu chuẩn của nhà Malfoy lại có tác dụng mãnh liệt – suy bụng ta ra bụng người, nếu ai có bạn đời và hai con đều ở Hogwarts, thì anh ta cũng sẽ muốn đoàn tụ với gia đình.

Bởi vì lý do này, trong khi Dumbledore hoàn toàn không biết gì, Lucius cũng đã chuẩn bị xuất hiện tại Hogwarts vào Halloween, thậm chí y còn không thông báo cho bạn đời, định cho cậu ấy một "bất ngờ". Nhưng vào Halloween bất ngờ này rốt cuộc là bất ngờ hay hoảng sợ thì không phải do Lucius khống chế.

Giống với mọi động vật nhỏ Hogwarts, Draco đã sớm hứng thú chuẩn bị đồ hóa trang cho anh trai và bản thân vào Halloween, đương nhiên rồi, không phải Dra không nghĩ tới papa nhà mình, nhưng cậu luôn hiểu mức độ cố chấp của cha với những việc liên quan tới papa, Draco sẽ không làm những chuyện lấy lòng thế này.

Nói tóm lại, trong mấy tháng trở thành thủ tịch Slytherin, Draco cũng coi là xuôi chèo mát mái. Không cần phải nói, chỉ vào việc "giáo sư độc dược khủng bố nhất" toàn trường cũng phải chịu thua khi Draco làm nũng thì Draco cũng đã đủ để trở thành đối tượng sùng bái của toàn học trò năm nhất. Đặc biệt là vị "hoàng tử Slytherin" này thành tích cũng không kém, ngoài độc dược, thuật biến hình, thần chú, lớp học bay… dần dần đều biểu hiện không tồi, tuy các giáo sư có thể nhìn ra trước khi nhập học phù thủy nhỏ này không được nhận giáo dục về pháp thuật, nhưng sau khi bắt đầu học tập lại xuất sắc hiếm thấy.

Còn Aquila thì càng không cần nói, sau khi Draco lấy được ngai vàng "hoàng tử Slytherin" thì "kỵ sĩ Slytherin" đã trở thành danh hiệu mới của Aquila.

Người có mắt đều có thể nhìn ra Aquila cưng chiều em trai mình thế nào, Draco lên lớp ngồi ở cạnh cậu, giúp cậu học tập; Draco tan học cậu đi cùng, lấy đồ; Draco đi thư viện thì cậu yên lặng đọc sách ngay cạnh, khi được em trai hỏi mới khẽ trả lời… lại càng không muốn nói khi học trở lại phòng ngủ.

Tuy không có mấy phù thủy nhỏ có cơ hội "đi thăm" phòng ngủ anh em Malfoy, nhưng từ sắc mặt khó coi của Blaise và sự hâm mộ không hề che dấu của Kẻ Được Chọn thì phòng ngủ của họ chắc chắn được trang trí khá khả quan. Dựa vào chính sách mới của chủ nhiệm năm nay, không ít rắn nhỏ thông minh càng thêm cung kính với anh em Malfoy, đùa à, hai phù thủy nhỏ mới 11 tuổi cũng đã có thể học biến hình, mở rộng không gian, Furnunculus!… thậm chí sử dụng thuần thục rất nhiều thần chú, còn chưa đủ chứng minh người nhà này không dễ chọc sao?

Không ai biết, thay đổi của Draco đến từ Aquila. Là một phù thủy nhỏ được cưng chiều từ bé, cho tới giờ Draco vẫn luôn nghĩ "Aquila biết thì mình không cần biết", bởi vậy tư chất của cậu về độc dược học và pháp thuật hoàn toàn lãng phí. Tuy Abra khuyên, Gellert cũng nói với cậu rất nhiều lần nhưng Draco hoàn toàn không để ý.

Giờ thì, Draco bắt đầu trở nên để ý, nguyên nhân rất đơn giản, hình như anh trai cậu coi trọng một Muggle.

Đương nhiên Draco không muốn nghĩ Aquila như vậy, nhưng không phải không thừa nhận, mấy tháng khai giảng này Aquila đặc biệt chú ý tới một người xa lạ, một người hoàn toàn không liên quan tới họ – Su Hole.

Lúc phát hiện đầu tiên là ngày hôm sau Draco trở thành thủ tịch, dù Draco là thủ tịch nhưng toàn bộ Slytherin không ai dám không nể mặt Aquila, gia tộc Malfoy và Prince là một chuyện, các rắn nhỏ cũng không ngốc, thực lực Aquila rất mạnh.

Trên bữa sáng lần đầu tiên Draco phát hiện anh trai mình ngơ ngẩn, mà nhìn tầm mắt Aquila, Draco ngạc nhiên phát hiện anh trai đang quan sát Muggle tóc đỏ kia!

Kết luận này khiến Draco suýt nữa đánh đổ cốc sữa trong tay, nếu nói ai hiểu Aquila nhất trên thế giới này thì chắc chắn sẽ là Draco, Aquila luôn không hứng thú về xã giao, bởi vậy có thể để anh ấy cố ý quan sát một người thì chắc chắn có nguyên nhân, Blaise như thế, Pansy cũng vậy. Tuy nhiên gia tộc Zabini và Parkinson vốn cần phải quan sát, nhưng trong vòng giao tiếp của họ thì Su không giống.

Không nói tới cậu nghi ngờ Su, mà thái độ của papa và cha đã quyết định Su không phải người cùng thế giới. Thế mà một người như vậy lại lọt vào mắt anh trai.

Draco rũ mi mắt, trong lòng tràn ngập tức giận và không cam, cậu không rõ cảm xúc này là vì Aquila coi trọng một Muggle hay là anh trai nhà mình thích một người ngoài nữa.

Đúng vậy, người ngoài, đối với Draco mà nói, người trên thế giới này được phân làm ba loại, Aquila, người nhà và người ngoài. Lần đầu tiên trong đời, Draco khủng hoảng, vì bị Aquila vứt bỏ.

Bởi sự khủng hoảng ấy, Draco ổn định tâm trạng, lần đầu tiên che dấu trước mặt Aquila, càng thêm quấn lấy anh trai, người ngoài thấy anh thương em như vậy, chẳng qua là em luôn quấn quýt lấy anh trai mà thôi.

Trừ cái đó ra, lần đầu tiên Draco bắt đầu coi trọng thần chú và độc dược mình ngứa mắt trước kia, có phải mình cũng giỏi thì anh trai sẽ không rời khỏi mình chứ? Aquila không thể hiểu hết Draco nghĩ gì, rõ ràng là vì lời nói hôm đó của Draco mà Aquila mới quan sát Su, tuy cậu vì tốt cho em trai nhưng Draco lại nghĩ lệch hướng, Aquila luôn đặt Draco ở vị trí đầu tiên cũng buồn bực vì Draco cố gắng. Em trai nhà mình đang cố nghĩ cách rời khỏi mình sao?

Cho tới giờ đều bị ỷ lại Aquila hơi khủng hoảng, dù sao có trưởng thành cỡ nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ, chỉ cần nghĩ em trai vừa sinh ra đã dính lấy và ỷ lại mình sẽ có một ngày không cần mình nữa, Aquila đã cảm thấy không thoải mái.

Cứ thế, Draco và Aquila như đà điểu giấu mình trong "trứng", giả vờ chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng có một số việc, bắt đầu là bắt đầu, có đôi khi vận mệnh giống như một đoàn tàu đang chạy, không đến cuối cùng thì không ai dừng được.

— Tôi là đường ranh giới Halloween bắt đầu —

Rốt cuộc tới Halloween, vô số động vật nhỏ tỉ mỉ hóa trang, nếu bạn cẩn thận quan sát sẽ nhận ra, hơn một nửa các động vật nhỏ hóa trang đều mang đậm sắc thái của nhà mình.

Ví dụ như phần lớn Gryffindor sẽ hóa trang thành dũng sĩ, anh hùng hoặc động vật có tính nguy hiểm mạnh, thậm chí anh em Wealsey giả làm Bằng Mã đang vui vẻ đối đầu, không thèm quan tâm cái cánh sắc nhọn nếu không cẩn thận sẽ làm bị thương người khác.

Nhiều Ravenclaw đều hóa trang làm học giả và giáo sư, thi thoảng còn có ưng nhỏ hóa trang thành một quyển sách đi tới đi lui, vừa thấy thì trang phục mỗi người đều có lai lịch.

Đặc điểm Hufflepuff thì rõ ràng hơn, hoàng qua, khoai tây, cà, cải trắng, bí đỏ… cứ là thực vật thì chắc chắn bạn có thể tìm được bên cạnh dãy bàn Hufflepuff, nhìn từ phía xa, Hufflepuff như một mảnh đất trồng rau.

Không giống với họ chính là Slytherin, nói gì cũng đừng bảo các rắn nhỏ từ bỏ sự lịch thiệp in sâu vào xương mình được. Một đám ma cà rồng nhỏ hoặc đứng hoặc ngồi, cầm cốc rượu nho đỏ chúc mừng nhau, người không biết còn đang cho là tham gia bữa tiệc cung đình nào đó.

Khi mà tất cả mọi người hóa trang khá phổ thông, ít nhất có vài người tự nhiên nổi bật lên.

Một là Ron và Su Gryffindor, tuy nói từ khai giảng họ đều đi cạnh nhau nhưng quan hệ của hai người cũng lạ, thái độ Ron rất nịnh nọt, nhưng Su sẽ mơ hồ hơn. Vào ngày hôm nay, Su kiên trì không hóa trang, chỉ mặc một áo chùng phù thủy bình thường, mà sau khi trang điểm đơn giản thì cặp mắt mang kính sát tròng xanh biếc có vẻ càng nổi bật, trực tiếp khiến Ron bên cạnh nhìn chằm chằm.

Vì phối hợp với Su, Ron cũng nhịn đau từ bỏ kế hoạch làm "anh hùng" của mình, hết sức chăm chú đi theo Su.

Ngoài hai người họ, Harry Hufflepuff quả thật vì Blaise đã đánh tiếng. Tương tự là áo choàng trắng, một cái xen màu đen vàng một cái xanh bạc phối hợp, đồ ngốc cũng biết người thừa kế Zabini đang cảnh cáo, Kẻ Được Chọn là bạn của cậu, muốn động vào người thì phải cân đo đong đếm sức nặng của mình đã.

Vì Blaise, gần như Harry không bị làm khó ở Slytherin, còn được Hufflepuff bảo vệ, hai bên cộng lại, mắt Harry còn thuần khiết hơn lúc mới vào vài phần, hợp với nụ cười ngại ngùng của Kẻ Được Chọn, chỉ một thoáng đã thu hút vô số ánh mắt. Kết quả Blaise hối hận dậm chân, cậu biết Harry của cậu là tốt nhất mà, bạn xem đi, chỉ thay đổi một cái kính thôi đã thay đổi rồi.

Người thu hút nhất phải nói tới anh em Malfoy, Aquila từ bỏ màu đen thường ngày mà lựa chọn màu trắng, mà Draco thì mặc màu đen – đây là yêu cầu đặc biệt của Draco năm nay, tuy Aquila không hiểu lắm nhưng vẫn làm theo.

Thật ra Draco nghĩ rất đơn giản, màu đen thuộc về anh trai, như vậy cậu sẽ "chiếm" lấy nó.

Đen trắng khác thường ngày khiến không ít người mắt lóe lên, có người hiểu biết tìm được bóng dáng của Aquila và Draco trên người đối phương, cũng chỉ có thời gian này, họ mới hiểu được vì sao Chúa tể Hắc ám đời trước lại nói Aquila cũng là một Malfoy, mà Draco cũng là một Prince.

Bữa tiệc sắp bắt đầu, dãy giáo sư còn trống hai ghế. Mắt Dumbledore lóe lóe, đứng lên hiền lành tuyên bố tiệc tối bắt đầu.

Mọi người vào chỗ, vở kịch mở màn, nhưng mọi chuyện thật sự có thể giống như kế hoạch của vị "đạo diễn" kia hay không? Không đến phút cuối cùng, ai cũng không biết.

125. Quyển 3 - Chương 125: Quỷ Khổng Lồ Tới

Dumbledore vừa tuyên bố bữa tiệc bắt đầu không bao lâu, cửa lễ đường Hogwarts được mở ra, rồi Snape mặc lễ phục màu xanh hoa văn bạc đen mặt đi vào, thấy Snape khí thế đi tới mang theo hơi thở "ta rất không vui" khiến không ít động vật nhỏ rụt người ra sau theo bản năng, muốn giảm đi sự tồn tại của mình.

Tuy khai giảng chỉ có mấy tháng, nhưng giáo sư Prince hoàn toàn đảo điên nhận thức của họ, lịch thiệp quý tộc gì, bậc thầy độc dược thần bí nào, tất cả không che dấu được bản chất độc mồm độc miệng của giáo sư Prince. Trong tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm khắc của thầy, các động vật nhỏ ở các nhà đều bị ngã ngựa, ngoài việc phản ứng không giống nhau thì cơ bản người người đều âm thầm kính sợ giáo sư Prince. Dường như với vị giáo sư này, dù bạn có làm gì thì cũng bị thầy ấy tìm được lý do trào phúng, mà kết quả thì ngoài trừ điểm còn có cấm túc.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, cấm túc tại hầm đã sắp xếp tới năm sau, ngay cả ở chỗ Filch cũng được xếp đầy, vì thế, người gác cửa Squib này mỗi lần thấy Snape đều rất cung kính.

Nhìn vị giáo sư đang cực kỳ khó chịu đi vào, các động vật nhỏ dừng cười nói, rồi lại bắt đầu, nhưng giọng nói đều thoáng nhỏ hơn.

Nếu nói cả đời này Snape được Lucius Malfoy nuôi trong biệt thự rất tốt, sau khi thức tỉnh huyết thống tinh linh thì thể chất cũng thay đổi một ít, có thể nói, hôm nay lên sân khấu Snape không chỉ có khí thế mà còn khiến người ta cảm thấy cực kỳ đẹp trai.

Chẳng qua, sự đẹp trai này của giáo sư độc dược không phải ai cũng có thể tiêu thụ được, ngoài Gryffindor nào đó.

Từ khi Snape đi vào, Su nhìn chăm chăm vào anh. Ngay từ đầu mục tiêu của Su đã rất rõ ràng, cô muốn trở thành duy nhất của giáo sư Snape.

Đã xem qua "Harry Potter" khi Su biết chuyện này không phải không khủng hoảng, nhưng sau sự bối rối ban đầu, Su cẩn thận tính toán tương lai của mình, mà một vấn đề quan trọng trong tương lai đó là – gả cho ai.

Theo thân phận Muggle của mình, căn bản Su không thèm nghĩ đến người trong Slytherin, cho tới giờ Su rất biết mình biết người, bắt rắn nhỏ luôn ghi nhớ luận điệu huyết thống ăn sâu bén rễ chấp nhận cô căn bản là không thể.

Nhưng Su cũng không quá bằng lòng chọn Harry, tuy Harry là nhân vật chính nhưng đứng cạnh cậu cũng không phải là bất tử, dù ai quá thân thiết với Kẻ Được Chọn đều có thể xảy ra án mạng.

Có thể nói, mục tiêu của Su rất rõ ràng – một phù thủy nam có sức mạnh, có thể chăm sóc cô, có địa vị, có tiền tài.

Dựa vào điều kiện như vậy trải qua sàng lọc, cuối cùng Su tập trung vào giáo sư Snape. Bậc thầy độc dược trong tiểu thuyết này đã mất cả đời vì một phù thủy Muggle, không thiếu danh không thiếu lợi, mà chỉ cần thầy ấy sống sót cũng sẽ là một người đàn ông vô cùng trách nhiệm, chỉ cần cô có thể đi vào lòng thầy.

Nhưng Su tin tưởng, ngoài tiểu thuyết, Su còn xem một phần lớn đồng nghiệp văn, theo đuổi giáo sư đơn giản chỉ như vài bộ sách đó, Su tin vào trí tuệ của mình.

Cũng vì thế, Su quen Harry, nhưng chưa từng nghĩ đi vào Hẻm Xéo trước, kinh nghiệm của "các tiền bối" trong đồng nghiệp văn đã nói cho cô, quen thuộc nội dung tiểu thuyết là ưu thế duy nhất của cô, mà tự tiện thay đổi không khác gì gia tăng hệ số nguy hiểm cho bản thân mình cả.

Rốt cuộc, Su nhận được thư báo nhập học như mong đợi, cũng đi vào Hogwarts. Thế mà chuyện vẫn thay đổi. Kẻ Được Chọn vào Hufflepuff, quan hệ thân thiết với Slytherin, giáo sư Snape đúng là giáo sư độc dược học, nhưng giờ thầy ấy được gọi là "giáo sư Prince"; và Aquila Prince kia nữa, Su nhớ rất rõ, trong "Harry Potter" căn bản không có người này!

Trong chớp mắt, Su liền đoán ở đây không chỉ có một mình cô là "người ngoài", dù kích động hiệu ứng cánh bướm thế nào thì cũng không thể quay lại mười mấy năm trước.

Vì thế Su nhìn chăm chú Aquila Prince, dù người khác không rõ cô còn không biết sao, mẹ Snape xuất thân từ gia tộc Prince, nhưng cho đến khi "Harry Potter" kết thúc thì Snape cũng không kế thừa gia tộc Prince, hiện tại thầy không chỉ kế thừa, trong trường học còn xuất hiện một người thừa kế Prince. Có thể chứng minh cái gì? Aquila Prince giống cô, không phải người thế giới này.

Dựa theo logic bình thường, suy đoán của Su cũng không có gì đáng trách, người sống từ nhỏ ở giới phù thủy đều biết tới liên hôn giữa gia tộc Malfoy và Prince, Aquila và Draco phân ra làm người thừa kế hai gia tộc, bởi vậy họ không mang cùng một dòng họ.

Vì đó là một kiến thức quá bình thường, nên cũng sẽ không có phù thủy nhỏ nào giải thích điều đó cho một phù thủy tới từ Muggle, trực tiếp khiến Su vẫn cho rằng Snape vẫn luôn không quên được Lily, chỉ vì Aquila kế thừa Prince, còn lai lịch Aquila, Su tỏ vẻ mình không thèm để ý, mà ngay cả điểm giống nhau về mắt đen tóc đen và cái mũi to cũng bị Su cho rằng đặc điểm của gia tộc Prince mà bỏ qua, bởi vậy Su có phán đoán này là hợp tình hợp lý.

Nhưng sau khi quan sát một thời gian Su lại vừa yên tâm vừa thất vọng, Aquila hoàn toàn không giống như xuyên qua, mà chỉ là người ở đây.

Nói cô yên tâm là khi cô thấy Aquila bị Draco sai bảo chạy trước chạy sau, Su chậm rãi phát hiện Aquila không giống mình, Draco luôn quen gọi tên Aquila trước mặt người ngoài chứ không phải là "anh trai" khiến Su mất đi cơ hội duy nhất để biết thân phận của Aquila.

Còn về thất vọng, được rồi, Su thành thật thừa nhận, có đôi khi cô cũng sẽ cảm thấy cô đơn và khủng hoảng. Nhưng vậy cũng tốt, Su thừa nhận với mình, ít ra mọi chuyện vẫn còn trên quỹ đạo, mọi thứ đang xảy ra cô chỉ có thể cho rằng hiệu ứng của mình quá lớn.

Nghĩ vậy, Su yên tâm thoải mái bắt đầu kế hoạch của mình.

Đầu tiên, tất nhiên phải thân cận với Kẻ Được Chọn. Vì thế, Su nhẫn nại giao tiếp với Ron, cô tin cuối cùng Harry vẫn sẽ chọn Ron làm bạn thân; tiếp theo, cô muốn thu hút giáo sư Snape một cách chậm rãi… Ôi không giờ phải là giáo sư Prince.

Cái đầu tiên Su làm không quá thành công, Kẻ Được Chọn Hufflepuff khó thân thiết hơn Su tưởng tượng, Merlin mới biết vì sao mỗi lần Su và Ron muốn đi tìm Harry sẽ bị một đám người vừa lúc che ở giữa, đây còn chưa tính, dường như giáo sư Prince cũng không chú ý tới cô, kể cả khi cô là một trong số ít học sinh Gryffindor không bị trừ điểm bởi độc dược đi nữa – đùa à, vì theo đuổi giáo sư Prince, Su gần như đều cống hiến mọi thời gian của mình cho độc dược học. Trong sự huấn luyện dày đặc đó, tuy chưa nói tới xuất sắc nhưng cũng đủ tiêu chuẩn rồi.

Thế mà giáo sư Prince lại hoàn toàn không để ý, càng ngạc nhiên là thầy ấy cũng không thèm để ý tới Harry!

Ngược lại Su có lòng muốn hỏi chuyện trước kia của giáo sư Prince, nhưng giờ mới khai giảng, là một phù thủy nhỏ Muggle, quả thật Su cần phải làm quen với nhiều thứ, mặt khác Su cũng không muốn người khác biết mình hứng thú với giáo sư Prince, khi mà đối tượng cố vấn tốt nhất của cô rõ ràng có ý với cô.

Cứ thế, trong mơ hồ kéo dài tới Halloween, Su cố ý không quan tâm tới quan hệ căng thẳng giữa Ron và Hermione gần đây, cô cần cơ hội này, để giáo sư Prince nhớ kỹ cô, để mọi thứ đi vào quỹ đạo. Su tin, có năng lực "tiên đoán" cộng vô số kinh nghiệm của "các tiền bối", dù cần một thời gian nữa thì cô chắc chắn sẽ thành công.

Nhưng càng tiếp xúc với giáo sư Prince, Su càng chìm sâu, nếu ngay từ đầu "giáo sư Snape" cũng chỉ là một người thỏa mãn điều kiện lựa chọn của Su thì giáo sư Prince bây giờ chính là người Su vừa lòng đến không thể vừa lòng hơn.

Nhìn gương mặt đẹp trai hơn cả trong phim, sự hóa trang sạch sẽ cùng cử chỉ lịch thiệp, Su cảm thấy mình như say, mặt cô đỏ bừng, trong lòng âm thầm nhẩm qua toàn bộ kế hoạch tối nay, giáo sư Prince chắc chắn sẽ là của cô!

Tuy Su vẫn cho rằng cô là một người hiểu mình, nhưng trên thực tế ngay từ đầu cô đã đi sai hướng, khi tự tin vào bản thân che mờ hai mắt đến nỗi chỉ cần với một người là cô có thể hỏi thăm được đáp án mà tới giờ cô vẫn chẳng hay biết gì. Điều này cũng bắt đầu cho một chuỗi thất bại và đả kích sau đó, chỉ có thể nói, cho tới giờ cô đều không nghiêm túc với thế giới này.

Su suy nghĩ miên man hoàn toàn không ảnh hưởng đến vài người trong cuộc.

Aquila chăm chú lên em trai thì không cần nói, Draco đang ngẩn người nhìn papa nhà mình, có kinh nghiệm nên cậu biết papa không vui lắm, nhưng không biết nguyên nhân nên Draco định một lát nữa sẽ tới văn phòng giáo sư độc dược, cha sẽ không hy vọng papa không vui, họ là người nhà, Malfoy luôn chăm sóc cho người nhà mình.

Còn tâm tư của Blaise thì đơn giản hơn, sau khi thay mắt kính đôi mắt Kẻ Được Chọn sáng lóa làm cậu không dời khỏi mắt, lần đầu tiên người thừa kế Zabini mơ hồ nhận ra mình không chỉ coi Harry là bạn, vì bạn chắc chắn sẽ không thể không hy vọng bạn mình tìm được hạnh phúc, mà chỉ cần xem những tầm mắt chú ý vào Harry hôm nay, Blaise đã không thoải mái, rõ ràng đôi mắt xanh biếc xinh đẹp kia không phải chỉ nhìn mình thôi sao?

"A, Severus, thầy hôm nay tới hơi muộn." Dumbledore mỉm cười nói.

"Hừ, chẳng lẽ hiệu trưởng vĩ đại không biết anh ta đã làm gì? Hay là phòng ngự Hogwarts đã yếu đến nỗi ai cũng có thể tự nhiên ra vào rồi!" Snape hừ một tiếng, hơi mất tự nhiên chỉnh lý cổ áo mình, nghĩ đến lúc mình đang thay quần áo thì đột nhiên bị tập kích Snape đã muốn mở đầu óc của tên Veela chỉ biết động dục nào đó, nhìn xem bên trong có phải nhồi toàn Tình Dược hay không.

"A, con trai của ta, thầy quá nghiêm túc." Dumbledore không thay đổi cảm xúc, tuy cụ không biết Snape đang nói về chuyện nào nhưng dù anh nói gì Dumbledore cũng không định nhận.

"Severus, ngài Malfoy đâu?" Bất ngờ, người nói chuyện là giáo sư McGonagall. Nhờ vào sự kiện "trợ lý hiệu trưởng" năm đó, sau khi chiến tranh kết thúc chức vị này vẫn được giữ lại, nhưng chủ yếu là do các chủ nhiệm đảm nhận, đôi khi hiệu trưởng sẽ mở ra một phần quyền hạn cho trợ lý.

Dù về công hay về tư, giáo sư McGonagall đều là một cánh tay đắc lực ở bên Dumbledore, bởi vậy khi bà cho Lucius đi vào cũng không được hiệu trưởng Dumbledore chính quy cảm kích.

"Lucius cảm ơn lòng tốt của ngài." Snape vẫn bình tĩnh, nói những lời mình nên nói, còn việc vì sao con công Lucius kia không đi theo thì, hừ, dù hôm nay là Halloween trong trí nhớ của anh thì anh ta cũng đừng mong xuất hiện công khai. Nếu chuyện kia thật sự xảy ra, Lucius sẽ càng tự do ở bên ngoài lễ đường, ít ra anh ta cũng được giải thích nếu tới tầng bốn – sau khi làm mình làm mẩy với bạn đời nhà mình rồi đi dạo, dù không lừa được Dumbledore nhưng luôn phải có lý do bên ngoài, hiện tại Chúa tể Hắc ám sống lại, cũng sẽ không ép gia chủ Malfoy ngay, nhất là có phù thủy trắng luôn bên phe chính nghĩa nữa.

"A, ngài Malfoy cũng tới sao? Halloween cũng là ngày gia đình đoàn tụ!" Dumbledore hiểu được từ đối thoại giữa Snape và giáo sư McGonagall, quả thật Lucius xuất hiện làm cụ bất ngờ, nhưng đã xảy ra thì cụ cũng không ngăn cản được.

Khi mà dãy bàn giáo sư đang gợn sóng, học sinh phía dưới đang ngồi trên dãy bàn nhà mình, chuyện nên xảy ra vẫn xảy ra, Hermione bị bạn học châm chọc khiêu khích một thời gian rốt cuộc bị một câu "ác mộng" của Ron làm bùng nổ, Hermione khóc chạy ra, Ron đỏ mặt đứng tại chỗ, Neville nhìn thấy, do dự một chút rồi đuổi theo. Hermione là bạn của cậu, Neville có rất ít bạn, cậu quý trọng tất cả những gì mình có.

Trong lúc ăn uống, cửa lễ đường lại được mở ra, khác cái là, lần này bị người ta phá mở. Quirrell quấn khăn trùm đầu màu tím nghiêng ngả lảo đảo chạy vào, "Quỷ khổng lồ, xổng tầng hầm, thiết tưởng ngài nên biết." rồi hôn mê.

Lễ đường im lặng trong nháy mắt, sau đó chìm vào khủng hoảng, Snape xiết chặt dĩa ăn bạc trong tay, được lắm, anh không nên chờ mong nhân phẩm của Dumbledore, sự kiện quỷ khổng lồ – lại một lần nữa xảy ra.

126. Quyển 3 - Chương 126: Hành Lang Tầng Bốn

"Yên lặng! Thủ Lĩnh Nam Sinh, Huynh Trưởng mỗi nhà hướng dẫn các học trò nhanh chóng trở lại phòng sinh hoạt chung, chờ thông báo." Dumbledore dùng một cái Sonorus rồi lớn tiếng ra lệnh.

"Slytherin, làm điều các trò nên làm." Snape cũng nhanh chóng phản ứng, anh trực tiếp tới cạnh Thủ Lĩnh Nam Sinh, cách đó không xa, các thủ tịch năm cũng tự phát hành động, trấn an các rắn nhỏ năm mình.

"Năm dưới ở bên trong, năm trên ở hai bên, biết dùng thần chú hôn mê và áo giáp thì bước ra khỏi hàng, đứng ngoài cùng." Thủ Lĩnh Nam Sinh bình tĩnh không ít bởi hành động của chủ nhiệm, liên tiếp ra lệnh, trong đám người Aquila do dự một chút vẫn đứng cạnh Draco, tuy mình phù hợp điều kiện nhưng an toàn của Draco hiển nhiên quan trọng hơn. Vì cảm thấy lựa chọn này của anh trai, khóe miệng Draco cong lên mấy độ, trong lòng anh trai, hiển nhiên cậu là quan trọng nhất.

Snape cũng không nghi ngờ lựa chọn này của Aquila, một mặt anh suy nghĩ về chuyện sắp xảy ra trên hành lang tầng bốn, mặt khác dù anh biết anh cũng chỉ nói Aquila làm đúng, Slytherin hiểu trách nhiệm, theo đuổi vinh dự, nhưng họ càng ích kỷ, khi đối mặt với thứ mình sắp đạt được hoặc đã đạt được thì Slytherin thông minh nên biết chọn bên nào.

Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của các chủ nhiệm, mỗi nhà bắt đầu có kế hoạch trở về, Snape nhìn các rắn nhỏ đã gần tới phòng sinh hoạt chung mới xoay người rời đi, tiếp theo chính là chuyện anh cần đối mặt.

Xoay người yên tâm rời đi Snape căn bản không biết, không lâu sau khi anh rời đi, một con rắn đen vì lo lắng Kẻ Được Chọn mà lén rời đi thành công thuyết phục Draco đi cùng, mà Aquila đi theo, cũng gây ra một hồi sóng to gió lớn sau này.

Nhưng Snape vội vàng rời đi hoàn toàn không biết, hiện tại anh đang ở phòng làm việc của mình, Lucius ở trong đã đủ lâu rồi.

"Sev, tình huống thế nào? Tôi nghe nói trong trường xuất hiện quỷ khổng lồ." Gần như ngay lúc Snape vào, Lucius đã nhíu mày đặt câu hỏi, y biết nói chuyện ở đây không an toàn như vậy, nên y cũng chỉ hỏi một cách bảo đảm nhất.

"Mọi học sinh đã trở lại nhà mình, nhưng dụng cụ dạy học của giáo sư Quirrell xảy ra vấn đề." Snape đáp lại cũng rất mơ hồ.

"Vậy Sev các em phải đi chế phục quỷ khổng lồ sao?" Lucius tự nhiên hỏi tiếp, "Ôi, Sev thân mến của tôi, là một phụ huynh và thành viên ban giám đốc Hogwarts, tôi cũng phải chịu trách nhiệm tiêu diệt nhân tố không ổn định trong trường học."

Lúc này đến lượt Snape nhướn mày, cái này không giống những gì họ đã bàn, vì giảm đi khả năng xảy ra thay đổi một cách lớn nhất, Snape vốn nói với Lucius rồi sẽ như kiếp trước đi kiểm tra tầng bốn, lúc ấy Lucius cũng đồng ý rồi.

Nhưng mà hiện tại Lucius không chỉ xuất hiện ở trường học, hơn nữa ám chỉ anh ta cũng đi cùng, không giống với những gì họ đã thảo luận.

Lucius dễ dàng cảm nhận được bạn đời không đồng ý thông qua linh hồn, nhưng nếu y có thể mặc bạn đời nhà mình tiếp tục mạo hiểm khi mình biết tình hình thì y cũng quá xin lỗi dòng máu Veela của mình rồi.

"Sev, chúng ta nhanh chóng đi thôi, nghe nói tổng cộng là bốn con quỷ khổng lồ..." Không đợi Snape đáp lại, Lucius đầu tàu gương mẫu đi ra hầm.

Thấy xung quanh có rất nhiều bức ảnh, Snape cũng không nắm chắc mấy cái này có thể truyền tin tới hiệu trưởng hay không, vì thế Snape chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, liếc Lucius một cái, con công ngu ngốc tự cho là thông minh, chờ khi anh ứng phó xong quỷ khổng lồ đi.

Giống như kiếp trước, Snape và Lucius thu thập quỷ khổng lồ ở tầng hầm, rồi trực tiếp đi lên tầng bốn, vừa đi Snape vừa nghe Lucius oán giận, "Lão ong mật chết tiệt, cái này gọi là không cẩn thận thả ra dụng cụ dạy học? Quỷ khổng lồ có thần chú chúc phúc và thuốc kích thích ngắn hạn sao?"

"Luci, cẩn thận." Snape cũng không ngắt lời bạn đời, trên thực tế giờ anh đang cực kỳ tức giận, mở một con mắt nhắm một con mắt còn chưa tính, thêm thần chú lên quỷ khổng lồ chắc chắn không phải do Quirrell, nếu Quirrell này có tài năng một chút thì gã sẽ không bị Chúa tể Hắc ám bỏ qua như vậy.

"Sev, em cũng thế." Lucius nhếch lên một nụ cười với người ngoài, một thần chú mở cửa tiến vào hành lang tầng bốn.

Gần như lúc họ mở cửa thì tiếng chó sủa vang lên.

"Protego, Stupefy." Hai thần chú, Lucius lưu loát tránh con chó ba đầu hôn mê, cũng gián tiếp nói lên sức mạnh của y, trụ cột tốt đẹp nhờ huyết thống được chuyển hóa thành sinh vật pháp thuật luôn được gia chủ Malfoy liên tục cố gắng trong nhiều năm đã phát huy đến một trình độ khủng bố.

"Trong đầu óc gia chủ Malfoy đều chứa Tình Dược có phải không? Chẳng lẽ cao quý như anh ta không biết sức mạnh của một con chó ba đầu hay là anh ta căn bản chướng mắt thực lực đáng thương của bạn đời anh ta, đến nỗi anh ta nhất định phải tự mình giải quyết!" Snape nghiến răng nghiến lợi nhấn mạnh từ "tự mình".

"Ôi, Sev thân mến của tôi, em nên tin tôi nhiều một chút." Lucius ngân nga có vẻ hơi lười biếng. Giờ phút này y cũng đang kiểm tra xem xung quanh có dấu vết người đi qua hay không, họ cần xác định tiến độ của Quirrell.

"Gã còn chưa tới." Thật lâu sau, Snape ra kết luận, họ rất may mắn, Quirrell còn chưa tới.

"Cho em, bác Gellert bảo tôi mang theo." Lucius lấy ra một cái bình nhỏ từ trong lồng ngực, bên trong là mực máu rồng chất lượng tốt nhất, "Bác Gellert nói, dùng ba giọt là đủ rồi."

Snape chấm mực, bắt đầu vẽ nhanh trận pháp trên mặt đất, một bậc thầy độc dược và một bậc thầy luyện kim nghiên cứu Trường Sinh Linh Giá nhiều năm như vậy khiến họ có một mức hiểu biết mà người ngoài không thể với tới, nhất là đối với Chúa tể Hắc ám đời trước, cho tới giờ họ cũng không thiếu vật thí nghiệm.

Có lẽ hiện tại họ còn chưa rõ việc phân tách và dung hợp linh hồn nhưng họ đã vượt qua được thực nghiệm giam cầm linh hồn. Nhưng khi giam cầm thì độ mạnh yếu của trận pháp cần được khống chế – mạnh thì linh hồn sẽ trực tiếp biến mất, yếu thì lại không giam cầm được. Vì thế Gellert và Snape nghiên cứu ra vài phương án.

Vì để ổn thỏa, trước khi ra tay Snape cố ý nói một ít biểu hiện của Quirrell cho Chúa tể Hắc ám đời trước, khi biết được trình độ pháp thuật đại khái, Chúa tể Hắc ám đời trước cũng không làm họ thất vọng.

"Sev, nhanh lên." Lucius cầm đũa phép cảnh giác bốn phía, để bảo vệ bạn đời mình vì Quirrell có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, tốt nhất họ nên khống chế mọi chuyện trước đó.

"Tốt rồi." Snape nhanh chóng hoàn thành, rồi ném một thần chú ảo ảnh, Lucius hòa hợp làm một với hoàn cảnh chung quanh, rồi chồng thêm một thần chú hôn mê, con chó ba đầu tiếp tục "ngủ say".

Snape đứng ở trong góc, đợi mọi chuyện bắt đầu.

Trong chốc lát, cửa được cẩn thận mở ra, một bóng người tiến vào, khi thấy con chó ba đầu đã "ngủ" thì thở ra một hơi, nhưng ngay khi gã thả lỏng thì cơ thể gã run lên, rồi người tới nâng cao cảnh giác.

"Xem ta thấy gì đây?" Snape nhìn bóng người kia đi vào phạm vi trận pháp, đi ra khỏi nơi giấu mình, nhược điểm duy nhất của trận pháp này, chỉ phát động khi đủ thời gian, "Giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám tôn quý của chúng ta không phải đang ở bệnh thất hoặc tiêu diệt quỷ khổng lồ để đền bù sai lầm của ông ta sao, vì cái gì ông ta lại xuất hiện trên tầng bốn nơi mà Dumbledore ra lệnh cấm thế này? Hay là ở đây cũng có quỷ khổng lồ?"

Người tới hoảng sợ vì Snape đột nhiên xuất hiện, rồi gã giơ đũa phép mình lên, đứng im đề phòng, "Giáo… giáo sư Prince, câu hỏi… này tôi cũng… cũng muốn hỏi thầy, hiệu… hiệu trưởng Dumbledore phái tôi… tôi tới kiểm tra Hòn đá Phù thủy?"

"A, thật là kỳ lạ." Snape nhướn một bên này, không tự giác, giọng điệu vô cùng giống Lucius, "Dumbledore cũng bảo tôi tới kiểm tra Hòn đá Phù thủy, hai người chúng ta, rốt cuộc là ai đang nói dối chứ?" vừa nói,

Snape liếc thấy bên cánh cửa đột nhiên xuất hiện một ký hiệu nho nhỏ, Snape biết đó là Lucius đang cho anh thấy vị trí của mình.

"Expelliamurs, Petrificus Totalus." Snape không đợi Quirrell ra tay đã trực tiếp giam cầm vị trí của Quirrell. "Để chúng ta xem giáo sư Quirrell vĩ đại đã làm những gì nào?" Snape ngân dài, lười biếng mà nói.

"Để ta nói." Đột nhiên, trên người Quirrell vang lên một tiếng khàn khàn, trong nháy mắt nghe thấy, con ngươi Snape mở lớn, tim đập nhanh, ngay sau đó từ linh hồn truyền tới một dòng nước ấm an ủi.

Snape hít sâu một hơi, cả đời này anh không chỉ có một mình, "Là ai đang nói?" anh giơ đũa phép lên, như một phù thủy bình thường có nghi vấn.

"Chủ nhân, nhưng sức khỏe của người…" Trên mặt Quirrell hiện lên ghen tị, sau ấp a ấp úng nói.

"Ta vẫn có thể làm chuyện đó." Mặt Quirrell hơi vặn vẹo vì đau đớn, hiển nhiên gã tự chủ trương khiến giọng nói kia rất không vui.

"Nhưng bầy tôi không động đậy được, chủ nhân." Quirrell nhịn đau.

"Cởi khăn trùm đầu của mi, bảo nó tới." Giọng nói kia ra lệnh.

Quirrell không còn cách nào, chỉ có thể oán hận liếc Snape một cái, rồi dùng tay cởi bỏ cái khăn trùm trên đầu, sau đó ý bảo Snape đi qua.

Quirrell gỡ khăn trùm đầu, Snape cảm thấy đầu Quirrell nhỏ hơn rất nhiều, anh vừa diễn một nhân vật phù thủy đang cảnh giác vừa đi tới cạnh Quirrell, bên cạnh trận pháp.

"Đi tới sau lưng gã." Gần như lúc Snape tiến đến, giọng nói kia lại ra lệnh.

Snape nghe lời ra vòng ra phía sau Quirrell, Lucius hiểu được vì anh không bước vào phạm vi trận pháp, nhưng trong mắt Quirrell và Voldemort thì Snape lại đang đề phòng cao độ.

Rốt cuộc đến vị trí chế định của giọng nói kia, Snape vừa ngẩng đầu, lần đầu tiên có dục vọng không phải nghiên cứu trong đời, vì thật sự rất là ghê tởm – sau đầu Quirrell, nơi vốn có tóc thì lại bóng loáng, một cái mặt bẹt "ẩn" ở bên trong, thấy Snape, gương mặt bẹt như rắn đó lộ ra một vẻ hài lòng, "Severus Prince, bầy tôi trung thành của ta, hiện tại ta có nên tiếp tục tin rằng gã vẫn trung thành?"

Snape cảm nhận được sự an ủi của Lucius qua linh hồn, vừa cúi đầu thật sâu, trước khi trận pháp vẫn chưa hoàn toàn phát động, "Yes, my lord."

127. Quyển 3 - Chương 127: Chúa Tể Hắc Ám Xui Xẻo

Thấy thái độ của Snape, Voldemort rất hài lòng, nhưng hiển nhiên thời gian hắn đi theo Quirrell trở về cũng không dài, nếu không hắn cũng sẽ không phải không nghe được "câu chuyện tình yêu cảm động của gia chủ Malfoy và Prince kia". Thấy Snape mặc lễ phục cúi đầu trước mình, trong nháy mắt Chúa tể Hắc ám tìm được cảm giác bễ nghễ thiên hạ năm đó.

"A người hầu trung thành của ta," Thậm chí hắn còn có tâm trạng nói chuyện, "Sau khi Chúa tể Hắc ám thất bại mi cũng không đi tìm kiếm, hơn nữa xem ra mi sống cũng không tồi, điều này không khỏi khiến ta phải nghi ngờ lòng trung thành của mi."

"My lord," Snape vận chuyển Bế quan Bí thuật theo bản năng, "Tôi luôn chờ đợi ngài trở về, năm nay là năm Kẻ Được Chọn trong truyền thuyết nhập học, tôi cố ý…"

"Kẻ Được Chọn gì chứ!" Sắc mặt dữ tợn của Voldemort gần như hiển hiện trên cái gáy của Quirrell, vì tức giận khiến Quirrell đau đớn gấp bội nên người sau không tự giác cúi đầu, Chúa tể Hắc ám trên cái gáy mặt ngẩng lên trần nhà giải tỏa sự tức giận của mình. Snape cảm thấy một sự vui vướng khi người khác gặp họa từ trong linh hồn, anh hiểu Lucius, nếu không phải tình huống hiện tại không thích hợp thì chỉ sợ Lucius đã lăn ra cười rồi.

"Yes, my lord." Snape vẫn cung kính, thời gian đã sắp tới, "Vì để giám sát nó tôi đã xin làm giáo sư độc dược, mà lão ong mật Dumbledore kia…"

"Cách" một tiếng giòn vang, nơi Quirrell đứng thẳng đột nhiên hơi hơi sáng lên, một đường cong huyền ảo bắt đầu tỏa sáng, Snape im lặng không nói, sắc mặt Voldemort càng trở nên khó coi khi đường cong càng sáng.

"Phản bội! Mi phản bội ta! Chúa tể Hắc ám sẽ không bỏ qua cho mi!" Tuy không biết trận pháp này là gì nhưng sự đau đớn truyền từ linh hồn khiến Voldemort và Quirrell cùng thét chói tai.

"Silencio." Phía sau Snape vang lên một thần chú tĩnh âm, anh nhướn mày, anh đã biết Lucius sẽ không cam lòng đứng nhìn mà.

Mặc dù Voldemort đang đau đớn kịch liệt cũng chú ý tới chi tiết nhỏ này, "Ai? Còn kẻ nào dám đánh lén Chúa tể Hắc ám vĩ đại, chúng bay sớm hay muộn sẽ phải chịu sự trừng phạt của Chúa tể Hắc ám!"

"A, lord tôn quý của tôi, ngài Voldemort, người hầu trung thành của ngài xin chào hỏi ngài." Không đợi Snape ngăn lại, Lucius đã giải trừ thần chú ảo ảnh trên người, đi vào phạm vi thần chú tĩnh âm, nếu không lo lắng tiếng thét sẽ đưa ra liên hệ nào đó, Lucius chắc chắn sẽ "thưởng thức" tình trạng thê thảm này của họ.

"Mi… mi… chúng bay…" Tuy Voldemort đã cắt linh hồn mình thành vài phần, nhưng sự thật rõ ràng này khiến hắn lập tức hiểu ra. Buồn cười làm sao, cái nút thắt mình vẫn cho rằng để kiềm chế gia chủ Malfoy lại là đồng bọn của đối phương!

"My lord," Trong lòng Lucius ngập tràn khoái cảm trả thù, "Để ngài cảm thấy quan hệ giữa tôi và Sev không tốt, để ngài cảm thấy Sev có thể bị châm ngòi, tôi nhớ tôi đã nói với ngài về chuyện bạn đời linh hồn rồi, chỉ sợ ngay từ đầu ngài đã không hiểu được, bạn đời linh hồn được Merlin chúc phúc, dù người nào muốn tách bọn họ đều sẽ bị Merlin nguyền rủa, nếu thế này, làm sao có thể có bạn đời bán đứng bạn đời linh hồn của mình chứ?" Mặt Lucius vẫn mang nụ cười quý tộc, Snape bên cạnh y nghe thấy lời của chồng mình, cũng không tự giác nhếch môi, vẻ mặt hai người gần như giống nhau như đúc.

"Được, được, Malfoy được lắm, Prince được lắm!" Bây giờ còn không rõ mình bị đôi Malfoy này lừa gạt thì Voldemort không xứng làm Chúa tể Hắc ám đã từng đứng đầu nữa, "Chẳng qua nếu hôm nay chúng bay đã dám nói ra, thì đã chuẩn bị tốt khi Chúa tể Hắc ám trả thù, Chúa tể Hắc ám vĩ đại, hắn đi xa hơn người khác trên con đường trường sinh!" Tuy những lời này hơi ngắc ngứ vì đau đớn nhưng sự tự tin trong đó lại khiến người ta biết rõ.

"A, my lord, chỉ sợ hôm nay ngài phải ở lại rồi." Thậm chí Lucius còn có tâm trạng để ý mái tóc dài bạch kim của mình.

"Luci, đừng nói nhảm, sắp tới lúc rồi." Snape vẫn luôn quan sát tiến độ trận pháp, thấy linh hồn Voldemort sẽ bị tách khỏi người Quirrell.

"Luci?" Xưng hô cực kỳ thân thiết khiến Chúa tể Hắc ám phát cuồng, căn cứ quan trọng nhất để hắn biết và tin tưởng suy đoán Lucius và Snape bất hòa chính là câu nói "đàn anh Malfoy" của Snape, vì thế hiện tại Snape cố ý, gã đang trả thù, trào phúng năm đó hắn thiển cận.

Không thể không nói, Voldemort hiểu, cho tới bây giờ Slytherin luôn hẹp hòi, mà Snape cũng không giống như anh biểu hiện vì Chúa tể Hắc ám và phù thủy trắng hiểu lầm quan hệ giữa anh và Lucius.

"Aaaa!" Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Quirrell, gã ngã bịch xuống sàn, nửa thân người tản ra mùi vị hư thối, hơn nữa sự hư thối này còn đang lan tràn sang bên kia.

"Chúa tể Hắc ám sẽ không bỏ qua cho chúng bay!" Chủ hồn Voldemort bị ép tách ra để lại câu nói sau cùng rồi muốn chạy, thậm chí không nhìn Quirrell trên mặt đất cái nào, trong mắt Chúa tể Hắc ám, nếu không phải hắn không còn cách nào thì hắn cũng không lựa chọn một người hầu như vậy, vào lúc hắn mạnh nhất, Quirrell còn không có tư cách trở thành Tử thần Thực tử.

"Luci, ngay lúc này." Snape bình tĩnh lên tiếng, mắt anh nhìn Quirrell trên mặt đất, di chứng linh hồn bị ăn mòn đã xuất hiện, hơn nữa dựa vào tốc độ này, Quirrell chắc chắn phải chết.

Lucius cũng không ngần ngừ, trực tiếp vặn gậy rắn ra, sau Engorgio thì một cái hộp nhỏ bằng bạc xuất hiện, giữa hộp là một hình tam giác còn có một cây gậy – rõ ràng là dấu hiệu của Thánh Đồ. Y mở hộp ra,

đặt ở bên cạnh trận pháp, cái hộp chuẩn xác "tóm lấy" linh hồn kiêu ngạo đang muốn rời đi nhưng lại bị hạn chế trong trận pháp.

"Cách" cùng với một tiếng vang nhỏ, hộp dây chuyền đóng lại, rubi trên mặt biến thành màu đen, mà theo sự hô hấp nhẹ dần của Quirrell, trận pháp bắt đầu tối lại.

"Gã thế nào?" Lucius kéo tay bạn đời nhà mình, lúc này y mới nhận ra trong lòng bàn tay Snape đang ướt đẫm mồ hôi.

"Đến khi không có phản ứng linh hồn thì trận pháp mới dừng lại." Snape nắm lấy, một sức mạnh yên bình truyền tới từ tay đối phương, thật tốt, anh không chỉ có một mình.

"Vậy cũng là tự làm tự chịu thôi." Lucius hiểu ý của Snape, chủ hồn Chúa tể Hắc ám đã bị giam cầm, trừ khi linh hồn Quirrell trong trận pháp tiêu tán thì nó sẽ không dừng lại, mà nhìn dáng vẻ hiện tại thì đây chỉ là vấn đề thời gian, bởi vậy Lucius cảm thán.

Hai người im lặng một lúc, tuy nơi này vừa có một Chúa tể Hắc ám, bây giờ còn một người đang kéo dài hơi tàn, nhưng Lucius và Snape lại cảm thấy kiên định và yên lòng, thậm chí Lucius tự nhiên trao một nụ hôn không hề có tình dục với bạn đời nhà mình, dù gặp phải cái gì, đều sẽ đi qua.

Ngay khi ánh sáng trận pháp rốt cuộc sắp tắt, cánh cửa đóng lại đột nhiên "cách" vang lên, rõ ràng bên ngoài đang sử dụng thần chú mở cửa.

Gần như là đồng thời, Lucius trực tiếp dùng thần chú ảo ảnh, Snape xoay người cảnh giác dùng đũa phép chỉ vào cửa, Bế quan Bí thuật bắt đầu vận hành, một đám hình ảnh "chiến đấu với Quirrell muốn trộm Hòn đá Phù thủy rồi Quirrell đột ngột ngã xuống đất" bắt đầu hình thành – nhờ vào "màn biểu diễn" năm đó, cho đến hiện tại toàn bộ giới phù thủy cũng không biết ngoài bậc thầy độc dược Snape còn là một bậc thầy Bế quan Bí thuật, vì phòng ngừa người tới trực tiếp Chiết tâm Trí thuật hoặc cần anh lấy mẫu ký ức, Snape đã chuẩn bị tốt.

"Két—!" Cửa được đẩy ra, rồi một Gryffindor tóc đỏ mắt xanh "ngó" vào, vừa vào cô còn vừa hô to, "Giáo sư Snape, thầy phải cẩn thận, nhược điểm của Fluffy chính là âm nhạc, thầy…"

"Stupefy." Su vốn không muốn hô lên ngay thế này, nhưng nghĩ con chó ba đầu đang ở trong, cô cũng không biết tình huống cụ thể, nên cô chỉ có thể đánh cuộc mạo hiểm phản ứng Snape một lần, dù sao trong lòng Su, mạng mình mới là quan trọng nhất. Đáng tiếc, không đợi cô nhìn rõ tình thế trong phòng, Snape đã trực tiếp ném một thần chú hôn mê rồi.

"Có lẽ Dumbledore sẽ tới đây ngay." Snape nhanh chóng nói, vừa nhìn về phía không có bóng người, "Luci, mang cô bé này đi, chuyện này sau rồi nói."

Rồi, Su trên mặt đấy quỷ dị "biến mất", cùng lúc đó Snape cảm thấy có một vật thể hơi lạnh nhẹ nhàng cắn lỗ tai anh một cái. Veela ngu ngốc động dục không biết phân biệt! Snape bịt tai mình, cảm thấy một dòng nước nóng đang chảy từ nơi bị cắn vào trong lòng.

Anh vừa cố gắng giảm độ ấm trên mặt, vừa bắt đầu kiểm tra ký ức của mình, lát nữa anh còn phải đánh một trận ác liệt.

Ném một thần chú thu nhỏ, Snape nhặt hộp dây chuyền trên mặt đất lên, tính cả cái này thì trong tay họ đã có ba cái, nghĩ vậy, Snape mỉm cười, Chúa tể Hắc ám? Hừ, cả đời này, anh chắc chắn sẽ bảo vệ Malfoy, bảo vệ các rắn nhỏ Slytherin của anh, Slytherin vốn phải là kiêu ngạo, kiểu ngã xuống bụi bặm thì sẽ không thể nào xảy ra.

128. Quyển 3 - Chương 128: Hỗ Trợ Không Còn Như Lúc Trước

Lucius đi được không bao lâu thì trong hành lang đã truyền đến vài tiếng bước chân, Snape nhanh chóng ếm vài cái "Sictumsempra" lên quần áo của mình, đồng thời uống hết một bình độc dược, nhất thời cảm thấy pháp lực mình trống rỗng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

"Rầm", cửa bị phá ra, "Ex… Expelliamurs." Snape miễn cưỡng hoàn thành một thần chú, nhưng pháp lực còn sót lại trong cơ thể anh chỉ có thể đánh rung đũa phép trong tay người tới, dù là vậy trước mắt anh tối lại. Dược khóa pháp thuật trong ngắn hạn của gia tộc Prince quả là danh bất hư truyền, Snape còn đang thu thập số liệu thực nghiệm lần này, nếu để Lucius biết Snape còn sử dụng loại độc dược căn bản chưa được thử nghiệm thì chỉ sợ cũng không chỉ cấm Snape tới gần phòng thí nghiệm độc dược thôi đâu.

"Severus." Người tới hoảng sợ vì bị tấn công, rồi thấy tình cảnh trong phòng lại hít sâu một hơi, "Thầy thế nào rồi?" Nhiều lần do dự, rốt cuộc thanh danh Snape "chỉ am hiểu độc dược" bắt đầu có tác dụng, tuy giáo sư McGonagall không buông đũa phép nhưng bà trực tiếp đỡ Snape cũng nói lên thái độ của bà.

"Hiệu trưởng Dumbledore đâu, tôi muốn gặp hiệu trưởng Dumbledore, Quirrell… Quirrell… ưm…" Snape cắn cắn môi của mình, chết tiệt, hiển nhiên công hiệu độc dược hơi lớn.

"Giáo sư McGonagall, tôi vừa nghe được giọng của ngài, ngài có nhìn thấy…" Ngay sau đó ngoài cửa vang lên giọng nói ngân nga của quý tộc, nhưng khi nhìn thấy tình thế trong phòng thì giọng nói ấy hoàn toàn lạc đường. "Merlin ơi! Sev, em làm sao vậy?" Lucius bước nhanh chuyển trọng tâm Snape lên người mình, hoàn toàn không để ý lễ nghi quý tộc.

Lucius rất nóng nảy, cái này không giống như họ thảo luận, giờ phút này Lucius vô cùng hận bản thân, không có việc gì đưa Gryffindor kia rời đi để làm chi, ai biết trong lúc y không ở đó bạn đời y đã xảy ra chuyện gì chứ.

Tiếp xúc với linh hồn bạn đời mình khiến pháp lực trong cơ thể Snape nhanh chóng được tích tụ, vì Lucius đỡ Snape cũng tỉnh táo hơn, "Giáo sư McGonagall, đưa tôi tới phòng hiệu trưởng." Nói xong anh nhìn Lucius vẻ mặt không đồng ý, "Lucius, anh về trước…"

"Tôi nghĩ, sẽ không có ai có quyền ngăn cản một phù thủy ở cạnh bạn đời anh ta, khi mà bạn đời anh ta rõ ràng không thoải mái thế này." Lucius nhướn mày, nhìn giáo sư McGonagall, trên mặt vẫn nhếch khóe miệng lên 15 độ.

Cảm ơn "câu chuyện tình yêu kiên trinh của chồng chồng Malfoy", dù giáo sư McGonagall vẫn chưa lập gia đình nhưng bà không hề miễn dịch với căn bệnh chung của phù thủy – căn bệnh dễ dàng bị động lòng bởi sự vật tốt đẹp.

"Đương nhiên rồi, ngài Malfoy, ngài cũng có thể đi cùng, trên thực tế tôi rất may mắn vì hôm nay ngài ở đây." Phá lệ, giáo sư McGonagall lộ vẻ mặt hiền lành.

Không giống như họ tưởng tượng, Lucius và Snape âm thầm nói trong lòng, hai người nhanh chóng suy tính khả năng xuất hiện vấn đề và lỗ hổng, Lucius nắm chặt tay Snape, không có gì đáng sợ, hiện tại giới phù thủy còn không có kẻ nào dám trực tiếp động vào gia tộc Malfoy.

"Còn giáo sư Quirrell…" Giáo sư McGonagall nhìn một đống trên sàn còn có thể nhận ra hình người, "Sợ là chúng ta nên mời bà Pomfrey tới một chuyến." Nói xong bà vung đũa phép lên, một con mèo Ireland màu bạc nhảy ra, chạy ra khỏi cửa.

"Hai người, xin mời." Như là hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, giáo sư McGonagall dẫn đường ở phía trước, Snape và Lucius đi ở mặt sau, ba người cùng hướng về phòng hiệu trưởng.

"Kẹo chanh đá." Giáo sư McGonagall nói ra mật khẩu, Snape và Lucius phía sau cùng bĩu môi, nhiều năm như vậy, sở thích của Dumbledore không hề tiến bộ, Lucius nghĩ sâu hơn, lão ong mật thế này mà còn muốn cùng cha mình đoạt Chúa tể Hắc ám đời trước, hừ, gia tộc Malfoy còn chưa sa đọa đến mức độ ấy.

"A, Severus, thầy đây rồi." Không đợi Lucius và Snape đi vào, Dumbledore bên trong đã lên tiếng, "Vài đứa nhỏ trong nhà thầy có hơi bướng bỉnh, chúng…"

"Có lẽ ngài không để ý khi tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra chứ?" Dumbledore bị Lucius ngắt lời không hề khách sáo, từ lúc họ vào phòng hiệu trưởng bên trong có một đám người họ không đoán được, trong đó có hai người thừa kế của họ – Aquila và Draco, "Khi mà người thừa kế của chúng tôi cũng không ở nơi chúng nên ở, theo tôi được biết, hiện tại mọi Slytherin đều hẳn ở phòng sinh hoạt chung Slytherin." Lucius nhấn mạnh hai cụm "hẳn là" và "hiện tại".

Nghe lời Lucius nói, Aquila và Draco cảm thấy mặt hơi nóng, nhất là khi phát hiện sắc mặt papa nhà mình tái nhợt không bình thường thì hai con rắn nhỏ càng luống cuống hơn.

"A, ngài Malfoy, đừng quá để ý, trên thực tế tôi đang muốn nói với ngài, bọn nhỏ đáng yêu này." Như là giải vây cho Aquila và Draco, Dumbledore tự cho là cười khẽ nháy mắt mấy cái, "Chúng thật là dũng cảm!"

Dumbledore nói chưa dứt lời, ý cười trên mặt Lucius càng sâu, đã từng thấy sự kiện quỷ khổng lồ năm nhất trong trí nhớ bạn đời, đương nhiên Lucius có thể đoán Qui và Dra nhà mình đã làm gì, nhưng càng khiến y thêm giận dữ, giáo dục từ nhỏ còn không khiến hai đứa hiểu được cái gì gọi là không dễ dàng đi vào nguy hiểm, cái gì gọi là xem xét thời thế hay sao?

Không chỉ Lucius, sắc mặt Snape cũng trở nên không tốt, xem ra giáo dục nhà mình vẫn quá thả lỏng, gia quy Malfoy là gì, thủ tục Slytherin là gì, căn bản nên phải kết hợp!

"Cha." Aquila và Draco run lên theo bản năng, Draco lập tức kéo vạt áo choàng Lucius, tuy cậu muốn kéo papa hơn nhưng sắc mặt của Snape khiến Draco biết đúng mực. "Blaise nói phải đi xem bạn của cậu ta, chúng con lo lắng nên mới đi cùng, Dra chưa làm gì cả, đều là cố gắng của mình Aquila, anh cũng bị thương rồi." Nói xong Draco mặc Aquila phản đối mà kéo áo chùng của cậu lên, quả nhiên trên cánh tay trái của Aquila có một vết thương rất sâu, đó là khi cậu đẩy Draco ra bị cây gậy của quỷ khổng lồ đập vào.

"Nếu không phải Blaise… hừ!" Thấy cánh tay anh trai nhà mình bị trầy da, sắc mặt Draco cũng không tốt, lần này mệt lớn rồi, cũng không biết Kẻ Được Chọn kia có gì tốt, căn bản là kẻ thu hút rắc rối, thế mà Blaise như bị bùa mê, nếu về sau Kẻ Được Chọn dám không đối xử tốt với Blaise, hừ hừ!

"Hừ!" Lucius cũng hừ một tiếng, Slytherin cũng không dễ dàng trả giá cho tình bạn, một khi trả giá thì chắc chắn sẽ chân thành, y cũng không trách hai đứa, nhưng… cách dạy dỗ vẫn không đúng, kỳ nghỉ này phải huấn luyện một lần nữa.

Nếu Draco biết chuyện hôm nay quyết định một kỳ nghỉ thê thảm chưa từng có cho cậu thì chắc chắn cậu sẽ không dễ dàng buông tha Blaise, nếu không lột một tầng da của Blaise thì cậu sẽ không còn là Malfoy nữa!

"Ngài Malfoy, đừng nghiêm khắc như vậy, hôm nay nếu không có trò Malfoy và trò Prince thì sợ chúng ta sẽ có tổn thất rất lớn." Dumbledore cười híp mắt, như ông nội hàng xóm vậy.

"Hiệu trưởng Dumbledore," Lucius trực tiếp quay sang Dumbledore, "Hay là ngài bằng lòng giải thích cho ban giám đốc vì sao trong trường học lại xuất hiện sinh vật pháp thuật có lực sát thương mạnh với phù thủy nhỏ như quỷ khổng lồ chăng?"

"A, ngài Malfoy, chỉ là sơ sẩy do dụng cụ dạy học thôi, đó là chuyện thường, dù sao giáo sư Quirrell cũng trẻ tuổi, chúng ta phải cho bọn nhỏ có thêm cơ hội, ngài nói có phải hay không?" Dumbledore sờ sờ cái nơ trên bộ râu của mình.

"Hừ, có lẽ "con trai" ngài chỉ sợ không bao giờ có thể nói rằng vì sao gã lại "sơ sẩy" như vậy đấy." Snape hừ lạnh, "Phù thủy trắng vĩ đại dường như cũng không thể ngăn cản một Tử thần Thực tử chạy về phía chủ nhân của gã, hay là lúc ấy khi ngài thuê gã là đang ở cửa tiệm kẹo? Nếu không thì làm sao ngài lại xem nhẹ sự tanh tưởi từ linh hồn gã, chẳng lẽ sau độc dược chống sâu răng tôi còn phải suy xét điều chế độc dược trị liệu khứu giác hay chứng tuổi già sao?"

Liên tiếp phun nọc độc, dù trong khoảng thời gian này Dumbledore đã nghe phong phanh uy danh "giáo sư độc dược Slytherin khủng bố" nhưng Snape trực diện phun nọc độc không hề nể mặt như này khiến cụ bị nghẹn một chút. Mà các rắn nhỏ Slytherin ở đây đều nhìn chủ nhiệm nhà mình tràn ngập sùng bái, nhìn đi nhìn đi, đây mới là chủ nhiệm khí phách của nhà mình, Dumbledore thì sao? Phù thủy trắng vĩ đại nhất thì sao? Làm sai cũng bị phun nọc độc nha.

"A, Severus…" Hơn nửa ngày, Dumbledore mới hơi cứng ngắc mở miệng, "Tóm lại, vì trò Malfoy và trò Prince nhanh trí, Slytherin cộng thêm 10 điểm, nhưng vì trò Zabini tự tiện rời khỏi hàng ngũ, tôi phải trừ Slytherin 5 điểm. Còn Harry," Dumbledore nói ra thuận lợi hơn, cụ quay sang phù thủy nhỏ kia, nơi đó ngoài màu xanh bạc của Slytherin còn có màu đỏ vàng của Gryffindor và màu đen vàng của Hufflepuff, "Vì Harry dũng cảm, Hufflepuff thêm 5 điểm, đương nhiên vì trò Longbottom ra tay, Gryffindor thêm 5 điểm.

A, trò Granger, trò đừng căng thẳng, trò hoàn toàn không có lỗi gì, trên thực tế, thầy nghĩ trò cần một ít kẹo, khi mà trò chắc chắn chưa kịp hưởng thụ bữa tiệc Halloween."

Harry và Neville chưa từng cộng điểm cho nhà mình mặt đỏ lên, Blaise thì cười khổ vì ánh mắt giết người của Draco, bị trừ điểm trước mặt chủ nhiệm nhà mình, có thể nghĩ cậu sắp bị "trả giá", thủ tịch của cậu sẽ không dễ dàng "tha" cậu đâu.

Sau khi thưởng phạt đơn giản, không khí trong phòng hiệu trưởng thoải mái hơn, nhưng lập tức lại bị tin tức tệ hơn phá vỡ. Một con rái cá màu bạc nhẹ nhàng chạy vào phòng hiệu trưởng, đứng trước mặt Dumbledore.

Con rái cá mở miệng, là tiếng bà Pomfrey, "Albus, Quirrell đã chết."

"Bọn nhỏ," Dumbledore không cười nữa, chỉ còn lại vẻ nặng nề, "Chỉ sợ thầy phải mời các trò về nhà trước, cũng giữ bí mật về tin tức vừa nãy, chúng ta sẽ mau chóng điều tra rõ ràng."

Các Slytherin nhìn về phía Snape theo bản năng, chủ nhiệm nhà mình gật đầu, họ cúi chào rồi rời khỏi. Đáng nhắc tới chính là, có lẽ vì có Draco bọn họ giúp đỡ, có lẽ vì hành động vừa nãy của các rắn nhỏ, khi Harry ra ngoài cũng cúi chào Snape, thậm chí còn có Neville và Hermione.

"Thật sự không giống không phải sao?" Như là không thể chống đỡ sức nặng của mình, Lucius cười khẽ bên tai bạn đời, Kẻ Được Chọn có ý tứ, xem ra thời đại học sinh của Qui và Dra chắc chắn sẽ không nhàm chán.

Snape liếc Lucius một cái, anh chỉ biết, tên đáng ghét bạch kim chết tiệt dạy dỗ một nhóc con bạch kim chết tiệt, họ cho rằng Hogwarts là gì? Món đồ chơi trên tay họ chăng?

Lúc đó Snape hoàn toàn quên, cưng Draco như ngày hôm nay cũng có một phần của anh.

Quay đầu nhìn Dumbledore, lúc này phù thủy trắng hoàn toàn không che dấu sự sắc bén của mình, "Severus, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

129. Quyển 3 - Chương 129: Ký Ức Của Snape

Snape nhìn thoáng qua Lucius, y không đồng ý lắc lắc đầu, Snape chỉ đành làm ra vẻ bất đắc dĩ, "Hiệu trưởng Dumbledore…"

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi nghĩ ban giám đốc có quyền biết sự thật." Lucius ra tay trước, gậy rắn đập mạnh lên đất, thể hiện sự quyết tâm của chủ nhân.

"Đương nhiên rồi, ngài Malfoy có quyền biết sự thật, Minerva, bắt đầu từ cô đi." Dumbledore ngồi trên ghế, đồng thời vung đũa phép, mấy cái ghế đỏ vàng xuất hiện trước mặt họ.

Lucius bĩu môi, gần như là đồng thời vung đũa phép, hai cái ghế màu đỏ vàng biến thành ghế dài màu xanh bạc, rồi y đỡ bạn đời mình ngồi xuống.

"Thuật biến hình vô cùng chính xác." Thấy Lucius như đang lơ đãng, con ngươi sau kính của Dumbledore sáng lên, có thể thấy được sức mạnh và sự khống chế chuẩn xác của gia chủ Malfoy.

"Albus," Giáo sư McGonagall vốn là giáo sư môn biến hình hiển nhiên cũng hiểu được hành động này của Lucius có ý nghĩa gì, nhưng hiện tại chuyện đó không phải là quan trọng nhất, "Khi tôi tới tầng bốn thì chỉ có Snape, Qui… a, là giáo sư Quirrell đã ngã trên mặt đất không rõ tình huống cụ thể, hình như Fluffy thì đang ngủ say." Chủ nhiệm Gryffindor thể hiện rõ tính cách nghiêm cẩn của mình trong lời nói, kể lại tất cả sự thật một cách khách quan.

Dumbledore gật đầu, gọi phượng hoàng của mình lại, "Không phiền nếu tôi để Fawkes gửi một lá thư cho Hagrid chứ, anh ta biết rõ chuyện của Fluffy nhất."

"Đương nhiên, xin ngài cứ tự nhiên." Trả lời là Lucius, dựa vào liên hệ linh hồn, y có thể cảm thấy hiện tại pháp lực của Snape đang suy yếu, cũng khiến y tạm thời không có suy nghĩ khác.

"Severus," Chỉ trong nháy mắt Fawkes bay đi, Dumbledore đã mở miệng, "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Hiệu trưởng Dumbledore," Dù là dựa vào liên hệ với Lucius mà pháp lực trong cơ thể khôi phục nhanh hơn, Snape vẫn suy yếu hơn bình thường, "Đầu tiên tôi đưa học sinh trong nhà về hầm, rồi trở lại phòng làm việc, cũng bắt đầu tuần tra theo thông lệ. Tôi gặp một con quỷ khổng lồ ở tầng hầm cũng thành công đánh được nó, chỉ là kỳ lạ rằng con quỷ khổng lồ kia không phải như "không cẩn thận" chạy đến, vì trên người nó bị ếm thần chú chúc phúc."

Snape nói đến đây khiến giáo sư McGonagall thét lên hoảng sợ, hiển nhiên phù thủy thiện lương này chưa bao giờ nghĩ quỷ khổng lồ có thể bị người ta thả ra. Lucius hơi bất ngờ nhìn bà một cái rồi cảm tình với giáo sư McGonagall nâng cao hơn nhiều.

"Vì thế tôi lập tức nghĩ tới "thứ kia"." Có lẽ là vì Lucius ở đây nên Snape dùng từ "thứ kia", "Kết quả khi tôi tới hành lang tầng bốn đã thấy Quirrell đang chuẩn bị mở ván cửa, còn con chó ba đầu kia, hừ, đã sớm mất đi tác dụng trông cửa của nó rồi."

"A, Severus, có lẽ giáo sư Quirrell có cách đối phó với chó ba đầu." Giọng Dumbledore không thay đổi, người không biết còn cho rằng chuyện họ đang thảo luận không hề quan trọng.

Snape khinh thường nhìn cụ một cái, "Tôi sử dụng thần chú áo giáp và thần chú hôn mê, trong khi đối phương không hề kiêng kị sử dụng ba lời nguyền không thể tha thứ tấn công tôi."

"A, sao ban giám đốc lại không biết hiện tại ở trong trường đã có giáo sư không hề kiêng nể gì sử dụng ba lời nguyền không thể tha thứ thế này, điều đó không khỏi khiến chúng ta nghi ngờ bộ máy lựa chọn giáo sư hiện tại." Lucius lộ ra vẻ mặt tức đến khó thở.

"Ngài Malfoy, không phải Severus không có việc gì sao, chờ chuyện này chấm dứt, tôi chắc chắn sẽ tới ban giám đốc làm kiểm điểm." Dumbledore vẫn mỉm cười chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, dù sao cũng chỉ là một lần kiểm điểm, không sao cả, nhưng Dumbledore căn bản không nghĩ tới, Lucius đã chuẩn bị bao lâu cho ngày này, vì thế kiểm điểm của cụ biến thành bước đầu tiên cụ ngã xuống, việc đó nói sau.

"Ngay khi tôi sử dụng "Expelliamurs" đánh bay đũa phép của gã, Quirrell đột nhiên kêu thảm thiết, rồi trên người của gã bốc lên một ngọn lửa màu đen, rồi sau đó gã gục xuống. Vì cẩn thận, tôi cũng không tới gần, chỉ sử dụng vài thần chú dò xét, lúc này mới xác định gã đã chết. Nhưng mà..." Snape dừng một chút, khi thu hút mọi người rồi anh mới ác ý mỉm cười, "Trong quá trình này, tôi không cẩn thận thấy được cánh tay trái của giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám tôn kính của chúng ta, đoán xem tôi nhìn thấy gì đây, một người hầu trung thành với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hừ!"

"Merlin ơi!" Giáo sư McGonagall nặng nề ngã về phía sau lưng ghế, một bàn tay bịt chặt miệng mình, lời kể của Snape vượt xa sức tưởng tượng của bà.

Sau một lúc im lặng, Dumbledore mới mở miệng, "Severus, cảm ơn thầy đã thẳng thắn, nhưng sợ chúng ta còn cần một Chậu Tưởng Ký." Dumbledore cũng biểu lộ rõ ràng, tuy từ logic thì lời của Snape không có lỗ hổng, nhưng cụ tự mình thuê một Tử thần Thực tử, hơn nữa lại chết một cách quỷ dị thế này, dù về công hay về tư, Dumbledore đều cần có căn cứ chính xác.

"Hiệu trưởng Dumbledore, chỉ sợ cụ không có quyền..." Lucius nhếch môi, cung cấp ký ức, hừ, cụ ta cho rằng cụ ta đang thẩm vấn phạm nhân sao.

"Lucius," Snape mở miệng lần nữa, "Sợ là hiệu trưởng kính yêu của chúng ta chỉ là muốn tận mắt thấy giáo sư Phòng chống Nghệ thuật hắc ám cụ ta mời năm nay thôi, đương nhiên tôi cũng muốn mời giáo sư McGonagall cùng xem."

"A, Severus, thật đáng cảm kích." Dumbledore cười sờ sờ chòm râu của mình, từ lời của Snape, cụ cảm giác có gì đó không đúng, nhưng cụ lại không nói nên lời.

Vì thế, mấy phút đồng hồ sau, một Chậu Tưởng Ký được đặt giữa phòng, Snape vung đũa phép, một sợi chỉ bạc bị kéo ra khỏi thái dương anh, bỏ vào Chậu Tưởng Ký.

"Mời." Cuộc sống quý tộc đời này khiến lễ nghi vốn hoàn hảo của anh càng thêm tinh tế.

Dumbledore vẫn cười cười, cùng giáo sư McGonagall đứng ở bên cạnh Chậu Tưởng Ký.

"Sev, em không sao chứ?" Cách đó không xa, Lucius lo lắng đặt câu hỏi, chỉ có hai người họ biết là y đang hỏi chuyện ký ức.

"Không sao, Lucius, chỉ là cạn kiệt pháp lực." Snape hiếm khi hiền hòa, trên thực tế anh đang nói cho Lucius mọi chuyện đều thuận lợi, "Chỉ mong hiệu trưởng Dumbledore xem xong vẫn còn "vui vẻ" như vậy!"

Lucius khôi phục dáng vẻ quý tộc nhất quán, "Chúng tôi sẽ chờ ở đây." Một cái búng tay, gia tinh Malfoy xuất hiện, "Tới phòng bếp Hogwarts, báo chúng nó chuẩn bị hai phần trà bánh." Gia tinh gật đầu, rồi biến mất. Có lẽ Lucius không thể trực tiếp chỉ huy gia tinh Hogwarts nhưng là ban giám đốc, vẫn có thể nhờ gia tinh hỗ trợ.

Một chốc khi trà bánh được đưa lên Dumbledore và giáo sư McGonagall ra khỏi trí nhớ, sắc mặt Dumbledore hơi cứng, giáo sư McGonagall cũng không dễ nhìn.

"Severus…" Dumbledore muốn hỏi, cụ không tin Quirrell sẽ nói ra "nếu không phải hiệu trưởng Dumbledore "hỗ trợ" thì gã cũng không dùng thuật chúc phúc" như vậy, đúng là cụ đã ra tay trên người quỷ khổng lồ nhưng hẳn không ai biết điều này mới đúng.

Nhưng nhìn gia chủ Malfoy đang vô cùng ân cần bên cạnh, nghĩ tới thuật biến hình vừa nãy, Dumbledore miễn cưỡng nuốt lời vào, đùa sao, Chậu Tưởng Ký vừa rồi hiển nhiên đã là giới hạn của Lucius, nếu mình đề xuất Chiết tâm Trí thuật hay là Chân Dược gì đó, cụ cũng không thể cam đoan Lucius có thể trở mặt ngay lập tức không.

Còn sắc mặt giáo sư McGonagall khó coi thì càng đơn giản hơn, Dumbledore nghe được bà cũng nghe được, tuy hiệu trưởng Dumbledore đã giải thích, hơn nữa giáo sư McGonagall cũng cố gắng thuyết phục mình đó chẳng qua là một Tử thần Thực tử tội ác tày trời tự hất một bát nước bẩn vào phù thủy trắng vĩ đại, nhưng biểu hiện của Quirrell đã một phần nào thuyết phục McGonagall.

Mọi người đều biết tính kháng pháp thuật của quỷ khổng lồ là rất cao, bởi vậy có thể thành công ếm thần chú lên người chúng là cực kỳ ít, dù thành công cũng cần phải có phù thủy mạnh. Mà Quirrell trong trí nhớ Snape, ôi, không chỉ là bà, một phù thủy cùng lắm chỉ sử dụng được Lời nguyền Hành hạ, hơn nữa độ chính xác và mức khống chế cần phải tăng lên như thế thì không có tài năng này.

Giáo sư McGonagall đã làm giáo sư trường pháp thuật nhiều năm như vậy, phân tích pháp lực và lực khống chế đã gần như trở thành bản năng, trong lúc đó, lời nói của Quirrell hiển nhiên là đúng hơn.

Tuy cuối cùng bà vẫn thuyết phục bản thân tin hiệu trưởng Dumbledore, nhưng mầm mống hoài nghi đã được rắc xuống, chỉ cần có cơ hội khác thì nó sẽ chui lên, nảy mầm.

"So sánh với chuyện ngài đã biết từ đầu, hay là ngài còn cần căn cứ chính xác hơn nữa?!" Snape nhấn mạnh vào hai chữ "căn cứ", anh cố ý, Dumbledore sẽ không yêu cầu anh sử dụng Chân Dược hay Chiết tâm Trí thuật ngay trước mặt Lucius đâu.

"A, đương nhiên là không," Rốt cuộc Dumbledore giữ lại vẻ mặt bình thường, "Thầy đi về nghỉ ngơi trước, cảm ơn sự cảnh giác của thầy vào buổi tối hôm nay."

Trên vấn đề này, Lucius cũng không khỏi không nể Dumbledore bình tĩnh, dường như không có gì có thể làm khó cụ, "Vậy tôi đưa bạn đời tôi về trước, hiệu trưởng Dumbledore, tôi chờ lời giải thích của ngài ở ban giám đốc." Lucius lịch thiệp cúi chào, rồi đi cùng Snape ra ngoài, họ còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, ví dụ như hộp dây chuyền, nếu may mắn thì còn cả Gryffindor quỷ dị kia nữa.

Chờ họ đi khỏi Dumbledore xoay người nhìn giáo sư McGonagall, "Minerva, chỉ sợ bà phải đi cùng tôi tới chỗ Poppy đi xem thi thể Quirrell, từ trong trí nhớ của Snape, Quirrell chết không bình thường, như là chết bởi một pháp thuật hắc ám rất cao cấp."

Nói đến đây giáo sư McGonagall cũng nghiêm túc, "Albus, cụ có biết đó là pháp thuật hắc ám gì không?"

"Tôi cũng không thể chắc chắn, Minerva." Dumbledore nhét một cái kẹo gián vào miệng, "Tôi chỉ hy vọng không phải như tôi nghĩ, đây chính là tai ương của giới phù thủy." Theo độ rung của chòm râu, con gián đang không ngừng run rẩy, nếu Tom thật sự làm cái kia? Gellert… haizzz…

130. Quyển 3 - Chương 130: Giải Thích Của Dra

Snape và Lucius trở lại văn phòng giáo sư độc dược, quả nhiên Aquila và Draco đã đứng ở đó.

"Cha!" Draco trực tiếp tiến lên, khi sắp chạm vào Lucius mới dừng một chút rồi sợ hãi kêu một tiếng, "Papa!"

Tuy biết Draco đang giả vờ nhưng cả đời này vẫn cưng Draco, Lucius cũng mềm lòng.

"Papa." So với Draco biểu lộ ra ngoài, Aquila bình tĩnh hơn nhiều, cậu chỉ đi tới cạnh Snape, mặt lạnh kéo áo choàng papa nhà mình, "Đau." Ngay giọng điệu cũng không dao động nhưng lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

"Bỏ áo choàng ra cho ta xem." Snape nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Qui nhà mình. Người sau ngoan ngoãn nghe lời, áo choàng phù thủy được cởi ra, có thể thấy một vết thương rõ ràng, gần như kéo dài nửa cánh tay.

"Dra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lucius thấy miệng vết thương của Aquila, trong lòng không phải không đau lòng, nhưng y tin Snape có thể xử lý tốt, vì thế y quay sang Draco, y rất muốn nhìn xem rốt cuộc là vì sao người thừa kế tươnglai nhà mình lại trả giá lớn như vậy.

"Cha," Draco cắn môi, hơi hoán hận nói, "Đều do Blaise, chúng con vốn đã phải về phòng sinh hoạt chung, Blaise đột nhiên nói cậu ấy nhìn thấy Harry, a, chính là Kẻ Được Chọn một mình rời đi, vì thế cậu ấy phải rời khỏi một chút, là thủ tịch năm và bạn của Blaise con không thể mặc kệ cậu ấy…"

"Vì thế con đã đặt mình và anh trai vào nguy hiểm? Hơn nữa… Harry?" Lucius nguy hiểm nheo mắt lại, y biết tính của Aquila, nếu không phải Draco mở miệng thì Aquila sẽ không tự tiện rời đi. Tuy rằng lý do của Draco có vẻ rất đầy đủ, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Nói tới đây, Draco hơi lo lắng nhìn anh trai nhà mình một cái, người sau đang bị Snape cho uống một đống độc dược, đương nhiên miệng vết thương trên tay anh ấy cũng đang hồi phục lại. Nhìn thấy vậy, Draco nhẹ nhàng thở ra, "Bắt đầu từ khai giảng, Blaise đã rất thân với Kẻ Được Chọn, hơn nữa thường xuyên đưa Kẻ Được Chọn vào Slytherin."

Draco giải thích với cha mình, vốn định đợi lễ Giáng sinh năm nay mới giải thích giờ lại không thể không đề cập trước, "Dường như Harry không có thói quen nào hư hỏng, tuy có chút không hiểu lắm về thân phận của mình nhưng ngược lại không có dã tâm." Draco trình bày quan sát của mình về Kẻ Được Chọn.

"Vì thế các con trở thành… bạn?" Lucius mất một sức lực lớn mới không để cho cái từ cuối cùng mang ý châm chọc. Merlin quanh năm không thèm giặt tất, trong "tương lai" của bạn đời nhà mình hai đứa gần như là kẻ thù sống chết giờ lại là bạn bè.

Cách đó không xa khi Snape nghe thấy lời của Dra cũng không khống chế được run tay, tuy anh biết đời này không giống với kiếp trước nhưng không thể phủ nhận, trên người Draco vẫn còn mang theo vương vấn của Snape về kiếp trước. Mà giờ, khi nghe Dra nói thằng bé trở thành bạn với Kẻ Được Chọn, đối với Snape mà nói, quả thực buồn cười y như Dumbledore đang cùng Chúa tể Hắc ám khiêu vũ vậy.

"Draco Prince Malfoy, cha hy vọng con biết mình đang làm gì?" Lucius ổn định tâm trạng, dù thế nào thì đây là lựa chọn của thế hệ tiếp theo, giống như hiện tại Abraxas sẽ không can thiệp vào lựa chọn của Lucius và Snape, họ cũng sẽ không can thiệp vào lựa chọn của Draco, bởi vậy hiếm khi y gọi tên đầy đủ của Draco.

"Dạ, cha." Draco hơi hơi nâng cao cằm, trên mặt cũng mang theo nụ cười đặc trưng của Malfoy, "Malfoy cũng không phải kẻ dưới."

"Tốt lắm, cha tin phán đoán của con, nhưng phải nhớ Malfoy coi trọng người nhà hơn." Lucius cũng nâng cằm mình, nụ cười trên mặt giống hệt Draco, "Gia quy Malfoy một trăm bản, lễ Giáng sinh nộp cho cha."

Draco chợt suy sụp, cậu ấm ức nhìn papa nhà mình, "Cộng thêm thủ tục Slytherin một trăm bản, không cho Aquila viết thay, lễ Giáng sinh nộp lại." Snape cũng không nhìn cậu, chậm rãi bổ sung.

Draco hoàn toàn ủ rũ, cuối cùng cậu chỉ có thể kéo tay áo anh trai, Aquila âm thầm nháy mắt ra hiệu với Draco.

Draco cúi đầu, cố gắng không giơ khóe miệng, chỉ biết anh là tốt nhất, Blaise hả, chờ đó.

Chuyện giữa hai đứa Lucius và Snape không định quản lý nhiều, dù ai cũng vậy không có kinh nghiệm ở chung với anh em, tự nhiên cũng không cảm thấy hai đứa không bình thường.

Khi Aquila và Draco đi rồi, ngược lại Lucius vuốt cằm nói một câu, "Sev, em không thấy thật ra Qui cũng là một Malfoy hay sao?"

"Tôi nghĩ anh đã sớm phát hiện rồi chứ." Snape nói đúng, Aquila sẽ lợi dụng ưu thế của mình, như vừa nãy, lợi dụng gương mặt lạnh thành công đạt được mục đích đào thoát trừng phạt, dù Aquila họ Prince, thằng bé chỉ không thích cũng không có nghĩa là không hiểu.

"A, Sev thân mến của tôi, rõ ràng, tôi vừa mới chú ý tới, nếu cha biết thì người chắc chắn sẽ rất vui." Lucius ôm Snape vào lòng, "Vậy chúng ta bây giờ không phải nên thảo luận một chút, vừa nãy em đã làm mình "cạn kiệt pháp lực" bằng cách nào? Nếu tôi nhớ không lầm, trong khi tôi là bạn đời linh hồn ở trạng thái bình thường, sử dụng thần chú không có khả năng làm em cạn kiệt pháp lực. Sev, em đã làm gì? Hử?" Nói xong câu cuối, giọng Lucius nhẹ hẳn, nhưng Snape bắt đầu cứng người.

"Nếu Sev thân mến của tôi thật sự không muốn nói, vậy tôi cũng không để ý "tự mình" kiểm tra đâu." Lời nói cuối cùng của Lucius dừng ở vành tai Snape, bờ môi y đang đặt lên trên, ý tứ vô cùng rõ ràng.

"Lucius, móng vuốt của anh đang ở đâu?" Theo lý, nhiều năm sống chung như vậy Snape hẳn đã nên quen Lucius thân thiết ở bất cứ chỗ nào, nhưng trong phòng làm việc từ kiếp trước, tay Lucius còn đang chạy trên người anh, khiến anh có cảm giác mất thể diện một cách khó hiểu.

"A, Sev thân mến của tôi, em luôn biết mà không phải sao?" Lucius đã sớm không nhịn được, Merlin biết từ khi Snape năm thứ năm, ngoài thời gian mang thai Qui và Dra ở Nurmengard kia thì họ còn chưa từng tách nhau lâu như vậy.

"Đây là trường học, ưm." Snape miễn cưỡng kéo ý thức của mình, vì quan hệ quá mức quen thuộc với Lucius, cộng thêm bạn đời linh hồn cơ thể Snape gần như không đề phòng Lucius.

"Đó cũng là văn phòng "riêng" của Sev nhà tôi." Lucius cười khẽ, "Riêng không phải sao?"

Khi mà hai người thấy sắp rực lửa, càng không thể cứu vãn thì cửa phòng làm việc của Snape đột nhiên bị gõ.

"Chết tiệt quần lót vạn năm không giặt của Merlin!" Lucius cực kỳ ảo não, y đứng thẳng khỏi hõm vai của Snape, rốt cuộc vẫn không nhịn xuống mà để lại dấu vết ở trên xương quai xanh của đối phương như hả giận.

"Lucius!" Snape cố gắng bình ổn hơi thở, dù người tới là ai anh cũng thấy cảm kích, tuy anh không bài xích làm tình với Lucius, nhưng không bao gồm ở trong gian phòng từ kiếp trước này.

"Sev, em phải đối xử tốt với chồng mình." Lucius nhướn mày, nhẹ nhàng hôn một chút trên môi Snape, khi người sau còn chưa kịp phản ứng đã xoay người đi vào trong, "Tôi ngay ở bên trong, có chuyện gì gọi tôi." Dù đến mức nào, Lucius nhớ kỹ trạng thái hiện tại của Snape, pháp lực cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, là Veela viễn cổ, y sẽ không phớt lờ.

"Luci…" Snape khẽ kêu, cảm giác được người ta cưng chiều khiến anh ấm áp, Lucius là tốt nhất, y vĩnh viễn sẽ khiến Snape cảm nhận mình là người được quan tâm.

Chỉnh lý xong vẻ ngoài và tâm trạng của mình, khi mở cửa lần hai Snape lại biến thành "giáo sư độc dược Slytherin khủng bố nhất" người gặp người sợ kia.

"Mời vào." Snape lựa chọn ngồi sau bàn làm việc.

Medusa trên cửa lên tiếng trả lời mở ra, tuy tiếp xúc với vị chủ nhiệm Slytherin này không lâu nhưng cô Medusa đã hiểu được phong cách của vị chủ nhiệm này, cô sẽ không nói những lời không nên nói.

"Giáo sư? Giáo sư Prince?" Một giọng nói sợ hãi vang lên từ cửa, rồi Gryffindor tóc đỏ mắt xanh trong trí nhớ đi tới, mặt cô bé đỏ như quả táo vì khẩn trương và e lệ.

"Trò Su Hole, ta nghĩ trò nên biết lúc này đã là giờ giới nghiêm." Không phải không muốn dùng nọc độc tiếp đón cô bé này, nhưng Lucius còn đang ở trong, mà cách ăn mặc quá mức quen thuộc này kích thích tâm trạng vẫn chưa ổn định của Snape.

Đừng hiểu lầm, khi nhìn thấy phù thủy mặc áo chùng Gryffindor tóc đỏ mắt xanh, trong lòng Snape chỉ có hoài niệm, đừng nói tới cảm xúc nào khác, chỉ cần vừa nghĩ tới cuối cùng Lily cũng không tin mình, lãng phí cơ hội cuối cùng cứu Kẻ Được Chọn, Snape đã cảm thấy thất vọng tận trong cõi lòng.

Dù anh đã từng xóa ký ức của Lily nhưng cả đời này chưa từng trở thành Tử thần Thực tử mà anh vẫn không được Lily tin tưởng và có tình bạn chân thành, buồn cười làm sao.

"Giáo sư Prince, con chỉ hơi lo lắng cho thầy." Su hoàn toàn không cảm thấy được tâm trạng mình, tuy ký ức đêm nay của cô hơi hỗn loạn nhưng khi cô nhớ hôm nay là Halloween, thì cô quyết định phải tới văn phòng giáo sư Snape. Dựa theo nguyên tác, lúc này giáo sư Snape đang ở một mình trong phòng làm việc xử lý vết thương bị chó ba đầu cắn, đây là cơ hội tốt nhất để cô tiếp cận giáo sư.

"Lo lắng?" Snape nhướn mi, "Ta cho rằng trò Hole hiểu được mình đang nói gì?"

"Đương nhiên rồi," Như là hạ quyết tâm, Su ngẩng mạnh đầu, dũng cảm nhìn chằm chằm Snape, "Con biết hôm nay thầy đã đi đâu, cũng biết thầy bị thương rất nặng, thầy đừng chịu đựng nữa, nhanh chóng xử lý vết thương đi."

Im lặng, im lặng làm người ta phải bất an, Su còn cho rằng mình nói đúng, giáo sư Snape đang quan sát cô, trong lòng âm thầm cổ vũ, Su đi tới cạnh Snape, vươn tay định xốc áo choàng của anh lên.

"Giáo sư Prince, con có thể giúp thầy, giúp thầy…"

"Stupefy!" Vì Su hành động quá nhanh mà Snape lại đang suy nghĩ nên hoàn toàn không có cơ hội ngăn động tác của Su lại, vì thế khiến Lucius vốn phải ở trong phòng lại nhếch môi cầm gậy rắn chỉ vào Gryffindor tóc đỏ đã bất tỉnh, "Sao tôi lại không biết nữ sinh tóc đỏ Gryffindor đều thích cướp đồ của người khác nhỉ?"

"Lucius…" Đột nhiên Snape cảm thấy nhức đầu, một bạn đời Veela viễn cổ ghen tuông… anh nhìn nhìn Su đã bất tỉnh, lại nhìn nhìn bạn đời nhà mình đang khí thế, chợt muốn tìm cớ rời đi, "Anh biết mà." Anh cuối cùng chỉ nói vậy.

"Chúng ta sẽ biết, rốt cuộc "cô Gryffindor" này suy nghĩ cái gì." Lucius sắp giận điên lên, vốn dục vọng đang được sinh sôi lại bị cắt ngang khiến y cực kỳ tức giận, hơn nữa nghe được giọng nói đi ra nhìn thấy màn kia, ném một thần chú định thân, Lucius không hề có phong phạm quý tộc lay tỉnh Su, khi mà cô bé còn chưa hoảng sợ kêu to lên, "Legilimens." Một thần chú được đưa ra, Lucius căn bản không định để bạn đời nhà mình chạm vào.

Nhưng nhanh chóng, Lucius lại cực kỳ may mắn vì quyết định của mình, bởi y đã thấy một thứ từ trong trí nhớ cô bé này, tuyệt đối không thể trực tiếp để bạn đời nhà mình xem khi không có chuẩn bị.

131. Quyển 3 - Chương 131: Ký Ức Của Su

"Luci, làm sao vậy?" Thấy sắc mặt Lucius đang càng ngày càng kỳ lạ, Snape hơi lo lắng hỏi, tuy anh biết Su Hole vừa bị định thân vừa bị Chiết tâm Trí thuật chắc sẽ không tạo thành nguy hiểm gì cho bạn đời nhà mình.

"Sev, chỉ sợ tôi cần sự giúp đỡ của em, hiển nhiên cô Hole có được một số ký ức cô ta không nên có." Sắc mặt Lucius vẫn chưa điều chỉnh lại, lúc đầu thì hoàn hảo, nhưng càng về sau, y nhớ tới những gì mình nhìn thấy, mặt càng cứng ngắc hơn.

Snape nghi ngờ liếc Lucius một cái, vẫn vung đũa phép lên, kéo ra một sợi chỉ bạc từ thái dương Su, rồi cẩn thận đặt trong một cái chai. Rất nhanh, cái chai nhỏ đã được chứa đầy.

"Obliviate." Không đợi Snape hỏi gì, Lucius trực tiếp ếm thần chú quên đi, rồi y lấy ra một bình độc dược từ áo choàng, dựa vào màu sắc và mùi vị, bậc thầy độc dược trẻ tuổi đoán được đó là Dược an ủi linh hồn, người tạo ra – gia tộc Prince.

Không bao lâu khi bị ép nuốt độc dược, Su ngất đi, lần này thậm chí Lucius còn thương hương tiếc ngọc một chút, thấy Gryffindor tóc đỏ ngã vào khuỷu tay của gia chủ Malfoy bạch kim, Snape nóng nảy một cách khó hiểu.

"Luci, rốt cuộc làm sao vậy?" Anh hơi tức giận hỏi.

Lucius khác thường nhẹ nhàng đặt Su lên ghế salon, rồi mới bắt lấy tay Snape, "Sev, chúng ta cần một nơi không bị người khác quấy rầy, còn cần một Chậu Tưởng Ký."

Lời của Lucius khiến Snape không có suy nghĩ khác, anh liếc chồng mình một cái, "Vậy còn trò Hole…"

"A, cô Hole không được khỏe cho lắm, sợ chúng ta phải để cô ta ở đây nghỉ ngơi một lát." Lucius vừa nói vừa ngựa quen đường cũ đến cái giá Snape đặt độc dược lấy ra một chai thuốc ngủ cực mạnh đã được thay đổi.

"Tôi nghĩ cô Hole cần nghỉ ngơi," Y vừa nói vừa rót thuốc ngủ cho Su, "Sev, phái Thần Hộ mệnh của em nói với McGonagall một tiếng, tin rằng hai người này tối nay không có thời gian đón cô bé trở về."

Snape gật đầu, Lucius có tin tức quan trọng, hơn nữa y còn định tiết lộ một phần cho bên Dumbledore. Đây là những gì Snape đoán được từ lời của Lucius, theo lý, Lucius sắp xếp không có vấn đề gì, nhưng Thần Hộ mệnh của anh, Snape đã lâu lắm rồi không sử dụng Thần Hộ mệnh, nếu Thần Hộ mệnh của anh không thay đổi, thế thì…

Trong nháy mắt, mặt Snape lúc trắng lúc xanh. Anh không muốn dùng thần chú Thần Hộ mệnh bình thường nhất này vào hôm nay – đang ở trong mức độ căng thẳng, một Thần Hộ mệnh bị che đậy đi tìm McGonagall thông báo chỗ ở của một Gryffindor, Snape cũng biết mình không thể nào nói nổi.

Lucius cảm thấy bạn đời kỳ lạ, "Làm sao vậy, Sev? Tôi nhớ em đã từng sử dụng Thần Hộ mệnh mà, nhưng hình như tôi chưa thấy Thần Hộ mệnh của em." Lucius hứng thú, khác với tâm lý tìm kiếm cái lạ vào thời kỳ niên thiếu, hiện tại Lucius chỉ cảm thấy thú vị, càng muốn hiểu thêm về bạn đời mình thôi.

"Expecto Patronum!" Snape cắn răng, là phúc hay là họa, là họa thì không tránh khỏi, sau thần chú, một Thần Hộ mệnh màu bạc kiêu ngạo đứng đó.

"A

" Lucius sờ sờ mái tóc dài bạch kim của mình, giọng nói ngập tràn mỹ mãn, "Sao tôi không biết Thần Hộ mệnh của Sev lại phù hợp với sở thích quý tộc như vậy chứ." Y hơi hơi nâng cằm, đối diện với Snape là một con công màu bạc đang ngẩng cao đầu, đầy kiêu ngạo.

"Câm miệng, Lucius!" Snape đỏ bừng mặt, hiện tại anh chỉ có thể không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện Lucius sẽ không nhớ tới năm đó anh dùng Thần Hộ mệnh để báo tin. "Nói cho Minerva, đã thấy trò Su Hole Gryffindor, trong phòng làm việc của ta, vì "không được khỏe" nên đang nghỉ ngơi trong này, ta sẽ rời đi cùng Lucius, bảo bà ấy đừng lo lắng."

Thần Hộ mệnh màu bạc gật đầu cực kỳ nhẹ, sau đó thong thả bước đi, Snape cố gắng bình tĩnh nhìn Thần Hộ mệnh rời đi, trong lòng không ngừng ám chỉ Lucius sẽ không nhận ra.

Nhưng anh lừa mình dối người chỉ được trong chốc lát, đã bị hiện thực "tàn khốc" phá vỡ.

"Sev thân mến của tôi, Thần Hộ mệnh của em rất quen thuộc

" Lucius sờ sờ gậy rắn, "Hình như lúc còn là học trò tôi đã gặp qua."

"Đừng đùa, Lucius." Snape lên tiếng nói, vừa đi tới lò sưởi, trong Hogwarts không thể dùng Khóa Cảng, cũng không thể độn thổ, họ chỉ có thể ra vào bằng lò sưởi.

"Chậc chậc." Lucius theo sát, cũng không ép Snape, dù sao sau khi họ đi ra khỏi lò sưởi thì bạn đời chỉ là của một mình y, họ có thời gian.

— Tôi là đường ranh giới Lucius và Snape rời đi —

Rất nhanh, Thần Hộ mệnh của Snape đã trở lại, mang về hồi âm của McGonagall, quả nhiên, loại hình "thông báo" công khai này khiến Dumbledore lựa chọn đồng ý, phù thủy trắng luôn có kiên nhẫn.

"Sev, Chậu Tưởng Ký, và tôi hy vọng lát nữa em đi vào phải luôn nhớ, em là bạn đời của tôi, là bạn đời linh hồn của Lucius Malfoy tôi." Trước khi Snape đi lấy Chậu Tưởng Ký, Lucius rất nghiêm túc nói.

Snape hơi ngạc nhiên nhíu mày, trong lòng cũng chú ý tới Su, từ khi Chúa tể Hắc ám rơi đài, gia tộc Malfoy bắt đầu có vinh quang, những năm gần đây Snape gần như không thấy được vẻ mặt lo được lo mất này trên mặt Lucius, nhưng Malfoy luôn cực kỳ coi trọng người nhà, vì thế Snape nhanh chóng bình thường trở lại.

"Luci, anh biết, tôi đã hứa." Snape đáp lại, rồi anh lấy một cái Chậu Tưởng Ký từ phòng làm việc ở Đường Bàn Xoay, rót những ký ức trong chai vào, Snape hít sâu một hơi.

Từ lúc anh nhận được thư mời từ Hogwarts, Snape đã thương lượng với Lucius quyết định nối lò sưởi văn phòng tới nhà Đường Bàn Xoay.

Một mặt, dù gia tộc Malfoy hay là Prince, là biệt thự pháp thuật của quý tộc lâu đời, trực tiếp nối với một địa điểm mới đều rất nguy hiểm, hơn nữa Lucius cũng không thể nào chịu đựng được lò sưởi phòng khách nhà mình sẽ có một cái cửa đi thông tới địa bàn lão ong mật Dumbledore kia.

Mặt khác, căn cứ vào lý do tương tự, Snape cũng không thể nào kết nối với gia tộc Prince. Bàn về bí mật, gia tộc Prince cũng không kém Malfoy, bởi vậy nói gì thì nói biệt thự Prince cũng không phải là lựa chọn thích hợp.

Vì thế, cũng chỉ có Đường Bàn Xoay là thích hợp nhất, dù sao đến đây họ trực tiếp sử dụng Khóa Cảng hoặc độn thổ thì không có vấn đề.

Bởi vậy, sau nhiều năm trống rỗng, Đường Bàn Xoay cũng phát huy được một cái tác dụng khác ngoài "thỏ khôn có ba hang" – trạm trung chuyển.

"Sev, em chuẩn bị xong rồi chứ?" Lucius đứng cạnh bạn đời, có hơi lo lắng hỏi, chắc chắn y sẽ đi vào, ngoài việc làm bạn với Snape thì Lucius còn cần xác minh một số chi tiết.

"Đương nhiên, Luci." Theo sự kết nối linh hồn, Snape có thể cảm nhận được Lucius đang khẩn trương và bất an, theo bản năng Snape chủ động kéo tay Lucius, cả đời này họ không chỉ có mình nhau, mà còn có Qui và Dra, không có gì có thể tách họ ra được.

"Được, chúng ta đi." Lucius xoay tay ôm chặt bạn đời rồi nhẹ nhàng hôn lướt lên môi Snape, y là Veela viễn cổ luôn đặt bạn đời ở vị trí đầu tiên, nếu đây là ý muốn của Sev nhà mình thì y chắc chắn sẽ làm được.

Snape và Lucius chui vào trong trí nhớ của Su, rồi, Snape nghẹn họng, người đàn ông mặc áo chùng đen, cực kỳ khí thế đứng trên lớp độc dược trong trí nhớ Su kia, căn bản chính là bản thân anh.

"Các trò tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc dược. Vì trong lĩnh vực này không cần phải vung vẩy đũa phép nhiều cho lắm, nên thường các trò không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì các trò thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sủi tăm nhè nhẹ, tỏa làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì các trò hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạc máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy… Nhưng ta có thể dạy cho các trò cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu các trò không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy." (Mạch Tử vẫn viết đoạn này ra a *che mặt*) Nói xong, người đàn ông mặc áo đen kia cực kỳ khí thế xoay người.

Snape nhìn người đàn ông tương tự khí chất với mình kiếp trước, ngạc nhiên nói không ra lời, Merlin biết, anh cũng chưa từng gặp cái cô Su này trong trí nhớ, hay là cô Su này thật sự là ai cùng trở về từ "tương lai"?

Lucius ở một bên nắm thật chặt tay mình, y hoàn toàn có thể hiểu được bạn đời nhà mình đang suy nghĩ gì, trên thực tế ngay từ đầu y cũng nghĩ vậy nhưng một lát sau y lại nhận ra, mình sai, lai lịch của Su còn kỳ lạ hơn việc "đến từ tương lai".

Quả nhiên, ký ức sau của Su hoàn toàn đảo điên phán đoán của Snape, bằng chứng quan trọng nhất là góc nhìn của Su luôn luôn thay đổi, đôi khi là Gryffindor, đôi khi là Slytherin, thậm chí còn là Chúa tể Hắc ám! Thật giống như, thật giống như Su chỉ là một người đứng xem, mà mọi chuyện hoàn toàn rộng mở với cô.

Snape hoàn toàn bị hồ đồ, nhưng cái này còn chưa tính, "tương lai" gần như nhất trí với ký ức của Snape kiếp trước và còn phong phú hơn đi qua, bắt đầu xuất hiện các loại nhân vật không thấy rõ gương mặt nhưng dựa vào hình dáng có thể nhận ra, mà nhìn động tác của họ…

"Choang", khi Snape rời khỏi Chậu Tưởng Ký thì sắc mặt xanh mét, tính tình hướng nội hoàn toàn không thể khống chế nổi, trực tiếp ném cái chén trên bàn ra.

"Sev…" Không phải Lucius không tức giận, ai bảo trí nhớ phía sau của Su đều là bạn đời của mình bị đặt dưới thân người khác, thậm chí còn có… Dumbledore… nhưng hiện tại trấn an cảm xúc bạn đời nhà mình quan trọng hơn.

"Tôi không sao." Snape thở hổn hển thật sự không có tính thuyết phục, "Cho tôi chút thời gian." Anh vừa nói vừa mở Khóa Cảng, Lucius đứng đó cười khổ, y biết tám chín phần mười bạn đời nhà mình trở về gia tộc Prince, cũng không phải không tốt. Gia chủ bạch kim quay sang ổn định cảm xúc vừa nãy, y có thể nghĩ xem nên đối phó với Su thế nào, và cả… Dumbledore nữa.

132. Quyển 3 - Chương 132: Lucius Phân Tích

Không thể không nói cuộc sống hôn nhân nhiều năm như vậy khiến Lucius khá hiểu Snape, không đợi Lucius uống hết chén trà trong tay, Snape đã "bụp" một tiếng xuất hiện tại Đường Bàn Xoay, tuy sắc mặt vẫn khó coi nhưng ít nhất cũng đã không còn cảm giác nóng nảy.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, để bạn đời của em ở một chỗ không phải là chuyện mà một người bạn đời nên làm." Lucius sờ sờ mái tóc dài bạch kim, rồi lại rót một chén trà.

"Để bồi thường, có lẽ em bằng lòng cùng uống một chén trà với bạn đời của em." Lucius lúc nào cũng đưa lễ nghi quý tộc của y vào mỗi nơi y tới.

"Vinh hạnh của tôi." Thấy Lucius như vậy Snape bình tĩnh lại, như vô số lần uống trà chiều ở phòng khách Malfoy, Snape và Lucius ngồi đối diện uống trà.

Sau mấy chén hồng trà, Lucius lên tiếng, "Sev, em thấy thế nào? Lai lịch cô gái kia không đơn giản giống em."

Nhắc tới chuyện vừa nãy, Snape vẫn không nhịn được đen mặt, "Tôi cũng chưa có vinh hạnh dạy qua một cô gái như vậy," anh dừng một chút, "Hơn nữa, Luci, góc độ nhìn của cô ta rất là lạ, dường như cô ta đều nhìn theo góc độ của mỗi người trong đó. Mà xảy ra khả năng này trừ khi cô ta là Merlin."

Snape nói xong, hai người nhất thời im lặng, thật lâu sau, Lucius mới khẽ nói, nhưng mắt y cũng không nhìn về phía Snape mà là nhìn chằm chằm chén trà trong tay.

"Sev," Hiếm khi giọng y lại trầm thấp như vậy, càng như đang giải thích với mình, "Thật ra sau khi em nói với chúng ta rằng em đến từ "tương lai" thì chúng ta đã thảo luận." Lucius nói thảo luận giữa mình và Gellert, dù sao xuyên qua thời không quá hiếm gặp, hơn nữa với lĩnh vực như thời gian, linh hồn mà phù thủy vẫn kiêng kị thì mỗi một phù thủy có năng lực trở thành bậc thầy đều khát vọng thử thách, nếu không phải Snape có thân phận này thì có thể Chúa tể Hắc ám đời trước sẽ không quan tâm mà bắt người đi rồi.

"Cha đã từng nói, tôi đến từ một thời không khác." Snape cũng không phải không biết, dù sao anh và Abraxas đã nói qua về vấn đề này.

"Không chỉ vậy," Lucius chậm rãi giải thích, "Nếu em nói em tới từ một thời không khác, như vậy có thể giả thiết rằng có vô số thời không hay không?" rồi không đợi Snape phản ứng y nói tiếp, "Nếu ngoài thời không của chúng ta còn có thời không khác, như vậy quan hệ giữa thời không và thời không thật sự củng cố như trong tưởng tượng của chúng ta sao?"

Lời của Lucius như sét đánh bên tai Snape, dựa vào năng lực logic của bậc thầy độc dược, đương nhiên Snape biết lời Lucius đoán là hoàn toàn có thể – nếu Su đến từ một không gian hoàn toàn khác hệ thống của họ, mà lại "may mắn" thấy được quá trình đầy đủ của một không gian khác vậy thì tình huống trong ký ức Su là hoàn toàn có thể giải thích được.

"Vậy… phía sau…" Snape xấu hổ và giận dữ, chỉ cần nghĩ đến nội dung cuối cùng mà anh thấy trong trí nhớ Su cũng đến từ một không gian trong hệ thống của anh, Snape đã không thể nào chấp nhận nổi.

Dumbledore? Trực tiếp cho anh một cái Avada Kedavra đi!

"Về vấn đề này," Lucius uống ngụm trà, đè nén lửa giận, "Sev thân mến của tôi, chỉ sợ em không chú ý tới thứ chúng ta nhìn cuối cùng khác biệt với những gì trước đó. Bộ phận cuối cùng trong trí nhớ của cô Gryffindor kia giống như tranh Muggle hơn, ảnh của đám Muggle ngu xuẩn đều không động đậy."

Snape ép mình nhớ lại, rồi anh phát hiện đúng theo lời Lucius, bộ phận cuối cùng trong trí nhớ của Su gần như đều là ảnh, tuy không thấy rõ mặt nhưng thông qua một số dấu hiệu rõ ràng vẫn có thể phân biệt được, chỉ là động tác kia… cũng dễ dàng phân biệt. "Luci, anh định nói bao nhiêu?" Dù suy nghĩ cẩn thận những chuyện đó sẽ không xảy ra với mình nhưng trong thời gian ngắn Snape không muốn nhắc tới cái tên "Dumbledore" này.

Lucius thuận theo dời đề tài, "Ký ức cô gái này hiển nhiên toàn diện hơn của Sev, số lượng và vị trí cụ thể cất giữ Trường Sinh Linh Giá của người kia cũng rõ ràng hơn." Y vừa nói vừa gọi lại một tấm da dê, "Dựa theo ký ức của cô Su Hole, người kia tổng cộng tách mình ra làm bảy phần, cũng chế tạo bảy Trường Sinh Linh Giá. Ngoài chủ hồn bám vào trên người Quirrell vào năm nhất, quyển nhật ký xuất hiện vào năm hai, phía sau dần xuất hiện Nagini, nhẫn gia tộc Gaunts, hộp dây chuyền Slytherin, Cúp Vàng Hufflepuff và vương miện Ravenclaw, a, có lẽ còn phải tính cả Kẻ Được Chọn ngoài ý muốn nữa. Tuy cô Hole cũng "cung cấp" địa điểm cất giữ nhưng tôi và em đều biết, vì chúng ta tham gia nên mọi chuyện đã thay đổi rất nhiều."

"Giờ chủ hồn trên người Quirrell đang ở trong hộp dây chuyền bác Gellert cho chúng ta, vương miện Ravenclaw ở nước Đức, ngoài quyển nhật ký còn ở chỗ chúng ta, a, Luci, tôi nhớ anh đã nói, năm đó hôn lễ của Black và Lestrange người kia có tặng một cái Cúp Vàng?" Snape cau mày tiếp lời.

"Sev, năm đó tôi và bác Gellert thảo luận chuyện của em thì bác ấy đã từng đưa ra một suy đoán," Lucius uống một ngụm hồng trà, dường như hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Snape, "Vì sao thời không khác nhau, mọi chuyện đều phát triển tương tự? Hoặc là nói, dù em tới thời không này, cũng thay đổi một số chuyện nhưng vì sao những gì nên xảy ra vẫn cứ xảy ra chứ?"

Snape hiểu Lucius, y không hề nói những thứ không có nghĩa trong lúc thảo luận, như vậy… bậc thầy độc dược bình tĩnh cân nhắc, "Vận mệnh… là cố định sao?" cuối cùng, y kéo đôi môi mỏng, nở một nụ cười gần như châm chọc.

"Ôi, Sev thân mến của tôi," Lucius cũng nhếch môi lên, "Chính xác hơn thì em phải nói là vận mệnh mỗi người đều có quỹ đạo, thay đổi một hoặc một vài chuyện có lẽ sẽ không tạo ra ảnh hưởng nhất định với người khác, nhưng khi năng lực không đủ thì vận mệnh của họ vẫn sẽ không ngừng "tu chỉnh", cuối cùng trở lại quỹ đạo "bình thường"."

"Vì thế, người kia vẫn phân tách linh hồn, cha vẫn bị nguyền rủa, Kẻ Được Chọn vẫn trở thành Kẻ Được Chọn?"

"Còn một ít, lời tiên đoán vẫn xuất hiện, kẻ mật báo vẫn mật báo, có vài người, hừ cũng vẫn sẽ mang thanh danh phản bội mà đang tự cho là "chuộc tội" trong Azkaban!"

Lại im lặng, dù sao kết luận theo Lucius thật sự quá giật gân, hơn nữa vì có ký ức Su làm bằng chứng, lý luận này hoàn toàn theo logic.

"Luci, còn lời tiên đoán?" Snape hơi hoảng hốt, nếu nói vận mệnh có quỹ đạo đã định, như vậy sau khi biết lời tiên đoán thay đổi lại trở thành một trò cười, thay đổi thì sao? Vận mệnh "cố chấp" vẫn đưa mọi chuyện trở lại quỹ đạo, lời tiên đoán đó, so với việc nói là "lời tiên đoán" thì không bằng nói là "thông báo". Nếu thật sự là vậy, anh vẫn chìm vào tội nghiệt phải đền bù cả đời, hay đó chỉ là vận mệnh của mình anh?

"Sev," Lucius cảm nhận được bạn đời nhà mình không bình thường, y đứng dậy ôm Snape vào lòng, "Dù rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì, tôi chỉ biết bây giờ em là bạn đời của tôi, chúng ta còn hai đứa con, có lẽ chúng ta không nhìn thấy vận mệnh tương lai nhưng vận mệnh của tôi đã hoàn toàn thay đổi vì em." Y dừng một chút, kéo tay trái Snape, giao nhau mười ngón, "Lời thề của chúng ta trên hôn lễ được Merlin chứng kiến,

tôi, Lucius Malfoy đã lấy mọi thứ của mình thề ở cạnh em, em là của tôi." Nói xong, y thành kính hôn lên trán Snape.

Tâm trạng thành kính của bạn đời được trung thực đưa tới thông qua kết nối linh hồn, nghi ngờ vừa nãy của Snape đã như bong bóng khi điều chế độc dược vỡ tan, người đang nắm tay mình là người mang tới kiên định, anh cúi đầu, nhìn bàn tay giao nhau, dù là vì sao, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

"Vì thế, Cúp Vàng Hufflepuff chắc vẫn ở Gringotts, nhẫn gia tộc Gaunts vẫn ở làng Little Hangleton, hộp dây chuyền ở nhà cũ Black?" Một khi Snape không còn bối rối, suy nghĩ của anh trở nên rõ ràng chưa từng có. "Chưa thể xác định được vị trí của Nagini, mặt khác chính là vết sẹo trên trán Kẻ Được Chọn."

"Đại khái là vậy," Xác định bạn đời nhà mình không còn bối rối, Lucius cũng khoe khoang giọng điệu của mình, "Nhưng trước khi xác nhận thì chúng ta không thể hoàn toàn chắc chắn."

"Vậy anh định nói bao nhiêu?" Snape tiếp tục hỏi.

"Nói hết." Lucius nói ra một đáp án Snape hoàn toàn không nghĩ tới.

"Nói tất cả cho Dumbledore! Nhưng mà…" Snape chợt dừng lại, "Kể cả mọi chuyện sau khi phù thủy trắng vĩ đại "kính dâng" bản thân mình cho ánh sáng nữa sao?" anh lập tức hiểu được ý của bạn đời, Slytherin luôn coi trọng người nhà mình, gia tộc Malfoy lại càng bao che khuyết điểm.

"Đúng vậy, nếu chúng ta đã biết "tai họa ngầm" lớn như vậy ở giới phù thủy, tại sao có thể không cho phù thủy trắng biết chứ? Huống chi phía sau cụ ta còn có một Chúa tể Hắc ám đời trước bằng lòng "trông, mộ" cho cụ ta nữa, cái này chắc chắn sẽ gợi lên hồi ức tốt đẹp của hiệu trưởng vĩ đại!" Lời cuối cùng Lucius nghiến răng nghiến lợi, chỉ nghe Sev nói và nhìn thấy Chúa tể Hắc ám đời trước liều chết bảo vệ trong trí nhớ của Su là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mà sự tiến triển hiện tại giữa ông ta và cha mình, Lucius cảm thấy cha mình cần ép người nào đó, ít nhất phải phân rõ giới hạn.

"Quyển nhật ký?" Nói đến chuyện này, sao Snape lại không biết Lucius đang đòi công bằng cho Abraxas chứ, bạn nói đây là chuyện không thể thay đổi vận mệnh, hừ, dựa theo tiến độ của Chúa tể Hắc ám đời trước, nếu chẳng may một ngày nào đó ông ta bị vận mệnh "tóm về" thì sao?!

"Ôi, Sev thân mến của tôi, cánh tay trái của chồng em cũng không có ấn ký nào của người khác," Lucius cười, "Bởi vậy gia tộc Malfoy không có quyển nhật ký nào, hơn nữa trên người tôi có gì không phải em biết rõ sao?" Y xoay người Snape, kéo tay anh đặt lên ngực mình.

Snape đỏ mặt, anh biết, vì Slughorn đã làm trái khế ước năm đó, đồ đằng con dơi đại diện cho bản thân anh vẫn để lại một dấu ấn mờ trên ngực Lucius, mà mỗi lần Lucius đặc biệt kích động thì đồ đằng kia sẽ hiện rõ, nhất là… ở trên giường.

"Lucius, quản lý tốt đầu óc động dục của anh, ngày mai chúng ta còn phải gặp Dumbledore!" Snape gầm nhẹ, không biết là vì tức giận hay là vì xấu hổ nữa.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, chuyện đó không quan trọng," Lucius tới gần Snape, giọng nói càng ngày càng nhỏ, "Quan trọng là… tôi cảm thấy em cần hiểu được ai mới là chồng em." Lời nói của y biến mất giữa đôi môi hai người, mặc kệ Gryffindor chết tiệt kia đã nhìn thấy những gì, Sev…là của Lucius y!

133. Quyển 3 - Chương 133: Dumbledore Hiểu Được

"Luci." Đôi môi Lucius dần dần xuống dưới, Snape thoáng mất tự nhiên nhúc nhích người, tuy vài năm nay anh đã dần quen cảm giác Lucius không thích chỉ ở phòng ngủ, nhưng không phải hôm nay, nhìn thấy thứ trong trí nhớ của Su vẫn khiến Snape không thoải mái.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, đương nhiên không phải ở đây." Lucius ôm Snape, xoay nhẫn trên tay, đó cũng là lý do vì sao y cảm thấy hôm nay chắc chắn sẽ "thành công", ở phương diện này Sev của y luôn luôn mẫn cảm, y cũng không muốn mạo hiểm "phúc lợi" sau này của mình.

"Con công chết tiệt chỉ biết động dục!" Dựa vào ứng dụng pháp lực hiện tại của Lucius, khi sử dụng Khóa Cảng chế tạo một không gian pháp lực tương đối ổn định để triệt tiêu cái cảm giác bị đè ép căn bản không

là vấn đề, vì khi Snape chú ý thì họ đã nằm trên giường gia chủ Malfoy rồi và Lucius thì đang cởi áo chùng anh, trực tiếp "tấn công" hạt đậu nhỏ bên trái.

Cố ý, Lucius liếm mạnh vật nhỏ đã có phản ứng kia, hàm hồ nói, "Tôi biết Sev em thích công nhất mà, nếu không phải hôm nay nhìn thấy Thần Hộ mệnh của em thì tôi còn không biết, nhưng tôi nhớ, trước kia khi ở trường chúng ta truyền tin thì Thần Hộ mệnh của em đã như vậy rồi nhỉ?"

Nói đến cái này, Lucius hận không thể xòe đuôi lên trời, Sev của y, bạn đời của y, từ lúc họ còn ở Hogwarts có có Thần Hộ mệnh đại diện cho y, chứng minh cái gì? Chứng minh Sev đã sớm đặt y vào lòng, dù cho… nó mang danh nghĩa bảo vệ đi nữa.

"Luci… anh… ưm…" Snape bị Lucius kích thích như nhũn ra, cơ thể sớm phản ứng trước lý trí, thậm chí anh còn ưỡn người lên.

"A," Lucius cười khẽ, ngón tay dọc từ ngực Snape xuống, cuối cùng chui vào trong chăn, "Sev, nói cho tôi biết, tôi là ai?" Y bắt lấy nơi Snape không phản kháng được nhất, cảm thấy người sau như con cá nằm trên thớt.

"Luci, Lucius Malfoy." Snape cố gắng thu hồi lý trí, trả lời câu hỏi Lucius.

"Còn gì nữa?" Như là phần thưởng, Lucius nhéo nhéo vài cái, khiến Snape thở gấp gáp, rồi y dụ dỗ liếm đôi môi mỏng manh của bạn đời, thường thường thu hút cái lưỡi nhỏ bên trong ra đùa giỡn, "Sev, nào, nói cho tôi biết, tôi là ai?"

So với kích thích trực tiếp bên dưới, sự tiếp xúc nhẹ nhàng gần như dụ dỗ này của Lucius khiến Snape càng không chống đỡ nổi, như bị mê hoặc, anh thì thào trả lời, "Anh là chồng tôi, là bạn đời duy nhất của tôi."

Giọng nói Snape vang lên từ dây thanh quản, trực tiếp đi vào lòng Lucius. Lucius chỉ cảm thấy đồ đằng bên ngực trái nóng lên, y biết lời thề đang nhắc nhở mình, vĩnh viễn không được phạm sai lầm như cũ.

"Tôi yêu em, Severus Snape." Cuối cùng, Lucius hôn lên đôi mắt màu đen của bạn đời, không phải "Prince", không phải "Malfoy", mà là "Snape" gần như đã bị quên lãng.

Lúc đi vào Snape đột nhiên hiểu được ý của Lucius, từ mắt y anh biết ngay từ đầu cũng chỉ có mình anh, bạn đời linh hồn nào chứ, gia tộc Prince nào chứ, bậc thầy độc dược nào chứ, trong mắt Lucius vĩnh viễn không quan trọng bằng Snape anh.

"Luci, tôi là của anh." Giọng nói khàn khàn, Snape đè nén dục vọng, anh nhìn gương mặt ẩn nhẫn của Lucius, lặp lại lời thề của mình năm đó, cả đời này có được một người chỉ để ý mình, chỉ yêu mình thật sự là đủ rồi, anh không thể trông mong hơn gì nữa.

"Chết tiệt em!" Lucius bị bộ dáng "kính dâng" của Snape kích thích nở một mảnh hoa trước mắt, y chửi bậy không hề để ý đến lễ nghi quý tộc, "Là em ép tôi." Y đột nhiên tăng mạnh động tác, vốn muốn giúp bạn đời tiêu trừ tai họa ngầm có thể xảy ra nhưng giờ, dù Merlin sống lại cũng đừng mong y dừng.

Snape nhướn mày, nở một nụ cười gần như khiêu khích, anh có thể hiểu nỗi lo của Lucius, nhưng mà… hừ, anh cũng không phải ngồi không.

Vì thế vốn mục đích là an ủi và hiền hòa lại biến thành một trận chiến trên giường, mà cuối cùng ai được lợi thì cũng chỉ có Merlin biết mà thôi.

— Tôi là đường ranh giới Lucius và giáo sư đại "chiến" ba trăm hiệp —

Ngày hôm sau, khi Snape tỉnh lại đã cảm thấy người mình như nhũn ra, nhất là nơi không nói nên lời, bây giờ còn hơi hơi đau.

"Veela trong đầu nhồi đầy Tình Dược không biết tiết chế!" Snape gian nan nhúc nhích người trên giường, thật vất vả vào phòng tắm, thấy từ cổ xuống dưới là một chuỗi hôn dài, Snape thẹn thùng, ngày hôm qua đúng là hơi quá mức, anh thật không ngờ, đến tuổi này rồi mà thân thể Lucius còn tốt như vậy?!

Sửa sang cho mình xong, Snape bắt đầu dùng bữa sáng, tuy sáng nay anh có hai tiết nhưng nhìn tình trạng của mình, Snape không thể không tạm hoãn, dù thế nào cũng không được làm bậy.

Không đợi Snape ăn xong, ưng vàng của nhà Malfoy bay vào, bỏ thư ra vừa thấy, hóa ra sáng nay Draco nghe nói "giáo sư độc dược xin phép một ngày vì sức khỏe" thì rất lo cho papa nhà mình, trực tiếp gửi cú cho Snape.

Nhìn sự quan tâm biểu đạt trong tấm da dê, Snape cảm thấy ấm áp trong lòng, lời xin nghỉ vừa nghĩ đã biết là do Lucius, may mà hôm nay đã giải quyết chuyện của cô Gryffindor kia, đỡ phải đêm dài lắm mộng. Còn việc Dumbledore sẽ có phản ứng gì sau khi biết thì Snape tỏ vẻ ngoài những nội dung anh cảm thấy không cần thiết ở phía sau thì còn lại anh sẽ cho phù thủy trắng xem thật kỹ từ đầu tới cuối.

Vì thế, khi Snape trở lại phòng làm việc của mình thì không bất ngờ khi Fawkes đã sớm chờ ở đó. "Tôi sẽ đến ngay."

Anh lấy một tấm da dê từ trên bàn rồi viết, sau đó mang theo ký ức "bản tóm gọn" vào phòng hiệu trưởng.

Quả nhiên, ông chồng sáng sớm đã biến mất nhà mình giờ đang ngồi ở phòng hiệu trưởng uống trà với Dumbledore, nếu bởi vậy mà Lucius bị sâu răng, Snape thầm nghĩ, anh tuyệt đối sẽ không làm độc dược ngừa sâu răng cho anh ta đâu!

"A, Sev thân mến, rốt cuộc em tới rồi, cảm thấy khỏe hơn rồi chứ?" Lucius kéo dài giọng, sự tán tỉnh trong lời nói khiến Snape cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Mà Dumbledore cũng cảm thấy xấu hổ, dù cụ có số tuổi lớn thế nào thì gần như trống rỗng trên chuyện tình cảm, ngay cả Gellert khi đó cũng chỉ là biết với nhau nhưng chưa bao giờ nói toạc ra nên đối mặt với sự tán tỉnh gần như công khai này thì phù thủy trắng vẫn có chút khó chấp nhận.

"A, Severus, ngài Malfoy đã giúp thầy xin phép, nếu sức khỏe không tốt lắm thì nên chăm sóc bản thân thật tốt." Cuối cùng, Dumbledore cũng chỉ hời hợt nói hai câu.

"Hiệu trưởng Dumbledore, về cô Gryffindor kia?" Lucius chuyển đề tài rất nhanh.

"A, ngài Malfoy, nếu không có chứng cớ thì chỉ sợ tôi không thể tin lời nói một phía của ngài." Dumbledore mỉm cười trả lời, nhìn qua giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại đang phủ nhận nội dung Lucius đã nói.

"Ngài sẽ nhìn thấy chứng cớ ngay thôi," Lucius xoay gậy rắn, "Sev mang tới ký ức vị tiểu thư kia, chỉ cần ở nơi này ngài có một Chậu Tưởng Ký."

"A, ngài Malfoy, ngài làm vậy có phải không tốt lắm hay không? Severus cũng đồng ý chứ?" Dumbledore vẻ mặt không đồng ý, dường như Lucius đã làm gì đó lừa dối Snape vậy.

"Hiệu trưởng Dumbledore, Lucius đã hỏi tôi, dù sao chuyện này hậu quả rất lớn." Snape cong môi trên, hơi ác ý nói.

Dumbledore bị nghẹn một chút, nhưng cụ cũng coi như hiểu tính cách của Snape, nếu ngay cả thầy ấy cũng trịnh trọng thế này thì chỉ sợ cô Su Hole kia thật sự có vấn đề.

Giống như đêm qua, Dumbledore lại chui vào Chậu Tưởng Ký, Lucius bên ngoài thì mang theo ý khiêu khích sờ sờ môi mình, khiến bạn đời nhà mình tức giận liếc qua.

Cho đến khi Lucius hé miệng nói không tiếng động "Đợi xem" Snape mới tập trung chú ý lên người Dumbledore, không thể không nói, hiện tại Snape là một Malfoy, cũng học được cách cười trên nỗi đau của người khác đặc trưng cho gia tộc Malfoy.

Thật lâu sau Dumbledore mới ngẩng đầu khỏi Chậu Tưởng Ký, tuy cụ đã sớm bạc trắng tóc nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu lên, Snape vẫn cảm thấy cụ trở nên già nua, dường như vào lúc này, già đi chính là ý chí của cụ, trái tim của cụ.

"A, ngài Malfoy, tôi nghĩ tôi phải đại diện giới phù thủy cảm ơn vì sự cảnh giác và cống hiến của ngài." Vẻ mặt vừa rồi của Dumbledore chẳng qua cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, quay đầu một cái thì cụ vẫn là phù thủy trắng được nâng cao.

"Đây là điều cần làm của quý tộc cũng là trách nhiệm của ban giám đốc." Lucius lịch thiệp cúi đầu theo lễ nghi quý tộc, không nói việc Dumbledore cụ có thể đại diện giới phù thủy hay không, nhưng gia chủ Malfoy cho thấy y đang xuất phát từ điều cần làm của bản thân.

"Và Severus, chuyện sau đó của trò Hole thì phải nhờ thầy giúp đỡ giám sát một chút," Dumbledore xoay người kéo Snape xuống nước, rồi từ chối trở lại, "Minerva đang xử lý chuyện của Quirrell, tôi đề nghị tạm thời không lộ chuyện của trò Hole ra ngoài."

"Đương nhiên rồi." Tuy Lucius không vui lắm vì bạn đời nhà mình phải đi "giám sát" Gryffindor tóc đỏ kia, y cũng không quên kế hoạch trong trí nhớ của cô Hole, nhưng y biết đây là cách ổn thỏa nhất hiện tại.

Lucius đã tỏ thái độ, Snape cũng gật đầu đồng ý. Dù gì cũng đã Obliviate, có còn sót lại chút ký ức thì cũng chỉ là một phù thủy nhỏ Máu Bùn mà thôi.

"Tuy nhiên, hiệu trưởng Dumbledore, lấy thân phận ban giám đốc, tôi cần nhắc nhở ngài kiểm điểm vào cuộc họp ban giám đốc hôm nay," Trước khi cùng Snape ra ngoài Lucius nhếch môi để lại một câu, "Là "người hợp tác" nhiều năm như vậy, dù sao tuổi ngài cũng đã lớn, rất nhiều chuyện cũng không còn quá tích cực nữa."

Dumbledore đồng thời xem ký ức cũng hiểu được Lucius đang nói gì, nhìn bóng dáng Lucius đưa Snape rời đi, Dumbledore hơi hé môi, Gellert, Gel, không phải cụ nên sớm đi gặp cậu ấy sao?

134. Quyển 3 - Chương 134: Sự Thật Tàn Khốc

Lại là hành lang tối mù ở Nurmengard, trong thoáng chốc Dumbledore mới phát hiện mình đã không còn nhớ được lần cuối cùng mình tới đây là khi nào, là trước lúc Tom quật khởi hay là sau khi Tom thất bại. Từng bước một, dường như cụ chưa từng đi trên con đường này, trong lòng cũng không biết có cảm xúc nào nữa.

Hận? Cho tới bây giờ Dumbledore cũng không hận Gellert, hoàn toàn ngược lại, Gellert như là một vết sẹo không thể nào khép lại trong trái tim, cụ có thể không nhìn tới, giả vờ không biết gì. Nhưng yêu? Dumbledore thở dài, cụ còn tư cách đó chứ?

Chuyện Ariana năm đó đã không thể nói rõ ràng được nữa, mà khi đó ngay từ đầu hai thiếu niên đã chọn con đường hoàn toàn khác nhau, dù mục đích là tương đồng.

Vật đổi sao dời, hai người họ một là phù thủy trắng nước Anh, một là Chúa tể Hắc ám nước Đức. Năm tháng cho họ không chỉ là sức mạnh và học thức mà còn càng lúc càng xa rời mục tiêu và vết nứt sâu thật sâu.

Có lẽ khi đó Dumbledore cũng mang theo tâm lý may mắn, chỉ cần mình giả vờ không nhìn thấy thì cụ vẫn có tình bạn ngày trước, nhưng cụ quá ngây thơ rồi, dù là cụ hay là Gellert, họ đã sớm không thể trở về.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Dumbledore vui sướng ước chiến Gellert, chết hoặc giết chết là kết cục tốt nhất mà cụ nghĩ tới, nhưng không ngờ Gellert lại nói một câu "Tôi thua" rồi đảo lộn toàn bộ kế hoạch.

Không phải chưa từng nghĩ vì sao Chúa tể Hắc ám hô mưa gọi gió ở nước Đức lại dễ dàng nhận thua như thế, nhưng mỗi lần cụ nghĩ thì cụ đều khuyên bảo mình không được đoán mò, chuyện đã vậy, giữa họ… vĩnh viễn không còn khả năng nào khác.

Nhưng ký ức Lucius và Snape cho xem khiến lần đầu tiên Dumbledore nghi ngờ quyết định của mình, nếu Gellert bởi vì mình mà chết, vì sao cụ không thể thay đổi, thậm chí thay đổi vận mệnh Gellert chứ?

Dù giữa họ đã từng có rất nhiều năm trống rỗng, Dumbledore vẫn là một trong số ít người hiểu biết Gellert trên thế giới này. Cái gì gọi là bảo vệ phần mộ mà chết, nói trắng ra thì cậu ấy lựa chọn bị Tom giết chết, nói cách khác, Gellert không muốn sống chăng.

Khi Dumbledore hiểu được điều này, không phải trong tim cụ không ngọt ngào, nhưng sự ngọt ngào ấy lại bị làn sóng sầu lo cắt ngang không lâu sau, mình… và cậu ấy… còn có thể sao?

Cứ như thế, nhìn khung ảnh trống tròn cả đêm, Dumbledore vẫn đi tới Nurmengard, có lẽ là lời nói cuối cùng của Lucius kích thích cụ, cụ vẫn đến đây dù bản thân cụ cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

"Hừ," Cuối hành lang đột nhiên truyền tới tiếng hừ của một người đàn ông, Dumbledore nâng cao ý thức đề phòng, rồi một quý tộc cao to đi ra, trang phục trên người anh ta chính là của Thánh Đồ, "Ngài Dumbledore,

chúa tể mời ngài vào." Anh ta ác ý nhấn mạnh "ngài" và "chúa tể", chẳng cần biết Dumbledore cụ là ai, ở nước Đức chúng tôi, gọi cụ một tiếng ngài đã là tốt lắm rồi, Bryce De Boer oán hận nghĩ.

Tuy không biết Lucius và Snape đã làm gì nhưng tin tức phù thủy trắng rời nước Anh chuẩn bị tới Nurmengard vẫn đưa tới biệt thự Gellert đầu tiên, nhưng Thánh Đồ quên, hiện tại trong biệt thự không chỉ có chúa tể, mà còn có "hoàng hậu" của họ nữa.

Hiển nhiên, trước mặt Abraxas Gellert nhận tin Dumbledore sắp tới thì bối rối khiến người sau lập tức hiểu được trong đó có vấn đề. Hỏi Lucius chắc chắn là nhanh nhất, nhưng Abra thật sự không có được da mặt dày như vậy – nào có người cha nào bảo con trai hỏi thăm tình sử của người yêu mình chứ? Hơn nữa đối tượng có thể là lão ong mật điên điên khùng khùng không có chút thẩm mỹ kia, nếu thật sự Gellert chọn cụ ta, Abra còn không bằng trực tiếp chết để tạ tội, liệt tổ liệt tông nhà Malfoy sẽ nhảy ra khỏi mộ muốn mạng của chú đó! Cái này căn bản là vấn đề tôn nghiêm!

Vì thế dưới sự gặng hỏi có kỹ xảo của Abra, Chúa tể Hắc ám đời trước gần như không có kinh nghiệm yêu đương ngoan ngoãn nói rõ từ đầu tới cuối, rồi còn tỉ mỉ kể lại mình đã thất vọng thế nào với Dumbledore, ám chỉ ông đã có người tốt hơn vân vân, trình độ chân chó trong quá trình đã khiến Bryce đưa tin vào sáng sớm gần như không đành lòng nhìn thẳng.

Sau khi hiểu rõ chúa tể nhà mình không làm chủ được vấn đề này, De Boer hỏi Abraxas, "Gặp, đương nhiên phải gặp, chẳng may người tình cũ của ông muốn gương vỡ lại lành cũng không chừng đó!" Abra hừ một tiếng, cằm chú hơi hơi nâng lên, mái tóc dài bạch kim phản xạ ánh nắng ấm áp, ánh mắt lam xám cười như không cười liếc Chúa tể Hắc ám đời trước một cái, người sau như bị mê hoặc bởi sự quyến rũ biểu lộ trong lúc lơ đãng.

Abra vừa lòng gợi lên môi, nhìn đi, Dumbledore cái lão da cây quýt kia sao có thể so với chú?! "Sắp xếp một chút, hiệu trưởng Dumbledore đường xa mà đến, Thánh Đồ cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa, nhất là cụ ấy tới vì người nào đó, đương nhiên cũng chỉ phải để người nào đó "tự mình" đi gặp rồi." Giọng điệu ngân nga thuộc về nhà Malfoy vang lên, khác với Lucius, Abraxas giọng nhẹ hơn, càng trầm ổn hơn, âm cuối thì ngân cao, như là một chiếc lông chim nhẹ nhàng xẹt qua trái tim Gellert.

"Vâng." Không đợi Gellert đồng ý, De Boer trực tiếp đi sắp xếp, anh có dự cảm, sau lần này, rốt cuộc Thánh Đồ không cần lo lắng chúa tể của họ bị Dumbledore bắt cóc nữa.

— Tôi là đường ranh giới De Boer chấm dứt nhớ lại —

"Két—!" Dumbledore đã từng vô số lần ở bên ngoài dùng mắt miêu tả căn phòng sau khi cửa gỗ được mở, rồi De Boer cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, "Mời vào."

Dumbledore đi vào như bị mộng du, bên trong, giá sách, bàn làm việc quen thuộc, và cả chiếc ghế dài, ngoài cái bình phong thật lớn thì trang trí giống như đúc khi họ ở tại thung lũng Godric năm đó.

"Gel…" Vì sự quen thuộc ấy, khi Dumbledore nhìn Chúa tể Hắc ám đời trước ngồi trước bàn bên cạnh thì sử dụng xưng hô thân mật nhất của họ theo bản năng, rồi nháy mắt người sau mặt trắng bệch, Abra nhà ông có thể đang ngồi ở phía sau bình phong đó!

"Khụ khụ, ngài Dumbledore, mời ngồi." Quả thực Gellert không biết nên đặt tay mình ở đâu? Khác với Dumbledore, hơn nửa tâm tư của ông đều tập trung lên người phía sau bình phong, còn tâm tư Dumbledore, chậc chậc, liên quan gì tới ông nhỉ!

Như cảm thấy được Gellert xa cách, mắt Dumbledore tối lại, nhưng cụ lập tức bị mùi vị hồng trà quen thuộc làm ấm lòng, nhiều năm như vậy, Gellert vẫn nhớ rõ khẩu vị của cụ.

Chúa tể Hắc ám đời trước bên cạnh thật sự không phải cố ý, dù sao hai người đã từng có một quãng thời gian tốt đẹp, Gellert lại đã từng giam mình chỉ vì tình cảm ấy, bởi vậy thay đổi khẩu vị cũng có thể hiểu được, nhưng vì thất thần mà vô thức dựa theo thói quen rót hồng trà Chúa tể Hắc ám đời trước hoàn toàn không biết, hành động này của ông khiến Dumbledore hoàn toàn hiểu lầm!

"Gellert…" Vài chén trà đi qua, Dumbledore cẩn thận lựa chọn một xưng hô, "Cậu khỏe chứ?"

Câu hỏi của Dumbledore suýt nữa làm Chúa tể Hắc ám đời trước nghẹn chết, giọng điệu hỏi han giữa người yêu này là thế nào! Tuy Gellert không để ý tự ôn chuyện với Dumbledore nhưng điều kiện tiên quyết là Abra không có mặt ở đây!

"Khụ khụ, cũng không tệ lắm." Ông lên tiếng trả lời.

"Tôi…" Dumbledore nhìn nhìn ông, cụ muốn nói xin lỗi, cũng muốn hỏi điều khác nhưng vừa nói được từ "tôi" thì không nói được gì nữa.

Lại im lặng, Dumbledore là không biết mở miệng thế nào, còn Chúa tể Hắc ám đời trước là vì người yêu cũ với người yêu mới mà đứng ngồi không yên.

"Chúa tể, thư của ngài." Cuối cùng De Boer vẫn không nhịn được, vì ngày hôm nay mà Thánh Đồ đã chuẩn bị mọi trường hợp, thậm chí vì sợ chúa tể nhà mình có thể khó xử mà Thánh Đồ đã tự động lên kế hoạch để ứng phó với chúa tể nhà mình, trong số đó trường hợp "im lặng" thế này là đầu tiên.

Không thể không nói, quý tộc hiểu rõ quý tộc nhất, hoàn cảnh im lặng mới là đáng sợ nhất.

Gellert nghi ngờ cầm lấy tấm da dê, chữ nhỏ dày chi chít trên đó khiến ông giật mình, nhìn kỹ lại thì ông dở khóc dở cười, nhưng trong lòng vẫn biết đó là ý tốt của cấp dưới nhà mình. Có lá thư này, Gellert cảm thấy mình thả lỏng hơn.

"Ngài Dumbledore, hôm nay ngài tới là có chuyện gì sao?" Gellert dựa theo phương pháp đối phó với "im lặng" không biết nên nói về đề tài gì.

"Ge… Ngài Grindelwald," Như là để phối hợp, càng giống như giận dỗi, Dumbledore cũng thay đổi xưng hô, "Tôi chỉ tới gặp ngài, không hơn."

Cuối cùng, Dumbledore cũng chỉ nói vậy, cụ có thể nói gì, hỏi Gellert xem giữa họ còn có khả năng nào hay không? Hay là hỏi Gellert có phải vẫn tình cũ khó phai với mình? Dù thế nào Dumbledore cũng không mở miệng được.

"Vậy ngài đã gặp tôi rồi, ngài còn việc gì nữa không?" Gellert cũng cứng rắn, từ lúc ông rời khỏi nước Anh ông đã hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ với Dumbledore, lần này sở dĩ ông khẩn trương vì sợ Abra hiểu lầm, còn với việc làm đau lòng Dumbledore hay gì khác, Chúa tể Hắc ám đời trước tỏ vẻ không quan tâm.

Dumbledore nhận được câu hỏi không nói nên lời, từ khi cụ trở thành "phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này" thì còn chưa có ai nói chuyện với cụ như vậy.

"Ngài Dumbledore, ngài đi thôi, nơi này không thích hợp để ngài tới." De Boer lại xuất hiện, lần này anh rõ ràng hơn, sau khi nói xong không đợi Dumbledore đáp lời, trực tiếp lôi kéo, vì khiếp sợ áo choàng màu tím thêu sao của Dumbledore bị anh kéo rớt một nửa.

"Bryce…" Gellert nhịn cười, sao ông lại không biết trợ lý của mình là cố ý chứ, nhưng ông cũng không phải không hề oán hận, dù tâm tư của ông đã không còn tập trung lên Dumbledore nhưng sự oán hận vì nhiều năm như vậy không gặp thì chưa thể biến mất được.

"Vâng, thưa chúa tể." De Boer chợt khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Có lẽ là vì đã đủ mất mặt, có lẽ là vì Gellert trong trí nhớ quá hiền hòa, như ma xui quỷ khiến, trước mặt De Boer Dumbledore hỏi, "Gel, căn phòng này của cậu vẫn bố trí giống hệt phòng làm việc trước kia của chúng ta, chúng ta… còn có thể quay đầu lại được không?"

"Choang—!" Chợt nghe thấy trong phòng truyền tới một tiếng đổ vỡ, ngay sau đó, Dumbledore đã thấy sắc mặt Gellert hoảng sợ, vội vội vàng vàng chạy tới phía sau bình phong, dường như đang khẽ an ủi ai đó.

Dumbledore sắc mặt tái nhợt giống hệt chòm râu của cụ, phía sau đó… là ai?

Đáng tiếc không đợi cụ nghĩ nhiều, De Boer mang theo nỗi niềm vui sướng vì ai đó gặp họa mà đánh tan ảo tưởng cuối cùng của cụ, "Đi thôi, hoàng hậu sẽ không vui."

Gần như đờ đẫn bước đi, đúng rồi, cậu ấy là chúa tể Thánh Đồ, mà cụ là phù thủy trắng nước Anh, vốn… không thể nào.

135. Quyển 3 - Chương 135: Lễ Giáng Sinh Đến

Phía sau bình phong, Chúa tể Hắc ám đời trước nào giống như vừa ở bên ngoài, "Abra, em nghe ta giải thích, thật sự không phải như em nghĩ."

"Cái gì gọi là "không phải như tôi nghĩ", ngài Grindelwald." Abraxas biết mình hành động như vậy quá ngây thơ, là một quý tộc từng có một đám tình nhân, không phải chú không để ý nhưng chú cảm thấy không thoải mái, vào giờ phút này Abra mới thật sự nhận ra, nhiều năm dây dưa với Gellert như vậy cũng khiến bản thân chú chìm vào.

"Chỗ này không tiện nói, chúng ta về nhà nói." Gellert bắt lấy tay Abraxas, trực tiếp độn thổ chạy lấy người, còn bên ngoài De Boer ứng phó với Dumbledore thế nào, hừ, có liên quan với mình sao?

Vì thế khi De Boer đưa Dumbledore về rồi thấy phòng làm việc trống trơn, phía sau bình phong chỉ có một cái cốc thủy tinh vỡ.

De Boer cố gắng đè nén đường cong trên gương mặt, thật sự, nhất định anh sẽ không nói mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay với người ngoài, thật sự, không phải họ hàng anh không nói đâu.

Có lẽ là hai chữ "về nhà" làm mềm trái tim Abra, sau khi đi vào biệt thự mình vẫn luôn ở mấy năm nay Abra cũng không trực tiếp rời đi, mà là không thèm nhìn Chúa tể Hắc ám đời trước. Khí thế trước mặt người khác cho tới giờ Chúa tể Hắc ám đời trước đột nhiên làm cảm thấy áp lực, "Ưm… Abra… ngày hôm qua ta đã nói với em…" Gellert buông tay tỏ vẻ mình rất vô tội.

"A, sao tôi không biết bố trí ở Nurmengard có xuất xứ, hay là nói ngài Grindelwald căn bản đã muốn… quen rồi." Abra ngụy hiểm nheo mắt, nếu chú vẫn không nhận thức được suy nghĩ của mình cảm thấy tiếp tục với Gellert như vậy cũng không tồi thì chú sẽ không tức giận tới mức này, nhưng giờ chú nhận ra rồi thì mọi chuyện lại khác. Điều thứ ba trong gia quy Malfoy: Malfoy muốn, họ sẽ đạt được.

"Abra, thật sự không phải như vậy, ta chỉ là… ta chỉ là…" Gellert "chỉ là" vài lần cũng không nói tiếp được, thật ra trong lòng ông biết Abra nói rất đúng, thời tốt đẹp khi niên thiếu và hồi ức nhiều năm như vậy, rất nhiều lúc Dumbledore đã trở thành một thói quen của ông, dù hiện tại ông từ bỏ Dumbledore nhưng ông vẫn hoàn toàn không vứt bỏ được cái tôi "nhớ thương Dumbledore".

"Hừ, xem ra ngài Grindelwald còn có chút suy nghĩ khác, vậy thì tôi không làm phiền." Nhiều năm sống chung như vậy, Abraxas lập tức hiểu được tâm tư Gellert, chú ném một nắm bột floo vào lò sưởi, "Biệt thự Malfoy." Chú nói.

Gần như khi Gellert không kịp phản ứng, ngọn lửa xanh bùng lên, Abra rời khỏi.

"Abra…" Gellert bất đắc dĩ nhìn Abra biến mất, cười khổ gọi một tấm da dê, ông cần phải nhắn lại với Thánh Đồ, chúa tể nước Đức tới nước Anh, dù sao cũng phải thông báo một tiếng, hiện tại cũng không phải lúc ông đoạn tuyệt với Thánh Đồ trước kia nữa.

Vì thế, vài ngày sau, một phần lớn quý tộc "thân thích" nước Đức cũng biết – hoàng hậu tức giận chạy về nhà mẹ đẻ, chúa tể bọn họ tới nước Anh, đuổi theo "vợ" mình.

Cùng lúc đó, Lucius gặp được cha mình ở biệt thự Malfoy, thấy Abraxas hùng hổ ra khỏi lò sưởi, Lucius nhướn mày, xem ra hiệu quả không tồi.

"Luci, khóa lò sưởi, trong ngắn hạn cha không muốn thấy bất cứ một người ngoài nào ở biệt thự Malfoy!" Liếc Lucius một cái, Abra gọi gia tinh Malfoy, chuẩn bị trở về phòng mình, chú mới để ý.

Nếu nói Lucius không biết chuyện này thì Abra tuyệt đối sẽ không tin, vài năm nay chú đều thấy sự phát triển của nhà Malfoy, nếu không làm sao chú lại lo lắng thằng bé liên kết với Chúa tể Hắc ám đời trước được. Đương nhiên, thái độ Gellert là một chuyện, thực lực nhà Malfoy cũng cho chú tư cách cùng ngồi ăn rồi.

"Dạ, thưa cha, con cam đoan sẽ không để bất cứ người "ngoài" nào đi vào." Lucius lịch thiệp cúi đầu, có thể thấy thái độ này của cha mình, Lucius cảm thấy thật vui sướng, ai bảo người năm đó không nói một tiếng thông đồng với tình nhân mình "biến mất" chứ, hừ. Vì thế mới nói, người nhà Malfoy đều hẹp hòi cả.

"Luci, nhớ lời cha, bất cứ người nào không phải họ "Malfoy"." Gừng càng già càng cay, Abraxas liếc mắt một cái đã nhìn thấu tính toán của con trai mình, thêm một từ hạn định, Lucius sẽ không có đường để gian lận.

"Vâng, thưa cha." Lucius cắn răng, y biết mà, không dễ chiếm lợi ích từ cha.

— Tôi là đường ranh giới Chúa tể Hắc ám đời trước vất vả theo đuổi vợ cầu mà không được —

Thời gian trôi tới lễ Giáng sinh, thấy Harry muốn ở lại trường, Blaise cũng khác thường xin ở lại, đối với điều này, Pansy cho cậu một ánh mắt "cậu hết thuốc chữa rồi".

Anh em Malfoy thì tất nhiên phải về nhà, và cả Snape. Còn Su, sau khi bị Obliviate thì trở về Gryffindor làm một phù thủy nhỏ Máu Bùn, ngoài việc bị Snape theo dõi trừ điểm vài lần thì không có gì đáng để nhắc tới.

Ngược lại Hermione và Neville, quỷ dị trà trộn vào trong đoàn thể nhỏ của Malfoy và Kẻ Được Chọn, cùng nhau trải qua một chuyện sẽ khiến bọn nhỏ trẻ tuổi này cảm thấy thân thiết, nhất là khi cùng ứng phó một con quỷ khổng lồ cao mười hai thước Anh. Mà Hermione và Neville cũng dựa vào sự thông minh và chân thành với bạn bè giữ vững vị trí trong vòng giao tiếp này – không có Voldemort với sự điên cuồng cố chấp huyết thống, Slytherin luôn biết cái gì là quan trọng nhất với mình.

Vì thế khi kỳ nghỉ lễ Giáng sinh chấm dứt, toa xe Malfoy trên tàu tốc hành Hogwarts có thêm hai Gryffindor.

"Không chơi, không chơi, luôn bị thua!" Đại tiểu thư Pansy trực tiếp ném bài ra ngoài, cô không hiểu được, chơi cái bài pu-khơ này sao cô luôn thua, ngay cả Neville cũng thắng.

"Pansy, là một quý tộc, thì phải giữ lời." Draco theo thường lệ dựa vào Aquila, kéo dài giọng điệu non nớt, trên tay cậu vẫn cầm bài.

"Pansy, sao cậu lại ném bài vậy?" Hermione cô bé ngoan nhặt bài Pansy ném, giọng nói chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

"Trò chơi Muggle." Cuối cùng Pansy cũng chỉ than thở nói một câu, may mà giọng nói không có ý khinh thường. Trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Hermione làm họ hiểu được nhiều hơn, bài pu-khơ trong tay chính là một trong số đó.

Ngoài vài trò chơi cố định như Quidditch, đã vài thập niên giới phù thủy không có lưu hành trò chơi mới mẻ nào, vì thế ngay từ đầu khi Hermione đề nghị chơi bài, vài người thừa kế quý tộc cao nhất giới phù thủy đều choáng váng, không ai biết bài là cái gì.

Vì thế dưới sự giúp đỡ của Aquila lợi dụng thuật biến hình Hermione "biến ra" bộ bài pu-khơ đầu tiên, lý do là Draco hoàn toàn không chấp nhận bài lơ khơ đơn giản mà Hermione chế tạo ra, nói nó "có ảnh hưởng tiêu cực tới thẩm mỹ một quý tộc".

Đối với điều này, Hermione liếc mắt xem thường, sau đó hơi bất đắc dĩ nhìn Aquila cưng chiều em trai quá mức ở bên cạnh làm hết trách nhiệm hoàn thành mọi phụ gia Draco yêu cầu, sau đó đã có bộ bài hoa văn xanh bạc họ đang cầm trên tay. Khiến người ta phải giận sôi hơn nữa là mỗi một lá bài đều "ấn" một hình vẽ sinh vật pháp thuật, nhờ vào thư viện phong phú của nhà Malfoy, nhà Prince và Chúa tể Hắc ám nước Đức, Draco có thể trực tiếp đi làm giáo sư trên phương diện này.

"Vậy thì, gặp lại sau kỳ nghỉ." Kết thúc chơi bài, Pansy kéo Hermione nói chuyện phiếm, giữa các cô bé luôn có những chuyện không thể nói hết, có được một bạn gái như vậy, từ nhỏ sống giữa đám con trai Pansy tỏ vẻ rất thỏa mãn.

"Đương nhiên, mình sẽ gửi cú cho các cậu." Hermione gật đầu, "Draco, con cú của mình có thể tìm cậu được chứ?" Vì tình bạn với các quý tộc nhỏ Slytherin này, Hermione cố ý đọc sách về quý tộc trong thư viện, cũng chưa tính tới cả việc cô hỏi han Pansy. Đương nhiên điều đó cũng khiến Draco bọn họ có cảm tình, dù khi nào thì tôn trọng và được tôn trọng luôn là bước đầu tiên trong mọi quan hệ.

"Nếu tôi cho phép, đương nhiên rồi." Draco nói chậm rãi, "Nếu Neville muốn thì tôi và Aquila sẽ không để ý."

"Đương nhiên mình bằng lòng," Neville hơi ngập ngừng, cậu vẫn không nói nhiều lắm, "Nhưng không biết bà nội có đồng ý hay không thôi." Nhắc tới bà nội cậu, vài người im lặng, nhất là các rắn nhỏ Slytherin, hiện tại người có thể công khai giơ chân nói Slytherin đều là Tử thần Thực tử còn không có mấy người.

"Neville à, cậu có thể gửi cú cho mình rồi mình sẽ giúp cậu chuyển qua chỗ khác." Ở chung với các Slytherin lâu, Hermione cũng học được cách nói bóng gió, không còn cách nào, mấy người thừa kế quý tộc này từ nhỏ đã lòng vòng, không cân nhắc thì căn bản không biết họ nói gì.

"Có thể chứ?" Neville cười cực kỳ thỏa mãn, tình bạn với Draco bọn họ trong khoảng thời gian này khiến cậu bé từ nhỏ đã bị gọi là ngốc mỗi ngày đều cảm ơn Merlin.

"Nhất định không thành vấn đề!" Hermione tùy tiện nói, "Chúng ta là bạn thân nhất không phải sao?"

Xuống xe, các phù thủy nhỏ chậm rãi giải tán, Aquila lấy Khóa Cảng ra, tuy văn phòng papa nhà mình có thể trực tiếp về nhà nhưng Snape kiên quyết không mở cửa sau cho họ, ngay cả Lucius cũng phải thừa nhận, tàu tốc hành Hogwarts chính là một thời cơ gia tăng tình cảm, mở rộng xã giao cho các phù thủy nhỏ.

"Anh trai," Draco kéo kéo áo choàng anh trai nhà mình, "Đợi một lát."

Aquila dừng lại, rồi thấy Draco đi thẳng tới một bóng người đang đội mũ trùm, Aquila hơi đề phòng, tuy đội mũ trùm không có nghĩa là kẻ xấu ở giới phù thủy nhưng cũng chứng minh người tới không muốn bại lộ thân phận của mình.

Không biết Draco đã nói gì với người kia, phù thủy đội mũ trùm đi theo Draco tới, thậm chí Draco còn lôi kéo áo choàng đối phương.

Aquila hiểu em trai nhà mình, biểu hiện của Draco đã có thể chứng minh, người này là người quen.

Đợi khi người nọ tới gần, Aquila mới giật mình nhận ra, nhìn dáng vẻ tóc vàng mắt lam, Aquila hơi hơi cúi đầu, "Ông nội Leo, sao ông lại tới đây ạ?"

136. Quyển 3 - Chương 136: Chúa Tể Hắc Ám Đời Trước Tỏ Tình

"Aquila, Draco, hai đứa đến trường thế nào?" Leo Kape, mười mấy năm trước đã từng là trợ lý hiệu trưởng Hogwarts đầu tiên mỉm cười nhìn hai anh em Malfoy, trong đôi mắt tràn đầy từ ái.

"Ông nội Leo, sao ông lại đến đây, ông nội đâu ạ?" Con ngươi Draco xoay vòng, hai anh em từ nhỏ đã đi theo Chúa tể Hắc ám đời trước và ông nội nhà mình sao lại không biết thói quen của hai người kia, ông Gellert là hận không thể trói Abra bên người, cả đi cũng không muốn đi kìa.

Gellert thoáng cứng người, đó cũng là nguyên nhân vì sao ông luôn có thói quen không che dấu cảm xúc gì trước mặt hai đứa, nhìn đi, hai nhóc ấy sinh tại Nurmengard của ông đó. "Abra đang ở nhà chờ hai đứa, ta cố ý tới đón hai đứa nha." Ông nói qua loa.

Chỉ tiếc, "Ông nội Leo nói dối," Draco mẫn cảm chú ý tới sự không bình thường của Chúa tể Hắc ám đời trước, cậu hoàn toàn không nể mặt ông, "Chắc chắn ông làm ông nội giận rồi." Từ nhỏ tới lớn, trong lòng Draco đã sớm coi Chúa tể Hắc ám đời trước là người nhà của mình, bởi vậy hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi.

"Dra à," Gellert sờ sờ mái tóc ngắn bạch kim của Draco, khiến cậu bé như kháng nghị liếc một cái, "Nói đi, điều kiện gì?" Mình hiểu rõ con cháu nhà mình, luôn dùng nhược điểm của đối phương để đạt thứ mình muốn, Draco học không tồi.

"Ông nội Leo," Draco kéo áo choàng của ông ý bảo ông cúi người xuống, "Con muốn ông giúp con tập huấn vào kỳ nghỉ Giáng sinh này." Đây là điều kiện của Draco.

"Dra à, vì sao lại chọn ông?" Gellert nhướn mày, có ý liếc sang Aquila đang không lộ vẻ gì bên cạnh, giữa hai đứa nhỏ không phải có vấn đề gì chứ?

"Cha chỉ nói thôi, thật ra người hiểu con nhất, papa cũng vậy, cho tới giờ papa vẫn chưa bao giờ giận con, còn ông nội," Draco cố ý bĩu môi, "Ông nội thì thương con mà?"

Không thể không nói, thật ra Draco đều hiểu, nếu không phải ỷ vào làm nũng thì cậu cũng không "rảnh rang" được nhiều năm như vậy.

"Không phải con nói con có Aquila rồi sao?" Gellert nở nụ cười, ông như vui đùa hỏi. Draco có nhận thức này thì rất tốt, quý tộc luôn có trách nhiệm và nghĩa vụ mà họ không thể không gánh vác, có lẽ Draco không cần quá giỏi nhưng phải biết tự bảo vệ mình, hơn nữa dựa vào huyết thống và thiên phú của Draco, chỉ cần thằng bé muốn học thì dù không trở thành bậc thầy thì cũng hoàn toàn không có vấn đề để trở thành một phù thủy mạnh.

"Aquila sẽ không vĩnh viễn ở cùng con," Draco hơi sa sút khẽ nói, rồi cậu như sợ hãi Gellert sẽ hỏi tiếp, "Con quen một phù thủy Máu Bùn, cậu ấy gần như biết tất cả thần chú năm nhất, con là Draco Malfoy, người thừa kế gia tộc máu trong lâu đời, con sẽ không thua cậu ấy." Cậu hơi hơi nâng cằm, vẻ mặt kiêu ngạo thuộc về quý tộc.

"Đương nhiên rồi, hoàng tử nhỏ của ông, bằng lòng phục vụ vì ngài." Chúa tể Hắc ám đời trước nói đùa, nhưng ông ghi lại nửa câu nói đầu của Draco vào lòng. Vì sao Dra lại đột nhiên nói vậy? Gellert nghi vấn, rồi ông không tự chủ nghĩ đến năm đó Lucius và Snape đến trường, Albus Dumbledore, đừng để tôi biết cụ lại làm gì đó trên người Draco và Aquila đó.

"Vậy, chúng ta thành giao ạ?" Mặt Draco hơi đỏ, Merlin biết từ khi tám tuổi cậu rất ít được gọi là "hoàng tử nhỏ", lời đồn trong trường thì không tính.

"Ừ, ông đáp ứng điều kiện của con, để trao đổi, con phụ trách "dẫn" ông vào biệt thự." Chúa tể Hắc ám đời trước cũng rất gian xảo, "đưa" và "dẫn" chỉ có một chữ nhưng ý nghĩa lại khác hoàn toàn, cái trước Draco chỉ phụ trách đưa ông vào, còn việc có thể vào cửa hay không thì phải phụ thuộc vào năng lực của Chúa tể Hắc ám đời trước; còn cái sau thì cần Draco ra mặt nói với ông nội nhà mình mới được.

"Dạ." Draco không cam lòng khẽ cắn môi, cậu chỉ biết ông cáo già không hề có cái gọi là thẳng thắn, lần này cậu chỉ kém một bước, dù là người thừa kế quý tộc, Draco cũng phải thủ tục giữa các quý tộc, thành giao rồi thì không thể đổi ý.

Vì thế khi Draco ảo não cùng Aquila trở lại biệt thự Malfoy thì dẫn theo Chúa tể Hắc ám đời trước gắn mác Leo Kape cười đắc ý.

"Ông nội, cha, papa, chúng con đã về." Kiên trì, Draco một tay kéo anh trai nhà mình, một tay kéo Chúa tể Hắc ám đời trước đi vào.

"Qui, Dra, hai đứa đã trở lại, sao…" Abraxas đang ở trong phòng khách cùng uống trà với Lucius và Snape lại nhìn thấy Leo đi theo phía sau thì thay đổi sắc mặt, "Lucius," Chú lịch thiệp đặt chén trà xuống, mắt nguy hiểm nheo lại, "Cha đã nói gì?"

"A, cha à, con không làm trái ước định của chúng ta." Lucius nhẹ nhàng nói, vừa biểu lộ mình không vi phạm ý của cha, vừa gián tiếp nói với Gellert là mình khó xử, không phải y không muốn giúp, mà là căn bản không giúp được.

Quả nhiên, nghe xong những lời này của y, sắc mặt Chúa tể Hắc ám đời trước dễ coi hơn.

"Ông nội," Draco biết giờ là lúc mình thực hiện lời hứa, cậu trực tiếp nhào vào ngực Abra, "Dra rất nhớ ông."

"A, Dra của ông, ông cũng rất nhớ con." Abra cười híp mắt, gia tộc Malfoy cưng con cháu đã nổi danh, nhưng cũng không có nghĩa chú sẽ không "hỏi tội". "Nói đi, con "bán" ông đây với cái giá nào?" Chú khẽ hỏi bên tai Draco.

Bây giờ Draco còn chưa mặt dày như Lucius, bởi vậy nghe Abra trực tiếp chỉ ra tính toán của cậu thì gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, "Tập huấn vào kỳ nghỉ Giáng sinh, con cần ông nội Gellert giúp đỡ."

Tập huấn? Giống với Chúa tể Hắc ám đời trước, Abra cũng phán đoán chuyện này có vấn đề, nhưng rốt cuộc Dra nhà mình bằng lòng chấp nhận huấn luyện là chuyện tốt, mà Gellert có thể chỉ dẫn cũng đã thuyết minh thành ý của ông ta.

"Gia tộc Malfoy chưa từng đưa thiệp mời tới gia tộc Kape, ngài Kape có thể rời đi rồi." Xoay người, Abraxas nở nụ cười chuyên xã giao với người ngoài.

"A, Abra, em cũng không thể ác như vậy." Dù sao đã từng sống nhiều năm với Abra, Chúa tể Hắc ám đời trước lập tức hiểu được lời ngầm của chú, sau một chai độc dược, "Leo Kape" biến mất, đứng trước mặt là một người trung niên cực kỳ có khí thế, Gellert Grindelwald.

"Luci, lát nữa cha tìm con có việc, con và Severus đến phòng làm việc, giờ cha cần nói chuyện riêng với ngài Grindelwald một chút." Abra vừa lòng gật đầu, lửa giận trong lòng lại giảm một chút, quen Dumbledore thì sao, Gellert cũng hiểu mình, hơn nữa người trước là Dumbledore vài thập niên trước, còn hiện tại là mình.

"Dạ, cha." Lucius cũng nở nụ cười y đúc, y búng tay một cái, "Sắp xếp phòng khách nhỏ, cha và ngài Grindelwald cần không gian yên tĩnh." Đi theo Abra, Lucius cũng thay đổi xưng hô.

Gia tinh "bụp" một cái biến mất, Snape nhìn gia tinh Malfoy, gia tinh kiếp trước kia không biết có còn ở hay không, vừa mới "ôn lại" mọi chuyện trong tương lai Snape cực kỳ ấn tượng với con gia tinh phản bội chủ nhân đó.

"Sev, đừng lo," Như biết bạn đời nhà mình đang nghĩ gì, Lucius chủ động mở miệng, từ Halloween đến hiện tại, không phải y chưa làm gì, "Qui, Dra, phòng hai đứa đã sắp xếp xong rồi, đi xem một chút, tới tối thì cùng ăn với hai ông nội."

Aquila vẫn im lặng, trên thực tế, từ khi Draco chủ động "nói điều kiện" với Chúa tể Hắc ám đời trước Aquila đã có chút không bình thường, nhưng cậu không bình thường cũng chỉ thay đổi từ việc im lặng đối diện với Draco thành hoàn toàn im lặng, đến nỗi Draco cũng không phát hiện.

"Abra, em bằng lòng tha thứ cho ta chứ? Ta đã không còn quan hệ nào với Dumbledore cả." Gellert nói chân thành, trước khi ông rời đi Thánh Đồ đã cho ông không ít các bộ sách, mà đã từng có được lợi ích không nhỏ từ đám "Hướng dẫn nuôi trẻ" của Muggle Chúa tể Hắc ám đời trước đi theo đường cũ, một số lớn sách Muggle chật ních túi ông.

Với Abra đã từng có một đám tình nhân mà nói, giữa họ và Gellert có hai điểm khác biệt: một là với họ, cho tới bây giờ Abra đều rất rõ chỉ là vui đùa một chút, mà họ thì không phải là Gellert.

Hai điều này có vẻ giống nhau, thật ra lại không. Gellert là người đầu tiên khiến Abra thích, mà dù Chúa tể Hắc ám đời trước luôn là người chủ động trong quan hệ của họ nhưng vì bản thân Gellert khá ngây thơ cũng khiến quan hệ bị gián đoạn sau khi chú nhận ra.

"Ngài Grindelwald," Abra âm thầm phỉ nhổ bản thân, cũng không phải cậu bé ngây thơ, đỏ mặt cái gì, nhưng chú có thể nghe được tiếng trái tim mình đập, "Ngài nói gì tôi không hiểu."

"Abra," Gellert đặt cằm mình lên trán Abra, khoảng cách giữa hai người gần như không có, hiện tại cõi lòng Chúa tể Hắc ám đời trước đều vô cùng cảm kích quyển sách Muggle kia, chỉ ôm Abra thôi ông đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn, "Ta sẽ không để em rời đi, em cũng không muốn rời đi, được không?" Chúa tể Hắc ám đúng là Chúa tể Hắc ám, đoạt lấy đã được họ khắc sâu vào trong lòng.

"Phì", Abra nhịn không được nở nụ cười, đây là Gellert, đừng mong ông ta sẽ nói cái gì "Ta yêu em, em là duy nhất của ta" linh tinh, đối với Chúa tể Hắc ám mà nói, không rời khỏi và làm bạn chính là giới hạn biểu đạt cao nhất của họ rồi.

"Nếu có một ngày anh làm trái lời ngày hôm nay," Abra tạm thời thỏa mãn, chú chỉ cho Gellert một cảnh cáo, cũng không thật sự muốn làm khó, "Malfoy cũng có tôn nghiêm của Malfoy." Chú khẽ ngẩng đầu lên, khí thế gia chủ bạch kim không hề suy giảm.

"Đương nhiên, Abra của ta." Gellert hôn hôn trán đối phương, khi tình cảm đến, cũng không cần phải ngượng ngùng.

137. Quyển 3 - Chương 137: Bàn Chuyện Trong Phòng Làm Việc

"Đúng rồi, lát nữa em tìm Lucius là có chuyện gì?" Nếu hai người đã nói ra, Chúa tể Hắc ám cũng không để ý trực tiếp ôm lấy gia chủ Malfoy đời trước ngồi lên ghế salon. Người sau hơi không quen tránh tránh, dù Abraxas "chơi đùa" điên cuồng thế nào trong quá khứ thì cho tới giờ cũng không hề mang chuyện về nhà.

"Hừ, chính là lão tình nhân của anh, "Gel", thật đúng là thân thiết." Nhắc tới chuyện này Abra lại tức giận, nếu không về nhà thì chú còn không biết hiện Hogwarts đã nguy hiểm tới mức độ này.

Tuy năm đó Lucius và Snape đã trải qua một lần, nhưng dù sao khi đó Abra còn đang ngủ say, từ tư liệu chú không thể cảm nhận được sự nguy hiểm năm đó. Mà giờ lại khác, hai đứa cháu nội đang đi học ở Hogwarts, lại đối diện với quỷ khổng lồ, cái này cũng chưa tính hiện tại Abra không biết chuyện Su Hole.

"Được rồi được rồi, đều đã là quá khứ." Gellert nhanh chóng quen thuộc kỹ năng, "Gellert cũng được, Gel cũng được, em muốn gọi ta thế nào cũng được, nhưng đừng là "ngài Grindelwald" chứ."

"Chúa tể…" Abra nháy mắt mấy cái với Chúa tể Hắc ám đời trước, ngân dài.

Có lẽ lúc mới đầu lúc tỏ tình quả thật Chúa tể Hắc ám đời trước có căng thẳng, nhưng sau khi chuyển sang giai đoạn mới thì cũng không còn để ý như vậy. Vì thế đang ôm người yêu của mình, hơn nữa người yêu của mình còn có ý gọi mình là "chúa tể", Gellert chợt hôn lên.

"Bụp", "Ông chủ, chủ nhân nhắn ngài trực tiếp tới phòng làm việc… A!" Một tiếng thét chói tai không phải của con người cắt đứt thân thiết giữa họ, "Tyty sai, Tyty không thấy ông chủ và bà chủ mới thân thiết, Tyty… Tyty phải trừng phạt bản thân." Rồi lại tới một tiếng thét to, gia tinh mặc khăn trà Malfoy liều mạng đập đầu lên đất.

"Phì…" Abra không nhịn được, nở nụ cười, bà chủ mới, thật đúng là chính xác.

Ngược lại, Gellert trực tiếp đen mặt, nhưng thấy Abra cười vui vẻ như vậy, ông cũng chỉ nhăn mặt phất tay ý bảo gia tinh tránh ra.

Thấy phản ứng của Gellert, Abra hết sức hài lòng, đè nén tính tình, tôn trọng gia đình đối phương, đây mới là căn bản của bạn đời. Vì thế như làm phần thưởng chú hôn một cái lên mặt Gellert, "Xem ra thật sự có chuyện, chỉ sợ Luci không đợi kịp."

Chờ họ đi vào phòng làm việc, chào đón họ là gương mặt tươi cười chân thành của Lucius, "Hoan nghênh gia nhập Malfoy, chúc mừng." Snape đứng cách y không xa, bên cạnh là một Chậu Tưởng Ký.

"A, Luci," Chúa tể Hắc ám đời trước cũng sửa lại xưng hô, "Gia tộc Grindelwald cần một chủ nhân khác đã lâu rồi, gia chủ Malfoy à."

Abraxas hơi bất đắc dĩ bị kẹp ở giữa, Lucius đúng là vì tốt cho chú, nhưng với thân phận "người đã chết" của chú ở nước Anh, bây giờ chú thật sự không thể trở về, như vậy Grindelwald liền trở thành lựa chọn tốt nhất của chú, ít ra trở thành một Grindelwald chú có thể công khai đi ở bên ngoài– dù có người nhìn ra chú giống với gia chủ Malfoy đời trước thì sao? Dòng họ Grindelwald này dù ở nước Anh cũng không chỉ là một quý tộc bình thường thôi đâu.

"Cha, Luci, chúng ta bắt đầu đi." Cuối cùng vẫn là Snape không nhịn được, chuyện chính quan trọng hơn, còn việc giữa Abraxas và Chúa tể Hắc ám đời trước họ căn bản không quản được.

"Vậy, mời cha và bác Gellert chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta cần phải xem một đoạn ký ức đầy đủ." Thật ra Lucius cũng biết, nhưng là làm con trai và gia chủ Malfoy, Lucius muốn hết sức tranh thủ lợi ích cho cha mình.

"Ký ức này rất quan trọng? Về cái gì?" Abra nhíu mày, nói tới chuyện chính, vài người đều nghiêm túc.

"Về những gì chúng ta đã thảo luận, về bí mật không gian." Câu nói đầu tiên của Lucius khiến mắt Chúa tể Hắc ám đời trước sáng rực lên. "Người đâu?" Ông hỏi không đầu không đuôi.

Nhưng người ở đây đều hiểu được, "Hiện tại không thể chạm." Lucius lời ít mà ý nhiều.

"Gellert." Abra vĩnh viễn sẽ không gọi "Gel", "Xem ký ức trước đã." Chú biết con trai nhà mình, biết trọng điểm Lucius tuyệt đối không chỉ người kia.

Gellert đương nhiên nghe lời Abra, hai người chui vào Chậu tưởng Ký.

"Sev, em cảm thấy lúc cha và bác Gellert xem xong sẽ thế nào?" Lucius đưa cho bạn đời nhà mình một ly hồng trà, "Nơi đó có đề cập một ít chuyện "kích thích"."

Snape biết y nói đúng, đoạn ký ức Gelelrt chết đi vì bảo vệ phần mộ Dumbledore, "Cha sẽ hiểu, hiện tại hoàn toàn không giống." Snape nhìn rất rõ, ngay từ đầu chính là Abra thức tỉnh anh về sự khác biệt giữa hai thời không, không có lý gì hiện tại Abra lại không hiểu.

"Haha," Lucius vừa lòng mà uống một ngụm trà, "Sev thân mến của tôi, em biết mà, lý trí là lý trí, tình cảm là tình cảm, muốn để một Malfoy thực sự trở thành một Grindelwald, bác Gellert còn phải cố gắng."

Như là nghiệm chứng lời y nói, ngay khi y đặt chén trà xuống không bao lâu thì Abraxas mang vẻ mặt bình tĩnh đi tới, phía sau là Gellert đang khẩn trương, hiển nhiên Chúa tể Hắc ám đời trước đang phân vân giữa sĩ diện và giải thích.

"Luci, Dumbledore xem rồi." Đây không phải là câu hỏi, mà là kết luận, nếu không sao Dumbledore lại đột nhiên tới Nurmengard chứ.

"A, cha, người cung cấp ký ức này là một học trò mới của Gryffindor." Đương nhiên Lucius sẽ không để lại nhược điểm, về việc ai nhìn, thấy thế nào thì y không quan tâm.

Quả nhiên nghe xong lời của Lucius, sắc mặt Gellert tốt hơn một chút, Abra nhìn con trai nhà mình một cái, thôi, về sau mọi người đều là người một nhà, nhưng nếu lần sau Lucius lại dám tính kế mình thì mình sẽ tính kế lại, hừ, Abraxas híp mắt liếc Snape, con trai nhà mình cũng không phải là không có tử huyệt.

Snape còn chưa phản ứng gì, Lucius không tự giác cứng người một chút, "Cha, chúng con còn có được chủ hồn của người kia."

"Chủ hồn? Hogwarts? Quỷ khổng lồ Halloween?" Nghe nói vậy, Abraxas giật mình, chú trực tiếp xâu chuỗi mọi chuyện, "Lucius, rốt cuộc đã có chuyện gì?"

Năng lực trinh thám của Chúa tể Hắc ám đời trước cũng là hạng nhất, tuy ông không biết chuyện của quỷ khổng lồ nhưng từ vài lời của Abraxas ông đã theo kịp suy nghĩ. Hóa ra là người sói, bây giờ là quỷ khổng lồ, thậm chí có cả linh hồn không trọn vẹn, Dumbledore, cụ muốn làm gì?

"Cha, bác Gellert, hai người nhìn đi." Lucius lấy ra hộp dây chuyền có dấu hiệu Thánh Đồ vừa giải thích, "Dumbledore không thông qua ban giám đốc đã tự tiện lấy Hòn đá Phù thủy vào Hogwarts…"

"Hòn đá Phù thủy? Nicolas Flamel nước Anh?" Đều là bậc thầy luyện kim, Gellert cũng có chút quan hệ với vị này, không có cách nào, ai bảo bậc thầy trong lĩnh vực luyện kim quá ít, hơn nữa không có nhiều người trước chỉ đạo chứ.

Nói xong, Gellert lấy ra một cái hộp nhỏ hình chữ nhật từ trong áo choàng, lấy ra một cái gương nhỏ, phía dưới còn có một cái bút lông chim.

"Nicolas Flamel." Gellert viết chữ trên mặt gương, chỉ chốc lát sau gương bắt đầu sáng lên, một giọng nói già nua truyền tới, "Ngài Grindelwald?"

"Đúng vậy, ngài Flamel, hôm nay có việc muốn hỏi thăm." Giữa bậc thầy trong cùng một lĩnh vực có đôi khi không cần nhiều lời, "Hòn đá Phù thủy của ngài đâu?"

"Hòn đá Phù thủy, đương nhiên ở chỗ của tôi, không có nó làm sao tôi tiếp tục nghiên cứu được, tôi đã không còn trẻ nữa." Nicolas hài hước một chút.

"Tôi nghe nói có người mượn Hòn đá Phù thủy của cụ." Gellert hỏi tiếp.

Đối phương im lặng một hồi lâu, tránh nặng tìm nhẹ, "Đó không phải là Hòn đá Phù thủy của tôi."

Nhưng như vậy là đủ rồi, "Cảm ơn." Gellert kết thúc giao tiếp.

"Đây là cái hòm liên lạc giữa vài người chúng ta, có thể ghi tin tức trong vòng ba ngày, luyện kim học là một ngành học rất cao thâm." Ông giải thích.

"Vậy Hòn đá Phù thủy kia là giả? Dumbledore..." Abra vẻ mặt khinh thường, đây là gì, kế hoạch bồi dưỡng anh hùng?

"Đúng vậy, Flamel đã mấy trăm tuổi, theo lý vào tuổi của cụ ta thì đã sớm đi gặp Merlin, nhưng trong vô ý cụ ta luyện ra được Hòn đá Phù thủy và cho cụ ta cơ hội. Tuy cảm giác của cụ ta đang chậm rãi biến mất nhưng tính mạng của cụ ta được kéo dài, mà với bậc thầy luyện kim mà nói, chỉ cần có thời gian thì mọi chuyện đều có thể."

"Vì thế, căn bản cụ ta không thể cho mượn Hòn đá Phù thủy." Snape nói ra kết luận, dù ở trong lĩnh vực nào có thể trở thành bậc thầy thì đã nói lên họ có sự cố chấp và cuồng nhiệt với lĩnh vực đó, hơn nữa luyện kim học lại là lĩnh vực cần sự tò mò, bền lòng và sức tưởng tượng nhất.

"Đúng, nhưng tảng đá kia cũng lấy ra từ chỗ cụ ta." Gellert bổ sung, dựa vào địa vị của Nicolas, ngoài việc cực kỳ tò mò với luyện kim học thì cụ ta không còn muốn tham dự cái gì nữa, chỉ là có một số chuyện không phải cụ ta không thể nghĩ.

"Lúc khai giảng, Dumbledore mời chúng con mỗi người bày ra một cửa bảo vệ, như mọi người đã nhìn thấy trong ký ức, vì để phòng ngừa "tương lai" xảy ra không thể biết trước, con không hề thay đổi bố trí của con. Rồi chúng con gặp Quirrell tại tầng bốn, trận pháp của bác Gellert rất thuận lợi, Lucius mang tới hộp dây chuyền." Snape nói một hơi.

"Qui và Dra gặp quỷ khổng lồ?" Abra dùng ngón tay gõ mặt bàn.

Nói đến đây, sắc mặt của Lucius và Snape đều trở nên kỳ lạ. Chúa tể Hắc ám đời trước không kiên nhẫn, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cha, bác Gellert, Dra thừa nhận Harry Potter kia là bạn bè của thằng bé, hơn nữa, Kẻ Được Chọn đi vào Hufflepuff."

Luicus nói xong, phòng làm việc chìm vào yên lặng, một hồi lâu, Abra mới gian nan lặp lại, "Dra, nói Harry Potter là bạn của thằng bé?"

138. Quyển 3 - Chương 138: Aquila Bạo Động Pháp Lực

Cũng khó trách Abraxas phản ứng như vậy, trên thực tế, mỗi một người xem qua đoạn ký ức kia đều phản ứng vậy. Nhưng Gellert đi ra khỏi cảm xúc nhanh nhất, "Đứa bé gọi là Kẻ Được Chọn kia vào Huflepuff? Vì sao, vì chủ nhân ký ức này?"

Không thể không nói, cho tới giờ Chúa tể Hắc ám đời trước đều là người có cái nhìn nhất trong bọn họ, Snape, Lucius hay là Abraxas sau khi nhìn xong ký ức này đều phản ứng so sánh sự khác nhau giữa hiện tại và "tương lai" chứ không phải đi tìm nguyên nhân.

"Ưm, đúng vậy." Lucius hơi bất ngờ, nhưng theo suy nghĩ của Chúa tể Hắc ám đời trước, họ nhanh chóng đi vào một đề tài khác. Đối với điều này, Gellert âm thầm thở ra, cũng may Abra tập trung sang cái khác, nếu Abra vẫn luôn bối rối ở chuyện kia ông còn không biết làm thế nào để giải thích kìa, khi mà chủ nhân ký ức gián tiếp giúp ông một lần, ông không để ý làm chậm lại thời gian họ gặp mặt đâu.

"Kẻ Được Chọn đi Hufflepuff, Dumbledore phản ứng thế nào?" Abra hỏi theo suy nghĩ của Chúa tể Hắc ám đời trước.

Lucius và Snape liếc nhau một cái, cuối cùng vẫn là Lucius ra mặt trả lời, "Cha, Dumbledore còn chưa từ bỏ kế hoạch bồi dưỡng của cụ ta, hình như cụ ta cố ý để Kẻ Được Chọn kết bạn với Gryffindor, nhưng có vẻ Kẻ Được Chọn hiểu được cậu ta nên chọn bạn thế nào." Lucius rất kiêu ngạo, Draco được họ tự tay dạy dỗ, y hiểu được sự xuất sắc của người thừa kế nhà mình.

"Vì thế nên có chuyện Halloween? Hừ, Dumbledore thật đúng là không biết nhìn." Khi nói lời này Abra nhìn về phía Gellert theo bản năng, người kia vẫn bình tĩnh.

"Cha, quỷ khổng lồ bị ếm thuật chúc phúc." Snape bổ sung, hiển nhiên không phải chuyện của mình, Snape còn sắc bén hơn Lucius, nếu có thể nhân cơ hội này trực tiếp hủy hình tượng Dumbledore trong lòng Gellert thì tương lai cũng giảm đi rất nhiều rắc rối.

Suy nghĩ của Snape vẫn hơi khác với Lucius, anh không kiên nhẫn thăm dò như Lucius, đối với anh mà nói, Abra là người nhà, Slytherin bảo vệ người nhà họ, thế là đủ rồi.

"Hộp dây chuyền của hai đứa đâu?" Không phải Chúa tể Hắc ám đời trước không nghe thấy, nhưng ông vẫn còn hỗn loạn, không phải là liên quan tới tình cảm của ông với Dumbledore, mà là nhiều năm như vậy ông vẫn ôm quá khứ với người ấy, không phải ông không bỏ được Dumbledore tuổi trẻ mà là ông không bỏ được quá khứ của mình.

Là tay lõi đời tình trường đương nhiên Abraxas hiểu rõ tình cảm này hơn Snape, đây là giai đoạn mà chú và Gellert phải trải qua, cũng là cái giá họ cần phải trả.

"Cái này." Snape đưa cho Gellert, rubi trên đó đỏ sẫm như máu.

"Thử qua?" Nghiên cứu ở phương diện Trường Sinh Linh Giá, luôn luôn là hai người họ phụ trách, Lucius thấy thế cũng kéo cha mình tỉ mỉ kể lại sự thật Halloween và một ít tính toán tương lai của mình. Abra thì sao, tuy hiện tại không tham dự quản lý Malfoy nhưng vẫn có thể đưa ra đề nghị cho Lucius, nhất thời, hai bên đều thảo luận.

Cho đến khi Gellert và Snape thảo luận xong thì bên Lucius vẫn còn chưa chấm dứt.

Nghe bên kia một lát là "Kẻ Được Chọn", Chúa tể Hắc ám đời trước đột nhiên gian xảo nở nụ cười, "Abra, Luci, hai người cảm thấy Kẻ Được Chọn rất quan trọng sao?"

"Đương nhiên." Lucius trả lời theo lý thường, ngoài Chúa tể Hắc ám đời trước thì ai cũng nghĩ vậy. Không phải sao, tương lai Chúa tể Hắc ám sẽ bị chết bởi đứa bé này, họ cần phải làm là gia tăng sự an toàn cho mình sau này.

"Người cung cấp ký ức xuất hiện, Kẻ Được Chọn thay đổi, lời tiên đoán… không phải cũng thay đổi?" Gellert đưa ra một vấn đề mà họ chưa từng nghĩ tới, Lucius và Snape trực tiếp thay đổi sắc mặt, nếu kết quả "tương lai" đã thay đổi, vậy họ… không tự giác, hai người nắm tay nhau. Gellert bí mật nhìn lướt qua tay của họ, "Hoặc là nói, lời tiên đoán… có thật sự tin cậy như vậy?" Ông có ý nói.

Lời tiên đoán trước… đã được chứng thực là chính xác, nhưng giờ… đương nhiên "vận mệnh" đã bị thay đổi hoàn toàn thì lời tiên đoán mười mấy năm trước, còn có thể thực hiện?

"Bác Gellert "vận mệnh" có thể đảo điên?" Lucius hỏi rất cẩn thận.

"Ôi không, Luci, cháu nên nói là, chúng ta có thể làm tới mức nào." Gellert tùy ý trả lời, trong chuyện này, dứt bỏ Dumbledore, ông chỉ là người qua đường khách quan nên ông cũng là người đầu tiên thoát khỏi sự sợ hãi "vận mệnh".

Ở đây đều là người thông minh, rất nhanh họ hiểu được ý của Gellert, không thể không nói, Chúa tể Hắc ám đủ cuồng, Merlin? Vận mệnh? Thời gian? Chỉ có chuyện họ không thể nghĩ được, chứ không có chuyện họ không thể làm được.

"Vậy thì chúng ta sẽ ở nước Đức, nghỉ hè đưa Qui và Dra tới." Abraxas nói vậy, ý "về nhà" trong lời nói khiến Gellert cực kỳ vừa lòng, vì thế bốn người ước định sáu tháng cuối năm án binh bất động, nhìn xem rốt cuộc còn cái gì thay đổi nữa không. Đồng thời Chúa tể Hắc ám đời trước mang theo chủ hồn, Qui và Dra ở trong nhà, bốn người lớn cũng không muốn mạo hiểm.

Lễ Giáng sinh này còn thừa thời gian, vì Abraxas và Gellert đã tới, Lucius hủy bỏ xã giao vốn có của Malfoy, tuyên bố với bên ngoài "để ở chung với bọn nhỏ vì rời nhà đi học năm nhất". Dựa vào sự tích lũy nhiều năm, nhà Malfoy luôn được công nhận là "gia đình kiểu mẫu" của giới phù thủy, Lucius vừa nói vậy, các quý tộc căn bản không cần giải thích.

Vì thế bốn người lớn và hai đứa trẻ kiên định ở trong biệt thự trải qua một lễ Giáng sinh, Gellert thực hiện lời hứa của ông, ngoài đêm và hai ngày Giáng sinh thì phần lớn thời gian ông đều ở cạnh Draco. Trong sân huấn luyện nhà Malfoy, Chúa tể Hắc ám đời trước tóc vàng mắt lam lần lượt đánh ngã quý tộc nhỏ bạch

kim, rồi đợi cậu đứng lên, Gellert luôn hiểu cách giảng giải và thả lỏng, sau khi đơn giản nói qua về kiến thức pháp thuật Gellert trực tiếp tiến vào hệ thống thần chú phòng ngự.

Về việc vì sao lại là thần chú tính phòng ngự, thì còn có một đoạn nhạc đệm, trên thực tế, ngay từ đầu Gellert đã trưng cầu ý kiến của Draco, nếu là tập huấn, vậy nên có mục tiêu, trong ngắn hạn, Draco không thể học tất cả, vậy giữa tấn công và phòng ngự cậu phải thiên hướng một cái, theo lý thì quyền lựa chọn này nằm trong tay Draco.

"Con muốn học tính phòng ngự." Draco không hề do dự, cậu nhớ rõ Aquila vì bảo vệ cậu mà bị thương vào đêm Halloween đó, có lẽ cậu thật sự không thực tiễn được nhiều nhưng từ nhỏ cũng không nhìn ít sách liên quan đến lý thuyết pháp thuật, trong ngắn hạn chọn một trong hai, việc cậu phải làm là cam đoan mình không trở thành gánh nặng của anh trai, và cả… có thể bảo vệ anh trai trong khả năng của mình.

Gellert hiểu rõ, Draco vẫn chưa đủ trưởng thành, thần chú tính phòng ngự và mục đích "tranh cường háo thắng" thằng bé nói trước đó hoàn toàn khác nhau, trong mơ hồ Gellert cảm thấy lời nói đùa lúc trước của mình nói không chừng sẽ trở thành sự thật.

Nhưng Chúa tể Hắc ám đời trước cũng không muốn tham gia vào chuyện hai đứa, hơn nữa, ông phải làm tốt chuẩn bị một khi thật sự xuất hiện tình trạng ấy ông phải đứng ở bên hai đứa. Mà trước khi mọi chuyện rõ ràng Gellert sẽ không đi thăm dò Abra và Lucius, nhà Malfoy này có hai gia chủ không phải chỉ có danh.

Khác với Draco, Aquila gần đây không yên lòng, thậm chí độc dược cậu thích nhất cũng không khiến cậu khỏi buồn phiền, khi mà cậu làm nổ cái vạc thứ ba trong cùng một ngày, Snape trực tiếp "ném" cậu ra khỏi phòng thí nghiệm.

"Bình tĩnh lại, nghĩ xem mình đang lo lắng cái gì?" Đây là nhiệm vụ Snape giao cho con lớn nhà mình. Thật ra, trong lúc hai cha con ở chung, Snape cũng nghiêm túc nhưng không cứng nhắc, ví dụ như hiện tại, rõ ràng trong lòng Aquila đang có việc mà bản thân thằng bé còn chưa chú ý tới, vì thế, Snape đưa ra một phương hướng cho bản thân thằng bé tự hỏi.

Aquila nghe lời gật đầu, trong lòng cậu papa có quyền uy cao hơn cha, không phải là cậu không yêu Lucius mà papa là bậc thầy trong lĩnh vực độc dược, còn mang theo giấc mộng của Aquila khi làm người thừa kế Prince.

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, Aquila ngồi trong phòng khách Prince, gia tinh bưng tới một ly sữa. Aquila hơi ghét bỏ nhìn nó một cái, Merlin biết cậu ghét mùi sữa biết bao nhiêu, nhưng mà… Aquila khe khẽ thở dài, nhớ tới gương mặt không nói đạo lý của em trai, bưng cái cốc uống sạch, Dra đã nói, uống sữa mới cao, mà em ấy thích anh trai cao.

Đặt lại cái cốc trống trơn, Aquila ngơ ngẩn, Dra, hiếm khi em trai cậu không xuất hiện trước mặt. Bình thường, dù là ở gia tộc Prince, Draco cũng ở cùng cậu trong phòng thí nghiệm hoặc là đọc sách ở phòng làm việc, giống như chỉ cần Aquila bằng lòng thì cậu có thể nhìn thấy em trai nhà mình bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ lại khác, Draco đi theo ông nội Gellert học tập ở biệt thự Malfoy, liên tưởng tới gương mặt mỏi mệt của em trai từ sáng tới tối, trong lòng Aquila nghẹn khuất không nói nên lời. Cậu còn nhớ rõ khi đó Draco non nớt nói "Em có Aquila" nhưng giờ lớn hơn, mình không còn đáng tin như trước?

"Choang", Aquila không phát hiện, trong vô tình pháp lực cậu không ổn định, phản ứng rõ ràng nhất chính là cốc sữa bị vỡ tan, Aquila luôn bình ổn lại có dấu hiệu bạo động pháp lực.

"Đều là lỗi của Xixi, cốc của cậu chủ nhỏ đã bị vỡ. Thế mà Xixi lại không thu dọn ngay, nếu làm cậu chủ nhỏ bị thương, a, Xixi, Xixi thật sự không đúng." Ít nhiều gia tinh thét chói tai lôi Aquila ra khỏi trạng thái cam chịu, khi thấy cơ thể không bình thường, Aquila nhanh chóng lấy ra dược giảm bạo động pháp lực từ cái giá bên cạnh, nhưng không đợi cậu bình phục lại trạng thái thì Snape đã đi ra ngoài định nói chuyện với con lớn nhà mình sau khi hoàn thành thực nghiệm hôm nay.

Khi thấy sắc mặt Aquila tái nhợt một cách lạ thường, mặt Snape càng cứng, anh liên tiếp vung đũa phép cuối cùng đặt con trai nhà mình ngồi vững trên ghế salon. Dù sao cũng là phù thủy nhỏ 11 tuổi, vừa mới đè nén đã tiêu phí rất nhiều sức lực của Aquila, hơn nữa luôn tin papa ngay ở bên người, Aquila thả lỏng ngủ.

Bên cạnh cậu, Snape như có điều suy nghĩ: rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Aquila bạo động pháp lực?

139. Quyển 3 - Chương 139: Quyết Định Của Aquila

Dưới yêu cầu của Aquila chuyện bạo động pháp lực bị che giấu, tuy rằng Gellert sắc bén cảm thấy không đúng nhưng ông không nói gì, kết hợp với biểu hiện của Draco, ngược lại Chúa tể Hắc ám đời trước vui như mở cờ.

Toàn bộ lễ Giáng sinh trôi qua trong khi Draco nghiêm túc và Aquila không yên lòng, còn các người lớn thì nhất chí quyết định giấu diếm, dù sao chuyện phát triển tới hôm nay có một chuyện quả thật mất đi khống chế nhưng trên thực tế họ vẫn kiểm soát được cục diện, kéo bọn nhỏ vào quá sớm là không có ý nghĩa.

Bởi vậy, khi Aquila và Draco mang theo tâm trạng khác nhau trở lại Hogwarts, họ cũng không biết được chuyện gặp quỷ khổng lồ vào lễ Halloween ấy đã dẫn tới một sự kiện cỡ lớn.

"Draco, Draco…" Mới vừa trở lại phòng ngủ của mình, Blaise đã đuổi theo đi vào, quý tộc nhỏ socola chưa về nhà ăn lễ khiến phu nhân Zabini hơi không vui, nhưng Blaise từ nhỏ đã có danh "hoa hồ điệp" rõ ràng dỗ dành mẹ rất ngọt, nói qua loa rồi phu nhân Zabini không để ý nữa.

"A, cậu Zabini, đã lâu không gặp." Có lẽ vì hoàn thành tập huấn, trở lại Hogwarts Draco tự nhiên hơn ở biệt thự Malfoy, biểu hiện chính là cậu hoàn toàn bất động ngồi ở sô pha nhỏ, yêu cầu Aquila giúp cậu làm này làm kia.

"Cậu Malfoy, rất vui được quen cậu." Như phản xạ, Blaise cúi đầu theo lễ nghi, rồi lập tức kịp phản ứng Draco đang đùa cậu, "Hừ, cậu Malfoy đối xử với bạn mình như thế sao?"

"Trà." Aquila đưa cho em trai, rồi tới Blaise, chỉ một chữ, một ánh mắt, Aquila là người có lực uy hiếp nhất trong bọn họ.

Quả nhiên theo bản năng Blaise xìu xuống, ngồi xuống bưng hồng trà lên, "Lễ Giáng sinh mình và Harry phát hiện ra thứ tốt." Cậu tự nói.

"Cái gì là thứ tốt? Không phải là "Phòng Yêu Cầu" ở tầng tám chứ, cái kia mình sớm biết rồi." Draco miễn cưỡng nói, thật tốt, vài ngày không có Aquila, anh trai có bên cạnh vẫn tốt hơn.

"Phòng Yêu Cầu? Sao mình không biết, tầng tám à?" Ngược lại Blaise tò mò.

"Cha nói." Draco cũng đơn giản, nhờ vào ký ức cô Gryffindor kia, Lucius mở rộng bí mật của Hogwarts, nhà Malfoy cho rằng càng biết nhiều sẽ càng cẩn thận.

"Ngày nào đó chúng ta có thể đi nhìn xem." Blaise sờ sờ cằm, nhưng không biết chúng ta trong lời của cậu là chỉ cậu và Draco hay là cậu và Harry nữa.

"Cậu phát hiện cái gì?" Aquila chợt mở miệng, khiến Draco và Blaise ngạc nhiên, mọi người đều biết Aquila thường không nói chuyện, vào lúc này phần lớn cậu đều im lặng, nhưng hôm nay…

Blaise liếc Draco một cái, vẻ mặt câu ta hơi cứng ngắc.

"Cậu phát hiện cái gì?" Dường như Aquila không phát hiện ra, ngón tay trỏ phải của cậu đang gõ trên mặt bàn.

"A, thật ra cũng không tính là mình," Blaise nhanh chóng nói, hiện trong lòng cậu vô cùng hối hận, nếu cậu biết Aquila và Draco đang giận nhau thì chắc chắn cậu sẽ không đến vào hôm nay đâu, "Vào lễ Giáng sinh Harry được tặng một cái áo tàng hình, rồi chúng mình phát hiện một cái gương thần kỳ, bên trong có thể hiện ra sự khát vọng nhất trong trái tim." Zabini là quý tộc máu trong, tuy Gương Ảo ảnh thiên môn nhưng là người thừa kế nên cũng coi như biết.

Bởi vậy trước tiên Blaise nói cho Harry về sự thật cái gương đó.

Từ nhỏ khát vọng người nhà và hiểu cho dì, Harry khóc một lần thật to rồi cũng không gửi gắm hy vọng vào đồ vật hư vô nữa, thậm chí vì phòng ngừa mình mê muội cậu rất chân thành nhờ Blaise giám sát mình.

Rắn đen nhỏ gian xảo sau khi nhìn nội dung bên trong gương liền có "lòng tốt" đồng ý, cậu không chỉ hào phóng cung cấp gương hai mặt "để có thể giao tiếp bất cứ lúc nào" còn tự tiến cử đi cùng từ sáng tới tôi, "để tránh bạn mình chìm vào trong hư ảo".

Cứ thế, Blaise thu hoạch khá nhiều vào lễ Giáng sinh này, dù sao thì nếu ai cùng cậu chia sẻ mọi ký ức mình trân quý nhất thì đều sẽ là một cơ hội tốt để gần gũi đúng không.

"Tấm gương Ảo ảnh." Trước khi Draco lên tiếng, Aquila mở miệng, mà vì Aquila nói sắc mặt Draco hoàn toàn không dễ nhìn, Aquila muốn làm gì… Thật ra Draco cũng không nói được rốt cuộc mình thấy không thoải mái chỗ nào, nhưng như "ước định" việc mình nên làm mà Aquila lại đang làm, Draco không hề thoải mái, vì thế nhìn Blaise cũng không thuận mắt.

"E hèm, tối nay Harry còn lượn đêm, nếu bằng lòng thì chúng ta gặp tại phòng sinh hoạt chung." Blaise thấy tình thế không ổn quyết đoán rời đi, nhưng cậu chưa quên mục đích của mình, từ khi thấy trong gương cậu thỏa mãn ôm Harry bản trưởng thành, Blaise đã hạ quyết tâm, nhất định phải mang lửng nhỏ mắt xanh về nhà, cứ thế, cố hết sức kéo gần khoảng cách giữa Harry và Aquila và Draco là điều tất nhiên.

Blaise đi rồi, Draco không nhịn được nói ra, "Aquila, anh làm sao vậy?"

"Không có, anh làm sao vậy?" Aquila vô tội hỏi lại, thật sự cậu cảm thấy mình bị làm sao.

"Anh…" Draco câm nín, cậu có thể nói gì, nói vì sao Aquila lại "cướp" nhân vật của cậu, nói vì sao Aquila lại lên tiếng? Thế nào cũng rất là lạ. Cuối cùng cậu cũng chỉ có thể nói, "Hừ, em không cần nhìn cái gương kỳ quái đó, dù biết được khát vọng sâutrong trái tim mình thì sao, hừ! Blaise sẽ cố phá hỏng, em không đi!" Nói xong, Draco như một đứa trẻ con ném cái cốc, để biểu đạt quyết tâm.

"Anh đi." Aquila rất có hứng thú, trong khoảng thời gian này bản thân cậu hơi rối loạn, Gellert đã nói với họ về công dụng của Tấm gương Ảo ảnh, nếu có thể mượn ngoại lực để cậu hiểu, Aquila hoàn toàn không để ý.

Nhưng thái độ này của Aquila trong mắt Draco chính là biểu hiện anh trai không quan tâm mình, nghĩ tới nỗi vất vả mình phải chịu trong lúc huấn luyện, Draco lập tức cực kỳ ấm ức, "Hừ, kệ anh có đi hay không, tuyệt đối em sẽ không đi!"

Nếu là bình thường chắc chắn Aquila có thể phát hiện Draco không thích hợp, đáng tiếc, hiện tại một mặt cậu đang buồn phiền, một mặt là vì bị kích thích bởi Draco học tập thần chú, Aquila cũng bắt đầu muốn mình xã giao để em trai thoải mái hơn.

Bởi vậy hai anh em liền nghĩ lệch hướng. Draco rất tức giận, "Em mệt." Cậu mất thăng bằng ném một câu rồi vào phòng tắm, kệ Aquila có đi hay không, cậu không thèm quan tâm.

Tuy là nói vậy nhưng khi đi ra khỏi phòng tắm đã thấy phòng ngủ trống trơn Draco vẫn hối hận, toàn bộ kỳ nghỉ không có cơ hội ở cùng anh trai một lát, giờ vất vả mới có thời gian Aquila lại muốn đi nhìn cái gương chết tiệt nào đó.

"Blaise… cậu chờ đấy!" Draco tiếc Aquila, vì thế Blaise đề nghị đã bị ghi hận. Điều này cũng khiến tương lai sự truyền đạt giữa Blaise và Harry không thành, không có cách nào, ai bảo ở giữa có một người truyền lời "thiện ý" chứ.

Draco ném mình lên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, nhưng cậu không cam lòng chờ Aquila trở về phát hiện mình đang đợi anh ấy, vì thế giống như khi còn bé Draco bò lên giường Aquila.

Nằm trong chốc lát, mệt nhọc ập tới. Tuy nghĩ vậy nhưng ngửi thấy mùi quen thuộc trên người Aquila, Draco nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bởi vậy khi Aquila trở về đã thấy em trai cuộn người trên giường của mình, ở trong lòng có một cảm giác thoải mái.

Nghĩ lại cảnh tượng vừa thấy ở trong gương, Aquila hơi đỏ mặt. Cậu đá giầy, thật cẩn thận trèo lên giường, ôm em trai vào lòng.

Vì tư thế thay đổi, Draco hơi nhíu mày, nhưng nhanh chóng thả mày ra vì hơi thở quen thuộc của đối phương, ngược lại vùi mình vào.

"Draco… Dra của anh…" Aquila vừa lòng nhếch khóe miệng, nếu lúc này có người ngoài ở đây họ chắc chắn sẽ kinh ngạc, kỵ sĩ Slytherin cũng là một cậu bé đẹp trai, hơn nữa so với Draco tinh xảo thì cơ thể Aquila

cường tráng hơn, hiện ra một vẻ tuấn tú.

Cậu vừa thì thào tự nói vừa dùng môi mình tới gần cái trán trơn bóng của Draco, sau khi do dự thật lâu thì nhẹ nhàng ấn lên, rồi như bị bỏng mà rụt lại. Hơi thở quen thuộc trên người đối phương mang đến cảm giác vừa ngọt ngào vừa ái muội.

Aquila cố gắng giảm nhiệt độ trên mặt mình, nhớ tới hình ảnh mình nhìn thấy trong Tấm gương Ảo ảnh ở phòng kia – Draco trưởng thành đang cười, mái tóc dài bạch kim giống cha hơi hơi tản ra, đôi mắt lam xám giống ông nội nhưng không lạnh băng và khôn khéo, chỉ có sự ấm áp và làm nũng.

Thấy Draco như vậy, Aquila hơi giật mình, khát vọng của bản thân là Draco hạnh phúc sao, nhưng lập tức, trong lòng có một tiếng nói, không chỉ là vậy.

Quả nhiên theo ánh mắt em trai nhà mình, một phù thủy nam tóc dài màu đen mặc áo chùng màu đen từ phía sau ôm eo Draco, em ấy vẻ mặt thỏa mãn vì góc độ nên Aquila không nhìn rõ gương mặt người kia.

"Bịch", Đũa phép Aquila rơi xuống, hai tay cậu nắm chặt, để tránh mình phá tan cái gương này, cậu nhìn chằm chằm cánh tay người kia, hận không thể chặt đi.

Nhưng ngay sau đó cậu liền phát hiện ra một vấn đề, trên ngón tay người kia đeo chiếc nhẫn đại diện cho gia chủ Prince, mà có thể trở thành gia chủ Prince thì cả giới phù thủy chỉ có hai người – papa nhà mình và bản thân cậu.

Theo suy nghĩ, người phù thủy kia lộ mặt ra, quả nhiên là gương mặt mình lúc trưởng thành, một giây sau, như để chứng minh suy đoán của Aquila, Draco và Aquila trưởng thành hôn nhau, nhìn vẻ mặt thì hiển nhiên đây đã là thói quen.

Aquila hiểu được, sự bất an của mình vào khai giảng, Draco kết bạn, bạo động pháp lực vào kỳ nghỉ Giáng sinh… Aquila suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng chỉ dừng lại ở một suy nghĩ: cậu muốn Draco.

Mà hiện tại, Aquila nhìn em trai đang ngủ ngon trong vòng tay mình, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười tiêu chuẩn nhà Malfoy, Malfoy muốn, Malfoy sẽ có được, chưa bao giờ cậu từng quên, tuy cậu mang họ "Prince" nhưng cho tới giờ cậu cũng là một Malfoy.

140. Quyển 3 - Chương 140: Cuối Kỳ Năm Nhất

Ngày hôm sau khi tỉnh lại từ vòng tay Aquila Draco hoàn toàn không biết đêm qua xảy ra chuyện gì, cũng không biết nhìn anh trai nhà mình có vẻ "hiền lành ngoan ngoãn" lại "cực kỳ gian xảo" bắt đầu giăng lưới tóm gọn Dra cậu. Cậu chỉ cảm thấy thỏa mãn, mình vừa mới tỉnh ngủ đã thấy anh trai nằm một bên, Draco cảm thấy cả người tràn ngập vui sướng.

"Dra," Vì vừa mới tỉnh, giọng Aquila hơi khàn khàn, "Sao lại không ngủ trên giường mình?"

Câu hỏi của Aquila khiến Draco đỏ mặt, quý tộc nhỏ da mặt giờ vẫn chưa dày bằng cha không thể nào mở miệng nói "đã quen mùi vị trên người anh" được.

"Chính là ngủ giường anh đó, làm sao vậy, không được à?" Draco hơi gây sự.

"Đương nhiên là được, nếu em thích thì hai ta có thể đổi giường." Aquila trả lời ngắn gọn.

"Không cần, em thích ngủ chung với anh!" Vì bị Aquila kích thích, Draco thốt lên.

"Dra, em đã không còn nhỏ…" Giọng nói của Aquila ngập tràn sự tiếc hận chỉ sợ không rèn sắt thành thép.

Điều này làm Draco vừa hơi hối hận nháy mắt ném tâm trạng của mình sang một bên, "Sao vậy? Trưởng thành thì không thể ngủ chung à? Ai quy định?!" Cậu hơi hơi nâng cằm, như là đắc thắng, "Anh là anh trai của em, vì sao em không thể ngủ giường anh, hiện tại em nói, về sau em cứ ngủ giường anh đấy!" Đây là kết luận cuối cùng.

Aquila nhìn mắt Draco, người sau không hề nhân nhượng. Thật lâu sau, Aquila mới như bất đắc dĩ, "Nếu em không thích thì như em mong muốn."

Tự cho là thắng trận Draco như một con công nhỏ kiêu ngạo đi vào phòng tắm chải chuốt lông hoàn toàn không thấy Aquila đang nở nụ cười vì thực hiện âm mưu thành công.

Cho tới giờ Aquila cũng biết, em song sinh của mình không thể nào chịu được kích thích, nhất là đến từ cậu, Draco là Dra của cậu, cậu chắc chắn sẽ không để em ấy bay đi.

Ngày ngày trôi qua trong khi Aquila vội vàng giăng lưới, Draco không hề có cảm giác; Blaise lấy lòng Harry, Kẻ Được Chọn ngây thơ không rõ và những người khác thì xem cuộc vui.

Bọn nhỏ vội vàng hưởng thụ cuộc sống học trò của mình, các người lớn cũng không rảnh rỗi, đầu tiên là Chúa tể Hắc ám đời trước và gia chủ Malfoy rốt cuộc cũng đơm hoa kết trái, Abraxas chính thức đổi tên "Abraxas Malfoy Grindelwald" nhập vào biệt thự Grindelwald và Nurmengard.

Tuy Abra kiên quyết từ chối đề nghị hôn lễ của Chúa tể Hắc ám đời trước nhưng vẫn đi theo Gellert tới Bộ Pháp thuật đăng ký. Vì thế, các Thánh Đồ đều đều chúc mừng ba ngày, vô số bữa tiệc được tổ chức, Abra thề, cả đời sẽ không bao giờ kết hôn.

Abraxas và Chúa tể Hắc ám đời trước đến với nhau nhận được lời chúc từ Lucius, y không phải không yêu mẹ mình nhưng từ nhỏ nhìn cha mẹ mỗi người đều có tình nhân lâu ngày, Lucius đã sớm chuẩn bị ngày này, tuy rằng y không ngờ cha lại là người "gả" đi. Nhưng kết quả này là tốt nhất, gia tộc Malfoy chỉ có thể có một người làm gia chủ, mà thân phận của Abraxas cũng cần một cái ô dù đủ lớn.

Còn Snape, căn bản anh chưa từng gặp mẹ Lucius, đối với anh mà nói, Abraxas là người nhà, Chúa tể Hắc ám đời trước có thể là bạn nghiên cứu, hai người kia tới với nhau làm anh vui như mở cờ. Cách Snape tỏ vẻ chúc phúc chính là độc dược, nhưng độc dược màu hồng đó khiến Gellert trực tiếp thay đổi sắc mặt, cầm dược sinh con chất lượng cao từ bậc thầy độc dược, Chúa tể Hắc ám đời trước do dự, thứ này, thật sự ông có thể dùng chứ?

Trừ họ ra thì đoàn người ở Hogwarts cũng đang bận rộn, Dumbledore vội vàng chỉnh sửa kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn của cụ, không có Quirrell, nhưng vẫn phải tiến hành các cửa thử thách trên tầng bốn; giáo sư McGonagall vội vàng xử lý những chuyện liên quan tới Quirrell, là phó hiệu trưởng và trợ lý hiệu trưởng, vào cuộc họp ban giám đốc nghỉ hè bà phải giúp hiệu trưởng giải thích; Snape thì càng bận, trừ việc quan sát thái độ của Dumbledore và tình thế thay đổi, vì giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám "tạm thời từ chức vì sự cố", Snape không thể không kiêm nhiệm, chức vị mà kiếp trước không xin được lại khiến anh giờ không thể không bay, có đôi khi vận mệnh lại châm chọc như vậy.

Dưới sự tác động của hai lớp độc dược và Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, các động vật nhỏ Hogwarts gần như lệ rơi đầy mặt chào đón cuộc thi cuối kỳ, vô số động vật nhỏ đều đang cầu nguyện về nhà khi cuộc thi chấm dứt, họ cần mẹ, họ cần được chữa lành, họ cần được người khác khẳng định là họ vẫn còn có ưu điểm chứ không phải kẻ đần chỉ biết lãng phí lương thực không bằng cả cỏ lác, "Khi mà cái trước còn có giá trị sử dụng, mà họ thì không có" (lời giáo sư Prince).

Ngay khi toàn trường đang hân hoan nhảy nhót chờ mong, cuộc thi cuối cùng đã tới, năm nhất của Kẻ Được Chọn sẽ kết thúc.

— Tôi là đường ranh giới năm nhất sắp kết thúc —

"A, rốt cuộc thi xong rồi…" Pansy duỗi người bỏ qua lễ nghi quý tộc, "Một đôi Q."

"K!" Bên cạnh Harry cười rất hiền, Hufflepuff quả thật biết cách rèn tính cách con người, ở chung với đàn lửng nhỏ đôn hậu, sự thiện lương và hiền hòa trong tính cách của Harry được khai thác tối đa, xứng với đôi mắt xanh biếc của cậu, cả người hiện lên một vẻ ôn nhu.

Blaise ở bên cạnh công khai nhìn Harry, trong vài người họ, sắc bén thì đã sớm biết, trì độn tới mức đoán không ra cũng phải đoán ra, vì thế Blaise căn bản không buồn che dấu.

"A a, mình nhớ hình như mình đã viết sai thần chú kia, còn cả người phát minh ra cái vạc tự động nữa…" Hermione không ngừng lải nhải, Neville ngại ngùng cười, kéo cô bé sang bên kia, mà sư tử nhỏ Gryffindor trong lòng đều đang chìm đắm nhớ lại nội dung cuộc thi cũng không chú ý tới.

"Aquila, bà Longbottom sẽ không đồng ý." Draco nói không đầu không đuôi.

"Neville đủ kiên cường." Aquila trả lời cũng khó hiểu, nhưng hai anh em đều hiểu được ý của nhau. Đó cũng là một sự "tiến bộ" khác của Aquila, trong vô tình, Draco bắt đầu quen một hỏi một đáp với anh trai nhà mình mà không phải giao lưu với mọi người ở cạnh Aquila, Qui âm thầm trải khắp cuộc sống của Draco. Có lẽ ở trước kia, Draco sẽ mà xem nhẹ lời của Aquila vì hoàn cảnh nhưng giờ thì không còn nữa – khi cậu quen bất cứ trường hợp này không có anh trai và mình cùng một hỏi một đáp, mà họ ăn ý căn bản không cần giải thích nhiều thì Draco vĩnh viễn không thể nào xem nhẹ Aquila được nữa.

Thay đổi giữa hai anh em gần như không được chú ý, ngoài Blaise, nhưng nhìn ánh mắt cảnh cáo của Aquila, con rắn nhỏ socola thức thời ngậm miệng lại, dù sao đó là chuyện riêng của Malfoy, cậu vẫn nên cố gắng với Harry nhà mình thì tốt rồi.

Tiểu thuyết vốn dĩ là tiểu thuyết, bởi vì dù đã hoàn toàn thay đổi nhưng vẫn còn cố chấp muốn đi.

Ngay một tuần trước khi nghỉ hè, Kẻ Được Chọn Harry bị bắt cóc.

Chờ Harry tỉnh lại thì cậu đã nằm trong hành lang tầng bốn, một giọng nam và một giọng nữ đang nói gì đó.

"Su, thật sự không sao chứ?" Giọng nam hơi lo lắng.

"Sao có thể, cậu ta chính là Kẻ Được Chọn, hơn nữa chuyện này không dựa vào Kẻ Được Chọn thì cậu dám sao?" Giọng nữ hoàn toàn không có áy náy, khi nói với giọng nam thì còn mang ý xem thường.

"Cậu nói đúng, Kẻ Được Chọn phải đối kháng người kia, cậu ta không tự điều tra ra thì cũng thôi, năm nay trường học có nhiều chuyện như vậy mà cậu ta lại không chú ý tới…" Giọng nam trở nên tự đắc, rồi lại tức giận, "Cậu ta chỉ biết chơi với cái đám Tử thần Thực tử Slytherin kia, quả thực là mất hết danh dự cha mẹ, nếu ba mẹ cậu ta còn sống thì chắc chắn sẽ đuổi cậu ta ra khỏi nhà! Giống như người ba đỡ đầu ghê tởm của cậu ta vậy, Slytherin vĩnh viễn đều là Slytherin!" Cuối cùng mang theo chán ghét.

Harry sờ sờ đầu mình, trước mắt chậm rãi trở nên rõ ràng, "Blaise…" Cậu vuốt gương hai mặt trong áo choàng khẽ gọi, trực tiếp mở miệng hỏi, "Các cậu… muốn tôi làm gì?" Harry bị bắt cóc trên đường trở về phòng ngủ, dựa theo thói quen gần đây của cậu và Blaise thì Harry biết lúc này Blaise đang chờ cậu.

Quả nhiên, gương hai mặt bắt đầu nóng lên, nhưng Blaise không phát ra âm thanh nào, đây là sự tin cậy từ Slytherin, gặp được điều lạ thì phải quan sát trước, rồi phân tích mới suy đoán.

Nghe được giọng của Harry, hai giọng nói kia nhanh chóng kết thúc thảo luận, rồi mái tóc đỏ xuất hiện trước mắt Harry.

Ron ở bên cạnh không nói gì, nhưng hung tợn nhìn Harry, cuối cùng như khinh thường mà quay đầu sang một bên.

"Trò Su Hole, trò Ron Weasley… hai cậu đưa tôi tới đây làm gì, đây là chỗ nào ở trong trường?" Không thể không nói, ở Hufflepuff một năm, chuyện Harry được học nhiều nhất là về tự bảo vệ mình, có lẽ các lửng nhỏ chẳng dũng cảm, chẳng biết nhiều, chẳng giảo hoạt nhưng bàn về việc bảo vệ an toàn thì ai cũng kém họ. Ngay trong nháy mắt Harry tỉnh lại, "Làm gì khi bị bắt cóc" ở từ điển Hufflepuff nhanh chóng hiện lên trong đầu Harry, chuyển được gương hai mặt, cố gắng quan sát cảnh vật chung quanh, báo tên kẻ bắt cóc… cho tới giờ, Harry làm rất tốt.

"Trò Su Hole? Harry thật là lạnh nhạt!" Mặt Su lập tức để sát vào, "Là vì trở thành Kẻ Được Chọn nên không muốn giao tiếp với bạn trước kia sao?" Theo toàn bộ ký ức của Su thì cô chính là hàng xóm của Harry, họ vốn là bạn bè, sau khi tiến vào Hogwarts mới phát hiện hóa ra Harry là Kẻ Được Chọn. Rồi họ bất hòa, nhưng Su vẫn không thoải mái, giống như thế giới vốn phải quay quanh cô vậy.

141. Quyển 3 - Chương 141: Mang Danh Nghĩa Bảo Vệ Hòn Đá Phù Thủy

"Các cậu muốn tôi làm gì?" Harry bình tĩnh hỏi, cậu hiểu được, mình cần phải kéo dài thời gian.

"Harry ơi Harry à, cậu thật là may mắn." Su như đang nói tới một chuyện thú vị nào đó, "Cậu xem, cậu chưa làm gì đã trở thành Kẻ Được Chọn, tất cả mọi người đều vây quanh cậu, có phải cậu rất đắc ý không?"

"Cậu..." Harry phải mất rất nhiều sức mới giữ bình tĩnh được, Merlin biết khi vừa nghe những lời Su nói cậu chỉ muốn đề nghị họ đổi cho nhau, dùng tính mạng cha mẹ để đổi cái gọi là vinh quang, cậu không cần.

"Vì thế cậu quên luôn người bạn cũ này?" Giọng Su càng thêm châm chọc, rồi cô ác ý bổ sung, "Nhưng Harry à, chẳng lẽ cậu không hiểu được "năng lực càng lớn thì trách nhiệm lại càng nặng" sao? Cậu là Kẻ Được Chọn, vậy cậu phải trả giá tất cả!"

Ron bên cạnh gật mạnh đầu vì câu nói sau cùng của Su, cậu bé nhà Weasley cảm thấy cậu đồng ý đến mức không thể đồng ý hơn.

"Tôi là Kẻ Được Chọn, đúng vậy, nhưng trách nhiệm của tôi liên quan gì tới hai cậu, hoặc là nói liên quan gì tới việc các cậu đưa tôi tới đây?" Nói câu này, Harry cảm thấy thể lực mình đang khôi phục, nhưng đũa phép, cậu thấy đũa phép mình đang trong tay Su, không có đũa phép cậu không thể chắc chắn có thể an toàn rời đi từ hai phù thủy nhỏ có đũa phép.

"Mày là Kẻ Được Chọn cái gì!" Harry bình tĩnh như đã kích thích Ron, cậu kích động nốt tàn nhang trên mặt càng rõ ràng, "Mày chỉ biết đi theo những con rắn độc Slytherin! Một Kẻ Được Chọn chỉ biết bợ đỡ Tử thần Thực tử! Ba mẹ mày sẽ mất thể diện vì mày đó!!!"

Sau khi vào Hufflepuff, Harry cũng rất ít khi tức giận. Các lứng nhỏ chung quanh đều mỉm cười, dù họ có bị chỉ tận mũi nói là đồ dần đi nữa. Có lẽ Hufflepuff hơi "uất ức" nhưng đối với Harry mà nói thì đã tốt rồi, bởi cậu có thể có được sự kiên định từ hoàn cảnh đó.

Nhưng cũng không có nghĩa Harry không có khu giới hạn, trên thực tế nếu không phải vì khát vọng theo đuổi một gia đình thì Harry vừa có tính cách Gryffindor vừa có tính cách Slytherin sẽ không thể đi vào Hufflepuff, mà một khi cậu bị chọc giận thì bỏ đi vẻ ngoài của lứng nhỏ sẽ là một con sư tử dữ dằn.

Cha mẹ chính là khu cấm của Harry, Harry chưa từng được yêu thương tuy không oán hận nhưng cậu cũng không thể chấp nhận được sự bất kính với cha mẹ, đứa nhỏ chưa từng có cha mẹ sẽ luôn ảo tưởng cha mẹ họ là thánh nhân, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Vì thế Ron đang dẫm vào vùng cấm của Harry, trong nháy mắt, Harry hít thở dồn dập, đôi mắt xanh biếc híp lại, hiện ra vài phần lạnh lùng, "Cậu nói cái gì?" Giọng cậu hơi nhẹ.

Cuối cùng Su có đầu óc hơn Ron, "Nhanh lên, sắp không kịp rồi." Cô kéo kéo Ron, lo lắng của Su không phải đến từ đũa phép Harry, phù thủy nhỏ năm nhất không có đũa phép cũng chỉ có thể vật lộn, dựa vào cơ thể nhỏ gầy của Harry, Su không hề sợ hãi.

"Hừ, "Kẻ Được Chọn" Hufflepuff, tuy mày không có năng lực như vậy nhưng chúng tao sẽ cho mày cơ hội này." Ron như đang thi ân, "Sau này mày sẽ biết, rốt cuộc mày nên kết bạn với ai."

Cậu nói xong, kéo Harry từ dưới đất lên, mặc đối phương giãy dụa mà đi vào vùng cấm tầng bốn, cậu muốn Kẻ Được Chọn lạc đường quay đầu lại, mà tham dự bảo vệ Hòn đá Phù thủy chính là một sự kiện như vậy.

Nói đến Hòn đá Phù thủy, Ron và Su cảm thấy may mắn. Sau Halloween, Su trở thành một phù thủy nhỏ Muggle bình thường, không coi là nổi bật trong nhà, nhưng sau vài lần Dumbledore tìm cô nói chuyện riêng, cô bé tóc đỏ này tự cho mình là "đảng Dumbledore", nhất là bên cạnh cô còn có một Weasley trung thành, tình huống đó càng trở nên rõ ràng.

Là "đảng Dumbledore", Su tự cho là mình được Dumbledore ám chỉ: cụ hiệu trưởng rất lo lắng về tương lai Kẻ Được Chọn. Vì thế từ mục đích cứu vớt, Su và Ron đồng thời nghĩ tất cả mọi cách tới gần Harry.

Nhận được tin tức tuy Blaise không biết điểm xuất phát của họ nhưng cậu cũng hiểu được nghĩ cách nhờ các lứng nhỏ "cách ly" Harry không phải chuyện thường, vì thế cậu bắt đầu mất một khoảng thời gian đi cùng Harry, cứ thế, quả nhiên Su và Ron không thể tới quá gần, họ cũng không thể nào trực tiếp nói với Harry rằng "Slytherin âm mưu đến thế nào, tốt nhất phải trở về Gryffindor" trước mặt Blaise được.

Theo thời gian, hai người không hề tiến triển bắt đầu trở nên lo âu, thậm chí họ đi tìm Hermione, dùng sự đồng tình để nói ra mục đích giúp họ "cứu Harry ra khỏi hố lửa".

Nhưng cô bé từ chối không do dự, thường xuyên giao tiếp với vài người Slytherin cô bé thực sự không biết Slytherin "tà ác" thế nào, hơn nữa trong đó còn có một cô bạn thân của cô nữa.

Sau khi bị Hermione từ chối, hai người nôn nóng lên kế hoạch rất lâu, cuối cùng bị thất bại bởi Blaise canh phòng nghiêm ngặt, điều này khiến họ mất kiên nhẫn, họ bắt đầu lên kế hoạch tìm một cơ hội để Harry thấy Slytherin tà ác.

Cũng chính là lúc này, thông qua vô số "trùng hợp" nhìn như không hề liên quan tới nhau, Su và Ron biết chuyện về Hòn đá Phù thủy, cũng biết sẽ có người tới ăn cắp.

Họ cũng không ngốc, kết hợp với công hiệu trường sinh của Hòn đá phù thủy, người muốn trộm là ai thì vừa xem là hiểu ngay.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà họ "bắt cóc" Harry tới đây, trong ý tưởng của Su và Ron, chỉ cần Harry phát hiện ra Slytherin chuẩn bị trộm Hòn đá Phù thủy mà họ đang chuẩn bị bảo vệ nó thì Harry sẽ biết hành vi trước đó của mình đã sai lầm thế nào.

Không thể không nói, trong chuyện này Dumbledore hoàn toàn tính sai. Mục đích là lộ ra tin tức cho Su và Ron – tầng bốn có Hòn đá Phù thủy, rất nguy hiểm, cũng rất kích thích, có lẽ cụ chỉ muốn cung cấp cơ hội cho Harry tới gần Gryffindor thôi.

Quirrell "đột tử" khiến sự bố trí trên tầng bốn mất đi một phần ý nghĩa, nhưng Kẻ Được Chọn luôn phải rèn luyện. Tuy nhiên nhìn con rắn đen nhỏ Slytherin luôn không hề rời khỏi, Dumbledore cũng không tìm thấy được lý do thích hợp.

Cuối cùng cụ cũng chỉ tiết lộ tin tức cho Su và Ron, trong mắt cụ, Harry là con trai của James, là con trai của James, mạo hiểm và yêu kích thích chỉ sợ đã được khắc vào trong xương tủy, mà mang theo ước nguyện bảo vệ, cùng Su và Ron trải qua "thử thách" sẽ kéo trái tim cậu trở lại Gryffindor.

Ý tưởng của Dumbledore rất tốt, cũng rất khả thi, đáng tiếc chỗ hỏng là người thực hiện, đánh chết Dumbledore cũng không nghĩ ra, một Su luôn "ghen tị" và một Ron luôn khinh thường Kẻ Được Chọn "sa đọa" ở cạnh nhau sẽ mang tới lực sát thương lớn hơn nhiều. Có thể nói, hành vi hôm nay của họ đã hoàn toàn chặt đứt khả năng Harry thích Gryffindor.

Sau một thần chú mở cửa, tiếng chó sủa vang lên, Harry hoảng sợ nhìn con chó ba đầu to lớn chuẩn bị nhảy về phía họ. Đây là vùng cấm tầng bốn, mình thì tay không, hiện tại cậu cũng chỉ có thể cầu nguyện Su sẽ đưa đũa phép cho mình hoặc là Blaise nhanh chóng đi tới.

"Khư khư khư—!" Không biết Su lấy từ đâu ra một cây sáo nhỏ, theo tiếng khư vang lên, tiếng gào thét của con chó dần dần nhỏ đi, rồi ba cái đầu của nó sụp xuống, và… ngủ.

Su không ngừng thổi sáo, ý bảo Ron đưa Harry tới ván cửa, mở ra thấy một mảnh tối đen phía dưới khiến Ron và Harry nuốt một ngụm nước bọt, "Đi xuống." Một hồi lâu, Ron lớn tiếng nói rồi đẩy Harry.

Harry hét to một tiếng, rốt cuộc ngã lên một thứ rất dày, coi như là hạ cánh nhẹ nhàng. Không đợi Harry cảm thấy may mắn, tay phải của cậu đã bị một người tóm lấy, gần như không đợi cậu kịp phản ứng, một người kéo mạnh cậu rời khỏi vị trí vừa rồi, trong lúc đó dường như bị cản trở một chút, nhưng Harry vẫn bị kéo sang một bên.

"Ai…" Harry còn chưa nói xong đã bị bịt miệng, rồi một cơ thể ấm áp tựa vào sau lưng cậu, hơi thở quen thuộc truyền tới, "Là mình, Blaise, đừng lo lắng."

Blaise nhận được kết nối từ gương hai mặt đã sắp lao ra, nhưng sau khi gặp Draco cậu thay đổi ý. Draco vốn chuẩn bị trở về phòng ngủ, tối nay Aquila tới văn phòng papa học tập độc dược, cậu tự về sớm.

Vì thế bị Blaise ngăn lại Draco cống hiến hai cái áo tàng hình duy nhất, chờ họ ra cửa Draco còn cẩn thận để lại tờ giấy, không biết anh trai nhà mình đã sốt ruột thế nào sau khi về đọc được dòng chữ "cùng Blaise đi cứu Harry".

Khi họ tới vừa lúc thấy Ron kéo Harry đứng dậy, Blaise nóng vội gần như lập tức muốn xông lên, giờ phút này, người thừa kế Zabini vô cùng khát vọng mình nghiêm túc hoàn thành huấn luyện của gia tộc.

Nhưng Draco kéo cậu lại, hai Gryffindor kia đã đứng ở đây lâu rồi, so với việc cắt ngang họ vào lúc này thì tìm hiểu rốt cuộc họ muốn làm gì là tốt hơn.

Cũng vì vậy, Blaise cố gắng kìm nén xúc động xông ra, vẫn luôn đi theo họ vào trong, nhìn Su thổi sáo, nhìn Ron mở ván cửa ra, Blaise không để ý Draco khuyên can mà trực tiếp nhảy xuống, cậu muốn tiếp ứng hoàng tử nhỏ của cậu trước, không thể để cậu ấy một mình được.

Cũng may Blaise học thảo dược không tệ, bằng vào xúc cảm và khứu giác cậu tránh khỏi trói buộc của lưới quỷ sa tăng, rồi quả nhiên Ron đẩy Harry xuống trước.

Sớm có chuẩn bị Blaise thừa dịp lưới quỷ sa tăng chưa kịp phản ứng trực tiếp kéo Harry ra. Đợi người nọ an ổn ở trong lòng mình, Blaise hoảng sợ cả đêm mới nhẹ nhàng thở ra, "Là mình." Cậu nói vậy, thấy Harry thả lỏng trong nháy mắt thì đắc ý, nói không chừng lần này sẽ có thu hoạch bất ngờ chăng? Con rắn đen nhỏ Slytherin đột nhiên có suy nghĩ mới.

142. Quyển 3 - Chương 142: Thử Thách

"Bịch bịch", ngay khi Blaise và Harry nói chuyện, bên cạnh truyền tới hai tiếng vang, rồi là tiếng mắng khe khẽ. Thừa dịp này, Blaise bổ sung thêm một câu với Harry, "Đừng lo, mình và Draco đều ở đây, hiện tại cậu đi theo họ xem rốt cuộc họ muốn làm gì."

"Draco cũng ở ư?" Harry khẽ ngạc nhiên.

"Nếu Kẻ Được Chọn tôn kính không phải sa vào lòng người nào đó liên tiếp nói chuyện thì chắc đã sớm biết tôi ở đây rồi, là một quý tộc, làm phiền người khác tán tỉnh là cực kỳ trái lễ nghi." Tiếng ngân nga của Draco vang lên bên cạnh, Harry lập tức đỏ mặt. Tuy trước kia Draco bọn họ cũng thường xuyên nói cậu và Blaise ở cùng nhau, nhưng Harry đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

"Draco…" Cảm nhận được tiếng tim đập của người trong ngực, Blaise vừa giật mình vừa vui sướng, cuối cùng cậu chỉ nói là, "Đó là lưới quỷ sa tăng, sợ lửa nhất, đừng lo lắng."

Nói xong, cậu nhẹ nhàng đẩy Harry khỏi ngực mình, chợt mất đi độ ấm quen thuộc khiến Harry không thoải mái, nhưng xúc cảm từ ngón út tay phải khiến cậu lộ ra một nụ cười ấp áp – cậu biết Blaise sẽ không để cậu một mình mà.

"Đáng chết, đây là thứ nào vậy?!" Ngay khi Harry và Blaise cùng Draco tiếp xúc trong chốc lát đó, Ron và Su đã an toàn đi xuống lưới quỷ sa tăng, khác với Harry được Blaise kéo ra ngay đầu tiên, lưới quỷ đã chậm rãi trói buộc hai phù thủy nhỏ này.

"Lumos!" Su phản ứng trước, theo thần chú của cô, một ánh sáng nho nhỏ xuất hiện ở đỉnh đũa phép, "A!" Thấy mình đã bị quấn quanh Su thét chói tai, Ron giãy càng mạnh.

"Đây là lưới quỷ sa tăng, giáo sư Sprout đã giảng qua, thực vật dây leo này thích hoàn cảnh tối tăm ẩm ướt, chúng có thể vươn ra xúc tua quấn quanh người tới gần nó, khiến họ bị thương hoặc tử vong, mà ánh sáng ấm áp lại là kẻ thù của nó." Giọng Harry vững vàng truyền ra từ bóng tối.

"Vậy cậu còn không mau một chút, Ron, thả lỏng!" Dù đang cố gắng nhớ lại cũng không nhớ nổi giáo sư Sprout đã giảng thế nào, nhưng biết về hố cát, đầm lầy ở giới Muggle Su vẫn đưa ra phán đoán thả lỏng.

Quả nhiên, khi họ gượng gạo thả lỏng thì lưới quỷ quấn nhẹ hơn.

"Đưa đũa phép cho tôi, trò Su sẽ không cho rằng tôi luôn mang theo diêm đúng không." Harry trả lời nhẹ nhàng.

"Cậu thề cậu sẽ không rời đi." Su vẫn không yên lòng, nhưng cô cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

"Tôi thề." Harry đồng ý, cậu quyết định làm theo kế hoạch của Blaise, nhìn xem Ron và Su luôn muốn nói chuyện với mình vào năm học này định làm gì.

Đúng vậy, Harry có thể cảm nhận được Su và Ron không thể tới gần mình, đương nhiên cậu cũng có thể thấy Blaise bài xích họ. Dựa vào giao tiếp với Blaise, Harry chỉ cảm nhận được sự chân thành từ quý tộc nhỏ Slytherin này, khác với Su không trung thực, Harry dễ dàng nghiêng về phía người cậu cho rằng thật sự đối xử tốt với cậu.

Thật ra Harry rất đơn giản, cậu tốt với tôi, tôi sẽ thật sự đối xử tốt với cậu, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Blaise lại càng ngày càng chìm sâu vào cái hố tên Kẻ Được Chọn này – có lẽ ngay từ đầu Blaise không phải thực sự chân thành làm bạn, nhưng đối phương trả lại sự chân thành khiến cậu nghiêm túc giao tiếp, cứ thế theo vòng tuần hoàn, đợi khi cậu phát hiện thì mất cậu đã bị giam vào đôi mắt xanh biếc kia rồi.

Vì Harry đã thề, Su đưa đũa phép của Harry ra ngoài qua kẽ hở của lưới quỷ, Harry cũng tuân thủ lời thề của mình, gọi một ngọn lửa nhỏ tới gần lưới quỷ.

Quả nhiên gặp lửa lưới quỷ bắt đầu co lại về phía sau, Ron và Su được thả ra.

"Đây mới là dáng vẻ Kẻ Được Chọn nên có." Ron thở hổn hển, giọng nói tràn ngập vừa lòng.

Vẻ mặt Harry không thay đổi, trong lòng thì châm chọc, cậu có phải Kẻ Được Chọn hay không khi nào cần một người ngoài đến bình luận chứ.

"Harry, cậu đi cùng Ron đi." Su cảm thấy Harry hơi kỳ lạ, nhưng nghĩ giờ đã kéo Harry vào rồi, nói không chừng Harry cũng hiểu được ván đã đóng thuyền.

"Được." Harry không hề phản kháng đi theo Ron ở phía sau.

Trải qua lưới quỷ sa tăng, ba phù thủy nhỏ đẩy ra một cánh cửa, bên trong toàn là chìa khóa bay. Mất một thời gian họ tìm được một cái phù hợp, trong đó Harry còn phát hiện mình rất có thiên phú về bay – phần lớn phù thủy nhỏ Hufflepuff đều e ngại lớp bay, Harry cũng không chạm vào chổi trên lớp học bay, còn nhỏ đã bị bài xích khiến Harry học cách đi theo số đông, Harry bé nhỏ tin rằng lạc loài sẽ không được chào đón.

Nhưng thiên phú bay của Harry khiến Blaise và Draco ngạc nhiên, con trai mà, luôn có sở thích của riêng mình, mà Quidditch lại là thứ họ thích nhất. Hiện tại phát hiện ra một người có thiên phú bay, kỳ diệu nhất cậu ấy lại là bạn của họ, vô hình kéo gần khoảng cách giữa mấy người.

Sau chìa khóa là bàn cờ phù thủy, dưới sự chỉ huy của Ron mà ba người gập ghềnh đi qua. Harry hơi lo lắng quay đầu lại nhìn thoáng qua, Blaise và Draco không biết thế nào rồi.

Không có Quirrell, trạm kiểm soát quỷ khổng lồ chỉ vì rèn luyện Kẻ Được Chọn không cần thiết phải có. Bởi vậy, khi ba người tiến vào phần thử thách độc dược ngọn lửa bùng lên làm họ sợ hãi.

Ảnh hưởng của giáo sư Prince khiến họ không tự giác sợ hãi với cái trạm này, mà hiện tại Harry cũng có hứng thú – trong một lâu đài, có mấy trạm kiểm soát do các giáo sư tiến hành, mục đích là gì nhỉ?

Harry không biết chuyện về Hòn đá Phù thủy, Su và Ron cũng chưa nói, trên thực tế, họ vốn định lấy được rồi mới kể ra. Bởi vậy hiện tại Harry cũng chỉ cảm thấy hứng thú, nhưng cậu cũng thấy kỳ lạ, ở trong trường Hogwarts bày ra nhiều thứ thế này, hiệu trưởng Dumbledore chắc chắn sẽ biết, nhưng chỉ dựa vào ba phù thủy nhỏ đã có thể xông vào, rốt cuộc trạm kiểm soát này lập ra để làm gì?

Phía trước đã nói, thật ra Harry cũng không ngốc, đặc biệt khi trọng điểm rèn người trong Hufflepuff là cẩn thận, bảo vệ bản thân, học cách động não phân tích tình cảnh của mình trở thành nhiệm vụ đầu tiên. Cũng vì thế, ở hoàn cảnh tương tự, Gryffindor sẽ mạo hiểm đạt lấy thành tích, còn Hufflepuff thì không hề.

Một bước sai thì cả quá trình đều sai, có thể nói, từ khi Harry đi vào Hufflepuff, kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn của Dumbledore đã hoàn toàn đi vào cục diện không thể kiểm soát, nhưng bản thân cụ còn chưa thấy rõ, có một số quân cờ cụ cho rằng mình có thể khống chế, nhưng lại thoát khỏi khống chế từ lâu rồi.

Thử thách đố nho nhỏ Snape viết trên giấy làm khó ba phù thủy nhỏ, vì Dumbledore nên những độc dược trên lý luận đều bị đổi thành Dược ngủ, nói cách khác, dù có uống sai cũng chỉ bị ngủ mê man mà thôi. Ron nóng vội nhất, cậu lấy một chai uống hết, rồi trực tiếp ngã xuống đất.

"Trò Weasley!" Harry hơi lo lắng kêu lên.

"Không cần phải quan tâm cậu ta, không sao đâu, hừ, đồ lỗ mãng ngu ngốc!" Su cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục phân tích gợi ý, giọng nói không quan tâm khiến Harry tức giận đến mức cao nhất. Cậu rũ mi mắt xuống, đã sớm biết rồi không phải sao, Su chỉ biết mỗi bản thân mình thôi.

"Cái đầu tiên bên phải." Ngay khi Harry và Su bó tay, giọng Blaise vang lên bên tai Harry, vì thông qua bàn cờ, Blaise và Draco chờ họ đi qua sau mới lấy ra hai cây chổi từ phòng chìa khóa mới tính thông qua.

Còn ngọn lửa Snape sắp xếp ở cửa, hừ, là con trai bậc thầy độc dược, mang theo hòm thuốc bên người đã là bản năng, mà trong hòm của Draco đã có độc dược thông qua hai ngọn lửa Snape để vào trước khai giảng năm nhất. Khi mà không biết "tương lai" có thay đổi hay không, Snape chỉ có thể cố gắng chuẩn bị.

"Tôi cảm thấy là cái này." Dưới sự gợi ý của Blaise, Harry không do dự cầm cái bình nhỏ thứ nhất bên phải, lượng dược trong chai rất ít, chỉ đủ một người.

"Sao cậu biết?" Su không cho là đúng.

"Tôi biết đó." Harry cười sáng lạn, Blaise ở một bên nghiến răng nghiến lợi, cậu cười tươi với Gryffindor kia thế làm chi? Ai ngờ Harry yên lặng nói thầm, đó là Blaise tự nói với mình, Blaise sẽ không hại cậu đâu.

Không đợi Su ngăn cản, Harry uống hết độc dược, rồi cậu bình an xuyên qua ngọn lửa, phía sau, Blaise uống độc dược Draco cho, theo sát.

Thấy Harry bình an vô sự đi vào, con ngươi Su sáng lên, rồi hơi ảo não nhìn cái bình trống không. Không ngờ chỉ trong chốc lát, cái bình nhỏ trống không ấy lại xuất hiện lượng dược giống hệt như vừa nãy.

Lần này Su không do dự, trực tiếp uống hết, cắn răng đi vào trong ngọn lửa. Không bị bỏng, không bị đau, khi mở mắt Su thấy mình đứng trong một căn phòng trống, giữa phòng có đặt một cái gương, Harry đang đứng trước nó.

"Giờ thì, cô Su có thể giải thích cho tôi một chút, rốt cuộc đây là bảo vệ cái gì?" Harry xoay người, đã hoàn toàn biết Tấm gương Ảo ảnh có tác dụng gì nhưng cậu rất ngạc nhiên khi thấy nó ở đây, nhưng nó cũng chứng minh suy đoán của Harry: hiệu trưởng Dumbledore chắc chắn đã biết.

Nói tới ngày nghỉ Giáng sinh cuối cùng, Harry không thông báo cho Blaise mình đi tìm Tấm gương Ảo ảnh, để nói lời từ biệt lần cuối, Harry hy vọng chỉ có một mình.

Kết quả, hiệu trưởng Dumbledore xuất hiện, nói với mình tất cả đều là hư ảo, trong đó Harry nhớ rõ một câu, "Cái gương này rất nguy hiểm, vì nó khiến người ta không phân biệt được đâu là hiện thực và đâu là hư ảo." Không phải Harry không cảm kích hiệu trưởng Dumbledore, nhưng sự cảm kích ấy lại thay đổi vào hôm nay, nếu hiệu trưởng Dumbledore biết cái gương này nguy hiểm, sao cụ ấy lại còn đặt nó ở trong Hogwarts có rất nhiều phù thủy nhỏ chứ?

143. Quyển 3 - Chương 143: Sở Hữu Hòn Đá Phù Thủy

"Harry, điều tiếp theo tôi nói là tuyệt mật, cậu nhất định phải coi trọng." Su cẩn thận kiểm tra bốn phía, rồi nghiêm túc mở miệng.

"Đương nhiên." Harry không hiểu lắm với phản ứng của Su, nhưng cảm thấy ngón út tay phải của mình nhẹ nhàng bị kéo, cậu cũng không sợ, tuy không biết Draco đang ở đâu nhưng Blaise vào được, chắc chắn Draco cũng vào được, cậu có gì phải sợ chứ?!

"Đây là một âm mưu," Su mở màn cũng rất giật gân, vẻ mặt nghiêm túc càng khiến người ta cảm thấy nghiêm trọng, "Slytherin mưu toan đảo điên toàn bộ giới phù thủy."

"Phì." Vì nửa câu đầu và nửa câu sau khác hẳn với những gì Harry nghĩ nên cậu trực tiếp bật cười, "Cậu đùa gì vậy, đảo điên giới phù thủy? Đảo điên thế nào?" Hơn nữa nhớ tới Blaise đang kéo tay mình, Harry cười mày cong cong, dùng socola sao?

"Cậu đã bị bọn rắn nhỏ che mắt rồi!" Su nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Cậu biết Hòn đá Phù thủy chứ?"

"Đó là cái gì?" Harry hơi tò mò, "Nghe quen tai." Cậu yên lặng tìm tòi trong trí nhớ.

"Hòn đá Phù thủy là tác phẩm của bậc thầy luyện kim vĩ đại Nicolas Flamel, không chỉ có thể biến mọi thứ thành vàng ròng, còn có thể khiến người ta trường sinh." Su đơn giản kể lại những gì mình biết về Hòn đá

Phù thủy, “Bậc thầy Flamel là bạn thân của hiệu trưởng Dumbledore, nên cụ ấy mới có thể nhờ hiệu trưởng Dumbledore…”

“Tôi nhớ ra rồi,” Su còn chưa nói xong đã bị Harry ngắt lời, “Tôi đã thấy tên cụ ấy qua thẻ socola ếch.”

“Chính là cụ ấy,” Tuy khó chịu vì bị cắt ngang Su vẫn khẳng định, “Hiệu trưởng Dumbledore là người mà cụ ấy tin tưởng nhất, rồi hiệu trưởng Dumbledore giấu Hòn đá Phù thủy vào đây.”

“Cái đó liên quan gì tới việc chúng ta ở đây?” Harry ngắt lời.

“Cậu còn chưa hiểu sao?” Su lấy giọng điệu “sao cậu ngu thế” nói, “Hòn đá Phù thủy có thể làm người ta trường sinh, đừng bảo tôi cậu thật sự cho rằng “người kia” đã chết đấy nhé.”

Harry xác định, khi Su nói “người kia” bàn tay kéo mình hơi cứng lại, gần như không suy nghĩ, Harry nắm lại. “Vậy thì sao, chúng ta cũng chỉ là phù thủy nhỏ năm nhất, chúng ta có thể làm gì?”

“Sao cậu không hiểu vậy! Slytherin đều là dự bị cho Tử thần Thực tử, bọn rắn độc nhỏ sẽ nghĩ mọi cách cướp hòn đá quý này hiến cho người xấu kia, đến lúc đó, toàn bộ giới phù thủy sẽ…”

“Sao tôi lại không biết, hóa ra Slytherin lại có địa vị cao như vậy trong cảm nhận của ngài, tôi còn tưởng rằng mọi người đều biết Slytherin “thống trị” giới phù thủy rồi chứ.” Draco đột ngột xuất hiện, ném một “Expelliamurs” đánh bay đũa phép của Su.

“Draco.” Nếu Draco xuất hiện, Blaise cũng xốc áo tàng hình lên, Su nhìn tay Blaise và Harry giao nhau, đầu tiên là ngạc nhiên, rồi giật mình nhận ra, cuối cùng là xem thường.

“Draco,” Giọng Harry mang theo ý cầu xin, “Đầu óc trò Su dường như có chút vấn đề, cậu đừng chấp nhặt với cậu ta.” dù thế nào thì mở to mắt nhìn bạn học Muggle bị bắt trước mặt mình, Harry vẫn hy vọng Draco ra tay đừng quá ác.

“Blaise,” Draco lười giải thích, trực tiếp cho uống một chai độc dược rồi Su gục xuống, “Chỉ là Dược ngủ cực mạnh thôi.” Rồi cậu nghe rõ một hơi thả lỏng.

“Harry, Gryffindor này không bình thường.” Blaise vội vàng giải thích với Harry, “Logic của cô ta rất lạ, hơn nữa nơi cung cấp tin cũng kỳ quái, chúng mình nghi ngờ cô ta đã bị người nào đó làm gì rồi.”

Nếu Su uống Dược ngủ, Harry cũng không để ý, tin tức Blaise cung cấp thu hút cậu.

“Có pháp thuật vậy sao?” Harry tò mò hỏi.

“Đương nhiên, Chiết tâm Trí thuật, hướng dẫn thuật, Lời nguyền Độc đoán… cũng không ít thần chú có thể ảnh hưởng đến tư tưởng người khác, chỉ là khác nhau ở trình độ thôi.” Blaise nuốt hết mấy lời “tất cả đều là pháp thuật hắc ám, người không có tri thức uyên bác thì không biết”, cậu không muốn khiến Harry cảm thấy họ có ám chỉ, dù cậu và Draco đều cảm thấy rất có thể Dumbledore đã làm gì đó.

“Vậy sau này Su có bị sao không?” Harry không nghĩ quá nhiều, chỉ quan tâm Su sau này thế nào.

“Chắc là không,” Draco nói, “Đây là Tấm gương Ảo ảnh?” Cậu hứng thú hỏi, tuy lần trước vì giận dỗi với Aquila mà không đi nhìn, nhưng lần này không có nghĩa là Draco không có hứng thú với cái gương này.

“Đúng rồi, cái gương này có thể hiện lên khát vọng sâu nhất trong trái tim mình.” Blaise trả lời rất hiền.

“Vậy, Harry, cậu nhìn thấy gì trong gương?” Draco tự nhiên hỏi.

“Mình thấy người nhà của mình…” Draco vừa hỏi, Harry cũng tự nhiên đi nhìn gương, rồi cậu giật mình như bị cái gì dọa tới, “Khụ khụ, chính là người nhà của mình.” Harry không biết mình đỏ bừng mặt nói lời này không có sức thuyết phục thế nào.

“A, vậy mình cũng nhìn.” Draco cho Blaise đang vui sướng một ánh mắt khó hiểu, rồi mặc rắn đen nhỏ kéo Kẻ Được Chọn của cậu ta sang một bên, và mặt Draco cũng đỏ. Trong gương mình trưởng thành đang làm nũng trong ngực ai đó, không biết Draco trưởng thành đã nói gì, người kia bắt đầu cười khẽ, khiến Draco trong ngực cũng chấn động theo.

Màn ảnh tiếp tục kéo về phía trước, đó là gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ với Draco – anh trai của cậu, Aquila Malfoy Prince.

May mà Blaise đang tập trung lên Harry, mà Harry thì vội vàng không cho Blaise phát hiện người nhà của cậu có thêm một "người mới" nếu không thì sẽ trêu Draco cho coi.

Draco chột dạ nhìn nhìn chung quanh, rồi thở phào một cái, hóa ra đây là nguyên nhân mà cậu ỷ lại Aquila từ xưa tới nay, bài xích người khác tới gần, cậu cần Aquila ở cạnh mình, trọn đời trọn kiếp.

"Blaise, Harry." Một hồi lâu, Draco mới ổn định tâm trạng, liếc gương lần hai, cảnh tượng bên trong đã thay đổi. Một Draco ăn mặc giống cậu cười khẽ nhìn cậu, rồi cầm một hòn đá màu đỏ rực để vào trong áo choàng của mình.

Đồng thời, Draco cũng cảm thấy bên trái áo choàng của mình nặng hơn, dường như có cái gì đó rơi vào.

Hòn đá Phù thủy? Draco nhanh chóng tính toán, mình không thể mang ra ngoài, cách duy nhất giữ lại hòn đá này chính là trực tiếp đưa nó đi, nhưng phải làm thế nào đây? Con ngươi cậu xoay một vòng, thấy Su đang nằm ở một bên.

"Blaise, Harry, chúng ta cần phải đi." Như không xảy ra chuyện gì, Draco nói tiếp.

"Vậy Su thì sao?" Harry cảm kích nhìn Draco, Merlin biết nếu Blaise cứ tiếp tục thì không biết cậu có thể nói thật hay không, giờ bản thân cậu cũng đang bối rối, vốn Blaise phải là bạn thân của mình, nhưng vừa mới ở trong gương, họ… họ lại…

"Vậy liên quan gì với chúng ta, chỉ là một Gryffindor không biết lượng sức mình thôi." Draco nâng cằm, giọng nói tràn ngập khinh thường.

Harry bí mật kéo Blaise, trong vài người, Draco học độc dược tốt nhất, Harry hy vọng Draco chắc chắn Su không sao.

"Draco, nên nhìn một chút đi, chẳng may có chuyện thì chú Lucius sẽ khó xử." Blaise bị Harry mắt xanh nhìn, cũng chỉ có thể kiên trì.

"Hừ." Draco khinh bỉ liếc Blaise một cái, ý rất rõ ràng, nhìn cậu đi, không hề có phong độ của quý tộc.

Blaise cũng liếc lại, chờ khi nào cậu gặp người của cậu thì cũng sẽ giống mình thôi.

Draco bĩu môi, trong lòng nói thầm, cậu sẽ không, Aquila rất thương cậu, chỉ cần… Aquila không coi cậu là em trai.

Nhớ tới Aquila luôn cưng chiều mình từ bé, Draco lại vừa vui vừa buồn, vui vì Aquila coi trọng mình, mà buồn vì anh ấy là anh của mình.

Nếu Aquila không phải anh mình, anh ấy sẽ còn đối xử với mình như vậy chứ? Draco không bị khống chế nghĩ vậy, nhưng lập tức cậu cười nhạo mình lo được lo mất, Aquila và mình đã được xác định là anh em song sinh, Merlin cũng không thể nào thay đổi.

Nghĩ đông nghĩ tây vẻ mặt Draco không yên lòng, kết quả Harry còn tưởng Su có vấn đề gì. "Draco, không sao chứ?" Cậu quan tâm hỏi.

Giọng Harry khiến Draco tỉnh táo lại, cảm thấy sức nặng trong áo choàng, Draco âm thầm trách cứ mình ngơ ngẩn, hiện tại cậu có chuyện quan trọng hơn.

Ra vẻ kiểm tra một lần, Draco thừa dịp Harry không chú ý bí mật đặt một vật trên người Su, cũng đặt lên đó hòn đá màu đỏ rực.

"Không sao, quay lại nhờ bà Pomfrey đưa cô ta đi thì tốt rồi." Cậu vừa nói vừa đi về phía Blaise và Harry.

Ngay khi cậu đến chỗ họ, trên người Su hiện lên một luồng sáng trắng, rồi Su biến mất!

"Blaise… Su… Su biến mất!" Harry khẩn trương, mở to mắt nhìn màn trình diễn người biến mất, nhất là người đó không biết có trở về hay không thật sự là quá kích thích.

Blaise an ủi vỗ vỗ sau lưng Harry, rồi do dự nhìn về phía Draco, vừa nãy chỉ có Draco đến gần Su, cậu ấy là người có khả năng gian lận nhất.

Đáng tiếc Blaise phải thất vọng, gương mặt tái nhợt của Draco lại càng tái nhợt, thậm chí còn không biết làm sao. "Aquila, Aquila." Thậm chí ngay trước mặt Blaise và Harry, Draco mở gương hai mặt gọi.

Ngay lúc cậu gọi, Aquila kết nối, cũng chứng minh Aquila luôn mang theo gương hai mặt bên mình, chỉ sợ em trai không tìm thấy mình.

"Dra, sao vậy?" Khi thấy sắc mặt em trai nhà mình, Aquila vốn tức giận vì Draco lén đi mạo hiểm lập tức lo lắng, thậm chí cậu không để ý hoàn cảnh chung quanh trực tiếp gọi "Dra".

"Em không sao." Dù trong lòng tràn ngập thỏa mãn, Draco vẫn giả vờ sợ hãi, "Em cần papa giúp đỡ, chúng em đang ở trong vùng cấm tầng bốn, có một Gryffindor vừa biến mất ngay trước mặt chúng em."

144. Quyển 3 - Chương 144: Sau Sự Kiện Hòn Đá Phù Thủy

Gần như không do dự, Aquila trực tiếp chạy tới văn phòng của Snape, đối phương còn chưa mở miệng đã vội vàng kể lại lời của Draco.

Sắc mặt Snape thay đổi, Merlin biết điều anh muốn làm nhất hiện tại là dạy dỗ tên nhóc con bạch kim kia một trận! Xem đi, không có tiền đồ gì hết, làm bạn với Kẻ Được Chọn còn chưa tính, hiện tại thì tốt rồi, trực tiếp tham dự "kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn" của lão ong mặt, giờ gia tộc Malfoy không chỉ là một thế gia máu trong, còn là lãnh đạo của một thế lực lớn nhất giới phù thủy. Nếu để Dumbledore có cơ hội tha gia tộc Malfoy xuống nước… nói thế nào nhỉ, tuy tình huống hiện tại đều nằm trong lòng bàn tay, nhưng Slytherin quen lên kế hoạch rồi thực hiện, không đến kết quả cuối cùng họ sẽ không xem thường thắng lợi. "Đi thông báo cho hiệu trưởng Dumbledore và giáo sư McGonagall, có một học sinh Gryffindor mất tích." Snape gọi Thần Hộ mệnh của mình, con công nhỏ màu bạc xuất hiện hoàn toàn không thu hút sự chú ý của Aquila.

"Qui, về phòng ngủ của con đi!" Snape bình tĩnh ra lệnh, vì lo cho Draco, giọng anh không tốt lắm. Chuyện của Su chính là thay đổi không gian này, ở cạnh Su, anh không thể cam đoan Draco sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Papa," Aquila cắn chặt môi mình, "Con đi với người, là con không bảo vệ được Dra." Nói xong, vành mắt cậu đỏ lên.

Đó là sự tồn tại gắn liền với cậu ngay từ đầu, cũng là người cậu vừa thề sẽ bảo vệ cả đời, nhưng cậu vừa hứa hẹn với mình thì Draco đã có chuyện. Aquila cũng không ngốc, sắc mặt và phản ứng của Snape đã nói lên rất nhiều vấn đề – tuy Draco nói không tỉ mỉ nhưng papa khẩn trương cho cậu biết lần này tình huống Draco phải đối mặt khá là nguy hiểm, mà ở trong Hogwarts khiến papa cảm thấy nguy hiểm… Aquila không dám nghĩ tiếp, là người thừa kế Prince, cậu biết papa nhà mình cũng không chỉ là một "bậc thầy độc dược" đơn giản.

"Đi theo ta." Snape vốn muốn từ chối nhưng nhìn thấy sắc mặt con lớn nhà mình, cũng biết Qui giờ đang tự trách, anh gọi con ưng vàng nhà Malfoy, vội vàng viết vài chữ trên tấm da dê. Sau này còn không biết sẽ phát triển tới mức nào, anh phải báo cho Lucius đúng lúc.

Chỉ chốc lát sau, Snape liền dẫn Aquila tới hành lang tầng bốn, rồi sau đó Dumbledore râu dài và giáo sư McGonagall đồng thời xuất hiện tại cửa vào tầng bốn.

"Severus…" Chóp mũi giáo sư McGonagall lấm tấm mồ hôi, mái tóc búi thường ngày hơi rối, tình huống liên tiếp gần đây khiến phù thủy nghiêm cẩn này hơi khó chấp nhận, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Snape chỉ vào bên trong, "Tôi cũng không biết tình huống cụ thể, Draco báo với Aquila chúng đang ở vùng cấm tầng bốn, có một Gryffindor mất tích, không hơn." Snape cũng không nói ra cụ thể là ai, nhưng anh mẫn cảm chú ý khi nói tới "có một Gryffindor" thì mắt Dumbledore lóe lóe.

"Severus, có lẽ chúng ta còn cần Poppy giúp đỡ." Sắc mặt Dumbledore rất nghiêm túc, một con phượng hoàng màu bạc xuất hiện bên cạnh cụ, rồi vỗ vỗ cánh bay đi.

"Severus, trò Prince…" Ý giáo sư McGonagall rất rõ ràng, hiện tại không biết bên trong đang có chuyện gì, để một phù thủy nhỏ đi theo họ là rất nguy hiểm.

"Giáo sư McGonagall, con đi theo papa." Aquila đứng sát bên Snape, cậu gọi "papa" chứ không phải "giáo sư Prince" chứng minh cậu đang xin cha mình dẫn theo cậu đi tìm em.

Giáo sư McGonagall khen ngợi nhìn Aquila một cái, tình cảm người nhà của gia tộc Malfoy đúng là danh bất hư truyền, "Vậy chúng ta nhanh chóng vào thôi, bọn nhỏ còn đang chờ chúng ta." Nói xong, bà đi vào đầu tiên.

"Severus, thầy và trò Prince đi ở cuối đi, yên tâm, trò Prince, trò Malfoy không sao." Dumbledore an ủi hơi muộn, dù sao Hòn đá Phù thủy biến mất là do cụ "lộ ra" cho Su và Ron. Thật ra người muốn biết sự thật nhất là cụ, Dumbledore rất muốn hiểu được rõ ràng chỉ là mạo hiểm của phù thủy nhỏ, sao lại mất một học trò chứ?

— Tôi là đường ranh giới đoàn người Snape tiến vào —

Dùng âm nhạc thông qua cửa Fluffy, họ hoàn toàn không mất công sức nào đi tới trạm cuối cùng, thấy Ron hôn mê, Snape bước lên, "Dược ngủ mạnh, Gryffindor không có đầu óc." Anh ám chỉ nhìn một cái bình nhỏ bên cạnh Ron, hiện trường hiển nhiên rõ ràng, dưới tình thế cấp bách Ron tùy tiện uống một chai độc dược, "Nếu không phải sau này đổi thuốc độc thành Dược ngủ, hừ… sư tử đần chính là sư tử đần, vĩnh viễn chỉ biết dùng tứ chi của chúng mà không phải đầu óc để giải quyết vấn đề."

Tuy lời này của Snape có bao quát cả McGonagall và Dumbledore nhưng đáng tiếc hành vi của Ron ngay ở trước mắt, dù thế nào cũng không khiến người ta nói ra cậu ta làm đúng.

"Uống hết." Lấy ra độc dược xuyên qua ngọn lửa từ trong hòm thuốc bên người, Snape gần như không cần suy nghĩ đã biết Dra chắc chắn dùng độc dược của mình mới thành công đi qua ngọn lửa.

Giáo sư McGonagall cùng Dumbledore uống xong rồi đi vào trước, Snape và Aquila tiến sau. "Lát nữa trực tiếp tới cạnh Dra, một khi có sự cố thì trực tiếp đi tìm ông nội con." Giọng anh cực nhỏ, Aquila chỉ gật đầu, nắm chặt đũa phép.

Lòng bàn tay chậm rãi ra mồ hôi, Aquila chưa bao giờ ý thức được mình vẫn không thể thả lỏng như bây giờ, cậu còn chưa đủ mạnh.

"Harry, trò không sao chứ?" Khi Snape và Aquila đi vào chợt nghe thấy giọng nói hiền lành của Dumbledore, hai cha con nhìn nhau, Aquila trực tiếp chạy tới chỗ Draco.

Như là không chống đỡ nổi nữa, Draco mặt tái nhợt nhìn anh trai nhà mình một cái, rồi yếu ớt tựa vào đối phương.

"Dra, Dra?!" Mắt Aquila đỏ lên, cậu không dám cử động, thấy em trai dựa hẳn vào người mình, cậu chỉ có thể kêu to, "Papa, papa, người mau tới nhìn, Dra không thoải mái. Đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây, anh ở đây." Cậu cố gắng không di chuyển người phía trên mà nhẹ nhàng vỗ sau lưng Draco.

Sắc mặt Snape càng cứng, anh như một trận gió lướt tới trước mặt Draco, người còn chưa đứng lại thì liên tiếp thần chú dò xét đã đi qua, đủ mọi màu sắc bắt đầu chớp động có quy luật, chỉ là… Snape khịt mũi, mùi hoa xà vĩ là có chuyện gì.

Thấy Snape khẩn trương và vẻ mặt tái nhợt của Draco, Dumbledore sáng suốt từ bỏ tính toán tìm hiểu sự việc ngay tại đây. "Severus, nên đưa trò Malfoy tới bệnh thất trước, có lẽ Poppy có thể giúp đỡ."

"Không cần," Cẩn thận phân biệt Snape nhận ra mùi hương kia là gì, nhưng sắc mặt anh càng khó nhìn, "Tôi đưa thằng bé về hầm, độc dược vậy là đủ rồi, còn bà Pomfrey," Snape xoay mạnh người, nheo mắt lại nhìn chằm chằm Kẻ Được Chọn, như là con ưng bay cao nhắm chuẩn ngay con mồi, "Vẫn là chăm sóc Kẻ Được Chọn vĩ đại của chúng ta đi, có lẽ Kẻ Được Chọn của chúng ta có thể chất thần kỳ nào đó, vì thế mỗi lần ở cạnh cậu ta lại có một số chuyện thần kỳ, như Halloween, như bây giờ…" Anh đã sớm nên biết, những tên họ "Potter" và gia tộc họ trời sinh không dễ đối phó, nhìn con lửng nhỏ mắt xanh vô tội kia, dù có trốn thế nào thì cũng không thể che dấu sự thật cậu ta là một chuỗi rắc rối, còn cả rắn nhỏ Slytherin vượt qua ranh giới kia nữa.

"Hiện tại đã qua giờ giới nghiêm, trò Zabini còn rảnh rỗi bên ngoài, cấm túc ba tuần. Trong khi chương trình học năm nay đã kết thúc…" Khóe miệng anh nhếch lên 15 độ, nhìn Blaise và Kẻ Được Chọn phía sau cậu run rẩy, "Bắt đầu cấm túc từ năm sau."

Nói xong, Snape không nhìn người chỗ này, trực tiếp ôm Draco đi khỏi, phía sau Aquila đỏ mắt theo sát. Nhưng trước khi rời đi Aquila hung hăng trừng Blaise một cái, khiến người sau cười khổ, thảm rồi, đắc tội Aquila chỉ sợ mình phải chịu thiệt nhiều.

"B…Blaise… Draco không sao đâu, đúng không?" Harry ló ở phía sau Blaise, vội vàng hỏi, Blaise nhìn ánh mắt hoàn toàn tin tưởng của Harry, chợt cảm thấy tội của mình không phải đột nhiên chui ra.

Mắt Dumbledore giật giật nhìn hình ảnh trước mặt, trong lòng Harry một chủ nhiệm, một phù thủy trắng kiêm hiệu trưởng lại không đáng tin bằng một học trò Slytherin năm nhất, không thấy người Harry chủ động hỏi là Blaise sao? Dumbledore sẽ không biết, là vì cụ và giáo sư McGonagall đều xuất thân từ Gryffindor mới khiến Harry không thân thiết với họ, Su và Ron "bắt cóc" còn chưa tính, sau khi Harry nhìn thấy Blaise trưởng thành trong Tấm gương Ảo ảnh thì cậu đã quyết định tha thứ cho họ, khi mà họ khiến cậu hiểu được mục tiêu mới của mình.

Nhưng sự cố của Draco khiến Harry không thể tha thứ Su và Ron gây nên tất cả, bạn mình có thể bị thương bởi vì mình, trong lòng Harry ngập tràn tự trách. Vô ý, Draco trở thành một vết rách vĩnh hằng giữa Harry và Gryffindor.

Đoàn người Dumbledore ra khỏi tầng bốn cũng hiểu rằng không nói nhiều về tình huống nơi này, nhưng sau khi Snape ôm Draco tới hầm trực tiếp "ném" thằng bé lên ghế salon, "Nói, hoa xà vĩ là từ đâu mà con có? Hơn nữa, ai đưa cho con độc dược ngụy trang linh hồn bị tổn thương?"

145. Quyển 3 - Chương 145: Năm Nhất Chấm Dứt

"Papa," Draco ngồi lên ghế salon, rồi cười lấy lòng Snape, "Bên ông nội Gellert có rất nhiều thứ không cần." Cậu nói một nửa và che giấu một nửa, đúng là hoa xà vĩ ở nơi ông nội Gellert, phương thuốc thì cậu cũng vô tình nhìn thấy từ trong phòng làm việc ở gia tộc Prince. Draco luôn có rất nhiều ý đồ xấu, như "dược giả" có thể khiến mình suy yếu này đương nhiên là cầu còn không được, dù sao thì chỉ cần bậc thầy độc dược không ở bên cạnh thì ai cũng không biết phương thuốc này.

Tuy nhiên lần này lại khác, thật ra Draco biết papa nhà mình sẽ tới, nhưng… haizzz, chỉ có thể nói lòng tham nhất thời, ai bảo Gryffindor kia nói Hòn đá Phù thủy đó tốt như vậy chứ, lại vừa lúc dừng trong tay mình, có ai thấy Malfoy có đồ rồi lại nhả ra không?

"Nói đi." Đã biết Draco không có việc, Snape không suy nghĩ thêm, Dra nhà mình vẫn còn chưa chín chắn, hồ nháo thì hồ nháo nhưng chuyện không nắm chắc thì sẽ không làm, rốt cuộc lần này là vì cái gì.

"Hai Gryffindor kia bắt cóc Harry, Harry cầu cứu Blaise, vừa lúc gặp con vì thế con đi cùng Blaise tới tầng bốn…" Rồi Draco kể lại làm sao họ mang theo áo tàng hình, làm sao nghe thấy Su và Ron nói linh tinh trước mặt Harry, làm sao qua được trạm kiểm soát, cuối cùng làm sao lấy được Hòn đá Phù thủy.

Trong quá trình này, đương nhiên cậu sẽ nhắc tới Tấm gương Ảo ảnh, khi nghe thấy cảnh tượng cậu thấy được trong gương, Snape không nhịn được bĩu môi – kiếp trước anh cũng thấy lạ, lão điên Dumbledore sao lại đặt một cái gương ở trạm kiểm soát cuối cùng vậy chứ, giờ nghe xong Draco kể lại Snape chỉ muốn mở đầu óc Dumbledore ra xem rốt cuộc bên trong chứa gì.

Đơn giản như vậy đã lấy được Hòn đá Phù thủy, được rồi, không liên quan đó là cái gì, tóm lại là "phần thưởng" cuối cùng dễ dàng đặt ở trong một mặt gương, hơn nữa khiến người ta có thể dễ dàng lấy được như vậy, Dumbledore cũng thật sự là…

Draco không biết Snape đang nghĩ gì, sau khi hoàn thành kể lại cậu thấy papa nhà mình không đổi sắc mặt, theo bản năng nhìn sang Aquila, "Anh…" cậu lấy ra dáng vẻ như bình thường, để anh trai nhà mình có thể giúp đỡ đào thoát tội.

Bất ngờ, Aquila chỉ bình tĩnh nhìn cậu, trong mắt không có cảm xúc gì, Draco tự nhiên thấy chột dạ, cúi đầu theo bản năng, rồi không bị khống chế nghĩ tới Aquila trưởng thành trong Tấm gương Ảo ảnh, lập tức lại cảm thấy ấm ức.

"Vậy Gryffindor kia đâu?" Draco nói nhiều như vậy, Snape còn không biết con rắn bạch kim to gan lớn mật nhà mình đã tóm người đi thì không thể nào nói nổi.

"Ông nội Gellert cho con vài Khóa Cảng, có một cái mang đi." Draco không nhìn Aquila, trả lời câu hỏi của Snape.

Snape vô lực thở dài, Gellert yêu thương hai đứa trẻ đã không chỉ là lời đồn, hơn nữa thủ đoạn của một bậc thầy luyện kim yêu thương đứa nhỏ là ùn ùn như lũ.

Aquila thì thôi, không nghĩ nhiều như Draco. Nhưng Draco lại khác, đừng nhìn biểu hiện của thằng nhóc trước mặt người ngoài không phù hợp với một người thừa kế Malfoy, nhưng trừ vài người thân của thằng nhóc thì ai lại chưa từng bị nhóc con bạch kim này gây áp lực chứ. Xa không nói, chỉ mấy đứa nhỏ Blaise kia, ngay từ đầu đã bị Draco trêu chọc nhiều rồi.

Vài năm nay coi như trưởng thành không ít, giảm đùa dai, nhưng hứng thú của Chúa tể Hắc ám đời trước cũng càng ngày càng rộng, theo lứa tuổi thì những thứ kỳ lạ trong tay Draco cũng càng ngày càng nhiều.

Trước kia Snape và Lucius mặc kệ, một mặt, nhiều thứ sẽ trở thành một sự bảo vệ cho Draco; mặt khác, hay dùng thứ bên ngoài, cũng là một sự thể hiện thực lực bản thân. Nhưng lần này thì cần phải dạy Draco biết cách khi nào, vào trường hợp gì, có một số thủ đoạn là không thể dùng được.

"Khóa Cảng đi tới đâu?" Việc cấp bách vẫn là phải biết Gryffindor kia đi đâu.

"Một căn phòng ở Nurmengard." Draco trả lời, đó cũng là Khóa Cảng từ chỗ Chúa tể Hắc ám đời trước, điểm rơi đều ở nước Đức.

Snape nhanh chóng động não, thái độ của Chúa tể Hắc ám đời trước khi biết còn có một người du lịch thời không vào lễ Giáng sinh vẫn còn hiện trước mặt, mà qua đủ thứ trong trí nhớ của Su, Snape âm thầm ra một quyết định. "Trước khi kỳ nghỉ chấm dứt, hai trăm bản gia quy Malfoy, hãy nghĩ xem mình sai ở chỗ nào." Anh xoay người, vạt áo choàng vẽ lên một đường cong xinh đẹp, anh còn phải đi dọn dẹp cho đứa con ngốc nhà mình, lão ong mật thích nắm giữ tất cả, trạm kiểm soát cuối cùng nơi đó không thể nào không bị giám thị.

— Tôi là đường ranh giới Snape đi kết thúc —

Ở trong hầm Draco và Aquila im lặng một cách kỳ lạ, ngay từ đầu Draco hơi tức giận, vì Aquila lạnh nhạt, nhưng trong chốc lát, bản thân cậu liền chột dạ, dù sao cũng là do mình rời đi trước, mà cậu có suy nghĩ khác với Aquila.

"Anh," Draco thoáng nhăn nhó, cậu cẩn thận che dấu tốt, "Em muốn trở về phòng ngủ." "Nói chuyện yêu đương" trong phòng làm việc của papa mình, Draco không có lá gan lớn như vậy.

Aquila không nói câu nào, chỉ gật đầu, dẫn Draco về phòng ngủ của họ.

Một đường không nói chuyện, trong phòng ngủ cũng yên lặng lạ thường.

Chờ hai người nằm trên giường một lúc, Draco không nhịn được, "Anh như vậy là sao! Lại không phải lỗi của em, là Blaise…"

Câu nói tiếp theo của cậu chậm rãi biến mất trong ánh nhìn chăm chú của Aquila.

"Draco," Rốt cuộc Aquila mở miệng, giọng cậu khàn khàn, "Em biết ngay từ đầu em có thể tìm anh."

Đây mới là giới hạn của Aquila, có phải Draco không cần cậu, khi gặp nguy hiểm, mạo hiểm Draco không còn suy nghĩ "Em có Aquila" mà là "Em là Draco Malfoy." hay không.

Aquila biết sớm hay muộn cũng có ngày như thế, cậu nhận rõ sự cố gắng của Draco vào Giáng sinh, sớm muộn gì cũng có một ngày họ đều sẽ lớn lên, đến lúc đó, sự bảo vệ lúc còn bé sẽ trở thành một cái cớ vụng về. Không phải cậu không biết đó mới là điều tốt nhất cho Draco, nhưng cậu không thoải mái. Có đôi khi

Aquila sẽ nghĩ, cậu thà rằng Draco cả đời đều không biết pháp thuật, như vậy cậu có thể công khai mang theo danh nghĩa bảo vệ cả đời.

Nhưng Aquila hiểu, Draco là người thừa kế Malfoy, Malfoy không cần một người thừa kế không có năng lực. Hơn nữa, Draco của cậu nên ngẩng cao đầu nhìn người khác, dù là vì mình, Aquila cũng không muốn Draco bị trách móc bởi không biết thần chú.

"Anh à, em sai rồi." Aquila vừa nói "Draco", Draco đã hơi luống cuống, lúc ở riêng Aquila luôn gọi là "Dra". Cậu hoang mang giơ hai tay, ôm chặt thắt lưng Aquila, vùi mặt vào, "Anh đừng bỏ em."

Draco không thèm che dấu sự bối rối trong giọng nói, Aquila lập tức mềm lòng, cảm giác sức nặng trong lòng mình, Aquila ôm chặt Draco, "Vậy thì sau này có chuyện gì nhất định phải nói cho anh trước, anh sẽ lo lắng." Ở nơi Draco không nhìn thấy, Aquila nở một nụ cười tiêu chuẩn Malfoy, em ấy thật khờ, Dra đã đi vào, sao cậu có thể thả em ấy đi.

"Em cam đoan." Draco vui mừng nhìn Aquila, giọng nói tràn ngập may mắn vì được tha thứ, từ khi họ sinh ra, cậu chưa từng bị Aquila đối xử lạnh nhạt như vậy, nhất là khi đã biết rõ lòng mình thế này.

"Ngủ đi, Dra của anh." Aquila cực kỳ tự nhiên hôn chúc ngủ ngon lên trán Draco, rồi không đợi đối phương phản ứng đã nhắm hai mắt lại.

Mặt Draco đỏ bừng, không biết là vì nụ hôn chúc ngủ ngon hay là vì "Dra của anh" nữa, ngửi mùi hương quen thuộc trên người Aquila, Draco cũng mỉm cười, Aquila, chắc chắn sẽ là của mình.

Con nhện giăng mạng, mà trên cái mạng nhện đó chính là một con côn trùng cam tâm tình nguyện, rốt cuộc là ai tính kế ai?

Sự kiện Hòn đá Phù thủy không giải quyết được gì, Snape "kết thúc" đúng lúc khiến Dumbledore không tìm được nhược điểm nào – đùa à, dầu gì năm đó Snape cũng đã làm hiệu trưởng.

Cuối cùng, Dumbledore cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật một phù thủy nhỏ mất tích, còn hứa hẹn sẽ làm báo cáo trong cuộc họp ban giám đốc.

Sau khi tỉnh lại Ron biết Su mất tích, đầu tiên cậu đoán chắc chắn các rắn độc Slytherin đã ra tay, vài lần chặn Draco bọn họ cũng bị cảnh cáo Ron nhanh chóng yên lặng, rồi thi thoảng lộ vẻ mặt độc ác cũng chứng minh Weasley đang trưởng thành với tốc độ mà mọi người không tưởng tượng được.

Năm nhất kết thúc một cách qua loa, sự kiện Hòn đá Phù thủy vốn phải nổi tiếng lại trở thành một trò cười.

Nhưng Chúa tể Hắc ám nước Đức rất vui vẻ suốt một thời gian, không chỉ vì ôm được người đẹp về, còn là vì Draco "tặng" quà cho mình. Merlin biết khi ông thấy Su xuất hiện tại Nurmengard đã vui sướng tới mức nào, nhất là sau này Lucius ra mặt kể lại mọi chuyện, cuối cùng "đưa" người du lịch thời không này cho ông.

Vào rất nhiều năm trước có nghiên cứu về thời không khiến Chúa tể Hắc ám đời trước lần này bị chạm phải đúng chỗ ngứa, Snape thì ông không thể động chạm, nhưng Su lại khác, Chúa tể Hắc ám đời trước cũng không cần quan tâm ý nguyện của một phù thủy nhỏ Muggle làm gì.

146. Quyển 3 - Chương 146: Nghỉ Hè Năm Nhất

Đối với rất nhiều người mà nói nghỉ hè năm nhất cũng không vui vẻ, Draco giãy dụa trong việc sao chép, vừa chép cậu cũng hiểu mình làm sai cái gì – đùa giỡn ngay trên địa bàn của người khác, sao lại không nghĩ tới lúc kết thúc, chỉ đơn thuần lừa gạt Harry thì có ích lợi gì. Cũng vì thế, cậu không hề oán giận khi Abraxas tăng mạnh huấn luyện.

Aquila luôn tự giác, hơn nữa hiện tại lại có sự chuẩn bị cuốn Draco bên mình cả đời, bởi vậy vui vẻ chịu đựng khi Chúa tể Hắc ám đời trước huấn luyện, ngược lại Chúa tể Hắc ám đời trước cũng cười trộm, sớm có suy đoán Gellert phát hiện Aquila và Draco đối xử với nhau khác trước, nhưng ông sẽ không vội vàng

làm rõ. Vỗ vỗ vai Aquila, Chúa tể Hắc ám đời trước hơi nghĩ xấu, nếu muốn bảo vệ cho Draco, còn phải vượt qua vài cửa nữa.

Trừ việc anh em Malfoy bị đưa tới nước Đức, Blaise cũng ít khi tham gia vài hoạt động xã giao mà ngoan ngoãn ở nhà cắn răng hoàn thành huấn luyện gia tộc Zabini. Phu nhân Zabini luôn có kinh nghiệm, trong lòng suy đoán về tình trạng của con trai, nhưng phu nhân Zabini luôn cưng chiều con mình, Blaise vẫn có chừng mực, nên phu nhân Zabini không nói nhiều.

Còn phương diện khác, Harry kết thúc cuộc sống ở thế giới pháp thuật, về gia đình dì Petunia. Trải qua thời gian một năm, nhà Petunia lại đối xử với Harry như trước, cũng may Harry còn có gương hai mặt Blaise đưa cho, giờ từ sáng tới tối tâm sự với Blaise đã trở thành một niềm ấm áp cuối cùng của Harry. Cứ là ai có người quan tâm tới mình trong hoàn cảnh cực đoan thì đều sẽ nắm chặt niềm ấm áp đó trong tay, cho đến cuối cùng phóng đại vô cực thì chỉ cần người nọ đưa tới sự ấm áp mà không quan tâm điều gì khác nữa.

Bọn nhỏ có chuyện của mình, người lớn cũng không nhàn rỗi, Draco tham dự "kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn" khiến Lucius và Snape tức giận không thôi nhưng cũng cung cấp cho họ những suy đoán tương ứng.

Cho tới giờ, hai lần, một là lời tiên đoán, một là Hòn đá Phù thủy. Hai chuyện này đều xảy ra sau khi Snape và Lucius trở thành bạn đời linh hồn.

Nếu như nói khi Voldemort phân tách linh hồn, thì còn có thể giải thích về việc "tương lai" chưa thay đổi lớn, vậy hai sự kiện sau, nhất là Quirrell chết mà chuyện nên xảy ra vẫn xảy ra đã có thể nói ra vấn đề.

"Trung gian, hoặc là điểm xuất phát." Lucius vừa gõ gậy rắn vừa nói với Snape, họ liên tục quan sát ký ức của Su, để có thể tìm ra càng nhiều bằng chứng.

"Không phải vận mệnh không thay đổi, nhưng vận mệnh có quán tính." Snape bình tĩnh trả lời, họ càng ngày càng hiểu vận mệnh, Snape đã không còn sợ hãi như trước, anh có Lucius, anh còn có Aquila và Draco.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, em nghĩ lại mà xem, lời tiên đoán xuất hiện, kẻ mật báo cũng xuất hiện, Kẻ Được Chọn mới có thể mang danh; Hòn đá Phù thủy xuất hiện, dù Quirrell đã chết, thậm chí Draco tham dự vào, Kẻ Được Chọn vẫn đi qua toàn bộ quá trình. Cái này như là một sợi mắt xích, có cái đầu tiên thì dù quá trình thế nào thì kết quả sẽ xuất hiện, đó là vận mệnh." Lucius nói chắc chắn.

"Nếu cái đầu tiên không xuất hiện…" Snape phản ứng rất nhanh.

"Vậy thì mọi chuyện sẽ không xảy ra, vận mệnh cũng thay đổi theo." Lucius nói tới đây, lộ ra một nụ cười đắc ý, "Thí dụ như, tôi lựa chọn em, vậy tôi sẽ không trở thành Tử thần Thực tử." Thậm chí y còn nhìn Snape.

"Luci…" Snape tức giận liếc Lucius một cái, trong suốt mười mấy năm người chồng này của anh ngày nào cũng không che dấu sự vui sướng vì ở cùng anh, nói thực ra điều này khiến Snape cảm thấy ấm áp. Nhưng đề tài đứng đắn luôn bị bẻ đến không đứng đắn cũng làm Snape hơi tức giận.

"Không, bạn đời thân mến của tôi, tôi nói thật, nếu lúc trước tôi không kiên trì sự lựa chọn của mình, như vậy…" Sắc mặt Lucius không hề giống trêu đùa, "Vì gia tộc Malfoy, tôi chắc chắn sẽ trở thành Tử thần Thực tử. Mà em, bạn đời linh hồn của tôi, em sẽ không phá hỏng hôn nhân người khác, tôi cũng sẽ không làm giảm sự kiêu ngạo của em. Cuối cùng sẽ thế nào?" Lucius vừa nói vừa đi về phía Snape.

Có lẽ lần này Lucius nói khiến Snape bất ngờ, anh sững sờ đứng đó không phản ứng, mặc Lucius càng ngày càng tới gần, giọng nói giảm nhẹ, cuối cùng như dán vào lỗ tai anh, "Em đã thề, em sẽ ở bên cạnh tôi, nên em sẽ trở thành Tử thần Thực tử, cuối cùng, "bạn thân" duy nhất cả đời tôi, Severus Snape."

Snape run lên, rất nhiều năm rồi không có ai gọi anh như vậy, "Severus Snape" không chỉ đại diện cho quá khứ anh không có Lucius, cũng đại diện cho tất cả những gì trong kiếp trước.

"Cũng may mọi chuyện đều không xảy ra," Lucius vươn tay ôm Snape vào ngực, vùi đầu vào hõm vai anh, cũng bởi vậy mà giọng nói hơi mơ hồ, "Tôi cảm ơn Merlin vô số lần, thật tốt, em là của tôi, thật tốt."

"Luci…" Giọng Snape như thở dài, cuối cùng, anh ôm lại Lucius, hoàn toàn rộng mở bản thân với người khác.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào hai người đang ôm nhau, tạo nên một bức tranh cực kỳ ấm áp.

"Sev, chúng ta sẽ tốt thôi!" Một hồi lâu, Lucius ngẩng đầu, tay vẫn ôm Snape, "Chúng ta nhất định sẽ tốt!"

— Tôi là đường ranh giới Lucius và Snape ngọt ngào —

Đã có suy đoán cơ bản về "vận mệnh" cũng xác minh nó trở thành việc cấp bách, Lucius và Snape tổng kết vài ngày, rốt cuộc liệt kê vài điểm xuất phát.

Năm thứ hai – quyển nhật ký – phòng chứa; năm thứ ba – Peter – Sirius vượt ngục; năm thứ tư – Chiếc Cốc Lửa – Chúa tể Hắc ám sống lại; năm thứ năm – Hội Phượng Hoàng – chiến tranh bùng nổ toàn diện.

Theo sự tổng kết này, nếu logic "một khi điểm xuất phát xảy ra, như vậy chuyện tiếp theo sẽ xảy ra" là đúng thì kế hoạch tiêu diệt Chúa tể Hắc ám sau này hoàn toàn được đảm bảo hơn. Hiện tại họ đang đứng im tại chỗ không phải là sợ chuyện thay đổi quá nhiều mà mất kiểm soát sao? Họ cũng không xem thường Chúa tể Hắc ám, một khi không thể một kích thành công thì họ chắc chắn sẽ phải trả giá.

"Luci, cẩn thận chút, chúng ta cần một năm để tiến hành nghiệm chứng." Snape khuyên Lucius.

Y nhắm hai mắt lại rồi mở ra, "Tôi biết, tôi biết, Sev, nhưng biết vài cái Trường Sinh Linh Giá đang ở đâu mà cũng không dám ra tay, luôn lo sẽ có thay đổi."

"Luci, chỉ cần có thể xác định điểm xuất phát và sự kiện liên quan thì chúng ta có thể lấy được các Trường Sinh Linh Giá. Dù là hộp dây chuyền trong hang núi, nhẫn ở làng Little Hangleton, hay Cúp Vàng ở Gringotts cũng không thành vấn đề, Luci, nhẫn nại." Thật ra không phải Snape không vội vàng, nhưng anh lo thay đổi, dù sao tới giờ ưu thế lớn nhất của họ chính là "tiên tri".

"Tôi hiểu, Sev." Lucius chỉnh lý mái tóc dài của mình, "Quyển nhật ký đặt ở mật thất thì tôi sẽ không động vào, không có quyển nhật ký, để xem còn có thể có phòng chứa hay không?!"

Nói tới phòng chứa, Snape nhíu mày, "Luci, ban giám đốc báo tôi tham gia, nhưng hiện tại tôi đang là giáo sư ở trường…"

"Không sao cả, họ đã sớm biết, gia tộc Prince có một ghế, huống chi, nếu lần này em ở đó thì hiệu quả sẽ rất tốt." Khóe miệng Lucius nâng lên, cười vô cùng rực rỡ.

Sao Snape không biết chồng mình lại đang âm thầm làm gì chứ, "Dumbledore?" Anh nhướng mày, vẻ mặt có tám phần giống Lucius.

"Phù thủy trắng vĩ đại mà, thời gian cho cái danh này của cụ ta cũng quá dài rồi." Lucius cẩn thận chỉnh trang áo choàng, y làm vậy không chỉ là vì trải ra con đường sau này, cũng là vì xả giận cho Chúa tể Hắc ám đời trước, Malfoy tới giờ đều đối xử tử tế với người nhà của họ.

"Cẩn thận, đừng quá kiêu ngạo." Snape nhắc nhở, đương nhiên anh sẽ không ngăn Lucius, luôn phải tranh thủ lợi ích lớn nhất trong phạm vi năng lực của mình, Slytherin hoàn hảo.

"A, đương nhiên, tôi sẽ để ban giám đốc nhìn tới một Cục trưởng Malfoy quan tâm tới tương lai giới phù thủy, hoặc là… Bộ trưởng?" Y nhìn bạn đời của mình.

"Như ngài mong muốn." Snape cúi đầu kiểu cách, như là Lucius đã lấy được vị trí bộ trưởng Bộ Pháp thuật rồi vậy.

Dumbledore không hề biết Lucius âm thầm lên kế hoạch, dù cụ biết thì chắc cụ cũng không để ý. Trong lòng Dumbledore, cụ đã quen mình là phù thủy trắng được mọi người kính ngưỡng, còn ban giám đốc, hừ, đương nhiên cụ sẽ báo cáo chi tiết, nhưng cũng chỉ là báo cáo thôi.

Không có Gellert, dường như Dumbledore biến Hogwarts thành toàn bộ niềm nhung nhớ của mình, lòng người luôn phải có một thứ gì đó.

Đương nhiên Dumbledore còn muốn đặt hòa bình giới phù thủy vào trong lòng, xem qua phần lớn ký ức của Su cụ cũng đang bước lên con đường tìm kiếm Trường Sinh Linh Giá.

Xuất phát từ thói quen, cái đầu tiên Dumbledore tìm kiếm chính là vương miện Ravenclaw. Chỉ tiếc, sau khi cụ mở Phòng Yêu Cầu thì chỉ thấy một pho tượng trụi lủi – Trường Sinh Linh Giá không ở vị trí trong trí nhớ của Su.

Phát hiện này khiến Dumbledore giật mình, nhưng rất nhanh, phù thủy trắng suy đoán vì Su tham gia nên "tương lai" xảy ra thay đổi.

Dumbledore có lòng đi xác nhận xem có phải mọi Trường Sinh Linh Giá đều ở vị trí vốn có không, nhưng lại sợ hãi vì mình đi tìm kiếm khiến Trường Sinh Linh Giá "thay đổi vị trí". Không giống Snape và Lucius, Dumbledore chỉ đơn giản suy đoán 1 – 1.

Không hẹn mà cùng, Dumbledore cuối cùng cũng quyết định không đi tìm kiếm Trường Sinh Linh Giá trước, mà là yên lặng xem tình thế phát triển. Dù sao, đối với cụ mà nói, hiện tại tìm Trường Sinh Linh Giá còn không cấp thiết bằng việc có được cảm tình của Harry. Lucius nói qua y không có quyển nhật ký, Dumbledore tin đó là sự thật, như vậy sự kiện phòng chứa năm hai, cụ chắc chắn có thể kéo Kẻ Được Chọn qua bên này.

147. Quyển 3 - Chương 147: Cuộc Họp Ban Giám Đốc

Từ cuộc họp ban giám đốc năm ấy thì đã rất nhiều năm rồi không có cuộc họp chính thức thế này. Hơn nữa người khởi xướng cuộc họp – Lucius Malfoy xưa đâu bằng nay.

Từng vị giám đốc được chào đón, quen thuộc, không quen thuộc, rất nhiều người nhìn xung quanh, lại nhìn nhìn gia chủ Malfoy đã hoàn toàn bỏ đi tính trẻ con trên gương mặt, đột nhiên cảm thấy giật mình. Khi đó hai boss của giới phù thủy là phù thủy trắng và Chúa tể Hắc ám, gia tộc Malfoy chỉ là kẽ hở để hai thế lực đấu đá nhau. Nhưng giờ, không ít gia chủ đều âm thầm thở dài, nhìn Lucius người ta, sau khi chiến tranh chấm dứt gia tộc Malfoy là người thắng lợi lớn nhất.

Tất cả mọi người ngồi xuống, Lucius là người chấp hành ban giám đốc hiện tại ngồi ở vị trí chủ tịch, Snape ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái y, hôm nay anh mặc áo choàng có thêu gia huy Prince, trên tay đeo nhẫn gia chủ, chứng minh thân phận hôm nay của anh là gia chủ Prince.

Dumbledore lại lững thững đến muộn, ngồi ở cuối dãy bàn. Bố cục bên trái Tử thần Thực tử, bên phải Hội Phượng Hoàng năm đó không còn nữa, rồi thế lực thứ ba quật khởi thu gom tất cả, bởi vậy, các giám đốc ngồi cùng một chỗ, cũng không phân rạch ròi như hồi đó.

"A, hiệu trưởng Dumbledore, thật vui ngài có thể tới tham dự cuộc họp của chúng ta, cũng giải thích về một số tình huống ở trường học." Lucius mở miệng tước, thái độ của y rất rõ ràng, "Khi mà lúc tôi "đi quan sát" lại phát hiện ra một số chuyện."

"A, ngài Malfoy." Thật ra Dumbledore không quen ứng đối sau người khác, nhưng Lucius giành nói đầu cụ cũng chỉ có thể phát triển theo đó, "Đương nhiên, ngài tới trường quan sát là "trách nhiệm" của giám đốc." Cụ mỉm cười nhưng giọng nói lại khiến người ta cảm thấy Lucius làm trái quy tắc, "Tôi cũng hiểu sự nhung nhớ của ngài với người nhà."

"A, đúng vậy," Lucius sờ sờ mái tóc dài bạch kim, trước mặt mọi người kéo tay Snape bên cạnh mình, "Tôi luôn không muốn rời khỏi ngài Prince, tất cả mọi người trong nhà tôi đều ở Hogwarts mà chỉ có tôi bị chặn ngoài cửa thì cảm giác rất tệ, nhất là vào ngày lễ." Y không e dè khiến mọi người có cảm tình hơn.

Một mặt, chuyện gia tộc Malfoy coi trọng người nhà đã được giới phù thủy đông đảo biết đến, mặt khác, là quý tộc, dù là Slytherin hay là Gryffindor, hay là Ravenclaw hoặc Hufflepuff, huyết mạch và kế thừa luôn là quan trọng nhất.

Bởi vậy, Lucius thẳng thắn không chỉ khiến ban giám đốc không cảm thấy y là người hỏi tội, ngược lại thấy y là người chồng tốt và người cha hoàn hảo trong gia đình.

"Lucius!" Snape khẽ nói, trước mặt mọi người bị công khai năm tay, Snape đỏ mặt.

"Vì thế," Lucius mở to mắt, liếc qua mọi người trong bàn, ngân nga thể hiện mình vô tội, "Halloween một đêm kinh hồn, tôi cũng không biết hóa ra Hogwarts cũng có thể nuôi quỷ khổng lồ."

"Ồ", phía dưới đột nhiên bắt đầu xầm xì thảo luận, các phù thủy nhỏ cũng không hiểu rõ cụ thể chuyện gì nhất là phần lớn đều chỉ được thông báo – ở phòng sinh hoạt chung – được thông báo an toàn, cho nên, hơn phân nửa ban giám đốc cũng không biết con nhà mình đã có chuyện gì ở trường.

"Quỷ khổng lồ? Xin lỗi tôi làm phiền," Một giám đốc thế gia Slytherin bên cạnh lên tiếng, "Ý của ngài Malfoy là vào Halloween, ở Hogwarts đã gặp phải quỷ khổng lồ?!"

Không thể không nói Slytherin đều là những kẻ trời sinh sắc bén, vài người tạm dừng, lập tức liền nêu ra trọng điểm.

"Tôi nhớ rõ…" Một giám đốc thế gia Ravenclaw mở miệng, "Phòng ngự Hogwarts sẽ không để cái đám sinh vật quỷ khổng lồ đi vào, như vậy, rốt cuộc vì sao đám sinh vật pháp thuật nguy hiểm cấp A này lại xuất hiện ở trường học?"

Ở đây đều là gia chủ quý tộc, dù họ xuất thân từ nhà nào, thì không phải họ không giao tiếp với nhau, cũng vì thế, không ít người bắt đầu bàn tán.

Thấy mọi chuyện bắt đầu mất kiểm soát, Dumbledore lên tiếng, "Ngài Malfoy nói hơi quá rồi." Phù thủy trắng mỉm cười vẫn có sức thuyết phục, "Quả thật là có quỷ khổng lồ, nhưng chỉ là dụng cụ dạy học của giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nhất mà thôi." Ngược lại cụ nói giảm nói tránh.

Danh tiếng phù thủy trắng vẫn có uy tín, vừa nói mấy câu, không ít người ở đây đã chấp nhận, dụng cụ dạy học thôi mà, chỉ cần không phải phòng ngự Hogwarts có vấn đề thì họ sẽ không lo lắng như vậy, trong trường học còn có các giáo sư và phù thủy trắng.

Lucius không để ý liếc nhìn, "Rồi giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hác ám kia lại trở về cái ôm của Merlin ngay sau Halloween sao."

Yên lặng — Lucius vừa nói ra dãy bàn yên lặng trong nháy mắt, tuy mỗi năm đều thay đổi giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, dù ban giám đốc không biết – các giáo sư lớp khác khi mời vẫn thông báo với ban giám đốc một tiếng, nhưng trực tiếp chết ở trong trường, lại còn là trường học có phù thủy trắng, sự đả kích này không hề nhỏ.

Dumbledore hơi nóng nảy, cụ được thông báo tới cuộc họp ban giám đốc mà giải thích rõ một số chuyện trong trường, nhưng cụ không nghĩ sẽ bị Lucius gây sự, chỉ có thể nói, vì không phỏng đoán đủ tình huống, ngay từ đầu cụ đã rơi vào thế yếu. "Ngài Malfoy hơi quá lời, giáo sư Quirrell cũng đã có chút vấn đề rồi."

"A, đó là vấn đề gì?" Lucius nhướn mày nhếch môi, "Hôm nay giáo sư Prince cũng tới, hơn nữa tôi còn mời trợ lý hiệu trưởng của chúng ta, giáo sư McGonagall."

Theo lời Lucius, chủ nhiệm Gryffindor nghiêm túc đi tới, lúc này Dumbledore mới nhớ, trợ lý hiệu trưởng phải đi theo hiệu trưởng tới cuộc họp ban giám đốc.

"Giáo sư Quirrell chết một cách kỳ lạ ngay trước mặt tôi, ở vùng cấm tầng bốn." Thấy mọi người đều nhìn mình, Snape hừ lạnh một tiếng, khí thế xà vương Slytherin bùng nổ, ánh mắt đảo qua mọi người.

Tuy các động vật nhỏ chưa nói với phụ huynh về chuyện Halloween nhưng danh tiếng giáo sư độc dược mới Hogwarts đã lan truyền, Snape lại thêm một bước thoát khỏi Malfoy ở trong xã giao, trở thành một Prince nhiều hơn.

"Vùng cấm? Vì sao trong trường lại thiết lập vùng cấm?" Biết tới chuyện này Slytherin nhạy bén bắt lấy từ mấu chốt trong lời Snape, mọi người cũng bị thu hút qua.

"Hiệu trưởng Dumbledore nhận một sự "ủy thác" của một người bạn từ khai giảng, giúp bảo quản một thứ đồ." Snape không hề dài dòng, rồi trên mặt anh cũng lộ ra một nụ cười tương tự với Lucius, "Tác phẩm đắc ý của Nicolas Flamel, Hòn đá Phù thủy."

Lúc này, dãy bàn bùng nổ lần hai, đương nhiên các quý tộc biết Hòn đá Phù thủy là gì, cũng biết nó có sức thu hút thế nào với một phù thủy, nhất là phù thủy hắc ám, họ không từ thủ đoạn để lấy được thứ mình ngưỡng mộ, Bộ Pháp thuật và pháp luật không là gì trong mắt họ cả.

"Giáo sư McGonagall?" Lucius không nói tiếp mà gần như vô lễ bỏ qua Dumbledore.

"Ngài Malfoy…" Dumbledore vẫn mỉm cười, nhưng rất gượng gạo, chuyện thay đổi đột ngột, cố ý hay vô tình vào giờ phút này Dumbledore hoàn toàn rơi vào thế yếu.

"Quả thật ngài Flamel đã nhờ hiệu trưởng Dumbledore, nhưng đó cũng chỉ là ở toàn bộ giới phù thủy, Hogwarts mới là chỗ an toàn nhất." Giọng nói giáo sư McGonagall tràn ngập tự hào, đương nhiên cũng cuốn hút người chung quanh.

"Đúng vậy, cho tới giờ Hogwarts đều là chỗ an toàn nhất, đó là cái nôi của phù thủy nhỏ nước Anh." Dumbledore cũng hợp thời lên tiếng, "Bọn nhỏ đều sống rất tốt."

Quả nhiên, Dumbledore nói những lời này, không ít giám đốc ở đây đều nở nụ cười tự hào, "Đương nhiên Hogwarts là nơi an toàn nhất," Lucius hơi lười biếng mở miệng, "Nhưng khi chúng tôi không kiểm nghiệm, Hòn đá Phù thủy vẫn quá nguy hiểm với phù thủy nhỏ, hay là hiệu trưởng Dumbledore có thể giải thích vì sao giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ngài thuê lại chết trong "vùng cấm" ngài đặt ra chứ?" Lucius một tên trúng đích đưa vấn đề trở về nơi xuất phát, có lẽ Hogwarts an toàn, nhưng đó là dựa vào sự phòng ngự và bảo vệ của các giáo sư, nếu giáo sư lại là người xấu thì sao? Không khác gì bỏ vào một con sói vào trong vòng phòng vệ cả.

"A, ngài Malfoy, ngài cần tha thứ cho sai lầm của một ông cụ," Dumbledore sờ râu mình, "Quirrell là một đứa trẻ đáng thương, anh ta chỉ đi lầm đường thôi." Đương nhiên Dumbledore biết Quirrell bị ai sai khiến mà tới, cụ cũng biết Lucius biết điều này, nhưng cụ thật không ngờ gia tộc Malfoy lại dám trở mặt với cụ, sao Lucius nắm chắc như thế?

Dumbledore vĩnh viễn không biết, cụ chỉ mới tính toán "tương lai" trong mấy tháng, còn Lucius và Snape đã tính toán "tương lai" suốt mười mấy năm.

"Đương nhiên rồi, hiệu trưởng Dumbledore, tôi luôn luôn kính nể sự cống hiến của ngài với Hogwarts." Lucius nói chân thành, "Dù với tuổi này ngài vẫn tận tụy, ban giám đốc luôn vô cùng biết ơn. Nhưng nếu ngài có gì không thoải mái, vậy hiệu trưởng Hogwarts…" Lucius còn chưa nói hết nhưng mọi người ở đây đều suy nghĩ theo hướng này, tuy rất nhiều người đều không muốn Dumbledore rời đi, nhưng một khi suy nghĩ… không ít người mắt sáng lên.

"Chúng tôi cần hiệu trưởng Dumbledore." Thế gia Gryffindor hơi cảnh giác, có lẽ phù thủy trắng có chút giải thích mơ hồ về Hòn đá Phù thủy nhưng tóm lại hiệu trưởng vẫn thuộc về Gryffindor.

"Đương nhiên, không phải tôi nói hiệu trưởng Dumbledore không đủ trách nhiệm, tôi chỉ đưa ra đề nghị, nếu thật sự ngài ấy quá bận, ban giám đốc có thể giúp đỡ công tác lựa chọn giáo sư." Lucius chưa từng nghĩ sẽ lập tức áp chế phù thủy trắng, miệng nhiều người xói chảy vàng, tích hủy tiêu cốt, Dumbledore đã quen danh tiếng phù thủy trắng lâu rồi, nên cụ làm ra rất nhiều chuyện mà mọi người coi là lẽ thường, trên thực tế, có một số chuyện không thể nào chấp nhận được, ví dụ như trách nhiệm của hiệu trưởng.

Dumbledore ngăn cản giáo sư McGonagall lên tiếng, "Chọn lựa giáo sư mới luôn là trách nhiệm của hiệu trưởng, tôi xin lỗi vì sai lầm khi chọn giáo sư Quirrell." Vì không đoán được thái độ gia tộc Malfoy, bởi vậy Dumbledore chống đỡ đến cuối cùng.

"Vậy thì, chúng tôi mỏi mắt mong chờ." Ngạc nhiên thay, Lucius cũng không giằng co, chỉ là giơ lên cao rồi nhẹ nhàng thả.

Ban giám đốc kết thúc qua loa, mà Dumbledore vĩnh viễn không ngờ, chỉ một cuộc họp đầu voi đuôi chuột này khiến hình tượng phù thủy trắng của cụ bắt đầu có vết nứt. Ai cũng không phải kẻ ngốc, trước mặt sự thật, phù thủy trắng cũng chỉ là một người bình thường, mà một khi cụ đi xuống vị trí cao, rất nhiều chuyện không còn như vận mệnh của chúng.

148. Quyển 3 - Chương 148: Lướt Qua Năm Thứ Hai

Năm thứ hai khai giảng bình thường, Draco Aquila vẫn ở trong phòng ngủ "bàn luận" với nhau, một bối rối làm sao có thể để anh trai biết lòng mình, một thì suy nghĩ làm sao có thể lừa Draco chỉ có chính mình.

Blaise vẫn chạy hai bên Slytherin và Hufflepuff, bối cảnh tốt đẹp cộng năng lực xã giao đầy đủ khiến cậu không chỉ được công nhận là nhân vật số ba trong Slytherin, mà còn quen được vô số lửng nhỏ. Cũng thông qua Blaise, hai anh em Malfoy đột nhiên phát hiện nền tảng sâu của Hufflepuff tại giới phù thủy – đùa ư, cho tới giờ họ đều cho rằng phù thủy nhỏ ở Hufflepuff đều dễ chọc nhất, có lẽ ở tầng trên các lửng nhỏ cũng không chiếm ưu thế, nhưng ở tầng giữa và tầng dưới thì sao? Còn chưa nói tới sự cần cù thật thà và đoàn kết của nhà này.

Tìm được vấn đề, chỉnh sửa vấn đề, được Draco ngầm đồng ý, các rắn nhỏ năm hai bắt đầu thăm dò giao tiếp với các lửng nhỏ, mà vì Harry lửng nhỏ ôn hòa cũng bao dung hơn với rắn nhỏ, khiến tất cả đều vui mừng.

Chậm rãi, phạm vi kết bạn dần dần được mở rộng, Slytherin luôn biết cái gì gọi là "hướng gió", mà người thừa kế Malfoy là hướng gió quan trọng nhất trong vòng mười mấy năm tương lai sau này.

Nhất thời, quan hệ giữa Slytherin và Hufflepuff ngày càng hòa hợp, các rắn nhỏ phát hiện thói quen thích lãnh đạo của mình có thể phát huy tới mức tối đa ở chỗ lửng nhỏ, mà lửng nhỏ cũng phát hiện ở cạnh các rắn nhỏ họ sẽ không cần phải lo về bài tập, phòng học, thậm chí thoát khỏi sự trừng phạt của giáo sư nữa.

Slytherin chưa bao giờ làm trái quy tắc, họ chỉ lợi dụng, mà các lửng nhỏ không hiểu lắm thật sự học được rất nhiều.

Từ đó cũng dẫn tới một kết quả khác, rắn lửng trở thành một mốt mới, mà người dẫn dắt phong trào này lại là Pansy Slytherin và Cedric Hufflepuff.

Nếu nói Pansy và Cedric đến với nhau thì thật ra là rất cũ rích, nói trắng ra cũng rất đơn giản, Pansy bị một Slytherin theo đuổi buồn bực nắm một người qua đường tuyên bố đó là bạn trai của cô, mà còn mạnh mẽ hơn nữa là hôn ngay tại đương trường.

Vì thế, Cedric vốn là người qua đường bị trúng chiêu, bị ép hôn, cuối cùng còn "bị ép" nhận một bạn gái chỉ có kỳ hạn "một tháng". (lời của Pansy).

Vốn Pansy chỉ muốn tóm một người ra hạn một tháng, không ngờ sau một tháng nữ vương Pansy phát hiện ra có người còn "dùng tốt" hơn Blaise. Thái độ luôn gật đầu mỉm cười với mọi yêu cầu của cô khiến khí thế nữ vương càng ngày càng nặng như Pansy vừa lòng tới cực điểm.

Bởi vậy một tháng sau Pansy thăm dò tình huống gia tộc Cedric, khi biết đối phương cũng là một máu trong cộng thêm chức vị ở Bộ Pháp thuật, Pansy không hề do dự quyết định. Đừng trách cô bé Pansy trưởng thành sớm, giới phù thủy đều nghĩ sẽ chọn bạn đời trong vòng bảy năm ở trường, mà lửng nhỏ Cedric vẻ ngoài không tệ, tính tình lại tốt, thành tích học tập cũng được là ngàn dặm mới tìm được đó. Cho tới giờ Pansy đều biết mình muốn cái gì, vì thế cô không do dự kéo dài "kỳ hạn" bạn gái, cô chắc chắn Cedric sẽ không từ chối, lửng nhỏ kia căn bản sẽ không ngốc đến mức từ chối, mà mình còn là con gái.

Pansy biết rõ, tuy ngài Parkinson hy vọng cô có thể kết hợp với gia tộc Malfoy, gia tộc Prince hay gia tộc Zabini, nhưng Blaise hiện đang theo dõi Harry, trong mắt Aquila hoàn toàn không có ai khác, còn Draco… Merlin biết nếu cô gả cho Draco thì nửa đời sau sẽ phải làm trâu làm ngựa tìm mọi cách hầu hạ cậu chủ bạch kim khó chơi này, mà không biết người được hầu hạ có vừa lòng hay không.

Pansy là một Parkinson, dòng họ này có nghĩa chỉ được ở dưới "Malfoy" ở quý tộc nước Anh, cô có kiêu ngạo của mình.

Nhưng nhìn các quý tộc nhỏ khác, phần lớn Slytherin đều muốn nhờ Pansy làm cái thang trèo lên, dù Pansy tin rằng mình có thể dạy dỗ được chồng nhưng cô không muốn biến gia đình tương lai của mình thành một chiến trường.

Vì thế ngay từ đầu, Pansy đã xác định mục tiêu của mình – máu trong, có năng lực, nghe lời, quan trọng nhất là đối xử tốt với mình. Hiện tại tóm bừa Cedric cũng đã thỏa mãn mỗi một yêu cầu của Pansy, vì sao cô lại không bắt lấy chứ? Lúc mới đầu, có lẽ Slytherin cũng không biết mình muốn gì, nhưng là Slytherin tiêu chuẩn sẽ biết giữ lại mọi thứ mình có thể muốn.

Trong việc này, Pansy khá thành công.

Tin tức đại tiểu thư Parkinson và người thừa kế Diggory đến với nhau lan truyền khiến không ít trai gái phấn chấn, nhất thời, cả lâu đài Hogwarts đều ngập tràn trong bong bóng màu hồng, các đôi người yêu cặp kè kích thích các học sinh năm bảy sắp tốt nghiệp.

Có sự cảnh cáo từ ban giám đốc, Dumbledore nhẹ nhàng từ chối lời mời của Lockhart, rồi quy củ mời một vị giáo sư đã về hưu thật lâu, lại đồng ý điều kiện giáo sư chỉ dạy nửa năm – khi mà cái tiếng giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đều bị nguyền rủa mới xem như giải quyết vấn đề chọn lựa giáo sư năm nay, nhưng nửa năm sau khi giáo sư kia rời khỏi chức vị, chỉ sợ Snape hay giáo sư khác trong trường phải dạy thay.

Lần đầu tiên, hành động của Dumbledore khiến phần lớn các giáo sư không đồng tình, dù trước kia Dumbledore có làm gì cũng không ảnh hưởng tới trật tự dạy học bình thường trong trường, nhưng giờ lại khác, Dumbledore mời một vị giáo sư đã về hưu rất lâu còn chưa tính, có ví dụ của giáo sư Binns ai có thể nói gì nhưng nửa kỳ sau phải dạy thay là sao? Mỗi người họ đều có lớp của mình phụ trách, tạm thời kiêm nhiệm chỉ khiến các học trò hấp thu tri thức hỗn loạn, thậm chí còn ảnh hưởng tới tiến độ chương trình học của chúng.

Lần đầu tiên khi trở thành hiệu trưởng, bốn chủ nhiệm cùng tìm cụ kháng nghị vấn đề thuê giáo sư dạy phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng Dumbledore có thể làm gì? Sự kiện quyển nhật ký và Kẻ Được Chọn là Xà Khẩu sắp xảy ra đã làm cụ mất sức nhiều, nhất là khi nghĩ tới trong trường sắp xuất hiện con Tử Xà kia, Dumbledore đau đầu gấp đôi. Cuộc họp ban giám đốc vào nghỉ hè khiến cụ hiểu ra Lucius không còn an phận, nếu để y tóm được nhược điểm nào, mọi chuyện sẽ không dễ dàng nữa.

Trong tình hình loạn trong giặc ngoài, Dumbledore không thể không lùi bước – sau khi giáo sư già kia rời đi, bản thân cụ sẽ phụ trách dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Cuối cùng bốn chủ nhiệm hài lòng đi khỏi phòng làm việc hiệu trưởng, ai cũng không ý thức được họ vừa mới hoàn thành quá trình "nghi ngờ phù thủy trắng – trực tiếp lý luận – phù thủy trắng bị ép thỏa hiệp", nhưng trên thực tế, bắt đầu từ ngày đó bức tượng phù thủy trắng của Dumbledore dần sụp đổ, không ai còn nghi ngờ quyền lực của thần, mà có thể thỏa hiệp với người thường thì tuyệt đối không phải thần thánh.

Khi đó Dumbledore cảm thấy mình nhượng bộ và thỏa hiệp là đáng giá, thậm chí cụ đã sắp xếp tốt tất cả, nơi Hagrid có không ít gà trống, phòng vệ sinh nữ tầng hai cũng được đưa vào trọng điểm quan sát của các bức ảnh, ngay cả Ginny Weasley cũng được gọi vào phòng hiệu trưởng uống trà sau ba ngày tiến vào Gryffindor, với cái danh "quan tâm tình huống thích ứng của học trò mới".

Snape lạnh lùng nhìn Dumbledore chuẩn bị ở những nơi anh thấy được, anh không nghi ngờ năng lực của Dumbledore, nhưng… hừ, có lẽ mọi chuyện đều là công cốc, vì quyển nhật ký kia vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Tuy nhiên Dumbledore không biết, sau một năm bận rộn đề phòng, rốt cuộc Dumbledore hiểu được tương lai không phải không thể thay đổi vào bữa tiệc cuối năm.

Không, có một số việc không đổi, đứng ở dãy giáo sư nhìn các động vật nhỏ phía dưới, Dumbledore vẫn mỉm cười. Ron hận Slytherin, Ginny nhìn Harry không hề che dấu tình yêu, tính cách thiện lương của Harry, và cả… mình vẫn là hiệu trưởng Hogwarts.

Không có Kẻ Được Chọn "gây rối", Snape vô cùng thoải mái kết thúc một năm nhà mình lấy được Cúp Nhà, lúc ấy đám rắn nhỏ kêu cha gọi mẹ giáo dục Slytherin rốt cuộc có được kết quả, nhìn cái cúp sáng lóe, cảm nhận trang trí màu xanh bạc trong bữa tiệc, càng ngày càng nhiều rắn nhỏ ngẩng cao đầu khi đi, rồi cúi đầu cố gắng đạt được vinh dự, đây mới là Slytherin chân chính.

Nếu tương lai có thể thay đổi, dù là Lucius hay Snape hay cả Dumbledore, đều bắt đầu điên cuồng đi tìm Trường Sinh Linh Giá, nhưng Lucius và Snape có lợi hơn vì họ đã có được vài cái trong khi Dumbledore không hề biết.

Dù là thế, Lucius và Snape cũng chỉ lấy được Cúp Vàng đặt trong Gringotts, còn hộp dây chuyền Slytherin đã bị Dumbledore thu vào trong túi – đương nhiên là cái thật, khi đã biết thật giả ai cũng sẽ không tốn sức đi mạo hiểm kiếm cái giả về làm gì.

Còn cái nhẫn thì không biết tung tích, rõ ràng người sắp xếp ở làng Little Hangleton lại không phát hiện ra bóng dáng Dumbledore, nhưng cái nhẫn gia tộc Gaunts vốn nên ở đó thì lại không có, bằng chứng tốt nhất là nhà Gaunts kia căn bản không có phòng ngự!

Dù Lucius Snape hay là Dumbledore đều không tin Chúa tể Hắc ám không bảo vệ Trường Sinh Linh Giá của mình, không bảo vệ thì chỉ có thể nói nơi đó không có gì cả.

Rất nhanh nghỉ hè năm thứ hai sắp sửa kết thúc, đối với Dumbledore mà nói, ngoài hộp dây chuyền và Harry thì cụ không có gì cả, đối với Lucius và Snape mà nói, chỉ có nhẫn vẫn không rõ nơi đâu. Sau khi cách ly Cúp Vàng cất kỹ, Snape hơi buồn bực, anh không thích cảm giác thất bại chỉ trong gang tấc này.

"Sev, bình tĩnh." Lucius cảm thấy bạn đời mình đang buồn bực, "Chúng ta đã có 5 cái, không cần phải lo lắng, ở bên ngoài, chỉ còn chưa đến một Chúa tể Hắc ám!" Lucius cố ý ngân dài, thỏa mãn châm chọc.

"Cũng không hẳn, đây chỉ là 1/7 của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thôi!" Anh nhướn này nhếch môi, "Rồi chúng ta sẽ thắng lợi."

149. Quyển 3 - Chương 149: Sirius Vượt Ngục

"Tử thần Thực tử nguy hiểm nhất vượt ngục!!!" Khi nghỉ hè sắp chấm dứt, Nhật báo Tiên tri đăng tiêu đề này, toàn bộ giới phù thủy nước Anh sôi trào, mười mấy năm sau, đây là lần đầu tiên tin tức về "người kia" được công khai in ấn.

Trên Nhật báo Tiên tri, một gương mặt người đầu tóc rối bù gào thét điên cuồng chiếm hơn nửa trang báo, tuy hình tượng tồi tệ nhưng vẫn có người có thể nhận ra đây là một người rất đẹp trai, vừa nhìn còn có vài phần khí thế quý tộc nghèo túng nhưng cái chữ màu đen in đậm bên cạnh lại phá hủy đi toàn bộ sự đẹp đẽ ấy, "Sirius Black, Tử thần Thực tử nguy hiểm nhất!!!"

"Harry." Rốt cuộc Blaise đã dẫn Harry vào biệt thự Zabini ở mùa hè này, phu nhân Zabini mới biết được người mà con trai nhà mình nhung nhớ là Kẻ Được Chọn của giới phù thủy!

Nhưng sau khi ngạc nhiên trong chốc lát, phu nhân Zabini cũng chỉ nhíu mày, nên nói chuyện nghiêm túc với con trai một lần, Blaise cũng hiểu được. "Dù mẹ Harry mang dòng máu Muggle nhưng cha của cậu ấy là người thừa kế gia tộc Potter, mà Harry là gia chủ tương lai của gia tộc, hơn nữa thái độ của Aquila và Draco đối với Harry cũng thân thiết. Còn gia tộc Zabini, con biết, chúng ta không thể nào vượt qua được gia tộc Malfoy, cũng sẽ không hoàn toàn dựa vào như gia tộc Parkinson, vậy có lẽ Kẻ Được Chọn sẽ trở thành con đường thứ ba của chúng ta."

Đương nhiên Blaise không nghĩ nhiều như vậy ngay từ đầu, chỉ là bị thu hút bởi cặp mắt đơn thuần kia còn không đủ, cậu là người thừa kế quý tộc, không thể làm hại gia tộc, đó là trách nhiệm được khắc vào xương máu mỗi một người thừa kế.

Nhưng Blaise không cần nói với Harry, một mặt cậu không muốn Harry cảm thấy cậu ở cạnh cậu ấy là vì thân phận Kẻ Được Chọn của đối phương, mặt khác Blaise cũng có giác ngộ phải toàn quyền giao tiếp – có lẽ Harry không thánh mẫu như vậy, nhưng cậu ấy hiểu quá ít về các quý tộc.

"A?" Harry ngẩng đầu, cậu và Blaise đang đi ở Hẻm Xéo, cậu rất bất ngờ vì có thể tới nhà Blaise chơi. Khi còn bé Harry hâm mộ nhất bạn bè đến chơi nhà nhau, đáng tiếc cậu không có một người bạn nào, nên cho tới giờ cậu vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm cảm giác tới nhà bạn.

Ở Hufflepuff hai năm Harry hiểu rất nhiều chuyện, nhất là những quy tắc ngầm trong giới phù thủy, các lửng nhỏ luôn có những tin tức bát quái, vì thế Harry hiểu được cái gì là máu trong, cái gì là quý tộc. Cũng bởi vậy, Harry mơ hồ vì hành động mời Harry tới biệt thự của Blaise, Harry cảm thấy Blaise đối xử với mình khang khác, mà với cậu Blaise cũng không chỉ là bạn.

"Cậu phải cẩn thận." Trên mặt Blaise hiếm khi không nở nụ cười, "Sirius vượt ngục, chỉ sợ mục tiêu của hắn là cậu." Slytherin cũng không trốn tránh, nên Blaise chưa từng nghĩ sẽ giấu Harry.

"Ai là Sirius?" Harry biết thân phận của mình, nhưng hiện tại cậu vẫn còn là một học sinh, tuy thành tích không tồi nhưng tuyệt đối không đủ để chống lại phù thủy hắc ám và Tử thần Thực tử.

“Sirius là người thừa kế Black,” Blaise dẫn Harry đi vào một tiệm kem, “Cậu biết gia tộc Black không?”

Harry ngồi xuống, lắc đầu.

“Cũng khó trách,” Blaise thở dài, “Mười mấy năm trước gia tộc Black là một trong những thế gia quý tộc có lịch sử lâu đời nhất giới phù thủy, năm đó Sirius là người thừa kế Black, nhưng sau khi nhập học hắn lại vào Gryffindor…”

“Gryffindor?” Harry rất kinh ngạc, càng hiểu về giới phù thủy Harry càng hiểu được sự khác biệt giữa mỗi nhà, trong một gia tộc thì trên cơ bản sẽ lựa chọn cùng một nhà, Harry hiểu được cái giá khi làm khác người, nhìn thời đại học sinh của cậu thì biết.

“Đúng vậy, khi đó người kia đang ở thế mạnh, gia tộc Black là người trung thành sớm nhất, lựa chọn của Sirius lúc ấy đã đả kích toàn bộ gia tộc.” Blaise tiếp tục kể lại, tương lai Harry sẽ ở bên cạnh cậu, cậu phải để Harry hiểu được một số thứ có ý nghĩa gì với các quý tộc, Blaise nghĩ rất rõ ràng, cậu muốn một bạn đời cả kiếp này.

“Hắn rất có can đảm.” Harry đơn thuần hâm mộ can đảm của Sirius, khác với sự không chấp nhận ban đầu, Sirius lại hoàn toàn được chấp nhận trong hoàn cảnh phản loạn.

“Đúng vậy,” Blaise châm chọc, “Có can đảm đến mức gia chủ Black phải dâng con trai nhỏ nhà mình mới có thể giữ được địa vị, trước khi trưởng thành con trai của ông ta không có quyền được lựa chọn.” Đương nhiên quý tộc có trách nhiệm của gia tộc nhưng cũng không có nghĩa họ không có quyền được lựa chọn, trước khi họ trưởng thành đều có thể lựa chọn, điều này đã được công nhận.

Harry im lặng, trải qua chuyện của Su, Harry vô cùng hiểu hành động của một người sẽ dẫn đến ảnh hưởng tới người khác thế nào.

“Buồn cười nhất là sau khi tốt nghiệp Sirius tham gia Hội Phượng Hoàng phản kháng ách thống trị của người kia, rồi gia chủ Black bị hắn giết.”

“Vậy… đó không phải là… hắn… cha hắn sao?!” Harry lắp bắp, tin tức này quá chấn động, Harry có thể hiểu vì lập trường khác biệt mà lựa chọn khác với các thành viên trong gia đình, trong TV cũng có, nhưng giết cha mình, dù là ở giới phù thủy hay là giới Muggle thì không thể nào khiến người ta thông cảm được.

“Đúng vậy, Hội Phượng Hoàng còn tuyên dương “quân pháp bất vị thân” thật lâu, mà Sirius cũng không phủ nhận.” Thật ra Blaise cũng nghi ngờ chuyện này, dù sao tất cả mọi người đều được tiếp thu giáo dục quý tộc, bạn nói Sirius phản loạn ra khỏi nhà thì có thể hiểu, nhưng tự tay giết cha mình lại kỳ lạ, gia tộc là trên hết, có một số thứ không phải chỉ là bạn có ủng hộ hay không.

“Hắn trả giá rất lớn.” Cuối cùng Harry cũng chỉ nói vậy, trong TV nói người như vậy đều sẽ rất đau đớn.

“Nhưng, người như vậy lại bị chứng minh là bầy tôi của người kia, vì hắn phản bội một đôi vợ chồng.” Nói đến đây, Blaise im lặng nhìn Harry, “Hắn bán đứng cha mẹ cậu.”

Harry chỉ cảm thấy ly kem trong tay làm lòng cậu lạnh băng, “Sao hắn lại bán đứng cha mẹ mình!” cậu thốt lên.

“Khi đó người kia đuổi giết cha mẹ cậu, họ thông minh sử dụng Bùa Trung thành, cậu biết thần chú này chứ,” Blaise nhìn Harry, cậu gật đầu, “Sirius chính là người giữ bí mật của họ, nhưng hắn lại bán bí mật này cho người kia, chuyện sau đó thì cậu biết đấy.”

Trước mắt Harry mơ hồ xẹt qua một tia sáng xanh, dường như có thể nghe thấy một giọng nữ cười đắc ý, “Ưm” cậu ấn chặt lên vết sẹo của mình.

“Harry.” Blaise vỗ cánh tay cậu, “Cậu không sao chứ?”

Harry chớp mắt mấy cái, thấy gương mặt Blaise đang lo lắng, “Không sao,” cậu không muốn để Blaise cảm thấy cậu không bình thường, “Một người giết cha mình sao lại đi theo người kia chứ?” Cậu lung tung đặt câu hỏi muốn kéo đề tài, thật ra lại đúng ở trung tâm vấn đề.

“Nói rất đúng,” Blaise nhìn Harry, dường như xác nhận cậu thật sự không sao, “Nhưng Bộ Pháp thuật đã nói vậy.”

"Còn Hội Phượng Hoàng? Không có dị nghị gì?" Harry nhíu mày.

"Ừ, tất cả mọi người đều chỉ trích hắn bán đứng cha mẹ cậu." Blaise bổ sung, "Dù sự thật năm đó ra sao, cậu phải cẩn thận, kể cả là ai cậu cũng sẽ trở thành mục tiêu lớn nhất."

Harry chợt nở nụ cười, "Blaise, mình biết, cậu yên tâm đi, ở Hogwarts mình rất an toàn." Harry sẽ không hỏi năm đó gia tộc Zabini có đi theo người kia hay không, vì sự quan tâm vào lúc này của Blaise là sự thật, từ gia đình Petunia Harry học được phải biết quý trọng hiện tại.

"Chúng mình sẽ bảo vệ cậu." Blaise không nghĩ đã nói ra, đây không phải là xúc động nhất thời, giống như cậu và phu nhân Zabini phân tích, gia tộc Malfoy đã thành thế lực mạnh. Dù người kia trở về cũng rất khó chèn ép, càng sớm lộ ra lập trường Zabini thì họ càng đạt được nhiều lợi ích.

Bên này Harry được Blaise kể lại chuyện của Sirius, bên kia Arthur Weasley thần bí lộ ra càng có vẻ vẽ chân cho rắn, càng không nói tới lời của Arthur không triệt để như của Blaise. Nhất là khi "xuất thân Slytherin chính là căn nguyên của tội ác" trong lời nói của bác càng khiến Harry vô cùng không thoải mái, Slytherin thì sao, bên cạnh mình có rất nhiều bạn rắn nhỏ cả trai và gái, còn được phu nhân Zabini tiếp đón vào nghỉ hè nữa.

Nhưng Harry không lộ ra nhiều, ngài Weasley chỉ là quan tâm thôi, mà cậu nhận sự quan tâm này.

Sirius vượt ngục không chỉ ảnh hưởng như vậy, ngoài Lucius và Snape đã sớm đoán được thì Dumbledore lại hơi bị bất ngờ, cả con chuột nhà Weasley đã cắn đứt một ngón chân vì oán hận, Sirius năm đó đã bức gã tới đường cùng, hiện tại gã chắc chắn phải để hắn trả giá.

Cùng lúc đó, ở một nơi tập trung người sói nước Anh, một phù thủy hiền hòa kết thúc một ngày làm việc trở về nhà, nơi đó có một bức thư từ Hogwarts đang chờ anh, nơi ấm áp nhất trong trí nhớ ngày xưa gửi anh một lời mời – đó là lời mời cho giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Nhưng phù thủy chỉ nhìn nhìn, rồi bất đắc dĩ sờ sờ chân trái của mình, từ khi anh rời khỏi St Mungo năm đó, chân trái anh không còn khỏe khoắn như trước, vô số pháp thuật hắc ám khiến chân trái bị tàn tật.

"Cảm ơn lời mời của ngài, nhưng giờ tôi sống rất tốt." Cuối cùng anh đơn giản viết vài chữ lên tấm da dê, anh là một người sói, hiện tại anh sống như một người sói, như thế không có gì không tốt, cuối cùng anh ký tên – học trò cũ của ngài, Remus Lupin.

150. Quyển 3 - Chương 150: Bắt Đầu Năm Thứ Ba

Tin tức Remus Lupin từ chối trở thành giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nhanh chóng rơi vào tai Snape và Lucius, "Coi như người sói kia thức thời." Đây là phản ứng duy nhất của Lucius.

"Luci," Snape vỗ vỗ cánh tay Lucius, đương nhiên anh biết tại sao chồng mình lại phản ứng như vậy, chỉ suýt một chút nữa thôi thì gia tộc bạch kim sẽ có người thừa kế là người sói, "Chuyện năm đó…" Anh chưa từng hỏi qua.

"Là tôi làm, kẻ làm hại Malfoy sẽ phải trả giá." Lucius không hề giấu diếm, y híp mắt lại suy nghĩ, cằm ngẩng cao, như là một vị vua.

"Nếu Lupin không đến…" Snape cũng chỉ hỏi một chút, thù mới hận cũ ở cùng một chỗ, anh cũng không độ lượng đến mức tha thứ người sói kia, "Vậy chuyện năm thứ ba…" Anh suy nghĩ về tương lai.

"Đại khái nên xảy ra sẽ xảy ra," Lucius sờ sờ cằm mình, "Dù sao điểm xuất phát Peter còn ở Hogwarts."

"Peter Pettigrew…" Snape khẽ nhắc lại cái tên này, người hầu bé nhỏ nhất trong Nhóm Đạo tặc năm đó, cuối cùng vào buổi tối kia đi theo Chúa tể Hắc ám giết cả nhà Potter. Dù là ở phương diện nào Snape cũng không thích cậu ta được, "Nếu chúng ta giải quyết cậu ta, thì sẽ ảnh hưởng gì tới tương lai không?"

"Sev, sợ là chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, đừng quên, Hogwarts chính là địa bàn của phù thủy trắng." Lucius nhíu mày, ván cờ giữa y và Dumbledore đã bị lộ ra theo quá trình tìm kiếm Trường Sinh Linh Giá, vì hai bên gần như đều có ký ức của Su nên họ cũng không có lợi thế nào trong "tương lai", càng

khó khăn hơn là hai bên cứ có thứ nào quan trọng liên quan tới "tương lai" thôi cũng sẽ khiến đối phương cảnh giác.

"Nếu không chúng ta ra tay…" Snape vẫn không thích cảm giác này, anh thích chủ động nắm giữ vài thứ chứ không phải chờ đợi một cách bị động.

"Bác Gellert nghiên cứu thế nào rồi?" Lucius nói sang chuyện khác, nhắc tới một việc khiến tất cả mọi người đều vô cùng hứng thú.

Từ khi Draco dùng Khóa Cảng "đưa" Su tới Nurmengard Chúa tể Hắc ám đời trước hoàn toàn say mê thời không, rót độc dược giam cầm sức mạnh, Chúa tể Hắc ám đời trước trực tiếp giam Su vào một gian phòng thí nghiệm ở Nurmengard. Vốn cần nghiên cứu phương pháp giải quyết Trường Sinh Linh Giá thì đã tìm thấy từ trong trí nhớ Su, liên hệ giữa các Trường Sinh Linh Giá – không có; cách tiêu hủy – kiếm Gryffindor, ngọn lửa quỷ, và nọc Tử Xà.

Khi mà Tử Xà và kiếm Gryffindor đều ở Hogwarts, nên vào hè này, Snape và Lucius trực tiếp tới Nurmengard cùng Chúa tể Hắc ám đời trước đốt mọi Trường Sinh Linh Giá, trong đó còn có chủ hồn.

Vốn Lucius vẫn đau lòng mấy vật chứa, Cúp Vàng Hufflepuff, vương miện Ravenclaw… đều là di vật của bốn nhà sáng lập năm đó, nhưng một câu của Gellert khiến y từ bỏ, "Giờ thay đổi đã có, nếu không thừa dịp còn chưa thay đổi nhiều mà hủy chúng đi, chẳng may một ngày xảy ra sự cố, ngay cả ngọn lửa quỷ cũng không giải quyết được thì cháu định làm gì?"

Không thể không nói, Chúa tể Hắc ám đời trước là người mang chủ nghĩa thực dụng tỉnh táo nhất, giống như khi ông không chăm sóc được Draco và Aquila cho tốt thì ông sẽ đọc sách Muggle, trong mắt ông, căn bản là không có giới hạn nào cả.

Vì thế, sau ngọn lửa quỷ hừng hực xanh mơn mởn, quyển nhật ký, vương miện, Cúp Vàng, hộp dây chuyền Gellert đưa cho đều biến thành tro tàn, khi bị cháy, chúng nó gào thét, rốt cuộc rồi yên lặng.

"Còn cả hộp dây chuyền Slytherin trong tay Dumbledore, mảnh linh hồn trên trán Kẻ Được Chọn," Lucius sờ sờ gậy rắn, "Rồi còn cái nhẫn và con rắn kia nữa."

"Luci, Sev, cẩn thận, Malfoy muốn thì Malfoy sẽ đạt được." Abraxas lịch thiệp chỉnh trang áo choàng rồi xoay người rời đi, Chúa tể Hắc ám đời trước theo sát sau đó, hiện tại họ cảm thấy hứng thú hơn về ngăn cách giữa các thời không.

Hiện tại Su đã hoàn toàn không còn kiêu ngạo như năm đó, tóc cô trở lại màu bình thường vì Dược nhuộm tóc hết hiệu lực, kính sát tròng đã rớt từ rất sớm, thế nên khi lần đầu tiên Lucius và Snape thấy Su thì hoàn toàn không nhận ra – Merlin biết tóc đỏ mắt xanh cực kỳ gây ấn tượng với hai Malfoy.

Sau khi phổ cập một chút kiến thức giới Muggle, Chúa tể Hắc ám đời trước rất thoải mái nhìn Lucius vẻ mặt khó coi và Snape thẹn quá thành giận, cũng không lạ hai người kia, là ai biết một con nhóc chỉ vì muốn quyến rũ bạn đời nhà mình, còn mượn vẻ bề ngoài của Lily thì đều thấy cực kỳ khó chịu.

Tuy Chúa tể Hắc ám đời trước suy nghĩ rất nhiều cách nhưng thành quả của ông về thời không lại vô cùng nhỏ, nhưng ví dụ Su còn tồn tại, Chúa tể Hắc ám đời trước cũng có hứng thú chậm rãi nghiên cứu, dù sao thì ngoài Abra thì cũng chỉ có nghiên cứu khiến ông quan tâm mà thôi.

Vốn cuộc đối thoại giữa vợ chồng Malfoy và Chúa tể Hắc ám đời trước cùng Abra là hoàn toàn bí mật, đáng tiếc họ quên ở Nurmengard, còn có hai người được mở quyền hạn – Aquila và Draco. Dựa vào đủ loại "xiếc nhỏ" của Chúa tể Hắc ám đời trước, thú vui lớn nhất của Draco vào nghỉ hè chính là kéo Aquila "thám hiểm" Nurmengard. Nurmengard năm đó được xây dựng làm sở chỉ huy Thánh Đồ nên không thiếu bẫy pháp thuật và trận pháp, mà phá giải chúng là một cơ hội thực tiễn rất tốt.

Vì thế, khi Draco mơ hồ nghe thấy người lớn nói chuyện thông qua trang bị nghe trộm nho nhỏ, người thừa kế Malfoy trực tiếp kéo lại người thừa kế Prince. Tuy vì khoảng cách họ chỉ có thể nghe thấy một phần đơn giản, như "tương lai", "năm thứ ba", "chuột nhà Weasley", "điểm xuất phát"… cũng đủ để họ liên tưởng.

"Anh," Draco nuốt nuốt nước miếng, "Chúng ta cùng làm đi."

"Làm cái gì?" Aquila nhướn mày, cậu bé 13 tuổi đã bắt đầu thay đổi, chiếc mũi to di truyền từ Snape có vẻ cao hơn, gương mặt trở nên góc cạnh, giọng nói cũng trầm hơn.

Giọng mũi hoàn toàn khác với cha khiến lỗ tai Draco đỏ lên, cậu luôn mê muội giọng nói của Aquila, "Nghe cha nói, nhà Weasley có một con chuột không bình thường đấy." Draco ngân dài.

"Dra, em có thể sẽ làm ảnh hưởng tới kế hoạch của hai người." Aquila không quá đồng ý.

"Anh, không đâu, nếu thật sự nghiêm trọng như vậy thì hai cha đã sớm giải quyết rồi." Draco làm nũng, ở một mức độ nào đó thì suy đoán của cậu đúng, nếu chuyện của Peter thật sự không thể thay đổi thì Lucius bọn họ chắc chắn sẽ thương lượng chuyện này ở mật thất. "Anh

"

"Được rồi," Aquila hơi bất đắc dĩ nói, "Nhưng đừng lộ ra em, Ron Weasley kia có vấn đề." Cũng không phải là không thích hợp, nhưng khi mà các Gryffindor càng ngày càng sáng sủa hào phóng, dù hơi lỗ mãng nhưng ở trường cũng sẽ không lạnh nhạt. Còn Ron Weasley, sau khi Gryffindor nữ kia mất tích vào năm nhất thì cậu ta lạnh lùng hơn, cuối cùng rõ ràng biến thành "Baron trong Gryffindor". Thấy danh hiệu này cũng có thể hiểu Ron khiến các động vật nhỏ chung quanh cậu ta không thoải mái, nhất là ánh mắt cậu ta nhìn Draco, vài lần Aquila đều thấy Ron nhìn Dra tràn ngập hận ý.

"Anh yên tâm đi!" Draco rất hài lòng vì được Aquila quan tâm, cậu trực tiếp nhào vào ngực anh trai, "Anh là tốt nhất!"

Sau khi trở về từ Đức, Draco và Aquila cũng biết tin Sirius vượt ngục, biết rõ đoạn lịch sử kia Draco và Aquila không nói gì, nhưng vào buổi tối Draco viết cho Blaise một bức thư, tạo nên bức đệm trước cho Blaise.

Ngoài mấy chuyện này thì trước khai giảng, Snape còn tự dạy hai đứa làm sao để sử dụng thần chú Hộ mệnh.

"Thần chú Hộ mệnh là một thần chú khá là chuyên môn, vì Thần Hộ mệnh được gọi ra chỉ có thể dùng để đối phó với Giám ngục, tuy Thần Hộ mệnh cũng có thể truyền tin nhưng phù thủy cũng không phải không có cách truyền tin khác, vì thế rất ít người biết thần chú này." Đây là khúc dạo đầu của Snape về thần chú này.

"Papa, chúng con cần cẩn thận Giám ngục ạ?" Draco suy nghĩ rất nhanh, "Giám ngục Azkaban đi ra ngoài?" Toàn bộ giới phù thủy cũng chỉ có Azkaban mới có Giám ngục.

"Sức quan sát không tồi, phương hướng phân tích rất đúng, Slytherin thêm 10 điểm." Snape hài lòng gật đầu, "Vì Sirius vượt ngục, Azkaban có thể sẽ phái phù thủy dẫn Giám ngục ra ngoài đi tuần tra, hơn nữa..." Anh nặng nề hừ một tiếng, "Có người đề nghị đặt vài Giám ngục vào Hogwarts, khi mà Kẻ Được Chọn đang ở đây."

"Merlin ơi! Người Bộ Pháp thuật muốn phá hủy danh dự của họ sao?!" Draco gần như không duy trì được dáng vẻ quý tộc của mình.

"Dra, chú ý lễ nghi của con." Snape nhìn con lớn nhất không có phản ứng gì, "Cha các con đang cố gắng, nhưng Slytherin vĩnh viễn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Dạ, papa." Aquila đi tới cạnh Draco rồi đứng lại.

"Thần chú rất đơn giản, chỉ là phải nghĩ về ký ức vui vẻ nhất trong lòng mình." Snape nói ít ý nhiều.

"Chỉ là vui vẻ thôi ạ?" Aquila nhếch môi, cậu nghiên cứu thần chú xa hơn Draco, sức mạnh của thần chú càng lớn thì sẽ càng hạn chế, thần chú có thể xua đuổi Giám ngục quả thật rất mạnh, nhưng còn chưa tới mức hạn chế thế này.

Snape hơi hơi nâng khóe miệng, đúng là con lớn nhất của anh, "Đương nhiên không hoàn toàn là vậy, thần chú Hộ mệnh quan trọng hơn là bảo vệ, suy nghĩ bảo vệ kiên định nhất từ bản thân phù thủy mới là quan trọng nhất."

Bảo vệ sao? Draco và Aquila cùng yên lặng lặp lại từ này, rồi hai người liếc nhau, cảm ứng giữa đôi song sinh lần đầu tiên truyền đạt rõ ràng – mình phải bảo vệ em ấy/ anh ấy.

Rồi, sau khi đơn giản tập luyện, Thần Hộ mệnh của Aquila và Draco rốt cuộc thành hình, nhìn Thần Hộ mệnh rồng nhỏ của con lớn đang đuổi theo Thần Hộ mệnh ưng nhỏ của con thứ, Snape hiểu rất sâu về nội dung Thần Hộ mệnh lần đầu tiên cảm thấy nghi hoặc, Aquila và Draco… có phải tình cảm quá thân thiết hay không…

151. Quyển 3 - Chương 151: Đoàn Tàu Kinh Hồn

"Draco, Aquila." Trên tàu tốc hành năm nay, Harry một mình đi tới toa xe Malfoy.

"Blaise đâu sao lại không đi cùng cậu?" Từ lúc ý thức được tâm tư của mình vào năm nhất Draco đã nghĩ cách "đuổi" Blaise, Pansy, Goyle và Crabbe ra khỏi toa xe Malfoy, cậu muốn cố hết sức ở cạnh Aquila, mà tuy Aquila không biết vì sao Draco làm vậy nhưng cậu vui như mở cờ.

"Blaise đang ở toa xe Zabini, mình tự tới." Harry đỏ mặt, hiện tại cậu bắt đầu có thể nghe ra ý của Draco, cậu ấy đang ám chỉ cậu và Blaise là một đôi.

Draco bất ngờ nhìn Harry, trong lòng không ngừng phỉ nhổ Blaise may mắn, nhìn Harry đi, dù còn chưa thông suốt nhưng ít ra cũng đã hơi hiểu hiểu, lại nhìn mình, Draco như trả thù dựa lên người Aquila, để mình càng thoải mái. "Vậy Kẻ Được Chọn của chúng ta có chuyện gì muốn tự mình dạy dỗ?" Cậu chậm rãi nói.

Người không quen Draco thì đều sẽ cho rằng cậu đang khiêu khích, nhưng Harry biết Draco đang nói đùa, "Blaise nói với mình, có Tử thần Thực tử vượt ngục, mình muốn nhắc các cậu cẩn thận một chút."

"Cậu biết chuyện năm đó?" Draco híp mắt lại, ngay cả Aquila cũng nhìn Harry.

"Blaise và phu nhân Zabini đã nói với mình rất nhiều." Harry hơi ngại ngùng cười cười.

"Vậy cậu cũng nên biết năm đó gia tộc Malfoy và gia tộc Potter không cùng một lập trường." Giọng Draco lạnh hơn, nghe ra còn có phong cách của Lucius.

Tuy Lucius và Snape không nói chuyện giữa họ và Nhóm Đạo tặc Potter cho Aquila và Draco – dù sao đó cũng là chuyện của người lớn, không cần nói cho bọn nhỏ, nhưng bọn nhỏ nhà Malfoy vẫn biết lập trường khác biệt trong chiến tranh sẽ dẫn tới xung đột, hơn nữa đối tượng còn là "đại diện Gryffindor trong Gryffindor" James Potter và Sirius bị đuổi khỏi nhà Black.

Cũng vì thế, khi Harry mở miệng, trong đầu Draco đã suy nghĩ vài khả năng, có lẽ Kẻ Được Chọn đang mượn thế lực của cậu, có lẽ là vì thế lực Hội Phượng Hoàng, cũng có lẽ vì bản thân cậu ta… dù là khả năng nào, giờ phút này, Draco không nói chuyện dựa vào thân phận bạn bè, mà là người thừa kế tương lai của Malfoy.

"Mình hiểu," Sắc mặt Harry không hề thay đổi, "Giống như Romeo và Juliet vậy, nhưng mình cảm thấy chúng ta không còn liên quan đến đời trước, gia tộc Potter giờ chỉ có một mình mình, mà mình lại lựa chọn các cậu là bạn của mình." Harry không ngốc, nhờ đám phim truyền hình Muggle, cậu biết cái gì là cờ xí, cái gì là tượng trưng, cái gì là chiến tranh, và cái gì là lập trường.

Không ai biết năm đó đã xảy ra chuyện gì cụ thể, nhưng Harry hiểu được cậu có thân phận đặc thù. Nếu có thể Harry chỉ muốn trở thành một phù thủy nhỏ bình thường, dù là trẻ mồ côi chiến tranh bình thường cũng được, nhưng ngay từ đầu cậu đã không có lựa chọn.

Sau khi tiến vào giới phù thủy, chưa bị chủ nghĩa anh hùng cá nhân Gryffindor thu hút mà Harry đã bị sự cẩn thận của Hufflepuff hấp dẫn, càng hiểu các loại giai tầng và quy tắc giới phù thủy, Harry càng hiểu được mục tiêu tương lai của mình – cậu cần một vòng tròn đón nhận cậu, khi mà cậu không thể trở lại sinh sống ở giới Muggle.

Nếu là một phù thủy nhỏ bình thường, cậu chỉ cần học tập thật tốt, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc là được rồi, vì công việc sẽ là trọng tâm sinh hoạt của cậu. Nhưng Harry lại khác, "Kẻ Được Chọn" vừa là

cái danh vừa là lời nguyền, phân cách cậu với các phù thủy bình thường. Trong lúc đó, hoặc Harry nghĩ cách tự mình sáng tạo một vòng tròn, hoặc cậu phải tìm được một vòng tròn hoàn toàn không quan tâm tới thân phận cậu.

Hai vòng tròn này vốn đều khó khăn, nhưng may mắn là, dưới sự "giúp đỡ" của Su, Harry trực tiếp thông qua Blaise tìm được một vòng tròn gần như không quan tâm thân phận Kẻ Được Chọn của cậu.

Từ đó về sau, Harry chỉ suy nghĩ làm sao được vòng tròn này chấp nhận, hoặc là nói, thích ứng văn hóa của vòng tròn này.

Ở phương diện này, Blaise giúp Harry rất nhiều, như lịch sử gia tộc Potter, kế thừa gia tộc Potter, chuyện năm đó, lập trường gia tộc Potter,... sau khi hiểu biết thêm, Harry định vị đơn giản – sống sót, lấy thân phận người thừa kế gia tộc Potter.

Nói tiếp thì buồn cười, nhưng Harry mơ hồ cảm thấy người kia không chết, người kia chắc chắn sẽ trở về, nhưng cậu không có chứng cớ. Tuy nhiên Harry vẫn cố gắng để mình sống sót, sau khi suy nghĩ cẩn thận Harry một mình tìm Draco, cậu hiểu đó chứ, nếu danh tiếng "Kẻ Được Chọn" không thể nào né tránh thì lợi dụng thôi, "Lợi dụng tất cả tài nguyên mình có để cam đoan sự an toàn của mình", điều thứ tám trong sổ tay an toàn của Hufflepuff.

"Vậy, ngài lấy thân phận nào đề nghị một tình bạn với tôi?" Draco ngồi thẳng, Harry rõ ràng đang lấy thân phận người thừa kế gia tộc Potter để nói chuyện, mà đối tượng của cậu ta là người thừa kế gia tộc Malfoy. Aquila liếc mắt, nhẹ nhàng quơ quơ đũa phép, chỉ chốc lát sau thần chú tĩnh âm, thần chú xem nhẹ và thần chú đuổi đi đơn giản đã được ếm vào cửa toa xe.

"Người thừa kế Potter tương lai đến chào ngài, hy vọng ngài chấp nhận một tình bạn này." Harry cúi đầu theo lễ nghi quý tộc, ngay cả giọng nói cũng có một phần kiểu cách.

"Draco Prince Malfoy chấp nhận tình bạn của ngài." Một hồi lâu sau, Draco mới đứng dậy đáp lễ, chờ cậu ngẩng đầu, trên mặt thêm một phần bí hiểm cười cười, "Đề nghị của Blaise."

"Không... không phải... B... Blaise..." Harry vội vàng giải thích, phá hủy hình tượng người thừa kế quý tộc mình đang giả dạng.

"Thôi đi," Draco tựa vào người anh trai phía sau, "Dựa vào cậu, dù thế nào cũng không biết chuyện gia tộc Potter, năm đó cha cậu không mở được biệt thự, nếu họ sinh sống trong biệt thự Potter, đừng nói là người kia, ngay cả Merlin cũng không thể nào đi vào nếu không được chủ nhân biệt thự đồng ý." Nếu Harry đã biểu lộ thái độ, Draco cũng bằng lòng cảm kích, vị trí đặc biệt của Kẻ Được Chọn, dù đi vào chiến tuyến gia tộc Malfoy cũng không có gì không tốt.

"Aquila Malfoy Prince." Aquila điều chỉnh tư thế một chút, để Draco dựa vào thoải mái hơn, sau đó gật đầu với Harry coi như tán thành, gia tộc Malfoy và gia tộc Prince luôn đi cùng nhau, cậu cũng không định tách biệt.

"Harry James Potter." Harry mất tự nhiên cúi đầu cái nữa.

"Blaise còn nói gì?" Draco trực tiếp hỏi.

"Blaise nói các cậu có thể giúp mình kế thừa gia tộc Potter." Lần này Harry coi như thừa nhận gián tiếp, tuy Harry có suy nghĩ nhưng hơn nửa hành động hôm nay là do Blaise dạy, Blaise cũng nhọc lòng vì Harry, không nói cái khác, muốn sống yên trong cái vòng tròn này, có một thân phận là cần thiết, nên Harry phải kế thừa gia tộc Potter.

Draco nhíu mày, "Cha cậu cũng không kế thừa biệt thự, xin lỗi phải nói, vì thân phận của mẹ cậu." Cậu cũng thẳng thắn, "Chỉ sợ tôi còn phải đi tra sách về chuyện kế thừa." Cuối cùng cậu nhìn Aquila như đang hỏi.

"Chúng tôi sẽ tìm được cách, chỉ cần một ít thời gian." Aquila gật đầu mở miệng, "Gia tộc Potter nợ gia tộc Malfoy và gia tộc Prince một ân tình."

"Cảm ơn ngài hỗ trợ." Harry nở nụ cười, Blaise và cậu cũng đã dự tính, "nợ ân tình" chính là kết quả tốt nhất, vì nó mang ý nghĩa Draco và Aquila tán thành tiềm lực tương lai của cậu.

"Cậu muốn đi tìm Blasie?" Draco nhìn Harry như vừa hoàn thành nhiệm vụ, nhếch môi nở nụ cười, giúp Harry tính kế mình, được lắm, cậu nhớ kỹ "ân tình" này.

"Blaise nói phu nhân Zabini nhờ cậu ấy đưa đồ cho mình." Harry cười thỏa mãn, cảm giác được người nhớ thương rất là tốt.

"Thay mình chào hỏi Blaise, mời cậu ta tới phòng ngủ của mình và Aquila một chuyến vào buổi tối." Draco vẻ mặt chân thành.

Harry đứng dậy, "Mình sẽ."

Aquila giải trừ thần chú trên cửa, Harry trực tiếp mở cửa ra, không đợi cậu và Draco nói lời tạm biệt thì một luồng hơi lạnh lẽo đã đập vào mặt, rồi, một sinh vật chùm đầu không thấy rõ mặt hơi hơi vươn tay về phía Harry. Trong nháy mắt, mọi ký ức tốt đẹp trong cuộc đời của Harry như bị hút ra, cuối cùng Harry chỉ thấy trước mắt một ánh sáng xanh hiện lên, sau đó lần đầu tiên cậu nghe thấy một giọng nữ chói tai: YOU DESERVE THIS!

Sau đó như có ai niệm thần chú nào đó phía sau cậu, hai luồng sáng bạc hiện lên, cuối cùng Harry như nhìn thấy gương mặt Blaise đang lo lắng cách đó không xa. Cậu muốn nói mình không sao, nhưng trán đau nhói khiến cậu không mở được miệng, rốt cuộc nặng nề chìm vào trong bóng tối.

"Harry." Blaise cẩn thận nửa ôm Harry vào toa xe Malfoy, đặt lên trên ghế, "Sao trên tàu lại có Giám ngục?" Cậu quay sang Draco, mặt căng chặt.

"Cha, cha," Draco không để ý đến cậu ta, lấy ra một cái gương hai mặt gọi người đối diện, chốc lát sau gương sáng lên, mặt Lucius hiện ra, "Chỉ mong con không phải nhớ nhà, Dra của cha." Y ngân dài giọng.

"Cha," Draco nở nụ cười gượng gạo, Aquila chỉ huy Thần Hộ mệnh "rửa sạch" chung quanh rồi trở lại toa xe khóa kỹ cửa, "Chúng con gặp Giám ngục."

"Giám ngục!" Giọng Lucius nâng lên, "Cha cho rằng Bộ Pháp thuật còn đang thảo luận."

"Cha, chúng con không sao, thần chú Hộ mệnh papa dạy rất thực dụng." Draco lời ít ý nhiều.

"Chăm sóc con thật tốt, và cả Qui nữa, sau khi về trường thì đi tìm papa hai đứa." Sắc mặt Lucius khó coi, nói rồi y đóng lại gương hai mặt. Dumbledore, vì "tương lai" không thay đổi, vì "kết quả" đã xác định là thắng lợi, rốt cuộc cụ có thể làm tới mức nào?

152. Quyển 3 - Chương 152: Ravenclaw Treo Giải Thưởng

"Sev," Quay đầu trực tiếp thông qua lò sưởi Lucius tới văn phòng Snape, "Dumbledore đồng ý để Giám ngục giám sát chung quanh trường học?" Y không dùng làn điệu quý tộc.

"Đúng vậy," Sắc mặt Snape đen sì, "Tuy chỉ có mấy tên, nhưng có bố trí."

Lucius và Snape nhìn nhau, trong đôi mắt là tức giận và thất vọng không che dấu. Nói thế nào nhỉ, lý trí có thể hiểu được hành động của Dumbledore, nếu biết hướng đi tương lai thì hết sức cam đoan điều kiện không thay đổi là phương pháp tốt nhất, nhưng dù sao đó cũng là Giám ngục, mà đây là trường học, không phải không có ví dụ chứng minh tương lai có thể thay đổi, hơn nữa ai cũng không biết cơ hội thay đổi thế nào, trong khi đó mà Dumbledore vẫn mạo hiểm, nhất là mạo hiểm sự an toàn của học trò, Lucius và Snape không chấp nhận nổi.

"Dra gặp chúng nó," Lucius bình tĩnh mở miệng, thấy bạn đời nhà mình căng trong chớp mắt, "Thần chú Hộ mệnh phát huy tác dụng đúng lúc." Y vỗ vỗ cánh tay Snape, "Hai đứa rất an toàn."

"Lão ong mật chết tiệt, Sirius chết tiệt!" Snape căng mặt, nếu không phải Sirius vượt ngục, Dumbledore cũng không phải làm vậy.

"Sev, tôi đã nghĩ, không thể để Peter sống sót, chúng ta không phải chỉ có một cơ hội là gã." Lucius sờ sờ mái tóc dài bạch kim của mình, "Đừng quên, cô Prince kia còn đang bị chúng ta khống chế."

"Hừ," Snape chán ghét bĩu môi, đối với cô ả tham dự toàn bộ hành trình giết nhà Potter, đối với cô ả luôn mong ngóng chồng mình, Snape không có cảm tình nào, dù cô ả mang họ "Prince" đi nữa, "Những người không chịu nổi cô đơn sẽ rất vui, khi mà họ lại có cơ hội nhìn thấy Tử thần Thực tử "đáng tin" nhất năm đó."

"Sev, yên tâm, cuối cùng chúng ta sẽ thắng lợi." Rồi, Lucius kết thúc bằng một nụ hôn.

Tạm thời không đề cập Lucius trở lại biệt thự Malfoy sắp xếp Mina Prince, sau khi kết thúc lễ Phân loại Draco và Aquila trực tiếp tới văn phòng Snape.

"Ta nghĩ ta không cần lặp lại, sinh vật nguy hiểm này sẽ ở xung quanh Hogwarts vì thế quản lý tốt tay chân của hai đứa, nếu để ta tóm được một chút cái đuôi hai đứa để lộ thôi..." Snape trực tiếp lên tiếng uy hiếp, giọng nói nhẹ nhàng cộng thêm ánh lửa bập bùng trong lò sưởi làm nổi bật lên một sự khủng bố.

"Papa," Draco trực tiếp kéo vạt áo choàng Snape, "Chúng con sẽ chú ý." Cậu liếc Aquila một cái, Draco có thể hiểu papa lo lắng cho họ nên mới có thể như vậy.

"Con sẽ chăm sóc cho Dra." Aquila lặng lẽ nhếch môi, nhìn Draco một cái, mới nói với Snape.

Snape không hiểu sao cảm thấy dáng vẻ của Aquila khá quen thuộc, như là chợt trở lại lúc anh đến trường, nhưng vì chuyện trước mắt quá quan trọng khiến anh xem nhẹ tia sáng chợt lóe đó.

"Anh," Vào buổi tối, theo thường lệ Draco nằm ở cạnh Aquila nói câu được câu chăng, "Anh nói chúng ta phải làm sao để tóm con chuột nhà Weasley kia?"

"Dra," Aquila vừa giúp Draco chỉnh chăn vừa lo lắng lên tiếng, "Papa nói tình thế rất ác liệt."

"Không sao nha, papa chỉ nói ở xung quanh trường, nhưng chúng ta không rời khỏi trường học mà." Draco không để ý lắm phất tay, "Mà còn có anh trai nữa, anh sẽ bảo vệ em đúng không?" Nói xong, đôi mắt lam xám của cậu trong suốt nhìn Aqula.

Nhìn ánh mắt tin tưởng của Draco, lập tức Aquila không nói nên lời, "Đương nhiên, anh đã nói." Cuối cùng cậu chỉ nói vậy, "Nhưng đừng để lộ mình, để người khác đi làm." Aquila nhắc nhở.

Nếu Snape ở trong này, nghe được lời Aquila nói thì chắc chắn anh có thể nhận ra vì sao khi đó anh cảm thấy quen thuộc, thái độ Aquila giống như thái độ anh quyết định bảo vệ Lucius lúc ấy, người nhà Prince đều cố chấp, họ không dễ dàng đồng ý bảo vệ, nhưng một khi đồng ý thì trọn đời trọn kiếp.

Vì Lupin không nhậm chức, cuối cùng Dumbledore mời một phù thủy 30 tuổi đến làm giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, tuy vị giáo sư này không hài hước như Lupin nhưng cũng có nề nếp, rất coi trọng mỗi một bài dạy.

Mà Draco cũng ngoan ngoãn thu lại móng vuốt, ít nhất là ở bên ngoài. Snape nhìn Draco giả vờ ngoan trước mặt anh, cũng lười so đo động tác nhỏ trong âm thầm của thằng bé, dù sao Slytherin cũng không thể nào ngoan ngoãn như vậy, chỉ cần có thể bảo vệ an toàn của mình là được rồi.

Ngoài nhiệm vụ dạy học bình thường, vì Mina bắt đầu tiếp xúc với một số Tử thần Thực tử trung thành, lượng công việc của Snape đột nhiên gia tăng rất nhiều. Không chỉ là điều chế tất cả những độc dược có thể cần dùng, Snape phải cân nhắc bỏ ký ức vào đầu Mina, vì phòng bị Tử thần Thực tử nghi ngờ và có thể xuất hiện một cái Trường Sinh Linh Giá của Chúa tể Hắc ám sống lại, Lucius và Snape phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cuộc sống bận rộn cũng làm Snape xem nhẹ kẽ hở trong phòng ngự Hogwarts của Dumbledore, vì thế chờ một con lửng nhỏ năm thứ ba bị sợ hãi một phen nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể với vài chủ nhiệm ở phòng hiệu trưởng về việc bị Sirius Black dọa sợ, Snape mới chợt nhận ra Hogwarts đã không hề an toàn, hoặc là nói, có Dumbledore Hogwarts đã không còn an toàn.

— Tôi là đường ranh giới Sirius vọt vào Hogwarts —

Gần đây Harry rất buồn bực, từ đêm đó một bạn học Hufflepuff thét chói tai làm tỉnh dậy vào nửa đêm Harry được "bảo vệ" vô cùng vô tận. Blaise thì không cần nói, vào mỗi lúc Harry không đi học thì Blaise gần như ở cạnh cậu, chỉ còn mức không đưa cậu vào Slytherin mỗi buổi tối. Dù Blaise không có ở đó thì cậu

cũng nhờ các lửng nhỏ đi cùng, quả thật các Hufflepuff nhát gan, nhưng họ chân thành với bạn bè, chuyện đã đồng ý là phải làm được.

Cũng vì thế, trong một thời gian rất dài Harry căn bản không có thời gian cá nhân.

Thật ra Harry không sợ hãi, dù mỗi một người đều nói cho cậu biết Sirius phát điên, nhưng Harry vẫn không sợ hãi, cậu có một bí mật không nói cho cả Blaise – đêm đó cậu nhìn thấy Sirius.

Người đáng thương gầy trơ xương kia đứng ở bên ngoài một cái giường, vì tù mù nên Harry chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, rồi Harry cảm thấy vết sẹo trên trán mình truyền ra một cảm giác ấm áp, trong mơ hồ, dường như cậu cảm thấy trên người Sirius có một hơi thở quen thuộc.

Nhưng không đợi Harry nghĩ nhiều, lửng nhỏ thét chói tai dọa Sirius chạy đi. Harry biết cảm giác của mình không bình thường, cũng bởi vậy nên Harry chưa nói với Blaise, cũng không phải lo lắng đối phương sẽ nghi ngờ mình, chỉ là Harry cảm thấy mình đã trưởng thành, tương lai cũng sẽ trở thành một người thừa kế gia tộc, có một số việc cậu phải tự mình gánh vác.

Blaise không biết gì về tình huống của Harry, nhưng chuyện Sirius xông vào phòng ngủ Hufflepuff khiến Blaise chìm vào khủng hoảng, không chỉ vì Harry bị nguy hiểm mà lần đầu tiên người thừa kế Zabini ý thức được vẫn còn có Tử thần Thực tử ở bên ngoài, hơn nữa cách họ không xa.

Nhưng cậu có lợi thế, hơn nữa cậu cũng không định thay đổi, tuy Blaise đã nghĩ rõ ràng, nhưng khủng hoảng vẫn là khủng hoảng.

Cuối cùng Draco không nhịn được, "Blaise, không ai có thể làm mưa làm gió ở giới phù thủy," Khi Draco nói lời này đã đứng ở cạnh Aquila, mái tóc bạch kim của cậu phản xạ ra luồng sáng chói mắt, "Gia tộc Malfoy cũng không phải kẻ dưới." Giọng nói cậu bé bắt đầu thay đổi hơi khàn khàn, nhưng lại khiến Blaise yên lòng hơn. Aquila không nói gì, chỉ liếc Blaise một cái. Cũng chính từ lúc đó, Blaise thật sự ý thức được sự khác nhau giữa Malfoy và Zabini, thực lực đối phương khiến họ đã có thể không cần phải xem xét bất cứ thế lực nào có thể trồi lên, còn gia tộc Zabini thì không làm được.

Hiểu được chuyện này Blaise bỏ đi suy nghĩ nhờ thanh danh của Harry nâng cao gia tộc Zabini, cây cao bóng cả, ít nhất đời này thì gia tộc Zabini của họ không thể vượt qua Malfoy và Prince.

Từ đó quan hệ giữa Blaise và anh em Malfoy càng thêm chặt chẽ, không chỉ là vì tình bạn thời ấu thơ, còn là sự tổng hợp lợi ích gia tộc trong tương lai.

Draco rất hài lòng Blaise "thức thời", gia tộc Zabini khác với Parkinson, cho tới giờ phu nhân Zabini đều mang thái độ hợp tác với Lucius, trước kia không phải không được, nhưng tương lai gia tộc Zabini chắc chắn phải đưa ra lựa chọn, hiện tại thái độ của Blaise đã quyết định rất nhiều.

Ngay khi Dumbledore vội vàng đề phòng và sắp xếp Harry biết "sự thật" năm đó, Snape và Lucius âm thầm thúc đẩy cuộc họp lớn nhất của Tử thần Thực tử trung thành sau khi Chúa tể Hắc ám chết, từ Ravenclaw bắt đầu rải một tin tức, có một thực nghiệm cần một vật nuôi kinh nghiệm "phong phú", nghe nói đã ra giá đến 10 Galleons.

Rất nhanh ngay Gryffindor cũng nhận được tin tức, vô số động vật nhỏ thử gửi vật nuôi của mình qua, cuối cùng chỉ có mấy con cú trên mười năm trúng tuyển, vì thế tin tức nâng cao thêm, vật nuôi sống trên 10 năm.

Đôi song sinh Weasley thiếu tiền sau khi hỏi thăm được tin tức này đã thừa dịp Ron không chú ý tóm lấy con chuột đã sống ở nhà họ mười mấy năm, họ giới thiệu cho tên đáng thương sống chết không ít lần bị giam ở trong lồng là, "Chân trái của nó thiếu một ngón chân, đủ để chứng minh kinh nghiệm sinh tồn phong phú chứ? Hơn nữa con chuột này đã vào nhà chúng tôi mười mấy năm trước, tuyệt đối cực kỳ phong phú."

Ravenclaw mỉm cười nhận con chuột kia, rồi đưa 10 Galleons cho đôi song sinh Weasley. Vì thế khi Dumbledore phát hiện Peter mất tích thì chỉ thấy Ron mờ mịt, tin tức giữa các học trò không thuộc phạm vi báo cáo của các bức ảnh, lần thứ hai phù thủy trắng cảm thấy vô lực, Peter mất, bố trí Giám ngục có còn tác dụng nữa?

153. Quyển 3 - Chương 153: Biện Pháp Xử Lý Peter

"Là con chuột này?" Draco chán ghét vứt nó qua một bên, "Em không nhận ra có gì khác biệt?"

Aquila không nói gì, chỉ thật cẩn thận rót Dược ngủ cực mạnh do gia tộc Prince làm ra lên miệng con chuột, Aquila hiểu Snape, không phải chuyện nghiêm trọng thì Snape sẽ không đề phòng, cẩn thận, đây là thứ quan trọng nhất mà Aquila học được từ gia chủ Prince.

"Dra, em muốn làm gì?" Sau khi làm xong Aquila thở ra một hơi.

"Nếu là làm thực nghiệm," Draco sờ sờ tóc mình, "Chúng ta có thể thử các loại dược." Hai mắt cậu sáng ngời, cậu không chỉ là một Malfoy, còn là một Prince.

"Chờ anh hoàn thành kiểm tra." Aquila cưng chiều cười cười với em trai nhà mình, chỉ đưa một thần chú dò xét vào, không biết con chuột này có gì không ổn khiến cha và papa nhà mình phải đề phòng như vậy.

Cho đến khi một thần chú biến thành màu xanh, sắc mặt Aquila mới thay đổi, "Dra, đi tìm một lý do gọi papa tới đây một chuyến, con chuột này là một Animagus."

Draco lập tức giơ đũa phép mình lên, không hề nghĩ ngợi phóng qua thần chú hôn mê, "Dra." Aquila dở khóc dở cười, "Anh đã dùng Dược ngủ rồi." Dù là vậy, Aquila cực kỳ hài lòng với phản ứng của Draco.

"Thêm một đảm bảo thì tốt hơn," Draco cười cười, rồi căng thẳng, "Anh phải cẩn thận, em lập tức quay lại." Cậu mở cửa phòng ngủ, ném một ít thần chú xem nhẹ và "trò xiếc nhỏ" Gellert cho lên cửa, Aquila cần coi chừng Animagus đó, Draco chỉ có thể cam đoan cố gắng không để những người khác tới gần phòng ngủ này.

Khi đi vào văn phòng Snape Draco sửng sốt, rồi mang dáng vẻ làm nũng. Quả nhiên, trong đó không chỉ có mình Snape, vì Peter biến mất, Dumbledore trực tiếp nghi ngờ Snape, từ năm thứ ba, Dumbledore bắt đầu liên tiếp tới hầm, để tra xét phản ứng của Snape, đấu đá giữa cụ và Lucius đã lộ ra ngoài, có một số việc cũng không cần thiết phải ngụy trang.

"Papa," Draco trực tiếp nhào vào lòng Snape, "Dra nhớ người."

Snape ôm lấy Draco, tuy trên mặt vẫn không thay đổi nhưng có thể nhìn thấy sự ấm áp trong đôi mắt đen huyền.

Dumbledore ở bên cạnh vuốt chòm râu dài, cười hiền lành, "Tôi còn không biết trò Malfoy ỷ lại thầy như vậy, Severus."

"Hừ, tôi nghĩ chuyện này không liên quan gì tới ngài hiệu trưởng vĩ đại cả, hay là quyền hạn của phù thủy trắng đã mở rộng đến mức quản lý chuyện tôi ở chung với con mình hay sao?" Snape không hề lưu tình dùng nọc độc phun phù thủy trắng từ đầu tới chân.

"A, Severus," Dumbledore cứng một chút, nhưng chỉ lát sau khôi phục, cụ vẫn không quen thái độ không nể mặt này của Snape, "Sao thầy lại dọa bọn nhỏ như vậy."

"Đứa nhỏ? Sao tôi chưa bao giờ biết người thừa kế Malfoy tương lai lại là đứa nhỏ của ngài?" Lồng ngực Snape rung lên, từng câu chữ như mang theo hồi âm, "Hay là đồ ngọt của ngài không chỉ làm hại răng ngài mà còn có cả chỉ số thông minh của ngài nữa, về sau tôi không chỉ cần đề nghị Poppy chuẩn bị Dược sâu răng định kỳ, còn có cả Dược bổ não định kỳ hay chăng?"

"Ưm… khụ khụ, Severus thật sự là hài hước." Dumbledore cười gượng hai tiếng, không hiểu Snape nói gì thì cụ không còn là phù thủy trắng, dù sao hôm nay không có thu hoạch nào, Dumbledore nhanh chóng rời khỏi.

Dumbledore vừa đi khỏi, Snape ôm Draco mở miệng, "Dra, đã xảy ra chuyện gì?" Tuy Draco thích làm nũng, nhưng đây cũng là chuyện mấy năm trước, vài năm nay Draco lớn rấtnhanh.

"Papa, trong phòng ngủ chúng con có mấy thứ bẩn thỉu, Aquila muốn ngài tới nhìn giúp." Draco trả lời không lớn, cậu không chắc nói chuyện ở đây có bị người nghe thấy hay không, giáo dục quý tộc từ Lucius giờ phút này phát huy tác dụng của nó, trong hoàn cảnh không chắc chắn thì tuyệt đối không được nói thật.

Snape nhìn Dra nhà mình thật sâu, "Lát nữa ta sẽ tới, bảo Aquila cẩn thận một chút." Anh buông Draco ra, như người cha tốt quan tâm con mình chỉnh trang áo chùng của Draco, "Con đã trưởng thành, về sau không được làm vậy nữa."

Hành động như vậy của Snape nói cho Draco nơi này nói chuyện không phải an toàn 100%, "Papa, con đi về trước." Draco chớp chớp mắt, rồi nhanh chóng về phòng ngủ.

Draco đi không bao lâu, Snape đứng dậy rời đi, một bức ảnh hẻo lánh ở trong hầm mở mắt, rồi đứng dậy rời khỏi.

— Tôi là đường ranh giới Snape đến phòng ngủ Draco —

"Đây là thứ hai đứa cho ta xem?" Snape nhìn con chuột ngủ ngon lành trong lồng, thứ khắc sâu vào cả hai kiếp, không biết nên cảm thán Aquila và Draco lớn gan hay là may mắn nữa. Dumbledore điều tra nhiều ngày vì Peter mất tích như vậy, thế nhưng không tra được hai đứa.

"Dạ, papa, con xin giải thích về hành vi bồng bột của chúng con." Ra mặt chính là Aquila, "Đây là một Animagus, con cho hắn uống Dược ngủ cực mạnh, Dra ếm thần chú hôn mê."

"Sao các con có được?" Snape vẫn bình tĩnh, trong lòng lại âm thầm gật đầu vì hành động của hai đứa con trai.

"Blaise nhờ người tuyên bố một tin tức ở Hogsmeade, thu vật nuôi trên mười năm kinh nghiệm phong phú làm thí nghiệm, cũng nhờ một Ravenclaw phụ trách, mỗi con vật nuôi phù hợp sẽ có 15 Galleons." Aquila trả lời, Draco ở phía sau anh trai, chủ ý là do cậu đưa ra, chuyện cũng là cậu làm, nhưng đối diện với Snape thì Draco vẫn trốn phía sau Aquila.

Snape không cần nghĩ đã biết là ý kiến của ai, nhưng, "Hai đứa muốn vật nuôi trên mười năm kinh nghiệm phong phú làm gì?" Đây mới là trọng điểm, từ mấu chốt thì nhiều, phương hướng cũng quá rõ ràng.

"Chúng con…" Aquila rõ ràng hụt hơi, đối diện với papa mình sùng bái nhất, khiến cậu áp lực vì nói dối, "Muốn thí nghiệm một chút." Nói tới sau thì gần như không có tiếng nào.

Snape không theo đuổi miệt mài, chỉ yên lặng nhìn Aquila trong chốc lát, rồi xách lồng chuột lên, "Quên đi mọi thứ hôm nay hai đứa nhìn thấy, còn người bạn nhỏ của hai đứa ở bên kia thì đừng để người khác tóm được." Anh nói đơn giản.

"Papa, vậy là ai ạ?" Rốt cuộc Draco lên tiếng hỏi phía sau anh, Snape dừng lại, anh nhắm mắt, có lẽ đến lúc nên để con của họ biết chúng sắp đối mặt với cái gì, "Kỳ nghỉ Giáng sinh năm nay hai đứa sẽ biết, hiện tại, như một Slytherin chân chính, nhớ kỹ, Slytherin không bao giờ làm chuyện không chắc chắn." Nói xong anh rời khỏi.

"Anh, có phải papa giận không?" Draco nhạy cảm thấy giọng điệu khác ngày thường của Snape, cậu theo bản năng quay về phía anh trai.

Aquila kéo Draco vào lòng, "Không sao, ý của papa là chúng ta đã đủ trưởng thành." Aquila hiểu Snape hơn Draco, cậu có một suy đoán mơ hồ rằng có lẽ sự thật hai cha lộ ra cho họ sẽ đảo điên toàn bộ nhận thức của họ.

Sau khi rời đi Snape tìm cơ hội trở về Đường Bàn Xoay, lúc anh giao Peter Pettigrew mê man cho Lucius, ytrực tiếp giam gã vào hầm nhà Malfoy, hiện tại đang là lúc Dumbledore nhìn chằm chằm họ, họ không có sức xử lý chuyện của Peter. Nhưng cũng may người đã ở trong tay, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Còn về Aquila và Draco, Snape chỉ nói mở đầu Lucius đã biết ý của bạn đời nhà mình, sau khi suy nghĩ cẩn thận Lucius đồng ý đề nghị của Snape, nên để người thừa kế của họ biết họ nên đối mặt với cái gì, "tương lai" không thể tin, biết càng nhiều, Aquila và Draco mới có thể càng an toàn.

Sau khi tìm Peter một thời gian dài không có kết quả, Dumbledore rốt cuộc tập trung lên Harry, vì thế, vào một buổi chiều sáng trong, Fawkes đưa một bức thư tới phòng ngủ Hufflepuff, Harry cẩn thận tìm từ, đồng ý lời hẹn rồi trực tiếp nói chuyện với Blaise thông qua gương hai mặt, Harry hiểu được vị trí hiện tại của mình rất mập mờ, cậu cần nhiều đề nghị hơn.

Dưới sự đề nghị của Blaise, Harry một mình tới phòng hiệu trưởng, đương nhiên là sau khi chào hỏi chủ nhiệm Hufflepuff, dù sao, một lửng nhỏ lá gan không lớn cho tới bây giờ đột nhiên bị hiệu trưởng mời uống trà chiều, có hơi sợ hãi và căng thẳng tìm chủ nhiệm mình hỏi một chút xem mình đã làm gì không đúng là không có gì đáng trách cả.

Được chủ nhiệm an ủi và Blaise ủng hộ, Harry ngại ngùng đi vào phòng hiệu trưởng, khi đi ra hai mắt cậu đỏ bừng, vừa thấy đã biết là khóc một trận.

Từ chối các lửng nhỏ an ủi, Harry vùi mình trên giường, cho đến buổi tối yên tĩnh, cậu mới lấy ra gương hai mặt nhẹ nhàng gọi tên Blaise.

"Harry, cậu sao vậy?" Quả nhiên, vừa thấy đôi mắt sưng húp vì khóc của Harry, Blaise đã nhảy dựng.

"Blaise," Mắt Harry lại hơi đỏ, cậu nhớ tới lời hiệu trưởng Dumbledore nói với mình ở phòng hiệu trưởng hôm nay, còn cả những ký ức nhìn thấy trong Chậu Tưởng Ký, "Ký ức ở Chậu Tưởng Ký có thể làm giả không?"

"Đương nhiên là không," Dù Blaise hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của Harry, nhưng cậu vẫn trả lời, "Trừ khi ký ức của người cung cấp ký ức là giả."

Lời của Blaise khiến Harry trực tiếp bật khóc, "Blaise, mình biết vì sao giáo sư Prince không thích mình và hay trừ điểm mình rồi."

"Vì sao vậy?" Thật ra Snape không phải là không thể bỏ qua mà trừ điểm Harry, nhưng khả năng độc dược của Harry được di truyền thiên phú tệ của James, lúc này mới khiến cậu bị trừ điểm nhiều lần, còn thái độ, con trai của James Potter, Snape anh không soi thì không đúng, muốn thái độ tốt ư, gọi Merlin tới cũng không thể!

"Cha mình là một người xấu, người có lỗi với giáo sư Prince và ngài Malfoy." Giọng Harry nghẹn ngào vì khóc một thời gian dài, "Blaise, mình nên làm gì bây giờ?"

154. Quyển 3 - Chương 154: Lễ Giáng Sinh Năm Thứ Ba

Thực hiển nhiên, ngoài đương sự năm đó thì không ai biết Nhóm Đạo tặc và Lucius cùng Snape đã xảy ra chuyện gì, không tới đường cùng Dumbledore cũng không muốn cướp đi ảo tưởng của một đứa trẻ về cha mình, nhất là Harry từ bé đã không có cha mẹ. Trong lòng những đứa trẻ như vậy, cha hơn nửa là sự tồn tại cực kỳ đáng tôn trọng.

Nhưng, hiện tại khoảng cách giữa Harry và Slytherin quá gần, sau khi mất Su, trong tay Dumbledore không còn quân bài nào nữa, quyển nhật ký không xuất hiện, Sirius vượt ngục, Peter mất tích… Từng chuyện đã xảy ra đều nói với Dumbledore "tương lai" không đáng tin, vì thế phù thủy trắng nhanh chóng hiểu ra lựa chọn duy nhất của cụ vào lúc này chính là tóm lấy những gì cụ có thể tóm, mà cảm tình của Harry là quan trọng nhất, không chỉ vì thân phận Kẻ Được Chọn, mà trên trán Harry còn có một mảnh linh hồn của Chúa tể Hắc ám.

Vì kéo ra khoảng cách giữa Harry và Slytherin, bất đắc dĩ, Dumbledore chỉ có thể lựa chọn nói ra sự kiện người sói giữa Potter và Lucius cùng Snape năm đó, ý đang nói là có sự kiện ấy nên giữa Harry bọn họ không thể không khúc mắc.

Đáng tiếc, dù sao Dumbledore vẫn chậm vài bước, cảm tình của Harry đối với Slytherin không chỉ đến từ Draco và Aquila, quan trọng hơn là với Blaise. Vài năm nay Blaise làm bạn khiến Harry coi cậu ấy là người đáng tin cậy nhất, lần này Sirius vượt ngục Blaise chủ động nói cho Harry chuyện năm đó thì sự tin cậy này còn tăng thêm một mức.

"Harry, bình tĩnh, bình tĩnh." Thấy Harry ở trong gương hai mặt càng ngày càng không khống chế được, Blaise nhanh chóng khuyên giải, "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Harry quen được Blaise an ủi, rồi thút tha thút thít nói chuyện năm đó ra, chính là "vì theo đuổi mẹ nên năm đó cha cậu hãm hại giáo sư Prince và chú Malfoy, vì thế họ suýt nữa bị người sói cắn, tuy cuối cùng

cha hoàn toàn hối hận, thông báo giáo sư cứu mọi người nhưng không thể gạt bỏ nguyên nhân gây ra là vì cha ghen tị."

Đương nhiên, Dumbledore nhấn mạnh một là cuối cùng James cứu Lucius và Snape, hai là oán hận giữa họ đã rất sâu. Nhưng Harry có suy đoán của mình, một người chuyên hãm hại người kia lại đi cứu người kia thì có thể coi là lòng tốt? Từ nhỏ đều bị bắt nạt Harry tỏ vẻ cái này ngay từ đầu đã là rắp tâm bất lương, hoàn toàn không thể chấp nhận.

Nghe xong Harry kể lại, Blaise cũng không biết nên nói gì, năm đó chuyện giữa Snape và Lily đã lan truyền thật lâu ở giới quý tộc nhưng sau khi Chúa tể Hắc ám rơi đài Lucius và Snape nhấn mạnh, càng ngày càng có nhiều quý tộc bắt đầu nhận thức được "câu chuyện không thể nói giữa máu lai Slytherin và Máu Bùn Gryffindor" rất có thể là do hai Malfoy tính kế để che mắt người khác. Dù sao thì bạn đời linh hồn mấy trăm năm qua ở giới phù thủy không phải là giả, hôn lễ năm đó được Merlin chúc phúc là sự thật.

Cũng chính vì thế, các phù thủy nhỏ đời tiếp theo gần như không ai biết chuyện giữa Snape và Lily, cũng càng không có người đi tìm tòi quan hệ không tốt giữa Nhóm Đạo tặc và Snape năm đó.

Nhưng nghe xong Harry nói, Blaise đột nhiên có một cảm giác "căn bản là không thể" vớ vẩn tới cực điểm, gia chủ Malfoy và gia chủ Prince sẽ chịu thiệt? Đây là mệnh đề sai không cần phải suy nghĩ thêm. Hơn nữa nhìn vào thái độ của Draco và Aquila với Harry, căn bản cũng không biết chuyện năm đó, anh em Malfoy luôn bao che khuyết điểm, nếu biết chuyện này thì có lẽ sẽ không làm khó Harry nhưng không thể chấp nhận Harry trở thành bạn bè.

Vì thế Blaise suy đoán – Lucius và Snape cũng chưa nói cho hai cậu ta về chuyện năm đó, hơn nữa cũng không định kéo chuyện năm đó vào, Blaise thở ra một hơi thật dài, "Harry, cậu hãy nghe mình nói, Slytherin không dễ dàng hứa hẹn…" Trong thời gian tiếp theo, Blaise từng chút giải thích ý nghĩa Draco chấp nhận tình bạn của cậu, Lucius và Snape không nói ra chuyện năm đó, cho đến khi sắc trời hơi ửng hồng, Blaise mới kết thúc, "Đừng lo lắng, Harry, cậu là cậu, cha cậu là cha cậu, đối xử tốt với bạn cậu là tốt rồi."

Bối rối cả đêm rốt cuộc đã thấy đường ra Harry nở nụ cười như được giải thoát, "Mình không giống họ, mình có các cậu là đủ rồi." Đúng vậy, Harry quyết định nắm chặt những gì mình có thể có được, còn cha cậu, đương nhiên Harry thương người, dù sao người cho cậu sinh mệnh, nhưng có lẽ vĩnh viễn Harry sẽ không còn tôn trọng sùng bái người, đừng trách Harry lạnh lùng, dù sao với cuộc sống mười mấy năm của Harry thì cha cũng chỉ là một từ ngữ ảo mộng, còn Blaise, Draco, Aquila họ lại là tồn tại ấm áp trong cuộc đời Harry.

— Tôi là đường ranh giới Harry quyết định không sùng bái James —

Đảo mắt đã tới lễ Giáng sinh, Aquila và Draco hơi thấp thỏm về tới nhà, lời Snape rất rõ ràng, Giáng sinh này họ chính thức được người lớn thừa nhận và có thể biết một chuyện.

Lần đầu tiên được đưa vào mật thất Malfoy, Aquila và Draco đều không tự chủ cảm nhận được trách nhiệm truyền thừa gia tộc, bắt đầu từ gia chủ Malfoy đời thứ nhất, mật thất trưng bày các đồ vật từng gia chủ cất chứa, Lucius thuộc như lòng bàn tay kể lại lai lịch của chúng, lịch sử rất nặng đưa cho họ gánh vách và triển vọng tương lai.

Vị trí cuối cùng Lucius đặt một đôi gương hai mặt, trong đó có một cái mặt trái bị mòn tới không thấy hoa văn, nhìn thôi đã biết nó luôn được cầm trên tay.

Thấy hai cái gương, Snape âm thầm trừng Lucius một cái, cũng chính là Veela ngu ngốc không đứng đắn này mới coi gương hai mặt năm đó làm đồ tư nhân của gia chủ cất vào mật thất Malfoy, hơn nữa định truyền lại cho các đời sau.

"Cha, gương hai mặt kia là của ngài ạ?" Thấy Lucius ngậm miệng không nói chuyện, Draco hơi kéo áo choàng của Lucius.

"Dra của cha," Lucius lắc lắc mái đầu bạch kim, "Nếu papa hai đứa cho phép thì đương nhiên cha sẽ kể lại tỉ mỉ." Nói xong, y còn trực tiếp nháy mắt với Snape ngay trước mặt hai đứa trẻ.

"Lucius, chú ý hành vi của anh!" Da mặt Snape vẫn không dày như Lucius, hơn nữa lại ngay trước mặt Aquila và Draco, "Tôi nghĩ hôm nay anh phải nói tới nội dung chủ yếu chứ không phải ở đây mà chải chuốt

lông chim và thả lỏng đầu óc toàn Dược làm đẹp của anh!"

Mười mấy năm, thậm chí Lucius đã coi nọc độc của bạn đời trở thành tình thú, nhất là vào thời điểm nào đó, vậy cũng thật sự là… "Cha." Aquila hơi bất đắc dĩ mở miệng kéo lại tư duy của cha không biết đang chạy tới nơi nào. Lucius chỉ có điểm này là không tốt, ở trước mặt người nhà cha dễ dàng suy nghĩ miên man, càng khiến Aquila bất đắc dĩ là Draco di truyền hoàn toàn điểm này.

Đừng hỏi làm sao Aquila biết được, nhìn đôi mắt lam xám hơi dại ra của Draco lúc này sẽ biết, dấu hiệu căn bản không biết não đã đi tới đâu.

"A, Qui của cha, con nghiêm cẩn thật sự khiến cha cảm thấy vui mừng." Lucius được con lớn nhà mình nhắc nhở hoàn hồn lại, mặt không đỏ khí không suyễn, "Chuyện sau đây cha hy vọng các con có thể nghiêm túc nghe chúng ta nói xong, mà còn phải giữ bí mật."

Sau khi hai đứa con trai ký kết Lời nguyền Bất Khả Bội Lucius mới mở miệng, "Chúa tể Hắc ám không chết, chuyện năm đó còn chưa kết thúc."

Chỉ một câu nói đã khiến Draco và Aquila thay đổi sắc mặt, nhất là Draco, cậu cực kỳ dốc lòng với quan hệ quý tộc nên hiểu được vị trí của nhà Malfoy trong trận chiến năm đó, còn một loạt hành động sau chiến, bình thường Lucius cũng không giấu cậu, cộng thêm Chúa tể Hắc ám đời trước và Abra đã thẩm thấu nhiều năm như vậy.

"Cha, năm đó chúng ta không phải thế lực trung lập?" Draco nêu lên kết luận.

Snape và Lucius khen ngợi nhìn Draco, đây là người thừa kế của họ, căn cứ vào tin tức có được, nhanh chóng suy đoán sự thật, "Đúng vậy, Dra của cha, gia tộc Malfoy, cũng không phải kẻ dưới." Lucius nói rất kiêu ngạo, đúng vậy, dù năm đó bị ép khúm núm với Chúa tể Hắc ám nhưng Malfoy cũng không trở thành người hầu của ai.

"Còn Kẻ Được Chọn…" Đầu óc Aquila cũng không chậm, nếu năm đó nhà mình không phải thế lực trung lập thì vì sao thắng lợi lớn nhất lại dốc lên nhà mình.

"Vì một lời tiên đoán." Snape bị ép mở miệng vì Lucius nhìn, Lucius đã sớm nghĩ tốt, y muốn Snape lại nói ra lời tiên đoán một lần nữa. Tuy bạn đời nhà mình không nói nhưng Lucius có thể cảm giác được, lời tiên đoán sẽ mãi là một dấu ấn trong lòng Snape. Thật ra rất nhiều chuyện gây ấn tượng mới vĩnh viễn được nhớ kỹ, và nói nhiều lần thì sẽ không còn đáng quý trọng nữa.

Lucius hiểu điều đó, vì thế ở trường hợp nào nhắc tới lời tiên đoán, Lucius sẽ ép Snape mở miệng, đến giờ Snape cũng đã quen, lần đầu có lẽ rất phức tạp, lần hai có lẽ rất buồn bã, lần ba lần bốn, thậm chí lần năm lần sáu thì sao? Lời tiên đoán, thật ra cũng chỉ là một từ đơn giản, nói nhiều thì đây cũng chỉ là một từ ngữ.

Lời tiên đoán, Chúa tể Hắc ám đuổi giết, phản bội, Sirius bị giam thậm chí sắp xếp phía sau, kể cả là Trường Sinh Linh Giá họ cũng không giấu diếm.

Vẻ mặt hai người thừa kế thay đổi mấy lần theo dòng kể của Lucius và Snape, lần đầu tiên họ nhận ra gia tộc Malfoy đã từng đi trên một con đường gian nguy thế nào.

"Hiện tại chúng ta đã hủy bốn, còn một cái trong tay Dumbledore, cộng Harry, thì bên ngoài còn một Trường Sinh Linh Giá," Lucius gõ gậy rắn, "Nếu không phải các con tóm Peter, cha và papa hai con cũng không định để hai đứa tham dự vào sớm như vậy. Nhưng các con giờ cũng biết, Trường Sinh Linh Giá kia hoàn toàn không biết ở đâu, không biết mới là kẻ thù lớn nhất, cha nghĩ các con phải nhớ, dù là ở Hogwarts các con cũng không an toàn tuyệt đối." Đây mới là mục đích chính yếu của Lucius và Snape, tuy tương lai thay đổi nhưng Sirius vẫn vượt ngục, ai biết chuyện sau này có còn xảy ra hay không, để Qui và Dra biết cái gì mới là nguy hiểm thật sự mới có thể tránh né nguy hiểm.

"Cha, chúng con đã biết." Aquila và Draco cung kính cúi đầu, Slytherin biết cái gì gọi là lượng sức mà đi. Còn Harry, Draco chỉ quan tâm tiến triển hiện tại của họ, dù trên đầu cậu ta có mảnh linh hồn thì sao, Lucius cũng không bảo họ không được làm bạn nữa, ngụ ý chính là không cần để ý.

"Luci, cô Prince kia thì sao?" Chờ Aquila và Draco đi ra, Snape mới mở miệng hỏi.

"Ôi, Sev thân mến của tôi, em chắc chắn không thể biết được cô Prince đã cho chúng ta nhiều bất ngờ lớn thế nào đâu, vợ chồng Lestrange vừa vượt ngục vào tuần trước."

155. Quyển 3 - Chương 155: Năm Thứ Ba Chấm Dứt

"Vợ chồng Lestrange?" Snape nhăn chặt mày, "Sao lại có thể?" Anh nhớ rõ kiếp trước hai vợ chồng này vượt ngục vào năm thứ năm do Chúa tể Hắc ám dẫn người tấn công Azkaban mà.

"Sev, tương lai đã thay đổi," Nói đến đề tài này, Lucius cũng trầm trọng, "Vợ chồng Lestrange biến thành Animagus chui ra."

"Ý anh là?" Sắc mặt Snape căng thẳng, biến thành Animagus thoát khỏi Azkaban theo lý chỉ là bí mật của mình Sirius, khi mà Peter đang ở hầm Malfoy, Su đang ở Nurmengard nước Đức thì còn ai có thể khiến đôi vợ chồng này biết cách sử dụng Animagus trốn ra khỏi Azkaban chứ?

"Không, Sev, tôi không cho rằng Dumbledore sẽ đặt cọc lớn như vậy." Lucius thở ra một hơi, "Tuy chúng ta không đứng cùng một bên, cụ ta cũng mặc kệ nhiều chuyện xảy ra nhưng tuyệt đối không phải là chuyện vợ chồng Lestrange chạy ra."

Snape hơi thả mày, "Năm đó Bella đã được gọi là "Tử thần Thực tử điên cuồng nhất", ở trong Azkaban lâu thế này, vợ chồng Lestrange vẫn giữ tỉnh táo học Animagus trốn ra tuyệt đối không phải là chuyện nhất thời, Luci, anh đã tra ghi chép khách tới thăm chưa?"

"Đương nhiên rồi, ghi chép gần đây là mấy tháng trước kia, tôi đi thị sát." Lucius nói rất đúng, khi xác nhận "điểm xuất phát" tương lai y tới Azkaban để lấy dãy số ở Gringotts của vợ chồng Lestrange rồi lấy Cúp Vàng ra.

"Còn có ai, luôn ở cạnh họ..." Snape khẽ nói, anh đột nhiên phát hiện cho tới ngày nay, rất có thể còn một sức mạnh chưa bao giờ dự liệu được đang âm thầm quấy phá trong đó.

"Sev, bình tĩnh." Lucius đặt tay lên vai Snape, "Đến giờ, thì chuyện còn chưa mất kiểm soát, Trường Sinh Linh Giá người kia còn hai cái ở bên ngoài, chỉ cần một Trường Sinh Linh Giá thò đầu ra thì con rắn chết tiệt kia cũng sẽ cùng xuất hiện, đến lúc đó sẽ không còn là vấn đề nữa."

Lucius tự tin thu hút Snape, "Vậy để chúng ta chờ bất ngờ kia đi." Mặt anh nở nụ cười giả dối.

Lễ Giáng sinh trôi qua Hogwarts vẫn ở trong cảnh giới cao khi Sirius vượt ngục, Azkaban đã trốn mất ba phạm nhân chỉ trong một thời gian ngắn, Bộ Pháp thuật giấu đi tin tức về vợ chồng Lestrange. Nhưng vài người nên biết cũng đã biết, bố trí âm thầm hay công khai lại tăng thêm.

Nhưng các động vật nhỏ Hogwarts vẫn sống như trước, Giám ngục vẫn bay lượn bên ngoài trường, lớp độc dược của giáo sư Prince vẫn là chương trình học các động vật nhỏ sợ hãi nhất, vì đau lòng mất chuột mà Ron đi vào cửa hàng vật nuôi gặp Hermione mua mèo rồi cãi nhau, nhưng hiện tại cô bé Hermione có chỗ dựa không hề nghĩ ngợi trực tiếp cãi lại – đùa nhau à, Hermione cô cũng có bạn, dựa vào cái gì cần cậu ta?

Chỉ là Draco và Aquila càng bận hơn, khi mà biết gia tộc Malfoy sẽ phải đối mặt với tình trạng nào hai đứa nhỏ tự giác tăng thời gian học tập, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, gia tộc không thể bảo vệ họ cả đời. Mà Harry và Blaise bắt đầu không kiêng nể tới càng gần, nếu nói hóa ra Blaise đơn phương đi theo Harry thì giờ người sáng suốt cũng có thể nhận ra Harry đi theo Blaise. Đó cũng là mục đích của Harry, cậu nghĩ rất rõ, chỉ cần mình không làm quá thì không ai từ bỏ danh tiếng "Kẻ Được Chọn" của cậu cả, vì thế Harry công khai tỏ rõ thái độ của mình – cậu muốn đi theo người bạn mà cậu nhận định.

Đối với Harry không hề tách ra thì Dumbledore không có biện pháp gì, chẳng qua vì vợ chồng Lestrange vượt ngục, cụ nhanh chóng không còn thời gian suy nghĩ nhiều. Gần như là lúc nhận được tin, Dumbledore đã mượn kiếm Gryffindor giúp hủy hộp dây chuyền Slytherin trong phòng hiệu trưởng, tuy Dumbledore biết giờ hủy Trường Sinh Linh Giá này không khác gì mất đi một cơ hội có thể rửa oan cho Black nhỏ – năm đó sau chiếm cả nhà Black đều bị phán là "Tử thần Thực tử tà ác nhất", nếu để lại Trường Sinh Linh Giá này, hơn nữa có cái Trường Sinh Linh Giá giả ở hang động kia, Dumbledore gần như có 90% chắc chắn phục hồi danh dự cho Regulus, cứ như vậy tương lai Sirius cũng có thể kế thừa gia tộc Black.

Đáng tiếc thời gian không đợi người, không biết vì sao "tương lai" đã thay đổi, dù Dumbledore còn không dám mạo hiểm, cũng chỉ có một con đường hủy Trường Sinh Linh Giá này đi.

Gia chủ Black cuối cùng đang ngủ say cùng Âm Binh trong một hang động nào đó vĩnh viễn sẽ không biết, con đường lui mà anh mất đi tính mạng muốn để lại cho gia tộc đã không còn nữa. Có lẽ vào thời gian sớm hơn khi mà Sirius không phủ nhận anh ta "giết" Orion thì chuyện này cũng đã định trước rồi.

Tất cả mọi người căng thẳng chờ chuyện nào đó xảy ra, nhưng đáng tiếc làm sao, cho đến khi năm thứ ba chấm dứt cũng không có gì xảy ra, bọn nhỏ đều bình an về tới nhà mình, nhưng người lớn thì không ai thoải mái. Cảm giác giống như bạn biết rõ sáng sớm ngày mai sẽ xảy ra một chuyện nào đó nhưng mãi mà ban ngày lại không tới vậy.

Trong trường hợp đó, có thể thông cảm khi mà tính tình Snape càng trở nên nóng nảy, hơn nữa vào cuối tháng tám đã đến mức không thể nói lý. Tuy Lucius tỏ vẻ không sao cả, bạn đời đối xử với mình như vậy chỉ có thể khiến Veela viễn cổ cảm thấy đó là biểu hiện tin tưởng mình, nhưng Draco và Aquila thật sự không nhìn được. Tìm một lý do, Draco đánh bậy đánh bạ khiến Lucius đồng ý dẫn họ đi nhìn Cúp Quidditch thế giới năm nay, mà vì lo lắng cho Snape Aquila chủ động ở lại. Ai cũng thật không ngờ, sau Cúp Quidditch thế giới là sự bắt đầu của một loạt âm mưu.

— Tôi là đường ranh giới năm thứ ba yên lặng kết thúc —

"Lord." Ở trong một khu biệt thự nhỏ cạnh ngôi làng Little Hangleton, một đôi vợ chồng có vẻ rất có khí chất quý tộc đang quỳ dưới một bóng đen, người này đưa lưng về phía lò sưởi dáng vẻ hơi gầy yếu, tóc tai hỗn độn.

"Tiếp tục giữ trạng thái hiện tại của các ngươi, đừng làm hắn phát hiện ra sự khác lạ." Tiếng nói người kia sang sảng, nhưng giọng điệu lại âm trầm, cảm giác không hề thích hợp. "Hơn nữa, chúng bay tra xét hiện trạng giới phù thủy tới đâu rồi?"

"Tha thứ cho bầy tôi, my lord, gần đây tra xét rất nghiêm, chúng bầy tôi… A!" Không đợi nam nữ đang quỳ nói xong, một tia sáng đỏ hiện lên rồi họ bị thần chú đánh trúng.

"Phế vật, Mina, mi nói." Như là cực kỳ hài lòng với sự uy hiếp của mình, người nọ mở miệng với bên kia.

"Yes, my lord." Được ngọn lửa trong lò sưởi làm nổi bật, một phụ nữ chùm đầu lên tiếng, "Malfoy phản bội ngài, sau đêm đó thì khai ra gần hết những kẻ trung thành, vài năm nay Malfoy càng mạnh, gần như đã trở thành vô địch ở giới phù thủy."

"Hừ, còn Dumbledore?" Người nọ dường như rất không vui.

"Dumbledore cũng không phải đối thủ của họ, nghe nói…" Giọng nữ kia chợt dừng lại, vì người nọ nổi bão, "Dumbledore chết tiệt, Lucius chết tiệt, ta chắc chắn sẽ bắt chúng phải trả giá!" Giọng nói cao vút được một nửa thì biến mất, rồi đầu người nọ kỳ dị lệch sang một bên.

Không có pháp lực duy trì, thần chú trừng phạt rốt cuộc ngừng lại, nam nữ ngã trên đất đứng dậy lập tức lấy ra một bình độc dược, rồi rót cho người nọ.

"Chăm sóc lord cho tốt." Họ cuối cùng nói, đầu tiên lưu luyến nhìn người nọ trên ghế một cái, rồi hung tợn nhìn người nữ đội mũ trùm.

"Yên tâm, hắn không nhớ ta." Mina thả mũ xuống, lúc này vợ chồng Lestrange mới phát hiện mặt cô ta hoàn toàn thay đổi, nếu không phải nhờ giọng nói nhẹ và dao động pháp lực thì họ sẽ không nhận ra được người này là Mina.

"A, những dân đen chết tiệt cũng không phải không có tác dụng đúng không?" Mina sờ sờ mặt mình, không biết từ nơi nào cô ta biết Muggle có thể biến cô ta thành một người khác, cô ta cũng không biết mình đi làm lúc nào, dường như lúc cô ta tìm được lord thì cô ta đã thế này rồi.

"Hừ." Bella hừ lạnh một tiếng, nếu không phải ả mới ra ngoài thì làm sao ả để lord ở với cái đứa chi thứ Prince kia chứ, nếu không phải Lucius phản bội, bắt đầu từ lúc Lucius phản bội Cissy ả đã biết sớm hay muộn sẽ có một ngày nó phản bội chủ nhân mà.

“Liên hệ bằng gương hai mặt, gửi cú không an toàn.” Vẫn là Rudolph nói một câu, người đàn ông lạnh lùng này kéo vợ mình độn thổ.

“Sao vậy? Tôi lại đang ngủ à?” Sau khi vợ chồng Lestrange rời khỏi không lâu thì người nọ ngồi trên ghế đột nhiên như vừa tỉnh lại từ trong mơ, anh mở mắt, trong đó tràn đầy sợ hãi.

“Cậu chủ, cậu chủ, đừng lo lắng.” Mina vừa mặc áo choàng màu đen đội mũ giờ lại mặc quần áo Muggle bình thường, gương mặt lo lắng, “Không phải cậu chủ vừa nói với tôi cậu quá mệt sao?”

Người nọ chợt ngậm miệng không nói, “Mina, tôi vừa ngủ sao?” Anh cố gắng để giọng mình vững vàng một chút.

“Dạ, cậu chủ, vừa nãy cậu ngồi cạnh lò sưởi rồi nói cậu hơi mệt, hy vọng tôi rời đi để cậu nghỉ ngơi một lát.” Mina ra vẻ vò góc áo mình.

Vốn dáng vẻ trăm ngàn lỗ hở nên vạch trần ngay lập tức, đáng tiếc người nọ không nhận ra, “Mina, tôi hơi khát, giúp tôi rót cốc nước đi.” Mina gật đầu rời khỏi.

Người nọ nhẹ nhàng thở ra, rồi dựa vào lưng ghế, anh âm thầm cười mình quá đề phòng, cùng lắm cũng chỉ là một người có cái tên trùng, Mina này là một Muggle, anh cần gì phải sợ.

Người nọ dùng tay che mặt mình, cố gắng tỉnh táo lại, càng ngày càng không tốt, thời gian này luôn ngủ nhiều, xem ra anh phải tìm cơ hội đi xem có phải cơ thể mình có vấn đề gì không, nhưng trước đó anh vẫn muốn đi gặp con đỡ đầu của mình.

Dưới ánh lửa bập bùng, trên tay người nọ có đeo một chiếc nhẫn xấu xí, gương mặt là người thừa kế cũ của Black – Sirius.

156. Quyển 3 - Chương 156: Bên Cạnh Làng Little Hangleton

Sirius cẩn thận khóa kỹ cửa, rồi ngồi trên ghế dựa, lò sưởi vang lên tiếng tí tách nhưng anh hoàn toàn không để ý.

Không thể nói rõ là lần thứ mấy, dường như sau khi anh trở về từ Hogwarts tinh thần anh kém đi nhiều, không nói tới việc thường xuyên mệt mỏi muốn ngủ, sau khi tỉnh lại thì luôn mơ hồ không có ấn tượng, chỉ như mơ một giấc mơ mà không có gì xảy ra vậy.

Sirius vừa dùng tay xoay chiếc nhẫn bên tay kia vừa theo thói quen thì thào, “Cha, nếu ngài còn sống…”

“Sirius,” Một linh hồn màu trắng đục đột nhiên xông ra khỏi nhẫn, lờ mờ không rõ lắm, “Cha nghe thấy con.”

“Cha,” Bất ngờ là, Sirius không hề do dự chấp nhận linh hồn này là cha mình, “Dường như con có chút vấn đề.”

“Đừng lo lắng, con trai của cha, con chỉ quá mệt mỏi thôi.” Linh hồn màu trắng đục mang theo sự an ủi, “Nghỉ ngơi một lát đi, cha ở đây.”

Được linh hồn an ủi, Sirius lại khép mắt, “Đừng rời bỏ con, cha à.” Anh yếu ớt nói, Sirius biết, không phải mỗi lần gọi về đều có thể gọi được cha của mình.

“Đương nhiên rồi, con trai của cha.” Tuy không thấy rõ hình dáng nhưng dao động đến từ trong huyết mạch khiến Sirius yên lòng. Anh ép mình nhắm mắt lại, anh đã quá có lỗi với cha, hiện tại trong hoàn cảnh sống khó khăn này cũng chỉ có cha bằng lòng làm bạn với anh, anh thật sự không thể yêu cầu quá nhiều.

Ngay khi tiến vào Azkaban, Sirius kiêu ngạo, anh báo thù, giết chết con chuột bẩn thỉu phản bội lại tình bạn của họ, tuy James không bao giờ có thể sống lại nhưng ít ra anh đã giúp cậu ấy báo thù đúng không?

Nhưng rất nhanh, bị Giám ngục tra tấn, những ký ức tốt đẹp trong cuộc sống của anh chậm rãi bị hút ra, một ngày hai ngày, khi đó Sirius chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi, vì thế anh bắt đầu liều mạng tìm kiếm mọi thứ khiến anh có thể nhớ được mình là ai.

Vào lúc đó, Sirius phát hiện trong lớp quần áo của mình có một chiếc nhẫn. Sirius cũng không biết chiếc nhẫn này là gì, anh chỉ biết Regulus đã từng nhờ Cissy mang nó tới để làm tín vật của gia chủ Black đời tiếp theo, anh chỉ biết giây cuối cùng khi cha mất thì chiếc nhẫn này vẫn ở trên tay ông, đó cũng là lý do vì sao Sirius cất nhẫn thật kỹ, không nói cho bất kỳ ai.

Trên thực tế, sau khi lấy chiếc nhẫn này thì đây vẫn là lần đầu tiên Sirius nhìn nó, Sirius không máu lạnh như anh tưởng tượng, nói đến nói đi anh cũng chỉ là một đứa nhỏ bị làm hư, giống như năm đó dù có phản nghịch nhưng anh chưa từng nghĩ không làm gia chủ Black. Thật ra Sirius chỉ theo quán tính cảm thấy cha mẹ cực kỳ cưng chiều mình sẽ thỏa hiệp lần hai. Chỉ tiếc, sau sự kiện kia thì mọi chuyện không còn giống nữa, thời niên thiếu Sirius không biết rằng, có một số việc, vào một thời điểm nào đó, chỉ có một lần lựa chọn.

Chuyện còn lại thì gần như thoát khỏi khống chế, nói Sirius phản nghịch, nhưng ngoài Hội Phượng Hoàng anh có thể đi đâu? Ai còn đón nhận anh? Vì thế anh ghét Snape, có lẽ là hâm mộ nhiều hơn, bởi cái thế giới từ chối anh hoàn toàn do Snape mở ra.

Nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ giết cha hoặc người nhà mình, giống như lần anh để Cissy cầm nhẫn đưa lại cho Regulus vậy, dưới đáy lòng Sirius vẫn cho rằng cuối cùng họ vẫn là người một nhà, rồi sau đó trên chiến trường Orion vài lần cố ý "tha" cũng chứng thật suy nghĩ của Sirius.

Nhưng dù là thế, khi tia sáng của thần chú trí mạng kia hướng thẳng về phía Orion, Sirius cứng người, trong nháy mắt đó, anh nghĩ Snape được Slytherin đón nhận, ma xui quỷ khiến mà anh không ngăn cản. Nhìn ánh mắt khó có thể tin của Orion, Sirius ép mình phải vui vẻ, vì rốt cuộc có một nơi hoàn toàn đón nhận anh, tuy cái giá của nước cờ này thật sự là quá lớn.

Tình trạng của Sirius thay đổi rất lớn, nhưng anh vui sao? Vào ban đêm, khi anh tỉnh lại mình đầy mồ hôi, chỉ có thể thấy ánh mắt khó tin của Orion nhìn mình, rốt cuộc trở thành ác mộng không thể dứt ra.

Hiện tại anh không còn gì cả, Sirius tuyệt vọng nhìn cái nhẫn đã từng đại diện cho gia tộc Black, thuộc về cha mình, vô thức mà xoay nó, miệng thì thào gọi tên Orion.

Bất ngờ thay, một linh hồn màu trắng đục xuất hiện, dưới ánh nến tù mù ở Azkaban, rõ ràng là gương mặt của Orion!

Đương nhiên Sirius không phải không sợ hãi, nhưng khi đó anh đã không còn sức để chạy, anh hoàn toàn mở rộng bản thân, thậm chí còn hy vọng Orion dẫn anh đi, sau khi Sirius nhắm mắt lại anh xem nhẹ sự sợ hãi và thay đổi trên gương mặt Orion.

Tóm lại, khi Sirius tỉnh táo thì đã thấy gương mặt "Orion" không còn rõ ràng như vừa nãy, mà sau khi anh can đảm giải thích thì cha của anh khoan dung tha thứ cho anh.

Bắt đầu từ đó, Sirius cảm thấy anh không chỉ có một mình, cũng vì được dẫn dắt, Sirius bất giác nhớ anh còn có một đứa con đỡ đầu ở bên ngoài, không biết sống thế nào.

Sau khi hỏi ý kiến của Orion – hiện tại Sirius không sợ hãi mà chia sẻ với Orion, dù sao cha của anh chỉ là một linh hồn, còn có thể làm gì?! Anh quyết định nghĩ biện pháp khiếu nại, anh biết mình vô tội, anh tin chỉ cần để anh gặp hiệu trưởng Dumbledore thì hiệu trưởng nhất định sẽ tin anh trong sạch.

Suy nghĩ này quả thật bị Orion cười nhạo một hồi, cũng là trận cãi nhau lớn nhất từ khi họ "gặp lại" tới nay, cuối cùng Orion vẫn "thỏa hiệp", Sirius bắt đầu chậm rãi yên lặng, chờ đợi cơ hội.

Nhưng một năm, hai năm, năm năm, mười năm… Rốt cuộc đến lúc Sirius không còn hy vọng nữa thì anh chờ được một người – Lucius.

Lucius đến thị sát kích thích dây thần kinh gọi là tự tôn của Sirius, quý tộc bạch kim trước mắt dường như không hề thay đổi, thời gian chỉ để lại trên người y sự trưởng thành và thực lực.

Nhìn Lucius lịch lãm mà không mất cao ngạo nói y đại diện cho Bộ Pháp thuật tới thị sát, cũng đưa tới một tờ Nhật báo Tiên tri làm phúc lợi cho mỗi vị tù nhân, Sirius đã cảm thấy châm chọc, một tờ báo thì có thể làm gì? Nói đến nói đi không phải tỏ rõ cái dáng vẻ quý tộc kia sao?

Nhưng Sirius sai, không bao lâu sau Lucius đi Sirius phát hiện mình đã quá sai lầm, trang nhất Nhật báo Tiên tri đề một người may mắn, vì trúng giải thưởng lớn mà đi du lịch tại Ai Cập, giữa đám tóc đỏ, một con chuột ngoan ngoãn ngồi trên vai một thằng nhóc lạnh lùng, con chuột khiến Sirius không thể quên suốt cuộc đời này, bàn chân trước bên phải của nó thiếu một ngón.

Từ ngày đó, Sirius không còn muốn chờ đợi nữa, anh biết tên phản bội kia còn sống, anh biết sứ mạng của mình vẫn chưa hoàn thành.

Đánh bậy đánh bạ, Sirius biến thành Animagus rời khỏi Azkaban.

Vốn Sirius cũng không định trực tiếp đi tìm Harry như vậy, tuy Harry vào Hufflepuff nhưng dù sao đó cũng là con trai của James con đỡ đầu của anh, việc cấp bách là anh cần phải tới Gryffindor tóm con chuột kia. Nhưng Orion khuyên nhủ anh, Harry là lý do duy nhất anh còn sống, anh cần phải đi gặp thằng bé trước, cũng bởi vậy mà có một đêm kinh hoàng ở Hogwarts.

Đáng tiếc Sirius không làm gì được ngoài việc dọa sợ, điều duy nhất khiến anh vui vừng chính là linh hồn Orion có vẻ rắn chắc hơn, tuy vẫn không nhìn rõ mặt nhưng hình dáng cơ thể tốt hơn nhiều. Theo lời Orion là vì sức mạnh dư thừa của Hogwarts, dù ra sao thì Sirius vẫn có thu hoạch.

Vì thế sau khi rời khỏi Hogwarts, Orion thuyết phục Sirius thuê một biệt thự nhỏ cách làng Little Hangleton không xa, mà khi đó theo lời rao mà Mina tới làm quản gia.

Sirius rất cảnh giác với cái tên "Mina" này, năm đó cô ta cũng có góp phần trong cái kế hoạch của Bella, nhưng nhìn gương mặt hoàn toàn khác cùng cách ăn mặc áo sơ mi quần bò, Sirius không tin một Slytherin sẽ chịu mặc quần áo Muggle.

Nhìn Sirius trăn trở vô số lần rồi ngủ say, "Orion" hừ lạnh quơ quơ đũa phép của Sirius, "cách" một tiếng cửa mở rồi gương mặt hắn dần rõ ràng, hiện lên hình dáng của Voldemort.

"Lord." Mina cung kính cúi người, dù trên người cô ta còn đang mặc quần áo Muggle phục vụ cho một tên phản bội, nhưng biết có chủ nhân nên cô ta không sợ hãi.

"Đi thăm dò xem gần đây giới phù thủy có sự kiện gì không, chúng ta yên lặng lâu như vậy cũng nên để chúng biết rồi." Voldemort híp mắt lại, dù là linh hồn màu trắng đục cũng không che đi được sự độc ác của hắn.

"Yes, my lord." Mina kích động run người, cô ta biết, chỉ cần chủ nhân trở về, họ sẽ giành thắng lợi, lúc đó cô ta có thể… Cô ta có thể… có thể được cái gì, cô ta hơi mờ mịt, dường như có cái gì đang chặn lại.

May mắn là Voldemort đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình cũng không chú ý ra Mina không bình thường, ngoài hắn bị ép trói buộc vào Sirius thì ngày đó ở Hogwarts hắn còn cảm nhận được hai luồng hơi thở quen thuộc. Có thể khiến hắn thấy quen thuộc thì chắc chắn là Trường Sinh Linh Giá đã thức tỉnh, vậy rốt cuộc là ai đã thức tỉnh đây?

Nhưng rất nhanh, Voldemort hoàn toàn quên bẵng cảm giác này, hiện tại cái đó không quan trọng, làm sao để có thể khiến Sirius cam lòng trở thành mình chứ? Hắn vươn lưỡi liếm đôi môi mỏng của mình, hắn đã đợi lâu rồi, lâu đến mức… hắn không muốn chờ đợi thêm nữa.

157. Quyển 3 - Chương 157: Cúp Quidditch Thế Giới

"Ngày lành, ngài Malfoy, cậu Malfoy." Trận chung kết Quidditch thế giới năm nay vô cùng náo nhiệt, sau khi hạ trại, cha con Malfoy thay đổi áo chùng chậm rãi đi ra ngoài, vừa nhìn đã thấy vẻ mặt và cách đi đứng của họ cực kỳ tương tự.

"Cậu Zabini, hãy chuyển lời chào của ta tới mẹ cháu." Lucius nhìn nhìn gậy rắn, thấy Dra bên cạnh đã không kiềm chế nổi, "Cha còn có việc, Dra, con biết có thể tìm cha ở đâu, chăm sóc bản thân." Y có ý nói câu cuối cùng.

Draco sửng sốt một chút, nhưng nhanh chóng che dấu, "Dạ, thưa cha, gặp lại ở hàng ghế." Cậu nhìn Lucius rời đi, gần như là đồng thời, giọng Blaise khẩn cấp vang lên, "A, Merlin ơi, Draco à, cậu không thể tưởng tượng được dì và dượng Harry lạnh nhạt với cậu ấy thế nào đâu, may mắn mình đến đón cậu ấy ra ngoài."

"Blaise," Draco nhếch môi, "Nếu cậu lải nhải cái này với mình thì xin cho phép mình rời đi."

"Được rồi, Draco," Blaise bất lịch sự liếc mắt xem thường, kéo Draco đến trước lều Zabini, tuy không khoa trương như Malfoy nhưng cũng được coi là tráng lệ, "Mẹ không có ở trong." Cậu trực tiếp đẩy cửa vào.

"Harry, Harry." Vừa vào cửa Blaise đã trực tiếp gọi, rồi Harry bưng một đĩa hoa quả đi ra từ phòng bếp.

"Draco, đã lâu không gặp, nghỉ hè vui chứ?" Kẻ Được Chọn ngại ngùng đỏ mặt, cậu bưng đĩa hoa quả đứng cạnh Blaise luôn có một cảm giác mình và Blaise đang tiếp khách.

Draco khẽ nháy mắt với Blaise, người sau hơi đắc ý nhìn Harry một cái.

"Harry, hôm nay mình đến chủ yếu là hoàn thành lời hứa của chúng ta," Draco đề cập, "Aquila ở nhà với papa, chúng mình đã tra được một ít tư liệu về gia tộc Potter."

Nghe đến điều này, Harry lập tức quên đi sự xấu hổ vừa rồi, "Mình có thể kế thừa gia tộc Potter chứ?" Trong đôi mắt xanh biếc của cậu bắt đầu ngập nước, đối với Harry mà nói, kế thừa gia tộc Potter không chỉ đại diện cho thân phận, trong biệt thự quý tộc luôn có bức ảnh, chỉ cần là người thân thì tốt rồi, Harry đã cô đơn quá lâu.

Như là biết Harry khổ sở, trước mặt Draco Blaise không hề e dè cầm tay Harry, "Cần những thứ gì?"

Draco nhìn hai người nắm tay, trong lòng tràn đầy ghen tị, hừ, Blaise cái tên kia! Nhưng nghĩ đến hiệp nghị của họ, Draco vẫn nghiêm túc trả lời, "Trong nhà không ghi lại quá nhiều về phương diện này, giống như kế thừa các biệt thự khác khi không có trưởng bối, đầu tiên phải có huyết thống, rồi tìm địa chỉ của biệt thự. Huyết thống thì không cần lo lắng, nhưng địa chỉ biệt thự Potter…" Cậu dừng một chút, "Harry, xin lỗi vì phải hỏi, cậu có tìm thấy thứ gì chỉ riêng có ở gia tộc Potter trong kho bạc Gringotts không?"

Harry vừa định trả lời là "không" thì đột nhiên nhớ tới Blaise từng nói với cậu, nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, ngẫm nghĩ mới nói, "Gia tộc Potter có một chiếc áo tàng hình."

Mày Draco giãn ra, "Nếu vậy thì không cần lo lắng, đợi cậu trưởng thành thì nhỏ máu của mình lên đó, rồi nó sẽ chỉ dẫn cách cậu tìm kiếm biệt thự, nhưng cũng chỉ có một cơ hội." Nói trắng ra là, cơ bản tương đương với thử thách năng lực của người đối diện.

"Còn phải đợi trưởng thành sao?" Harry khẽ nói, rồi như là mới phát hiện ra Blaise nắm tay mình, mặt cậu chậm rãi đỏ lên, nhưng không rút tay ra, "Mình sẽ cố gắng," Harry ngẩng đầu nhìn Draco, "Gia tộc Potter nợ cậu một ân tình, tôi, Harry Potter hứa chắc chắn sẽ trả lại."

Draco nhíu mày, coi như hài lòng với biểu hiện của Harry, nhận ra Blaise đã tốn rất nhiều công sức.

"Trở lại chuyện chính, hai cậu à, chúng ta nhanh chóng đi xem trận đấu Quidditch đi, các cậu ủng hộ ai?" Blaise giỏi thay đổi đề tài.

"Đương nhiên là đội Bulgaria rồi, à, Krum cũng sẽ tới." Draco kích động gần như không thể giữ giọng ở quãng bình thường.

"Krum cũng tới?!" Cao hơn giọng Draco chính là tiếng Harry, "Merlin ơi, Blaise à sao cậu không nói với mình!"

"Harry cũng biết Krum?" Khóe miệng Draco cong lên, thật sự quá tốt rồi, Aquila và papa hoàn toàn không có hứng thú, còn cha, Merlin à, người chắc chắn sẽ chỉ nói Krum đẹp trai, nhưng đẹp trai hay không thì chẳng liên quan gì tới Quidditch cả.

"Sao mình lại không biết?" Vẻ mặt của Harry như việc Draco đã khinh thường cậu, "Đây chính là Tầm thủ nổi tiếng á, Merlin à, nếu biết anh ấy cũng tới…"

Mắt Draco sáng rực lên, thời gian tiếp theo cậu và Harry như tìm được tổ chức, cậu một lời mình một tiếng thảo luận về người tên "Victor Krum". Bắt đầu từ đó, Blaise thề với Merlin, cậu quyết định ghét tên này,

cũng cố gắng cam đoan không cho Harry tiếp xúc nhiều với người này, nhưng Blaise không biết suy nghĩ của cậu cũng chỉ là suy nghĩ, trên thực tế, họ sẽ nhìn thấy ngôi sao Quidditch này ngay thôi.

— Tôi là đường ranh giới Harry và Draco phát hiện sở thích chung —

Tuy rất không nỡ tách Harry "người cùng sở thích" nhưng biết tình thế trước mặt Draco vẫn một mình tới hàng ghế, là người thừa kế Malfoy, cậu không nên quá thân thiết với Kẻ Được Chọn ở trường hợp công khai.

"Cha," Khi Draco đến Lucius đang nói chuyện với bộ trưởng Bộ Pháp thuật Bulgaria, mọi người đều biết Lucius là một người được chọn cho bộ trưởng Bộ Pháp thuật nước Anh tiếp theo, "Hoan nghênh ngài tới nước Anh." (tiếng Bulgaria)

"Ngài Malfoy, người thừa kế của ngài rất xuất sắc." Bộ trưởng Bộ Pháp thuật Bulgaria ngạc nhiên rồi nói bằng giọng Anh không rõ lắm.

"Xin chào mừng ngài tới nước Anh." Draco nói lại lần nữa, lần này là tiếng Anh. Lần trước là vì tỏ vẻ tôn trọng, lúc này để tỏ rõ thân phận. Lucius xẹt qua một tia hài lòng trong mắt, đây là người thừa kế của y.

"Cha, đây là gia tinh nhà ai ạ?" Sau khi ngồi xuống Draco ngạc nhiên phát hiện trong góc có một gia tinh, nhưng nó đang lấy tay bịt chặt mắt mình.

"Gia tinh nhà ngài Crouch, Dra, con có cần kính viễn vọng không?" Draco biết, Lucius tỏ vẻ không tiếp tục đề tài này nữa.

Nghĩ đến cuộc đối thoại vào lễ Giáng sinh, Draco trực tiếp ngậm miệng, nhờ giải thích để che dấu, Draco nghe thấy giọng nói nho nhỏ của Lucius, "Chú ý đũa phép của con."

"Thật đúng là ngu ngốc, hừ." Rồi không ít phù thủy tranh nhặt tiền vàng mà đám người lùn tung ra, Draco chuyển đũa phép vào trong túi ẩn bên tay áo.

"Con phải tha thứ cho vài người không biết, Dra của cha." Lucius đắc ý nói, bên ngoài mang vẻ châm chọc – dù sao hành động của mấy… tóc đỏ rất nổi bật, nhưng Draco thấy rõ ánh mắt khen ngợi của cha, luôn bảo trì cảnh giác. Draco ấn vào một trong những Khóa Cảng, một khi có sự cố thì cậu sẽ gọi "Portus" đầu tiên.

Rồi tới không ít cô Veela xinh đẹp, mái tóc dài màu bạc của các cô bay múa theo điệu múa khiến không ít người làm ra động tác kỳ quái, Draco biết sinh vật như Veela, cậu hơi ngạc nhiên cảm thấy trong không khí có một sự xao động không nói nên lời lan tràn tới hàng ghế của họ.

"Hừ!" Lucius gõ gõ gậy rắn, sự xao động này như gặp phải thứ đáng sợ rồi nhanh chóng biến mất, Veela giữa sân sau khi kết thúc bài múa còn cúi đầu một cái về phía Lucius.

"Cha…" Draco biết đó là vì huyết thống, Veela hiện tại cũng chỉ là một chi huyết thống cực loãng, mà Lucius thì hoàn toàn là dòng máu Veela viễn cổ, đối với các cô đây là sự tồn tại của vua chúa, chẳng qua vị vua này có bằng lòng hay không mà thôi.

"Cha nghĩ con rất thích trận đấu giữa Bulgaria và Iceland." Lucius hơi híp mắt lại, đấu với y?!

Quả nhiên Draco lập tức ngoan ngoãn xem trận đấu, Lucius để ý mái tóc dài bạch kim của mình, rồi tập trung vài phần về phía sau, nếu không đoán sai thì bên cạnh gia tinh kia chính là Bartemius Crouch.

Kết quả trận đấu không hề bất ngờ, Krum bắt được Snitch nhưng đội Iceland thắng, sau khi tan thì Lucius đuổi Draco về lều Malfoy với tốc độ nhanh nhất.

"Dù xảy ra chuyện gì cũng không được đi ra, giả vờ như bị bệnh." Lucius nói cực kỳ nghiêm túc, Draco gật gật đầu, không nói gì thêm.

Draco nghe thấy bên ngoài chúc mừng tới yên lặng rồi tiếng động lớn ầm ĩ, trong lòng lo lắng theo Lucius, nhưng cậu biết mình không thể làm gì, đành kiên định ở trong lều chờ.

Rốt cuộc vào nửa đêm, Lucius trở lại, vẻ mặt mỏi mệt cộng thêm một sự hưng phấn Draco không chắc chắn. Sau khi đi vào y dùng gậy rắn khóa kỹ cửa, rồi trực tiếp lấy ra gương hai mặt trước mặt Draco, "Sev, dấu hiệu hắc ám tái hiện, kẻ bị mất đũa phép chính là Ron Weasley, tôi và Dra đều khỏe, em…" Lucius nói được một nửa thì thấy tầm nhìn trong gương hai mặt chợt chao đảo, rồi tiếng động lách cách vang lên.

"Sev, Sev…" "Papa, papa…" Draco cũng vọt lên, hai cha con Malfoy kêu gọi với gương hai mặt, nhất thời không biết nên làm gì.

"Cha, Dra, không sao cả, papa chỉ ngất đi thôi." Một lúc sau, trong gương hai mặt truyền tới giọng Aquila, "Con đã dìu người vào ghế sô pha bên cạnh rồi."

Lucius và Draco đồng thời thở ra, nhưng câu nói tiếp theo của Aquila lại khiến trái tim họ lơ lửng, "Cha, ngài phải đưa papa đến St Mungo, đây đã là lần thứ hai trong thời gian này."

158. Quyển 3 - Chương 158: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Ngày hôm sau bỏ lệnh cấm Lucius và Draco trở về gia tộc Malfoy ngay lập tức, đối với Lucius mà nói thì Bộ Pháp thuật nhân cơ hội đoạt quyền, ai với ai mâu thuẫn, ai bảo ai chịu trách nhiệm gì đó… y hoàn toàn không quan tâm, không có gì quan trọng hơn bạn đời của y, vì thế vào ngày hôm sau, bác sĩ Edward ở xa tận nước Đức đã được "gọi về" biệt thự Malfoy, dù tóc của anh còn chưa khô.

Qua mọi màu sắc của thần chú, bác sĩ Edward nở một nụ cười mang ý chúc mừng, "Chúc mừng, tám tháng nữa thì gia tộc Malfoy sẽ chào đón một thành viên mới."

"Ý anh là, ý anh là…" Giờ Lucius còn đâu dáng vẻ khôn khéo nữa, vẻ mặt ngu ngốc không ngừng hiện ra, một lát y nhìn bạn đời nhà mình cũng đang ngây ngẩn, một lát lại nhìn bác sĩ Edward, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"Cơ thể papa không có gánh nặng gì chứ ạ?" Nhìn Draco đã tò mò chạy tới kéo áo choàng papa, Aquila hiếm khi thở dài.

"Qui à, đừng lo lắng," Đối với hai đứa trẻ mình tận mắt chứng kiến chúng lớn lên, mấy năm nay Edward đã coi chúng là cháu mình, "Sức khỏe ngài Prince không tồi, chỉ là chú ý không làm độc dược nữa, và không được hao tổn pháp lực quá lớn."

"Làm phiền ngài." Aquila cúi đầu, "Nhờ ngài nói một tiếng với ông nội." Cậu đưa bác sĩ Edward rời đi.

Khi trở về cậu vẫn thấy cha và papa nhà mình chưa tỉnh táo lại, "tách", Aquila búng tay một cái, "Mang ít trà bánh lên." Cậu sai gia tinh.

Rồi cậu tới chỗ cha mình, "Cha à, ngài để papa ngồi xuống đã, Dra, bên kia anh có một bức thư từ Harry, em đi cùng anh xem nhé." Aquila hiểu, giờ hai cha cần ở cạnh nhau.

Hiển nhiên Draco cũng hiểu được, vì thế cậu không cam lòng nhìn Snape một cái, rồi đi theo Aquila.

"Sev, Sev, chúng ta lại có con." Tay Lucius run rẩy, nhiều năm như vậy y đã không còn hy vọng lại có thêm một đứa con, không ngờ bạn đời nhà mình lại cho mình một bất ngờ thế này.

"Nếu lỗ tai gia chủ Malfoy không mất đi chức năng cơ bản của nó thì y nên nghe được lời của bác sĩ Edward vừa nãy, đúng, đây là con của chúng ta." Snape dùng nọc độc để che đi sự xấu hổ.

"Sev, ôi, Sev thân mến của tôi, quả thực em không thể tưởng tượng được." Như bị đè vào cái chốt nào đó, cả người Lucius cũng đang tản ra luồng sáng thỏa mãn, "Gia tộc Malfoy con một đã mấy đời, sau khi có Qui và Dra thì tôi đã không còn hy vọng xa vời nữa, nhưng giờ… giờ… ôi, cám ơn em, Sev, cám ơn em, Sev thân mến của tôi." Lucius thành kính hôn lên môi Snape, thông qua kết nối linh hồn giữa hai người, Snape có thể cảm nhận được sự vui sướng và cảm kích từ linh hồn Lucius.

"Tôi đã hứa." Snape khẽ nói, anh nhớ tới nụ hôn ở Lều Hét khi ấy, "Tôi hiến mình cho anh", giữa anh và Lucius, hứa hẹn nhau, quấn vào nhau cũng đã không chia cách được.

"Không thể dạy độc dược ở Hogwarts, cũng không thể điều chế độc dược…" Hiển nhiên Lucius đã đi vào trạng thái khi Snape mang thai Draco và Aquila năm đó, cả người như bị mộng du, "… Thi đấu Tam pháp thuật năm nay em cũng không được xen vào, tôi sẽ xử lý mọi chuyện…"

"Luci," Snape cắt ngang y, "Anh biết, tôi không thể rời khỏi Hogwarts." Đương nhiên anh sẽ không từ bỏ con mình, nhưng không thừa nhận thì không được, đứa bé này tới không đúng lúc lắm. "Không dễ nói với bên Dumbledore, hơn nữa giờ cũng không phải năm đó."

Lucius im lặng, đương nhiên y biết Snape nói rất đúng, năm đó ngoài việc được "gả" vào gia tộc Malfoy thì Snape không được coi trọng, nhưng giờ lại khác, bậc thầy độc dược thành công nhất, giáo sư độc dược Hogwarts, chủ nhiệm Slytherin trẻ tuổi nhất… Snape đã sớm không còn bị xem nhẹ như năm đó, huống chi tình huống họ sắp phải đối mặt lại không thích hợp để công khai tin tức này.

"Sev, bằng không chúng ta…" Lucius hơn gian nan mở miệng, y mừng như điên vì sinh mệnh mới nhà Malfoy, nhưng nếu thằng bé/ con bé uy hiếp sự an toàn của bạn đời, Lucius sẽ không do dự lựa chọn bạn đời của mình.

Đầu tiên Snape rất tức giận vì lời của Lucius, rồi lập tức anh cảm giác được nỗi đau thấu tâm can từ bên Lucius, không phải chồng anh không để ý đứa bé này, nhưng chồng anh còn để ý anh hơn. Snape biết thế gia quý tộc máu trong coi trọng huyết thống và kế thừa, Lucius gần như là đang khiêu chiến giới hạn của quý tộc.

"Luci, tôi không sao, chỉ là không được chạm vào độc dược, tôi chỉ lên lớp, hơn nữa Qui và Dra đều có ở đó." Snape chủ động kéo tay Lucius, an ủi bạn đời mình, "Anh biết, nếu Cúp Quidditch thế giới vẫn xuất hiện dấu hiệu hắc ám, thì chắc chắn Thi đấu Tam pháp thuạt sẽ bắt đầu, đây cũng là thời cơ tốt nhất của chúng ta, dù là ai, người kia đều sẽ sống lại vào dịp này."

Lucius biết Snape nói rất đúng, y cũng có suy nghĩ mượn Thi đấu Tam pháp thuật để mà bắt gọn đám Trường Sinh Linh Giá, nhưng khi đó bạn đời mình không mang thai kìa, giờ với tình trạng của Snape, Lucius chỉ hận không để anh ở biệt thự Malfoy chờ đứa nhỏ sinh ra.

"Luci, anh biết, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta." Snape nhấn mạnh, dù là cái nhẫn hay Chúa tể Hắc ám kia sống lại thì chắc chắn sẽ xuất hiện con rắn bên cạnh, tập trung hai Trường Sinh Linh Giá còn lại là một cơ hội tốt nhất.

Thật lâu sau, Lucius mới nắm lại tay Snape, "Tôi sẽ cố gắng xin đi thị sát ở trường, tin rằng ban giám đốc sẽ không từ chối đề nghị nho nhỏ này của tôi." Y nheo mắt lại, sự cố gắng năm đó giờ đã bắt đầu có hiệu quả, Dumbledore đã không còn là phù thủy trắng không tỳ vết trong lòng các giám đốc nữa, Hòn đá Phù thủy năm nhất, Giám ngục năm ba, và giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hàng năm, sự khó chịu được chồng chất, muốn nó bùng nổ thì chỉ cần một cái kíp mà thôi.

— Tôi là đường ranh giới Lucius quyết định thường trú ở Hogwarts —

"Đồ ngu!" Ở trong một biệt thự nhỏ bên cạnh làng Little Hangleton, "Sirius" đang lạnh lùng và giận dữ.

"Lord. Bọn họ chỉ muốn thể hiện sự trung thành với ngài." Đầu gối Bella lê mấy bước, vội vàng giải thích.

"Đồ ngu, muốn chúng bay phát ra dấu hiệu hắc ám không phải để đánh rắn động cỏ, nhưng chúng bay thì sao, khi mà không hoàn toàn chuẩn bị tốt đã phóng dấu hiệu hắc ám, cái này có ích lợi gì!" Trong con ngươi màu xám của "Sirius" thường thường xẹt qua một tia sáng đỏ, có vẻ vô cùng quái dị.

"Lord, chúng bầy tôi đã liên lạc với một người có thể lẻn vào Hogwarts." Rudolph nói tiếp.

"Ưm", "Sirius" chợt dừng một chút, dường như là con rối gỗ bị chặt đứt dây, nhưng rất nhanh hắn lại tiếp tục, "Là ai?"

"Bartemius Crouch, gã nói gã có cách đi vào…" "Hogwarts" phía sau bị "Sirius" phất tay cắt ngang.

"Lord," Bella hơi lo lắng hỏi, "Ngài có thoải mái không ạ?"

"Không sao, đây cũng không phải cơ thể ta, hiện tại cũng chỉ là bám vào mà thôi." Voldemort giải thích đơn giản, không phải Sirius không có ý thức, nhất là khi đụng chạm tới từ nào đó, có một số thứ đã trở thành cố chấp trong ý thức của Sirius, ví dụ như "Hogwarts", hay như "Harry", Voldemort không thích cảm giác này, tuy hắn không quá vừa lòng với thân xác hiện tại – hắn tra được một phương thuốc có thể làm người ta sống lại, nhưng hắn không muốn có sự cố xảy ra khi sử dụng thân xác này.

"Mấy ngày nữa ta sẽ đi với Mina khoảng vài ngày, chúng bay liên hệ với Bartemius Crouch một chút, khi trở lại ta hy vọng có thể nhìn thấy một kế hoạch đầy đủ, nhớ kỹ, cái chúng ta muốn cuối cùng là gì." Hắn nói xong.

"Yes, my lord." Bella và Rudolph hôn vạt áo choàng Voldemort, rồi đi ra khỏi phòng.

"Sirius" đi đến cạnh cửa sổ, một hồi bất động, đợi khi tỉnh táo lại anh phát hiện mình đang đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra phía xa, "Cha," anh xoay nhẫn trên tay, thời gian anh mất đi ý thức càng ngày càng dài, Sirius bắt đầu càng ỷ lại cha mình.

"Sao vậy, con trai của ta?" Linh hồn màu trắng đục quan tâm hỏi.

"Hình như con mất ý thức," Trước mặt "Orion", Sirius không hề đề phòng, "Con nhớ vừa nãy trời vẫn sáng, giờ trời đã tối rồi, mà con hoàn toàn không nhớ những chuyện trong lúc này."

"Con chỉ là đứng ở cửa sổ suy nghĩ miên man thôi," Linh hồn giải thích như vậy, "Sirius, con suy nghĩ gì vậy? Con đỡ đầu của con sao?" Hắn dẫn đường.

"Dạ, thưa cha, con nhớ Harry, lần trước con cũng không gặp thằng bé," Sirius như bị nhắc tới điểm giới hạn nào đó, "Con muốn đi gặp thằng bé, nghe nói thằng bé sống với họ hàng Muggle, con muốn đi xem thằng bé thế nào, tuy thằng bé vào Hufflepuff nhưng con nghĩ James sẽ không để ý đâu." Nhắc tới Harry, mắt Sirius tràn ngập hy vọng, đó là lý do cuối cùng anh cảm thấy mình còn sống.

Không phải sao? Orion chết, Cissy cũng chết, Bella hoàn toàn điên rồi, Reg thì không biết tung tích, ngay cả Walburga, nghe nói sau khi khóa nhà cũ Black thì không còn xuất hiện nữa, Sirius hiểu sự kiêu ngạo của mẹ, gia tộc Black đã hoàn toàn xuống dốc.

Mà bản thân anh thì sao, Nhóm Đạo tặc năm đó một chết một rời khỏi một phản bội, ngoài Harry, ngoài sự nhờ cậy của James thì Sirius không tìm được ý nghĩa để mình tiếp tục sống – khi một người hoàn toàn không được ai mong đợi thì vì sao người nọ còn phải tồn tại chứ?

"Vậy đi gặp thằng bé đi, Sirius," Giọng "Orion" cực kỳ hiền lành, "Cha biết con rất nhớ thằng bé, mà thằng bé cũng nhớ con, ngủ một giấc đi, chờ con tỉnh ngủ thì đi gặp thằng bé."

"Dạ, cha, ngài nói rất đúng!" Sirius như tìm thấy con đường phải đi, gương mặt gầy yếu nở nụ cười sáng bừng, "Chúng ta cùng đi."

Sau khi Sirius ngủ say, Mina lặng yên tiến vào, "Lord." cô cúi đầu với linh hồn trắng đục.

"Tin tức của mi không sai chứ? Kẻ Được Chọn công khai tới gần Slytherin?" Gương mặt linh hồn hoàn toàn không mơ hồ như Sirius thấy, ngược lại hình dáng rất rõ ràng, đôi mắt đỏ tươi.

"Vâng, bạn thân nhất của Kẻ Được Chọn chính là Slytherin, nghe nói vào năm nhất Kẻ Được Chọn còn vì nó mà cãi nhau với thanh mai trúc mã Gryffindor." Mina cung kính nói, tuy cô ta cũng không biết rất nhiều chuyện vào lúc nào, nhưng chỉ cần cô ta biết thì không phải tốt rồi sao?

"Tốt lắm," Voldemort rất hài lòng, hắn nhìn gương mặt ngủ say của Sirius, "Gã cũng sắp là của ta."

159. Quyển 3 - Chương 159: Nhẫn Thừa Dịp Đi Vào

Nghỉ hè năm thứ ba, sau khi trải qua đêm kinh hoàng Cúp Quidditch thế giới, Harry bị hiệu trưởng Dumbledore phái người đưa về tận nhà dì Petunia, lý do là "ở đó cậu nhận được sự bảo vệ tốt nhất". Tuy Harry cũng không biết tại sao nhưng cậu hiểu được cậu không có lựa chọn vào lúc này. Cũng may chỉ vài ngày nữa là nghỉ hè kết thúc, Harry cũng tiếp tục trở thành người trong suốt trong gia đình dì.

Nhưng gần đây, Harry có thể cảm nhận mình bị rình, mỗi khi cậu nhổ cỏ, hay là ra ngoài đổ rác thì sẽ cảm thấy ở một góc nào đó có người đang trộm nhìn cậu.

Cùng ngày phát hiện ra chuyện này, Harry nói với Blaise, Blaise vừa nghiêm túc khuyên Harry luôn phải mang theo Khóa Cảng, vừa chuẩn bị tốt gặp Harry ở nhà Zabini – được phu nhân Zabini đồng ý, rốt cuộc

Blaise đưa một Khóa Cảng có điểm rơi gần nhà mình giao cho Harry, mà Harry cũng càng cảm ơn vì sự tin tưởng ấy.

Rồi vào một buổi hoàng hôn, Harry bị một người đàn ông tóc đen gầy yếu ngăn trong một cái ngõ, khi đó Harry đi đổ rác như thường ngày, không biết từ khi nào một con chó mực lớn hơi loang lổ đã đi theo cậu, xoay người một cái, con chó đen biến mất, một người đàn ông mặc áo chùng màu đen xuất hiện.

"Sirius Black…" Harry lùi về sau nửa bước, ký ức ban đêm sâu nhất được hiện ra, một tay cậu che vết sẹo của mình – vết sẹo bắt đầu đau từ khi Sirius xuất hiện, tay kia thì nắm chặt Khóa Cảng Blaise cho cậu.

"Harry, Harry…" Sirius hoàn toàn không phát hiện động tác của Harry, anh chỉ vui vẻ vì "Harry nhận ra anh", rồi cảm thấy mất mát vì Harry phòng bị mình.

"Ông đến tìm tôi làm gì?" Harry phòng bị lui một bước, liên hệ với cảm giác mấy ngày nay, người âm thầm theo dõi mình chắc là Sirius.

"Harry, chú tới nói cho con biết sự thật, năm đó kẻ phản bội cha mẹ con không phải chú, vào phút chót chú thuyết phục James chuyển người bí mật thành Peter, vì khi đó gần như tất cả mọi người đều biết chú sẽ trở thành người giữ bí mật của họ, chú cho rằng chỉ cần lén thay đổi thì có thể đảm bảo an toàn cho James và Lily…" Vì sợ Harry không tin, Sirius nói rất nhanh, nhưng theo dòng kể mà Harry không hét to hay xoay người chạy đi khiến anh có can đảm hơn, Sirius bắt đầu thử nói chậm dần, kể lại sự thật về năm đó.

"Lúc ấy gần như mọi Tử thần Thực tử đều tìm chú, chú cũng cho rằng kế hoạch của mình thành công, ngày đó," Anh đau đớn dùng tay ôm lấy đầu mình, "Trong nháy mắt biết tin chú chỉ biết Peter đã bán đứng hai người, người giữ bí mật không để lộ thì dù người kia ịn mũi vào cửa sổ nhà con cũng không tìm được, tha thứ cho chú, Harry à, tha thứ cho chú không có sắp xếp tốt cho con, chú đã đi tìm kẻ phản bội kia để báo thù! Khi đó chú cho rằng mình thành công, tên phản bội kia dùng đũa phép của nó nổ cả con đường, rồi gào lên bảo chú là kẻ phản bội James."

Nói đến đây, Sirius thay đổi giọng, lấy ra một tờ báo đã có nhiều nếp nhăn từ trong áo choàng rách nát, trên đó có in ảnh của gia đình Ron, "Cho đến khi chú xem cái này chú mới biết được năm đó nó không chết, con chuột này chính là Animagus của nó, con có nhìn thấy bàn chân trước bên của nó không, trên đó thiếu mất một ngón. Harry à, năm đó bộ phận lớn nhất của Peter mọi người tìm được chính là ngón tay cái bàn tay phải của nó." Cuối cùng anh hít sâu một hơi, "Harry," anh nâng tay lên rồi do dự hạ xuống, "Con có thể tin chú không? Chú chưa bao giờ phản bội lại tình bạn với James."

Một hồi lâu, Harry không nói gì, Sirius chỉ cảm thấy sau lưng mình toàn là mồ hôi.

"Cảm ơn sự tin tưởng của ngài," Harry đột nhiên cúi đầu theo kiểu quý tộc, "Tôi đại diện cho cha cảm ơn ngài."

Sirius cứng người, rồi mặt anh đỏ lên, "Harry!" anh gầm nhẹ.

Harry cũng không quá để ý, "Đương nhiên tôi tin tưởng ngài trong sạch, trên thực tế, tôi cũng hiểu một ít về chuyện năm đó, tôi tin ngài sẽ không phản bội cha tôi."

Cậu vừa nói ra, Sirius như buông xuống được gánh nặng nào đó, cảm giác không thoải mái vì lễ nghi quý tộc vừa rồi của Harry cũng giảm đi, "Cám ơn con, cám ơn con." Giọng chú gần như thì thào, rồi lại nâng cao như nhớ tới cái gì, "Có lẽ con còn không biết, chú là cha đỡ đầu của con." Nói xong, anh hơi thấp thỏm nhìn Harry, cậu bé đang cúi đầu.

"Ngài có thể trả lời cho tôi mấy câu hỏi không?" Harry không ngẩng đầu, giọng nói không hề dao động.

Hiển nhiên Sirius cũng không ngờ phản ứng hiện tại của Harry, "Đương nhiên rồi, chú là cha đỡ đầu của con." Anh lặp lại.

"Nếu ngài trong sạch, vì sao không cố gắng trên tòa án? Nếu ngài trong sạch, vì sao nhiều năm như vậy không khiếu nại? Nếu ngài là cha đỡ đầu của tôi, vì sao ngài không suy nghĩ cho tôi?" Càng nói, cảm xúc Harry càng kích động, "Chẳng lẽ ngài không biết thừa nhận hành vi phạm tội khiến ngài không thể gánh vác trách nhiệm nuôi nấng tôi sao? Chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ cuộc sống của tôi trên góc độ là một người cha đỡ đầu sao?" Harry nhớ tới mình hâm mộ những đứa trẻ có cha mẹ, nhớ tới sự khủng hoảng khi ở cô

nhi viện, cậu nhìn người đàn ông trước mắt nghe nói là cha đỡ đầu của mình, trên thế giới này đau đớn nhất không phải là không chiếm được, mà là rõ ràng thuộc về mình nhưng lại lướt đi qua.

Sirius há miệng vài lần, nhưng anh không nói nên lời, có thể nói gì đây, khi biết được gia đình James bị bán đứng chuyện đầu tiên anh nghĩ là phải báo thù, khi thẩm vấn trên tòa án anh chỉ cảm nhận được nỗi sung sướng vì báo thù, mười mấy năm trong ngục anh cũng chỉ không ngừng hối hận với bạn thân của mình, dường như… Harry luôn là người cuối cùng.

"Harry, chú… chú xin lỗi con…" Nếu là người quen Nhóm Đạo tặc năm đó thì chắc chắn họ sẽ ngạc nhiên, Sirius được gọi là can đảm kiêu căng nhất lại xin lỗi, "Tương lai chú chắc chắn…" Anh gian nan định hứa hẹn, tuy với anh lời hứa thật sự rất khó khăn.

"Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không cần." Harry ngẩng đầu, vành mắt đỏ bừng vì khóc, "Ngài xem, tôi đã trưởng thành, đã có thể chăm sóc mình, tôi đã không cần nữa." Đúng vậy, nếu bây giờ Harry còn là cậu bé hoảng sợ sinh sống tại nhà Dursley thì cậu sẽ cảm ơn; nếu cậu là một Gryffindor nhiệt tình dũng cảm cậu sẽ tha thứ; nhưng hiện tại cậu lại là một lửng nhỏ, cậu có bạn thân, cũng được người lớn quan tâm, tương lai cậu còn kế thừa gia tộc Potter, cậu đã không cần nữa.

Nói xong, Harry lại cúi đầu, "Cảm ơn ngài vì tất cả những gì ngài làm cho cha mẹ tôi." Cậu đã suy nghĩ kỹ, nhưng trước khi rời đi, Harry vẫn hỏi một câu mà cậu sớm muốn hỏi, "Vì sao ngài không dám thừa nhận, ngài không giết cha của ngài?"

"Ầm", như có thứ gì đó bùng nổ trong đầu, Sirius chỉ cảm thấy trái tim mình co thắt lại, cha… Orion, đương nhiên anh không giết cha mình, anh chỉ không phủ nhận thôi. Tuy nhiên vì sao anh không phủ nhận, chỉ là anh không cố nổi, anh nói với mình như vậy, nhưng một giọng nói khác còn rõ ràng hơn – anh ti bỉ dùng cái chết của Orion làm nước cờ đầu cho mình ở Hội Phượng Hoàng.

"A!" Sirius lập tức biến thành chó lớn, tru lên chạy ra ngoài, anh muốn gặp cha mình, ngay bây giờ!

Không biết qua bao lâu, chó lớn Sirius chạy tới một kho thóc hẻo lánh, người đàn ông nghèo túng kia lại xuất hiện, anh vội vàng xoay nhẫn trong tay, "Cha, cha…" Anh gọi.

Đáng tiếc, lần này anh không có được kết quả mình muốn, một vòng hai vòng Orion vẫn chưa xuất hiện.

"Ưm", Sirius chợt lóe, nhớ tới linh hồn màu trắng đục kia "vô tình" nói ra, "Cái nhẫn này có thể gọi về linh hồn đã chết, chỉ là tùy thời gian, nhưng nếu dùng máu phù thủy thì không giống, vì nơi phát ra pháp lực là huyết mạch." Nghĩ vậy, Sirius trực tiếp cắn ngón tay mình, nhỏ máu lung tung trên cái nhẫn xấu xí.

Một lần… hai lần… Sirius cắn nát đầu ngón tay mới miễn cưỡng đổ đầy vào hòn đá, trong quá trình đó, thậm chí anh còn hưởng thụ nỗi đau vì tay đứt ruột xót, vì nỗi đau đó có thể khiến anh cảm thấy mình còn sống.

Rốt cuộc khi máu của anh chậm rãi thẩm thấu lên chiếc nhẫn thì một linh hồn màu trắng xuất hiện, khác với thường ngày là linh hồn dần dần có thực thể.

Nhưng Sirius hoàn toàn không chú ý tới, "Cha à, cha, con sai…" Anh đột nhiên gào khóc, như là một đứa trẻ rốt cuộc cũng biết lỗi.

"Sirius, không sao," Linh hồn màu trắng đục nói như vậy, "Con bằng lòng nghe lời cha chứ?"

"Dạ, cha, đương nhiên rồi." Sirius trả lời không do dự.

"Vậy mi bằng lòng kế thừa lời thề năm đó của Orion chứ?" Linh hồn màu trắng đục càng nói nhẹ.

Sirius hoàn toàn không chú ý sự thay đổi xưng hô, "Đương nhiên, con bằng lòng kế thừa mọi thứ của cha!" Anh trả lời như đinh đóng cột.

"Vậy, mi bằng lòng ở cạnh ta chứ?" Theo câu trả lời của Sirius, hình dáng linh hồn càng thêm rõ ràng.

"Con bằng lòng, chỉ cần ngài đừng rời bỏ con." Tinh thần mệt mỏi dài kỳ ở Azkaban, lại bị người duy nhất mong chờ phủ định, Sirius chỉ hy vọng có một người có thể đón nhận anh, hy vọng có một chỗ thuộc về anh, nên khi "Orion" hỏi, anh không do dự nói "Yes".

"Tốt lắm!" Dường như linh hồn rất hài lòng, nó mở ra hai tay, "Đến đây nào, con trai của ta."

Như rốt cuộc tìm được nhà, Sirius trực tiếp nhào vào, rồi linh hồn dần dần biến mất, Sirius cúi đầu xuống, sau thật lâu, người đàn ông tóc đen ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ tươi tràn ngập hài lòng, tốt lắm, tuy kém hơn cơ thể mình sống lại, nhưng đối phó với tình trạng hiện tại, huyết mạch gia tộc Black… vậy là đủ rồi.

160. Quyển 3 - Chương 160: Giáo Sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám Mới

"Siri… lord." Khi chú ý tới màu sắc con ngươi người trước mắt khác với quá khứ, Mina nhanh gọn quỳ xuống, hôn vạt áo choàng Voldemort.

"Tốt lắm, Chúa tể Hắc ám sẽ không quên những kẻ trung thành với ngài." Voldemort hài lòng gật đầu, gương mặt đẹp trai của Sirius lại có vẻ dữ tợn vì độc ác.

"Lord, cơ thể của ngài…" Câu hỏi này của Mina hơi quá giới hạn, nhưng nể cô ta là Tử thần Thực tử đầu tiên tìm được mình, Voldemort vẫn khoan dung không so đo, "Gã còn chưa biến mất, chỉ là ý thức ngủ say thôi."

"Vì sao ngài không làm vậy?" Ý Mina rất rõ ràng, vì sao không trực tiếp sống lại dựa vào cơ thể Sirius mà chỉ là bám vào.

"Huyết mạch Black không tồi," Voldemort nhìn về phía Hogwarts ngoài cửa sổ, "Nhưng Chúa tể Hắc ám có lựa chọn rất tốt, thông báo tới Bella, đã tới lúc giải phóng Azkaban." Hắn quay đầu, nhìn Mina đang quỳ trên mặt đất, "Bậc thầy độc dược của chúng ta đã rời khỏi giới phù thủy đủ lâu rồi."

"Yes, my lord." Mina cúi đầu thật sâu, đây mới là Chúa tể Hắc ám cô ta trung thành, như người kia gặp vào chiều qua… không đúng, không phải chiều qua cô ta đi ra ngoài sao? Trong lòng Mina lại nghi ngờ trí nhớ của mình.

Sóng ngầm bên ngoài không hề ảnh hưởng tới các học trò Hogwarts, quả thật, nhà ga chín ba phần tư năm nay có hơi chật chội, rất nhiều Thần Sáng tiến vào canh giữ, nhưng với phần lớn động vật nhỏ, sầu lo của họ cũng chỉ là sau khai giảng có thể lại bị giáo sư Prince trừng phạt trừ điểm hay không mà thôi.

"Anh," Chỉ có Draco và Aquila ở toa xe Malfoy, Draco giật quyển sách trong tay Aquila, "Rốt cuộc anh nghĩ thế nào?"

Người sau bình tĩnh nhìn em trai nhà mình một cái, rồi nhặt lấy sách, "Không nghĩ gì."

"Sao anh lại không nghĩ cách đi chứ? Cha yêu cầu chúng ta phải tham gia dạ hội vào cuối nghỉ hè năm sau, anh biết không, anh phải chọn một đối tượng để nhảy đó." Draco cẩn thận che dấu sự không cam lòng của mình, đương nhiên cậu không bằng lòng để Aquila nhảy với người khác, nhưng cậu không biết nên làm gì bây giờ.

"Đến lúc đó rồi nói sau." Aquila như vô tình liếc Draco một cái, tiếp tục đọc sách.

"Hừ! Lòng tốt lại bị coi thành lòng lang dạ sói." Draco oán hận phun ra một câu, rồi mở cửa đi ra ngoài, phía sau cậu, Aquila cong cong khóe môi, không phải em trai cậu không quan tâm cậu, vậy thì rốt cuộc đó là sự để ý như thế nào?

Ra khỏi toa xe Malfoy Draco trực tiếp tới toa xe Zabini, quả nhiên, Harry, Pansy, Goyle và Crabbe đều ở đây.

"Cedric không ở đây à?" Draco ngạc nhiên nhướn mày, sao Pansy lại tách khỏi bạn trai mình chứ, hơn nữa thật sự Cedric càng ngày càng được chào đón nữa.

"Lát nữa Ced sẽ tới, anh ấy đi tuần tra tàu." Pansy dùng cây quạt nhỏ che nửa khuôn mặt.

Draco hiểu rõ gật đầu, không nói gì trực tiếp ngồi xuống.

"Draco, Aquila đâu?" Cũng chỉ có Harry không đoán ra Draco vô cùng coi trọng Aquila.

"Hừ." Draco hừ một tiếng, cũng không nói gì, "Blaise," Cậu hơi chơi xấu ngân dài giọng, "Dạ hội sang năm, cậu định làm thế nào?"

"Đến lúc đó rồi nói." Blaise hơi hoảng sợ nhìn Harry một cái, sau đó định qua loa kết thúc.

Đáng tiếc Draco tâm trạng không tốt cũng không định buông tha cho cậu ta, "Nghe nói phu nhân Zabini đã gửi thiếp mời tới không ít quý tộc. Thậm chí còn có nước Đức. Blaise, cậu có thể tin vào thẩm mỹ của phu nhân Zabini." Cậu nói cụ thể, còn Harry cũng không biết vì sao phải tổ chức tiệc tùng này.

"Khi nào thì tổ chức dạ hội?" Harry chợt chen vào.

"A, chắc là nghỉ hè năm sau, điệu nhảy đầu tiên của người thừa kế quý tộc luôn quan trọng nhất mà." Draco nhếch môi cười.

Blaise hơi tức giận nhìn Draco, đương nhiên cậu biết hành động của phu nhân Zabini, cậu cũng biết mình muốn nhảy điệu đầu tiên với Harry, nhưng không phải bây giờ, Harry của cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng, một sự kiện tốt đẹp bị Draco nói làm cậu không mở miệng được, nói thế nào thì cậu cũng không cam tâm tình nguyện.

Ngay khi Blaise bối rối, Cedric đi vào, Draco gật đầu coi như chào hỏi rồi chuẩn bị rời đi.

"Draco, mình có một số việc cũng muốn hỏi cậu." Bất ngờ thay, Harry đứng dậy chuẩn bị đi theo Draco ra ngoài.

"Harry…" Blaise gọi một tiếng lại phát hiện mình không có lý do gì, nhìn mọi chuyện trước mắt, Pansy nở nụ cười, Cedric nhéo nhéo tay Pansy, trong lòng cảm thấy rất kiên định.

Draco trực tiếp dẫn Harry về toa xe Malfoy, nhớ tới sắc mặt không cam của Blaise vừa nãy Draco đã cảm thấy tâm trạng mình tốt hơn nhiều.

"Đã trở lại?" Cửa bị kéo ra, Draco chợt nghe tiếng của Aquila.

"Ừm, Harry cũng tới." Draco nghe anh trai quan tâm tới mình, cong cong khóe môi, Aquila nhìn thoáng qua Harry đang không hiểu, lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Harry vốn chỉ lấy cớ trốn Blaise, hiện tại cũng chỉ yên lặng ngồi ở đó.

Vừa nghe nói phu nhân Zabini bắt đầu viết thư mời các quý tộc Harry hiểu được ý của bà. Nhưng hiểu được Harry lại cảm thấy không quá thoải mái, theo lý, bạn thân của cậu sắp cưới vợ sinh con thì cậu nên vui vẻ mới đúng, nhưng sao cậu lại không thể vui vẻ nổi.

Cho đến lúc tới trường, Blaise tìm Harry đổi áo chùng Draco mới thừa dịp Blaise không chú ý nói một câu, "Bắt lấy thứ cậu muốn."

Aquila cách họ quá gần như có điều suy nghĩ, không phải cậu cũng nên nghĩ lại làm sao bắt lấy thứ mình muốn chăng?

— Tôi là đường ranh giới năm thứ tư khai giảng —

Mỗi năm một lần sau Lễ Phân loại, Mũ Phân Loại cũ xì đưa một đám phù thủy nhỏ đang thấp thỏm đến nơi mà chúng nên đến.

"Hưởng thụ bữa tối của các trò thôi." Dumbledore nói vậy, các động vật nhỏ mẫn cảm chú ý tới màn giới thiệu giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám theo "thông lệ" hàng năm không được tiến hành, vị trí đại diện cho giáo sư này ở cạnh giáo sư độc dược cũng trống không. Hay là năm nay không có giáo sư? Các động vật nhỏ chú ý đều nhăn nhó đau khổ, không có giáo sư tương đương với giáo sư thay phiên nhau tương đương giáo sư Prince sẽ dạy… Merlin ơi, chỉ một lớp độc dược đã đủ khủng bố rồi, cộng thêm lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa, mẹ ơi, họ nhớ nhà… muốn về nhà.

Ngay khi không ít người đang băn khoăn, cửa lễ đường Hogwarts mở ra, ngoài trời đã mưa bão từ lúc nào, cũng khiến người tới có vẻ ác liệt như thời tiết.

"Alastor, bạn của tôi à, anh đến hơi chậm." Lễ đường im lặng một lát, rồi trong tiếng chào đón của Dumbledore, sự bàn tán càng lớn.

"Hiệu trưởng Dumbledore, xin lỗi đã tới muộn, cái thời tiết quái quỷ này." Người tới cởi cái áo khoác xuống – trên đó ướt sũng nước, vừa đi về phía dãy bàn giáo sư, mái tóc rối bù, một con mắt chuyển động không ngừng, cái chân gỗ phía dưới thì gõ "đục đục" trên sàn nhà, có bọt nước chảy dọc xuống.

"A, bọn nhỏ, đây chính là giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nay của chúng ta, giáo sư Alastor Moody." Khi Moody tới dãy giáo sư, Dumbledore nhanh chóng tuyên bố.

"Tôi rất vui có thể trở thành giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của các trò, tuy tôi đã về hưu nhưng vì lời mời của ông bạn già mà tôi quyết định đi giảng dạy, đương nhiên, tôi sẽ chỉ dạy một năm." Moody nhìn các động vật nhỏ phía dưới, nói, "Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là một môn học thực dụng, dù là quá khứ hay là hiện tại," Theo lời ông nói, mắt ông chuyển từ Gryffindor sang Slytherin, "Phải thường xuyên cảnh giác!" Ông đột nhiên đề cao âm lượng, Hufflepuff nhát gan run lên.

"A, cảm ơn màn giới thiệu của giáo sư Moody." Dumbledore mỉm cười kết thúc, "Alastor," cụ xoay người nói với Moody, "Thầy có thể ở lại phòng trợ lý hiệu trưởng, cũng có thể trực tiếp tới ở cạnh hầm, tôi nghĩ là Severus sẽ không để ý."

Không đợi Snape phản đối, Moody đã trực tiếp lớn tiếng nói, "Đương nhiên, tôi ở hầm là được rồi, hiệu trưởng Dumbledore, không cần làm phiền."

"Vậy, Severus, lát nữa phải làm phiền thầy." Dumbledore mang vẻ "thầy làm việc thì tôi yên tâm".

Snape vốn muốn từ chối nhưng nhìn nhìn Moody đang với tay lấy bình rượu bên hông, lập tức đổi ý. "Đương nhiên rồi, chỉ cần giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của chúng ta không phải chỉ có cái danh." Anh ác ý mở miệng.

Sau khi tan tiệc Snape dẫn Moody về phía hầm.

"Giáo sư Prince, a, có lẽ tôi phải gọi là giáo sư Malfoy, tôi ở trong hầm, chỉ sợ về sau thầy phải đặc biệt coi chừng rồi." Trong giọng Moody tràn đầy đắc ý.

"Hiện tại ngài cũng chỉ là một vị giáo sư thôi, đương nhiên tôi sẽ dạy lớp độc dược của tôi, những thứ khác thì không hề liên quan tới ngài." Snape lạnh giọng nói.

"Nếu tôi là thầy, tôi sẽ đặc biệt cẩn thận," Sau khi tới hầm giọng Moody chợt trở nên rất nhẹ, "Đừng tưởng rằng năm đó việc anh và Malfoy làm sau lưng người kia là không có ai biết, sớm muộn cũng có một ngày, các ngươi sẽ phải trả giá vì chúng."

Snape dừng một chút, rồi không quay đầu rời khỏi.

Trở lại phòng làm việc của mình, sắc mặt anh rất khó nhìn.

"Sev," Là Lucius ở gương hai mặt, "Thế nào?"

"Moody xuất hiện, Dumbledore sắp xếp gã ở ngay cạnh tôi." Snape bình tĩnh nói.

"Vậy bình rượu của gã?" Lucius nhướn mày, không che dấu nỗi lo của mình.

"Tạm thời còn không rõ ràng, nhưng mà..." Snape nhớ tới câu nói sau cùng mình nghe thấy, "Vị giáo sư này không phải tới vì lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Luci, mọi chuyện phải cẩn thận."

161. Quyển 3 - Chương 161: Sự Kiện Chồn Trắng

Không tới vài ngày, tin tức "giáo sư điên" dạy lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bắt đầu lan tràn trong mọi ngóc ngách ở Hogwarts, Moody nhanh chóng dùng phương châm "phải thường xuyên cảnh giác", và phương pháp dạy học thô bạo khiến các động vật nhỏ bắt đầu nghiêng về phía Snape.

Nhất là lớp đầu tiên ông ta dạy Slytherin và Gryffindor năm thứ tư, công khai giảng dạy ba lời nguyền không thể tha thứ, càng khiến vị giáo sư này trở thành một giáo sư bị tranh cãi nhiều nhất mấy năm qua – dù tất cả mọi người đã quen giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hàng năm đều có vẻ quái dị, nhưng chưa từng ai lúc nào cũng mang vẻ sắp xông lên chiến trường như Moody cả, càng miễn bàn tới con mắt giả luôn xoay tròn và cái chân gỗ của ông ta.

Pansy nói rất đúng, Moody vừa đứng sẽ nói ngay cho bạn biết cái gì là chiến trường.

Phương thức dạy học này của ông ta tuy bị phần lớn Slytherin và Hufflepuff lên án, nhưng cũng thu hút Gryffindor và Ravenclaw – kẻ trước là vì khiêu chiến sự can đảm, còn kẻ sau thì nghiên cứu về lời nguyền bị cấm.

Dù nói thế nào, mọi người đều nhận ra giáo sư mới tới dường như rất ghét Slytherin, có một chủ nhiệm Slytherin cực kỳ bao che khuyết điểm chắn phía trước nên các động vật nhỏ không suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng ai cũng không ngờ, chưa tới hai tháng sau khai giảng, Moody trực tiếp xung đột với Slytherin.

Chuyện đó xảy ra vào một buổi chiều chẳng có gì đặc biệt, Slytherin năm thứ tư vừa mới học xong Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đang đi trên hành lang thì gặp Hufflepuff năm thứ tư sắp đi học. Dựa vào quan hệ mấy năm qua của hai nhà, không ít lửng nhỏ dừng chân lại, tốp năm tốp ba bắt đầu đùa giỡn.

Nhất là Harry, cậu mơ hồ nhận ra cậu đối xử với Blaise không giống như người khác, vì thế nên gần đây đang cố gắng tiếp xúc với nhiều người hơn để tìm ra sự khác biệt này. Đối với hành động của Harry, Blaise hoàn toàn vui như mở cờ, cũng vì thế khi thấy Harry đi tới chỗ Draco, Blasie chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục đề tài với người bên cạnh.

"A, xem đi, ai đến đây thế này, Kẻ Được Chọn tôn quý của chúng ta tới rồi kìa." Draco học giọng điệu của Lucius, từ khi Harry bắt đầu tìm cậu thì cậu thường thích trêu Harry, mà mỗi lần Harry cũng chỉ liếc cậu một cái, bạn bè mà, chẳng để ý cái này làm gì.

Nhưng lần này Draco vừa nói vừa xoay đũa phép, tượng trưng quơ quơ về phía Harry, trò đùa này cũng mới bắt đầu gần đây, nhưng sắc mặt Harry chợt thay đổi, "Draco, cẩn…"

Harry lớn tiếng kêu lên, cậu vội vàng đi lên trước vài bước, định đẩy Draco ra. Đáng tiếc cậu cách Draco quá xa, ở sau Draco cách đó không xa, Moody đang giơ đũa phép, một tia sáng trắng phóng thẳng về phía Draco.

"Bụp" "Ầm" "Bang" Draco bị đẩy mạnh từ phía sau, túi sách của cậu trực tiếp văng ra, mực rơi ướt một mảng.

"Tất thối Merlin!" Draco đứng thẳng dậy, đang muốn quay đầu dạy dỗ kẻ dám đẩy ngã mình thì thấy ở chỗ cậu vừa đứng có một con chồn hương trắng đang nằm đó.

"Không được phép, dùng, đũa, phép, chỉ, vào, bạn, học, không, phòng, bị!" Moody gằn từng chữ, vung đũa phép mình để con chồn trắng dưới đất nảy lên, rồi đập mạnh xuống. Con chồn hương trắng chỉ yên lặng, thi thoảng tiếng đập vang lên chứng tỏ nó đang bị đau.

Trái tim Draco như bị cái gì đập trúng, "Aquila!" Cậu lập tức hiểu được, bước lên, ôm chặt con chồn hương trắng vào trong ngực mình, "Giáo sư Moody, ngài không có quyền đối xử với một quý tộc như vậy!" Mặt cậu đỏ bừng vì tức giận.

"Nhóc con, nếu thằng nhãi mi thật sự chảy dòng máu quý tộc thì nên biết, nó chỉ là chịu thay mi thôi." Moody nhếch môi, cười ác ý.

"Thầy…" Draco tức giận không nói ra lời.

"Giáo sư Moody, Draco cũng không tấn công con." Harry rất nghiêm túc đứng ở trước Draco nửa bước, thái độ che chở rất rõ ràng.

"Harry, nếu ta là trò, ta sẽ cẩn thận lựa chọn bạn cho mình." Con mắt pháp thuật của Moody xoay xoay, giọng khàn khàn.

"Làm sao vậy?" Tiếng giáo sư McGonagall, sự không bình thường trong hành lang thu hút các bức ảnh, mà đúng lúc bà đang đứng cạnh một bức.

"Giáo sư Moody tự ý trừng phạt học trò." Harry lên tiếng đầu tiên, hành động của cậu khiến không ít Slytherin âm thầm tính toán trong lòng, rõ ràng Kẻ Được Chọn đứng ở bên gia tộc Malfoy, dù giáo sư Moody năm đó nổi danh là Thần Sáng và trợ lý hiệu trưởng.

"A, Merlin ơi, trò nói đó là một học trò!" Giáo sư McGonagall là giáo sư môn biến hình, bà liếc mắt thấy con chồn hương không bình thường trong ngực Draco. "Alastor, chúng tôi không trừng phạt học trò như vậy, chúng tôi chỉ trừ điểm và cấm túc." Nói xong, bà cầm đũa phép định tiến lên giải lời nguyền cho Aquila.

"Chỉ sợ ngài Thần Sáng đầu óc còn không bằng quỷ khổng lồ căn bản không ý thức được nơi này là trường học, cũng có thể ông ta không ý thức được đối diện với ông ta là học trò chứ không phải là kẻ thù." Từ lúc Draco bắt đầu giằng co với Moody, có con rắn nhỏ thông minh đã chuồn ra đi thông báo cho chủ nhiệm nhà mình, Snape gần như ngay lập tức chạy tới, anh vốn tưởng rằng cả đời này có Aquila bên cạnh thì tai nạn "chồn hương trắng" của Draco sẽ không xuất hiện, ai ngờ…

Nhìn con lớn nhất đang uể oải chui trong ngực con thứ, Snape chỉ cảm thấy mình hận không thể vứt một cái Crucio qua, để Moody, a, cũng có thể là kẻ điên Bartemius Crouch kia nếm thử, cái giá dám động vào con anh!

Nếu Snape đã tới, dù là chủ nhiệm Slytherin hay là cha của Aquila và Draco, hiển nhiên anh đều có thân phận xử lý chuyện này. Mặt giáo sư McGonagall hơi đỏ lên, dù sao Moody được Dumbledore mời đến, càng là bạn chiến đấu của bà trong Hội Phượng Hoàng, nhưng phù thủy mà Dumbledore và bà đều tán thành lại gần như giết một phù thủy nhỏ – đối với McGonagall mà nói, có lẽ Aquila mạnh hơn đứa trẻ cùng tuổi, nhưng thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ.

"Tôi hy vọng chuyện này hiệu trưởng Dumbledore sẽ cho Slytherin một lời giải thích, cho Malfoy và Prince một lời giải thích." Snape nhìn con chồn hương trắng trong ngực Draco, lạnh lùng nói, ý của anh rất rõ ràng, phía trước là trách nhiệm của chủ nhiệm Slytherin, phía sau là trách nhiệm của một người cha.

"Sever…" McGonagall nhìn Snape xoay người không hề do dự, "Giáo sư Prince, tôi sẽ báo cáo cụ thể cho hiệu trưởng Dumbledore." Bà hơi ảo não nhìn bóng dáng Snape và Draco đi xa, "Alastor, theo tôi đi gặp Albus." Phù thủy nghiêm cẩn thở dài thườn thượt, day day đôi mày, Hogwarts là một ngôi trường, dù là lúc nào đi nữa.

"Papa, tình trạng sức khỏe của người…" Draco đi theo Snape không nói chuyện, khi vào phòng ngủ Snape mới lộ ra vẻ lo lắng.

"Ta sẽ bảo cha con tới," Snape tức giận nói, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Draco kể lại chuyện từ đầu chí cuối, khi nghe tới Aquila đẩy cậu ra thì con ngươi Snape co rút mạnh, rồi hơi trống rỗng, anh đã dùng Bế quan Bí thuật.

"Dra, không sao cả, con đi về trước, ta với cha con sẽ chăm sóc Aquila." Snape đưa ra đề nghị ngay khi Draco vừa dứt lời.

"Nhưng papa…" Draco không bằng lòng, Merlin biết cậu không muốn rời khỏi Aquila.

Khi biết Aquila chịu thay mình thì Draco cảm thấy vừa đắng vừa ngọt, đắng là vì Aquila bị tấn công bởi vì mình, ngọt vì Aquila thà để anh ấy bị thương cũng muốn bảo vệ cậu. Cũng chính vì vậy, lần đầu tiên Draco quyết định, chắc chắn sẽ phải tìm cơ hội nói ra tình cảm của mình, Aquila là của cậu, cậu sẽ không buông tay.

Đưa Draco ra ngoài, đầu tiên Snape rót cho Aquila chút Dược ngủ mạnh, rồi gọi Lucius tới.

Đã biết nguyên nhân Lucius trực tiếp cởi bỏ thần chú ép biến hình, hiện tại Aquila đang cuộn mình nằm trên giường Snape, nhìn kỹ có thể thấy làn da bị ứ đọng máu do đập mạnh xuống đất, Moody vừa mới chỉ huy con chồn hương trắng nảy lên đập xuống cũng không phải là làm cảnh.

"Sev…" Mặt Lucius vặn vẹo, "Tôi sẽ bắt Dumbledore phải trả giá!" Vì giận dữ Veela viễn cổ tỏa áp suất khiến đồ trang trí trong phòng đều lung lay.

"Luci, không chỉ như vậy." Snape kéo tay bạn đời, vì lo lắng tình trạng cơ thể anh, Lucius theo bản năng áp chế áp suất của mình. Anh lấy ra một bình nhỏ trong suốt, cẩn thận rót vào miệng Aquila, rất nhanh, Qui trên giường chậm rãi nhúc nhích.

"Qui, cục cưng của cha, con không sao chứ." Lucius lập tức xông lên, hiện tại y nào có dáng vẻ bình tĩnh của gia chủ quý tộc.

"Không sao ạ…" Aquila không mở mắt, nhưng giọng nói quen thuộc cộng thêm mùi hoa nguyệt quang khiến cậu nhận ra đây là cha mình, "Dra có khỏe không ạ?"

Lucius cảm động nhìn con lớn nhất nhà mình, nhìn đi, đây chính là con lớn của y, dù mình bị thương nhưng vẫn nghĩ đến em trai mình đầu tiên.

Snape liếc Lucius một cái, Bế quan Bí thuật nhanh chóng vận chuyển, "Aquila Malfoy Prince, giải thích, vì sao lại ngăn ở phía sau Draco. Ta cho rằng, người thừa kế Prince trẻ tuổi nên biết, papa của cậu ta hiểu biết năng lực của cậu ta, nhất là ở phương diện quyết đấu, dựa theo huấn luyện thì cậu ta không thể nào xuất hiện tình trạng này, vì thế…" mắt Snape càng trống rỗng, "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

162. Quyển 3 - Chương 162: Aquila Thẳng Thắn

Nghe được câu hỏi của bạn đời nhà mình, con ngươi Lucius co lại, y tin sức phán đoán của Snape, đặc biệt đây là ở phòng ngủ Snape, một trong số ít nơi "sạch sẽ" ở Hogwarts. "Silencio." Y vẫn bổ sung một thần chú tĩnh âm.

Aquila nhắm mắt lại, con mắt phía dưới nhanh chóng chuyển động, cậu đang lo lắng nên nói tới mức nào thì thích hợp nhất, hiển nhiên, dạ hội nghỉ hè sang năm khiến cậu nôn nóng. Trong nháy mắt thấy Draco bị tấn công, không phải Aquila không có cách khác, nhưng cậu do dự một chút vẫn đẩy em ấy ra, linh cảm cậu nói cho cậu biết, dù sẽ trả giá nhưng kết quả sẽ đạt được gấp bội.

Có đôi lúc dự cảm của phù thủy rất chính xác, bởi vậy, khi bị papa nhà mình chất vấn, Aquila chợt muốn phá bỏ ranh giới.

"Con thích Dra, con muốn ở cạnh em ấy." Aquila vẫn không mở mắt, nói đến nói đi cậu cũng chỉ là một đứa trẻ, đối mặt với việc có thể hai cha sẽ phản đối, Aquila làm đà điểu giả vờ không nhìn thấy.

"Con nói cái gì?" May là đã sử dụng Bế quan Bí thuật, Snape vẫn thay đổi sắc mặt, "Đó là em trai của con!" hiển nhiên, từ nhỏ được nhận giáo dục giới Muggle còn chưa thể làm Snape ngay lập tức chấp nhận được chuyện con lớn muốn ở cạnh con thứ cả đời.

"Sev, em cảm thấy thế nào?" Sắc mặt Lucius cũng thay đổi, nhưng sắc mặt y thay đổi không phải vì lời của Aquila mà là vì cảm xúc của Snape. Một tay y nắm chặt Snape, đồng thời bắt đầu truyền sức mạnh trấn an qua linh hồn.

"Qui, cha nghĩ con biết con đang nói gì." Lucius không nhìn Aquila mà chậm rãi nói, giọng nói không nghe ra buồn hay vui.

"Dạ, thưa cha." Aquila vẫn không mở mắt, cậu nghe được phản ứng của papa, nhưng dù là vậy, cậu cũng muốn tranh thủ.

Trong phòng im lặng thật lâu, Snape vài lần muốn há miệng lại bị Lucius cắt ngang, dường như chuyện Aquila thích Draco cũng không kích thích thần kinh Lucius.

"Qui, Dra nói thế nào?" Rốt cuộc Lucius mở miệng, vừa lên tiếng đã hỏi thẳng vào trung tâm vấn đề.

Trên mặt Aquila lộ ra một nụ cười chua sót, Snape căng thẳng. Người nhà Prince, luôn đơn thuần trong chuyện tình cảm, khi có cố chấp thì sẽ không ngừng cho tới chết. "Dra còn chưa biết, nếu không phải hôm nay, con…" Tất cả mọi người đều hiểu được phần sau câu nói của Aquila, cậu vốn không định nói.

"Qui, liên hôn giữa họ hàng trong máu trong cũng không hiếm," Lucius nhìn sắc mặt Snape, những lời này là nói cho Aquila cũng là nói cho Snape, "Có một số gia tộc chỉ đồng ý kết hôn cận huyết, cũng không phải không có anh chị em ruột, như vậy khi sinh người thừa kế thì huyết thống sẽ tinh thuần hơn, mà con biết rất rõ thuần hóa huyết thống có nghĩa là gì."

Nhìn vẻ mặt giật mình của Snape, Lucius nhéo mạnh tay y, "Nhưng con biết vì sao gia tộc Malfoy chưa từng có đám hỏi giữa anh chị em hay không?"

Lucius nói khiến Aquila phải mở mắt, "Vì sao ạ?"

"Điều thứ nhất trong gia quy Malfoy, vĩnh viễn coi trọng người nhà. Dù các con lựa chọn thế nào, chúng ta đều bằng lòng chọn cho các con một hôn nhân thích hợp, nhưng huyết thống ruột thịt, tại sao con có thể xác định con thích Dra không phải vì sự thân cận bởi dòng máu chứ? Dù con không phải, nhưng một khi con nói ra, Draco sẽ không phải không từ chối, sau này con thật sự gặp được người mình thích thì sao?" Vốn Lucius sẽ không nói điều này, nhưng với quý tộc, gia đình ổn định là một phương diện rất quan trọng.

Nếu như Aquila và Draco kết hôn, dù tình cảm hai đứa bất hòa nhưng sau khi sinh ra người thừa kế sẽ ngầm đồng ý đi tìm một người có tình cũng là một hình thái ổn định, nếu Aquila và Draco đến với nhau, một khi tình cảm giữa hai đứa xuất hiện vấn đề, thì đều ngập tràn tai ương đối với gia tộc Malfoy hay gia tộc Prince.

"Cha…" Aquila há há miệng, lại không nói nên lời. Nói gì đây, cậu cũng không biết ý của Draco, Lucius nói cũng đúng, đừng nhìn từ nhỏ tới lớn đều là cậu bao dung cho đứa em Draco, mặt khác, còn không phải cậu nói gì Draco cũng chấp nhận sao, nghĩ vậy, sắc mặt Aquila vốn đã tái nhợt lại càng trắng bệch.

"Vì thế, Qui, con vẫn muốn kiên trì suy nghĩ của con sao?" Lucius hỏi cực kỳ nghiêm túc, mà Snape, từ khi Lucius giải thích, anh không nói lời nào, anh luôn không hiểu cách giải quyết chuyện tình cảm, nhưng cũng may sau nhiều năm như vậy, anh học được cách tin tưởng bạn đời mình.

Lại một quãng thời gian không ai nói chuyện, Aquila chỉ cảm thấy vết thương trên người mình đang đau nhói, tay cậu mở ra rồi nắm chặt, trong đôi mắt ngập tràn phân vân – là đánh cuộc hay giấu tình cảm của mình.

"Con… Con không hối hận." Cuối cùng, cậu vẫn gian nan nói ra.

"Vậy, chúng ta đánh cuộc một lần," Dường như Lucius không hề bất ngờ với câu trả lời này, "Bắt đầu từ bây giờ, con không thể lộ ra một chút ý tứ nào trước mặt Draco, nếu tới dạ hội năm sau, Dra chủ động lựa chọn con, vậy cha và papa các con sẽ không tham dự vào chuyện hai đứa, nếu không phải… thì Qui à, cha hy vọng con nhớ kỹ thằng bé vĩnh viễn là người nhà của con." Hiếm khi nói dài mà Lucius không dùng giọng điệu quý tộc như vậy, tới giờ, y vẫn cực kỳ bình tĩnh.

"Con đồng ý." Aquila cắn răng đồng ý, cậu là một Prince, đã chọn là cả một đời.

Đợi Snape cho Aquila uống Dược tiêu sưng và Dược bổ máu rồi để cậu đi, anh mới có tâm tư hỏi phản ứng của bạn đời nhà mình.

"Sev, tôi đã sớm biết." Lucius dựa đầu mình lên vai Snape, rầu rĩ nói.

"Ừ?" Snape chỉ hừ một tiếng, nhưng Lucius hiểu được ý anh.

"Nghỉ hè năm ngoái bác Gellert đã tìm tôi, nói với tôi giữa Qui và Dra có thể sẽ xuất hiện vấn đề, chuyện này chính là một trong số đó." Ngược lại Gellert không chỉ rõ ràng như vậy, Chúa tể Hắc ám đời trước chỉ phòng ngừa mà thôi.

"Vì thế…"

"Lịch sử gia tộc Malfoy cũng đã từng có một đôi anh em, anh trai lớn hơn em trai ba tuổi," Lucius chợt chuyển đề tài, "Khi anh trai học năm thứ năm thì cậu ta tuyên bố mình yêu em trai, cũng xin cha mẹ đồng ý, hai năm sau, em trai cậu ta đồng ý yêu cầu của cậu ta. Khi họ kết hôn, cũng chỉ ký kết một khế ước bạn đời bình thường, sau khi kết hôn vài năm thì anh trai bắt đầu đi tìm tình nhân, lý do là em trai mình năm đó chỉ bị thu hút bởi huyết thống."

"Sau thì sao?" Snape hỏi, anh không biết đoạn lịch sử này.

"Sau đó em trai giết anh tra, đơn giản vì khi đó người thừa kế của họ đã sinh ra, nhưng từ đó về sau, gia tộc Malfoy sợ hãi kết hôn trong cùng họ." Lucius kết thúc câu chuyện.

"Còn Qui và Dra?" Snape mím chặt moi, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, anh có thể làm gì?

"Vì thế bác Gellert nghĩ ra được một cách," Mắt Lucius gian xảo xoay xoay, "Trong tình huống Qui hoàn toàn không biểu lộ ra tình cảm của mình mà Dra vẫn chủ động lựa chọn thằng bé thì lại khác, hai người

chủ động lựa chọn, tôi tin người thừa kế của chúng ta sẽ không ngốc đến mức không nhận ra được tình cảm của mình."

Khóe miệng Snape nhếch lên, "Đây là "đề nghị" của bác Gellert?" Anh nhấn mạnh hai chữ "đề nghị".

"Đương nhiên, là của bác Gellert, tôi chỉ tiếp thu thôi." Lucius nói có hàm ý, tương lai nếu xảy ra chuyện gì, hừ, dù sao dòng họ hiện tại của Abraxas là "Grindelwald" không phải sao?!

"Nhưng bên Dra…" Suy nghĩ quay lại, Snape nhăn chặt mày.

"Sev, đừng lo lắng, bọn nhỏ đã lớn, có một số việc chúng cần phải tự quyết định, dù thế nào, chúng ta đều thương cả hai đứa" Lucius hôn hôn hai má bạn đời, y vừa thấy được ánh mắt của Aquila, thật giống như rất nhiều năm trước y nhìn thấy mình trong gương, mong muốn mãnh liệt lại không cam lòng.

Thật vất vả an ủi Snape, chờ bạn đời nhà mình đi nghỉ ngơi Lucius mới lạnh mặt đi vào lò sưởi, y muốn tới Bộ Pháp thuật, rồi đi xin phê chuẩn đặc biệt của ban giám đốc. Lần này y chắc chắn sẽ đấu với Dumbledore tới cuối cùng, rốt cuộc y muốn xem, là danh vọng phù thủy trắng cao, hay là sức mạnh gia tộc Malfoy y lớn!

Vài ngày sau, ở bữa sáng toàn trường Dumbledore tuyên bố phạt giáo sư Moody, "Tuy ý của Alastor là tốt, nhưng hành động của thầy ấy không thích hợp với một giáo sư, dựa vào kỳ hạn giảng dạy, lần này phạt thầy ấy hai tháng tiền lương và xin lỗi Aquila Malfoy Prince."

Tuy Moody biểu hiện khuất nhục, nhưng vẫn lớn tiếng nói "Ta xin lỗi", chuyện đó kết thúc đầu voi đuôi chuột, dù là các Gryffindor cũng nhận ra thiếu thỏa đáng.

Nếu Moody thật sự trừng phạt Draco, có lẽ còn có một ít người trầm trồ khen ngợi – ai bảo thằng oắt nhà Malfoy lại mang dáng vẻ kiêu ngạo như vậy? Có thể thấy cậu ta chật vật thì rất hợp ý một vài người.

Nhưng đối tượng đổi thành Aquila, vấn đề lại hoàn toàn khác biệt, tuy trong Slytherin biết Aquila cực kỳ không dễ chọc, nhưng người khác có biết đâu, thậm chí không ít Gryffindor vạch ra hình tượng "anh trai ngoan ngoãn đáng thương bị em trai ức hiếp" cho Aquila. Không còn cách nào, bình thường Aquila rất ít nói chuyện, cảm xúc trên mặt cũng không nhiều, trong mắt mọi người cậu chỉ như là cái bóng của Draco.

Một "người bình thường" như vậy bị giáo sư Moody trừng phạt, ảnh hưởng tạo ra hoàn toàn khác, rất nhiều đứa nhỏ nhát gan trực tiếp trốn tránh Moody, không khí trong trường nhất thời xơ xác.

Nhưng tình trạng này không kéo dài bao lâu, rất nhanh, một sự kiện náo động sẽ được tái tổ chức, tuy Hogwarts là nơi được thông báo cuối cùng nhưng lại được chọn làm nơi đăng quang. Beauxbatons tỏ vẻ không hiểu, khi mà Durmstrang mới là nơi bắt đầu.

Đối với điều này, một người trung niên tóc vàng ở nước Đức xa xôi đang ung dung mỉm cười, "Chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Vâng, chúa tể của tôi." Đối diện ông là một phù thủy gầy đang cung kính nói, cẩn thận nhìn mặt, rõ ràng là Karkaroff.

163. Quyển 3 - Chương 163: Thi Đấu Tam Pháp Thuật

"Các cậu biết chưa, Thi đấu Tam Pháp thuật sắp bắt đầu đấy", những lời này trở thành một câu nghe thấy nhiều nhất ở Hogwarts sau khi Dumbledore tuyên bố Thi đấu Tam Pháp thuật sắp được cử hành.

"Thi đấu Tam pháp thuật là gì, giống như đại hội thể dục thể thao sao?" Đây là Harry lớn lên từ tiểu học Muggle, nói khi họ đang ngồi dưới một gốc cây to bên cạnh hồ Đen ăn cơm ngoài trời, Harry mang không ít điểm tâm từ phòng bếp cạnh Hufflepuff, Blaise phụ trách giải quyết hồng trà.

"Đương nhiên là không," Trả lời là Hermione, mấy năm nay tính cách cô bé càng ngày càng giống Pansy, "Thi đấu Tam pháp thuật được sáng lập khoảng hơn bảy trăm năm trước, là cuộc thi đấu cạnh tranh giữa Hogwarts, Beauxbatons và Durmstrang. Mỗi lần tổ chức, mỗi trường học sẽ lựa ra một quán quân nhờ Chiếc Cốc Lửa, sau đó thi ba bài thi. Thi đấu Tam Pháp thuật được cử hành mỗi năm năm, ba trường thay nhau tổ chức."

"Mỗi năm năm?" Harry xấu hổ sờ sờ tóc, "Sao lại không nghe các đàn anh nói nhỉ?" Đương nhiên là không bình thường, là nơi tập trung tin tức ở Hogwarts, các Hufflepuff không thể nào không có tư liệu về Thi đấu Tam pháp thuật mới đúng.

"Đó là vì mấy trăm năm rồi không còn tổ chức nữa." Pansy phe phẩy cây quạt nhỏ, gần đây cô và Cedric đang giận nhau, đương nhiên là cô đơn phương, ai bảo lửng nhỏ kia căn bản không biết rốt cuộc vì sao cô lại tức giận chứ. "Dù là thi đấu nhưng yêu cầu thử thách tài năng, ưu thế, trách nhiệm, lý luận, năng lực trinh thám và năng lực vượt qua nguy hiểm của các phù thủy nhỏ về pháp thuật, cũng vì vậy mà rất nhiều quán quân đã chết, rồi Thi đấu Tam pháp thuật bị bỏ dở."

"Chết?" Harry ngạc nhiên nói, "Mình cho rằng đây chỉ là trận đấu giữa các trường thôi mà." Nếu đánh cuộc cả tính mạng mình với trận đấu như đại hội thể dục thể thao này khiến Harry và Hermione không thể hiểu nổi.

"Phù thủy vốn là chủng tộc tồn tại từ chiến đấu," Draco mở miệng, "Từ thời đại thần thoại trước kia rồi thời đại cự long đến thời đại tinh linh, phù thủy sinh tồn và sống sót, Thi đấu Tam pháp thuật chỉ là noi theo truyền thống." Nói xong cậu liếc Aquila một cái, từ lần trước, Aquila bắt đầu trở nên im lặng, có lẽ trong mắt người ngoài anh ấy vẫn im lặng như trước nhưng Draco biết, khi ở cạnh mình Aquila không còn như trước nữa.

"Lần đấu cuối cùng hình như đã vài thế kỷ rồi." Blaise nháy mắt mấy cái, "Nghe nói lần này là Bộ Pháp thuật nước Đức bắt đầu, nhưng địa điểm được chọn lại là ở Hogwarts." Cậu hơi thần bí nói, "Nước Đức đã từng là địa bàn của vị kia, nếu không phải vậy thì hiệu trưởng của chúng ta cũng sẽ không trở thành "phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này" đâu."

Mọi người chợt im lặng, không ai hỏi Blaise đang nói tới ai, mặt sau thẻ socola ếch cũng đã viết rõ "năm 1945 phù thủy trắng đánh bại phù thủy hắc ám Gellert Grindelwald" mà không ai không biết Gellert là ai.

"Không liên quan tới chúng ta," Neville hơi cộc lốc nở nụ cười, "Hiệu trưởng Dumbledore có nói, trên mười bảy tuổi mới được tham gia, chúng ta không đủ tuổi."

Những lời này như làn gió mát, thổi sạch không khí hơi gượng gạo lúc bấy giờ, "Mình đi trước." Chỉ có Pansy vẻ mặt khó coi hơi, hiển nhiên, Cedric đủ tuổi tham gia, mà Pansy thật sự không hy vọng bạn trai hiện tại, người chồng tương lai của mình đi tham gia một trận đấu có hệ số tử vong cao như vậy.

"Anh ấy có lựa chọn của mình." Trước khi Pansy rời đi, Blaise khẽ nói nhỏ bên tai cô, người sau dừng một chút rồi đi khỏi. Hermione hơi lo lắng nhìn bóng lưng Pansy, cô có thể hiểu cảm nhận của Pansy, nhưng cô cũng có hiểu được ý của Blaise.

"Tóm lại, nên nghĩ xem chào đón khách thế nào đã, đây chính là lần đầu tiên Hogwarts tiếp đãi phù thủy nhỏ ngoại quốc trong vài thế kỷ đó." Draco ngân nga.

Nói tới đây, tất cả mọi người đều nghiêm túc, Hogwarts là cái nôi của phù thủy nước Anh, mỗi phù thủy nước Anh đều tự hào vì nó. Mỗi người một câu nói được một lát thì giải tán, Hermione kéo Neville tới thư viện, Blaise đi theo Harry tới phòng sinh hoạt chung Hufflepuff, cuối cùng chỉ còn lại Draco và Aquila.

"Anh, gần đây em làm sai cái gì sao?" Khi thấy bốn phía không có ai, Draco trực tiếp mở miệng, cậu không quen Aquila im lặng.

"Không có gì." Aquila phản xạ muốn sờ sờ đầu Draco, nhưng vừa nâng tay lên lại hạ xuống.

Draco nhìn thấy động tác này của Aquila, cậu cắn cắn môi, "Sao anh lại không nói chuyện với em, cũng không hôn chúc ngủ ngon, rốt cuộc anh không thích em ở chỗ nào, có thể nói trực tiếp với em mà." Trong đôi mắt lam xám của cậu không hề che dấu sự khó chịu.

"Anh… không có gì." Cuối cùng Aquila không nói ra, thậm chí vội vàng nói xong thì xoay người chạy trối chết. Làm sao Draco có thể cam lòng, trực tiếp đuổi theo chuẩn bị tóm lại Aquila, hai người cứ thế mà đi vào lâu đài.

"Đây là giáo dưỡng nhà quý tộc sao, thật ghê tởm, Nana à mày nói có phải hay không?" Phía sau lùm cây có một người đi ra, tóc đỏ, có rất nhiều tàn nhang trên gương mặt tái nhợt.

“Đúng vậy, chúng đều là những sự tồn tại nên rửa sạch.” Phía sau cậu, không biết từ đâu vang lên một tiếng nói.

— Tôi là đường ranh giới Ron khác lạ —

“Sev, từ hôm nay trở đi tôi sẽ ở đây.” Trong hầm, Lucius híp mắt cười.

“Tôi cho rằng gia chủ Malfoy là nhân viên ban giám đốc tới quan sát Hogwarts chứ.” Không phải Snape không chào đón Lucius, dù sao giờ đang là thời kỳ đặc biệt, Lucius ở bên cạnh khiến anh yên lòng hơn nhiều, nhưng cũng không có nghĩa anh mặc kệ Veela ngu ngốc không có giới hạn được voi đòi tiên này.

“Ôi, Sev của tôi, em thật biết làm trái tim tôi đau đớn mà, là người chồng hợp pháp của em, tôi không ở với em thì còn có thể đi đâu chứ?” Ủ rũ mặt, ôm tim, Lucius ra vẻ vô cùng gọn gàng.

“Severus, thầy để ngài Malfoy tạm thời ở chỗ thầy đi.” Phía sau họ, không biết khi nào Dumbledore đã xuất hiện, lúc này cụ đang mỉm cười vuốt chòm râu bạc của mình.

“Hiệu trưởng Dumbledore,” Xoay người nhìn Dumbledore, căn bản Lucius không che dấu sự khó chịu của mình, “Tôi nghĩ ngài hiểu được vì sao ban giám đốc làm vậy, đối với tình huống mấy năm gần đây của Hogwarts, ban giám đốc trường cảm thấy đã tới lúc cần thiết phải tham gia vào hệ thống quản lý.”

“A, ngài Malfoy, đương nhiên tôi hoan nghênh các phù thủy dốc sức cho Hogwarts, dù sao nó cũng là ngôi nhà chung của chúng ta,” Dumbledore chớp chớp đôi mắt, “Anh có thể ở đây cho tới khi Thi đấu Tam Pháp thuật chấm dứt, kỳ hạn của ban giám đốc cũng chỉ tới lúc đó.” Trước khi cụ rời đi còn nói một câu, “Nếu có vấn đề gì thì anh cũng có thể tìm giáo sư Moody giúp đỡ, đều là “bạn cũ”, tin chắc thầy ấy sẽ không phiền đâu.”

Ý tứ của Dumbledore khiến sắc mặt Lucius không dễ coi lắm, “Luci, làm sao vậy?” Sau khi vào phòng ngủ Snape hỏi.

“Chúng ta đều rất rõ, có lẽ Moody không phải là Moody, mà là Bartemius Crouch, nhưng cho tới giờ không ai có thể chứng minh được điều này, không thể không nói, lựa chọn ở bên cạnh em là một quyết định vô cùng đúng đắn, vào lúc Thi đấu Tam pháp thuật sắp bắt đầu như bây giờ, chúng ta cũng không có cơ hội đi thử.” Lucius đặt một tay lên bụng Snape, vừa chậm rãi truyền pháp lực của mình vào, đây là phát hiện gần đây của họ, Snape có thể hấp thụ trực tiếp pháp lực của Lucius, có lẽ là do con của họ hấp thụ.

“Gã rất thông minh, không dễ tới gần bình rượu nhỏ của gã.” Snape vừa cảm nhận được sự an ủi từ pháp lực Lucius mang tới, vừa chậm rãi nói. Điều này cũng rất bình thường, Alastor thần kinh luôn phòng bị chủ nhiệm Slytherin, người ta cũng chỉ có thể nói Moody quá mức cực đoan mà thôi.

“Dumbledore cũng biết điều này,” Lucius bổ sung, “Nhưng chúng ta không có lựa chọn, chỉ chờ mọi chuyện xảy ra, Sev, em biết không, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta.” Y còn chưa nói ra nửa câu sau, điều này cũng là cơ hội cuối cùng để họ có thể tránh khỏi chiến tranh một cách toàn diện.

“Bên Mina thế nào? Vẫn không có tin tức chuẩn xác sao?” Snape nhíu mày, hỏi một chuyện mà Lucius đang đau đầu nhất.

“Không có cách nào, linh hồn bị tổn thương đã bắt đầu khiến ký ức hỗn loạn và đứt gãy,” Nói tới đây Lucius cũng bất đắc dĩ, nhiều năm giam cầm cùng liên tục bóp méo ký ức đã khiến linh hồn không mạnh mẽ lắm của Mina có vấn đề, bắt đầu từ năm trước, Lucius không còn sử dụng Chiết tâm Trí thuật mà chỉ hỏi đáp đơn giản, “Hiện tại cũng không thể dùng được Chân Dược, chỉ có thể sử dụng thuật mị hoặc đơn giản, vì để duy trì Obliviate mỗi lần gặp mặt, sự thừa nhận của Mina đã sắp tới giới hạn rồi.”

Snape im lặng, “Vì thế ngoài chúng ta biết Chúa tể Hắc ám đã xuất hiện thì ở quanh làng Little Hangleton, vợ chồng Bella vượt ngục thì chúng ta không có tiến triển nào khác?”

“Chỉ sợ là vậy,” Lucius thở dài, “Trong chuyện này, ý chí của Peter kiên cường hơn Mina rất nhiều, đến giờ cũng không thể khống chế gã hoàn toàn.” Theo lý thì linh hồn càng mạnh thì càng khó khống chế, nhưng Peter rất sợ chết, nên chỉ có thể nói rằng gã cực kỳ bài xích Lucius.

Hai người im lặng một hồi, Snape nói sang chuyện khác, “Trong Thi đấu Tam pháp thuật, cha sẽ xuất hiện chứ?” Anh biết tính tình của Chúa tể Hắc ám đời trước, nếu lần này là do nước Đức đứng đầu thì đối

phương sẽ không thể không biết, thậm chí rất có thể là ý kiến của Gellert.

Lucius gian xảo nở nụ cười, "Quả thật Abraxas Malfoy đã mất, Abraxas Grindelwald đến nước Anh tham dự thì sẽ không có vấn đề gì."

Nhớ tới "lịch sử" giữa Gellert và Dumbledore, Snape cũng có tâm trạng đùa cợt, "Vậy chúng ta liền mong chờ chúa tể và hoàng hậu tới thôi."

164. Quyển 3 - Chương 164: Trường Khác Tới

Cho đến khi Beauxbatons và Durmstrang sắp tới Draco vẫn không có câu trả lời của Aquila, hơn nữa người sau càng ngày càng tránh né Draco – ngoài việc đi học và trong phòng ngủ thì Draco gần như không thấy Aquila, tin tức hoàng tử nhỏ Slytherin và kỵ sĩ của cậu giận nhau cũng bắt đầu lan tỏa khắp Hogwarts, tuy các bạn của họ đều cho rằng Draco đang đơn phương giận dỗi Aquila, là do ký sử tốt đẹp của Aquila từ trước tới nay.

Đối với cái này Draco cũng hơi bực mình, dựa vào cái gì anh không nói cũng không để ý tới em, mà mọi người lại đứng ở phía anh chứ?!

Snape và Lucius ở ngay trường cũng thấy Aquila và Draco bối rối, nhưng hai người coi như nói là làm, chỉ cần Aquila không vi phạm quy ước thì họ cũng không tham dự. Mà theo số tháng gia tăng, eo Snape bắt đầu thay đổi, để che dấu, Lucius không thể không sử dụng thần chú xem nhẹ, hơn nữa vì phòng ngừa Dumbledore nhìn ra mà cố gắng giảm số lần Snape xuất hiện trước mặt cụ ta.

Cũng may sắp tới Thi đấu Tam pháp thuật khiến phù thủy trắng tập trung phần lớn sự chú ý, còn lại thì phân đều cho Moody, bí mật của Snape và Lucius cứ thế được giấu kín.

Hôm nay, các giáo sư và học trò Hogwarts đều chỉnh trang đẹp đẽ, đứng ở ngoài lâu đài chờ đợi các vị khách đường xa.

"Merlin ơi, hôm nay lạnh thật đó." Tháng mười nước Anh đã bắt đầu se lạnh cuối thu, nhất là các động vật nhỏ chỉ mặc một áo chùng mỏng manh để thể hiện phong độ tốt nhất của mình.

"Lucius." Snape nhướn mày, sau khi được chồng mình đỡ thì nhìn thoáng qua Slytherin, người sau hiểu ý, ngay sau đó ếm một thần chú giữ ấm phạm vi lớn lên một đám rắn nhỏ đang chú ý dáng vẻ, sức mạnh và phạm vi chính xác khiến con ngươi Dumbledore co lại – gia chủ Malfoy, những năm gần đây pháp lực càng mạnh hơn.

Như được dẫn dắt, giáo sư McGonagall cùng hai chủ nhiệm khác ếm thần chú giữ ấm cho học trò nhà mình, chỉ chốc lát sau, mặt các động vật nhỏ hồng hào trở lại.

Ngay khi trời hơi xâm xẩm tối, trên bầu trời xuất hiện một chiếc xe ngựa màu xanh dương khổng lồ, dẫn đầu là một đám bạch kỳ mã nhỏ màu bạc, phía sau chúng là vô số ngựa bay. Bốn phía xe ngựa có treo chuông, theo di chuyển tiếng chuông "đinh đang" vang lên.

Các động vật nhỏ Hogwarts ồ lên, nhưng có mấy đứa nhỏ gia tộc lớn đều mang vẻ khinh bỉ – nhà giàu mới nổi, dùng ngựa bay để kéo xe? Hừ, thật sự là hành động của đám nhà giàu mới nổi.

Xe ngựa dừng lại ở bãi đất trống trước lâu đài, cửa xe mở ra, một quý bà cao chừng mười thước Anh bước xuống, làn da màu ô liu, đôi mắt màu đen, tóc búi phía sau, trên áo chùng đen vô số ngọc mắt mèo sáng lấp lánh.

"Bà Maxime thân mến, mừng bà tới Hogwarts." Dumbledore không thể không đứng thẳng người mới có thể hôn lên mu bàn tay bà.

"Ưm, hiệu trưởng Dumbledore, thật xin lỗi chúng tôi tới hơi muộn, trên đường có chút sự cố." Giọng bà Maxime hơi trầm trầm, nhưng khiến người nghe cảm thấy nhẹ nhàng.

"Xin… xin chào!" Hagrid đi lên, lúc này không ít người phát hiện hôm nay Hagrid mặc một bộ complet nhàu nhĩ, hơn nữa nhìn họ thì rõ ràng Hagrid cao hơn bà Maxime một chút.

Bà Maxime nhíu nhíu mày, vẫn lễ phép chào lại. Ngay lúc họ nói chuyện thì phù thủy nhỏ Beauxbatons bắt đầu xuống xe. Họ mặc áo chùng may bằng tơ mỏng, giữa ngực thêu huy hiệu hai cây đũa vàng gác chéo, mỗi cây phát ra ba ngôi sao.

"Chào mừng các trò." Các giáo sư nói vậy, vì Beauxbatons khá nhiều nữ sinh, cuối cùng họ đứng cạnh Ravenclaw, khi mà người trong nhà này không nhiều không ít, có vẻ khá hiền lành.

Không đợi các động vật nhỏ nhìn ngắm xong xe ngựa Beauxbatons thì trong hồ Đen chợt xuất hiện một con thuyền rất lớn, chiếc thuyền màu bạc chậm rãi cập bờ, mép thuyền là một con ưng hai đầu rất to – đó là huy hiệu trường Pháp thuật Durmstrang.

Dumbledore tiến lên vài bước, cụ biết hiệu trưởng Durmstrang bây giờ là Igor Karkaroff, nếu tình báo của cụ không sai thì đây là một Tử thần Thực tử đã từng là Thánh Đồ, Thi đấu Tam Pháp thuật được tái tổ chức cũng do nước Đức đứng đầu. Nghĩ vậy, Dumbledore bước nhanh hơn, cụ muốn gặp Karkaroff này, xác nhận "tương lai đã biết" rốt cuộc có thay đổi hay không.

Có lẽ Dumbledore cách thuyền Durmstrang rất gần, có lẽ người mở cửa không khống chế được lực độ, "ầm", khi mở ra thì cánh cửa đập vào mũi Dumbledore.

"Ôi, tôi xin lỗi!" Người mở cửa là một người đàn ông cao to, anh ta nói tiếng Anh đặc giọng Đức, "Thật sự xin lỗi." Anh ta xoay người đỡ Dumbledore, chân như không để ý mà dẫm lên áo choàng người sau.

"Rẹt—!" Hiển nhiên dù có không muốn nhưng bị lôi kéo, khi người trong thuyền bước ra thấy hiệu trưởng râu bạc mắt kính bị lệch, trên áo choàng bị rách một lỗ to.

"Ôi, hiệu trưởng Dumbledore, thật vui vì gặp cụ." Karkaroff có chòm râu dê nói như vậy, ông ta cố gắng điều chỉnh cảm xúc trên mặt, giờ ông đang đại diện cho hình tượng của Durmstrang, tuyệt đối không thể cười được.

"Ôi Merlin ơi, thời tiết nước Anh thật đúng là." Dumbledore hơi xấu hổ, nhưng Karkaroff tới thu hút toàn bộ lực chú ý của cụ, xoay người, cụ như mời Karkaroff, quay lưng về phía cửa thuyền.

Đó là lý do vì sao khi cụ nghe thấy một giọng nói quen tận trong tâm khảm lại cứng người như vậy, là Gellert, là giọng của Gellert! Dù năm đó hai người tan rã trong buồn bã, nhưng Dumbledore vẫn không thể quên được Gellert. Giống như hai người cùng đọc lại một quyển sách, chỉ là Gellert đã lật qua còn Dumbledore thì chưa.

Trong nháy mắt đó, dưới đáy lòng Dumbledore có hy vọng xa vời, có phải Gellert đã thay đổi đến thăm mình hay không. Đáng tiếc, suy nghĩ của cụ bị tan vỡ bởi một người khác ngay sau đó, giọng nói của một người đàn ông kiểu cách quý tộc vang lên, "Thời tiết nước Anh chính là như vậy, anh cũng không phải không biết." (tiếng Đức).

Hít sâu, nhắm mắt, xoay người, "Chào mừng tới Hogwarts." Dumbledore không nhìn phía trước, cụ phải cam đoan mình đang là hiệu trưởng Hogwarts.

"Ngài Ma…Malfoy!" Nhưng lực chú ý của cụ nhanh chóng bị dời đi, tiếng hô của giáo sư McGonagall bên cạnh cắt ngang hết những ý thơ tình cảm trong lòng Dumbledore, theo bản năng cụ nhìn Lucius, người sau chỉ nghiêm túc nhìn chằm chằm Snape, không hề nhìn qua bên này.

Dumbledore nghĩ chốc lát phải hỏi xem giáo sư McGonagall đã xảy ra chuyện gì, nhưng cụ không cần nữa, vì khi cụ ngẩng đầu đã thấy cạnh Gellert có một người, mắt lam xám, mái tóc dài bạch kim, nếu không phải trên người hắn đang mặc một áo choàng kiểu cách Đức thì chỉ sợ 9/10 người đều sẽ cho rằng đó là gia chủ Malfoy – Lucius Malfoy.

"Vị này chính là…" Dumbledore ngơ ngẩn, giáo sư McGonagall cũng không nghĩ được gì, Moody bên cạnh thì mở to hai mắt nhìn, như thấy chuyện gì không thể tin được.

"Vị này chính là ngài Gellert Grindelwald," Karkaroff cung kính giới thiệu, "Năm trước Bộ Pháp thuật nước Đức đã thẩm tra lại án của ngài Grindelwald, mọi người nhất trí cho rằng trừng phạt nhiều năm như vậy đã đủ rồi, vì thế ngài Grindelwald tới làm hiệu trưởng Durmstrang chúng tôi, các học trò của chúng tôi đều rất thích ngài ấy."

Cũng không phải là không đúng, Gellert vừa xuất hiện, những phù thủy nhỏ Durmstrang hai mắt tỏa sáng, ngay cả Victor Krum làm ngôi sao Quidditch cũng sùng bái nhìn tới.

"Thật vui có thể gặp các vị ở nước Anh." Gellert phất tay tùy ý, dù là quá khứ hay hiện tại, người có thể làm ông cúi chào thì không còn mấy người.

"Vị này chính là…" Moody khàn khàn nói.

Người phù thủy thành niên mở cửa nói chen, "Vị đó là bạn đời của chủ nhân tôi," Tuy cuối cùng Gellert đồng ý De Boer đi theo, nhưng không được xưng hô là "chúa tể", anh chỉ đến giúp đỡ chứ không phải gia tăng áp lực, "Abraxas Grindelwald." De Boer nở nụ cười gian xảo, Merlin biết, vì có được cơ hội lần này mà các Thánh Đồ đã lên kế hoạch bao lâu, cuối cùng dựa vào sự ghi chép tốt đẹp, quan hệ với hoàng hậu và hoàng tử tương lai không tồi mới có được cơ hội này. Mục tiêu của Thánh Đồ rất rõ ràng, năm đó Dumbledore đã làm họ nghẹn khuất bao nhiêu thì giờ họ sẽ trả lại hết ngần ấy cho Dumbledore.

"Thật vui khi gặp mọi người." (tiếng Đức) Abraxas cũng không đổi tên, chỉ là không nói tiếng Anh, lướt qua mọi người, chú và Lucius trao đổi một ánh mắt "lát nữa rồi nói", chú xuất hiện một cách công khai như vậy đấy, mọi người có thể làm gì?

Tên Abraxas và vẻ ngoài chỉ thuộc về Malfoy thành công khiến mọi người khựng lại tại chỗ, nhất là Dumbledore, khác với Abraxas mái tóc dài bạch kim, vẻ ngoài đẹp đẽ, cộng thêm áo choàng khéo léo, cụ chưa từng thấy mình mặc áo chùng phù thủy ngôi sao cùng chòm râu được cài nơ bướm lại mất tự nhiên tới vậy, nhất là áo choàng vừa bị rách, như khiến cụ như trần truồng đứng trước mặt Gellert, đó là bạn đời của cậu ấy, lựa chọn của cậu ấy.

"Chào mừng các vị tới nước Anh." Cuối cùng Lucius đi lên theo ý Snape, tuy cha mình xuất hiện gây chấn động nhưng dù sao cũng đang là phù thủy nước Anh chào đón phù thủy nước Đức, không thể để mất mặt được.

"Nếu không để ý thì trong lúc ở trường, chúng tôi muốn ở bên Slytherin." Vẫn là tiếng Đức, nhưng mang giọng nói ngân nga không khác gì Lucius đã chứng minh rất nhiều vấn đề.

Dưới sánh trăng, hai người đẹp bạch kim tương tự, lễ nghi tương tự, giọng nói tương tự, cách biểu đạt tương tự đứng cạnh nhau, người nghe hiểu tiếng Đức cũng hiểu được quan hệ giữa hai người đó, dù là các động vật nhỏ không hiểu tiếng Đức cũng có được gợi ý từ vẻ tương tự kia.

"Draco… đó… đó là…" Lần đầu tiên Blaise không thèm quan tâm tới lễ nghi quý tộc.

"Blaise, tôi biết một Slytherin tiêu chuẩn là cậu sẽ tôn trọng sự riêng tư của bạn bè." Giọng Draco không lớn không nhỏ, ít nhất những rắn nhỏ đứng bên cạnh cậu vểnh tai lên đều nghe hiểu.

Không phủ nhận thì là âm thầm thừa nhận, mọi rắn nhỏ bắt đầu suy nghĩ, xem ra các con cú mèo Hogwarts sẽ không được ngủ vào tối nay rồi.

"Vinh hạnh của Slytherin, xin mời." Lucius xoay người vô cùng lịch lãm, dẫn Chúa tể Hắc ám đời trước và Abraxas đi vào lâu đài.

Nhìn gia chủ bạch kim hai đời, lần đầu tiên Dumbledore cảm thấy vô lực, ngay cả Gellert cũng không quay đầu lại, rốt cuộc, cụ còn có thể giữ lại gì đây?

165. Quyển 3 - Chương 165: Chiếc Cốc Lửa Không Khống Chế Được

Bữa tiệc chào mừng kết thúc trong không khí kỳ lạ, Durmstrang lựa chọn dãy bàn Slytherin, Beauxbatons cũng lựa chọn Ravenclaw như vừa ở ngoài.

Vì Chúa tể Hắc ám đời trước và Abraxas đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên Dumbledore cũng không có tâm trạng kéo dài, chỉ đơn giản mời các vị hiệu trưởng sắp xếp các vị khách theo thương lượng ban đầu.

"Aquila," Gần đây ở trong phòng ngủ Draco cũng không gọi "anh", "Ông nội bảo chúng ta tới hầm." Cậu gỡ một bức thư từ chân ưng vàng Malfoy.

Aquila im lặng gật đầu.

Thấy dáng vẻ này của anh ấy, Draco nghiến răng. "Hừ", cậu hừ một tiếng, xoay người một mình đi về phía hầm, phía sau cậu, Aquila cười khổ, cậu không thể đánh cuộc vào lúc này, dù sao cũng không có cách nào không phải sao?!

"Luci, Sev, nghe nói nhà Malfoy lại có một đứa trẻ nữa?" Trong hầm sau khi nói chuyện xong với con trai Abraxas rất hài lòng, tuy mấy thế kỷ nay nhà Malfoy đều con một, nhưng hiện tại Lucius không chỉ có hai đứa Aquila và Draco, tương lai còn có ít nhất một đứa trẻ nữa. Nghĩ đến cảnh tượng một đàn cháu vây quanh mình, Abra cười càng vui vẻ.

Gellert ở bên cạnh đã sớm thả ra không ít "vật nhỏ", năm đó khi làm trợ lý ông cũng biết quyền hạn của hiệu trưởng với Hogwarts, nhưng với bậc thầy luyện kim mà nói, chỉ khống chế phạm vi nhỏ không để lộ bí mật thì vẫn có thể làm được.

"Ông nội." Draco và Aquila đi vào, thấy ông nội nhà mình không e dè thảo luận em trai hay em gái của họ thì xác định bây giờ đang an toàn, nên họ trực tiếp xưng hô.

"Qui, Dra, đã lâu không gặp." Abra chưa quên nhìn hai đứa cháu, "Thi đấu Tam pháp thuật lần này rất nguy hiểm, các con không nên đăng ký." Hiện tại trong mọi người, chỉ có Abra không biết tâm tư của Aquila, Chúa tể Hắc ám đời trước không nói là vì ông cảm thấy đã nói qua với Lucius bọn họ; còn Lucius không nói là vì chuyện giữa Aquila và Draco chưa xác định, khi mọi chuyện còn chưa chắc chắn thì thần hồn nát thần tính là cực kỳ không sáng suốt.

"Sao người lại đi cùng ông nội Gellert tới đây ạ?" Draco trực tiếp kéo áo choàng Abra, Aquila không để ý tới cậu thì thôi, dù sao cậu cũng có người thương.

"Papa hai đứa mang thai, đúng lúc ông nội Gellert của hai đứa cũng tới nên ông đi theo," Abra yêu thương sờ đầu Draco, khiến cậu bé liếc mắt không vui, "Trước mặt người ngoài nên chú ý xưng hô."

"Con biết ạ," Draco thở phì phì nói, "Con cũng đủ lớn rồi." Nói xong cậu còn không quên trừng Aquila một cái, hừ, cậu đã trưởng thành, không cần đi theo ai đó nữa.

Động tác giữa Draco và Aquila không giấu diếm được Abra, nhưng chú không để ý chuyện của hai đứa, nhất là Qui và Dra, tám phần là Dra muốn gì nhưng Qui tạm thời chưa cho, nhưng không sao, sớm hay muộn Qui cũng sẽ cho, đứa bé kia chưa bao giờ biết từ chối Dra là gì.

Gellert cười sâu xa, Lucius và Snape liếc nhau một cái, rất nhiều chuyện còn không dễ nói.

"Cha, trong lúc này ngài và bác Gellert sẽ ở đâu?" Lucius chuyển đề tài, đồng thời ân cần đỡ Snape ngồi xuống.

"Cha và Gellert ở trên thuyền là được rồi, nếu thật sự không được thì chúng ta có mang theo Khóa Cảng, về biệt thự Malfoy vài ngày cũng không thành vấn đề." Abra giải thích, rồi nhếch môi mỉm cười, "Chắc phù thủy trắng vĩ đại cũng lo lắng chúng ta ở trong Hogwarts." Khi nói tới "phù thủy trắng" giọng chú châm chọc ít nhiều, mọi người ở đây đều biết danh xưng mà Dumbledore có được này hơn nửa "đều nhờ" Gellert Grindelwald.

"Abra…" Gellert rất là bất đắc dĩ, ông đã biết từ khi Abra cố ý theo ông tới nước Anh thì chuyến đi này không hề đơn giản. "Hôm nay đã khuya rồi, rất nhanh Chiếc Cốc Lửa sẽ chọn ra quán quân thôi." Thấy tình thế không tốt, Lucius nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Cha tin hai đứa đều có suy đoán cơ bản, nên trong vài ngày sắp tới cha hy vọng hai đứa không đụng chạm gì." Y gõ gậy rắn.

"Dạ, cha." Aquila và Draco cúi đầu chuẩn bị đi, họ cũng không phải người lỗ mãng, hạn chế tuổi là có lý do, so sánh với phần thưởng mấy ngàn Galleons và vinh dự dành cho người thắng cuộc thì họ coi trọng tính mạng và kế thừa gia tộc hơn.

Sau khi Draco và Aquila rời đi, Lucius tự giác dắt Snape rời khỏi, còn lại là chuyện giữa cha mình và Chúa tể Hắc ám cùng phù thủy trắng, ai cũng không dễ chọc vào.

"Hừ, chạy rất mau!" Abra cũng không phải quá oán giận, nhưng ánh mắt Dumbledore nhìn Gellert hôm nay khiến chú cực kỳ không vui, tuy năm đó Gellert cũng coi như đã nói rõ "trước mặt chú" nhưng bây giờ vẫn

là lần đầu tiên chú tận mắt thấy quan hệ giữa Dumbledore và Gellert. Ngay từ đầu chú biết mình không tham gia vào quá khứ của Gellert nhưng Abra vẫn để ý.

"Abra… Em biết, ta và cụ ta không còn gì nữa." Nhiều năm như vậy Gellert hiểu được, đây là biểu hiện Abra coi trọng mình, nhưng ông không biết nên nói gì ngoài cái này.

"Đương nhiên là tôi biết, nếu không cũng không đơn giản như vậy." Abra cười rực rỡ, cảm xúc trên mặt lan tràn, Gellert lập tức nhớ tới vừa nãy ở ngoài lâu đài, Abra đứng cạnh Lucius, như là tinh tinh dưới ánh trăng.

Thừa dịp Gellert hoảng hốt, Abra tới gần ông, giọng điệu đặc biệt của Malfoy theo lời chú mang theo sắc thái dụ dỗ, "Chúa tể của tôi, nói cho tôi biết, vì sao anh không cần độc dược Sev đưa?"

Có lẽ vì quán tính thả lỏng trước mặt Abra, có lẽ là vẻ mặt Abra quá mức quyến rũ khi nói xong "chúa tể của tôi", Gellert như cậu nhóc 17 18 tuổi, trái tim đập bang bang, bản năng nói ra đáp án mà ông vốn không định nói ra, "Luci sẽ kế thừa tất cả của ta, là Grindelwald hay cả Malfoy, cũng không cần một người thừa kế của hai dòng họ này."

Abra giật mình, đương nhiên chú hiểu lời Chúa tể Hắc ám đời trước nói là sự thật, năm đó khi Snape tặng Dược sinh con không phải Abra không mâu thuẫn, dựa vào thực lực của Snape và Chúa tể Hắc ám đời trước, và sự giúp đỡ to lớn từ phía Thánh Đồ, họ muốn có một đứa con không phải là việc khó, nhưng Abra vô cùng lo lắng về một đứa trẻ có chung dòng máu Grindelwald và Malfoy sẽ ảnh hưởng gì tới Lucius.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa khi Gellert rõ ràng biểu hiện ông không định dùng Dược sinh con thì Abra không buồn bực – chẳng lẽ Gellert chưa từng muốn có một người thừa kế chung huyết thống của hai người họ ư? Nhưng Abra vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để hỏi vấn đề này, dần dà cũng trở thành một cái đinh nhỏ trong lòng chú.

Hôm nay bị Dumbledore kích thích, Abra hỏi ra, thật sự vừa hỏi chú đã hối hận, dù đáp án là gì thì chú cũng không thể lựa chọn một đứa con thuộc về chú và Gellert, Malfoy coi trọng người nhà, chú sẽ không mạo hiểm.

Nhưng chú không nghĩ tới Gellert sẽ trả lời như vậy, chưa bao giờ như hôm nay Abra rõ ràng cảm nhận được điều mà Gellert muốn, cho tới giờ thì chỉ có mình mình mà thôi.

"You know, you are the king of mine." Abra cúi đầu trung thành như một quý tộc xa xưa, thành kính đặt môi mình lên mu bàn tay Gellert.

Chúa tể Hắc ám đời trước sửng sốt, rồi cảm nhận xúc cảm đó truyền từ mu bàn tay vào trái tim, đúng vậy, Abra khác, Abra vĩnh viễn không phải Dumbledore vô tư, con rắn ích kỷ đến cực điểm này chỉ biết vĩnh viễn đi theo ông, ông là chúa tể, mà cậu ấy là vật báu của ông.

"Ta chấp nhận lòng trung thành của em, bạn đời của ta." Nửa câu đầu, Gellert là chúa tể vĩnh viễn trong lòng Thánh Đồ, nửa câu sau thì ông đưa một nửa ngôi vị của mình cho người khác, đây là cực hạn mà một Chúa tể Hắc ám có thể làm được.

Ngoài Chúa tể Hắc ám đời trước và một nhà Malfoy thì tối hôm đó các quý tộc nước Anh gần như thức trắng đêm, vô số cú bay tới bay lui giữa Hogwarts và các quý tộc, Abraxas Malfoy năm đó đã qua đời giờ lại sống sót trở về, hơn nữa tên hiện tại của chú là "Abraxas Grindelwald".

Không nói tới năm đó gia tộc Malfoy đã lừa dối bằng cách nào, chỉ dựa vào dòng họ của Abra hiện tại thì không có ai ở nước Anh dám đụng vào chú. Dù tất cả mọi người đều biết chú chính là gia chủ Malfoy đời trước thì sao? Các quý tộc không phải Dumbledore, họ hiểu được thực lực của Thánh Đồ mấy năm nay ở Đức, nói cách khác, Chúa tể Hắc ám đời trước không phải chỉ có cái danh, có Gellert làm hậu thuẫn thì không ai mắt mù tới nỗi đi chọc thủng chuyện này cả.

Nhưng địa vị gia tộc Malfoy lại tăng thêm một bậc, mỗi người đều hiểu được, tuy có vẻ Abra trở thành một Grindelwald, Thánh Đồ vẫn là Thánh Đồ, Malfoy vẫn là Malfoy, nhưng một khi Malfoy đi vào đường cùng thì Thánh Đồ sẽ khoanh tay đứng nhìn chứ?

Dựa vào gốc cây to này, gia tộc Malfoy lại có thêm một lợi thế ở nước Anh, không thua nghĩa là thắng, trong nhất thời, các quý tộc nhỏ biết một ít tin tức về người kia đều do dự, đi theo một Chúa tể Hắc ám đã thất thế thật sự có thể đấu lại Malfoy không chỉ có Thánh Đồ làm hậu thuẫn mà năng lực cũng mạnh mẽ?

Dù mọi người phân vân thế nào thì một số động tác nhỏ âm thầm trong giới phù thủy nước Anh đã giảm đi nhiều.

Thừa dịp này, Lucius và Snape nhìn kỹ từng cử chỉ của Moody – một khi gã có hành động lén báo cáo thì họ sẽ khống chế gã trước. Giống với họ, Dumbledore cũng nhìn kỹ Moody, nhưng cụ vẫn tìm Ron nói chuyện một lần, hy vọng Ron có thể cải thiện mối quan hệ với Harry vân vân, vì thế Ron xoay quanh Chiếc Cốc Lửa vài ngày, rồi đăng ký cho Harry.

Vài ngày đi qua, rốt cuộc đến lúc công bố đáp án, Aquila và Draco đều ngoan ngoãn ngồi ở chỗ mình, cho tới khi, giọng nói Dumbledore ngạc nhiên không thể che dấu nổi vang lên, "Quán quân Hogwarts là… Draco Malfoy và Harry Potter!"

166. Quyển 3 - Chương 166: Sau Sự Kiện Chiếc Cốc Lửa

"Ồ", trong lễ đường chợt ồ lên, không chỉ vì Hogwarts lựa ra hai quán quân, mà hơn nữa hai quán quân này còn chưa đủ tuổi Dumbledore đưa ra – họ chưa đủ 17 tuổi.

"Điều đó là không thể," Blaise không để ý lễ nghi quý tộc trực tiếp đứng dậy chất vấn, "Mấy ngày nay ngoài Hufflepuff thì Harry đều ở cạnh con, khi đi học lại ở cạnh bạn của cậu ấy, con có thể cam đoan, cậu ấy tuyệt đối không thả tên mình vào."

Các lửng nhỏ Hufflepuff không ngốc, sau khi Blaise nói, các lửng nhỏ chung phòng với Harry tốp năm tốp ba lên tiếng, đều chứng minh cho Harry.

Mà bên Draco kia thì càng không cần nói, không đợi cậu có phản ứng gì, giọng Aquila lạnh lùng vang trên lễ đường, vì để tăng hiệu quả thậm chí cậu còn dùng thần chú tăng giọng, "Con cũng có thể chứng minh, mấy ngày nay Draco đều ở cạnh con, cậu ấy không thể báo danh được, cuối cùng con cũng nhắc nhở mọi người về tỷ lệ tử vong cao của các quán quân trong Thi đấu Tam pháp thuật, và nguyên nhân cần phải cố ý giới hạn tuổi vào năm nay." Cậu nói không nhiều, nhưng đều có lý, nhất là phần phân tích phía sau, quả nhiên đang ám chỉ có kẻ không thích Draco nên hãm hại cậu ấy.

Những người thông minh lập tức theo dõi Moody, ai bảo ông ta là giáo sư, lại từng đã soi mói Draco chứ. "Hừ." Đương nhiên Moody thấy tầm mắt của mọi người, gã đập mạnh cái chân giả xuống đất, theo tầm mắt của gã, không ít động vật nhỏ cúi đầu.

"Trò Potter, trò Malfoy, mời hai trò tới căn phòng kia để chuẩn bị." Dumbledore cũng không cười, vốn cụ phòng bị Moody nhưng từ đêm đó hóng gió bên ngoài lâu đài thì Moody bị ốm, đều ở trong bệnh thất tới tiệc tối hôm nay, nếu không phải Dumbledore mời Moody sẽ không tham dự vào buổi công bố kết quả của Chiếc Cốc Lửa, vậy rốt cuộc là ai làm lẫn lộn phán đoán của Chiếc Cốc Lửa, lại còn kéo nhà Malfoy đi vào. Không phải là… Moody này là thật, Bartemius Crouch có thân phận khác chứ?

"Tôi cho rằng, Thi đấu Tam Pháp thuật cần tôn trọng ước muốn của mỗi người." Snape xanh mặt, Kẻ Được Chọn còn chưa tính, dù sao từ kiếp trước tới kiếp này nó đều thu hút sự cố, nhưng Dra nhà mình thì không được, đùa nhau sao, để Draco đối diện với rồng, trừ khi Dumbledore đồng ý khiêu vũ với Voldemort!

"Severus, Chiếc Cốc Lửa đã tắt." Dumbledore cũng rất bất đắc dĩ, sau khi Chiếc Cốc Lửa nhả tên ra cũng có nghĩa quán quân đã ký kết khế ước pháp thuật, trước khi khế ước hoàn thành thì kể cả Merlin cũng không thể ngăn cản.

"Sev, tôi ở đây." Làm quan sát viên ngồi ở cạnh Snape, Lucius giữ chặt tay bạn đời, cố gắng trấn an linh hồn đang dao động của đối phương, trong đó còn có một linh hồn nho nhỏ, nhưng vì Snape tức giận mà đang dao động theo.

"Trò Potter, trò Malfoy, mời hai trò tới phòng kia để chuẩn bị." Dumbledore nhấn mạnh một lần nữa, giờ không còn cách nào khác, chỉ phải đi bước nào hay bước ấy, việc cấp bách là giải tán bọn nhỏ, dù sao giải quyết một số việc trong âm thầm vẫn tốt hơn, quần chúng thì chỉ cần nhìn kết quả cuối cùng là được rồi.

Harry bất đắc dĩ đứng lên, nhận lấy ánh mắt lo lắng của Blaise và sự đồng tình của vô số lửng nhỏ, cậu biết, cứ chuyện nào không hay ho thì sẽ dính lên mình mà. Trên dãy bàn Gryffindor, tay Hermione được Neville nắm chặt.

Hai người không có tâm tư gì khác, nhưng nếu không có Neville ngăn lại thì chỉ sợ Hermione cực kỳ nữ vương có thể trực tiếp xông tới trước mặt Dumbledore liệt kê cụ đã làm trái bao nhiêu điều trong luật pháp dành cho phù thủy. Pháp luật giới phù thủy phục vụ rất ít người, mà bất hạnh thay, Harry lại là một trong số ít người này – dựa vào dòng họ Potter lâu đời.

Draco hơi hơi nâng cằm chuẩn bị đứng dậy, Malfoy không e ngại bất cứ khó khăn nào. Nhưng cậu vừa định đứng lên thì tay đã bị một bàn tay lạnh hơn kéo lại. Ngẩng đầu, Draco thấy ánh mắt tràn ngập lo lắng của Aquila, đôi mắt đen huyền bình thường như biến thành vực sâu. Draco lập tức bình thường trở lại, cho tới giờ không phải Aquila không để ý tới cậu, so với cái này, thậm chí Draco cảm thấy dù tham gia Thi đấu Tam pháp thuật cũng không quá lắm, Aquila sẽ vĩnh viễn đứng đằng sau cậu, cậu chắc chắn điều này.

Quý tộc bạch kim nhỏ và Kẻ Được Chọn đi vào cánh cửa kia, ngay sau đó là chủ nhiệm Snape và giáo sư Sprout cũng đi vào, giáo sư Sprout hiền lành thường ngày cũng mang vẻ mặt lạnh lùng, hiện tại không ít người phát hiện, không phải lửng không có móng vuốt, chỉ là bình thường chúng đều giấu đi thôi.

"Không công bằng!" Bên trong cánh cửa, khi biết được bà Maxime phẫn nộ đẩy Fluer đại diện cho Beaux-batons, "Tôi muốn kháng nghị với Bộ Pháp thuật nước Anh, kháng nghị chúng tôi bị đối xử không công bằng."

"Bà Maxime tôn kính là chỉ cái gì không công bằng, là hai đứa phù thủy nhỏ chưa tới 17 tuổi tham dự, hay là hai đứa nhỏ chưa chạm đến kỳ thi phù thủy bình thường đã có thể làm Chiếc Cốc Lửa bị hồ đồ!" Snape khoanh tay, "Tôi cho rằng hình dáng khổng lồ của bà Maxime chính là sai lầm tiếc nuối do người nào đó tạo ra, đáng tiếc tôi sai, so sánh mà nói thì hiển nhiên ngài cần nhiều đầu óc hơn." Snape biết mình đối xử với một quý bà như vậy là cực kỳ không tôn trọng, nhưng anh không thể khống chế được, một mặt là do đối tượng bà Maxime công kích có cả Dra của anh, mặt khác là mang thai lần này khiến tính tình anh rất cáu bẳn, đừng nói là bà Maxime, ngay cả Lucius cũng bị anh phun nọc độc từ tháng đầu tiên tới giờ.

Snape vừa dứt lời, ngoài bà Maxime mặt lúc đỏ lúc trắng thì mọi người đều hơi áp lực. Trong đám người này, chỉ có Snape nói mới khiến bà Maxime không dám phản bác, không nói thân phận bậc thầy độc dược của Snape – bậc thầy luôn có tính cách quái đản, mà anh còn là cha của Draco, một chủ nhân khác của gia tộc Malfoy, anh nói gì cũng không khiến người ta ngạc nhiên, trời sinh rắn đã bao che khuyết điểm, hơn nữa đó còn là con anh.

"Hiệu trưởng Dumbledore, chúng tôi cần giải thích." Karkaroff đứng dậy theo ý Gellert, thật ra Dumbledore tham dự hay không thì Durmstrang không có ý kiến, quý tộc nước Đức nào có mấy nhà không biết Lucius căn bản là người nối nghiệp mà Chúa tể Hắc ám đời trước đang hướng tới chứ, nếu tiếp tục thì Draco cũng coi là người một nhà.

"Đương nhiên rồi, Minerva." Dumbledore căng thẳng, giáo sư McGonagall đưa Chiếc Cốc Lửa vào.

"Gel… Ngài Grindelwald, và cả bà Maxime," Dumbledore gian nan lên tiếng, "Nếu ngài bằng lòng." Vì thể diện nước Anh, tốt nhất không nên đối mặt với cả nước Đức và nước Pháp.

"Đương nhiên không thành vấn đề." Gellert ở cạnh Abra đã lâu, có đôi khi giọng nói cũng không tự giác mang theo ít ngân nga, "Bà Maxime?"

"Vinh dự của tôi." Bà Maxime đương nhiên sẽ không thể không nể mặt Chúa tể Hắc ám đời trước.

Ngay sau đó, những chùm tia sáng dày đặc màu sắc khác nhau chụp lên Chiếc Cốc Lửa, thật lâu sau, Dumbledore mới trịnh trọng nói, "Bùa Lú cực mạnh, trò Potter được lựa chọn dựa vào đại biểu cho trường thứ tư. Và trò Malfoy, tờ giấy của trò ấy bị chạm vào, thành công lừa gạt Chiếc Cốc Lửa."

"Khế ước Chiếc Cốc Lửa không thể bị thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào nổi lửa lên." Ra kết luận này chính là bà Maxime.

"Nếu như vậy, Durmstrang tôn trọng kết quả này, chúng tôi cũng chúc mừng quán quân Hogwarts." Người nói cuối là Chúa tể Hắc ám đời trước, ông vừa biểu lộ thái độ của mình, đồng thời cũng tạo áp lực cho Beauxbatons.

"Chúng tôi cũng đồng ý, hy vọng hai trò ấy may mắn." Bà Maxime cắn răng, bà có thể làm gì, tình thế ép buộc thôi.

Quán quân và giáo sư hai trường rời khỏi, trước khi đi Gellert cho Lucius một cái nhìn yên tâm, Lucius hiểu, cha mình đã được Chúa tể Hắc ám đời trước thu phục rồi.

"Dumbledore, tôi sẽ không đồng ý!" Snape như con rắn bị chọc vào mắt, phun lưỡi bảo vệ lãnh địa của mình.

"Severus," Dumbledore cười khổ, cụ chưa từng nghĩ sẽ kéo gia tộc Malfoy vào chuyện này, hơn nữa quả thật Moody không tham dự, "Không còn cách nào, khế ước đã bắt đầu rồi."

"Hy vọng lý do thoái thác lần này của ngài có thể được mọi người thông cảm." Lucius nghiêm mặt, chủ biên Nhật báo Tiên tri chắc sẽ rất hài lòng vì tin mình cung cấp.

Khi trở về vào buổi tối Draco phát hiện Aquila cũng không đi nghỉ, mà ngồi trong phòng tối tăm, hiếm khi phòng ngủ lại không có chút ánh sáng nào.

"Anh," Draco do dự một chút, vẫn đi tới, "Em không sao, cha và ông nội Gellert đã nói, sẽ không sao cả."

Aquila không nói gì, chỉ thở dài, đợi Draco ngủ say rồi Aquila mở to mắt nhìn gương mặt em trai nhà mình, âm thầm thề trong lòng: anh sẽ không để em gặp chuyện gì.

Vì chuyện của Draco, áp suất Snape vốn thấp lại giảm xuống một cực hạn mới trong vài ngày, ngoài Slytherin, mọi động vật nhỏ đều bị trừ điểm đến mức kêu trời kêu đất, trong đó đặc biệt là Gryffindor và Hufflepuff, Lucius cẩn thận ở cạnh Snape, nhưng khi không có ai cũng mang vẻ mặt lạnh lùng.

Khiến họ lo lắng không phải là Draco bất ngờ trở thành quán quân – người trong nhà thì biết chuyện nhà mình, tuy Draco còn chưa tới 17 tuổi nhưng thực lực của thằng bé đủ để qua cuộc thi phù thủy bình thường, mà là họ không biết kẻ đứng đằng sau là ai, có thể là hãm hại, ngoài mục đích thì Chúa tể Hắc ám cũng học được cách dự phòng chăng.

167. Quyển 3 - Chương 167: Bài Thi Thứ Nhất

Draco không nói gì mà nhìn anh trai mặt mày vô cảm chồng đủ loại thức ăn vào đĩa mình, "Aquila, em không ăn hết nhiều như vậy." Cậu hơi bất đắc dĩ nói, người sau chỉ mở to đôi mắt đen huyền di truyền từ Snape yên lặng nhìn cậu, Draco thở dài, chấp nhận bắt đầu ăn.

"Trò Malfoy cần phải ăn nhiều một chút, dù sao một lát nữa thôi là bài thi sẽ bắt đầu rồi." Đây là một việc khác khiến Draco phải bất đắc dĩ, từ khi biết Snape mang thai, Abra trực tiếp "ra lệnh" Lucius không thể rời khỏi Snape nửa bước, còn Draco, Abra trực tiếp công khai ngồi ngay cạnh cậu, mang cái danh viết "nước Đức quan tâm quán quân nước Anh". Dù sao tất cả mọi người đều biết chú là ông nội Draco thì sao? Ai dám đến hỏi Gellert bạn đời của ông xảy ra chuyện gì à?

"Ông… Ngài Grindelwald, cảm ơn ngài đã quan tâm." Ở bên ngoài, Draco vẫn duy trì lễ nghi quý tộc của nước Anh tiếp đón quý tộc từ nước Đức.

Draco bên này không tốt lắm, bên Harry cũng không ổn gì, Hermione và Blaise như biến thành hai con gà mẹ, vây quanh Harry một người không ngừng lặp lại mọi thần chú có thể sử dụng, một người cố gắng đeo cho Harry đủ loại trang sức phòng ngự, theo lời của Blaise thì là "vinh dự cũng phải đặt sau tính mạng". Thật ra cậu thì có phân biệt được hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần Harry có thể an toàn hoàn thành toàn bộ bài thi là được rồi.

Nhờ phúc của Chúa tể Hắc ám đời trước, Draco biết được nội dung bài thi đầu tiên. Draco biết, đương nhiên Harry cũng biết, nhưng cũng vì thế mà không ai biết Blaise đã giao cái giá gì, tới giờ Draco đều hiểu, tình bạn là tình bạn, còn ích lợi là ích lợi.

Cũng bởi vậy, kế hoạch Dumbledore sắp xếp để qua Ron lộ cho Harry về con rồng thất bại, khi Ron ngăn lại Harry nói cho cậu biết thì Harry lễ phép nói mình đã biết từ Draco, lúc ấy sắc mặt của Ron trở nên lạnh lùng, còn than thở cái gì "kẻ tội đồ, mầm tai vạ" linh tinh. Nhưng dựa vào ấn tượng tồi tệ về Ron thì Harry cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng quên chuyện này đi.

"Hermione, Blaise, mình biết rồi mà, yên tâm đi." Harry có ý an ủi bạn mình, thật ra không phải cậu không khẩn trương nhưng thấy Blaise và Hermione còn khẩn trương hơn cậu thì cậu lại đột nhiên không khẩn trương nữa.

Rất xa, Draco và Harry nhìn nhau một cái, trong mắt đều mang vẻ thông cảm và đồng tình.

Vì thế khi vào lều trại thì Draco và Harry đều mang vẻ sống sót cũng không có gì kỳ lạ, Fleur trừng họ một cái, ngược lại Krum cung kính nhường chỗ cho Draco.

"Xin chào, các quán quân của Thi đấu Tam pháp thuật, thời tiết hôm nay thật đẹp đúng không?" Chưa đợi họ chào hỏi nhau thì vèn cửa lều được vén lên, một người trung niên cao lớn cường tráng đi tới, đôi mắt lam lóng lánh trên sắc mặt đỏ bừng, mái tóc vàng ngắn ngủn, phản xạ tia sáng dưới ánh mặt trời, đó là ông Ludo Bagman của Cục Thể dục Thể thao Bộ Pháp thuật, cũng là người chủ trì lần Thi đấu Tam pháp thuật này.

"Các quán quân, nhiệm vụ của các trò đã được đặt trong túi, các trò chỉ cần cho tay vào và lấy ra một mô hình." Ông cười khẽ trừng mắt nhìn. "Ưu tiên cho phụ nữ."

Fleur đi tới, Draco và Harry có thể thấy bàn tay đưa vào của cô đang run lên, ngay sau đó một mô hình rồng giống hệt con xanh xứ Wales được lôi ra, trên cổ nó treo một số, "2".

"A, tiếp theo là cậu Krum" Bagman chuyển cái túi tới trước mặt Krum, một con Cầu lửa Trung Hoa đỏ tía mang số "1" được chọn ra.

"Harry, cậu trước đi." Draco đẩy đẩy Harry, người sau giật mình, khi cậu bỏ tay ra thì con rồng mũi cụt Thụy Điển mang số "3" đang ngủ gà ngủ gật trong lòng bàn tay cậu.

"Draco," Harry hơi lo lắng lên tiếng, cậu biết Draco sẽ gặp phải cái gì, con Đuôi gai Hungary hung dữ nhất.

Khi các quán quân chuẩn bị xong, Bagman mới cất túi đi, "Các quán quân, nhiệm vụ của các trò rất đơn giản, chính là lấy được trứng vàng từ con rồng theo mô hình trên tay các trò, thứ tự đã có, vậy chúc các trò may mắn." Cuối cùng ông mỉm cười.

Chuyện tiếp theo thì Harry không còn nhớ rõ, cậu chỉ nhớ Krum đi ra ngoài, tiếng động xôn xao; Fleur đi ra ngoài, tiếng động cũng xôn xao, rồi trước khi cậu ra ngoài thì Draco nói một tiếng "Cố lên".

Đứng ở trong sân, mọi nhan sắc trên khán đài đều chậm rãi về vị trí cũ, nhìn con rồng trước mặt mình, máu Gryffindor trong người Harry bùng nổ, "Accio Firebolt!" Cậu làm theo thảo luận cùng Blaise và Hermione, rất nhanh, thiên phú bay của Harry làm mọi người ở đây ngạc nhiên, ai cũng không ngờ phù thủy nhỏ Hufflepuff chưa từng chơi Quidditch ở Hogwarts lại có thiên phú trong lĩnh vực bay như thế.

Nói thật Blaise đã từng hỏi, vì sao Harry không tham gia Quidditch, Harry chỉ nói một câu rồi Blaise không còn khuyên nhủ nữa, "Mình không muốn trở thành người như cha." Hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, hành động của James năm đó đã khiến Harry có một hướng cực đoan – sẽ không giống James ở bất cứ điểm nào, mà "ngôi sao Quidditch" là một danh hiệu đó.

Tránh né, chăm chú, thiên phú bay và mạo hiểm của nhà Potter cũng không phải chỉ là cái danh hão, tuy Harry có trả giá một chút nhưng vẫn thành công lấy được trứng vàng, hơn nữa vì biểu hiện xuất sắc của cậu mà cậu có được điểm cao nhất tới giờ.

Khi bên ngoài tạm dừng vỗ tay, Draco mới thở ra một hơi, cậu chỉnh lý áo chùng, ngón tay đeo nhẫn theo thứ tự đại diện cho đồ vật khẩn cấp của người thừa kế nhà Malfoy, nhà Prince và Gellert, cậu đại diện cho Malfoy, và đây là chiến dịch thuộc về Draco.

Hơi hơi ngẩng cao cằm, Draco đứng trước mặt con Đuôi gai Hungary, vì tên mình nên từ nhỏ Draco đã vô cùng thích sinh vật pháp thuật là rồng này, cậu cũng khá hiểu về Đuôi gai Hungary.

Đi tới khoảng cách mà con rồng có thể chấp nhận, Draco lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, phản xạ ra ánh lam đậm. Chỉ đũa phép vào, miệng cậu lẩm bẩm, bốn phía yên lặng, mọi người nhìn hoàng tử nhỏ bạch kim này lịch thiệp vung đũa phép trong tay, rồi từ đỉnh đũa phép vung ra một sợi dây nhỏ màu lam, chậm rãi thành hình chung quanh con Đuôi gai Hungary.

"Trận pháp, đó là trận pháp của thuật sĩ luyện kim!" Một lão phù thủy kiến thức rộng rãi đột nhiên đứng lên, rồi như nhớ tới điều gì đó mà thở dài một câu, "Thật đúng là Malfoy."

Phù thủy bên cạnh bắt đầu hỏi, cũng nhanh được trả lời. Một nhánh quan trọng trong luyện kim học là trận pháp, pháp lực và hình dạng khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau, không nói tới hiện giờ rất ít trận pháp mà vẽ ra một trận pháp cần được một bậc thầy độc dược điều chế ra một độc dược cấp A, đây mới là nguyên nhân quan trọng mà trận pháp khan hiếm.

Hiện tại Draco dùng trận pháp, không chỉ khiến tất cả mọi người đã biết chuyện gia tộc Prince, cũng biết lịch sử lâu đời của gia tộc Malfoy – không có một thư viện đầy đủ thì sao có thể nghiên cứu được loại trận pháp đã thất truyền từ lâu này được.

Nhưng mọi người ở đây sẽ không biết Draco học luyện kim lại là từ Gellert, mà Gellert là bậc thầy luyện kim lại có quan hệ với nhiều bậc thầy luyện kim nổi danh, khiến Draco có thể đứng như người khổng lồ nhìn toàn bộ giới phù thủy bởi tri thức về luyện kim học.

"Ồ—!" Sân đấu bắt đầu sôi lên, dù là nước Anh, nước Pháp hay nước Đức thì các phù thủy nhỏ đều đỏ mặt, dáng vẻ lịch lãm hoàn toàn không coi rồng ra gì đã chinh phục mọi người, vô số động vật nhỏ đều đỏ mặt, phản ứng nhanh thì đã bắt đầu cân nhắc làm sao có thể tóm được vị hoàng tử nhỏ bạch kim này vào dạ hội Giáng sinh năm nay.

Draco giơ cao quả trứng vàng, cúi đầu bốn phía, Gellert hài lòng nhìn biểu hiện của học sinh ông, trong lòng tràn ngập đắc ý. Bên kia, Snape hoàn toàn bị chọc giận bởi ánh nhìn khiêu khích cuối cùng của Draco, "Nhóc con đáng ghét, đó chính là rồng! Đã lấy được rồi vì sao còn không ra!"

Lucius ôm người vào lòng, người nhà có quyền lợi chờ ở cạnh lều trại, nên y cũng không sợ có người nào, "Sev, đừng lo lắng."

Snape như tìm được nơi gây ra mọi chuyện, cắn lên vai trái Lucius một cái, còn không hết giận lại bắt đầu mở miệng quở trách Lucius từ năm thứ năm như con công lăng nhăng đến mấy ngày hôm trước còn có thư tỏ tình gửi tới, Lucius hoàn toàn bị nọc độc phun từ đầu tới chân, rồi còn bị "ôn tập" nhiều lần nữa.

Aquila ngồi một mình trên khán đài, bên cạnh cậu là Abra, khi Draco đi ra cúi đầu cậu mới phát hiện móng tay mình đâm sâu vào lòng bàn tay chảy máu, cậu nhíu mày, ếm một thần chú chữa trị đơn giản, Draco ổn là tốt rồi, còn mình thì cậu không quan tâm.

Sau khi được khẳng định bởi số điểm gần như tối đa, Draco đắc ý đi về với người thân, không ai chú ý, trong đám người có hai tầm mắt oán hận nhìn cậu, một kẻ trong đó khẽ cắn môi, dù vi phạm mệnh lệnh Lord cũng không sao, gia tộc Malfoy, chắc chắn phải trả giá vì sự phản bội lúc trước!

168. Quyển 3 - Chương 168: Bạn Nhảy Của Aquila

Trận đấu đầu tiên chấm dứt, thanh danh của Hogwarts lan truyền rộng lớn, nguyên nhân thì, so sánh với thần chú viêm kết mạc của Krum và thần chú hôn mê của Fleur thì Harry triệu tập Firebolt và Draco dùng pháp trận thì khá hơn, mà họ còn là quán quân của Hogwarts, trên thực tế thậm chí họ còn chưa đủ tuổi quy định! Điều này cũng khiến trình độ dạy học của Hogwarts được khen ngợi rất nhiều, nhất thời, phù thủy nước Anh đi đường đều ngẩng cao đầu.

Sau đó, tin tức Dumbledore "nửa ép buộc" để hai phù thủy nhỏ chưa đủ tuổi tiến hành khế ước pháp thuật một thời gian trước đã bị áp xuống, nhưng Lucius không quá để ý. Y biết, điều y cần chỉ là sự thật có tin

đồn này, vì chỉ cần nó tồn tại thì một ngày nào đó có việc nào đó xuất hiện vấn đề, tin đồn này sẽ trở thành một nước cờ tốt nhất đả kích Dumbledore, hơn nữa căn bản không cần y phải tự ra tay.

Danh tiếng của Draco và Harry tăng cao chưa từng có ở Hogwarts, đừng nói là động vật nhỏ Hogwarts, ngay cả Beauxbatons và Durmstrang cũng công khai hay âm thầm tiến gần tới họ, cố gắng chuẩn bị vì lời mời vào dạ hội Giáng sinh.

Cái gọi là một người đắc đạo gà chó lên trời, rất nhanh, phong trào này lan tràn tới quanh người Harry và Draco, Neville và Cedric thì may rồi, ngay khi biết dạ hội Giáng sinh thì Cedric và Neville phân biệt mời Pansy và Hermione, rồi sau đó có một đôi nhanh chóng xác định quan hệ người yêu, tuy rằng cho đến khi bài thi thứ nhất kết thúc Harry và Draco mới chú ý tới trong đám bạn của họ lại có thêm một đôi.

Nhưng vài năm thân thiết không phải là giả, mọi người đều có thể hiểu được tính tình của Hermione kết hợp với tính tình của Neville sẽ không xảy ra vấn đề gì, vì thế tất cả mọi người đều chúc mừng một cách chân thành.

Cedric và Neville xem như né tránh, vài vị quý ông khác hiển nhiên cũng không có vận may như vậy, Draco và Harry là khu trọng điểm thì không nói, Blaise và Aquila cũng bị theo dõi.

Là người thừa kế Zabini, lễ nghi hay gia thế của Blaise đều là hạng nhất, dù làn da hơi nâu nhưng trong mắt người khác đó cũng chỉ là màu nước khác thôi, không có tỳ vết nào. Hơn nữa đôi mắt hoa đào và gương mặt đẹp trai, Blaise là một trong những đối tượng được các phù thủy nhỏ theo đuổi.

Là người thừa kế Prince Aquila lại càng được chào đón, dù Aquila không nói nhiều, trong mắt người khác cũng không có cảm xúc gì, nhưng những cô bé có đầu óc đều cho rằng chỉ những đàn ông như vậy mới đáng tin cậy. Không chỉ nói cậu là anh trai song sinh của Draco và con lớn nhà Malfoy, mà còn gia tộc Prince, bậc thầy độc dược trẻ tuổi nhất thức tỉnh huyết thống tinh linh hắc ám cũng đứng sau lưng họ thì còn có gì đáng lo lắng nữa?

Bởi vậy, cô bé bên cạnh Blaise rất nhiều, mà bên cạnh Aquila lại… càng nhiều.

Vì thế, Draco đã liên tục lạnh mặt mấy ngày nay, khi mà Aquila và cậu khôi phục lại quan hệ trước kia thì Draco lại bắt đầu trốn tránh Aquila.

Các quán quân phải tham dự dạ hội Giáng sinh, còn phải nhảy mở màn. Harry còn chưa tính, là một quý tộc, lựa chọn một bạn nhảy ở trường hợp công khai là một chuyện cực kỳ có ý nghĩa. Nói cách khác, Draco mời ai thì người đó rất có thể sẽ trở thành nữ chủ nhân tiếp theo của gia tộc Malfoy.

Trong lòng Draco thì người xứng đôi với mình và gia tộc Malfoy chỉ có mình Aquila, nhưng Aquila thì sao?

Đây mới là chỗ mà Draco bối rối, nghĩ thế nào cũng không có lý do mời anh mình làm bạn nhảy, nếu tuổi mình nhỏ hơn hoặc lớn hơn một ít cũng được, cái trước có thể lấy cớ là nhỏ, cái sau thì có thể lấy cớ muốn cẩn thận, nhưng giờ lại ở giai đoạn nửa vời, căn bản Draco không có lý do mở miệng.

Draco không thoải mái, Aquila cũng không vui vẻ gì. Tuy mấy năm trước Draco cũng đã đủ nổi bật ở Hogawrts, nhưng khi đó bên cạnh em ấy còn có mình, ai cũng không dám làm quá.

Nhưng giờ thì tốt rồi, có đôi khi mình bị bò lên thì không nói Draco còn thường xuyên mất tích, làm Aquila đã sắp mất kiểm soát – đó là Dra của cậu, ngay từ đầu đã là của cậu.

Ngay khi Draco và Aquila anh đuổi em chạy thì một tin tức bùng nổ chuyển dời sự chú ý của các phù thủy nhỏ khỏi anh em Malfoy một ít. Bạn nhảy của Harry đã xác định, là Blaise Zabini.

Nếu nói tới quan hệ giữa hai người thì cũng kỳ lạ, Blaise nhìn Harry bị vây lấy, nhưng cậu không hề có ý đi lên giải vây, một mặt Harry còn chưa chính thức tiến vào giới quý tộc, chỉ một bạn nhảy vào dạ hội Giáng sinh cũng không chứng minh được điều gì; mặt khác, Blaise cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu ý của Harry, cậu tin hành động của mình mấy năm trước cũng không uổng công, kinh nghiệm nhà Zabini nói cho cậu biết, thói quen là một thứ còn đáng sợ hơn cả tình yêu.

Quả nhiên, sau khi Blaise bị cuốn lấy vài ngày, lửng nhỏ Harry đen mặt kéo Blaise ra khỏi đám vòng tròn của các cô bé, rồi mạnh mẽ đập vào môi Blaise, "Cậu ấy có bạn nhảy, tôi cho rằng điều này rất rõ ràng." Thậm chí cậu còn dùng giọng quý tộc mà Blaise dạy mình.

Các phù thủy nhỏ sửng sốt, rồi bối rối, không cam lòng và hưng phấn, một lúc sau, khi Harry biết mình đã làm gì Blaise thì cậu đỏ mặt, lảo đảo chạy đi. Để lại Blaise đứng một mình cười run người, ném một cái chớp mắt, "Xin lỗi, tôi đã nhận lời mời rồi." Sau đó đuổi theo Harry.

Các phù thủy nhỏ vây quanh hỏa tốc tuyên truyền đề tài này, không đến nửa ngày đã truyền khắp Hogwarts.

Sau bữa tối, Draco cố ý đợi Blaise về ở phòng sinh hoạt chung.

"Cậu nghĩ tốt rồi?" Cậu "bụp" một cái khép sách lại, tay đỡ cằm.

"Đương nhiên rồi, mình nghĩ cậu đã sớm biết." Blaise mặt mày đầy ý cười, dường như mấy ngày nay là vài ngày cậu thỏa mãn nhất vậy.

"Đáng sao?" Khi Blaise xoay người sắp đi thì cậu nghe thấy Draco hỏi, nhưng câu hỏi này không giống như đang hỏi cậu mà như đang hỏi bản thân cậu ấy hơn. Trong nháy mắt, Blaise đặt tay lên ngực nói, "Đáng, Draco, có một số thứ ở đây, nhưng nếu cậu không tóm lấy thì một ngày nào đó cậu ta sẽ đi mất." Blaise có ý dùng từ "he".

Nhưng Draco như không chú ý, khi tiến vào phòng ngủ nhìn Aquila lại càng buồn bực.

"Dra, rốt cuộc em làm sao vậy?" Aquila day day trán, trong thời gian này cậu vừa muốn kiểm tra trứng vàng, vừa lo lắng chuyện Draco và dạ hội, còn phải đè nén dục vọng độc chiếm của mình, Merlin biết cậu đã phải nhẫn nhịn để không hỏa thiêu cái đám người tới gần Draco đến thế nào. Nhưng không được, cậu nhớ tới điều kiện của Lucius và Snape, nhẫn nại, cậu nói với mình.

"Không sao cả," Draco xoay người đắp chăn, "Vốn cũng không sao." Cậu vừa nói vừa mở to mắt nhìn phía trước, dù trong đó không hề có tiêu cự.

Sau lưng cậu, Aquila buồn bực tóm tóc mình, thôi, thật sự không được thì mặc Dra một thời gian, tóm lại giờ hai cha và các ông đang nhìn, cậu nên ngoan ngoãn một chút.

Suy nghĩ của Aquila không tồi, chỉ tiếc Merlin cũng không định để cậu như ý mình. Ngay ngày hôm sau cậu hạ quyết tâm đã xảy ra một chuyện, cũng là chuyện này khiến Draco hoàn toàn dựng lông.

Chuyện xảy ra vào một bữa trưa rất bình thường, trong lễ đường Hogwarts, Draco ăn xong cơm trưa rồi định uống một cốc sữa. Thật ra thói quen này rất kỳ lạ, nhưng thói quen là thói quen, một cốc sữa mà thôi, ai cũng không quá để ý.

Tuy nhiên ngày đó Draco lại đang giận dỗi Aquila, Aquila im lặng thật lâu rốt cuộc Draco đưa cốc sữa ban trưa của mình tới trước mặt Aquila. "Chỉ cần anh uống hết thì em sẽ tha thứ cho anh."

Khác với Draco, nói tới ba thứ mà Aquila ghét nhất thì sữa chắc chắn sẽ có tên trong đó, nhưng nhìn nhìn gương mặt hơi đắc ý của Draco, Aquila nhếch nhếch miệng, vẫn uống sạch cốc sữa.

Draco nhìn mặt Aquila nhăn nhăn, trong lòng giảm đi sự tức giận vì các phù thủy nhỏ quấn quanh Aquila, khi cậu định nói gì đó để đỡ mất thể diện, đã thấy Aquila đứng bật dậy, rồi dùng ánh mắt chỉ chăm chú nhìn mình mà nhìn về phía một nữ sinh Gryffindor năm thứ tư.

Không đợi Draco kịp phản ứng, Aquila đã sải bước đi qua. Bên cạnh nữ sinh mái tóc ánh lam, Aquila cúi đầu theo tiêu chuẩn quý tộc, đôi mắt đen huyền nhìn chằm chằm nữ sinh, dường như trong giây phút ấy, cậu chỉ nhìn thấy một mình nữ sinh đó trên toàn bộ thế giới vậy.

"Sự xinh đẹp của em chiếu sáng thế giới trong tôi, tuy còn không biết tên em, nhưng xin tha thứ tôi vô lễ, tôi muốn mời em làm bạn nhảy vào lễ Giáng sinh của tôi." Nói xong cậu hoàn mỹ cầm lấy tay đối phương, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay.

"Ồ—!" Toàn bộ lễ đường Hogwarts ồ lên, ai cũng không ngờ Aquila bình thường không thu hút lắm lại cũng có phong cách quý tộc như vậy, nhất là khi được đôi mắt đó nhìn, càng cảm nhận một sức quyến rũ độc đáo – trong mắt cậu ấy chỉ có mình bạn mà thôi.

Cô bé Gryffindor giật mình, rồi liếc Draco một cái, sau đó gật đầu đồng ý. Draco xiết chặt dĩa ăn, cậu không nhìn sai tầm mắt cô bé kia, trong đó chỉ có kinh ngạc.

"Xin lỗi, tôi làm phiền, anh trai của tôi còn chút việc." Draco nhanh chóng tới cạnh Aquila, chuyện này không bình thường, trên thực tế không bao lâu khi Aquila nói ra, thì toàn bộ tư liệu của cô bé kia đã được Blaise khai báo.

Mina Valars, nữ sinh Gryffindor năm thứ tư, Máu Bùn.

Mina là một phù thủy Muggle! Tuy hiện tại giới phù thủy không còn thành kiến nghiêm khắc về huyết thống nhưng một Máu Bùn vẫn rất khó được các quý tộc máu trong chấp nhận, căn bản Aquila không để ý ai trừ người thân, sao có thể yêu một Máu Bùn không quen biết chứ.

Càng khiến Draco để ý chính là Aquila còn hôn cô ta! Dù chỉ là mu bàn tay nhưng anh ấy hôn cô ta! Quả thực đã dẫm lên vạch giới hạn của Draco.

Trên đường kéo Aquila tới hầm, Draco vừa kéo vừa âm thầm hạ quyết tâm: dù là vì sao, chắc chắn cậu phải nhanh chóng tóm được Aquila. Nhưng trước đó, cậu liếc liếc anh trai vẻ mặt mê man, dù là Tình Dược nhưng anh ấy cũng đừng hòng mình dễ dàng tha thứ nhá!

169. Quyển 3 - Chương 169: Sau Tình Dược

"Mùi của cánh dơi và nọc rắn, độc dược cấp A." Snape thấy con lớn nhà mình bị con thứ kéo vào hầm, trong tay Draco còn nắm chặt một cốc sữa. Chỉ nếm thôi Snape đã xác định ra hai thành phần chủ yếu trong đó, "Tình Dược cao cấp nhất, sản phẩm chỉ có ở chợ đêm, chuyện gì vậy?"

"Papa, có người cho nó vào trong sữa của con, hôm nay Aquila uống sữa." Draco lời ít ý nhiều.

"Lucius," Snape trực tiếp lấy gương hai mặt, tuy rằng Lucius đang ở ngay trong Hogwarts nhưng vì tình trạng cơ thể của Snape, y vẫn dùng gương hai mặt để tiện cho Snape có thể tìm y bất cứ lúc nào, "Aquila bị người ta hạ Tình Dược, tôi cần anh tới hầm ngay lập tức."

Lucius trong gương hai mặt gật đầu tắp lự, y đang đi trong hành lang Hogwarts, dù cực kỳ lo lắng nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi.

"Dra, để anh trai con uống Dược ngủ trước, rồi chờ cha con tới hãy nói." Snape biết sức mạnh của Tình Dược loại này, bây giờ Aquila còn có thể ngoan ngoãn đi theo họ mà không vây quanh người hạ Tình Dược thằng bé cũng đã nói lên ý chí thằng bé kiên định, có lẽ vì… anh suy nghĩ nhìn Dra nhà mình, nhớ tới lời của Aquila.

Draco mím chặt môi, hiện tại không phải lúc cáu kỉnh, nhưng nếu cậu biết là ai làm, cậu, Draco Prince Malfoy thề sẽ bắt hắn phải trả giá.

Uống Dược ngủ Aquila nhanh chóng ngủ say, có lẽ vì sơ hở tâm lý do Tình Dược mang lại, một tay Aquila vẫn nắm chặt Draco, không chịu buông ra. Mà Draco không thèm để ý, bản năng ỷ lại của Aquila khiến cậu giảm tức giận một chút.

"Sev, sao vậy?" Lucius mở cửa hầm, Snape trực tiếp hỏi, "Đám Tình Dược cuối cùng nửa năm trước tiêu thụ thế nào?" Vì mang thai, Snape không làm độc dược, chỉ cần người kia mua độc dược ở chợ đêm nước Anh thì Tình Dược kia căn bản là làm từ tay Snape.

Lucius trực tiếp lấy ra một quyển liên lạc hai bên, loại sản phẩm luyện kim đơn giản này hiển nhiên bắt đầu được sử dụng phạm vi lớn dựa theo quan hệ thân thiết giữa Chúa tể Hắc ám đời trước và gia tộc Malfoy.

"Tháng gần đây nhất chỉ bán ra một chai, cho một phù thủy nam." Lucius nhanh chóng có câu trả lời, khác với kinh doanh độc dược công khai của gia tộc Prince, ngay từ đầu, bộ phận chợ đêm do gia tộc Malfoy phụ trách.

"Aquila uống Tình Dược này, vì hiệu quả liên tục duy trì trong một thời gian dài nên giải dược bình thường không có tác dụng." Snape cũng không nói nhiều, "Trong gian độc dược ở biệt thự Prince còn thừa một ít, lát nữa anh đi lấy về." Tình Dược không phải thuốc độc, vì thế nên kiểm tra độc là không thể.

"Con đi lấy." Draco chợt lên tiếng, cậu biết cha mình ở Hogwarts là có lý do, nếu như vậy, Lucius đột nhiên biến mất sẽ có thể bại lộ, chi bằng để mình đi.

"Draco, đừng làm rộn!" Snape lạnh giọng nói, cũng không phải giận vì đứa con nhỏ, chỉ là tính tình của Snape trong lần mang thai này thật sự không tốt, "Hogwarts không thể sử dụng Khóa Cảng, lò sưởi cũng không trực tiếp tới biệt thự Malfoy, tôi cho rằng, cậu chủ Malfoy cũng không quên, hiện tại còn không biết là kẻ nào đã bỏ tên cậu ta vào Chiếc Cốc Lửa."

"Cha." Draco nhìn về phía Lucius, trong mắt lam xám ngập tràn kiên định, "Con thì không sao, ra lò sưởi thì con sẽ dùng Khóa Cảng tới thẳng biệt thự Prince, Valar sẽ cho con vào. Cha, con biết người ở đây còn có nhiệm vụ khác, tin con đi, con có thể chăm sóc tốt cho mình."

Lucius suy nghĩ nhìn Aquila nắm chặt tay Draco, nửa ngày mới thở dài, lập tức khôi phục giọng điệu vốn có, "Tin rằng người thừa kế Malfoy sẽ biết cái gì là đúng." Rồi y cúi người, khẽ nói một câu bên tai Draco, "Bên kia lò sưởi là Đường Bàn Xoay."

Nhìn Draco nhẹ nhàng "gỡ" tay Aquila xuống, rồi còn cẩn thận cho vào chăn, Lucius che đi cảm xúc của mình.

Rất nhanh, Draco biến mất trong ngọn lửa xanh lục. "Sev, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lucius cau mày, "Vì sao lại là Aquila?"

"Là Dra." Snape day day trán, lần mang thai này khiến anh cực kỳ áp lực, "Qui uống sữa của Draco, mục tiêu của người kia chính là Dra."

Lucius đau lòng ôm Snape vào lòng mát xa giúp anh, "Tên."

"Mina Valars, phù thủy Gryffindor năm thứ tư."

— Tôi là đường ranh giới Qui bị kê đơn —

"Theo lệ thường, mỗi ngày ăn cơm trưa xong con sẽ uống sữa." Draco thuận lợi lấy giải dược từ gia tộc Prince, sau khi cho Aquila đang nằm trong phòng ngủ uống xong thì cậu tới trước mặt hai cha rồi kể lại. "Anh uống sữa rồi trực tiếp đứng dậy đi tới cạnh nữ sinh kia, mời cô ta làm bạn nhảy lễ Giáng sinh…" Draco cũng không biết, vì cậu vẫn không che dấu trước Snape và Lucius nên cảm xúc trên mặt cậu là sự đố kỵ rõ ràng.

"Nữ sinh kia kinh ngạc liếc con một cái, rồi vui mừng nhìn anh. Sau đó cô ta đồng ý rồi con dẫn anh đi." Đây là chỗ Draco ảo não nhất, chuyện xảy ra quá nhanh, cậu không kịp ngăn cản.

Một lúc sau, trong phòng vẫn im lặng.

"Dra, con nghĩ thế nào?" Lucius hỏi người kế thừa của mình.

"Mục tiêu của nữ sinh kia là con, nhưng cô ta cũng không từ chối lời mời của Aquila." Draco ép mình tỉnh táo lại rồi chậm rãi phân tích. "Mina Valars, phù thủy nhỏ Máu Bùn Gryffindor năm thứ tư, thành tích thường thường, cô ta không có khả năng, cũng không có con đường đến chợ đêm mua Tình Dược, kẻ đứng phía sau cô ta ngắm vào con, còn chuyện cô ta có biết không thì vẫn chưa thể phán đoán."

"Tốt lắm." Lucius vui mừng nói, tục ngữ nói quan tâm sẽ bị loạn, nhưng Draco có thể có lý trí bình tĩnh phân tích thật sự là không dễ dàng. "Sau cô ta dù là kẻ nào, mục tiêu đều là gia tộc Malfoy, hơn nữa, rất có thể hắn chính là kẻ bỏ tên con vào Chiếc Cốc Lửa."

Đây là suy đoán của Lucius, căn cứ vào "tương lai", nguyên nhân Kẻ Được Chọn được chọn rất đơn giản – Chúa tể Hắc ám cần máu của nó để sống lại; nhưng Draco bị vạ lây thì không thể nào hiểu nổi, càng nghĩ, rốt cuộc Lucius nhớ tới một tin tức lấy được từ Mina mấy tháng trước – không ít Tử thần Thực tử trung thành đều hận gia tộc Malfoy, dù sao trung thành cũng có nghĩa là đại diện cho tầng cao, tuy lúc trước kẻ thực sự biết Lucius đã từng trung thành Chúa tể Hắc ám chỉ có Orion, Regulus, Mina Prince và bản thân Chúa tể Hắc ám, nhưng cũng không có nghĩa Tử thần Thực tử trung thành không nhận ra Chúa tể Hắc ám "mặc kệ" gia tộc Malfoy. Chỉ dựa vào điều đó thì hành vi của gia tộc Malfoy sau chiến là phản bội trực tiếp.

Bởi vậy, bắt gia tộc Malfoy phải trả giá… lý do này cũng là lý do duy nhất có thể giải thích vì sao Draco bị lôi vào.

Nhưng Tình Dược lần này… khi Draco không có ở đây Lucius và Snape đã thảo luận, cuối cùng hai người nhận định, nếu bài thi đầu tiên không trở thành vật chướng ngại của Draco, mà lại khiến thanh danh của gia tộc Malfoy cao thêm một bậc thì sẽ khiến kẻ đó khó chịu, "Bắt người thừa kế Malfoy mời một Máu Bùn vào dạ hội đầu tiên khi tiến vào giới xã giao" chính là trả thù người thừa kế Malfoy.

Dù hiện tại lý luận huyết thống không còn mạnh mẽ như trước nhưng thế gia quý tộc máu trong vẫn rất ít khi liên hôn với Máu Bùn, huyết thống pha loãng không chỉ là kỳ thị, nhìn Lily thì biết, vì cưới cô ta nên Potter không có tư cách kế thừa biệt thự Potter trước khi có người thừa kế. Trong tình huống như thế, vào dạ hội đầu tiên Draco mời một Máu Bùn, lại còn trước mặt Beauxbatons và Durmstrang, về sau rất khó sẽ có các tiểu thư quý tộc lựa chọn Draco, nếu làm không tốt, gia tộc Malfoy sẽ bị các quý tộc bài xích ít nhiều – không liên quan tới thực lực gia tộc Malfoy.

Chỉ tiếc, kế hoạch này lại không thành công, không nói tới Aquila người thừa kế Prince mời một Máu Bùn không phải chuyện to lớn gì khi mà nghỉ hè năm sau Aquila mới chính thức tiến vào giới xã giao, trước đó thì không đáng so đo đã là quy củ bất thành văn của quý tộc. Hơn nữa, Lucius nhìn con thứ đang cố ép mình bình tĩnh lại trước mặt, về sau có cần một vị tiểu thư quý tộc hay không thì còn phải xem đã.

"Mấy ngày nay con chú ý một chút, Gryffindor kia chắc chắn sẽ còn tiếp xúc với kẻ đứng sau cô ta, chuyện này giao cho con." Lucius nghĩ nghĩ, vẫn quyết định tạo một cơ hội cho Aquila, là một người cha, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, "Aquila sẽ không thể hủy bỏ lời mời, Dra, con đã tìm được bạn nhảy chưa? Đây chính là dạ hội đầu tiên con đại diện cho gia tộc Malfoy."

Snape sâu sắc cảm nhận được hàm ý của bạn đời nhà mình, anh há miệng lại bị ánh nhìn của Lucius cắt ngang.

"Con đã biết." Draco cúi đầu, không thấy Lucius và Snape đang "giao tranh", tuy cậu rất khó chịu nhưng đây là biện pháp tốt nhất vào lúc này, về kẻ đứng sau kia, hừ!

Nói xong, Draco xin vào phòng ngủ chăm sóc Aquila, Lucius và Snape đồng ý. Ngay khi cửa đóng lại, Snape nhỏ giọng, "Luci, anh biết rõ đây là đang mạo hiểm!"

Lucius cẩn thận ôm Snape vào ngực, tay đặt trên cái bụng hơi nhô ra của Snape, "Sev, bên Mina đã sớm không thể trụ được nữa, tinh thần cô ta ngày càng không chống đỡ nổi, em biết đó, Hogwarts xuất hiện một "sự cố", chúng ta phải tăng thêm lợi thế."

Snape sao lại không biết chứ, anh ảo não nhìn bụng mình, đứa bé này… thật sự tới không đúng lúc.

Thông qua kết nối linh hồn, Lucius cảm nhận bạn đời mình đang buồn bực, "Không sao cả, tôi đã tính rồi, mấy ngày nữa tôi sẽ thả Peter ra, tin tưởng kẻ kia sẽ tin con chuột dơ bẩn đó."

170. Quyển 3 - Chương 170: Đẩy Tay Sau Lưng

Sau khi tỉnh lại Aquila bị Draco lải nhải tới một tiếng đồng hồ, nội dung từ việc không cẩn thận uống sữa đến việc không để ý mình thời gian trước, thậm chí còn kể lại đợt giận dỗi vào năm nhất.

Aquila cũng không phản bác, cậu biết là lỗi của mình, theo lý cậu có thể ngửi ra được mùi lạ trong cốc sữa, chỉ là vì Draco đưa cậu nên cậu mới uống không do dự.

Cuối cùng, Draco mới nói, "Cha bảo để chúng ta tự giải quyết, từ giờ tới dạ hội Giáng sinh, anh cũng có thể đi theo Gryffindor kia."

Aquila ngạc nhiên nhìn Draco, suy nghĩ đầu tiên có phải đó là thủ đoạn Lucius tách họ ra không.

Nếu Lucius biết ý tốt của mình khiến Aquila nghĩ vậy thì chỉ sợ cả đời này Lucius sẽ không đồng ý cho Aquila và Draco đến với nhau mất.

"Nhưng mà," Draco ủ rũ mặt, "Trong lớp thì không được, ăn cơm cũng không được, và sau cơm chiều phải trở về." Hạn chế này, tính toán đâu ra đấy thời gian Aquila có thể ở cạnh Mina kia chỉ từ sau buổi học chiều tới bữa cơm chiều.

Mắt Aquila trở nên hiền hòa, Draco đang để ý cậu, dù có lẽ chính Draco cũng không biết, "Hơn nữa, hành động trước đó không được xuất hiện lần nữa." Draco nói xong rồi xoay người ra khỏi cửa.

Aquila đứng đó suy nghĩ, hành động nào nhỉ? Cậu lập tức nhớ tới cái hôn trên mu bàn tay cô nữ sinh kia, rồi chạm môi mình nở nụ cười, cậu có nên tin rằng Draco cũng đang thích mình, thích giống như người yêu không nhỉ.

Vài ngày sau, kỵ sĩ Slytherin và một Máu Bùn Gryffindor "cùng tắm bể tình" trở thành tin tức đầu đề tại Hogwarts, ngoài dự đoán là dường như Draco không để ý gì đến chuyện này, chỉ là trong mắt người ngoài, khoảng cách hai anh em xa hơn nhiều.

Đối với chuyện này phần lớn phù thủy nhỏ đều rất vui mừng, anh em Malfoy không ở cạnh nhau sẽ không còn kỳ đà cản mũi, họ cũng có cơ hội. Cụ thể là bên cạnh Draco lập tức có không ít người, hơn nữa trong quá trình Aquila và Mina Valars "hẹn hò" cũng "vô tình gặp được" cả đám trai và gái.

Hiện tượng đó cũng tạo ra phản ứng khác nhau của hai anh em – Draco nhanh chóng mời Alasta Greengrass Slytherin năm thứ ba làm bạn nhảy, gia tộc này vẫn luôn không nổi bật sau chiến, lần này lại được chọn là bất ngờ, chẳng qua họ không biết Draco đột nhiên nhận ra mái tóc vàng của Alasta không tồi thôi; còn Aquila nể mặt Mina từ chối tiếp xúc với bất cứ ai, cũng khiến lòng hư vinh của người sau được thỏa mãn tới cực hạn.

Nhưng theo thời gian, Aquila bắt đầu có vẻ hoảng hốt trước mặt Mina Valars, cũng khiến cô ta chột dạ, có phải hiệu quả Tình Dược người kia đưa cho mình đã qua rồi không. Tuy người kia nói đừng đi tìm hắn, hắn chỉ đồng tình với mình thôi, nhưng Mina rất tiếc Aquila. Dù mục tiêu ban đầu của cô ta là Draco, sức quyến rũ của hoàng tử nhỏ bạch kim quá lớn, nhưng thực sự ở cạnh nhau cô ta mới biết được Aquila thích hợp trở thành chồng mình hơn.

Chỉ cần có thể tóm được Aquila, Mina Valars thầm nghĩ, cô ta cũng có thể trở thành một quý tộc ở giới phù thủy.

Vì thế, sau khi xin lỗi và chào tạm biệt Aquila thì Mina vòng vèo tới hầm. Cô không chú ý tới đám vật nhỏ Snape đặt ở cạnh văn phòng Moody, trực tiếp gõ cửa phòng làm việc của Moody, "Giáo sư Moody, con là Mina Valars, có một vấn đề con không rõ lắm."

Ở chỗ rẽ trong hầm, dưới áo tàng hình Draco nắm chặt tay Aquila bên cạnh, vì kích cỡ áo tàng hình của Harry nên Draco gần như được Aquila ôm vào lòng. "Em đã biết là ông ta mà, ngay từ đầu ông ta đã không thích em rồi." Draco khẽ nói, khi Aquila nói cho cậu biết Mina "xin phép", cậu liền kéo Aquila bắt đầu theo dõi, vì thế cậu đã sớm mượn áo tàng hình của Harry rồi.

"Cha đã sớm chú ý tới Moody," Hiển nhiên Aquila rõ ràng hơn Draco, "Chúng ta chỉ cần biết Moody làm là được rồi, chuyện còn lại thì không cần chúng ta lo." Vì cố gắng nói nhỏ, bờ môi cậu chạm phải vành tai Draco.

Vành tai Draco chậm rãi đỏ lên, dường như cậu vừa mới nhận ra tư thế của mình và Aquila, "Vậy… chúng ta cứ thế bỏ qua?" Cậu nói hơi lắp bắp, nhưng vẫn rất không cam lòng.

Aquila buồn cười nhìn biểu hiện của Draco, trong lòng hơi ngứa, "Chỉ là mệt chút thôi, dù sao anh đã mời rồi, người uống cốc sữa kia không phải em." Cậu hiểu được tình thế của gia tộc Malfoy, "Chúng ta đi báo cáo với cha, rồi nghiên cứu quả trứng vàng của em, nếu anh nhớ không lầm thì em còn chưa biết manh mối bài thi thứ hai đâu."

— Tôi là đường ranh giới Draco và Aquila báo cáo kết quả —

Snape không hề ngạc nhiên bởi kết luận của Aquila và Snape, dù sao đám vật nhỏ kia đã chứng minh rất nhiều vấn đề, anh rất hài lòng khi con mình không lén đi vào mà trực tiếp đi ra, sau khi bảo Draco chăm chú chuẩn bị cho bài thi thứ hai thì anh trực tiếp nối gương hai mặt với Lucius.

Trong khoảng thời gian này Lucius luôn nghiên cứu cách xử lý Peter, y vốn định khống chế Peter như Mina Prince nhưng đối phương kháng cự y và tình trạng của Mina Prince khiến Lucius hơi lo sợ. Hơn nữa trong lĩnh vực Bế quan Bí thuật và tạo ký ức giả thì Lucius không bằng Snape, nhưng Snape lại đang ở trong thời

kỳ chỉ nên sử dụng một phần nhỏ pháp thuật, nói cách khác, muốn Peter phục vụ họ như Mina là không thể.

Vậy làm sao có thể để Peter phát huy giá trị lớn nhất chứ? Cuối cùng vẫn là do Gellert cáo già ra ý kiến, mượn Dược thôi miên Snape phát minh năm đó, Lucius hoàn toàn có thể bắt Peter vài ngày sẽ trở lại một nơi cố định, đến lúc đó sẽ dùng Chân Dược hay Chiết tâm Trí thuật.

Cứ thế mãi sẽ sinh ra tính kháng dược, nhưng Thi đấu Tam Pháp thuật cũng chỉ có mấy tháng thôi không phải sao?

Lucius tiếp nhận đề nghị này, sau khi Snape thông báo Moody khác thường thì y trực tiếp vào địa lao gia tộc Malfoy cố ý để lại "sơ hở", và còn nghi ngờ thân phận của Moody.

Quả nhiên, vài ngày sau, con chuột vốn gầy queo trộm chạy vào văn phòng Moody, sau khi xác nhận thì gã biến thành một người đàn ông thấp bé trước mặt Moody, "Tôi là Peter Pettigrew, mang tôi đi gặp lord."

Moody lớn tiếng công khai xin phép đi Hogsmeade đã hoàn toàn bại lộ thân phận của gã, Snape và Lucius cũng xác nhận phần tương lai này không thay đổi, Moody căn bản chính là Bartemius Crouch.

Dumbledore cũng phát hiện ra sự kỳ lạ, trong thời gian này, vì Chúa tể Hắc ám đời trước chợt "thích" đi dạo Hgowarts nên bình thường đều có thể thấy bóng dáng Gellert ân cần đi theo bạn đời ông. Vì không để mình khó chịu, Dumbledore ở trong phòng làm việc vài ngày, cũng bởi vậy mà bỏ lỡ lời mời của Aquila.

Nhận được tin tức, Dumbledore nhận ra sự khác thường, chỉ là vì cụ cũng không ở hiện trường để đưa ra suy đoán chính xác nhất.

Nhưng Moody lại khác, bản thân Dumbledore biết Moody trong "tương lai" bị giả mạo, hiện tại gã yêu cầu đi Hogsmeade thật sự không bình thường, khi mà Hogwarts đang là lúc tiếp đón trường khác, Kẻ Được Chọn "rõ ràng" bị người khác hãm hại. Đã từng là Thần Sáng và là thành viên của Hội Phượng Hoàng, Moody thật sẽ không thể nào rời đi.

Bởi vậy, Dumbledore quyết định lén lút cùng đi, nhưng cụ thật không ngờ, lần này Moody ra ngoài không phải vì liên lạc với ai, mà cụ cũng gặp được người mà cụ không dự đoán được.

Trong sự bình tĩnh phồn vinh của Hogwarts thì thế lực mấy bên bắt đầu âm thầm chuẩn bị, các phù thủy nhỏ lại rất hòa bình.

Aquila giảm hẹn hò với Mina Valars, lý do là "phải giúp em trai phá trứng vàng". Draco thì càng rõ ràng, cậu chỉ mời một bạn nhảy thôi không phải sao, như vậy chỉ cần không phải dạ hội thì họ không cần ở cạnh nhau làm gì.

Chẳng qua, Draco và Aquila không hề tiến triển với nghiên cứu trứng vàng, mỗi lần Draco nghe thấy tiếng thét bên trong trứng vàng đã cảm thấy phiền, Aquila am hiểu độc dược và thần chú, Draco thì nghiên cứu về trận pháp và một ít sinh vật quý hiếm. Chỉ là họ không phát hiện ra tiếng thét trong trứng vàng là một ngôn ngữ, ngôn ngữ của người cá.

Cho đến vài ngày trước dạ hội, đáp án này mới được Blaise cà lơ phất phơ nói ra, khi cậu nói, Harry đang ngồi cạnh, vẻ mặt vui mừng – họ cũng vừa mới vô tình phát hiện ra thôi.

"Chúng tôi lấy đi cái mà bạn sẽ nhớ ghê lắm… một tiếng đồng hồ dài bạn sẽ phải tìm… nó sẽ không trở lại…" Draco khẽ lặp lại vài câu hát, bên kia Hermione đã lên tiếng, "Căn cứ vào "Hogwarts – một lịch sử" thì trong hồ Đen có một bộ lạc người cá, có vẻ như bài thi thứ hai là các cậu phải vào trong hồ Đen, Merlin ơi! Đây chỉ mới tháng hai thôi!"

Neville đúng lúc đưa cho bạn gái một chén trà, "Cỏ mang cá, nó có thể khiến người ta mọc ra mang cá, tự do bơi dưới nước, thời gian chỉ có một tiếng." Trong thảo dược học, Neville có quyền lên tiếng, nhất là mấy ngày nay cậu đều đi theo Hermione tới lật sách thư viện.

"Cỏ mang cá, là cái thứ giống như đuôi con chuột màu xám sao?" Draco lộ vẻ chán ghét, "Thật sự là không phù hợp với thẩm mỹ nhà Malfoy."

Harry cũng không để ý lắm, "Chỉ cần có tác dụng là được, không biết "thứ mà bạn sẽ nhớ ghê lắm" là cái gì nhỉ?"

"So với điều đó thì mình càng muốn biết, làm sao cậu phát hiện phải đặt trứng vàng vào trong nước mới nghe được giọng nói vậy?" Pansy uyển chuyển dùng cây quạt che mặt mình giả vờ xấu hổ.

Mặt Harry đỏ lên, cậu lắp bắp chào rồi đi, Blaise cười hàm ý phía sau cậu.

171. Quyển 3 - Chương 171: "thu Hoạch" Bất Ngờ Của Dumbledore

Bọn nhỏ vui cười như một nguồn sáng ấm áp nhất trong trời đông giá rét này, nhưng ở nơi không được chiếu sáng thì âm mưu đã bắt đầu triển khai.

Nhờ vào Aberforth, Dumbledore nhẹ nhàng cùng Moody đi tới bên cạnh một cái phòng trên tầng hai quán Đầu Heo, Moody, a không, phải nên gọi gã là Bartemius. Crouch là một Tử thần Thực tử trung thành, không thể nào chỉ dựa vào một hai câu nói của Peter đã dẫn gã đi gặp lord, nhất là với tình trạng hiện tại của lord, chỉ có vài Tử thần Thực tử trung thành nhất mới biết, mà đó cũng được Bartemius coi là một loại vinh quang.

"Peter, mi nói mi là Tử thần Thực tử…" Vẫn là giọng nói khàn khàn của Moody, năm tháng ở Azkaban khiến Bartemius học được cách cẩn thận, dù bây giờ gã đứng một mình cùng với Peter, nhưng gã vẫn mang dáng vẻ của Moody.

Peter nghe vậy không hề do dự vén lên tay áo trái, trên cánh tay gã, một con rắn dữ tợn đang chui ra khỏi đầu lâu. "Ta có một tin tức quan trọng cần phải báo cáo với lord." Gã vừa thả tay áo xuống vừa nói.

Dumbledore ở bên cạnh cố gắng nhận ra giọng nói trong phòng, Moody khàn khàn, Peter khô khốc… không đúng, dường như trong phòng còn có sự hô hấp của người thứ ba.

"Vì sao ta phải tin mi? Vì sao nhiều năm như vậy mi vẫn không hề xuất hiện." Bartemius không nói tiếp, dù gã cũng rất tò mò về tình báo trong miệng Peter, nhưng gã sẽ không tự hành động nếu không có lệnh của lord.

"Mi chắc không biết ta là một Animagus không đăng ký." Peter không hề nao núng, gã bán đứng bạn thân của mình, bán đứng mọi thứ của mình, nhất là khi bị Lucius tra tấn tinh thần trong một thời gian rất dài, hiện tại Peter đã không còn là kẻ nhát gan nhất trong Nhóm Đạo tặc Gryffindor nữa, cố chấp, tra tấn và lo lắng hãi hùng trường kỳ khiến tính cách gã từ cực đoan bên này hướng sang cực đoan bên kia – hiện tại gã đã mang ý vò đã mẻ lại sứt, dù sao Remus gã mong nhớ vĩnh viễn sẽ không trở về, mà James và Sirius gã sợ hãi cũng đã biến mất.

"Ta biến thành một con chuột tránh ở gia đình phù thủy, để tìm thời cơ kiếm lord. Thậm chí ta còn đi theo con nhà họ tới Hogwarts, vào năm Kẻ Được Chọn nhập học, để giết nó ngay khi có yêu cầu." Peter nói đến đây, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, "Đều do bọn nhãi con nhà Malfoy kia, chúng dùng thủ đoạn nhốt ta lại, sau đó chính là Lucius Malfoy ép buộc và dụ dỗ…"

"Malfoy?" Bartemius cố ý ra vẻ giật mình, thật ra trong lòng đã sớm nguyền rủa Lucius.

"Đúng vậy, nhưng ta luôn giữ lòng trung thành với lord, gần đây chúng thả lỏng cảnh giác ta mới có cơ hội trốn thoát." Peter bổ sung.

"Vậy vì sao mi lại tới tìm ta?" Bartemius uống một ngụm Thuốc Đa dịch trong bầu rượu của Moody, gõ cái chân giả của Moody xuống sàn nhà.

"Chúng đã nghi ngờ thân phận của mi," Peter nói tới đây mang vẻ sung sướng khi người gặp họa, "Vì thế ta mới trốn tới đó, ta không chỉ trốn được mà còn có thể báo cáo một ít hành động gần đây của biệt thự Malfoy."

Sau khi nói xong, trong phòng im ắng một hồi.

"Ta muốn xin ý kiến của lord," Bartemius do dự một chút, cuối cùng vẫn nói, "Mi cứ ở đây trước, ta sẽ tìm người liên hệ với mi." Gã nghĩ nghĩ, lại bổ sung vài câu, "Khi không có ai mi vẫn nên giữ hình thái Animagus, dù sao một con chuột dơ bẩn sẽ dễ dàng bị người ta bỏ qua." Gã châm chọc một chút.

Sắc mặt Peter hơi cứng lại, "Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi." Gã cũng không nói gì thêm, dù sao giờ ngoài Chúa tể Hắc ám thì gã không thể đi đâu khác.

Ngay phòng bên cạnh khi Dumbledore cho rằng cuộc gặp gỡ này đã hoàn thành, còn lại chỉ cần nhìn chăm chú xem Peter có thể tìm được vị trí hiện tại của Tom hay không thì đột nhiên xảy ra sự cố. Tiếng hít thở của người thứ ba đột nhiên tăng mạnh, rồi liên tiếp là tiếng thần chú, mang theo tiếng kinh ngạc của Moody và sợ hãi không che dấu trong giọng nói của Peter, "S… Sirius!"

"Đừng gọi tên tao, mày gọi tên tao chỉ khiến tao cảm thấy ghê tởm!" So với mấy tháng trước, hiển nhiên Sirius càng gầy hơn, áo chùng phù thủy rộng thùng thình khoác trên người anh, như là một cây gậy đang được bọc bởi một cái túi rất to, mắt của anh hõm sâu xuống, ở dưới là quầng mắt đen sậm.

"Sirius, mi lại tự dâng mình lên cửa!" Bartemius, không, Moody trực tiếp giơ đũa phép mình lên, công bằng chỉ vào vị trí tim của Sirius, "Còn mi nữa, Peter Pettigrew, không phải mi đã chết rồi sao? Sao giờ lại còn sống? Ta sẽ tóm hết lũ chúng bay vào Bộ Pháp thuật!" Gã chính nghĩa nói mấy câu mà phủi sạch âm mưu với Peter vừa nãy, chỉ cần không có chứng cứ, ai cũng không tin Thần Sáng cũ, trợ lý hiệu trưởng Hogwarts cũ, thành viên Hội Phượng Hoàng sẽ có âm mưu với một Tử thần Thực tử cả?! Dù sao, bí mật trên cánh tay Peter không thể che đi được.

"Phi, đừng có mà giả vờ làm người tốt, mi khiến ta phải ghê tởm!" Sirius không hề nhìn Moody, anh dùng đũa phép trong tay chỉ vào Peter, "Mày cái đồ phản bội, nếu mày còn một xíu lương tri thôi thì mày hãy cùng tao bắt lấy Moody giả này, rồi đi tự thú."

"Hahahahaha!" Peter chợt cười phá lên, nhưng tiếng cười của gã ngập tràn nhát gan và điên cuồng, "S… Sirius cậu đùa gì vậy, tôi chỉ trung thành với… lord." Khi đối diện với Sirius, Peter vẫn nêu cao tuyên ngôn trung thành với Chúa tể Hắc ám, đương nhiên gã hận James và Sirius, nhưng gã cũng sợ họ, James và Sirisu đại diện cho thời gian gã bị mọi người khinh thường, đại diện cho phần thất bại nhất trong cuộc đời của Peter.

"Crucio!" Sirius ác ý mở miệng, một Lời nguyền Hành hạ đánh thẳng vào Peter, trong mắt anh, xẹt qua một tia sáng đỏ.

"Expelliamurs!" Moody cũng ra tay, nhưng Sirius linh hoạt hơn, chỉ có Peter sau khi bị trúng Crucio thì cuộn mình trên sàn nhà.

Ở phòng bên cạnh khi nghe tiếng gọi "Sirius" từ Peter thì Dumbledore hoàn toàn khiếp sợ, cả năm Sirius chỉ xuất hiện tại Hogwarts một lần rồi biến mất, một thời gian dài như vậy, rốt cuộc Sirius đã đi đâu? Và cả, làm sao anh ta biết hôm nay Bartemius và Peter sẽ gặp nhau ở đây?

Một câu nối một câu, Dumbledore day trán, trong khoảng thời gian ngắn, cụ không thể nào làm trống đầu óc. Chậm chạp như vậy, phòng bên cạnh đã đánh nhau, Dumbledore hít sâu một hơi, nói đến nói đi, Sirius cũng là ba đỡ đầu của Harry, hiện giờ Harry đã càng lúc càng tránh xa Gryffindor, một ba đỡ đầu thuộc về Gryffindor cũng đủ sức lôi kéo, dù sao Harry rất coi trọng mối quan hệ gia đình.

Nghĩ vậy, Dumbledore đá văng cửa, "Expelliarmurs!" Phù thủy trắng mạnh mẽ dùng thần chú giải giới thu thập Moody giả.

Gần như là cùng lúc, Sirius nhảy về phía Peter. "Ưm ưm ưm", cổ họng Peter khẽ kêu, Sirius không hề để ý, trước khi mọi người kịp phản ứng thì hắn đã bóp chết Peter bằng phương pháp hoàn toàn không thuộc về phù thủy.

"Petrificus Totalus, Stupefy, Silencio." Dumbledore dùng vài thần chú khống chế Moody vẻ mặt phẫn hận, thần chú tĩnh âm cuối cùng là vì bảo vệ Sirius, quán Đầu Heo là một nơi cực kỳ phức tạp, dù là Aberforth cũng có lúc sơ hở.

"Sirius, con trai của ta, anh vẫn quá lỗ mãng." Dumbledore hít một hơi dài, sau đủ các thần chú kiểm tra thì Peter Pettegrew đã chính thức chết.

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi báo thù cho James, rốt cuộc tôi đã tự tay giết chết kẻ phản bội kia, hahahahaha!" Sirius vừa cười, từ hốc mắt chảy ra hai hàng nước mắt.

"Con trai của ta, anh giết Peter như vậy còn sự trong sạch của anh thì sao?" Đôi mắt sau cặp kính nửa vầng trăng của Dumbledore lóe lóe, cụ cũng không nói làm sao mình biết chuyện năm đó, xem ra Sirius cũng không để ý.

"Không sao cả, hiệu trưởng Dumbledore, từ mười mấy năm trước tôi đề nghị kẻ phản bội này làm người giữ bí mật của James và Lily thì mục đích sống duy nhất của tôi chính là báo thù." Giọng Sirius có vẻ yếu ớt vì cảm xúc cực buồn và cực vui cùng ập tới.

"Đừng nói vậy," Dumbledore do dự một chút, vẫn đặt tay mình lên vai Sirius, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Tôi nhớ năm đó James đã mời anh làm ba đỡ đầu của con anh ấy, anh còn có Harry, Harry cần anh." Cụ thấm thía nói.

Sirius như được cổ vũ, "Hiệu trưởng Dumbledore, thật sự Harry sẽ muốn gặp tôi chứ?" Anh hy vọng nhìn người sau.

"Đương nhiên rồi, vậy đi, chờ tôi xử lý xong chuyện Moody thì anh theo tôi về Hogwarts." Dumbledore nhanh chóng nảy ra một ý trong đầu, nếu sau dạ hội Giáng sinh "đưa" một người thân làm quà cho Harry, vậy chắc chắn sẽ kéo gần khoảng cách giữa họ. Hơn nữa dựa vào lòng trung thành của Sirius với Gryffindor, tương lai Harry chắc chắn sẽ đứng bên Gryffindor.

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi sẽ không tạo thêm rắc rối cho ngài chứ? Dù sao thì tôi đã lỗ mãng giết chết Peter…" Sirius cúi đầu như sám hối.

"Không sao cả, con trai của ta, anh chỉ là phạm phải sai lầm mà phần lớn mọi người đều phạm phải." Nếu đã hiểu rõ, việc chính của Dumbledore là an ủi Sirius, còn sau này, nếu "giáo sư Moody" biến mất thì Hogwarts vẫn cần một vị "giáo sư Moody".

Merlin biết, nếu chức vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám này xảy ra vấn đề gì thì đám người ban giám đốc kia có lẽ sẽ gây trở ngại cho cụ mất.

Dù được công nhận là phù thủy trắng vĩ đại nhất thế kỷ này thì không thừa nhận cũng không được, khi cụ không chú ý, sự quản lý Hogwarts của cụ đã không còn cẩn thận như trước.

"Thật sự cảm ơn ngài, hiệu trưởng Dumbledore. Tôi chắc chắn sẽ đợi tin tức của ngài, ôi, quả thực tôi không biết nên nói gì, tôi… tôi lại có thể công khai về Hogwarts." Lần đầu tiên trên mặt Sirius mang sắc thái của người sống, khi nhắc tới Hogwarts thì giọng điệu anh ngập tràn hoài niệm, thật giống như nơi đó mới là nhà mình vậy.

"Ôi, con trai của ta, đương nhiên, nhưng điều đầu tiên anh cần làm là chăm sóc tốt chính anh, tôi cũng không hy vọng để Harry nhìn thấy dáng vẻ không đủ dinh dưỡng của ba đỡ đầu mình đâu." Phù thủy trắng cười cười nói đùa, hôm nay cụ hết sức hài lòng.

Khi Dumbledore mang theo Bartemius hôn mê rời khỏi, khóe miệng Sirius mới nhếch lên, lộ ra nụ cười giả dối quen thuộc, "Đừng nghĩ nữa, đứa trẻ kia đã tự nói, nó không cần mi." Giọng nói thuộc về Sirius nói ra những lời của người khác. Đầu hắn chậm rãi cúi xuống, khi hắn ngẩng lên thì cả gương mặt cũng không còn giống nữa, nhất là đôi mắt đỏ tươi kia, tràn đầy nắm chắc.

172. Quyển 3 - Chương 172: Dạ Hội Giáng Sinh

Lễ Giáng sinh Hogwarts sáng bừng, trang trí vô cùng đẹp đẽ, trần nhà là ánh sao trời sáng lạn, ở vị trí bắt mắt nhất trong lễ đường đặt huy hiệu trường Hogwarts được tạo thành từ sư tử, rắn, lửng và ưng.

Các phù thủy nhỏ từ bỏ đám áo chùng thường ngày, mặc vào đủ các lễ phục kiểu cách, tóc tai được các thần chú làm đẹp cố định tạo hình, vào buổi tối nay, mỗi một đứa nhỏ đều muốn lộ ra vẻ đẹp nhất của mình.

"Anh, sau khi dạ hội kết thúc anh sẽ trực tiếp trở về chứ." Draco cau đôi mi được trang điểm tinh xảo, nhìn Aquila mặc lễ phục màu đen. Cúc áo màu bạc đặc chế từ đầu tới cuối, khi đi đứng khiến chúng lóe lên.

"Đương nhiên rồi, chỉ cần em cũng về." Aquila khẽ nói, giọng thiếu niên đã bắt đầu chuyển sang hướng trưởng thành, lồng ngực rung lên, từ bất cứ phương diện nào mà nói thì Aquila đều di truyền giống Snape.

Mặt Draco hơi đỏ, trong lòng cũng vui vẻ, cậu không hài lòng về bạn nhảy của Aquila, mà Aquila cũng không hài lòng với bạn nhảy của cậu.

"Anh đi trước, em phải cẩn thận, Dra." Trước khi ra ngoài Aquila trịnh trọng nói, mục tiêu của Moody giờ đã rõ ràng, gã muốn nhắm vào Draco, mà đó dù sao cũng là một giáo sư.

"Em biết." Vẻ mặt Draco cũng nghiêm túc, "Em sẽ."

Theo lệ Aquila đi tới tháp Gryffindor tìm được bạn nhảy của mình tối nay, nói thật, tính ra Mina Valars cũng coi như là cô con gái rượu, nhưng một khi bước vào vòng tròn quý tộc thì dù tính chất áo choàng hôm nay hay cái vòng cổ, hoặc như là mái tóc đều hoàn toàn không hợp với vòng tròn đó.

"Chào buổi tối." Xuất phát từ lễ nghi, dù trong mắt Aquila nữ sinh này có trang điểm cũng chẳng đẹp hơn, cậu vẫn làm đủ lễ nghi cơ bản, họ không rõ động cơ Mina Valars chấp nhận lời mời của mình, Aquila cảm thấy chỉ cần mình xử lý được nữ sinh này thì cô ta sẽ không nghĩ cách lên kế hoạch với Draco.

"Chào buổi tối, Aquila." Mina học theo phim ảnh, nhún gối một cái, cô tin, hôm nay là bước đầu tiên cô tiến vào giới quý tộc phù thủy.

"Chúng ta đi thôi." Tuy lần này không phải là bước đầu tiên tiến vào giới xã giao của Aquila, nhưng lại là của Draco, là anh trai song sinh của em ấy, đương nhiên Aquila cũng không thể tránh khỏi trở thành đối tượng bị người ta quan sát, cậu là người thừa kế Prince, cậu đại biểu cho thể diện của Prince.

Các phù thủy nhỏ tốp năm tốp ba tập trung một chỗ líu ríu không bao lâu, cửa lễ đường được mở ra, các quán quân nối đuôi nhau đi vào, đầu tiên là Fleur Beauxbatons, rồi tới Victor Durmstrang, sau là Draco và Greengrass, khi đến quán quân cuối cùng vào thì lễ đường im lặng một lát, rồi tiếng ồn lên tới đỉnh cao – quán quân cuối cùng lựa chọn bạn nhảy là nam!

Dù thế nào, bạn nhảy lựa chọn vào dạ hội Giáng sinh đều biểu lộ sở thích của một cá nhân, dù ở giới phù thủy, ví dụ nam nam đến với nhau cũng không hiếm, gia chủ Malfoy và Prince chính là ví dụ tốt nhất, nhưng phần lớn phù thủy vẫn chọn nam nữ. Dù gì không phải tất cả mọi người đều biết là có Dược sinh con, mà dù có sử dụng Dược sinh con thì cũng không chắc chắn sẽ có con.

Để lại dòng giống gần như đã trở thành bản năng của mọi sinh vật, phù thủy bình thường còn thế, lại càng không nói tới quý tộc giới phù thủy.

Nhưng rất nhanh, phù thủy nhỏ nước Anh và một phần các quý tộc nhỏ nước Đức nước Pháp đã thấy rõ bạn nhảy của Harry là Blaise, Blaise Zabini. Một số quý tộc nhỏ mẫn cảm phản xạ quan sát thái độ của Draco và Lucius, thấy hai người không thèm để ý thì lại bắt đầu lên kế hoạch trong lòng, gia tộc Malfoy… là đang lộ ra thiện ý với Kẻ Được Chọn? Nghĩ đến quan hệ giữa Draco cùng Aquila với Harry sau khi nhập học, không ít người quyết định tối nay sẽ viết thư về nhà xin ý kiến về thái độ đối với Kẻ Được Chọn.

Vì sức khỏe, Snape không tham dự vào hôm nay, ngày đó Dumbledore đi theo Moody giả và Peter đi vào, hơn nữa lại mang theo Moody giả và Peter đi ra, người Lucius chỉ có được tin tức này. Nhưng tin tức này rất không hợp lý, như Dumbledore biết rõ đó là Moody giả sao lại mang Moody ra? Và chuyện Peter, Lucius không tin nhiều năm như vậy lão ong mật kia sẽ không nghi ngờ quá khứ của Peter, nhưng họ không tìm được sự thật.

Bởi chuyện này mà Lucius hoang mang vài ngày, vào lúc hẹn y cũng không thấy Peter thì Lucius mới ý thức được nơi đó có vấn đề – nhiều năm sống chung, Lucius cực kỳ tin tưởng độc dược của Snape y như việc y làm gia chủ Malfoy, nếu độc dược không có lỗi thì vấn đề ở trên người Peter.

Chuyện xảy ra bên hồ Đen vào năm thứ ba vẫn còn là một nghi án, điều này cũng chứng minh độc dược không bị phát hiện. Nếu độc dược không bị phát hiện, nói cách khác Peter không thể nào tới muộn vì có ai kiểm tra. Như vậy rốt cuộc thì vấn đề ở đâu?

Lucius suy nghĩ nhiều ngày vẫn không nghĩ ra được, tạm thời y cũng không muốn để Snape biết chuyện này, thậm chí y còn cực lực khuyên Snape không cần tham dự tiệc tối Giáng sinh, một mặt y lo lắng có phải

thần chú xem nhẹ đã lừa gạt được mọi người hay không; mặt khác, Peter có vấn đề chứng minh đã có nhiều chỗ không kiểm soát được, khi không nắm giữ được cục diện thì Lucius sẽ không để Snape mạo hiểm.

Nếu như là Snape vào mười mấy năm trước, Lucius nói như vậy anh chắc chắn sẽ không đồng ý. Là một gián điệp hai mang, Snape biết hoàn toàn tin tưởng một người sẽ phải trả giá, nên rất nhiều chuyện anh đều tự thân vận động. Nhưng Snape hiện tại thì không, nhiều năm làm bạn và tâm linh tương thông, Snape thực sự đặt Lucius vào lòng.

Vì thế anh chỉ dặn dò Lucius cẩn thận, một khi có sự cố thì phải liên lạc với Abra và Gellert, tuy một bên là Grindelwald một bên là Malfoy nhưng thế nào Abra cũng không thể mặc kệ khi Lucius gặp nạn được, cho tới giờ Slytherin đều giỏi việc lợi dụng tất cả không phải sao?

"Ngài Malfoy, sao lại không thấy ngài Prince?" Ngay khi Lucius đang âm thầm nghĩ về chuyện Peter, giọng Moody vang lên.

Lucius ngẩng đầu, nhìn Moody vẫn lôi thôi lếch thếch như ngày thường, y nhịn không được nhíu mày, "Giáo sư Moody, Sev có chút không thoải mái, hơn nữa đây cũng là dạ hội giữa các trường, dù không trang điểm thì ngài cũng phải gọn gàng một chút chứ? Nếu để Durmstrang và Beauxbatons thấy được thì không chừng họ còn tưởng rằng phù thủy nước Anh chúng ta sinh hoạt trong rừng, như quỷ khổng lồ ấy." Ngân nga, ở chung với Snape lâu rồi, không chỉ có mình Snape thay đổi.

"A, ngài Malfoy, tôi đã tìm ngài thật lâu." Mặt Moody đỏ bừng vì tức giận, không đợi gã nói gì thì một giọng nam cực kỳ tương tự với Lucius vang lên, Moody ngẩng mạnh đầu, thấy Abra đứng cạnh Lucius, lễ phục màu trắng hơi chiết eo, khiến quý tộc bạch kim càng thêm cao gầy, cổ áo và cổ tay áo dùng kim tuyến thêu đồ án thần bí, đó là trận pháp phòng ngự đơn giản. Trên cúc áo bằng bạc có khắc dấu hiệu cảu Thánh Đồ, ở cúc áo gần trái tim nhất thì chỉ đơn giản khắc một chữ cái "G".

Không bị khống chế, mắt Moody lóe qua phẫn hận, Abra không để ý nhưng lại bị Lucius nhìn thấy, thật sự rất lạ, khi nào thì Moody căm hận cha mình còn hơn cả mình thế này?

"Giáo sư Moody, xin lỗi tôi không thể tiếp được." Dù có suy nghĩ nhưng chỉ lóe qua, Lucius lễ phép chào rồi đi theo Abra.

"Luci, Aquila đã xảy ra chuyện gì?" Hai người đi tới một góc, Abra lập tức khẩn cấp hỏi.

Giải thích đơn giản chuyện Aquila và Draco trải qua, cuối cùng Abra hít một hơi, "Luci, bọn nhỏ phải trưởng thành, bọn chúng phải đối mặt, phải biết càng nhiều."

Lucius nhìn cha mình, trong lòng yên lặng bổ sung một câu: nếu có một ngày Abra biết đứa cháu lớn có ý với đứa cháu bé, hơn nữa đứa cháu bé cũng không thờ ơ thì không biết người còn có thể khuyên nhủ mình như vậy hay không.

Tách khỏi Abra, theo yêu cầu của bạn đời Gellert trở lại thuyền Durmstrang lấy đồ, khi ông sắp vào Hogwarts thì "gặp" Dumbledore ở bãi đất trống trước lâu đài.

"Hiệu trưởng Dumbledore, chào buổi tối." Gellert lên tiếng trước, trái tim ông đã có người khác, quá khứ thật sự đã trôi qua.

"Gel… Ngài Grindelwald." Nghe Gellert xưng hô với mình, mắt Dumbledore tối lại, "Chào buổi tối."

"Ngài có chuyện gì sao? Nếu không có thì xin lỗi tôi không tiếp được." Gellert không có ý gì khác, ông không còn cảm thấy có gì với Dumbledore nữa.

"Ngài Grindelwald," Mắt Dumbledore dần dần mạnh mẽ, "Ngài cũng biết sự khác nhau năm đó của chúng ta, tôi chỉ nói một lần, tôi sẽ không để bất kỳ ai có cơ hội phá hủy sự hòa bình của giới phù thủy!"

Gellert chợt dở khóc dở cười, Dumbledore phòng bị mình… tới mức này?

"Ngài nói quá rồi, hiệu trưởng Dumbledore, tôi không có hứng thú với giới phù thủy nước Anh." Ông không che dấu vẻ mặt đùa cợt, "Tôi chỉ có hứng thú với bạn đời mình mà thôi." Nói xong ông mặc kệ lễ nghi mà sải bước rời đi. Mệt ông còn chờ mong Dumbledore, dù sao họ đã từng là bạn thân rất nhiều năm, hiện tại

xem ra, chim sẻ sao biết được chí chim hồng, ông là chúa tể Thánh Đồ nước Đức, cụ ta là phù thủy trắng nước Anh, chỉ có vậy.

Phía sau ông, Dumbledore lộ vẻ mỏi mệt, sao cụ không biết nói vậy sẽ đẩy Gellert xa hơn kia chứ, nhưng cụ không có lựa chọn, Draco bất ngờ tham gia, Sirius lại xuất hiện, tương lai thay đổi… Mọi chuyện đều khiến Dumbledore cảm thấy dần mất kiểm soát.

Vì thế, cụ phải cam đoan Gellert sẽ không tham gia vào, chẳng sợ cái giá là không bao giờ gặp, dù sao họ đã sớm không còn khả năng.

173. Quyển 3 - Chương 173: Bài Thi Thứ Hai

Dạ hội nhanh chóng chấm dứt, không ít phù thủy nhỏ đều nhân cơ hội "kéo dài" sự lãng mạn giữa họ, nhưng trong đó không bao gồm Greengrass và Mina Valars.

Như cô bé lọ lem bị mất hết phép màu sau 12 giờ đêm, sau khi dạ hội kết thúc thái độ của Aquila với Mina có thể nói là lạnh lùng, thậm chí cậu còn không đưa bạn nhảy về tòa tháp Gryffindor theo truyền thống, với danh xưng độc dược nhà Prince, tính tình người nghiên cứu cũng không quá tốt đẹp gì.

Mina Valars cực kỳ xấu hổ đi về phòng ngủ của mình trong vô số ánh mắt cười nhạo, dọc theo đường đi âm thầm nghiền ngẫm xem có phải việc làm của mình đã bị phát hiện rồi không, dù sao Prince cũng là thế gia độc dược, nghĩ vậy, Mina nên tìm giáo sư Moody nhanh chóng một chút, tuy lần trước cô tới thì chỉ bị từ chối và quát mắng.

Harry cũng không có cơ hội có chuyện gì đó với Blaise sau dạ hội, tuy không khí rất vui vẻ, hơn nữa nhờ khiêu vũ mà Blaise được không ít "ích lợi", nhưng lúc dạ hội sắp chấm dứt giáo sư McGonagall thông báo Harry lát nữa tới phòng hiệu trưởng thì Harry vẫn quyết định đi theo.

Vì thế Blaise tỏ vẻ cực kỳ thất vọng, cậu còn tưởng rằng có thể nhân cơ hội hôm nay mà biến Harry hoàn toàn trở thành của mình, không ngờ… Blaise thở dài, từ lần suýt nữa sát thương cướp cò trong phòng tắm thì cậu càng ngày càng không tự chủ được.

"Hiệu trưởng Dumbledore." Harry đi vào phòng hiệu trưởng đã thấy ngoài hiệu trưởng còn có cả giáo sư Moody. "Buổi tốt tốt lành, giáo sư Moody." Cậu hơi cứng người, Thần Sáng cũ này đã từng biến Aquila thành chồn hương trắng đọng lại ấn tượng cực kỳ không tốt trong lòng Harry.

"Harry, con trai của ta, hôm nay trò rất nổi bật!" Dumbledore mỉm cười sờ sờ râu, "Tuy thầy đã nói những lời này rất nhiều lần nhưng trò thật sự rất giống James, mắt trò lại giống hệt Lily…"

"Hiệu trưởng Dumbledore, ngài tìm con có chuyện gì sao ạ?" Harry ngắt lời Dumbledore, hiện tại cậu không thích người khác nói cậu giống cha mình. Họ không hề giống, cậu tuyệt đối sẽ không bắt nạt bạn học.

"Harry, con trai của ta, nói ra rất dài dòng." Dumbledore không hề khó chịu vì bị cắt ngang, "Có lẽ trò không biết, trò còn một người ba đỡ đầu, trước khi James đi đã để anh ấy làm ba đỡ đầu của trò, không phải trò không có người thân."

"Ba đỡ đầu?" Harry giả vờ ngạc nhiên, đương nhiên không phải là thật, không nói cậu biết tin từ người khác mà Sirius đã từng xuất hiện trước mặt cậu.

"Đúng vậy," Dumbledore rất hài lòng với biểu hiện của Harry, "Thầy muốn tặng trò một phần quà Giáng sinh."

Theo lời họ nói, hình dáng Moody bắt đầu thay đổi, cái chân giả của gã rơi xuống, một chân trái lành lặn xuất hiện, rồi con mắt giả, tóc cũng thay đổi màu dài ra. Chỉ chốc lát sau, trong ánh nhìn trân trối của Harry, Moody hoàn toàn biến thành một người khác, ba đỡ đầu của cậu – Sirius.

"Hiệu trưởng Dumbledore, ông ta là tù nhân kia!" Harry chợt giơ đũa phép lên, cảnh giác lui về sau, đương nhiên cậu biết chuyện Sirius, nhưng nghe ý của Dumbledore, Sirius cũng không nói ra chuyện họ đã từng gặp, vậy cậu sẽ giả vờ như không biết gì cả.

"Thả lỏng, con trai của ta, đây chỉ là một hiểu lầm." Dumbledore càng hòa ái, tiếp theo, cụ dùng giọng điệu cảm động trời đất nâng cao tinh thần hy sinh và kính dâng của Sirius, cuối cùng cụ nói, "Đây là ba đỡ đầu của trò, Harry, trò là một đứa trẻ thiện lương, chắc chắn trò sẽ muốn trò chuyện nhiều hơn với ba đỡ đầu của mình, đó là người nhà của trò."

Harry đứng im không nói gì, lần trước Sirius đã từng nói với cậu, Harry không nghĩ ra được vì sao Sirius không nói cho hiệu trưởng Dumbledore rằng họ đã gặp mặt, và lại xin tha thứ lần thứ hai.

"Harry, chú có thể gọi con như vậy không?" Giọng Sirius hơi run rẩy, thật sự anh không nhớ rõ chuyện họ đã gặp nhau lúc trước, dường như bắt đầu từ lúc nào đó, ký ức anh bắt đầu trống rỗng trong phạm vi rộng, nhưng Orion chỉ nói sức khỏe anh bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi cuộc sống ở Azkaban, vì tin tưởng Orion, Sirius cũng không quá để ý.

"Đương nhien, ngài không phải đã đang gọi rồi sao ạ?" Đang phòng bị, thậm chí Harry còn dùng giọng điệu quý tộc Blaise đã dạy mình.

Sirius cực kỳ không quen nhíu mày, "Harry, chú là ba đỡ đầu của con, năm đó là chú không đúng, khuyên cha con thay đổi người giữ bí mật vào phút chót, không ngờ đó lại là một kẻ phản bội." Lần trước Harry cũng đã nghe qua, nhưng biểu hiện của Sirius như là lần đầu tiên nói ra, "Có điều giờ đã tốt rồi, chú đã tự tay giết chết tên phản bội kia, con có thể tha thứ cho chú không?" Nói xong, anh hy vọng nhìn Harry.

Harry sợ nổi da gà bởi ánh mắt như đã từng quen biết ấy, cậu lùi sau mấy bước theo bản năng. Nếu không có chuyện lần trước thì Harry cũng chỉ cảm thấy Sirius hy vọng được mình tha thứ, nhưng có lần đó nên biểu hiện của Sirius bây giờ là rất kỳ lạ.

Harry lùi sau một bước được Sirius và Dumbledore lầm cho rằng cậu không thể chấp nhận hiện thực.

"Harry," Dumbledore thở dài một hơi, "Thầy biết chuyện này rất khó, hơn nữa quá đột ngột, nhưng thầy hy vọng trò có thể suy nghĩ cẩn thận rồi hãy làm quyết định. Hôm nay đã khuya rồi, có lẽ trò cần phải trở về."

Harry há miệng, cuối cùng không nói gì, cậu nhìn Sirius một cái rồi xoay người rời đi.

"Sirius, Harry chỉ là nhất thời không chấp nhận nổi, dù sao thì trước đó anh đều bị coi là Tử thần Thực tử." Sau khi Harry đi Dumbledore an ủi Sirius như vậy.

"Không sao, hiệu trưởng Dumbledore," Sirius cố gắng đè nén sự hung bạo trong lòng, dường như có một giọng nói đang không ngừng lặp lại, "Nó không cần mi", "Tôi có thể hiểu được."

"Sirius, chỉ sợ anh phải tiếp tục giả làm Moody một thời gian nữa, anh cũng biết đó, Bartemius là gián điệp Tom phái tới, trạng thái Alastor hiện tại thật không tốt, chúng tôi cần anh tới bảo vệ con đỡ đầu của mình." Dumbledore còn chưa nói hết, nếu có người liên hệ với anh thì anh hoàn toàn có thể trở thành một cái đinh đâm vào trái tim đối phương.

"Hiệu trưởng Dumbledore, cụ yên tâm đi." Thật lâu sau, Sirius thở ra một hơi, "Harry là con đỡ đầu của tôi, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ thằng bé thật tốt!"

— Tôi là đường ranh giới Sirius trở thành Moody —

Lễ Giáng sinh đi qua, Hogwarts xảy ra vài chuyện, đầu tiên là giấc mộng cô bé lọ lem của Mina Valars đã bị tan vỡ, ở bất kỳ trường hợp nào Aquila đều coi thường khiến không ít phù thủy nhỏ còn vây quanh cậu thời gian trước đều dập tắt ý nghĩ; chuyện khác là giáo sư Moody dọn ra hầm, đến ở cạnh giáo sư McGonagall, không ít động vật nhỏ suy đoán có phải giáo sư Moody hoàn toàn bị bại bởi khí thế xà vương ở hầm nên mới vội vàng đào thoát đi hay không.

Vì cẩn thận, Harry cũng không nói với bất kỳ ai về Sirius, một mặt ngay từ đầu cậu cũng chưa nói với ai; mặt khác cậu còn có một cảm giác mơ hồ, Sirius không ổn.

Lucius và Snape đều tăng thêm cảnh giác vì Moody thay đổi, nhất là thái độ Dumbledore cũng thay đổi, nếu lúc trước Dumbledore phòng bị thì giờ đang là tin tưởng. Điều này cũng chứng minh suy đoán của Lucius, ngày đó tại quán Đầu Heo, bản thân Moody có vấn đề, hơn nữa rất có thể Peter cũng gặp sự cố. Cứ như vậy, họ gần như không có quyền kiểm soát tương lai.

Khi mà tình thế thay đổi đột ngột, Lucius và Snape lại phân công một lần nữa, Snape phụ trách ở trong trường học cố gắng dạy hai đứa nhỏ để chúng bảo vệ mình. Lucius thì tiến thêm một bước tăng liên hệ với Mina Prince, dù tinh thần đối phương đã gần như hỏng hoàn toàn thì Lucius không hề nương tay.

Chỉ tiếc, từ nơi Mina, họ chỉ nhận được tin tức "mọi chuyện đều bình thường" "kế hoạch như cũ" mà không tiến triển gì thêm, dường như Bartemius biến mất không hề ảnh hưởng gì tới họ cả.

Trong lúc Dumbledore hơi hài lòng, Lucius và Snape âu lo thì bài thi thứ hai tới theo lịch.

Vào tháng hai bên hồ Đen, bốn vị quán quân phân chia, từ sáng đến giờ thì đều có một người bên cạnh họ biến mất.

"Chỉ có một tiếng… nó sẽ không trở lại…" Tiếng ca của người cá vang lên trong màng nhĩ Draco, cậu xiết chặt nắm tay, nếu Aquila có sự cố tí tẹo nào thôi… không, dù thế nào đi nữa cậu cũng không thể để Aquila có sự cố được.

Trải qua thăm dò và chờ đợi trong thời gian dài, sau gần một tiếng Draco ôm Aquila ló mặt ra khỏi hồ Đen thì cậu kiên định nói bên tai Aquila, "Aquila, em thích anh."

Vừa mới tỉnh táo lại Aquila nghe đúng những lời này, hiếm khi lắp bắp, "D… Dra, em nói cái gì?"

"Aquila Malfoy Prince, em, Draco Prince Malfoy thích anh!" Cậu kiên định lặp lại, Merlin biết khi cậu thấy Aquila nhợt nhạt bị trói tại đáy hồ thì Draco chợt hiểu, anh em gì chứ, mặc kệ là tình nguyện hay không tình nguyện, ngay từ đầu Aquila phải ở cạnh cậu, cậu chỉ cần vươn tay ra và nắm chặt lấy.

Sao Aquila không rõ ý của Draco, trong lòng mừng như điên nhưng bên ngoài vẫn không tỏ vẻ gì.

Không biết rằng phản ứng đó của Aquila đã bị Draco lầm tưởng rằng cậu đang do dự, nên khi họ lên bờ câu nói đầu tiên của Draco nói với Lucius và Snape chính là, "Con muốn Aquila làm bạn đời của con!"

174. Quyển 3 - Chương 174: Trường Sinh Linh Giá Cuối Cùng

Sắc mặt Snape lập tức thay đổi, Lucius ếm một thần chú tĩnh âm theo bản năng, "Dra, con biết con đang nói gì không?"

"Dạ, cha." Nước hồ trên người Draco đang tong tong chảy xuống, nhưng cậu không thèm để ý, "Con, Draco Malfoy xin hai người để Aquila Prince làm bạn đời tương lai của con." Cậu nắm chặt tay Aquila, "Đương nhiên con sẽ không ép Aquila, con sẽ để anh ấy đồng ý, nhưng trước đó con muốn được hai người đồng ý."

Lucius chặn đề tài trước khi Snape mở miệng, "Hiện tại không phải lúc thảo luận vấn đề này, Dra, con và Qui vừa mới đi lên khỏi đáy hồ, tới chỗ bà Pomfrey uống chút dược trước đã, các quán quân đều ở nơi đó."

Vì nói chuyện như vậy, Victor và Fleur cũng đã trở lại lều, Victor là người trở về thứ hai, Fleur là người thứ ba.

Chẳng qua Fleur luôn cố gắng nhìn ngó ra bên ngoài, Draco và Aquila nhanh chóng biết được Fleur thất bại từ người bên cạnh kể lại, cô căn bản không cứu được em gái mình, học trò Beauxbatons tên là Gabrielle.

"Aquila, may mắn…" Draco chưa nói hết, cậu chỉ xiết chặt tay Aquila, cậu tuyệt đối sẽ không buông tay.

Ở góc độ Draco không nhìn thấy khóe miệng Aquila nhếch lên, nở nụ cười chỉ thuộc về nhà Malfoy, Dra của cậu, trận đánh cờ này còn chưa biết ai là thợ săn đâu.

Cho đến thời gian quy định Harry vẫn chưa lộ diện, mọi người bắt đầu ồn ào bàn tán. Rốt cuộc, Harry mang Blaise xuất hiện, trong nháy mắt họ ló ra khỏi mặt hồ thì Blaise thấy được cậu bé mắt xanh của cậu và Gabrielle trong tay cậu ấy.

"Sao cậu lại? Thôi…" Blaise thở dài, nhìn vui sướng trong mắt Harry khi mình mở mắt, bắt đầu bơi đồng thời chia sẻ sức nặng của Gabrielle.

"Merlin ơi! Cậu cứu em ấy, cậu cứu em ấy!" Hai mắt Fleur khóc sưng lên, cô hôn mạnh lên mặt Harry, người sau bất an nhìn mặt Blaise đen sì.

"Hừ." Blaise hừ mạnh một tiếng, xoay người đi về phía lều, đi theo là người vợ nhỏ Harry, nhưng nói tới nói lui Blaise cũng không tức giận, bắt đầu từ lúc quen Harry cậu đã biết Harry là vậy, có lẽ cậu không giúp bừa giúp bãi nhưng chắc chắn cậu ấy sẽ giúp người ta trong phạm vi của mình.

Nghĩ thế, Blaise cũng đi chậm lại, cậu thích Harry như vậy, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ dễ dàng tha cho Harry, cơ hội tốt thế này, cũng rất hiếm có.

Quả nhiên, bài thi thứ hai Harry đứng thứ nhất, Draco thứ hai, Victor thứ ba, Fleur thứ tư. Vốn dựa vào thời gian cứu người, thì Draco phải đứng thứ nhất, nhưng sau khi giao tiếp với người cá Dumbledore cho rằng Harry chậm trễ vì cam đoan mọi người đều an toàn, biểu hiện ra tinh thần cao thượng chủ nghĩa nhân đạo yêu thương bạn bè, cũng bởi vậy mà Harry đạt điểm cao nhất.

Bài thi thứ nhất và bài thi thứ hai khiến Harry và Draco cùng đứng đầu, các động vật nhỏ Hogwarts cực kỳ vui sướng.

Sau khi bài thi chấm dứt thì theo thường lệ công bố thời gian thi đấu bài thi thứ ba, ngày 24 tháng 6, mà trước đó các quán quân phải chuẩn bị kỹ càng.

Hai lần dẫn đầu khiến phần lớn động vật nhỏ Hogwarts đều cực kỳ tin tưởng với quán quân của họ, ngay cả Hermione cũng thả lỏng hơn, hiển nhiên Draco hiểu biết nhiều hơn so với phù thủy cùng tuổi, Harry cũng có Blaise quản, còn cô, Merlin phù hộ, cô có thể mang theo bạn trai ngốc nhà mình bình an vượt qua kỳ thi là được rồi.

Draco và Aquila cũng đang bị vây trong bão táp.

Ngày đó sau khi rời sân đấu Lucius trực tiếp gọi họ tới hầm, chờ ở đó ngoài Lucius và Snape thì còn có Gellert và Abra.

"Draco, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Abra lạnh lùng mở miệng, không còn cách nào, khi chú đến hầm mới được thông báo, thái độ của Gellert thì đã sớm sáng tỏ, Snape bị Lucius hạn chế ý kiến, bản thân Lucius lại lấy hiệp nghị với Aquila làm bè. Tính toán đâu ra đấy, ngoài Abra, không ai định can thiệp vào việc Draco và Aquila đến với nhau.

"Con thích Aquila, con muốn theo đuổi Aquila làm bạn đời của con." Draco kiên định nói, kéo chặt Aquila không cho cậu trốn tránh.

"Aquila thì sao, ý kiến của con?" Abra chuyển sang Aquila, vẻ mặt người sau không hề dao động, "Dra là người nhà của con." Aquila tránh nặng tìm nhẹ.

"Hai đứa…" Abra nói một nửa liền ngừng lại, bảo chú nói gì, nói không được? Đừng đùa, hai đứa cháu này của chú có vẻ Draco giống Malfoy hơn, Aquila cứng nhắc và cố chấp thật ra thì ngược lại Draco giống Snape hơn, yêu là yêu, hận là hận, không hề có trạng thái trung gian.

Hơn nữa Abra mèo già hóa cáo, sao chú không biết trong đáy mắt Aquila là sự vui sướng tràn ngập, Dra ngốc nghếch, còn "theo đuổi" chứ, chỉ sợ sớm đã bị người ta nhớ thương nhưng còn không biết kìa.

"Thôi, ông không muốn quản chuyện hai đứa, hai đứa tự giải quyết đi, nhưng…" Abra dừng một lúc, "Ông muốn hai đứa nhớ kỹ, Malfoy luôn coi trọng người nhà."

Draco và Aquila nhìn nhau một cái, biết Abra đang đồng ý. Còn Lucius và Snape, vì ước định trước đó với Aquila lần này cũng không biểu hiện phản đối gì, ngược lại là Draco, bất ngờ ngạc nhiên vì Lucius và Snape "có nói đâu".

"Luci, tương lai hai đứa…" Chờ Draco và Aquila rời đi, Snape nhíu chặt mày.

"Sev," Lucius vỗ vỗ tay Snape, "Bọn nhỏ có con đường của mình, chúng ta không thể theo chúng cả đời, như bây giờ cha lựa chọn trở thành một Grindelwald, mà bạn đời linh hồn của tôi chỉ có em."

Qua một cửa người lớn, Draco bắt đầu dây dưa với Aquila, nhưng không biết cố ý hay vô tình, Aquila vẫn có vẻ hơi xa cách, ngược lại khiến cậu cực kỳ bối rối.

Qui gian xảo biết cái gì gọi là "khổ tận cam lai", cái gì gọi là "cố gắng mới là tốt nhất", dù sao cậu mới là người đầu tiên chuẩn bị, dự bị tóm chặt người, tuy Draco vĩnh viễn sẽ không biết.

Ngoài đôi của hai người này, quan hệ của Blaise và Harry hiển nhiên càng thêm chặt chẽ, cụ thể là sau khi bài thi thứ hai chấm dứt thì Blaise biến mất cả một đem, rồi ngày hôm sau nở nụ cười thần bí, còn ngày đó thì Harry không đi ra ngoài.

[Voldy, Voldy, ôi, vì sao lại có hai Voldy?] Cùng lúc đó, Sirius đang đi dạo trong Rừng Cấm đột nhiên nghe được một giọng xì xì.

Đồng thời, mắt hắn biến thành màu đỏ, miệng cũng phát ra tiếng xì xì, [Nana?]

[Voldy!] Rồi, một con rắn trắng lớn đi ra khỏi lùm cây, sau khi nhìn thấy Sirius thì không dừng lại, [Rốt cuộc cậu đã tới gặp người ta, nhưng màu tóc của cậu sao lại biến thành màu đen?]

Sirius, a, không đúng, hiện tại nên gọi hắn là Voldemort, hắn cũng không trả lời mà hỏi, [Nana, tại sao mày lại ở đây?]

[Người ta đi theo Voldy đó,] Nagini bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, [Người ta không nhớ rõ.]

[Nana, lại đây xem nào.] Voldemort ném ra vài thần chú, trong khoảng thời gian này áp chế linh hồn Sirius đã khiến hắn có thể dễ dàng chỉ huy cơ thể Sirius, lời thề của Orion năm đó đã trở thành ràng buộc hữu hiệu nhất.

Nếu không phải Voldemort kiên định cho rằng thông qua máu Harry Potter mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất thì chỉ sợ hắn đã trực tiếp cắn nuốt linh hồn Sirius rồi chiếm cứ thân xác này rồi.

Rất nhanh, Voldemort hiểu được tình trạng của Nagini, mảnh linh hồn trên người nó đã biến mất.

Mảnh linh hồn trên người Nagini không giống như các mảnh linh hồn khác, vì Nagini còn sống nên ý thức mảnh linh hồn có thể thức tỉnh, cũng vì năng lực nó bám vào yếu hơn. Tình trạng hiện tại của Nagini chỉ có thể chứng minh một điều – mảnh linh hồn trên người Nagini có ý thức, hơn nữa mượn cơ hội nào đó thoát khỏi hạn chế của Nagini, chắc đó là "một Voldy khác" trong miệng nó rồi.

[Nana, biết hắn là ai không?] Voldemort hỏi.

[Nana không biết tên của cậu ta, cậu ta cũng không bảo Nana gọi cậu ta là Voldy.] Cô bé rắn ấm ức lăn lộn, [Voldy, để Nana đi theo cậu đi.]

[Bây giờ còn chưa được.] Voldemort từ chối, [Nana, lần sau khi người kia tới thì mày giúp ta giữ hắn lại, ta sẽ tới tìm mày.] Cuối cùng hắn để lại một câu rồi rời khỏi, hiện tại thân phận của hắn là Sirius, cũng là giáo sư Moody ở Hogwarts, mang theo Nagini bên người thì không hiện thực.

Vài ngày sau, Voldemort mang cái lốt Moody xuất hiện ở Rừng Cấm lần thứ hai, cơ thể màu trắng của Nagini quấn một người có dáng vẻ học trò, vì bị hạn chế nên nó cũng không quấn chặt.

Thấy gương mặt và áo chùng phù thủy Gryffindor của người này,Voldemort thao túng miệng Moody nở nụ cười ác ý, con mắt giả quay tròn chuyển động, thật không ngờ lại là nó.

Bí mật giữa hai mảnh linh hồn không có ai biết, nhưng mảnh linh hồn vừa mới thức tỉnh khỏi Nagini hiển nhiên không bằng mảnh linh hồn trong nhẫn, sau khi cắn nuốt linh hồn Orion giờ lại "ở" trong cơ thể máu trong thuần khiết nhà Black nữa.

Vì thế rất nhanh họ đạt được hiệp nghị, bài thi thứ ba vào tháng sáu, chính là cơ hội tốt nhất của họ.

175. Quyển 3 - Chương 175: Bài Thi Thứ Ba

Rất nhanh, bài thi thứ ba sắp tới, Moody cố ý xin Dumbledore tự mình đi đặt cúp, khi Lucius và Snape nhíu chặt mày thì Dumbledore đồng ý khá vui vẻ. Snape nhìn Lucius một cái, người sau hiểu ý xin phép Dumbledore, lý do là "công chúa nhỏ nhà Malfoy không thể không được chăm sóc, tin rằng Draco làm anh trai sẽ không để ý mình rời khỏi." Dumbledore biết rõ Lucius đang lấy cớ, nhưng không hề có cách nào.

Bắt đầu từ tháng tư, Snape đột ngột xin nghỉ bệnh, Dumbledore vốn không muốn phê chuẩn, dù sao giờ đang là thời buổi rối loạn, nhưng lúc này Gellert tự nhiên xông ra, tỏ vẻ ông "bằng lòng hiểu biết tố chất khác nhau giữa phù thủy nhỏ Hogwarts và Durmstrang".

Nếu đối phương đã đặt vấn đề lên mức vinh dự trường học thì Dumbledore cũng không thể bỏ mặc, nên cụ biết thời biết thế phê chuẩn Snape nghỉ dài hạn hai tháng, rồi tìm một đống thời gian giám thị Gellert làm giáo sư độc dược dạy thay.

Vì quyết định đó, Gellert dào dạt đắc ý vài ngày, làm thần kinh hai Trường Sinh Linh Giá Voldemort hơi khẩn trương, dù sao đối phương chính là Chúa tể Hắc ám đời trước trong tay có thực quyền, mà ở ngay trước mặt họ, họ không chịu nổi biến cố lớn như vậy.

Nhất thời, mọi động tác đều được ngừng lại, từ tháng tư đến tháng năm, giới phù thủy yên bình hơn, mà cô công chúa nhỏ nhà Malfoy cũng đến nhà Malfoy vào thời gian an ổn này.

Dù có nghĩ xa như vậy nhưng chờ đợi ngày này thật sự đến thì Lucius vẫn kích động tới choáng váng, công chúa nhỏ, đây chính là công chúa nhỏ nhà Malfoy đó!

Merlin biết từ một thế kỷ trước, nhà Malfoy bắt đầu chỉ có con một nối dòng, đã rất lâu rồi không có con gái, vì cô công chúa nhỏ này, ngay ngày hôm sau cô bé được sinh ra thì Abra bỏ qua Gellert trực tiếp đi vào biệt thự Malfoy, chứng thực lời đồn chú chính là Abraxas Malfoy năm đó. Nhưng lần này Abra hoàn toàn không quan tâm, cái gì cũng không quan trọng bằng công chúa nhỏ nhà Malfoy.

Sau nhiều lần thảo luận, cô chủ nhỏ mới nhà Malfoy được gọi là Lyra Prince Malfoy, trong tiếng Latin "Lyra" có nghĩa là chòm sao Thiên Cầm.

Cô công chúa nhỏ nhà Malfoy được sinh ra thay đổi tâm trạng vài người một cách cực đại, Lucius và Snape càng hạ quyết tâm chủ động dù có xảy ra sự cố nào trong Thi đấu Tam Pháp thuật lần này. Con gái khác với con trai, con trai thì có thể nói là để lại chút khó khăn cho chúng rèn luyện nhưng con gái, Lucius và Snape chỉ hận không được nghiền nát đám tai nạn và đau đớn trên thế giới này.

Aquila và Draco càng cảm nhận được một ý thức trách nhiệm mới, tuy họ vẫn là người nhà nhưng quan hệ người yêu khiến họ không thuần túy chỉ là người nhà, còn Lyra lại khác, Lyra vĩnh viễn là đứa em gái nhỏ mà họ không thể từ chối.

Hơn nữa, nhà Malfoy còn có một bí mật – Lyra trời sinh là tinh linh hắc ám.

Snape thức tỉnh mười mấy năm và Lucius đã hoàn thành thay đổi huyết thống, hơn nữa huyết thống của họ cũng càng ngày càng thuần khiết theo thời gian, đó cũng là lý do vì sao tuy rằng nhiều năm như vậy mà Lucius vẫn quấn quýt Snape không thôi, nhưng họ lại không có một đứa nhỏ nào nữa.

Huyết thống càng thuần khiết thì điều kiện mang thai sẽ càng hà khắc. Nhưng Lucius thật sự đủ "cần cù", mười mấy năm sau, Snape lại có cơ hội mang thai lần thứ hai.

Mà cũng dưới tình huống đó, trước khi sinh Lyra chính là đứa nhỏ do sinh vật pháp thuật mang thai, bởi thế, Lucius và Snape rất lo lắng người giới phù thủy sẽ có suy nghĩ xấu với Lyra – tuy họ có lòng tin sẽ bảo vệ tốt con gái của mình, nhưng họ không hy vọng Lyra sẽ mất đi một phần khờ dại và ngây thơ của lũ trẻ, nhất là một tinh linh hắc ám thức tỉnh huyết thống hoàn toàn, sớm hay muộn Lyra sẽ phải về khu rừng tinh linh, đây là số mệnh cuối cùng của mọi tinh linh hắc ám.

"Sev, tôi sẽ tới quanh làng Little Hangleton, Dra và Qui thì giao cho em." Trước khi đi, Lucius khẽ dặn dò bạn đời y, Abra đi vào chiếm giữ biệt thự Malfoy, họ không có buồn phiền gì ở nhà.

"Luci, phải cẩn thận." Snape gật đầu, thật ra ngoài việc chăm sóc Draco và Aquila thì Snape còn có thêm một nhiệm vụ nữa, tìm được sự biến đổi ngoài Moody. Còn bản thân Moody, Lucius và Snape đã coi gã là người Hội Phượng Hoàng, dù gã là ai đi chăng nữa.

Sau nửa tiếng, bên cạnh sân Quidditch, giáo sư McGonagall dẫn bốn vị quán quân đứng ở cạnh sân đấu, hiện tại sân Quidditch đã hoàn toàn thay đổi, những hàng giậu cao khoảng 20 thước Anh đột ngột mọc lên từ mặt đất, vây kín chung quanh, chỉ để lại một chỗ hổng, bên trong tối mù, không nhìn rõ bất cứ cái gì.

"Được rồi, các quán quân, nhiệm vụ của các trò rất đơn giản, lát nữa, ngài Bagman sẽ công bố thành tích của các trò, căn cứ số điểm cao thấp mà các trò sẽ đi vào mê cung theo thứ tự, ở giữa mê cung là Cúp Thi đấu Tam pháp thuật." Giáo sư McGonagall nói qua một chút, rồi gật gật đầu với bốn vị quán quân.

Draco vuốt chiếc nhẫn trên ngón út tay trái, đó là một Khóa Cảng mà Chúa tể Hắc ám đời trước vừa cho cậu, chỉ cần cậu không bị hạn chế thì cậu sẽ được truyền tống về sân đấu Hogwarts này ngay lập tức.

Harry hơi căng thẳng, dù sao đây cũng là bài thi cuối cùng, mà khi được công bố mình trở thành quán quân cậu chưa từng nghĩ mình sẽ đi xa như vậy.

"Harry, trò có tiện nói chuyện với thầy vài câu không?" Thừa dịp mọi người đều đang nói chuyện với gia đình và người thân, Moody gõ cái chân gỗ của mình.

Harry do dự một chút rồi đi tới cạnh Moody, không phải cậu không nhìn thấy sự nỗ lực của Sirius trong khoảng thờigian này, Harry cảm thấy mình không có tư cách đi trách chú, dù sao vì lỗi của chú mà cha mẹ rời đi nhưng chú lại là người bạn cuối cùng, huống chi người đàn ông này cũng phải trả giá.

Nhưng Harry hiểu được tương lai mình sẽ đến với Blaise, mà Sirius… Harry biết, chú sẽ không đồng ý lựa chọn của mình.

So với việc gây gổ không vui trong tương lai thì không bằng ngay từ đầu không cho mình cơ hội ảo tưởng – đây mới là nguyên nhân thật sự Harry không tới gần Sirius.

"Harry," Moody nói nhỏ, "Chú nghĩ con biết, dù kẻ bỏ tên con vào là ai thì kẻ đó đều muốn mạng của con, nhưng chúng không có cơ hội, chú đã tự mình đặt cúp, nên con không cần lo lắng."

Dù Harry quyết định không tới gần nhưng trong lòng cậu hiểu Sirius sẽ không làm hại cậu, sau khi nghe được lời cam đoan này không thể không nói Harry cảm thấy an ủi hơn.

"Còn cái này nữa," Sirius mang lớp da Moody như nhớ ra cái gì, hấn lấy một cái nhẫn từ trong túi áo, "Đây là một Khóa Cảng, trên đó có một thần chú bảo vệ, nhớ rõ, một khi gặp nguy hiểm thì xoay nhẫn rồi đọc thần chú." Rồi Sirius nói ra vài từ đơn cực kỳ khó đọc bằng tiếng Latin.

Harry nghi hoặc lặp lại một lần, "Đây là thần chú bảo vệ?" Xin lỗi vì Harry đã hỏi vậy, tuy Hogwarts không có giáo sư dạy tiếng Latin nhưng vì có thể kế thừa gia tộc Potter vào tương lai, từ năm nhất Blaise đã dạy Harry tiếng Latin, để chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Vì thế Harry mới cảm thấy vài từ xa lạ này có nghĩa không đúng lắm, có một từ, hình như mang nghĩa "tách ra".

"Đương nhiên rồi, Harry, đừng lo lắng, chú vĩnh viễn sẽ không làm hại con." Tuy đã là buổi tối, vì bài thi yêu cầu nên cạnh sân đấu vẫn được chiếu sáng, cũng khiến Harry thấy rõ trong hai mắt Sirius đều tràn ngập thỏa mãn và chân thành.

"Con sẽ đeo nó." Harry cầm lấy chiếc nhẫn kia, đeo nó trên tay mình, trong lòng hơi sám hối vì sự nghi ngờ của mình. Đôi mắt sẽ không nói dối, mắt Sirius rất sạch sẽ, sao chú lại hại mình chứ?

"Được rồi, các quán quân, chuẩn bị." Giáo sư McGonagall đưa ra lời gợi ý cuối cùng.

"Thưa các quý bà, và các quý ông, chào mừng đã tới bài thi thứ ba của Thi đấu Tam pháp thuật…" Giọng ông Bagman vang vọng toàn bộ sân đấu, lòng bàn tay Harry bắt đầu ra mồ hôi, nắm chặt đũa phép của mình.

"Cái nhẫn xấu quá." Draco nhíu nhíu mày cạnh cậu, vừa là vì nói chuyện vừa là vì dời lực chú ý, thái độ Chúa tể Hắc ám đời trước và việc Lucius vắng mặt khiến quý tộc nhỏ này thoáng cảm thấy sự khác thường, khiến cậu hơi căng thẳng.

"A, chỉ là một đồ trang sức phòng ngự thôi." Harry che dấu một chút, cậu cũng không biết vì sao nhưng cậu chỉ không muốn nói thật.

"A." Hiển nhiên Draco hiểu Harry hơn tưởng tượng của cậu ấy, nhưng cậu cũng không hỏi nhiều, Slytherin tôn trọng riêng tư của bạn bè, nhưng tảng đá đen trên chiếc nhẫn kia vẫn khắc một ấn tượng trong lòng cậu. Thật sự không còn cách nào, cái nhẫn đó quá không phù hợp với thẩm mỹ nhà Malfoy.

"Draco Prince Malfoy và Harry Potter, 80 điểm, cùng ở hạng nhất, Hogwarts; Victor Krum, 70 điểm, thứ hai…" Bagman đang công bố điểm và quy tắc đi vào. Rất nhanh, một tiếng sáo cao vút vang lên, Draco và Harry nhìn nhau một cái, họ cùng đi vào.

Hai người sóng vai biến mất trong con đường tối tăm, khi đi tới con đường rẽ đầu tiên họ không hẹn mà dừng lại.

"Đi nơi này đi." Draco rất hài lòng vì Harry dừng lại, đây mới là người bạn cậu tán thành, "Lần sau gặp mình nhất định sẽ cố gắng!" Harry nói tiếp, rồi cậu chủ động vươn tay về phía Draco, "Chúc cậu may mắn, bạn của tôi."

Khóe miệng Draco cũng hơi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười chân thành, "Cậu cũng vậy, bạn của tôi."

176. Quyển 3 - Chương 176: Draco Một Mình Trở Về

Sau khi họ đi vào không bao lâu, Bagman lại thổi hai tiếng còi nữa, đến lúc này thì bốn vị quán quân đã đi vào sân đấu rồi.

"Ron đâu?" Đôi song sinh nhàm chán nhìn khán đài quét tới quét lui, lập tức chú ý em trai nhỏ bé nhà họ không có ở chỗ ngồi.

"Ron nói anh ấy có việc, vừa mới đi đâu." Trả lời họ chính là cô em út Ginny, sau khi tin tức Harry và Blaise đến với nhau truyền ra Hogwarts, cô bé đau lòng một thời gian, nhưng thấy từ khi bắt đầu nhập học Harry vẫn có mối quan hệ cực kỳ thân mật với Blaise, nên cô bé cũng chỉ đau lòng một chút rồi tiếp tục cuộc sống của mình. Thần tượng gì đó, trước khi tiếp xúc thì vĩnh viễn chỉ là một giấc mộng mà thôi.

"Hay là…"

"Em trai bé nhỏ của chúng ta…"

"Cũng có lúc thông suốt?" Cuối cùng hai người hợp tấu. Mấy năm nay vì sự đối lập của Gryffindor và Slytherin không còn rõ ràng nên kế hoạch chỉnh người của đôi song sinh có hơi "vô cớ", hai người cũng không được hoan nghênh nhiều – tuy chỉ là đùa nhưng ai cũng không muốn trở thành đối tượng bị đùa đúng không?

Khúc nhạc nhỏ trên khán đài cũng không ảnh hưởng đến dãy bàn trọng tài, hôm nay Karkaroff không có ở đây, nghe nói là về Durmstrang trước, người tiếp nhận thay ông ta là Gellert.

Dumbledore vừa mỉm cười nhìn sân đấu vừa nhanh chóng nhớ lại xem sự sắp xếp hôm nay có lỗ hổng không, vì "tương lai" xảy ra thay đổi, nhiều lần do dự Dumbledore vẫn để Sirius đi đặt cúp, cố gắng giảm đi khả năng bị đụng chạm.

Tuy cụ biết một khi cúp bị làm gì đó thì Harry chắc chắn sẽ bị truyền tống đến chỗ Tom, nhưng thay đổi liên tiếp khiến phù thủy trắng cũng phải giậm chân tại chỗ, nếu đã thay đổi nhiều như vậy thì ai có thể cam đoan một khi Harry thật sự bị truyền tống tới chỗ Tom thì thằng bé còn có thể sống trở về chứ!

Tuy nhiên Dumbledore vẫn có một cảm giác rất không ổn, dường như có chuyện gì đó không tốt lắm sẽ xảy ra, dự cảm của phù thủy hơn nửa đều chính xác, cảm giác biết rõ nguy hiểm nhưng lại không nắm được thật sự là rất không tốt.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, sân đấu bắt đầu xuất hiện những tia sáng đỏ trên không.

"Một quán quân từ bỏ!" Giọng Bagman vang vọng trong sân đấu, âm của ông còn chưa dứt thì ở một nơi khác lại có một tín hiệu đỏ.

"Ồ—!" Sân đấu ồn ào bàn tán, ai cũng không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà đã có hai quán quân từ bỏ trận đấu.

"Albus, chỉ sợ cụ phải nhìn cái này." Bà Pomfrey vội vàng đi đến dãy trọng tài, "Và ngài Grindelwald, chỉ sợ ngài cũng phải đi theo tôi một chút." Bà không có ý cung kính hay sợ hãi Chúa tể Hắc ám đời trước, Gellert cũng không thèm để ý.

Hai người một trước một sau đi theo bà Pomfrey đến lều bệnh tạm thời, Fleur và Victor nằm trên hai cái giường, đều bị hôn mê.

"Trên người Fleur có dấu hiệu bị Crucio, Victor thì trúng Lời nguyền Độc đoán." Bà Pomfrey đi thẳng vào vấn đề.

Dumbledore nhíu mày, "Bên cạnh mấy trò ấy không có ai?"

"Không có." Bà Pomfrey khẳng định nói, hai trò ấy cách nhau rất xa, xem ra là lựa chọn lối đi khác nhau, "Khi chúng tôi gặp mấy trò ấy thì bên cạnh họ không có sinh vật pháp thuật nào." Dumbledore và Gellert biết bà Pomfrey chỉ cái gì, vì gia tăng độ khó cho các quán quân, họ sắp xếp không ít sinh vật pháp thuật làm "chướng ngại vật". Tuy hai người kia lựa chọn con đường khác nhau nhưng kiểu hoàn toàn không có gì bên người này lại rất kỳ quái.

"Trò Malfoy và trò Potter đâu?" Dumbledore đột nhiên nhớ ra cái gì.

"Trò Malfoy và trò Potter đều không phát ra tín hiệu, hơn nữa lúc chúng tôi tới thì xung quanh không thấy hai trò ấy…" Bà Pomfrey đang nói thì bên ngoài đột nhiên hỗn loạn.

"Albus, đã xảy ra chuyện!" Giáo sư McGonagall trực tiếp vọt vào, tới giờ mái tóc búi chặt đã lệch qua một bên, "Trò Malfoy đã trở lại, trò ấy nói Harry đã xảy ra chuyện, trò ấy không kịp dẫn theo, chỉ có thể trở về trước báo tin."

Sắc mặt Dumbledore căng thẳng ngay lập tức, "Alastor đâu?" Sirius đâu? Không phải Sirius đi đặt cúp sao? Vì sao lại còn có vấn đề này.

"Draco ở đâu?" Gellert càng trực tiếp hơn, nhưng trong lúc khẩn trương thế này thì ai cũng không còn lòng dạ nào so đo vấn đề xưng hô của ông.

"Ở bãi đất trống bên ngoài, anh em Weasley…" Giáo sư McGonagall còn chưa nói xong thì Gellert đã xông ra ngoài, hôm nay Abra không ở đây, Snape vừa nói với mình một tiếng cũng đi ra sân đấu dò xét, Draco lại xảy ra chuyện, chỉ mình ông mới có thể ra mặt.

"Protego!" Khi Gellert và Dumbledore chân trước chân sau đuổi tới đã thấy Aquila đứng trước Draco, đứa bé yếu ớt tựa vào lưng Aquila, do mồ hôi mái tóc ngắn bạch kim mềm mại lại dính vào mặt.

Lưng Aquila thẳng tắp, trực tiếp ếm cho mình và Draco thần chú bảo vệ, đối diện với họ là bọn nhỏ nhà Weasley, đôi song sinh chỉ đũa phép vào họ, Percy như đang can ngăn nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

"Các trò đang làm gì?" Dumbledore nghiêm khắc nói, mọi chuyện lại mất kiểm soát, cụ nhanh chóng nhìn lướt qua Draco, tốt lắm, trên người thằng bé không có vết máu, cũng không mang xác Harry về.

"Đây là rèn luyện hàng ngày của Hogwarts? Không phân tốt xấu mà nghi ngờ bạn học?" Gellert mặc Dumbledore nghĩ gì, thấy bọn nhỏ mình nhìn chúng lớn lên đang bị ép phải ra tay phản kháng, Chúa tể Hắc ám đời trước thậm chí còn muốn trực tiếp ra tay để mấy đứa kia biết điều.

"Aguamenti." Sao Dumbledore lại không biết tính tình của Gellert, cụ trực tiếp tưới nước lên người bọn nhỏ nhà Weasley, Ginny hét một tiếng, ngồi xuống ôm lấy mình.

"Bọn nhỏ, bình tĩnh, đã xảy ra chuyện gì? Trò Malfoy, trò Potter đâu?"

Những lời này như hỏi tới tử huyệt, người chung quanh lập tức im lặng.

"Hiệu trưởng Dumbledore," Sau lưng Aquila Draco điều chỉnh vị trí của mình, di chứng do Crucio mang tới khiến cơ thể cậu vẫn bị run rẩy, "Con và Harry cùng đến điểm cuối, vì thế chúng con quyết định cùng lấy cúp."

Sau khi tách ra Draco và Harry càng đi càng thấy lạ, cũng không phải gặp nguy hiểm gì, kỳ lạ ở chỗ cậu căn bản không gặp được nguy hiểm! Thuận buồm xuôi gió ngoài việc đi lạc đường thì Draco trực tiếp đi tới chỗ đặt cúp, ngay sau đó, càng khó tin hơn là, Harry đứng đối diện với cậu, như lúc họ vừa mới chia tay nhau.

Tình trạng kỳ dị đó khiến cả hai đều hơi do dự, "Draco," Harry chần chừ mở miệng, "Vì sao mình chưa gặp phải cái gì?"

Draco hơi nhướng mày, "Trên thực tế," Cậu chậm rãi nói, "Mình cũng không."

Hai người im lặng một lúc, "Có lẽ có người cần chúng ta cầm lấy cái cúp kia," Draco nói, "Nhưng vấn đề không lớn," Rốt cuộc cậu nhìn vào cái nhẫn trên tay trái của mình, cũng giống như Gellert nhìn họ lớn lên, cậu tuyệt đối tin tưởng Gellert như người nhà.

Harry gật đầu thật mạnh, hai người cứ thế đồng thời vươn tay về cái cúp. Rồi, họ cảm thấy rốn mình bị kéo, "Là Khóa Cảng, lấy đũa phép của cậu ra, sau khi rơi xuống đất phải sử dụng Protego!" Trong quá trình di chuyển, giọng Draco cực kỳ nghiêm khắc.

Harry không nói gì, chỉ xiết chặt đũa phép của mình, "Nhớ kỹ vị trí của mình!" Đây là lời Blaise đã nói với Harry khi biết cậu không thể không tham gia Thi đấu Tam Pháp thuật, "Cậu là Kẻ Được Chọn, đây là toàn bộ lý do!"

Quả nhiên, sau khi hai người rơi xuống thì nghe thấy tiếng thần chú từ hai nơi khác nhau.

"Ưm," Bên cạnh Draco hừ một tiếng, hiển nhiên cậu bị một thần chú đánh trúng trước khi thần chú bảo vệ được khởi động.

Harry cố gắng bỏ qua tình trạng của Draco, cậu kéo cánh tay Draco rồi lăn sang bên cạnh một vòng, mùi vị cỏ xanh và bùn đất khiến cậu biết họ đang ở một bãi đất hoang.

"Nhìn xem ai đây? Kẻ Được Chọn của chúng ta? Và thằng nhãi Malfoy!" Ngoài dự đoán của Draco và Harry, người lên tiếng mặc áo chùng Gryffindor, mái tóc đỏ lộ ra thân phận của cậu ta, người tới là Ron Weasley?!

"Cậu Weasley, chỉ sợ cậu sẽ không trả nổi cái giá cho hành động hôm nay của mình." Draco vừa kéo Harry sang bên cạnh vừa yên lặng tính toán vị trí, phạm vi của các thần chú phản Khóa Cảng không quá lớn, chỉ cần có thể ra khỏi phạm vi kia…

"Crucio!" Ngoài dự đoán của Draco, Ron hất tay vứt một Crucio tới, vì thần chú bảo vệ không được đầy đủ, Draco bị đánh trúng.

"Ưm", cậu co lại một chút, trong lòng ngạc nhiên, khi nào thì Ron có năng lực mạnh tới mức có thể sử dụng ba lời nguyền không thể tha thứ rồi?

"Ron cậu hơi quá đáng!" Harry kéo Draco, "Đó là lời nguyền không thể tha thứ!" đương nhiên Harry sẽ không khờ dại cho rằng không ai sử dụng lời nguyền không thể tha thứ, cậu chỉ đang kích thích Ron, dời đi sự chú ý của cậu ta lên người Draco.

"Kẻ Được Chọn phản bội của chúng ta hẳn cũng nên rửa sạch! Nếu không phải mi thì Su chắc chắn vẫn còn ở cạnh ta!" Mắt Ron đỏ lựng, như con trâu bị kích thích.

"Ron, kiểm soát cậu!" Sau cậu ta có một người, vì chân trái bị tật nên khập khiễng, "Chào mừng đã tới đây, các vị khách của chúng ta." Gã cúi đầu lịch lãm, Alastor Moody.

"Sirius! Chú đùa cái gì vậy!" Harry không còn muốn giấu diếm thân phận của chú, có gì đó không đúng lắm, cậu hơi hối hận, vì trong nháy mắt rơi xuống cậu đã niệm thần chú Latin Sirius dạy cho, chỉ là vì sau đó không xảy ra cái gì nên mới bỏ qua. Nhưng vị trí của họ giờ hơi kỳ lạ, Moody, Ron và cậu, vừa lúc tạo ra ba đỉnh của một tam giác.

"Harry, đi." Draco làm quen nỗi đau trong cơ thể, khẽ thì thầm. Hai người nháy mắt vọt lên, cố gắng chạy đi, Draco vừa chạy vừa xoay nhẫn, chỉ cần thần chú có phản ứng, chỉ cần họ trở về…

Chỉ tiếc, "Impedimenta!" Một thần chú chướng ngại ngăn Harry lại, "Draco, cậu đi trước!" Harry biết chắc chắn Draco sẽ có cách.

"Không ai trong chúng bay được đi!" Giọng Ron dữ tợn, cậu ta giơ đũa phép của mình lên, "Avada Kedavra!"

Draco tuyệt vọng xoay nhẫn lần cuối cùng, "Portus." Thế giới trước mắt cậu trở nên mơ hồ, rốt cuộc cậu về tới bãi đất trống cạnh sân Quidditch.

Sau khi kể lại toàn bộ hiện trường im lặng.

"Không thể nào!" Lên tiếng là Percy Weasley, một lòng muốn tiến vào bộ Pháp thuật sao cậu ta không rõ một khi xác định Ron đứng bên người kia thì sẽ gây ra đả kích tới mức nào cho nhà Weasley chứ.

"Đó là đơm đặt! Em trai chúng con căn bản không biết dùng pháp thuật hắc ám!" Đây là đôi song sinh đồng thanh.

"Trò Malfoy, vì chuyện rất hệ trọng, có thể chúng tôi yêu cầu trò sử dụng Chân Dược." Đây là Dumbledore không nở nụ cười.

"Ta muốn xem ai dám động vào thằng bé!" Lúc này một giọng nói ngạo mạn vang lên, trong ánh mắt tràn đầy đề phòng của Dumbledore, Chúa tể Hắc ám đời trước đứng trước Draco, "Ta, Gellert Grindelwald nói, hôm nay ai dám động vào thằng bé?!"

177. Quyển 3 - Chương 177: Chúa Tể Hắc Ám Đời Trước Phát Uy

"Ngài Grindelwald, đây là việc nội bộ của Hogwarts." Dumbledore lúc này vô cùng nghiêm khắc, dù sao chuyện rất hệ trọng, cụ phải có một đáp án chuẩn xác, nếu không… trong lòng cụ loáng thoáng có một dự cảm xấu, chỉ dựa vào thân phận của Sirius thì hiệu trưởng cụ, chỉ sợ sẽ là người xuống nước đầu tiên.

"Tôi cho rằng phù thủy trắng vĩ đại có thể hiểu trò Malfoy trước khi vào Slytherin là một người thừa kế quý tộc, con trai Snape tôi, tôi nhớ rõ ba năm trước đây Hiệp hội Độc dược nước Anh đã thông qua đề án, một khi phát hiện sử dụng Chân Dược với phù thủy nhỏ vị thành niên sẽ bị tống vào Azkaban không cần phẩm phán." Đám người chợt tách ra, xà vương hầm lửa giận bừng bừng đi thẳng tới đây, trong lúc cực kỳ tức giận, thậm chí anh còn sử dụng danh xưng "Snape" đã lâu không sử dụng này.

Đúng vậy, từ mấy năm trước, Snape đã tiếp nhận Hiệp hội Độc dược nước Anh, mà dưới sự hướng dẫn của anh, địa vị của Hiệp hội Độc dược nước Anh như nước lên thì thuyền lên, vì thế ba năm trước Snape đề xuất đề án lạm dụng Chân Dược thì Bộ Pháp thuật nước Anh cũng bằng lòng nể mặt Snape.

Thật ra Snape muốn thông qua dự luật đó vào lúc ấy cũng là vì chuẩn bị việc Umbridge và Bộ Pháp thuật nhúng tay vào năm thứ năm, nhiều năm như vậy, Snape đã sớm không phải đại hiệp độc hành nữa. Dù không tính tới gia tộc Malfoy, chỉ dựa vào thân phận bậc thầy độc dược và gia chủ Prince của anh cũng đã đủ. Mọi việc phải phòng ngừa chu đáo, Slytherin hiểu được cái gì gọi là gậy ông đập lưng ông.

Nhưng không ngờ chuyện năm thứ năm còn chưa xảy ra thì giờ lại gặp, hơn nữa ngay trước mặt anh. Đùa sao, trước mặt xà vương Slytherin đương nhiệm lại dám động vào rắn nhỏ của anh, hay là người kế thừa huyết mạch anh, Snape chợt cảm thấy hình như mình vẫn quá hiền lành, dường như tất cả mọi người chỉ thấy khả năng độc dược của anh mà không chú ý tới việc thật ra anh cũng am hiểu pháp thuật hắc ám.

Snape không đợi Dumbledore đáp lời, đưa tay ném một thần chú giam cầm và thần chú tĩnh âm không tiếng động phạm vi lớn lên người bọn nhỏ Weasley, sắc mặt Dumbledore khẩn trương lên, sức mạnh của Severus Snape… không kém gì mình!

Rồi, như cố ý khoe khoang, Snape lại xác định phạm vi, ứng dụng thần chú giam cầm ngược, rất nhanh, trước người anh chỉ còn có Dumbledore, McGonagall và một nhà Weasley. Gellert đứng trước anh nửa bước, phía sau họ là Aquila và Draco.

"Dược hồi phục pháp lực, Dược giảm đau, Dược bổ máu." Snape không nhìn Dumbledore và McGonagall đang kinh ngạc, trực tiếp mở hòm thuốc bên người lấy dược cho Aquila, đừng nói Chúa tể Hắc ám đời trước ở cạnh anh, kể cả ông không có mặt, anh cũng không sợ Dumbledore có thể làm gì anh đấy?!

"Giáo sư Prince, ngài cứ giải trừ thần chú trước đi, dù sao chúng đều là trẻ con, cũng là học trò của tôi." Khi mà thử thu hồi pháp thuật, lần đầu tiên Dumbledore coi Snape như là một đối thủ cùng cấp bậc với Lucius, trước đó trong lòng cụ, Snape chỉ phụ thuộc Lucius mà thôi.

"Hừ." Snape nhướn mày nhếch môi, "Nếu phù thủy trắng vĩ đại quan tâm học trò của cụ ta như vậy, vì sao vừa nãy lại không ngăn lại hành vi của chúng? A, hay là Gryffindor chỉ đũa phép vào Slytherin là chính nghĩa, ngược lại thì là độc ác? Hoặc chăng đầu óc ngài sớm đã bị đường nhồi đầy, căn bản mắt mờ không nhìn thấy mấy… Gryffindor kia có ý đồ "tấn công bạn học" hay sao! Thần chú giam cầm và thần chú tĩnh

âm chỉ là vì dịu đi mâu thuẫn, nếu quả cầu trang sức trên cổ ngài có tác dụng nên có của nó thì ngài nên thấy được, điều đó cực kỳ hiệu quả!" Nọc độc phun ra liên tiếp, mặt Dumbledore hết xanh rồi lại trắng.

Ngoài anh, vài người trưởng thành nơi đây đều cực kỳ rõ đêm người sói của Lucius và Snape ở Hogwarts năm đó, vì thế họ đều hiểu sự tức giận trước đó của Snape là nói cái gì, nhưng tới phía sau, Dumbledore nghĩ mình không giải được thần chú của Snape nên vẫn chuyển chủ đề, "A, giáo sư Prince, trừng phạt thế này cũng đủ rồi, hơn nữa, bạn học Potter giờ còn chưa rõ sống chết ra sao, nếu Lily biết…"

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên nói chuyện trước mắt đi." Lần này cắt ngang Dumbledore là Gellert, tính tình Chúa tể Hắc ám đời trước cho tới giờ cũng không tốt, có thể kiên nhẫn đến lúc này không ra tay đã có thể nói lên mức độ tu dưỡng mấy năm nay của ông.

"Finite Incantatem." Snape giải trừ thần chú, đây là sự khác biệt giữa phù thủy bình thường và sinh vật pháp thuật. Pháp thuật phát triển tới cuối cùng, căn cứ vào sự khác biệt huyết thống mà thần chú họ sử dụng cũng sẽ phân biệt ra nguyên tố khác biệt.

Ví dụ như Snape thức tỉnh huyết thống tinh linh hắc ám, pháp thuật của anh thân thiết hơn với nguyên tố hắc ám. Tuy dựa vào pháp lực mạnh mẽ thì Dumbledore đã khiến sức mạnh của mình thiên về nguyên tố quang minh nhưng dù sao cụ cũng không thể nào so với sinh vật pháp thuật là Snape, nguyên tố hắc ám và nguyên tố quang minh còn tương khắc, vì thế, Dumbledore không giải được thần chú của Snape.

"Mấy người chết tiệt…" Thần chú vừa cởi bỏ, đôi song sinh Weasley liền lao tới Snape, thật ra họ không hề có thành kiến đặc biệt gì với Slytherin, chỉ là nghe Arthur nhắc ở nhà quá lâu nên dù ít hay nhiều họ cũng cảm thấy Slytherin không có người tốt.

"Bình tĩnh!" Giọng Dumbledore cực kỳ nghiêm khắc, mà cũng đè xuống được bọn nhỏ nhà Weasley. "Trò Malfoy, trò có thể dẫn chúng ta đi hay không." Trong suy nghĩ, Dumbledore đã hạ quyết tâm, dù Draco nói thật hay giả thì cụ phải đi tới hiện trường, nếu thật là vấn đề của cụ… Dumbledore nhìn Gellert trước mặt vô cảm nhìn mình, cụ đã mất đi Gellert, bây giờ không phải đến Hogwarts của cụ chứ.

"Bác Gellert, phiền ngài giúp cháu thông báo cho cha, cháu và Dra cùng đi." Snape xoay người, cung kính nói với Gellert, một tiếng "bác Gellert", một tiếng "Dra" đã biểu lộ lập trường của Snape, anh đang tham dự với thân phận là bạn đời của gia chủ Malfoy.

Hơn nữa, Snape để ý tay áo mình, anh đang cố ý, đừng tưởng rằng anh không phát hiện ánh mắt Dumbledore thi thoảng nhìn về phía Gellert, nếu cụ ta không nhận rõ hiện thực này, vậy anh không để ý giúp đỡ đâu.

"Bảo Luci cẩn thận một chút, Qui, đi cùng ông nội." Sao Gellert không nhìn ra mục đích của Snape, ông cực kỳ tự nhiên tiếp lời, giống như là cuộc đối thoại này đã tiến hành rất nhiều năm.

"Con ở cạnh Dra." Aquila đi lên trước nửa bước, con ngươi di truyền từ Snape không chớp mắt nhìn chằm chằm Chúa tể Hắc ám đời trước. Cuối cùng Gellert thở dài, "Ông và Abra sẽ ở trong biệt thự, hai đứa cẩn thận." Nói xong Gellert xoay người rời đi, trong quá trình chưa từng nhìn Dumbledore cái nào.

Sắc mặt Dumbledore tái nhợt như chòm râu của cụ, tuy cụ đã sớm biết Abra chính là Abraxas Malfoy, hiện tại cũng là bạn đời của Gellert, nhưng cụ không ngờ, khi chuyện này công khai xuất hiện trước mặt cụ thì đối phương căn bản không hề chú ý, lòng cụ như bị gió lạnh ùa vào, lạnh băng thông thấu.

"Minerva, triệu tập thành viên Hội Phượng Hoàng, mười phút sau chúng ta xuất phát," Dumbledore cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, "Và cả, thông báo Arthur và Molly, họ có quyền biết sự thật."

Hơn mười phút sau, thành viên Hội Phượng Hoàng thưa thớt xuất hiện trong đây, một số mặc áo chùng phù thủy cũ nát, một số mặc quần áo Muggle, và cả một kẻ trong tay cầm thứ không thuộc về gã – đó là Mundungous Fletcher, một kẻ cắp chuyên nghiệp.

Snape nhìn từng người xuất hiện giống trong trí nhớ của anh, cuối cùng không nhịn được nở nụ cười châm chọc – hóa ra đến giờ, Hội Phượng Hoàng vẫn tản mạn như vậy, hóa ra trận chiến đó nếu không có anh làm gián điệp và Lucius phản bội sau này, a, còn tính cả Kẻ Được Chọn Potter ngốc nghếch may mắn kia nữa, phải dựa vào những người này, họ vĩnh viễn không thể giành thắng lợi.

Không nói tới bên Hogwarts Dumbledore bắt đầu triệu tập người của mình, ở khu mộ cạnh làng Little Hangleton, sau khi trải qua một phen vật lộn, Sirius và Ron trói chặt Harry lại, vì phòng sự cố, thậm chí họ còn bẻ gãy đũa phép của Harry.

"Chuẩn bị tốt rồi chứ?" Sirius, vừa nãy Thuốc Đa dịch của hắn đã hết, Moody chậm rãi biến thành Sirius, khiến Harry ngạc nhiên là, người chung quanh không hề giật mình.

"Đồ phản bội! Ông nói dối!" Harry lập tức hiểu được họ đã sớm biết thân phận của Sirius.

"Yes, my lord." Người nói là một ông cụ Harry chưa từng gặp qua, ông ta gầy queo, nhưng căn cứ vào làn da chùng xuống thì có thể thấy được quá khứ ông ta khá là béo. Ông ta vừa trả lời câu hỏi của Sirius vừa thả vài thứ vào trong cái vạc thật to, rất nhanh, màu sắc độc dược bên trong bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Harry không nhận ra không có nghĩa là Lucius không nhận ra, trên thực tế phía sau bia mộ, Lucius còn có một số lực lượng trung kiên thế lực Malfoy cẩn thận núp kỹ. Lucius nhận ra thân phận của ông già gầy quắt kia, Merlin ơi! Hóa ra là Slugorn!

Khi Draco và Harry đồng thời xuất hiện trái tim Lucius suýt nữa nhảy thẳng ra khỏi cổ họng, rồi chạy trốn khiến y nắm chặt đũa phép để ra tay bất cứ lúc nào, dù cái giá là bại lộ vị trí của mình.

Nhưng nhờ Harry giúp đỡ kéo dài thời gian để Draco có thể thoát ra, Lucius thở ra một hơi đồng thời cũng âm thầm nhớ kỹ gia tộc Malfoy nợ Harry một ân tình, Slytherin ân oán phân minh.

Rồi phát triển sau đó hiển nhiên ở ngoài dự đoán của Lucius, thật ra Moody là Sirius, Sirius là Tử thần Thực tử, cuối cùng, Slughorn gọi Sirius là "lord".

Lucius giật mình, thấy cách đó không xa, Sirius, Ron và Harry đã đứng ở một hình tam giác, mà một tay Harry đang nâng lên.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Lucius nhìn rất rõ, đó là một cái nhẫn cực kỳ quen mắt – Hòn đá Phục Sinh, một Trường Sinh Linh Giá của Chúa tể Hắc ám.

178. Quyển 3 - Chương 178: Chúa Tể Hắc Ám Sống Lại

Rất nhanh, dưới chân Harry, Sirius và Ron bắt đầu xuất hiện một hình tam giác, rồi chiếc nhẫn trên tay Harry tự động bay ra, xoay tròn bên trong.

Sirius chăm chú lẩm bẩm, sắc mặt Ron hơi tái, dưới ánh trăng có thể thấy mắt cậu ta đang không ngừng chuyển, Harry thì đau đớn, bắt đầu từ lúc Sirius ngâm xướng trong đầu cậu như bị ai lấy dao cắt làm đôi, cậu muốn hét lên, muốn lăn lộn trên mặt đất, nhưng cái trận pháp kỳ quái kia lại dính chặt chân cậu, không thể động đậy

Rốt cuộc, khi Sirius càng ngày càng ngâm xướng nhiều, trận pháp dưới chân họ cũng càng lúc càng sáng, đầu tiên Ron thét chói tai, rồi mắt cậu ta tối lại, đầu rũ xuống bất động; Sirius quát to một tiếng, một linh hồn màu trắng đục đi ra, hắn bắt được một bóng trắng từ trong cơ thể Ron, "Biết mi không cam lòng mà." Hắn nói vậy, trực tiếp ấn bóng trắng kia vào cơ thể mình, rồi hình dáng hắn càng rõ ràng.

"Harry Potter, Kẻ Được Chọn nổi tiếng của giới pháp thuật?" Hắn tới càng gần, Harry cảm thấy trán mình càng đau, có cái gì đó như muốn thoát khỏi cơ thể mình, phía sau linh hồn này, Sirius như một con rối gỗ mất đi sinh mạng, chỉ khác là lồng ngực hơi phập phồng chứng tỏ tình trạng của anh tốt hơn Ron nhiều – ít nhất anh còn sống không phải sao?

Linh hồn trắng đục kia tới gần, ngón tay đặt lên vết sẹo tia chớp trên trán Harry, nơi đó như có cái gì đang nhảy lên, "Xem mi biến ta thành cái gì? Bị trói buộc trong cơ thể người khác, bị xua đuổi, bị áp chế." Mặt hắn bẹp, gần như không có mũi, đôi môi mỏng hơi hơi mở ra, "Nhưng giờ thì tốt rồi, ngay lát nữa thôi là ta có thể sống lại, dựa vào sức mạnh của mi." Mắt hắn ngập một màu đỏ.

"Đã đến giờ." Voldemort đột nhiên lớn tiếng nói, rồi theo tay hắn, một bóng trắng màu bạc chậm rãi bị kéo ra khỏi trán Harry, mặt Harry vặn vẹo vì đau đớn, cậu thét chói tai, lại vì trận pháp trói buộc mà không thể phát ra âm thanh, xa xa nhìn qua, chỉ có hai chữ có thể hình dung – quỷ dị.

Lucius núp phía sau, thấy hình ảnh này thì không nhịn được run lên, nhưng trong lòng lại thả lỏng. Vốn y và Snape còn đang buồn bực làm sao để giải quyết mảnh linh hồn trong cơ thể Harry, dù sao cũng là lĩnh vực linh hồn, hơn nữa đã mười mấy năm, rất khó xác định được mức dung hợp giữa mảnh linh hồn và linh hồn của Harry.

Không ngờ Chúa tể Hắc ám lại "giúp" họ giải quyết vấn đề này, Lucius hiểu Voldemort, hắn sẽ không để Harry chết ngay, vì Kẻ Được Chọn mà hắn trả giá rất lớn, hắn sẽ không dễ dàng buông tha nó.

Quả nhiên, sau khi mảnh linh hồn rời khỏi Harry, Voldemort nhanh chóng sai Slughorn tới lấy máu Harry, thuận tiện bảo vệ linh hồn cậu.

Nhưng vì chịu đựng quá nhiều, Harry ngất đi, ba người đang đứng đều ngã xuống, chỉ khác là Ron vĩnh viễn đã mất đi.

Rất nhanh, ở bên cạnh cái vạc rất to kia, Slughorn quắt queo cắt tay Harry.

"Để ta! Để ta cống hiến cho lord!" Mina chợt vọt ra, dựa vào giá trị quân cờ phía sau thì hiện tại không ai phản bác cô ta.

"Để nó tới." Dựa vào trận pháp và sức mạnh của Hòn đá Phục sinh, Voldemort gian nan dung hợp mảnh linh hồn từ Nagini và Harry, nhưng hắn cũng không duy trì được bao lâu.

"Xương của cha, cho đi vô tình, sẽ hồi phục con…" Theo giọng của Mina, một đám tro cốt bay ra khỏi mộ, "Máu của kẻ thù, lấy bằng sức mạnh, mi sẽ hồi sinh kẻ thù." Cô ả nhỏ máu Harry vào vạc, cuối cùng, "Thịt của kẻ bầy tôi, tự nguyện dâng cho, chủ nhân người sẽ hồi sinh." Mina đeo nhẫn lên tay, rồi không hề do dự nhảy vào, chỉ có một linh hồn làm trụ cột, cần hiến tế cả người.

"Rầm", cái vạc màu xanh lục sôi lên, như là ác ma địa ngục đã nuốt xong đồ hiến tế tà ác nào đó, rồi, trong ánh mắt cuồng nhiệt của đám Tử thần Thực tử, một người đàn ông tái nhợt đi ra khỏi vạc.

"Mặc quần áo cho ta." Hắn nói với Bella, giọng không nhẹ như Snape và không kiểu cách như Lucius, nhưng chất quý tộc thì rõ ràng.

"Yes, my lord." Giọng Bella ngập tràn bất ngờ, lord bảo ả mặc quần áo cho ngài có nghĩa là gì? Lord vẫn coi trọng ả!

Dưới ánh trăng sáng ngời, áo choàng đại biểu cho Chúa tể Hắc ám năm đó lại mặc trên người chủ nhân nó, "Bella, vươn tay mi ra." Voldemort ra lệnh, người sau nghe lời duỗi ra.

Ngón tay tái nhợt của Voldemort quay một vòng tròn trên dấu hiệu hắc ám ở cánh tay kia, "Không biết sẽ có bao nhiêu kẻ trở lại." Hắn thì thào, rồi đè mạnh xuống, đưa pháp lực vào, màu dấu hiệu hắc ám trên tay Bella trở nên đậm hơn. Cùng lúc đó, không ít người bên Lucius đều biến sắc, người có dấu hiệu hắc ám đều biết, Chúa tể Hắc ám… sống lại…

"Lord." Mọi Tử thần Thực tử ở đây đều quỳ xuống, nhưng trong chốc lát, gần như không có Tử thần Thực tử nào mới tới, Voldemort cực kỳ tức giận, hắn sải bước tới cạnh Harry, "Làm nó tỉnh." Hắn hạ lệnh. Bella nhe răng cười, trực tiếp ném một Crucio, "không cẩn thận" bắn trúng Sirius.

"Ưm", kết quả Sirius tỉnh lại trước, Voldemort ném một cái nhìn, có người phía sau trói buộc hắn.

"Bella, đừng để ta thất vọng." Voldemort lạnh lùng nhìn Bella một cái, hắn không thích bầy tôi không nghe lời, nhưng hắn cũng không định trừng phạt chúng ngay lúc này.

Bella nhớ tới thủ đoạn trước kia của Chúa tể Hắc ám, vẫn run lên, ngay khi ả chuẩn bị dùng phương pháp đồng dạng "đánh thức" Harry thì một bóng người trùm đầu chợt xuất hiện, "Ngài Voldemort, đã lâu không gặp."

Mũ trùm buông xuống, dưới ánh trăng xuất hiện một gương mặt xinh đẹp, mái tóc dài bạch kim hơi hơi lay động, tên gọi độc nhất chứng tỏ thân phận của người tới – Lucius Malfoy.

Trong nháy mắt, mọi Tử thần Thực tử đều mang trạng thái đề phòng, có người tâm trí không kiên định bắt đầu bồn chồn, đối với thanh thế Chúa tể Hắc ám mười mấy năm trước thì hiểu nhiên kinh doanh của gia tộc Malfoy mười mấy năm qua gây ấn tượng hơn hơn.

"Thật không ngờ lại nhìn thấy ngài ở đây," Giọng Lucius như vô tình gặp người hàng xóm khi đi dạo vậy, "Hôm nay ánh trăng thật đẹp."

"Cậu Malfoy," Giọng nói Voldemort ngập tràn châm chọc, "Sao cậu lại xuất hiện trong này?" Hắn nghĩ, mình chọn sống lại ở đây là cơ mật, sao Lucius lại biết, hơn nữa Lucius biết cũng có nghĩa là Dumbledore đã biết? Vì đi khỏi giới phù thủy một thời gian dài, Voldemort không nắm chắc được tình hình giới phù thủy hiện tại, ví dụ như trong ấn tượng của hắn Dumbledore mới là kẻ thù, mà thật ra trình độ khống chế sức mạnh của Lucius cũng không còn dưới Dumbledore nữa.

"Hôm nay là ngày mà ngài tới giới phù thủy một lần nữa, tại sao tôi lại không thể đại diện cho gia tộc Malfoy chào đón ngài chứ?" Lucius cúi đầu theo kiểu quý tộc, mượn ánh trăng mà sự quyến rũ của Veela được khuếch đại.

Một bên là quý tộc bạch kim đẹp trai, bên kia là Chúa tể Hắc ám tuy đã hủy dung nhưng vẫn khí thế, khu mộ chợt yên lặng.

"Lucius, Chúa tể Hắc ám cho mi cơ hội cuối cùng." Voldemort trầm mặc một lúc, vẫn lui một bước, hắn không biết Dumbledore có biết chuyện hắn sống lại hay không, tuy rằng rất vui sướng vì có được cơ thể của mình, tuy hắn rất muốn giết Kẻ Được Chọn kia ngay lập tức, nhưng hắn không thể mạo hiểm, hắn cần thời gian.

"Ngài Voldemort, ngài vẫn biết tôi, gia huấn Malfoy, ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu." Lucius nói xong, nở nụ cười đặc trưng cho Malfoy, rồi phía sau y lờ mờ xuất hiện không ít người, tuy đều đội mũ trùm không nhìn rõ mặt nhưng vị trí của họ đã chứng minh thân phận.

Sắc mặt Voldemort hơi thay đổi, sao hắn lại không biết đám ô hợp trung lập không tương đương năm đó lại khiến Lucius tạo thành một thế lực chứ.

"Ngài Malfoy…" Không đợi Voldemort nói xong, bên kia lại xuất hiện một nhóm người, có người độn thổ tới, Voldemort nhịn không được giơ cao khóe miệng, nể mặt một chút Tử thần Thực tử này, tuy không xuất hiện đầu tiên nhưng Chúa tể Hắc ám khoan hồng độ lượng, hắn sẽ tha thứ cho chúng.

Nhưng nụ cười hắn nhanh chóng đọng lại, ngay khi nhóm người kia xuất hiện, cũng là mái tóc ngắn bạch kim phản xạ ánh trăng lạnh lẽo, phía sau là chòm râu trắng và cặp kính nửa vầng trăng thuộc về giáo sư biến hình cũ của hắn – Albus Dumbledore.

"Cha." Draco nhanh chóng đi vài bước tới cạnh Lucius, rồi nhìn quét trong này, tốt lắm, tuy Harry nằm ở đó nhưng lồng ngực cậu ấy còn phập phồng, cậu ấy còn sống.

"Sev." Lucius gật gật đầu với Snape, người sau trực tiếp rút ra đũa phép, bảo vệ Aquila và Draco phía sau mình, năm đó anh có can đảm đối diện với Chúa tể Hắc ám, hiện tại anh càng có lý do không thể lùi bước.

"Tom, trò vẫn đi lên con đường này." Giáo sư McGonagall đã thăm dò tình trạng của Ron, Arthur và Moody đi theo bà, vì vị trí, Sirius bị trói ở phía sua Voldemort, cũng không ai chú ý tới, mà Harry thì gần bên Lucius hơn.

"Giáo sư Dumbledore, Chúa tể Hắc ám không thể đánh bại, trên con đường trường sinh, hắn đi xa hơn bất cứ ai!" Voldemort ngẩng cao đầu, sự bẽ nghẽ thuộc về Chúa tể Hắc ám không hề che dấu.

Không ít phù thủy ở đây không kìm lòng nổi rùng mình một cái, đây là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hắn thật sự đã trở lại!

179. Quyển 3 - Chương 179: Trận Chiến Cuối Cùng

"Mày đồ ác ma chết tiệt!" Không đợi Dumbledore và Lucius nói gì, Arthur bùng nổ đầu tiên, phía sau anh là Molly rơi nước mắt không ngừng, Ron đã chết.

"Crucio." "Protego!" "Expelliarmurs!" Trong nhất thời, Hội Phượng Hoàng và Tử thần Thực tử như kết thù, Lucius dẫn người mình lùi ra sau một chút, Snape cho Draco cái hòm thuốc của mình, để thằng bé đưa Harry về phía họ.

Rất nhanh, xung đột quy mô nhỏ này dừng lại bởi thủ lĩnh hai bên, bầy tôi của họ không chú ý nhưng họ lại khác, Lucius bên kia không hề động đậy, hiện tại đã không còn là lúc giằng co trước đó nữa, thế lực trung lập mới xuất hiện mang tới sự cân bằng cho ba bên.

"Giáo sư Dumbledore, cụ muốn thế nào?" Voldemort đứng tại chỗ, Chúa tể Hắc ám là Chúa tể Hắc ám, hắn thầm vận chuyển sức mạnh, tuy thiếu hụt linh hồn khiến hắn khác với thời kỳ mạnh nhất, nhưng cơ thể mượn dùng xương của cha và máu của kẻ thù sống lại vẫn khiến hắn hết sức hài lòng.

"Tom, trò đã sớm sai lầm." Mặt Dumbledore cực kỳ nghiêm túc, "Giới phù thủy cần hòa bình."

"Hòa bình?" Voldemort nở nụ cười, mặt hơi vặn vẹo, "Thế nào thì giới phù thủy mới gọi là hòa bình? Năm đó khi ta không xuất hiện, giới phù thủy có tính là hòa bình? Khi Tử thần Thực tử thống trị giới phù thủy có tính là hòa bình? Và Thánh Đồ nắm chính quyền giới phù thủy nước Đức, có tính là hòa bình?" Ba câu hỏi liên tiếp khiến người chỗ này đều yên lặng, bao gồm cả Lucius và Snape, tất cả mọi người không ngờ Chúa tể Hắc ám cũng nghiên cứu về hòa bình.

"Tom, trò sai." Dumbledore vẫn phản ứng nhanh nhất, "Điều chúng ta theo đuổi là sự hòa bình của toàn bộ giới phù thủy, phù thủy bị áp bách và thống trị sẽ không có hạnh phúc." Cụ thấm thía nói, không ít người Hội Phượng Hoàng gật đầu, nhìn cụ đầy sùng bái.

"Toàn bộ giới phù thủy hòa bình?" Không ngờ Voldemort như nghe được câu chuyện cười nào đó, "Cái gì là toàn bộ giới? Máu trong? Máu lai? Hay là Máu Bùn đê tiện." Hắn ác ý nhấn mạnh "Máu Bùn", "Giới phù thủy chỉ thực sự hòa bình khi được phù thủy trắng lãnh đạo máu lai và Máu Bùn thống trị sao? Trước khi Dumbledore cụ xuất hiện, máu trong và các quý tộc thống trị giới phù thủy mấy ngàn năm, chẳng lẽ lúc đó cụ cho là toàn bộ giới phù thủy không hạnh phúc?"

Phấn khích, Lucius và Snape vỗ tay trong lòng, Voldemort vừa mới trực tiếp mở ra lợi ích, nói gì mà hòa bình hay không hòa bình, chẳng qua chỉ là khoác áo quần chúng, nói tới nói đi cũng chỉ là chính kiến hai bên khác nhau.

Dumbledore muốn thi hành "bảo vệ Muggle và Máu Bùn", Voldemort lại "máu trong là cao nhất", giữa họ có bản chất nào khác nhau không? Không hề. Chẳng qua là thủ đoạn khác biệt mà thôi, mà thủ đoạn của Voldemort hiển nhiên rất nhiều người đều không chấp nhận được.

Nếu năm đó Voldemort cũng sử dụng thủ đoạn dụ dỗ, cũng có thể thỏa mãn ích lợi cho phù thủy bình thường như quý tộc, vậy sẽ còn Hội Phượng Hoàng "chính nghĩa" của phù thủy trắng ư?

Đáp án rất rõ ràng, năm đó Hội Phượng Hoàng phản đối hành động của Voldemort là chính nghĩa, nhưng xét đến cùng, cũng chỉ là đảng phái tranh đấu, không có cái gì gọi là đại nghĩa.

Voldemort nói ra cũng không còn cách nào, nếu có thể, thậm chí hắn muốn trực tiếp quyết đấu với Dumbledore. Chỉ tiếc hắn vừa sống lại, còn không quen thuộc cơ thể, nên hắn chỉ có thể tranh luận với Dumbledore, để kéo dài thời gian.

Huống chi, trong nhiều năm lưu lạc, Voldemort hiểu được một đạo lý, đôi khi lòng người cũng cực kỳ quan trọng.

"Bụp bụp bụp," Ngay khi tất cả mọi người trầm tư vì lần thổ lộ suy tư hiếm có của Chúa tể Hắc ám, thậm chí không ít người còn cảm thấy đúng đắn thì giữa khu mộ vang lên một trận vỗ tay, mọi người nhìn qua, quý tộc bạch kim lịch lãm vỗ bàn tay mình, gia chủ Prince bên người như bóng dáng trong màn đêm.

"Ngài Voldemort diễn giải thật hay, nhưng để tôi nhắc nhở ngài, hiện tại chúng ta không phải đang tham dự chương trình nghị sự của Bộ Pháp thuật, thưa các quý ngài, hôm nay chúng ta tới đây chỉ có một mục đích, Tử thần Thực tử phải trả giá vì những gì họ đã làm." Lucius trực tiếp cho thấy lập trường của mình, sau khi y nói thì không ít phù thủy cũng giật mình nhận ra, chính nghĩa hay không thì liên quan gì tới mình? Gia chủ Malfoy nói đúng, nợ máu năm đó phải trả bằng máu.

Voldemort cố gắng một lần lại trở thành bước đệm cho Lucius, tranh luận vừa rồi khiến gia tộc Malfoy vô ý tới gần hơn trong cảm nhận của mỗi phù thủy nơi đây. Con người luôn là vậy, khi mình không có phương hướng, người có thể cho họ một hướng đi sẽ trở thành người họ tôn kính.

"Tom, chính nghĩa rồi sẽ chiến thắng tà ác." Dumbledore hơi ảo não, sao cụ không nhận ra hiệu quả từ hành động vừa rồi của Lucius chứ, sau khi Voldemort rơi đài, vị trí của gia tộc Malfoy chỉ sợ sẽ được phần lớn phù thủy chấp nhận, tới lúc đó, chính sách của họ chỉ sợ sẽ bị đè ép thêm một bước. Gia tộc Malfoy, đại diện cho ích lợi các quý tộc máu trong.

Nhưng Dumbledore không nói những lời này cho người khác, chỉ cần vài người hiểu là được rồi.

"Giáo sư Dumbledore, năm đó cụ không hề thắng, rồi sau này cụ cũng sẽ không thắng." Sau một thời gian nói dài, Voldemort đã dần quen thuộc cơ thể mình, âm thầm cân nhắc một chút, hắn quyết định nói tiếp, "Cụ biết vì sao Kẻ Được Chọn của cụ lại xuất hiện ở trong này không, cụ có biết vì sao học trò của cụ lại chết không?"

Dumbledore cảm thấy đề tài này không ổn lắm, nhưng cụ không có lý do chặn lại, bên Lucius còn chưa có phản ứng, cụ không thể ra tay trước.

"Gryffindor kia, trong lòng ngập tràn oán hận, đối với người nhà, với nhà mình, với Slytherin, và cả Draco Malfoy. Chỉ một mồi câu nho nhỏ thì nó đã nghe lời ta, ôi cha, nó bỏ tên cậu chủ nhỏ Malfoy vào đấy nha, nó còn rất vui khi cho ta mượn cơ thể nó nữa." Voldemort sâu xa nhìn Lucius, lại nhìn nhìn Dumbledore.

"Mi nói láo!" Arthur lớn tiếng nói, "Nhất định mi đã dùng pháp thuật hắc ám tà ác khống chế con ta, Ron, Ron là một đứa trẻ ngoan." Anh lớn tiếng biện giải. Lúc đó Snape và Lucius hiểu được sự nghi hoặc của họ, xem ra Ron bị mảnh linh hồn trên người Nagini lợi dụng, Dumbledore chỉ thiết lập lần tuổi đơn giản trên Chiếc Cốc Lửa, đối với mảnh linh hồn Chúa tể Hắc ám mà nói thì thần chú mê hoặc cao cấp và pháp thuật hắc ám đơn giản không là vấn đề.

Tuy nhiên điều này cũng tổn hại nhiều tới cơ thể và sức mạnh của Ron, chẳng qua Chúa tể Hắc ám sao lại phải dừng, và đây cũng chính là lý do vì sao khi Ron, Sirius và Harry đứng ở ba đỉnh tam giác mà chỉ có Ron bị chết sau khi phân cách linh hồn – linh hồn cậu ta sớm đã bị pháp thuật hắc ám ăn mòn rồi.

"Chúa tể Hắc ám sẽ không nói dối." Vol híp mắt lại, áp suất khổng lồ ập thẳng vào Arthur, "Giáo sư Moody cũng có ý tứ." Hắn nói tới đây lòng Dumbledore trầm xuống, quả nhiên nghe thấy Voldemort nói tiếp, "Đó chẳng qua là Sirius giả trang, thế mà cụ lại tin tưởng, Sirius là bầy tôi trung thành nhất của ta, sao gã có tể sám hối hành vi bán đứng học trò của cụ, người nhà Kẻ Được Chọn năm đó chứ?" Là huyết mạch của gia tộc Black, Bella và Sirius đều là cách giữ mạng cuối cùng của Voldemort, nhất là khi hắn dung hợp các Trường Sinh Linh Giá còn lại, lời thề Orion năm đó đã quyết định mọi chuyện.

"Albus, cụ đã sớm biết Moody là Sirius?" Đây là giọng nói kinh ngạc của giáo sư McGonagall.

"Minerva, đây là một câu chuyện rất dài." Mặt Dumbledore xanh mét, cụ có thể nói gì, chỉ là cụ không chú ý tới, vì mấy năm nay Snape và Lucius mưa dầm thấm đất, phù thủy trắng không còn thuần khiết như mười mấy năm trước, đương nhiên khi cụ nói những lời này, không ít người hoàn toàn thất vọng, dù sao cụ ấy không phủ nhận không phải sao?

"Hiệu trưởng Dumbledore, tôi xin lỗi cụ!" Đúng lúc này, Sirius không biết tránh khỏi trói buộc thế nào, vừa lúc ánh sáng xanh sáng ngời đánh về phía Voldemort.

Như nhận được tín hiệu bắt đầu, vô số thần chú lao tới lao đi, Lucius và Snape dẫn một nhóm người lùi lại, bảo vệ Draco và Aquila cả Harry đang hôn mê, rồi mang những người còn lại gia nhập chiến đoàn.

Hiệu quả nhanh chóng rõ ràng, Tử thần Thực tử ngày càng ít, dù là Hội Phượng Hoàng hay là Malfoy không hề nương tay sử dụng Lời nguyền Chết chóc.

"Lord!" Tiếng kêu thảm thiết của Bella thu hút Voldemort hắn ngẩng đầu thấy bầy tôi trung thành và tận tâm của mình bị Snape mặc áo đen kết thúc tính mạng chỉ bằng một cú, đối diện với tầm mắt giết người của Voldemort, khóe miệng Snape nhếch lên, nở nụ cười giả dối, từ quá khứ đến hiện tại, anh không sợ hắn.

[Nana!] Voldemort xì xì lên tiếng, rồi Snape cứng người, tiếng con rắn chậm rãi tới gần, anh còn có thể cảm giác như kiếp trước, bị cắn một cái rồi anh sẽ chết.

"Sev!" Lucius thấy vậy bị dọa đến mức hồn phi phách tán, trên chiến trường chỉ thay đổi trong nháy mắt, bạn đời nhà mình còn ngây ngẩn, mà con rắn chết tiệt kia đã ở bên cạnh cậu ấy rồi.

Không kịp nghĩ, Lucius ào tới, giống như năm đó họ chống cự người sói ở Lều Hét, Lucius chỉ có thể nghĩ là dùng bản thân mình bảo vệ bạn đời không bị thương.

"Sectumsempra, Avada Kedavra." Hành động của Lucius khiến Snape lập tức nhớ lại sự kiện người sói năm thứ năm, khi đó Lucius may mắn, kịp thời thức tỉnh huyết thống, giờ không phải nữa, anh nhanh chóng giết chết Nagini, đến lúc này, anh không còn liên quan tới kiếp trước nữa.

"Severus Prince! Ta sẽ bắt mi phải trả giá!" Bella và vật cưng chết khiến Voldemort điên cuồng, hắn không quan tâm trực tiếp nhắm vào Snape, phía sau hắn là Dumbledore đang quyết đấu.

"A!" Đột nhiên Voldemort đứng lại, toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, tay và chân bắt đầu co rút rồi biến nhỏ.

Sự cố bất ngờ xảy ra khiến chiến trường đọng lại trong nháy mắt, tất cả mọi người không tự giác dừng lại, không chớp mắt nhìn Chúa tể Hắc ám kêu thảm trên mặt đất.

"Mi đã làm gì?" Trong chớp mắt, Voldemort nhớ tới Slughorn, nhớ tới Mina, hắn nhìn chằm chằm Lucius, trực giác nói cho hắn biết, chính là do Malfoy.

180. Quyển 3 - Chương 180: Chúa Tể Hắc Ám Cuối Cùng

"Thật ra cũng không có gì," Dưới ánh mắt oán độc của Voldemort, Lucius thanh thản để ý tay áo, "Chẳng qua Sev nhà tôi cho cô Prince uống một chút đồ lót dạ thôi, dù sao cũng phải hiến tế toàn bộ cơ thể, nếu không khỏe làm sao có thể đi được chứ?"

Mọi người hiểu được, Mina Prince bị lợi dụng, chỉ là họ không ngờ, Mina là người của Lucius.

"Prince, mi đã làm gì?" Voldemort chịu đau lên tiếng, hắn nhất định phải biết rốt cuộc là ở chỗ nào, chỉ cần Sirius còn chưa chết… hắn không nhìn về phía Sirius, dù không có Trường Sinh Linh Giá hắn cũng có thể nghĩ cách.

"Thứ tốt, dược thuần hóa huyết thống." Snape ác ý nhếch môi, sao lại không phải thứ tốt, dược thuần hóa huyết thống đó! Đây chính là độc dọc cấp S độ tinh khiết 100% trong truyền thuyết có thể làm thuần hóa huyết mạch.

"Sao lại…" Hiển nhiên Voldemort cũng biết loại dược này, mà lời của hắn khiến người ở đây nghi hoặc.

"Trong quá trình thuần hóa huyết thống linh hồn sẽ cực kỳ không ổn định, một khi thất bại sẽ phải chịu trừng phạt thoái hóa huyết mạch." Snape ngân dài, như là báo cáo học thuật, "Hơn nữa cô Prince là một Prince, gia huấn Prince, kẻ tấn công gia chủ… phải chết."

Voldemort tuyệt vọng, họ biết tinh thần Mina không bình thường, nhưng mọi người đều cho rằng cô ta bị điên trong lúc tìm kiếm Voldemort. Đương nhiên Voldemort cũng nghĩ vậy, nên đôi khi đầu óc Mina không quá rõ ràng nhưng hắn vẫn dễ dàng tha thứ cho cô ta, chỉ là vì lòng trung thành của cô ta.

Nhưng tình trạng tinh thần của Mina không tốt, vậy Mina căn bản không thể nào hoàn thành thuần hóa huyết thống, mà hắn sống lại nhờ huyết thống Mina, trong nháy mắt tấn công Snape thì đã báo trước vận mệnh phá hủy của hắn.

Gia tộc Prince đã từng là một nhánh tinh linh hắc ám, một câu giải thích của Orion thật lâu trước kia được Voldemort nghĩ tới, đúng rồi, tinh linh hắc ám luôn dốc lòng với pháp thuật linh hồn, nếu nói gia tộc Prince không kiêm chế linh hồn là không thể.

Trong tiếng kêu rên của Voldemort, tứ chi của hắn chậm rãi co rút lại, mắt mũi miệng cũng bắt đầu chảy ra máu đen, thật ra linh hồn hắn đau đớn hơn nhiều, linh hồn vốn đã không củng cố lại bắt đầu phân tách.

Mảnh nhỏ từ Harry thì không sao, vì nó còn chưa thức tỉnh ý thức, cũng rất thuận lợi bị cắn nuốt.

Nhưng mảnh đến từ Ron thì không, sớm đã quen tự do nó chỉ bị ép áp chế, nếu số phận nó không tốt, tất cả đều là mảnh linh hồn, dựa vào cái gì nhẫn lại có thể làm Chúa tể Hắc ám còn nó thì không?

Nghĩ vậy mảnh linh hồn không lẩn trốn được bị ép dung hợp, vốn thời gian dài nó cũng chỉ có thể đối mặt với vận mệnh tiêu vong, không ngờ Snape và Lucius tính kế, linh hồn Voldemort vừa mới sống lại lại bị phân tách, chẳng qua lần này chia làm hai – một là nhẫn, một đến từ Ron.

Chỉ tiếc mảnh linh hồn Ron nghĩ quá thuận lợi, giờ khác với ngày xưa, linh hồn vừa mới phân tách không có vật dẫn thích hợp, chỉ có tiêu vong càng nhanh.

Mở to mắt nhìn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đau đớn gào thét đến lúc im lặng ngay trước mặt, dù phần lớn phù thủy cũng biết không phải Lucius và Snape thực sự ra tay quyết đấu nhưng vẫn không tự giác đặt vị trí của gia tộc Malfoy và Prince lên cao hơn, nhất là khi họ ngẩng đầu, thấy Lucius Malfoy vẫn cười như trước và Snape nhếch môi 15 độ, một đen một trắng đứng cạnh nhau, mọi phù thủy đều cảm giác đến một sự khí thế, Dumbledore càng hiểu ra, thời đại thống trị của gia tộc Malfoy… đã tới.

"Ưm," rốt cuộc Harry tỉnh lại, đập vào mắt cậu chính là Draco đang lo lắng, và Lucius ở gần đó.

"Chú Lucius, mau, người kia sống lại!" Kẻ Được Chọn gọi khiến vô số phù thủy lại gạch một nét, ngay cả Kẻ Được Chọn cũng đứng bên kia sao?

"Không sao cả, Harry." Dumbledore xuyên qua đám người tới cạnh Harry, cụ đã ý thức được có lẽ không thể nào tránh khỏi gia tộc Malfoy thống trị, nhưng Kẻ Được Chọn lại là một bước cờ lớn.

"Hiệu trưởng Dumbledore, Ron… Sirius…" Harry vẫn tin tưởng Dumbledore, nên cậu nhanh chóng biểu hiện lòng tin của mình.

Draco không vui bĩu môi, Aquila kéo cậu sang một bên, không thấy cha mình còn đứng đó mà không tới đây sao, việc này vẫn chưa xong, ai cũng không thể chiếm lợi ích từ Malfoy được.

"Harry, Harry, tha thứ cho chú…" Ngay khi Harry và Dumbledore biểu hiện thân cận và tín nhiệm, Sirius chạy vọt tới, Harry muốn nói gì đó nhưng Dumbledore lập tức nghiêm túc.

Một thần chú định thân ném qua, Sirius dừng tại chỗ. Nhưng anh vẫn không từ bỏ mà hướng tay về phía Harry, miệng cũng không ngừng cầu xin tha thứ.

"Hiệu trưởng Dumbledore, thầy cởi thần chú đi ạ." Bất tỉnh từ nãy giờ Harry cũng không biết chuyện xảy ra sau đó, cậu chỉ cho rằng Sirius giống Ron, bị Chúa tể Hắc ám lợi dụng.

"Harry, người kia đã không hoàn toàn là Sirius." Đũa phép Dumbledore vẫn chỉ vào Sirius, Harry không biết không có nghĩa là cụ không biết, trên thực tế khi Tom nói Sirius "là bầy tôi trung thành của hắn" thì cụ hiểu, căn bản không có gì là lòng trung thành, mà là vì Trường Sinh Linh Giá.

Nhưng không thể nào nói lý do này cho người khác, cuối cùng Dumbledore cũng chỉ nói, "Hắn chính là bầy tôi của Tom."

"Nhưng chú ấy không phải Tử thần Thực tử mà!" Harry mở to hai mắt, dưới ánh trăng sáng người, vì vừa mới chiến đấu nên áo choàng rách nát, hai cánh tay Sirius trắng bóng.

"Harry, trò xem." Dumbledore thở dài, đưa hộp dây chuyền cho Harry, bị vật dẫn từng đặt Trường Sinh Linh Giá thu hút, mảnh linh hồn vừa bám trên người Sirius bị bắt hiện ra.

"A!" Harry hét to một tiếng, mọi phù thủy nhắm thẳng đũa phép vào Sirius.

"Harry, giết chú đi! Nếu thật sự có một người giết chú, chú hy vọng người đó là con." Sirius chợt tỉnh táo lại, linh hồn Orion trong Azkaban, ký ức mình thiếu hụt, và lời nói vừa rồi của Chúa tể Hắc ám, Sirius không ngốc, anh hiểu mình đã có liên hệ với Chúa tể Hắc ám vì nguyên nhân nào đó, mình không chết, Chúa tể Hắc ám sẽ không hoàn toàn biến mất.

Nhưng nhìn bạn bè chiến đấu và Dumbledore đề phòng nhìn anh, Sirius bỗng nhiên rất muốn cười, trên thực tế anh cũng làm vậy, tiếng cười thê lương vang lên trong khu mộ, như là báo hiệu điềm xấu nào đó.

"Anh đã sớm biết! Anh đã sớm biết!" Anh đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía Snape vẫn im lặng, nhìn anh ta, giống như trở về thời kỳ học sinh nhiệt tình, Nhóm Đạo tặc khi đó, Gryffindor khi đó, gia tộc Black khi đó.

Nghĩ nghĩ, anh nhớ lại sự giãy dụa trước khi chết của Bella, Narcissa đã sớm chết, Andromeda và Regulus thì không biết tung tích, mẹ cũng không ở đây, còn cha anh… cha anh, Sirius chợt khóc, cho đến chết anh cũng không có cơ hội nói một câu xin lỗi với cha, anh không hề cố ý.

Nhìn xung quanh, ngoài kẻ thù và con đỡ đầu năm đó thì ai không muốn tính mạng của anh chứ? Có lẽ kẻ trước là khinh thường, có lẽ anh ta đã sớm biết mình sẽ có một ngày như thế; rồi người sau, lần đầu tiên mắt Sirius ôn hòa, Harry là một đứa trẻ ngoan, anh không thể liên lụy thằng bé.

"Giết chú đi." Sirius bình tĩnh nói, như người vừa mới cuồng loạn không phải anh vậy.

"Hiệu trưởng Dumbledore… con…" Harry lập tức luống cuống, theo bản năng cậu tìm người đưa ra ý kiến cho mình, kết quả Dumbledore cách cậu gần nhất trở thành người đầu tiên.

Dumbledore chỉ cảm thấy miệng mình đắng lại, Harry là một đứa trẻ trọng tình nghĩa, nhưng giờ phút này, dựa theo lời tiên đoán, Harry nhất định phải "tự tay" giết Tom, mà giờ rõ ràng Tom cột chung với Sirius, nói cách khác Harry phải tự tay giết Sirius, giết ba đỡ đầu của thằng bé.

Nếu lựa chọn này là do hai người Harry và Sirius làm ra thì không thành vấn đề, Harry còn là một đứa trẻ, lại vì đại nghĩa, không ai trách thằng bé cả.

Nhưng một khi Dumbledore tham dự thì không còn giống nữa, trong khi không bại lộ lời tiên đoán, Dumbledore không có lý do bắt Harry phải ra tay.

Dumbledore nhìn Lucius đứng xa xa một bên, lần đầu tiên thừa nhận mình bất lực, cụ kém Lucius quá nhiều.

Nhưng giờ đâm lao phải theo lao, Harry hỏi cụ cụ không thể không nói, thôi thôi, Dumbledore nản lòng, đã tới một bước này, cũng không thể không nói, "Harry, ra tay đi, đây là hy vọng duy nhất của Sirius." Cụ cố gắng nhấn mạnh, chỉ là vì sau đó khi Harry nhớ lại có thể giảm trách cứ bản thân.

"Nhưng con không biết!" Harry sắp khóc nấc, trong đầu cậu hoàn toàn hỗn loạn, Hufflepuff dạy đứa trẻ này trưởng thành, bình tĩnh, nhưng không dạy cậu mạo hiểm.

"Đọc theo thầy, A-va-da Ke-da-vra—!" Giọng Dumbledore suy yếu, đọc thần chú này ra, mọi người chứng kiến. Là cụ, xui khiến Harry giết Sirius.

Harry đọc theo, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Dumbledore thì thầm vài câu bên tai cậu, Harry nhắm mắt lại, rồi như nhớ tới điều gì đó vẻ mặt giận dữ, "A-va-da Ke-da-vra—!" Đến phút cuối cậu mới mở mắt ra, thần chú màu xanh đánh trúng Sirius, người sau nở nụ cười như được giải thoát, ở giây sinh mệnh cuối cùng của anh, anh nhìn Snape lại nhìn Lucius, đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ, cho tới giờ họ đều biết mình muốn gì, như vậy… thật tốt.

Ngược lại với nụ cười của Sirius chính là cơ thể anh có tiếng kêu không cam lòng, nhưng mọi người cũng biết, lần này Kẻ Được Chọn thực sự trở thành Kẻ Được Chọn, ngay vừa nãy, trước mặt mọi người, cậu lần thứ hai giết chết Chúa tể Hắc ám.

Nhưng lúc này không ai cảm thấy may mắn, họ chỉ cảm thấy lạnh lẽo, phù thủy trắng vừa mới xui khiến một phù thủy nhỏ vị thành niên giết người ngay trước mặt họ, dù là tự Sirius yêu cầu nhưng dù sao cũng chỉ là một phù thủy nhỏ, làm hiệu trưởng, ôi, không, dù là một phù thủy trưởng thành cũng không để một đứa trẻ đối diện với chuyện này.

Không biết khi nào thì khu mộ nổi lên một trận gió, "Chúng ta cần phải đi." Giọng Snape nhẹ nhàng như tiếng đàn violon vang lên, anh đi qua cho Harry uống một chai độc dược, "Dược ngủ và Dược giảm đau." Anh giải thích, không ít phù thủy nhìn anh hiền hòa hơn, đây mới là thái độ mà một giáo sư nên có.

Rồi sau đó, phù thủy rời đi, Hội Phượng Hoàng nhanh chóng giải tán, ngay cả McGonagall cũng không nhìn Dumbledore, dưới làn gió lay động, Dumbledore chợt cảm thấy hơi lạnh, mùa thu năm nay dường như tới sớm hơn.

Chuyện đêm đó trở thành một bí mật, tuy không ai yêu cầu giữ bí mật nhưng mọi phù thủy đều nói Chúa tể Hắc ám bị Lucius và Snape liên thủ giết chết, còn quá trình thì không ai nói tỉ mỉ.

Còn Dumbledore thì biến mất một cách thần bí, vài năm sau có người ở quán Đầu Heo nói nhìn thấy một ông cụ bị bệnh nặng trong một căn phòng nhỏ, nghe nói đó là họ hàng của ông chủ Aberforth.

Snape dù không tình nguyện vẫn được đề cử trở thành hiệu trưởng kiêm chủ nhiệm Slytherin, từ đó Slytherin thành công quật khởi tại Hogwarts, mà vì tiếp tục sử dụng phương thức giáo dục Sparta mà bồi dưỡng từng đám phù thủy xuất sắc cho giới pháp thuật.

Sau khi tốt nghiệp Draco và Aquila kế thừa gia tộc Malfoy và Prince, vài năm sau công khai cử hành hôn lễ, Harry và Blaise trình diện chúc mừng, ừm, khi đó đã là gia chủ Potter và Zabini.

Sau khi tiếp nhận Lucius và Snape cũng không rảnh rỗi, Gellert gian xảo và Abraxas chơi kế Kim Thiền Thoát Xác, khi Lucius nhìn De Boer vẻ mặt hy vọng đến truyền tin thì cũng chỉ bất đắc dĩ đóng gói bạn đời tới nước Đức, "hoàng tử" rốt cuộc đăng ngôi, cô công chúa nhỏ cũng đi theo, dù nước Đức hay nước Anh thì cô bé tên Lyra này chắc chắn sẽ được cưng chiều hết mực.

Có đôi khi Snape cũng muốn vì sao Merlin sẽ để anh xuyên qua thời không trở lại quá khứ, so sánh với kiếp trước, vận mệnh của rất nhiều người cũng đã thay đổi, anh không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng anh chỉ biết, khi anh quay đầu lại anh chỉ cảm thấy kiên định mà không còn áy náy.

Cho đến một ngày nào đó ở phòng làm việc của Lucius anh thấy được một bộ trang sức phòng vệ mới thay đổi sắc mặt, "Luci, đây là cái gì?"

Lucius ngẩng đầu khỏi mặt bàn toàn văn kiện, Thánh Đồ quá lớn, "A, trang sức phòng ngự Malfoy, nghe nói là một tổ tiên để lại, nói là sẽ có quà tặng thần kỳ nào đó, a, em cũng biết cái này." Lucius không để ý, chỉ là tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Snape nhìn chồng mình ngồi cạnh, cảm giác nơi kết nối linh hồn họ trở nên ấm áp, ngón tay anh sờ đồ trang sức đó, không sao, kiếp trước Draco đã đeo nó.

Hóa ra suy nghĩ của mình cũng không sai, anh nhìn Lucius, từ quá khứ đến hiện tại, nguyên nhân tôi trở về, chỉ là vì anh.

181. Quyển 3 - Chương 181: Phiên Ngoại 1

Draco Malfoy, một Tử thần Thực tử nổi danh sau chiến, mấy năm trước sống tàn tạ, hiện tại, hắn là thượng đế của giới phù thủy nước Anh.

"A, ngài Malfoy, thật vui vì có thể tiếp đón ngài, hôm nay ngài muốn mua gì?" Một giọng nói lấy lòng vang lên, rồi Draco Malfoy đi tới, phía sau hắn là một đứa trẻ khoảng 11 tuổi, mái tóc bạch kim ngắn và vẻ mặt không hề khác với cha mình khiến người ta dễ dàng nhận ra đây là người thừa kế Malfoy tương lai, Scorpio Malfoy.

"Một bộ vạc dành cho năm nhất." Draco mở miệng, khác với giọng điệu của Lucius, trong âm thanh hắn tuy có ngân nga theo kiểu quý tộc nhưng lại không mềm mại như Lucius năm đó.

Điều này trực tiếp liên quan tới những gì họ đã trả qua, năm đó khi Lucius kế thừa gia tộc Malfoy, tuy các quý tộc như hổ rình mồi nhưng vì thông minh chọn bên Voldemort, gia tộc Malfoy không chỉ được bảo vệ, hơn nữa còn nâng cao vị trí. Khi đó gia chủ Malfoy chỉ là một kẻ mạnh vì gạo, bạo vì tiền, vì tranh đấu giữa các quý tộc mà thường thường dựa vào âm mưu. Nhưng tới Draco, tình trạng lại khác hẳn.

Dù là xuất thân Gryffindor hay bình dân, hay là những kẻ tham lam hút máu từ Bộ Pháp thuật, cũng sẽ không dựa theo quy củ của quý tộc, họ chỉ biết vươn tay ra không hề cho Draco cơ hội biện bạch.

Lúc ấy, gia tộc Malfoy cần một gia chủ có thể chịu nhục và chờ đợi thời cơ. Mà gia chủ như vậy không cần tiếng nói mềm dẻo, và kiêu ngạo.

"Cha." Scorpio bình tĩnh đi phía sau Draco, hoàn toàn không nhận ra là một đứa trẻ 11 tuổi. Draco nhìn con trai mình, trong lòng kiêu ngạo nhưng cũng thấy tiếc nuối, vì Scorpio vĩnh viễn không giống như hắn, không lo lắng gì dưới sự bảo vệ của Lucius.

Khi Scorpio sinh ra, mẹ của thằng bé chết, châm chọc sao, nữ chủ nhân nhà Malfoy chết lại vì không được cứu trợ kịp thời. Draco không thể nói mình có tình cảm sâu nặng thế nào với vợ mình – vì tị hiềm, năm đó hắn phải chọn lựa giữa vô vàn mới tìm được một quý tộc máu trong nhỏ thế lực không lớn, tự giảm thân phận để những kẻ kia thả lỏng cảnh giác, nhưng máu trong và quý tộc là giới hạn của Draco.

Sau khi kết hôn tuy hai người không ngọt ngào lắm nhưng cũng coi như kính trọng lẫn nhau, trong vô số đêm Draco chạy chọt cho cha mẹ mình đều là cô gái ấy làm bạn với hắn, an ủi hắn, tuy là giữa họ không có tình yêu.

Đáng tiếc, cha đã mất, mẹ cũng đi cùng. Draco thật sự không trách họ, hắn biết họ đã cố gắng hết sức. Draco còn nhớ rõ, khi biết tin hắn ở trong phòng mình suốt một ngày, nhìn mỗi ngõ ngách trong phòng ngủ gia chủ Malfoy, Draco chỉ cảm thấy trống rỗng.

Lucius Malfoy, chết; Narcissa Malfoy, tự sát.

Chết, đều chết hết, Draco nhìn đỉnh màn, người cha dạy dỗ hắn từ nhỏ tới lớn, khi hắn gặp nguy hiểm cũng không hề do dự bảo vệ. Còn người mẹ sẽ hiền lành chuẩn bị trà bánh cho mình, chỉ để mình ăn uống thoải mái mà mỗi ngày sẽ gửi cú tới Hogwarts, đều rời khỏi. Nhưng vì sao mình lại còn sống?

Bây giờ Draco còn nhớ rõ sự tuyệt vọng và điên cuồng ấy, hắn như muốn đồng quy vu tận vọt vào Bộ Pháp thuật, nói cho bộ trưởng Bộ Pháp thuật kia rằng hắn muốn thi thể của Lucius và Narcissa, nhưng hắn nghe được gì? "Lucius Malfoy và Narcissa Malfoy đều là Tử thần Thực tử, đã hỏa táng ngay tại chỗ."

Buồn cười biết bao nhiêu, quý tộc lâu đời đã từng ở vị trí cao nhất ở giới phù thủy thế mà không nhận được thi thể của vị gia chủ đời trước, Draco biết câu trả lời này vô cùng không rõ, thậm chí còn ghê tởm hơn, những gì ở phía sau, nhưng hắn thật sự không muốn biết, hắn chỉ như một đứa trẻ, biết rõ thế giới này tăm tối mà lại nhắm chặt mắt không nhìn, cho rằng không nhìn thì sẽ không còn đau đớn.

Ngày nào đó, Draco thất hồn lạc phách về đến nhà, cũng ngày nào đó ấy, hắn nhận được tin Scorpio, hắn có con trai.

Merlin biết khi nhận được tin, phản ứng đầu tiên của Draco không phải vui sướng mà là sợ hãi. Hoàn cảnh hiện tại thật sự khác xa với hoàn cảnh năm đó của hắn, hắn sợ mình không thể nào bảo vệ con mình lớn lên.

Lần đầu tiên sau chiến, Draco không hề nghĩ tới việc ứng phó thế nào, mà là phản kích lại thế nào.

Vì thế, hắn lấy lý do đau lòng quá độ khóa biệt thự Malfoy lại, thậm chí không còn để ý người nói đưa tới cho hắn "thi thể của Lucius và Narcissa". Malfoy coi trọng người nhà, họ cũng coi trọng truyền thừa. Không có ai biết, phía dưới hai tấm mộ trong khu mộ gia tộc Malfoy lại trống rỗng. Bên trong mộ của Lucius đặt một cái nhẫn Malfoy gia truyền, mà bên Narcissa thì chỉ có một bộ ấm trà khi còn sống bà thích nhất.

Cho đến trước khi Scorpio năm tuổi, Draco chỉ mở biệt thự Malfoy với bên ngoài có một lần, chính là lần khi vợ hắn khó sinh, đáng tiếc Bộ Pháp thuật lạnh lùng hoàn toàn hủy đi một tia hy vọng cuối cùng của Draco với giới phù thủy nước Anh, họ lại ngăn cản bác sĩ St Mungo đi tới! Nhìn Ron Weasley đã đảm nhiệm Cục trưởng Cục Thần Sáng vẻ mặt ngạo nghễ nhìn phòng khách trong nhà tuyên bố "không có phù thủy nào bằng lòng tới nhà một Tử thần Thực tử", "dù sao cũng chỉ sinh ra một thằng nhãi con Tử thần Thực tử thôi"… Nghe vợ mình kêu gào trong phòng ngủ, Draco chợt hiểu mình ngu xuẩn thế nào, Ron Weasley chỉ đến giương oai, họ chỉ muốn dẫm tôn nghiêm và kiêu ngạo của hắn xuống đất, họ… muốn hắn cầu xin bọn họ…

"Không." Đến nay Draco nhớ rõ câu trả lời của mình lúc ấy, nhưng hắn không hối hận, dù người đó là vợ hắn, a, có lẽ còn có cả con hắn nữa.

Ron thở phì phì đi khỏi, không có được kết quả gã muốn khiến gã cảm thấy cực kỳ thất vọng, nhưng nghĩ tới Draco lạnh lùng gã lại khinh bỉ không thôi.

Draco im lặng nhìn gã rời đi, xoay người vào phòng vợ, đương nhiên hắn không phải máu lạnh, nhưng hắn có sự kiêu ngạo và giới hạn của mình.

Quả nhiên, vợ hắn thông cảm cho hắn, sau khi sinh Scorpio thì xuất huyết nở nụ cười tái nhợt liền qua đời, lúc đó gia tộc Malfoy mới nghênh đón quan tài đầy đủ đầu tiên trong mấy năm qua.

"Ngài Malfoy, thứ ngài muốn." Vẫn là tiếng nói lấy lòng, Draco chỉ ngạo mạn gật đầu, cầm gậy rắn đi ra cửa tiệm độc dược, tiếp theo hắn còn phải dẫn Scorpio đi tới tiệm đũa phép Ollivander.

"Crucio!" Một giọng nói Draco khắc sâu vào ký ức, Draco nhanh chóng kéo Scorpio ra sau người, "Expelliamurs." Giọng Draco không hề phập phồng.

Sẽ không ai biết, trong vài năm biệt thự Malfoy bị khóa lại kia thì Draco đã có thành tựu rất lớn về thần chú, lại càng không nói tới những pháp thuật hắc ám. Sau khi Scorpio sinh ra, Draco tự mình nuôi nấng đứa trẻ này, hắn dạy nói, dạy lễ nghi, dạy vỡ lòng các ngành học, cũng trong quá trình ấy, Draco xấu hổ phát hiện mình được cưng chiều thế nào – chỉ là đứa trẻ làm nũng cũng đủ để cha hắn bỏ đi hơn nửa giáo dục mầm non mà chỉ dạy một ít lễ nghi đơn giản.

Nếu không phải ba đỡ đầu cũng coi là nghiêm khắc thì chỉ sợ mình sẽ trở thành kẻ vô tích sự lớn nhất trong lịch sử Malfoy. Nhớ tới ba đỡ đầu, Draco sẽ nhớ người đàn ông luôn mặc áo đen, như đến từ đêm tối – Severus Snape.

Nói thật, Draco không biết mình nên đối xử với ba đỡ đầu như thế nào, Slytherin cũng không dễ dàng cho, nhưng một khi họ nhận sẽ tuyệt đối không quay đầu lại.

Cha đối với ba đỡ đầu là vậy, ba đỡ đầu cũng đối xử với mình như vậy. Draco không tin, lời cầu xin của mẹ có thể làm rung động trái tim một Slytherin, đó chẳng qua chỉ là sự mong muốn thật sự của ông.

Bảo vệ? Đúng vậy, trong cuộc chiến đã chấm dứt, hắn, Draco Malfoy cho tới giờ cũng chỉ là một đối tượng được bảo vệ. Lucius che mưa đậy gió cho hắn, Narcissa che giấu bóng tối và sự thực cho hắn, ngay cả ba đỡ đầu của hắn, dù hắn gào lên hắn hận ông nhưng vẫn im lặng cứu vớt hắn. Nếu không, Draco sẽ không trốn khỏi tuyên án của Bộ Pháp thuật vì tính mạng của Dumbledore.

Nhưng nói thế nào nhỉ, người bảo vệ Draco đều đã chết, Draco không muốn phán xét ai đúng ai sai, chỉ là bắt đầu từ đó hắn liều mạng huấn luyện bản thân, thư viện Malfoy, sân huấn luyện, độc dược dự trữ tích góp từng tí, lần đầu tiên Draco biết gia tộc có thể giúp mình nhiều như vậy.

Mỗi một lần Draco hao hết sức ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi đều sẽ nhớ đến con hắn, Scorpio, lý do tồn tại duy nhất của hắn, hắn phải bảo vệ thằng bé.

Draco bận gián tiếp khiến Scorpio bé nhỏ im lặng, nói là im lặng thì không bằng nói là lạnh lùng. Sau lần đầu tiên tiếp xúc với bên ngoài năm năm tuổi, một tiếng "nhãi con Tử thần Thực tử" khiến phù thủy nhỏ chung quanh nhìn cậu một cách chán ghét và vứt bỏ, làm cậu bé chưa từng tiếp xúc với người ngoài này trưởng thành.

Từ đó, Scorpio chưa bao giờ oán giận cha không ở cùng mình, không oán giận mình không có bạn bè, cậu chỉ biết cha đang cố gắng hết sức để yêu mình, mà trên thế giới này cũng chỉ có cha mới yêu mình như vậy.

"Mày cái đồ Tử thần Thực tử chết tiệt! Mày và con mày nên tới Azkaban, góc dơ bẩn nhất đi." Kẻ tấn công họ bị phản kích chính xác của Draco đánh bay đũa phép, người đàn ông bù xù mặc áo chùng cũ nát, nhưng mái đầu đỏ đã chứng minh được thân phận gã.

Chẳng qua ở Hẻm Xéo nơi người đến người đi này xảy ra chuyện như vậy không khác gì nhỏ một giọt nước vào làn sóng yên tĩnh, nhất là lúc Hogwarts sắp sửa khai giảng, nhưng khi thấy nhân vật chính là Draco, không ít phù thủy chỉ đứng nhìn từ xa.

Scorpio lạnh lùng nhìn chằm chằm phù thủy chật vật đó, cậu nhớ rõ gã, chính là gã đã từng cao ngạo đi tới đi lui trong nhà mình vô số lần, yêu cầu Draco giao ra "tang vật Tử thần Thực tử", mỗi lần gã đến, cha sẽ bảo mình rời đi, nhưng Scorpio thông minh chạy tới, chỉ cần không bị cha phát hiện thì cậu sẽ ở các góc biệt thự Malfoy, nhìn cha chật vật, nhìn cha đi dàn xếp, khi đó cậu âm thầm thề, chỉ cần cậu lớn lên cậu chắc chắn sẽ không để cha khổ cực như vậy.

"Oắt con Tử thần Thực tử, giao tang vật của mày ra!" Một giọng nói không khác cậu lắm vang lên, đầu óc Scorpio trống rỗng, khi cậu hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì cậu đã lấy tay bịt miệng người tới, trong đầu

Scorpio lúc đó chỉ có một suy nghĩ, không thể gây ra rắc rối cho cha.

Cảm nhận một sinh mệnh biến mất dưới bàn tay mình thì cần bao lâu? Scorpio không biết, cậu chỉ biết là khi cha phát hiện thì bên cạnh cậu đã có xác của một thằng bé tóc đỏ.

"Rara, đưa nó tới khu mộ Malfoy." Scorpio nhớ lúc ấy cha đã lưu loát phân phó, cũng nhớ cha ôm cậu vào lòng, Merlin biết từ sau khi ba tuổi cậu không còn được ôm như vậy, "Không sao cả, Scorpio." Giọng của cha vĩnh viễn khiến cậu cảm thấy ấm áp, cảm thấy được bảo vệ.

182. Quyển 3 - Chương 182: Phiên Ngoại 2

"Cha…." Scorpio lúc đó còn nhớ mình đã sợ hãi gọi cha mình, cậu không sợ vì mình giết người, cậu chỉ sợ người ngoài sẽ làm khó cha.

"Không sao cả, Scorpio, không sao…" Draco dỗ dành con trai mình, hắn rất lo lắng, người thừa kế của mình sẽ có bóng ma tâm lý gì đó vì lỡ tay giết người, còn việc thấy người chết là con trai nhà Weasley thì Draco cũng chưa nhìn, Weasley nợ hắn, hắn sẽ đòi lại từng chút từng chút một.

Cứ thế, Scorpio nhìn cha mình không hề thoái nhượng đứng trước mặt người tóc đỏ, dù quý cô bên cạnh đã ngất vài lần. Đó là con trai út được cưng nhất nhà Weasley, trộm đi theo Ron rồi không thấy trở về.

"Tử thần Thực tử chết tiệt, nhất định là chúng mày giam con tao!" Ron mặt đỏ gần như bằng tóc mình, Hermione bên cạnh nhìn Draco tràn ngập cầu xin.

"Tôi đã nói tôi không biết con của anh ở đâu chưa nhỉ? Hay là anh muốn điều tra toàn bộ biệt thự Malfoy?" Draco không nhường bước, đùa sao, dù Ron điều tra biệt thự Malfoy thì gã cũng không thể tìm được đứa trẻ kia, ngày đó Draco đã ném đứa trẻ vào khu mộ gia tộc, mà khu mộ gia tộc quý tộc cũng không dễ dàng tiến vào.

"Ngài Malfoy, nếu… nếu anh thật sự… xin đừng…" Hermione khóc khiến Scorpio rất khó chịu, nếu mẹ còn sống thì có phải sẽ thương mình như vậy không, nhưng cảm xúc đó của cậu lập tức bị Ron cắt ngang.

"Mày cái đồ Tử thần Thực tử chết tiệt!" Sau khi không được đáp án, Ron vung tay lên.

"Cha!" Đầu Scorpio chợt lóe, cậu dùng tay xoa đỏ mắt, tóc rối bù nghiêng ngả lảo đảo bổ nhào vào lòng Draco, "Không được đánh cha cháu!" Scorpio giang rộng hai tay, giây phút đó cậu cảm thấy cha chính là toàn bộ thế giới của cậu.

Đối mặt với đứa trẻ nhỏ, Ron hơi do dự, nhưng nỗi lo cho con mình mạnh hơn, "Tránh ra!"

"Dì à, đừng đánh cha cháu!" Scorpio trực tiếp bật khóc, Merlin biết, sau khi 3 tuổi cậu cũng không còn chảy nước mắt trước mặt người khác nữa.

Đứa trẻ cùng tuổi với con trai mất tích gào khóc đánh mạnh vào tâm lý Hermione, "Nói cho dì biết, cháu có thấy một đứa nhỏ tóc đỏ không?" Vì phòng ngừa Draco gây chuyện xấu, Hermione kéo Scorpio sang một bên, lặng lẽ sử dụng thần chú tĩnh âm.

"Không ạ!" Scorpio khóc đỏ mắt khiến lời nói của cậu càng thuyết phục hơn, "Mấy ngày nay cháu đều ở cùng cha, nhưng cha không chơi với cháu, mẹ cũng đi rồi, cháu… cháu muốn mẹ!" Nói xong, Scorpio trực tiếp nhào vào ngực Hermione.

"Ronald, có lẽ Bil thật sự không ở đây, chúng ta đi tìm thằng bé thôi?" Hermione đau lòng nhìn đứa trẻ trước mặt, cô không biết chồng mình đã làm gì.

"Em biết rõ…" Ron nắm chặt tay, kim đồng hồ đại diện cho Bil đã chỉ vào phía "tử vong", đó chính là lý do họ suy sụp thế này.

"Ronald!" Hermione không đồng ý lắc đầu, Ron cũng chỉ ác độc liếc mắt rồi rời khỏi.

Sau khi họ đi Scorpio nhanh chóng lau khô nước mắt, "Bảo vệ tốt chính con!" Draco nhìn con trai đi đến cạnh mình, vẻ mặt kiên định, cũng chỉ nói một câu như vậy.

— Tôi là đường ranh giới Scorpio nhỏ bé chấm dứt nhớ lại —

"Mày cái đồ Tử thần Thực tử chết tiệt, chúng mày phải vào Azkaban!" Giọng nói trước mặt còn đang kêu gào, Draco nở nụ cười quý tộc không hề ác ý, "Có lẽ ngài Weasley còn biết cái gì gọi là "phỉ báng"?"

Trong nháy mắt, Draco nhớ tới Lucius và Arthur Weasley tại tiệm sách Flourish and Blotts.

"Ngài Malfoy." Sau đó Thần Sáng đi tới xấu hổ đứng một bên, đã từng là Cục trưởng Cục Thần Sáng, mỗi Thần Sáng đều biết Ron, nhưng ngài Malfoy, người vực dậy từ lúc nghèo khó nhất, mang danh "quý tộc có lương tâm" hiếm thấy lại càng đáng để họ kính trọng.

"Có thể ngài Weasley bị bệnh, vừa nãy ngài ấy nói rất nhiều lời hỗn loạn, còn có ý tấn công con tôi." Giọng Draco không lớn nhưng lại có sức nặng. Khi Thần Sáng nghe tới từ "con trai" cũng đã bất đắc dĩ, hiện tại nào có ai ở giới phù thủy nước Anh không biết, gia chủ Malfoy cực kỳ yêu quý con trai mình, trong khi con trai hắn lại không hề tự cao tự đại, tuy ít cảm xúc nhưng không thể không khen một câu xuất sắc.

"Cha…" Ngay sau đó hai thanh niên tóc đỏ chạy tới, cậu trai kéo Ron lại, cô gái thì xấu hổ, "Làm phiền ngài rồi, ngài Malfoy, cha chúng tôi uống rượu, chúng tôi sẽ dẫn người về nhà."

"Không sao," Với hai Weasley này, Draco cười cực kỳ hiền lành, "Ta biết tâm trạng cha hai cô cậu vẫn luôn không tốt, ta có thể hiểu."

Cô gái mặt hơi đỏ, bắt đầu gần như màu tóc, người nào không biết Draco Malfoy đang là người đàn ông độc thân hoàng kim nổi danh nhất giới phù thủy nước Anh chứ, tuy rằng dòng họ Weasley đã chắc chắn họ không có khả năng, nhưng cũng không khiến cô gái hết mơ mộng.

"Từ khi mẹ đi, cha…" Nhìn Draco nở nụ cười, cô gái không tự giác lên tiếng.

"Lily!" Anh cô xấu hổ ngắt lời em gái, không thấy chung quanh đang có nhiều tầm mắt giật mình nhận ra rồi sao? Ngài Malfoy cũng thật tốt, bỏ qua hiềm khích lúc trước mà bằng lòng giúp đỡ hai anh em họ, họ không thể mong ước gì hơn.

"Ôi, xin lỗi." Cô gái hiểu được ý anh trai, nhưng vẫn lưu luyến liếc Draco thêm một cái.

"Cha, ngài Weasley đánh rơi đồ." Đột nhiên Scorpio đi lên, đứng giữa Draco và cô gái Weasley, trong đôi mắt là sự bình tĩnh không thuộc về đứa trẻ 11 tuổi.

"A, vậy làm phiền…" Draco không hề nghi ngờ con trai mình.

"Không cần ạ, con và chị Lily cùng đi đưa là được rồi." Scorpio nâng cằm, nói xong câu nói của trẻ con.

Cô Weasley bị từ "chị Lily" "khờ dại" chọc một chút, mặt càng đỏ hơn, vừa rồi là vì ngượng ngùng, còn giờ là xấu hổ. Draco nhìn bóng dáng con trai nhà mình và cô gái nhà Weasley, đột nhiên hơi lo lắng, con trai nhà mình không phải đã tới tuổi "hiểu chuyện" rồi chứ?

"Chị Lily, em đưa đồ trực tiếp cho ngài Weasley ạ?" Scorpio hỏi, sau khi được câu trả lời khẳng định, Scorpio đặt một Sickle vào trong túi áo Ron, đó căn bản không phải là đồ của Ron. "Quý ngài Cục trưởng Cục Thần Sáng thân mến, ngài vĩnh viễn đừng hòng biết con trai út nhà ngài đã chết như thế nào." Cậu khẽ nói bên tai Ron.

"Mày cái thằng oắt Tử thần Thực tử!" Mắt Ron đỏ lên, chính là vì con trai út của gã, gã và Hermione mới chia tay nhau! Hermione mới có thể đi, gã mới có thể bắt đầu say rượu! Tại nó hết, đồ ác ma!

"Chị Lily!" Rời khỏi tai Ron, Scorpio lại trở thành một đứa trẻ không lộ cảm xúc gì, nhưng động tác cậu chứng tỏ cậu đang không yên lòng.

"Cha, ngài Malfoy là người tốt, blablabla…" Cậu Weasley lại giải thích với Ron lần thứ một vạn lẻ một, không hề phát hiện ánh mắt đỏ lên vì bị kích thích của cha mình.

Cho đến khi Scorpio trở về cạnh Draco, Lily mới lưu luyến không nhìn nữa, "Đi thôi", cậu Weasley nói vậy, "Ngài Malfoy là người tốt, họ sẽ hạnh phúc."

"Scorpio, con thích cô Weasley sao?" Sau khi con trai đi về Draco kiên nhẫn hỏi, trong thoáng chốc hắn như nghĩ tới Lucius.

"Cha." Scorpio kéo tay cha mình, vừa rồi cậu chỉ chợt cảm thấy cô gái kia cách cha mình quá gần, hơn nữa, cậu không thích vẻ mặt đó của Draco, nhớ lại quá khứ không có cậu. "Con đã trưởng thành."

"Đúng vậy, Scorpio bé nhỏ của cha đã trưởng thành." Draco nói rất nhẹ, trong giọng nói ngập tràn kiêu ngạo, vừa nãy hắn cũng thấy "động tác nhỏ" của con trai, nhưng hắn không để ý, Hermione rời đi, Ron say rượu, con gái phản bội… Ron Weasley vĩnh viễn sẽ không biết kẻ đẩy tay đứng sau màn chính là Draco.

"Cha, con đã trưởng thành!" Scorpio nhấn mạnh, cậu rất để ý chuyện này.

"Ừ, nhưng chúng ta cần tới tiệm đũa phép trước đã." Draco nói có lệ.

Scorpio đứng đó nhìn bóng lưng cha, chỉ cảm thấy mình không cam lòng. "Cha…" Giọng cậu cũng rất nhẹ, ngay cả bản thân cậu cũng không nhận ra được sự phức tạp trong đó.

Draco đi ở phía trước hoàn toàn không biết tâm tư con mình, hắn nhớ tới Lucius, Narcissa, và cả… ba đỡ đầu. Hiện tại con sống rất tốt, hắn yên lặng nghĩ, nhìn người thừa kế mình từng bước đi về phía trước, về sau chắc chắn sẽ càng tốt hơn, gia tộc Malfoy, chưa bao giờ là kẻ dưới.

183. Quyển 3 - Chương 183: Phiên Ngoại 3

Draco mở to hai mắt, không đúng, đây không phải là phòng ngủ của mình. Theo bản năng hắn sờ sờ nơi đặt gậy rắn, lại không thấy gì.

Lúc này hắn tỉnh táo hoàn toàn, ngồi bật dậy, mái tóc dài bạch kim hơi rối.

Hắn nheo lại đôi mắt lam xám, rèm xanh lục, gia huy quen thuộc, mọi thứ trước mắt đều nhắc nhở hắn không rời khỏi biệt thự Malfoy, nhưng kỳ lạ ở chỗ đây là một gian phòng cho khách, mà biệt thự Malfoy đã rất nhiều năm rồi chưa từng giữ khách ở lại.

"Bụp", tiếng động thình lình khiến Draco híp mắt lại, giờ đây hắn không chần chừ nữa, trực tiếp ném ra một Crucio không tiếng động không đũa phép ra ngoài.

"Rara phục… A!" Tiếng gia tinh vốn đã cao vút giờ càng trở nên chói tai.

"Silencio." Draco lạnh lùng phun ra thần chú tiếp theo, kể cả là ai, dám tự tiện vào gia tộc Malfoy thì phải có can đảm gánh vác trách nhiệm.

Nhưng Draco nhăn mày, xem nhẹ gia tinh đang biểu diễn "kịch câm", hắn nhớ rõ hắn đang ngủ trên giường mình, vì sao khi mở mắt hắn lại không ở phòng gia chủ mà ở phòng cho khách chứ?

Hơn nữa Scorpio đâu rồi? Nếu mình còn bị lấy đi gậy rắn một cách im lặng thì Scorpio sẽ ra sao?

Nghĩ đến con trai, trái tim Draco co lại, tuy tối hôm qua lần đầu tiên sau dạ hội xã giao hắn bị con trai tỏ tình, nhưng Draco chỉ cảm thấy đó là một sự ỷ lại của trẻ con mà thôi.

Dù rằng… dù rằng đứa bé kia vì chứng minh mình đã trưởng thành mà hôn hắn một cách gấp gáp.

"Ai?" Ngay khi Draco đang chìm trong suy nghĩ thì cửa chợt mở, rồi theo bản năng hắn sử dụng thần chú tước khí giới, thần chú áo giáp, thần chú hôn mê và cả Crucio.

"Cha, thật đúng là một đứa trẻ nhiệt tình." Thấy thần chú của mình đều bị ngăn lại, Draco mím miệng, pháp lực đối phương cực mạnh, hơn nữa kỹ thuật cũng là số một số hai.

"Tôi cho rằng tự tiện xông vào biệt thự quý tộc sẽ không là người hiếu khách gì." Giọng Draco hơi khàn khàn, nếu không cẩn thận nghe sẽ không hiểu được sự khẩn trương và kiêng kị bên trong.

Một người đàn ông trung niên tóc vàng mắt lam đi tới, Draco nhanh chóng nhớ lại những kẻ thù mình quen, không có… căn bản hắn chưa từng gặp người trước mắt.

"Ai phái ông tới? Bộ Pháp thuật? Hay là… Tử thần Thực tử?" Draco lùi về sau, hắn không thể hỗn loạn được.

Người nọ nhíu mày, nhìn Draco từ trên xuống dưới, Draco nhíu nhíu mày, hắn không thích người khác đánh giá hắn như vậy, lúc đầu chiến tranh chấm dứt, không phải không có kẻ nào muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hòng lấy lợi ích từ gia chủ bạch kim trẻ tuổi cả.

Nhìn phản ứng của Draco, mắt người nọ xẹt qua một sự tức giận, nhưng nhanh chóng đè nén xuống, "Ta là Gellert Grindelwald, hoan nghênh đi vào thời không chúng ta."

Gellert… Grindelwald?! Draco lập tức choáng váng, dù chưa gặp nhưng hắn biết – Chúa tể Hắc ám nước Đức, rồi bị Chúa tể Hắc ám giết vì bảo vệ phần mộ cho Dumbledore, đây không còn là bí mật gì trong giới phù thủy.

Nhưng giờ hắn nhìn thấy gì, rõ ràng là Chúa tể Hắc ám đời trước, còn cả "thời không chúng ta", rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Tim Draco đập mạnh và loạn nhịp, nhưng cũng vì hắn không cảm nhận được ác ý từ người nọ, sau chiến trong quãng thời gian gian nan ấy, cảm quan sắc bén nhận biết người được khai phá cực kỳ nhiều.

"Draco." Nếu như nói Gellert xuất hiện khiến Draco ngẩn ngơ, thì giọng nói nhẹ nhàng và khẽ khàng như tơ lụa này lại khiến hắn mơ hồ.

Phía sau Gellert, một người có mái tóc dài bạch kim, cầm gậy rắn đi tới, giọng điệu quen thuộc từ linh hồn khiến mắt Draco lập tức đỏ lên, "Cha…" Hắn thì thào, rồi hắn chợt cắn đầu lưỡi mình, cho đến khi cảm nhận được mùi máu tươi hắn mới nhận ra mình không nằm mơ.

"Cha!" Draco đi lên vài bước, Lucius đứng im tại chỗ, chờ con trai một thời không khác của y.

"Hoan nghênh về nhà, Dra của cha." Lucius cười kiểu Malfoy, dù là khác thời không nhưng cảm giác linh hồn không sai, đây là con y, Draco, Draco Malfoy.

Có Lucius, chuyện phía sau dễ nói hơn nhiều, vì không để Draco bị kích thích quá nhiều, Chúa tể Hắc ám đời trước rời khỏi, để Lucius phụ trách giải thích với Draco.

Thật ra Chúa tể Hắc ám đời trước còn có mục đích khác, theo sự quan sát của ông, những ngày tháng sau chiến của Draco còn khó khăn hơn cả những gì Severus biết tới. Ông đến để cùng Abra hít thở không khí, nếu không gia chủ bạch kim đời trước bùng nổ thì ông cũng không chống đỡ nổi.

"Cha, người sao rồi?" Draco có rất nhiều lời muốn nói với Lucius, hắn muốn hỏi vì sao Lucius còn sống, vì sao không trở về nhà? Hắn muốn hỏi rốt cuộc Narcissa đã đi đâu? Hắn muốn hỏi Lucius có biết chuyện của ba đỡ đầu sau đó không.

Nhưng hàng ngàn lời muốn nói ấy hắn lại không dám mở miệng, thậm chí không dám chạm vào Lucius, là gia chủ Malfoy một mình chống đỡ sau chiến, Draco đã độc lập từ lâu, đôi khi hắn không dám ôm hy vọng, vì bất cứ một tia hy vọng nào cũng có thể trở thành sơ hở của hắn, cho tới giờ đều mang tính hủy diệt.

"Dra." Mắt Lucius càng trở nên hiền hòa, y ngồi trên ghế salon, vỗ vỗ bên cạnh mình, Draco như đứa trẻ, chỉ một động tác đã ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Con biết, cha là cha con." Lucius nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Draco.

Chỉ vậy thôi, rốt cuộc Draco ấm ức khóc lên, sự khủng hoảng khi tiếp nhận Malfoy đột ngột, nỗi đau khi cha mẹ qua đời, sự bấp bênh sau chiến, và gian khổ khi một mình nuôi nấng Scorpio… vào giờ phút này đều ào ra. Lucius là người cha hắn tin tưởng nhất, Narcissa cũng không thể so sánh. Nhất là sau khi hắn vất vả một mình chống đỡ gia tộc thì càng hiểu được Lucius nuông chiều mình lúc nhỏ là không hề dễ dàng.

"Cha, cha… ô ô ô…" Draco khóc thút thít không có hình tượng quý tộc, Lucius ôm Malfoy gần như cao bằng mình vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng hắn, y có thể cảm nhận được sự chua xót và đau đớn của Draco.

"Ba đỡ đầu mất, mẹ cũng đi, người không có ở đó, họ… họ muốn chiếm gia tộc Malfoy, con không còn cách nào, chỉ có thể phân ra một phần rồi khóa biệt thự lại," Draco được vờn quanh mùi hương hoa nguyệt quang trên người Lucius, nhớ tới mình khi còn bé, những chuyện mấy năm nay như được trút ra, "Nhưng không được, họ không cho bác sĩ tới biệt thự Malfoy, nên Alsha chết vì khó sinh, con và Scorpio sống cùng nhau. Con không phải là một người cha tốt, Scorpio còn lỡ tay giết người."

Draco không nhận ra, theo lời kể của hắn, sắc mặt của Lucius trở nên rất khó coi, y đã nghe bạn đời nhà mình miêu tả, cũng suy đoán một ít về tình cảnh của Draco, nhưng y không ngờ, sự thật còn thảm hại hơn cả những gì y nghĩ.

"Con rất sợ, thật sự, cha à, con rất sợ, hoàn cảnh này khác xa khi còn bé. Nhưng con không còn cách nào, con biết thằng bé không cố ý, thằng bé là một đứa trẻ ngoan, thằng bé chỉ sợ hãi mà thôi." Đúng vậy, Draco hiểu con mình, con trai từ nhỏ đã cùng mình ở biệt thự Malfoy, nếu không khủng hoảng thì thằng bé sẽ không lỡ tay giết chết con trai út của Ron. Nhưng Draco không có lựa chọn nào khác, hắn là một Slytherin ích kỷ, giữa việc làm hại con trai mình và giấu con trai Ron đi thì hắn không do dự lựa chọn cái sau.

"Cha biết, Dra, con làm tốt lắm." Lucius cũng sẽ lựa chọn như vậy, nên y lặp lại Draco không làm sai, "Cha cảm thấy kiêu ngạo vì con."

Đây mới là phần thưởng cao nhất mà Draco muốn nhận, vừa khóc khiến cảm xúc tiêu cực Draco đè ép nhiều năm như được giải tỏa, sau đó thì cảm thấy hơi mỏi mệt, hắn hơi xấu hổ đẩy Lucius ra, nghiêng người dựa vào ghế salon.

Lucius cũng không để ý áo choàng mình bị nhăn y bảo gia tinh chuẩn bị ít sữa rồi để Draco uống lấy lại bình tĩnh. "Ta nghĩ, trước khi ta bắt đầu giải thích thì có một người con muốn gặp."

Draco thả lỏng, bên cạnh Lucius, hắn xác định mình được an toàn, "Cha, là ai ạ?"

Lucius búng tay một cái, cửa lại mở, một người đàn ông mặc áo chùng đen bình tĩnh đứng đó. Trong đôi mắt đen huyền chỉ có trống rỗng, đó không phải là cảm xúc mà là do Bế quan Bí thuật.

"Ba… ba đỡ đầu?!" Draco bật dậy từ ghế salon, nhưng vì tay chân nhũn ra mà ngã xuống, trong chớp mắt, sắc mặt Draco tái nhợt, "Các người là ai, vì sao phải giả mạo cha và ba đỡ đầu của ta?" Ba đỡ đầu đã chết, đó là sự thật, hơn nữa Snape xuất hiện cũng chọc thủng giấc mộng Draco không muốn tỉnh lại – Lucius cũng đã sớm chết, căn bản không thể nào còn sống, hắn chỉ tham lam cái cảm giác an toàn mà cha cho hắn thôi.

Lucius bất đắc dĩ nhìn bạn đời nhà mình đang áy náy, tự chán ghét, đau xót, sợ hãi… từ trong linh hồn, khi đối diện với Draco đang đề phòng rồi lên tiếng, "Đây chính là việc ta cần giải thích, Dra, chúng ta sống ở một thời không khác. Xin tự giới thiệu, Lucius Malfoy." Y cúi đầu một cái, Draco chú ý tới, cúi đầu lại theo phản xạ, "Và bạn đời ta, Severus Prince Malfoy, có lẽ con quen thuộc tên trước đây của cậu ấy hơn – Severus Snape, ba đỡ đầu của con."

184. Quyển 3 - Chương 184: Phiên Ngoại 4

Draco chậm rãi tỉnh táo lại, đây đúng là biệt thự Malfoy, mùi hương trên người Lucius cũng không sai, ngay cả ba đỡ đầu của hắn cũng không sai, đột nhiên, một cụm từ tới nay hắn vẫn xem nhẹ được chú ý tới, "thời không chúng ta."

Đúng vậy, Gellert lúc đầu rồi Lucius lúc sau đều nhắc tới thời không chúng ta, mà duy nhất không thay đổi, theo bản năng Draco nhìn về phía Snape, đôi mắt trống rỗng của Snape đang nhìn thẳng vào hắn, khoanh tay mím môi. Sẽ không sai, đây là ba đỡ đầu được gọi là xà vương của hầm, giáo sư Snape độc dược học, chủ nhiệm Slytherin của họ.

"Ba đỡ đầu." Draco thăm dò mở miệng, dù sao kích thích này quá lớn.

"Dra." Snape ép mình lên tiếng, khi gặp lại Draco, sự áy náy kiếp trước như sóng xô tới, nếu không phải Lucius vẫn truyền tới một sức mạnh an ủi từ trong linh hồn thì có lẽ lần đầu tiên trong đời Snape bỏ chạy cũng không chừng.

"Ch… ngài Malfoy, tôi có thể nói chuyện một mình với ba đỡ đầu của tôi chứ?" Draco đứng dậy, lịch lãm cúi đầu kiểu quý tộc, hắn là một Malfoy, vào bất cứ lúc nào cũng phải giữ tỉnh táo, dù thừa nhận Lucius không phải cha hắn khiến hắn cực kỳ khổ sở.

Lucius cũng không tức giận, trên thực tế y cực kỳ khen ngợi sự lựa chọn của Draco, "Đương nhiên là được." Y đứng dậy nói với Snape, cố hôn hai má người sau, "Sev, tôi ở ngay bên phòng khách nhỏ." Nếu đối phương

là một Malfoy trưởng thành, khi được khẳng định đồng thời y cũng sẽ cảnh cáo một cách thích hợp: Sev đã là của y, dù là ai, dù lý do nào cũng không thể chen vào giữa họ.

"Ba đỡ đầu, người không chết?" Sau khi Lucius đi, Draco và Snape im lặng thật lâu, rồi Draco lên tiếng trước, "Nhưng Bộ Pháp thuật…"

"Ta chết, chết ở Lều Hét." Snape bình tĩnh trả lời, anh không biết mình nên đối mặt với con đỡ đầu ngày xưa như thế nào.

"Vậy sao người… cha con…" Mặt Draco lộ ra vẻ lo lắng, dù tới giờ, hắn vẫn coi Snape là người nhà, nếu không muốn nhìn ra cảm xúc chân thật của Malfoy từ trên mặt họ, thì căn bản không nhận ra.

Ý thức đó khiến Snape thoáng thả lỏng, "Dra, khi ta đang nhìn con thì bị cái gì đó kéo về quá khứ, ngay từ đầu, ta cũng cho là ta trở về quá khứ, nhưng con tới khiến ta hoàn toàn hiểu được đây là không gian khác biệt, nên…" Snape không giải thích được trực tiếp, Lucius kiếp trước đã trở về với vòng tay của Merlin, giờ Lucius là bạn đời linh hồn của anh.

Draco im lặng, hắn chưa bao giờ thực hiện những điều mình kỳ vọng, nhưng cảm giác linh hồn cùng nguyên khi ở trong ngực Lucius sẽ không sai lầm, nói cách khác, Lucius là cha hắn, chẳng qua chỉ là một người cha ở thời không khác mà thôi.

Nghĩ vậy, Draco bình thường trở lại, Merlin đã quá ưu đãi hắn, bất kể ra sao, ba đỡ đầu của hắn còn sống, quá tốt rồi.

"Ba đỡ đầu," Nghĩ thông suốt Draco không để ý lễ nghi quý tộc trực tiếp kéo tay Snape, "Con không trách người, cha cũng không trách người, điều đầu tiên gia huấn Malfoy, coi trọng người nhà, người là người nhà của chúng con, vẫn luôn là vậy."

Chỉ một câu đó, Snape cảm thấy lòng mình như đã trút được gánh nặng trầm trọng, thoáng qua, vành mắt anh như nóng lên, anh run rẩy thăm dò đặt tay lên tay Draco, dù Bế quan Bí thuật có thể khống chế cảm xúc trên mặt anh, nhưng động tác của anh đã biểu lộ tất cả.

"Ba đỡ đầu, người là người nhà của chúng con, vẫn luôn là vậy." Thật ra Draco cũng không phải không mất tự nhiên, dù sao Snape công thai thừa nhận "người bên kia", nhưng khi hắn cảm nhận được một phần run rẩy của Snape thì hắn rốt cuộc thả lỏng, ba đỡ đầu của hắn, dù là nguyên nhân nào chăng nữa thì vẫn đặt mình vào lòng, khiến Draco chỉ có thể tự chống đỡ từ sau chiến coi trọng.

"Ba đỡ đầu." Hắn đánh bạo trực tiếp ôm lấy Snape, khác với trong ngực Lucius, mùi hương độc dược quen thuộc trong ngực Snape khiến Draco thả lỏng, như nhớ tới lúc ở Hogwarts, đó là thời gian hạnh phúc nhất của Draco – hắn có thể không kiêng nể gì mà cười nói lớn tiếng, ngẩng cao cằm khinh thường mỗi người bên cạnh, cho tới giờ gia tộc Malfoy cũng không phải kẻ dưới, hắn cao ngạo thì sao?

Nhưng thời gian đó lại ngắn ngủi, Draco hơi lưu luyến với mùi hương độc dược trên người Snape, hắn là một nửa học trò của Snape, độc dược cũng là thứ làm bạn duy nhất của hắn vào mỗi tối sau khi khóa lại biệt thự Malfoy.

"Nếu quả cầu trên cổ cậu Malfoy đây còn có một chút chỉ số thông minh thì nên biết cậu ta đã không còn là trẻ con, hay là nói nhiều năm như vậy cậu Malfoy đều sai giới tính, thật ra cậu ta là cô Malfoy mới đúng?" Cảm thấy Draco không tự giác cọ cọ trong ngực mình, Snape đen mặt, anh biết là Malfoy ở đâu cũng là chủ nhân sáng lóe chỉ vì ánh mặt trời mà.

Đầu tiên Draco cứng người, cảm giác quen thuộc khi bị phun nọc độc đầy người khiến hắn hoài niệm cũng không thể thích ứng, "Ba đỡ đầu, con đương nhiên là gia chủ Malfoy, người biết mà." Hắn buông Snape ra, cười chân thật, Merlin biết nhiều năm rồi hắn chưa từng thoải mái cười như vậy, đó là nụ cười kiên định khi mà hắn biết sẽ có người ở phía sau hắn.

Snape hiền hòa lại, Bế quan Bí thuật bị vứt bỏ, "Dra, ta nghĩ con biết, con luôn là niềm tự hào của chúng ta." Dù không được tự nhiên lắm, vì sự nỗ lực không ngừng của Lucius sau nhiều năm, Snape học được cách chủ động biểu đạt tình cảm của mình, tuy rằng anh vẫn không thể nào quá cuồng nhiệt.

Nhưng điều đó đã quá đủ với Draco, "Ba đỡ đầu…" Hắn nghẹn ngào, dường như cố gắng nhiều năm của mình đã được công nhận, Slytherin khát vọng quyền thế và vinh quang, nhưng khi người mà mình để ý đã mất, thì quyền thế và vinh quang có thể được ai công nhận chứ?

Snape ấn Draco về lại salon, cha con đỡ đầu bắt đầu kể lại tình hình của nhau.

Draco rất không hài lòng về lời kể nhẹ nhàng của Snape "Chúa tể Hắc ám cuối cùng thất bại, phù thủy trắng không biết tung tích, mình trở thành hiệu trưởng", cầm tay Snape hỏi tỉ mỉ, cuối cùng hỏi ra không ít chuyện.

"Bạn đời linh hồn, gia tộc Prince, đôi song sinh, Chúa tể Hắc ám đời trước, cô công chúa nhỏ"… như là một người chăm chú lắng nghe, Draco đắm chìm vào trong một câu chuyện gia tộc Malfoy hoàn toàn khác, cuối cùng khi nghe Slytherin quật khởi tại Hogwarts, Draco nở nụ cười chân thành, vậy tốt rồi, quá tốt rồi.

"Người thừa kế của con?" Snape vừa mới nghe được câu nói của Draco và Lucius, khi anh rời đi Draco còn chưa có người thừa kế, nhưng anh không ngờ, sau chiến những phù thủy đã từng thuộc Hội Phượng Hoàng lại điên cuồng tới vậy?

Nhắc tới Scorpio, mặt Draco có vẻ tự đắc, "Thằng bé là một Slytherin tiêu chuẩn, con tự hào vì thằng bé." Khi nói chuyện, cằm hắn hơi hơi nâng lên, trong giọng nói ngập tràn kiêu ngạo thuộc về quý tộc bạch kim.

"Draco, con làm tốt lắm." Snape trầm ổn mở miệng, như là sau mỗi lần Draco làm ra độc dược khiến anh vừa lòng. Hai người im lặng, Draco thở dài, "Ba đỡ đầu, con sẽ còn trở về chứ?" hắn không hỏi gì khác, dù bên này tốt nhưng không phải thời không của hắn, hơn nữa, thằng bé cần hắn.

"Ta không biết," Snape cũng nói thật, "Có lẽ cần hỏi ông nội con."

"Ông nội?" Draco sợ run, "Ông Abraxas?" Bất ngờ, ở thời không của cậu, Abraxas đã sớm đi gặp Merlin.

"Đúng vậy." Nói tới Abra, Snape lại nhớ tới dáng vẻ thảm thê của Chúa tể Hắc ám đời trước khi mở cửa, vài năm nay Abra tăng mạnh khí thế, hơn nữa chỉ cần đề cập tới người nhà, Abra sẽ không quân tâm bạn nói gì.

"Họ… sẽ chấp nhận con chứ?" Draco như nhớ ra cái gì, vẻ mặt căng thẳng, Abra và Lucius bên này có con trai và cháu trai của mình, trừ Snape, thật ra hắn không có quan hệ nào với họ cả.

"Gia tộc Malfoy vĩnh viễn coi trọng người nhà." Snape vỗ vỗ vai Draco, "Linh hồn không thể là giả, pháp lực cũng vậy, từ giây phút con xuất hiện trong này, thảm treo tường đã xuất hiện tên của con, nếu không làm sao con nghĩ chúng ta biết được con ở đây chứ?" Đúng vậy, khi gia tinh hô to "lại có một cậu chủ nhỏ" tuy phản ứng đầu tiên của Lucius là nhìn vào Snape, nhưng rồi họ phát hiện bên cạnh tên Aquila có thêm một sợi chỉ bạc, Draco Malfoy lại có tên trên đó, khác với "Draco Prince Malfoy" làm họ biết một người du lịch thời không khác đã đến.

"Vậy là, con có thêm hai người em trai, và có thêm một em gái?" Hiểu rõ Draco nhếch khóe miệng, "Mẹ?"

Snape đen mặt, dù sao tên của anh bây giờ là "Severus Prince Malfoy", "Ta cho rằng cậu chủ Malfoy biết cái gì nên nói và cái gì không nên nói chứ?"

Ánh nhìn chết chóc quen thuộc của xà vương Slytherin đảo qua, theo bản năng Draco run lên một chút, ba đỡ đầu chính là ba đỡ đầu, dù thay đổi một thời không thì người vẫn không hề thay đổi.

"Như vậy trong lúc này con sẽ chăm sóc em trai em gái thật tốt." Draco cười hơi bướng bỉnh, em trai em gái đó, đây chính là tình cảm mà hắn chưa bao giờ có được.

"Đây là gia đình của con." Snape ngập ngừng, cuối cùng nói một câu như vậy, "Theo ta đi gặp họ đi, họ chờ mong con đã lâu rồi."

Draco gật gật đầu, chỉnh lý một chút mái tóc dài bạch kim nhạt hơn với Lucius, phong thái gia chủ Malfoy không hề thiếu sót, "Dạ, ba đỡ đầu, con cũng rất vui có thể gặp người nhà của con." Đúng vậy, dù ở thời không nào, những người này đều là người nhà của hắn, hắn, Draco, cho tới giờ cũng không cô đơn.

185. Quyển 3 - Chương 185: Phiên Ngoại 5

"A, Dra của ông!" Draco vừa mới đi theo Snape vào phòng khách đã được ôm, "Ông đã nghe Luci nói, con là một Malfoy tiêu chuẩn."

Draco được vây quanh bởi mùi hương hoa nguyệt quang tương tự với Lucius, "Ông Abraxas…" Hắn ngẩng đầu, nhìn một Malfoy quen thuộc mà xa lạ gợi lên khóe miệng, nở nụ cười thuộc về người nhà.

"A, Dra của ông, ông càng thích con gọi ông là "ông nội"." Abraxas nheo mắt lại, một mặt chú cực kỳ hài lòng vì Draco tỉnh táo, mặt khác lại đau lòng không thôi, phải gặp hoàn cảnh nghiêm khắc thế nào mà Draco mới có thói quen hoàn toàn không dám lộ ra sơ hở thế này chứ.

"Anh?" Draco còn chưa kịp phản ứng từ trong ngực Abra chợt nghe thấy một giọng nói tương tự hắn gọi hắn như vậy, rồi một người trẻ tuổi có diện mạo giống hắn tám phần xuất hiện trước mặt, bên cạnh người trẻ tuổi ấy là một người rất giống với ba đỡ đầu của mình im lặng đứng, nhưng Draco vẫn có thể cảm nhận, đó cũng là một Malfoy.

"Draco? Aquila?" Tự mình kêu tên mình rất là kỳ quái, nhưng cũng không tính là gì khi có người nhà. Draco cố kiềm nén kích động, hắn không bao giờ tứ cố vô thân.

"Anh." Dra đối diện lại gọi một tiếng, trên mặt nở nụ cười, rồi như nhớ tới cái gì đó kéo mạnh người bên cạnh một chút. Lúc này người bên cạnh mới hơi hơi nhếch môi, "Anh."

"Lyra đang ở nước Đức, tối mới trở về, phòng của con đã thu dọn rồi, giờ tạm thời chưa cần vào, chúng ta còn cần nghiệm chứng thêm bước nữa…" Abraxas nói liên miên, từ khi Gellert "gian xảo" ném Thánh Đồ cho Lucius, chú bắt đầu đi theo Chúa tể Hắc ám đời trước du lịch vòng quanh thế giới, nhưng dù chú đi tới đâu chú đều đặt gia tộc Malfoy trong lòng, bởi vậy vừa nghe tin Draco tới chú đã lập tức trở về.

"Abra, ta…" Chúa tể Hắc ám đời trước thấy vẻ mặt Abra không tồi liền bu lại.

"Hừ, chắc ngài Grindelwald còn có việc phải làm." Abra lạnh mặt, búng tay gọi một gia tinh, "Đưa ngài Grindelwald đến thư viện, tin rằng ngài ấy cần đọc rất nhiều thứ." Draco tới là ngoài ý muốn, vì họ không chắc chắn nhưng cũng may mấy năm nay thông qua Snape, thông qua Su mà họ vẫn có được một ít thành quả.

"Severus, ta nghĩ cháu sẽ không để ý cùng giúp ta chứ?" Gellert không còn cách nào, từ khi Abra nghe được cảnh ngộ của Draco sẽ không cho mình sắc mặt hiền lành. Nhưng Chúa tể Hắc ám đời trước bị oan mà! Dù ở không gian kia ông chết bởi trông mộ cho Dumbledore, nhưng hiện tại ông không hề mà! Xoay người nhìn Lucius đang nói gì đó với Snape, vẻ mặt hai người cực kỳ thả lỏng, Chúa tể Hắc ám đời trước quyết đoán giận chó đánh mèo, dựa vào cái gì ta không vui mà hai người lại có?

Vì thế ông dẫn Snape đi, ông tin sức nặng của Draco trong lòng Snape, quả nhiên, Snape ngắt lời Lucius, không hề để ý người sau ai oán mà trực tiếp đi cùng Chúa tể Hắc ám đời trước. Để lại một mình Lucius đứng đó, căn bản y không có vấn đề, chẳng qua chỉ là cá trong chậu bị hại thôi!

Qua sự kích động lúc đầu, một nhà bạch kim ngồi trong phòng khách nhỏ uống trà, ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, làm nổi bật buổi chiều tuyệt vời nhà Malfoy.

"Ông nội, Aquila, Dr…"

"Gọi em là Dra đi." Draco Prince Malfoy nói, "Anh là Draco, em là Dra, anh là anh trai mà." Cậu cười rất gian xảo, "Anh trai phải chăm sóc em trai đó."

"Dra." Abra kêu một tiếng, sao chú không biết nhóc con này đang không kiên nhẫn xử lý sự vụ gia tộc, bên Aquila còn có gia tộc Prince, Lucius còn lớn hơn nữa, hiện tại có một Malfoy tới, còn là gia chủ bạch kim, Dra đang ước khoan khoái được vài ngày kìa.

"Draco cần tĩnh dưỡng, xuyên qua thời không có thể ảnh hưởng tới linh hồn, tuy hiện tại không biểu hiện ra nhưng chúng ta không thể mạo hiểm." Lucius lịch lãm bưng hồng trà, "Dra, hình như vừa nãy cha thấy Cel vừa mang một chồng văn kiện mới…"

Lucius còn chưa nói xong, mặt Dra suy sụp, Cel là gia tinh Malfoy chuyên môn phụ trách văn kiện, Lucius nói thấy nó cũng đã chứng minh sẽ có một đống văn kiện mới.

"Cha," Aquila lên tiếng, người thương Dra nhất không thể nghi ngờ là chính cậu, "Có thể tạm dừng vài ngày không, dù sao mấy ngày nay có anh trai ở đây."

Ai nói Qui không đủ Malfoy, lợi dụng lý do không thể từ chối nhất, dù sao ai cũng không biết Draco có thể ở trong này bao lâu.

Draco mỉm cười nhìn người nhà của hắn, đây là Malfoy, có lẽ khi họ đối diện với người khác sẽ nâng cao cằm, khoe khoang giọng điệu quý tộc nhưng trước mặt người nhà, họ chỉ là chính mình.

"Anh?" Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên ở cửa phòng khách, ở bên cạnh cô bé chính là một cậu bé cùng tuổi, áo chùng trên người đặc kiểu nước Đức.

Nhìn cô bé, mọi Malfoy trong phòng khách không tự giác nở nụ cười, nhưng khi thấy cậu bé bên cạnh thì lại cùng nhíu mày.

Ben De Boer, người thừa kế De Boer cố gắng bỏ qua tầm mắt trên người mình, cũng không lui về sau, ông nội đã nói, nếu muốn cưới Lyra thì phải có can đảm.

"Chúa tể, ngài Abraxas." De Boer cúi đầu, là người tiếp nhận của Gellert, Lucius được gọi là chúa tể, mà Gellert và Abra trở thành ngài. Chẳng qua trong Thánh Đồ, phần lớn những người có tuổi vẫn coi Gellert là chúa tể, tuy Lucius cũng là chúa tể nhưng hai người lại khác nhau.

"Cảm ơn cậu đã đưa Lyra về." Dra cười theo kiểu Malfoy, đừng tưởng rằng cậu không thấy ánh mắt nhóc con này nhìn trộm Lyra, muốn kết hôn với công chúa nhỏ nhà Malfoy, cũng không nhìn xem mình có sức nặng như vậy không.

Aquila cũng nhìn De Boer như vậy, tuy cậu không quá vui vì em gái nhà mình được theo đuổi, nhưng cậu thấy Lyra tự nguyện đi theo người này trở về, nếu không, dựa vào tính tình của công chúa nhỏ thì Ben chắc chắn không thể tới gần em ấy, mà càng không thể cùng em ấy trở về gia tộc Malfoy.

"Ngài Malfoy, vinh hạnh của tôi." Ben càng thêm cẩn thận, là gia chủ Malfoy đời này, Dra cực kỳ có quyền ở nước Đức.

"Ben, cậu về trước đi, cám ơn cậu đã đưa tôi về." Lyra mẫn cảm thấy không khí căng thẳng, cô bé cũng không ngốc, nhẹ nhàng bảo Ben rời đi, cô bé có ấn tượng không tồi với cậu bé này, cô bé cũng không hy vọng người bạn không dễ dàng tìm được lại có vấn đề gì vì cha và các anh tham gia vào.

Ben rời đi, cố gắng duy trì phong độ quý tộc, Merlin biết cậu bé có thể cảm nhận được không chỉ một tầm mắt nghiên cứu dừng trên người mình. Không thể sợ hãi, không thể sợ hãi, cậu bé cố gắng đứng thẳng người đi vào lò sưởi, cuối cùng thông qua ngọn lửa màu xanh của floo mà dường như cậu thấy được gương mặt tươi cười của Lyra.

"Lyra, đó là ai? Ai giới thiệu cho con? Blablabla…" Khi Ben vừa rời đi, những chàng trai nhà Malfoy đã thấy cô công chúa nhỏ nhà mình mỉm cười với lò sưởi, mặt Dra kéo xuống, chẳng qua không đợi cậu nói thì Lucius đã lên tiếng.

"Anh Draco!" Lyra không để ý tới y, trực tiếp kéo vạt áo choàng Draco. Dù sao chỉ cần papa chau mày thì cha sẽ không dám nói lời nào nữa. Vì thế Lucius, tất cả mọi người đều biết thật ra anh là người không có tiếng nói nhất đó.

"Em là Lyra? Thật vui được biết em." Draco vỗ vỗ cánh tay cô bé.

"Vì sao màu tóc của anh không giống với anh Dra và cha vậy?" Lyra sờ sờ mái tóc dài bạch kim nhạt của Draco, tò mò hỏi.

Trong những Malfoy ở đây, tóc Lucius dài nhất, hơn nữa vì huyết thống thức tỉnh nên màu tóc cũng đậm nhất, rồi tới Dra, tóc dài bạch kim tiêu chuẩn, còn Draco thì lại hơi nhạt. Thật ra điều này cũng chứng minh tình trạng vận chuyển pháp lực và sinh sống, hiển nhiên tình trạng pháp lực và sinh sống của Draco không phải quá tốt.

"Lyra." Abra hơi trách cứ gọi tên cô bé, Lyra lập tức hiểu hình như mình đã nói sai, cô bé nói sang chuyện khác, "Papa và ông nội Gellert đâu ạ?"

Ông nội Gellert, ông nội Gellert… Tuy đã biết được quan hệ giữa Chúa tể Hắc ám đời trước và nhà mình từ ba đỡ đầu, nhưng nhìn Lyra gọi "ông nội Gellert" rất quen thuộc, Draco vẫn bị kích thích.

"Họ tới thư viện." Lucius trả lời, "Có muốn uống trà không nào, cô công chúa nhỏ của cha."

"Dạ, cha." Lyra như một cô gái thật sự trang nhã ngồi một bên, gia tinh bưng lên một cái chén. Trong không khí an nhàn này, Draco đột nhiên cảm thấy một cảm giác mệt mỏi tới từ linh hồn, mỗi lần hắn chớp mắt càng ngắn, giọng của Lucius bọn họ cũng chậm rãi trở nên xa xôi.

"Anh." "Draco." Lucius bọn họ đang nói chuyện đã thấy Draco chợt gục xuống bàn, Lucius cách hắn gần nhất tay mắt lanh lẹ giữ chặt hắn.

"Chuyện gì vậy?" Abra vội vã hỏi, Lyra được Dra và Aquila đưa tới một bên, Dra đã bảo gia tinh đi gọi Snape và Gellert.

Chỉ chốc lát sau hai người vội vàng tiến vào, vô số màu sắc thần chú dừng trên người Draco, bên miệng Draco mang theo mỉm cười, người không còn ý thức nữa.

"Linh hồn trôi qua." Snape nhanh chóng cùng Gellert cho ra kết luận, "Dù sao thằng bé không thuộc về thời không này, tuy thảm treo tường phân biệt được linh hồn thằng bé nhưng ở lâu trong thời không này linh hồn thằng bé sẽ bắt đầu trôi qua."

Lucius không còn ngồi cạnh Draco, "Sev, vậy em…" Đối với Veela viễn cổ mà nói thì bạn đời luôn ở vị trí đầu tiên.

"Tôi khác với thằng bé." Snape cũng không giải thích nhiều, chỉ an ủi trái tim bạn đời mình. "Chúng ta phải nhanh chóng đưa thằng bé về. Luci, vật phẩm phòng ngự trước kia đâu? Lấy ra đi? Chúng ta đưa Draco về căn phòng khi thằng bé tới."

Lucius gật gật đầu, y biết Snape đang nói tới cái gì, từ khi biết bạn đời mình tiếp xúc với vật phẩm kia mới xuất hiện ở trong này Lucius đã đặt vật đó ở mật thất Malfoy và cũng tận lực ngăn cách họ.

Rất nhanh, mấy người đặt Draco vào phòng nơi hắn xuất hiện. Lucius cẩn thận đặt vật kia trên người Draco.

Một luồng sáng trắng chợt lóe lên, như khi Draco xuất hiện, sau khi luồng sáng trôi đi thì trên giường phòng khách biệt thự Malfoy không có một bóng người.

"Tên cậu chủ nhỏ biến thành màu xám!" Tiếng kêu chói tai của gia tinh bừng tỉnh mỗi người trong phòng, "Draco anh ấy…" Lyra trực tiếp bật khóc.

"Không sao cả, chỉ là biến thành màu xám, chứng minh dao động linh hồn của thằng bé ở thời không này đã dừng lại." Abra an ủi cô bé, lúc trước chú cũng vậy, tên trên thảm treo tường màu xám chỉ là dừng dao động linh hồn, cũng không có nghĩa Draco đã chết.

"Anh trai có thể an toàn trở về chứ ạ?" Dra lo lắng, Aquila nhéo nhéo tay cậu.

"Không có vấn đề," Ngược lại Snape bình tĩnh, "Linh hồn ta vì Luci nên cố định ở thế giới này, như một con mèo vậy, linh hồn Draco được con mèo của thằng bé dẫn dắt, mà lực dẫn càng lớn thì tốc độ trôi qua của linh hồn thằng bé càng nhanh." Anh không nói rõ, chỉ sợ ở thời không kia, người là con mèo của Draco đã dùng tới thủ đoạn cực đoan gì đó, nhưng dựa vào tiến độ nghiên cứu của anh và Gellert thì mở ra kết nối giữa hai không gian là chuyện sớm hay muộn, cũng không có gì khủng hoảng.

Cùng lúc đó, ở thời không của Draco, Scorpio khóa lại toàn bộ biệt thự Malfoy, tầng hầm vẽ một trận pháp trong điển tịch Malfoy, khi sắc mặt cậu gần như trắng bệch thì trong trận pháp rốt cuộc xuất hiện bóng dáng quen thuộc của Draco.

"Cha…" Scorpio khẽ mỉm cười, rồi gục xuống, Draco tỉnh lại bởi giọng nói gần như không rõ này, trong tầm mắt là trang trí quen thuộc của gia tộc Malfoy.

Hắn trở lại, đây là thời không của hắn, gia tộc Malfoy của hắn, và … thấy Scorpio ngất trên mặt đất, Draco ôm lấy người, vừa bất đắc dĩ thừa nhận trong lòng – cả nhóc con của hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/harry-potter-harry-potter-chi-chuoc-toi